

Giới thiệu Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi

Editor: Diệp Lưu Nhiên (Ran)

Nữ chính là một người mạnh mẽ lại ngang tàn không dễ dàng chinh phục, nàng ở thời hiện đại là một đặc công nhưng chỉ là giả, cứ thể mà linh hồn nàng xuyên về dị giới trùng sinh, biến thành phế vật kiêm hoàn khổ tiểu tước gia tam đẳng quốc.

Nhưng từ đây mọi chuyện sẽ thay đổi hẳn hoàn toàn vì phế vật chuyển mình, tu luyện tiến triển cực nhanh, luyện đan luyện khí dễ như trở bàn tay, đàn thủ quỹ lạy...

Chính là bị bắt nữ giả nam trang cũng liền thôi, rõ ràng công bố bên ngoài giới tính là nam, vì sao còn rước lấy yêu nghiệt quán thân?

Từ đây, cao lãnh thần bí thánh chủ đại nhân, hóa thân trở thành khổ bức truy thê nô! Một hồi thể lực ngang nhau chơi trò truy đuổi, giữa hai người triển khai... Trích đoạn:

"Yêu nghiệt, tránh gia xa một chút!" Mỗ nữ về mặt ghét bỏ.

Mỗ nam giận dữ xé y phục, lộ ra dấu vết đỏ tím trước ngực, rử mắt ủy khuất: "Tiểu Ca nhi, ăn sạch sẽ liền nghỉ phui tay, bội tình bạc nghĩa sao? Nàng ngày hôm qua còn nói, từ nay về sau ta chính là người của nàng! Nàng thật phụ lòng mà!"

"Dựa vào, gia khi nào nói qua! Cả người đều hôn mê!"

Hắn tiến lên, một phen nắm eo thon của nàng, tà khí nói: "Nàng dám chạy, vậy khiến nàng nằm luôn trên giường khỏi tỉnh lại!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Xuyên qua!

Một quyển mười bảy trang: Tam thiên thế giới:

Nhất - tiểu thiên thế giới.

Nhị - trung thiên thế giới.

Tam - thế giới vô biên.

Một ngày minh nguyệt sáng rọi, danh nhất thế giới.

**

Vũ trụ rất cuộc có bao nhiêu thế giới, Mộ Ca không biết, nàng chỉ biết là, chính mình đã chết, thân thể toác thành từng mảnh nhỏ. Nhưng trong lúc nàng khôi phục ý thức, lại cảm nhận được cảm giác nặng nề, hắc ám, bị từng tia khí huyết tinh bao vây chen chúc trong không gian.....

Lâm Xuyên, là tên của đại lục này.

Gió cát cuốn qua, trên cánh đồng hoang vu, đao phách bổ qua tạo thành khe rãnh, màu máu phủ rộng.

Huyết quang xâm chiếm cả mảng trời, mặt trời bị nhiễm huyết sắc, ngăn chặn toàn bộ ánh sáng.

Vô số thi thể khoác chiến giáp nằm rải rác, cùng đại địa cát vàng đan chéo thành một thể. Hoặc, bọn họ ở một khắc sinh mệnh biến mất, cũng đã hóa thành một phần nơi cánh đồng hoang vu này.

Đột nhiên, một chỗ chổng chất như núi thi hài kia, khẽ động.

Khe hở bên trong, một người bị máu tươi xâm nhiễm, móng tay tràn đầy dơ bẩn, gãy giữa đuôi ra, quỷ dị, mà khủng bố!

Cái tay kia, bại lộ ra ngoài "thi son", bị một trận gió lạnh thổi qua, không nhận được run rẩy một chút.

Nháy mắt, bàn tay đầy máu kia dùng sức duỗi tay với tới thi thể, dần dần, khe hở trở nên càng lúc càng lớn.

“Hô ——!”

Thanh âm rầu rĩ, mơ hồ từ khe hở truyền đến.

Thanh âm kia, phảng phất như là được phóng thích khiến cảm khái, lại như là ần nhần đau đớn.

Núi thi thể, khe hở kia lần nữa được mở rộng, lại vươn thêm đồng dạng cánh tay máu. Hai tay máy móc giống nhau không ngừng vận động, rốt cuộc, nguyên bản chỉ có thể miễn cưỡng vươn một bàn tay qua khe hở, đã mở rộng đến có thể dung nạp thân thể một người.

Nguyên bản một núi thi thể, cũng bởi vậy mà hướng bốn phía chảy xuống, dung nạp cùng biển thi xung quanh.

“Khụ khụ.” Tham lam mãnh liệt hút một ngụm không khí, lại làm cho lồng ngực kịch liệt ho khan.

Một cái thân thể mảnh khảnh mà nhỏ xinh, cong hai chân, ngồi ở ngay chỗ ‘ huyết động ’ vừa bị đào ra, lưng dựa thi hài, ngăn người nhìn bầu trời huyết sắc nửa ngày.

Hắc, hồng, máu còn có dư bản, che khuất dung mạo của nàng, chỉ lộ ra một đôi con ngươi lạnh lẽo mà thấu triệt, phảng phất hiểu rõ hết thảy thế gian.

Nàng trầm mặc, nguyên bản chiến bào đỏ rực như lửa, sớm đã tổn hại, không thấy được sáng rực ban đầu.

Dựa vào thi hài, huyết tinh cùng tử khí quanh quần chớp mũi. Nàng lại không có chút nào không khoẻ, giống như sớm đã thành thói quen. Nàng vẫn không nhúc nhích, nếu không phải cặp mắt thanh lãnh lộ ra sinh khí, chỉ sợ cùng bốn phía thi hài giống nhau.

‘ Ta đã chết, lại sống? ’

“Hừ ~!” Gần như không thể phát hiện khinh thường hừ lạnh, từ trong mũi nàng tràn ra. Nàng nâng lên bàn tay dư bản đến khó coi, cực kỳ tiêu sái khẽ vuốt một chút sợi tóc bị nhiễm máu khô rơi xuống trên trán.

Tình cảnh này, động tác này, nếu là người khác, chỉ sợ sẽ chỉ làm người cảm thấy khủng bố, ghê tởm, tâm sinh chán ghét. Chính là, từ nàng làm, lại cổ tình làm người cảm thấy cảnh đẹp ý vui, phong lưu tiêu sái.

Thanh âm khinh thường, tiêu tán ở bốn phía.

Cặp mắt thấu triệt lạnh lẽo, lại hiện lên một tầng nhàn nhạt đau thương.

Chẳng qua, một cái chớp mắt, liền rốt cuộc không có dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Xuyên qua! 2

Đúng vậy, nàng chết mà sống lại.

Từ vọng, bắt quá chỉ là một hồi chuyện xưa cầu huyết trung thành cùng phản bội.

Kiếp trước, có người hình dung nàng nguyệt mi tinh nhân, chúng tinh phùng nguyệt? Có lẽ, chính là nguyên nhân này, làm cho nàng cuối cùng có kết cục như vậy. Người có tâm ghen ghét, khi điên cuồng lên có thể hủy diệt một cái thế giới.

Giờ khắc này, nàng duy nhất rõ ràng biết đến, chính là nàng còn sống. Nàng còn có thể vui sướng hô hấp, có thể cảm nhận được máu ở khắp người chảy xuôi.

Toàn thân xương cốt đều nứt đau, làm cho nàng biết, cái gì là chân thật tồn tại.

Trên người mặc quần áo, bốn phía hết thảy lọt vào trong tầm mắt, đều nói cho nàng, nơi này không phải chính mình quen thuộc thế giới kia. Có lẽ, nơi này là địa phủ? Lại có lẽ là một thế giới khác không muốn người biết?

“A!”

Tùy ý mà mang theo cuồng vọng tươi cười, từ khóe miệng nàng dâng lên, khóe môi mơ hồ lộ ra bên trong hàm răng chính tề.

Đôi tay dùng sức đẩy, nương theo cổ lực lượng này, nàng từ mặt đất nhảy dựng lên, không màng toàn thân xương cốt rung động, kinh mạch thất đau. Đi nhanh ra ngoài.

Nàng đi ra khỏi núi thi thể, nhưng vẫn như cũ đứng ở một mảnh thi hải bên trong.

Bóng dáng đỉnh đặc mà kiên nghị, không chút nào nhìn ra nàng đang phải thừa nhận từng trận đau đớn. Phảng phất, cho dù là trời sập, cũng áp cong không được lưng nàng.

“Quản nó là âm tào địa phủ, vẫn là thần ma thế giới? Nếu ta tới. Nếu ta là Phật, thiên hạ vô ma. Nếu ta là ma, vậy. Phật sao khó để được ta!

Mệnh ta do ta không do trời!”

Cùng với lời nói hùng hồn, sâu trong trái tim mỏng manh đập trong lồng ngực hơi rung, bắt đầu rồi kịch liệt nhảy lên, tiếng tim đập mạnh mẽ lộ ra một loại bất khuất cùng quật cường, vang vọng ở bên tai y, tựa như tiếng sấm.

Thật sâu hít vào một hơi, không khí lạnh lẽo tẩm nhập phế phủ, mang đến một loại đau đớn nóng rực thống khoái.

Nàng chậm rãi xoay người, đáy mắt thanh triệt in toàn bộ ảnh ngược thi son vào trong mắt.

Nàng không phải nào tàn, cũng không vô tri. Ngược lại, nàng kinh nghiệm phong phú, liếc mắt một cái, liền nhìn ra nguyên nhân những người mặc cùng bộ chiến giáp binh tướng tử vong.

Bọn họ, là vì bảo hộ nàng mà chết.

Vì giữ được nàng, các chiến sĩ sau lưng cầm đầy mũi tên sắc nhọn, từ bọn họ, không hề ngoại lệ đều nhào hướng trung tâm bảo vệ một người, y nhìn ra bọn họ tuyệt vọng, phần nộ, không cam lòng còn có sứ mệnh, mà cam nguyện trả giá sinh mệnh ý chí.

Bọn họ, cùng kiếp trước tương đương với đồ vật.

Chỉ tiếc, bọn họ dâng ra sinh mệnh, dùng mấy trăm cổ thi thể đúc thành thành lũy chắc chắn mà an toàn, cuối cùng lại không thể bảo hộ người muốn bảo hộ, ngược lại tiện nghi nàng.

Từ bên hông chỗ đai lưng đặc chế, lấy ra một quả mồi lửa.

Đây là bật lửa dạng nguyên thủy. Tuy rằng chưa từng dùng qua, lại không e ngại nàng tiêu sái rút ra cái nắp, làm không khí cùng làn phấn tiếp xúc, bốc cháy lên liệt hoá.

Ngon lửa cháy lên như đang nhảy múa.

Nàng nhìn cũng không nhìn, giờ tay ném bật lửa đi.

Chiếc bật lửa vẽ lên một đường cong bán nguyệt trong không khí và đáp xuống núi thây kia.

Ngon lửa lại lần nữa bùng sáng, màu đỏ cam dường như bao phủ nàng trong đó.

"Các ngươi đã bảo vệ khối thân thể này, vậy nên ta không cho phép các ngươi chết ở nơi hoang dã. Ngon lửa này, sẽ tiễn đưa các ngươi một đoạn đường, hãy yên nghỉ đi."

Thầm cất tiếng, thanh âm lạnh băng, như bịt kín một tầng sương giá, rồi lại lười biếng khiến người khác không dám khinh thị.

Ngon lửa cứ vậy lan rộng trên vùng đất hoang.

Nàng không chút lưu luyến xoay người ly khai. Điều duy nhất nàng có thể làm chính là ngọn lửa rực cháy phía sau.

Người chết sẽ kết thúc, và nàng, nàng phải sống!

Bỗng tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, không bao lâu sau, đã xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Con người lạnh bỗng ngưng lại, nàng dùng bộ pháp nhanh chóng nắp đi. Nâng mắt nhìn phía xa, trong mơ hồ, chỉ thấy hơn mười con khoái mã đang hướng về phía này.

"Thật nhanh!"

Con mắt khẽ co lại. Những con ngựa kia như đạp gió mà đi, tốc độ kia đã vượt qua nhận thức của nàng về tốc độ của sinh vật này.

"Đại ca, lại có mồi".

Tiếng móng ngựa càng ngày càng tiếp cận, đồng thời giọng nói của cuộc trò chuyện cũng theo gió truyền vào tai nàng.

"Mặc kệ sống chết bọn họ, chiến tranh với lão tử chính là phát tài, hiện tại cả vùng hoang vu này hết thảy đều thuộc về ta". Giọng nói kiêu ngạo xen lẫn tiếng cười cuồng vọng.

Trong lòng rõ ràng,

Có một đám người, chính là ưa thích đánh chủ ý vào người chết, chiếm chút tiện nghi.

"Đại ca, nếu có người còn sống tính sao bây giờ?" Một tên tiểu đệ tiến lên hỏi.

"Sống?" Thanh âm tàn khốc lạnh lùng truyền đến: "Lớn lên không tề thì mang về, tìm người bán đi. Lớn lên xấu thì ngay tại chỗ giết. Nói nhảm vô nghĩa."

Bán đi? Giết?

Hai con người hơi hít mắt, ánh mắt sắc bén lạnh lùng lóe ra. Khóe miệng khô nứt của nàng bỗng hiện lên một vòng vui vẻ như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Dị năng, bất nam bất nữ?

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Bụi đất tung bay, những con ngựa quanh hấn ta cao bất thường, và dị thường nhanh.

Trong thời gian ngắn, nàng khó có thể đánh đồng những con ngựa trong trí nhớ cùng với ngựa ở đây, mặc dù ngoại hình của chúng giống nhau.

Khoái mã không ngừng đập lên, khiến cho bụi đất mù mịt che mờ tầm mắt nàng.

Đây là cố ý!

Nghĩ ra oai phủ đầu, chán nản nàng sao?

"Ồ, bị xem thường cũng là một trải nghiệm. Giả heo ăn thịt hổ gì gì đó, còn chưa có đùa qua."

"Này! Tiểu tử, ngươi huyền thuyên nói cái gì? Nhìn thấy bốn đại gia còn không dập đầu cầu xin! Ha ha ha." Gã cầm đầu ngồi trên lưng ngựa, có thể xem là lưng hùm vai gấu. Quả thực có thể khiến cho người khác xem nhẹ tướng mạo của gã. Chỉ là đối với vẻ mặt kiêu ngạo cộng thêm thanh âm nào tàn kia đặc biệt khắc sâu.

"Không đúng, lão đại, này hình như là nha đầu."

"Hả?" Lưng hùm vai gấu chiếu mắt nhìn lại, liền phủ nhận lời nói của thủ hạ: "Mắt của ngươi để đâu? Rõ ràng đây chính là một tiểu tử gầy khô."

"Dạ dạ dạ, lão đại nói rất đúng, chính là tiểu tử." giọng nói kinh sợ của thủ hạ, rõ ràng lộ ra mấy phần nịnh nọt, còn có mấy phần nghi hoặc.

Tiểu tử? Nha đầu?

Nữ giả nam trang?

Mộ Ca chưa bao giờ hoài nghi giới tính bản thân. Sau khi mượn xác hoàn hồn, đối với giới tính vẫn như trước không sinh ra bất luận hoài nghi gì.

Kiếp trước nàng đã trải qua trên chiến trường, cũng quên mất trước khi nhen văn minh xuất hiện, chiến trường là thuộc về nam nhân, không liên quan gì đến nữ nhân.

"Hừ! tiểu tử, ngươi ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, hướng gia dập đầu ba cái, liếm đế giày gia. Gia liền khai ân mạng ngươi về, cho ngươi cơm ăn." Lưng hùm vai gấu thập phần đắc ý nhìn xem "tiểu tử" may mắn không chết trên chiến trường bị vây ở giữa.

"Người ác, sẽ dễ dàng chết vì nói nhảm quá nhiều."

Mộ Ca nâng cằm lên, thờ dài một góc 45 độ nhìn trời.

"Ngươi nói cái..."

Phanh!

Thu --!

Con ngựa hí lên một tiếng thống khổ, đồng loạt té xuống mặt đất làm cắt đứt lời nói của lưng hùm vai gấu.

Bụi đất tung lên bao phủ đi thân hình Mộ Ca.

Giống như một con báo, hần bắt đầu trò chơi cốt nhục quen thuộc - săn bắn!

"Giết hần!"

Từ trên lưng ngựa rút xuống, toàn thân xương cốt của gã gần như vỡ ra, ra lệnh cho toàn bộ thù hạ đánh về phía bóng dáng nhỏ gầy đơn bạc.

Nàng không chút nào hoảng sợ, khoe miệng lộ ra một tia cười khát máu. Mắt lạnh trừ bình tĩnh ra không hề có chút gợn sóng nào.

Mười mấy người dùng các loại binh khí xông lên, trên thân thể bọn chúng đột nhiên nổi lên vàng ánh sáng màu đỏ. Chỉ khác ở mức độ nồng đậm không giống nhau.

Ánh mắt Mộ Ca hơi lóe một cái, không kịp suy nghĩ những sự việc kỳ lạ phát sinh trên thân thể những người này. Chỉ là theo bản năng, dùng kinh nghiệm và tốc độ nhanh nhất của bản thân chiến đấu.

Ít nhất, phải chấm dứt hết thảy trước khi thân thể nàng không chịu nổi mà sụp đổ!

Không chút nào dây dưa, từng chiêu đòi mạng. Mộ Ca theo bản năng tránh đi những phát tấn công xen lẫn với ánh sáng màu đỏ kia, lợi dụng thủ đoạn của mình giết người.

"Hoạt Ngư Thủ... Ách!"

"Rắc rắc!"

Tiếng đứt gãy của xương cổ, kết thúc thanh âm kia.

Mộ Ca khinh thường cười, quay người chém ra một quyền với kẻ đánh lên sau lưng. Thời điểm thu hồi quyền, không ai để ý đến một vài tia sáng màu tím nhạt lấp lóe biến mất khỏi năm đầm của nàng.

Lúc này, nàng cảm thấy một cỗ lực lượng quen thuộc. Bình tĩnh trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hi, khiến nàng hạ thủ càng gia tăng vài phần.

"A."

Bị đánh trúng người, như đạn pháo vọt về phía sau. Thời điểm rơi xuống đất không một chút tiếng động, lưu lại trên thân thể một mùi cháy khét nhàn nhạt.

Mười mấy người, tính cả lưng hùm vai gấu, nhanh chóng bị Mộ Ca giải quyết.

Sau khi kết thúc, chân nàng vô lực quỵ xuống. Một bên điều chỉnh lại hô hấp, một bên nhìn xuống hai tay mình.

Giữa mười đầu ngón tay, lờ mờ hiện ra hào quang màu tím. Như sợi tơ quán quanh, lại nghịch ngợm giống như đứa trẻ.

"Người vẫn còn, như vậy..."

Mộ Ca thì thầm, đột nhiên nhắm mắt lại, tựa hồ cảm thụ được cái gì.

Bất quá, một giây sau, nàng liền mở hai mắt ra, đôi mắt điềm tĩnh lại hiện ra kinh hi cực lớn. Nàng sống lại, không nghĩ đến lời điện dị năng cùng không gian dị năng của kiếp trước cũng cùng đi theo nàng.

Không tệ! Kiếp trước nàng chính là trời sinh song hệ dị năng giả.

Bởi vì nàng cường hãn, bị quốc gia bí mật mang đi. Tiến hành đủ loại huấn luyện, cuối cùng trở thành lưỡi dao sắc bén có lợi nhất. Vì trở thành thanh đao, nàng đã từ bỏ những thứ mà người thường nên có. Thế nhưng kết cục lại không hoàn mỹ, cuối cùng nàng chết trong cái bẫy do chính nàng đặt ra.

"Khục khục!"

Thân thể suy yếu, không cách nào mở ra không gian. Mộ Ca chỉ có thể cảm nhận được không gian của bản thân tồn tại.

Nhưng đây đã là một việc vui lớn rồi.

Ít nhất, sự lạ lẫm của nàng đối với dị giới xa lạ này thoáng giảm bớt.

"Những người kia trên thân nổi lên ánh sáng màu đỏ là xảy ra chuyện gì?" Chịu đựng thân thể kịch liệt đau nhức, trở mình lên ngựa, Mộ Ca mới có tâm tư hồi tưởng lại cuộc chiến đấu khác thường vừa rồi.

Mượn ngựa, Mộ Ca đi tới rìa của vùng đất hoang vu. Chỉ là, lắt lư trên lưng ngựa cũng thiếu chút nữa mấy lần muốn lấy đi mạng của nàng.

Bên ngoài cánh đồng, tràn đầy màu xanh lá sinh cơ dào dạt, con suối róc rách thanh tịnh có thể nhìn thấy đáy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bất luận kẻ nào đều rất khó tưởng tượng. Bất quá hai địa phương chỉ cách nhau một đường, vậy mà như ngày đêm khác biệt.

"Thu --".

Con ngựa vừa giành được đem Mộ Ca đưa tới chỗ bị cỏ lau che giấu bên dòng suối nhỏ.

Lúc này, mặt trăng đã leo lên đến ngọn cây, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Ngẫu nhiên, có vài tiếng côn trùng kêu vang.

Mộ Ca cắn chặt răng, nhin đau nhảy xuống. Đập vào mắt chính là những đom đóm nhỏ đang bay là tà, cùng ánh sáng xanh mon mồn kia. Khiến đôi mắt lạnh lẽo của nàng nhu hòa vài phần.

Đem dây cương tùy ý vứt bỏ, Mộ Ca nhướng mày chuyển con mắt đối con ngựa nói: "Người thật biết chọn địa điểm"

Dứt lời, nàng hướng phía dòng suối nhỏ đi đến. Từ trong xác chết bò ra, khó ngăn cản toàn thân mùi hôi thối, làm sạch một chút, sau đó nghỉ ngơi, là việc nàng muốn làm nhất lúc này.

Suối nước thanh tịnh, trong đêm phản chiếu lấy bóng ánh trăng.

Lắc đầu, Mộ Ca trong lòng khinh bỉ mình đột nhiên đa sầu đa cảm. Ngồi quỳ bên dòng suối, hai tay nàng thả xuống nước, cảm thụ sự lạnh lẽo của nó.

"Róc rách."

Tiếng nước chảy vang lên, Mộ Ca vốc lấy nước, cúi đầu rửa sạch bụi bẩn trên mặt.

Phút chốc, động tác nàng dừng lại.

Hai con mắt mở trừng, nhìn chăm chăm vào bóng mình trong nước. Dòng nước từ giữa các kẽ tay chảy xuống, nàng cũng không hề hay biết.

Ai có thể nói cho nàng biết, cái bản mặt nửa nam nửa nữ kia là ai?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn bần thiêu, không thể thấy được ngũ quan, phân không rõ nam nữ. Thế nhưng, trên cổ bị lộ ra ngoài, "Tiểu gia hỏa" nghịch ngợm một hồi xuất hiện, một hồi biến mất khiến cho người từ núi thấy biển máu bò ra Mộ Ca lần đầu tiên cảm thấy kinh hoàng.

Yết hầu, sự khác biệt giữa nam và nữ. Là dấu hiệu duy nhất có thể nhìn thấy được.

Nàng chán kinh rồi! Vì cái gì thân thể nam nhân này sẽ xuất hiện trên người nàng?

Nàng không phải là nữ...

Hít một hơi lạnh, cuộc nói chuyện của những người đó một lần nữa hiển hiện trong lòng nàng.

Bị bom nổ đến thịt nát xương tan Mộ Ca, từ trong đồng xác chết bò ra Mộ Ca, mây trôi nước chảy, thần tình không sợ hãi. Cuối cùng tại khoảnh khắc này phá thành từng mảnh nhỏ.

Nàng kinh sợ ngồi bên bờ suối, bất chấp dưới thân bần thiêu.

Một tay chống trên mặt đất, một tay không tự giác hướng trên cổ mình sờ soạng.

Xúc cảm truyền đến tay, nàng cứng đờ, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống chỗ hai chân tách ra, nghĩ đến một loại khả năng, huyết dịch toàn thân nàng lập tức như rơi vào hầm băng.

Dưới tấm vải, nhìn không ra cái gì khác thường.

Thế nhưng, Mộ Ca không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng không dám thò tay xác nhận.

Nếu như... Nếu như chỗ đó thật sự nhiều thêm cái gì...

Mộ Ca toàn thân run lên, máu xông thẳng lên đầu, nung đỏ hai gò má, nóng cả hai tai.

Nếu như mình xuyên qua, đoạt xá trùng sinh, từ nữ nhân biến thành nam nhân, hay là một quái vật bất nam bất nữ... Hậu quả như vậy, có thể khiến cho nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Linh hồn nguyên chủ, bị rình coi?

Editor: Diệp Lư Nhiên

"Yên tâm, cỗ thân thể này từ trong ra ngoài đều là nữ."

Vào lúc Mộ Ca đang hóa đá, tưởng chừng một giây sau sẽ sụp đổ. Thì một thanh âm lạnh lẽo âm u bỗng cất lên phía sau nàng.

Thanh âm này, đối với Mộ Ca tại giờ khắc này mà nói, quả thực chính là giọng nói của thần tiên.

Nàng nhanh chóng xoay người tìm kiếm người vừa phát ra câu nói kia, trong lòng lại kinh ngạc. Vì sao thanh âm đột nhiên tới này không khiến bản thân nàng sinh ra ý thức phòng bị?

Khi nàng nhìn thấy chủ nhân của giọng nói, liền ngây ngẩn cả người.

"Người? Quý? Thần?" Nhìn bóng người mờ nhạt trong suốt ngưng tụ ở vị trí cách xa nửa mét, Mộ Ca thập phần trấn định mở miệng.

Hừ, nàng đã trải qua một đời đầy, "đồ chơi" trước mắt này còn không đến mức hù dọa nàng.

Bóng người mờ nhạt âm u nhìn nàng một cái, ánh mắt kiêu ngạo hắt mặt qua một bên, đồng thời cất giọng lạnh nhạt: "Tức chiếm cư tở."

(*) Tức chiếm cư tở (cư cư thước sảo): Không phải khó nhọc mà được hưởng sẵn chỗ tốt.

!" Khóe miệng Mộ Ca mơ hồ co lại, khóe mắt híp lại cẩn thận dò xét.

Áo bào đỏ tươi chói mắt như hỏa diễm, chất liệu giáp nhẹ. Tóc đen như mực dùng quan ngọc búi lên, ngũ quan thanh lệ tuyệt luân xen lẫn một phần ngây thơ, linh khí bức người.

"Thật đẹp!" Có thể khiến Mộ Ca trong lòng thừa nhận, là chuyện khó có. Bất quá...

Ánh mắt Mộ Ca khẽ lóe, âm thầm tiếc hận: "Đáng tiếc, hai đầu lông mày tối tăm phiền muộn quá nặng, ngược lại phá hủy dung nhan tuyệt sắc."

Mộ Ca không kiêng dè dò xét, bóng người bị nhìn chế giễu một cái, trong mắt thần tình càng phát ra xem thường:

"Ngu ngốc. Thật không nghĩ tới thân thể của ta thế mà lại bị kẻ như này chiếm tới."

Ách!

Ngu ngốc? Là nói nàng?

Mộ Ca mở trừng hai mắt, xác nhận bên người không có ai khác. Hai hàng lông mày mới chậm rãi nhú lại:

"Ngươi không cam lòng?" Đột nhiên, Mộ Ca cười lạnh một tiếng.

Không khí hài hòa giữa một người một quý bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Không cam lòng? Như thế nào cam lòng?

Mộ Ca vừa dứt lời, linh hồn mờ nhạt của nguyên chủ rõ ràng hiện lên về giây giữa, sâu trong đôi mắt là ngọn lửa tràn ngập không cam lòng, rồi cuối cùng im lặng dập tắt.

"Không cam lòng thì như thế nào? Ta đã chết, coi như là không có người xuất hiện, cũng không có khả năng sống lại, rồi cuối cùng sẽ hư thối biến mất không còn gì." Tâm tình chán chường dần dần tràn ra, không cam lòng, oan khuất, đau thương, từng bước đi về phía dần đóm, không muốn tới gần.

Loại bi thương này không ảnh hưởng đến Mộ Ca, hết thấy cùng nàng không quan hệ. Nàng cũng không phải chủ động đoạt xá thân thể người khác.

Nhẹ gật đầu, tán đồng nói: "Lời này cũng không phải giả. Từ góc độ nào đó mà nói sự xuất hiện của ta là bảo vệ cổ thân thể này của ngươi không bị hư thối."

Nói xong, còn làm vẻ mặt "không cần cảm kích ta, gọi ta là Lôi Phong" nhìn lại.

(*) Lôi Phong: Người chuyên giúp đỡ người khác nhưng không muốn để lại tên thật, sẽ dùng danh tính này.

Cơ mặt của nguyên chủ hung hăng co lại. Đối với hành vi không biết xấu hổ như thế, nàng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

"Nói đi, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta là vì cái gì? Muốn lấy về thân thể, hay là mong ta chiếm cổ thân thể này, rồi đối với ngươi tỏ ý áy náy, sau đó đồng ý với ngươi các loại hứa hẹn gì đó. Vậy thì miễn đi." Biết mình không bị xuyên đến thành nam, Mộ Ca lại trở về bộ dáng dù có trời long đất lở, vẫn đứng sừng sững bất động.

Lười biếng ném ra một câu, cũng lười tiếp tục tẩy rửa, nàng trực tiếp nằm nghiêng trên bãi cỏ, lấy cùi chỏ chống đỡ thân thể, chân sau cong lên, tiêu sái tùy ý.

Hai con ngươi híp lại, như chớp mắt. Khóe miệng giương lên tươi cười nhàn nhạt, ngũ quan bị bản vẫn toát ra ánh sáng đẹp mắt, không có lấy nửa điểm chật vật.

Nguyên chủ ngơ ngác nhìn Mộ Ca, trong lòng hâm mộ, còn có ghen tỵ.

Nàng sống tiêu sái như vậy, tựa hồ thế gian không có gì có thể hấp dẫn nàng (Mộ Ca). Cuộc sống tùy ý như vậy, nàng (nguyên chủ) cũng muốn, nhưng không dám hy vọng xa vời.

Nàng không dám, không thể quên thân phận của mình, cùng trọng trách gánh trên vai.

Hơi không cẩn thận, nghênh đón nàng, chính là toàn quân bị diệt.

"Ta không biết vì sao ta lại xuất hiện gặp ngươi." Ánh mắt nguyên chủ từ trên người Mộ Ca rời đi, nhìn về phương xa. Tựa hồ, tránh cùng Mộ Ca tiếp xúc, nàng còn có thể bảo trụ vài phần tôn quý cùng ngạo khí.

"Nhưng ta biết rõ, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, ta sẽ triệt để biến mất."

Triệt để biến mất? Đúng là tin tốt.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ híp lại nhàn nhạt xuyên thấu từ trên thân thể bản trong suốt của nguyên chủ đảo qua.

Cái nhìn này, nguyên chủ dường như hoàn toàn không biết. Đôi môi trong suốt của nàng khẽ nhếch lên, nhìn về phương xa bóng tối bao trùm, bắt đầu tự nói: "Mộ Khinh Ca, Tàn quốc hộ quốc đại tướng quân, đích tôn của Vĩnh Ninh công, người kế thừa tước vị. Năm nay mười lăm tuổi, tính cách quái đản, hi vọng khó dò, bá chủ một phương Lạc Đô. Trong nhà, trừ bỏ gia gia Mộ Hùng ở ngoài, người thân huyết mạch nhất, chỉ còn lại cô cô Mộ Liên Dung. Năm trăm hộ vệ liều chết bảo vệ ta, cùng cận vệ thiết thân của ta, lần này chúng ta rời khỏi Lạc Đô, đi vào chiến trường hoang vu Lạc Nhật này là vì..."

Mộ Ca không cắt ngang lời nói nguyên chủ, mà là cẩn thận nghe.

Nàng sau khi sống lại, không tiếp thu bất cứ trí nhớ gì từ nguyên chủ. Mà lúc này, nguyên chủ làm những chuyện như vậy, tựa hồ giúp nàng dung nhập thân thể này tốt hơn, dùng thân phận mới tiếp tục sống sót.

Nghe xong câu chuyện, Mộ Ca dựng thân thể ngồi dậy khoanh chân trên bãi cỏ. Ngón tay tùy ý rút cỏ dại ra nghiền nát, nàng nói: "Nói như vậy, chính là ngươi tự phụ, sơ dĩ phát sinh trên chiến trường này, là vì người nào đó ác ý châm ngòi, khiến cho nhất thời xúc động?"

Nguyên chủ nhếch môi, không có phản bác, mà nhẹ gật đầu. Không chú ý tới con mắt Mộ Ca đang lạnh xuống.

Vị trí trái tim, đột nhiên tích lũy từng đợt giận dữ, khiến thể cốt nàng vốn kịch liệt đau nhức, lại càng lửa cháy đỏ thêm dầu. Kiếp trước, nàng là một quân nhân, biết rõ cái gì là thiên chức của quân nhân. Thế nhưng, giờ phút này nàng không cách nào tiếp nhận, năm trăm tướng sĩ chết đi kia, lại chỉ vì do vị thiếu gia ăn chơi này nhất thời khí phách.

"Ta thiếu nợ họ, chỉ sợ rốt cuộc không trả được. Nhưng kẻ dụng tâm hiểm ác kia, ta cầu xin ngươi đừng buông tha." Tựa hồ bởi vì lúc trước Mộ Ca cảnh cáo, nguyên chủ không nói ra cái gì mà "ngươi chiếm thân thể của ta, thì phải giúp ta như thế nào như thế nào", mà là trực tiếp khẩn cầu.

Lệ khí trên thân Mộ Ca dần dần tản đi.

Tuy rằng, năm trăm người kia không phải bảo hộ nàng, nhưng nàng cũng bởi vậy được lợi. Thử nghĩ, nếu như không có năm trăm người không màng đến tính mạng bảo hộ, nàng đoạt xá cổ thân thể này sớm đã bị bắn thành tổ ong tổ vè, lấy đầu ra cho nàng trừng sinh lần nữa đây?

Cũng được, nhân tình này trả là được.

Nghĩ vậy, Mộ Ca nhẹ gật đầu, coi như đáp ứng.

Đạt được đáp án mong muốn, bàn tay đang nắm chặt của nguyên chủ cũng buông lỏng xuống. Nếu Mộ Ca không đáp ứng, nàng thật đúng là không có biện pháp nào.

"Kể đó vì sao phải hãm hại người? Cái thân thể lúc nam lúc nữ này là chuyện gì xảy ra?" Mộ Ca đập lên bãi cỏ, nhúm mày hỏi.

Nguyên chủ khẽ cười, có chút thất lạc, bên trong ngao khí cũng tại thời khắc này tiêu tán: "Chỉ vì ta tham luyện không nên có hy vọng xa vời với người đó. Người khác không quen nhìn, tự nhiên muốn giáo huấn một phen. Lại không nghĩ, lần giáo huấn này lại muốn tính mạng của ta. Lúc này, hẳn biết rõ ta đã chết, không biết có thể..."

"Này! Ta không có thời gian nghe người kể chuyện yêu đương." Mộ Ca lên tiếng cắt ngang, trong miệng nói thầm một câu: "Tuổi còn nhỏ đã yêu sớm. Chẳng lẽ xuyên qua lại phải đối mặt với hoa đào thôi sao?"

Lời nói mặc dù vô tình, tuy vậy Mộ Ca rõ ràng cảm nhận được sự thất vọng của nguyên chủ đối với người mình yêu.

Chỉ là, người kia, đáng giá không?

Sợ là đáp án này, Mộ Khinh Ca cũng sẽ tự mình trốn tránh.

Được rồi, có đáng hay không, chỉ có tương lai gặp nhau mới biết được.

Giờ phút này, điều Mộ Ca quan tâm hơn là tình huống của cỗ thân thể này.

"Thân thể ta là nữ. Nhưng vì gia gia, vì Mộ gia, ta không thể không thu hồi hồng trang, mặc lên nam trang. Ta có thể che giấu thân phận, cũng không phải do ta giả trang tốt, mà là nhờ một kiện huyền khí do mẫu thân lưu lại. Chính là chiếc bông tai màu tím bên tai trái người." Nguyên chủ nói xong, ánh mắt rời lên nhìn vào tai trái Mộ Ca.

"Huyền khí?" Mộ Ca đưa tay, ngón giữa chạm vào một chiếc bông tai. Chính là vật nhỏ này, khiến cho nàng bắt nam bắt nữ?

Nguyên chủ lại nói: "Huyền khí trên tai trái của người, chỉ sợ toàn bộ Lâm Xuyên đại lục là độc nhất. Ta không biết mẫu thân từ đâu có được, chỉ biết huyền khí này có thể thay đổi giới tính của chủ nhân, giống Chưồng Nhân pháp, làm cho người khó phân thiết giả. Lúc này, huyền khí bị hao tổn, tự nhiên sẽ dẫn đến thân thể biến hóa. Bất quá chỉ cần qua một đêm này, huyền khí sẽ tự chữa trị. Sáng sớm ngày mai, người chính là thiếu chủ Mộ phủ, thế tử Vĩnh Ninh công, thừa kế tiểu tước gia."

Nguyên chủ nói xong, thân thể hơi mờ lại càng ngày càng mờ hồ.

"Này!" Mộ Ca cả kinh, phút chốc đứng lên.

"Tối nay nói hơi nhiều, ta có chút mệt. Bốn mươi chín ngày này ta sẽ đi theo bên cạnh người, lúc cần, gọi ta là được." Tiếng nói tiêu tán, bóng dáng Mộ Khinh Ca cũng biến mất, không thấy bóng dáng.

"Cứ vậy rồi đi?" Đuôi lông mày Mộ Ca gầy nhẹ, mâu quang trong suốt mát lạnh lướt chung quanh nhìn một vòng. Xác định Mộ Khinh Ca không có ở đây, mới đưa tay sờ lên chiếc bông tai bên tai trái.

Bông tai màu tím, lúc này có chút ảm đạm không ánh sáng. Nhưng khi Mộ Ca vừa tiếp xúc, lại quỷ dị hiện lên một đường sáng bóng, dường như có sinh mạng.

"Lại có loại nguy trang thần kỳ này, xem ra thế giới này sẽ không quá nhàm chán." Thả tay xuống, Mộ Ca bắt đầu cởi bỏ áo bào của mình.

Mộ Khinh Ca xuất hiện làm cắt ngang ý nghĩ thanh lý bản thân của nàng. Lúc này, nghi hoặc được cởi bỏ, dưới ánh trăng, ngược lại có thể lau rửa thật tốt.

Cởi giáp ngoại bào, Mộ Ca được bọc trong chiếc áo lót thiếp thân cao ngang gối đứng vào trong suối, dùng vải rách lau chùi máu đen trên người.

Đêm trăng yên tĩnh, không thấy chút ngôi sao nào, chỉ có ánh trăng chiếu xuống trên người nàng, làn gió nhẹ nhàng thổi qua, để lại âm thanh giọt nước rơi xuống.

Đột nhiên, một cỗ mùi thơm lạ lừng xen lẫn trong gió mà đến.

Hai vai Mộ Ca căng lại, nháy mắt đã phân biệt được phương hướng mùi thơm bay tới, lạnh giọng: "Đi ra."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khuynh thế tao nhã, thân thể phế vật

Editor: Diệp Lưu Nhiên

"Đi ra!"

Thanh âm lạnh lùng rõ ràng, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Mộ Ca nắm lấy bộ y phục bẩn mới cởi ra khoác lại lên người, che khuất làn da mỏng manh tinh tế.

Nàng không biết dưới tác dụng của huyền khí thì trong mắt người khác sẽ nhìn thấy hình dáng như thế nào, nhưng cũng không thể chịu thiệt không phải sao? Xác định bản thân không còn lộ ra cái gì, Mộ Ca điều chỉnh thân thể, đối mặt với nơi phát ra mùi thơm lạ lùng kia.

Ánh trăng đang dần biến mất, nhưng mặt trời cũng không mọc lên.

Đây là thời điểm hắc ám nhất, nguồn sáng duy nhất, chính là ánh sáng đom đóm bay lại đây.

Ánh sáng lục quang âm đạm, vốn khiến người cảm thấy âm trầm. Nhưng giờ phút này, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn vừa được rửa sạch của Mộ Ca hát tới tựa như ảo mộng.

Nghiêm túc mà nói, cơ thể của Mộ Ca nhờ sự bảo vệ của năm trăm binh sĩ mà không bị thương quá nhiều. Nỗi đau kịch liệt của xương cốt vỡ vụn khi Mộ Ca tỉnh dậy là do bị nghiền áp phía dưới.

Vậy nên, nguyên nhân cái chết của Mộ Ca là do quá mức bảo hộ, bị chồng chất đè lên, dẫn đến nghẹt thở mà chết. Đương nhiên, nếu là không có những người này bảo hộ, Mộ Ca cũng khó thoát khỏi cái chết, thậm chí càng thêm thê thảm.

Trải qua tình huống khẩn cấp, Mộ Ca cảm thấy khó chịu trong người cũng giảm bớt. Nàng ngưng mắt nhìn về phía sâu trong đám cỏ lau, mùi thơm là bay tới từ chỗ kia, giữa đôi tay quanh quẩn xuất hiện ánh sáng tím, nương theo đó còn có thanh âm "Xì xì" của dòng điện.

"Ồ, ở Hạ Giới thế mà lại xuất hiện Lôi Linh Căn."

Đột nhiên, một tiếng nói chậm rãi cất lên thực nhạt, nhẹ vô cùng, lại vẫn êm tai trong lòng người một giọng nói nam nhân mờ ảo truyền đến. Trong giọng nói hình như có kính ngạc, lại như có hiểu kỳ, thậm chí... Mộ Ca nghe được trong đó vài phần ý vị sâu xa nghiền ngẫm.

Mộ Ca hơi nheo mắt lại, hai đầu lông mày tất cả đều là đề phòng.

Nàng không biết theo như lời nói của thanh âm này, cái gì là "Hạ giới", cái gì là "Lôi Linh Căn". Nàng chỉ biết, nàng sử dụng chính là thứ theo nàng từ kiếp trước Lôi hệ dị năng.

"Đi ra!" Hướng phía cỏ lau phiêu lãng trong gió đêm, hai hàng lông mày Mộ Ca khẽ chau lại, lần nữa cảnh cáo.

Đáng tiếc, cảnh cáo của nàng lại bị người kia bỏ qua.

Chỉ là vụn vụn thanh âm, lại khiến người thấy tôn quý vô cùng, người kia lại lần nữa mở miệng nói: "Đáng tiếc, mặc dù có được Lôi Linh Căn, nhưng thể chất phế vật này lại không cách nào tu luyện."

Mặc dù nói đáng tiếc, nhưng Mộ Ca lại căn bản không nghe ra trong thanh âm có một tia tiếc hận. Điều duy nhất nghe ra chính là giờ phút nàng giống như một vật phẩm mặc người định giá.

Kết rắc!

Thanh âm nghiêng rã trong yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

Hiển nhiên, thái độ cao cao tại thượng của đối phương, đã chọc giận Mộ Ca.

Thậm chí khiến cho nàng tạm thời không để ý đến "thể chất phế vật" kia là có ý gì.

Dĩ nhiên, không phải là Mộ Ca kiêu ngạo. Có phải là phế vật hay không, nàng không cần hướng người nào chứng minh. Chính nàng biết rõ mình không phải là phế vật.

Lúc hoàng hôn ở chiến trường kia, nàng giết hết mười mấy người, không phải là chứng minh tốt nhất sao?

"Ha ha, vật nhỏ tức giận?" Nghe thấy thanh âm nghiêng rã truyền vào tai, thế nhưng hấn lại có vẻ rất sung sướng.

"Giấu đầu hở đuôi." Qua giây lát, Mộ Ca bị chọc giận lên hỏa khí đã bình phục, nàng khinh thường hừ lạnh, đồng dạng cũng đưa ra lời đánh giá không kém.

Thanh âm yên lặng một hồi, đột nhiên nở nụ cười: "Ta vẫn một mực ở chỗ này, người lại nhìn không ra, người đúng là coi trọng ta rồi. Thú vị, thật thú vị."

Một mực ở chỗ này?!

Mộ Ca trong lòng cả kinh, hai con ngươi bất động thanh sắc lại một lần nữa đứng lên tìm tòi.

Thế nhưng vùng đất trước mắt này, ngoại trừ từng đám cỏ lau lay động như ngọn sóng, cũng chỉ còn lại dòng suối dưới chân nàng. Mà thanh âm kia rõ ràng chính là đến từ chỗ sâu bên trong cỏ lau truyền tới. Còn có mùi thơm lạ lùng, đến nay vẫn quấn quanh chớp mũi nàng không tan.

Không thấy! Vẫn không thấy!

Mộ Ca lần nữa xác định, ngoại trừ mình ra không có người nào khác.

"Tiểu gia hỏa, đừng nên chỉ nhìn xuống đất." Thanh âm kia đột nhiên nhắc nhở.

Không phải mặt đất, chẳng lẽ lại trên trời?

Mộ Ca theo bản năng nhìn lên trời, thế nhưng vẫn như cũ không thấy cái gì cả.

Mộ Ca cảm giác mình bị chơi xỏ, con mắt trong suốt hiện lên một tia tức giận, thu hồi ánh mắt, hừ lạnh: "Giả thần giả quỷ."

"Ha ha..." Thanh âm mờ ảo giống như có ở khắp nơi, quanh quẩn bốn phía.

Mộ Ca âm thầm cảnh giác, dòng điện màu tím trong tay càng lớn hơn.

Phút chốc, Mộ Ca cảm thấy hai chân đang đứng trong nước có chút khác thường. Dòng suối chảy xuôi thế mà lại bắt đầu chảy ngược, đi qua bắp chân nàng có chút ngứa ngáy.

Mộ Ca cả kinh, loại hiện tượng đi ngược với tự nhiên này khiến nàng lui về lên bờ suối, hai mắt trừng lớn nhìn về phía dòng nước chảy ngược.

Dòng suối nhỏ này rộng không quá nửa trượng, sâu không đến hai thước. (*)

(*) 1 Trượng = 3,33m

1 Thước = 0,33m

Lúc này lại quỷ dị đảo lưu, tập trung hướng về trung tâm dòng suối.

Phun!

Đột nhiên suối nước bay thẳng lên trời, ngưng tụ thành vô số cột nước, như rắn nước trên không trung đan xen lẫn nhau.

Mộ Ca chấn động từng cơn hai mắt, đôi môi hé mở, toàn thân như bị định trụ nhìn một màn trước mắt.

Nàng đã gặp qua Thủy hệ dị năng giả, hơn nữa dị năng chỉ có tác dụng trị liệu, mặc dù có năng lực công kích, cũng chỉ có thể phát ra một ít thủy tiễn hoặc thuần nước phòng ngự.

Một màn này khiến cho nàng nghĩ tới Thủy hệ dị năng giả siêu cường, nhưng trong lòng có một thanh âm nói cho nàng biết, sự thật khả năng không chỉ đơn giản như vậy.

Rất nhanh, dòng suối đã bị những con rắn nước có sinh mệnh kia rút sạch. Trước mắt Mộ Ca nguyên bản nước chảy róc rách, đã biến thành vùng đất khô cằn.

Nước suối bị hút trên không trung, lại dần dần lộ ra một chiếc ghế.

Dùng nước làm ghế?

Mộ Ca tựa hồ còn có thể thấy rõ trong ghế suối nước lưu động. Ánh sáng long lanh không chút tỳ vết, tinh xảo vô cùng. Uy áp vô hình từ trên ghế tỏa ra rơi vào Mộ Ca, ép tới xương cốt nàng "ken két" rung động.

Nàng vẫn chưa biết, uy áp này đã là rất thu liễm.

Cao thủ!

Mộ Ca con mắt hơi co lại, trầm nghĩ trong lòng.

Khi giọt nước cuối cùng được dung nhập vào ghế, toàn bộ xung quanh chiếc ghế đàn thú gào thét, chấn nhiếp vạn vật. Chiếc ghế toát ra tia sáng trắng đã trở thành nguồn sáng duy nhất ở đây.

Mộ Ca bị chấn động lui về phía sau một bước, khó tin nhìn lên chiếc ghế trong không trung.

Lấy vôi nước làm căn bản bện thành, dị thú không biết tên vây quanh giúp đỡ. Vạn thú nằm rạp xuống hướng chỗ ngồi, thành kính hèn mọn.

"Thật khí phách!"

Mộ Ca thì thảo tự nói, con mắt trong suốt dấy lên ngọn lửa cực nóng.

"Có lẽ trùng sinh ở nơi dị giới này, cũng không phải là không thú vị". Lần đầu tiên Mộ Ca tìm được mục tiêu phấn đấu sau khi trùng sinh.

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ! Sẽ có một ngày, ta có thể ngưng tụ ra chiếc ghế như vậy!"

Đột nhiên, bốn phía nổi lên gió mạnh, hết thảy đều hướng về chiếc ghế kia. Mộ Ca lấy tay ngăn lại trước mặt, tránh cho gió cát bay vào mắt, đôi mắt bị ép phải nheo lại vẫn như cũ nhìn vào chiếc ghế kia.

Tim đập, đột nhiên gia tốc.

Gió, đột nhiên ngừng.

Mộ Ca tròn mắt, nàng nhìn thấy gì? Gió! Gió không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, giờ phút này xuất hiện trước mắt nàng, rõ ràng có thể thấy được.

Trên mặt ghế, vòng xoáy màu xanh nhạt không ngừng xoay, xen lẫn bốn phía xung quanh dung nhập rơi xuống như hoa rơi.

Mùi thơm lạ lùng dường như trở nên nồng đậm hơn, lại không khiến người cảm thấy chán ghét, như thấm vào nội tâm.

Mộ Ca không kịp khiếp sợ, gió lốc đã đột nhiên tàn đi.

Thời điểm làn gió tàn ra hết, trên ghế bỗng nhiên hơn một bóng dáng khuynh thế tao nhã.

Bạch y như tuyết, sạch sẽ hoàn mỹ. Đường viền màu tím trên cổ áo và tay áo, dùng kim tuyến thêu lên hoa văn thần bí mà tôn quý. Tóc dài đen nhánh không gió mà bay, dung nhập vào bầu trời đêm.

Dáng người cao ngất, mặc dù chỉ tùy ý ngồi đó, cũng khiến người cảm thấy hấn thật cao lớn.

Hấn xuất hiện trước mắt Mộ Ca, như thể đó là Hằng Tinh chói mắt. Nguồn sáng vạn vật, đều từ chính hấn tỏa ra. Lại như kim cương, trong suốt tìm không ra một tia tạp chất.

Mây kiếm nhập tán (*), mắt phượng gây nhẹ, sống mũi cao thẳng. Bờ môi cương nghị chứa ý cười, màu đỏ càng thêm mê người.

"Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" (*)

Không giải thích được, một câu từ kiếp trước bỗng hiện lên trong đầu Mộ Ca, khiến nàng vô thức gật đầu đồng ý.

(*) Mây kiếm nhập tán: chân mây hình kiếm, dài chạm tóc mai hai bên.

(*) Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song: dùng để khen một người tuấn tú, khuôn mặt như mỹ ngọc, có một không hai.

Người trước mắt này, khiến cho người ta mất đi năng lực ngôn ngữ miêu tả. Một phút trước, nàng còn cảm thấy rất hài lòng với ngoại hình Mộ Khinh Ca, mà giờ phút này lại bị người trước mắt này đã kích cho không chút dư thừa.

Mộ Khinh Ca xấu sao?

Không!

Tuy rằng Mộ Khinh Ca tuổi còn nhỏ, nhưng không khó để nhìn ra hình dáng ngây ngô này sau này sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc. Nhưng, dù sao đó cũng là chuyện của vài năm sau, thế nào cũng so ra kém thị giác bị trùng kích trước mắt.

Mộ Ca không phải là người thích so sánh. Nhưng sau khi chứng kiến tướng mạo nam nhân, cũng không khỏi thờ dãi cảm thán một câu: Không có so sánh, liền không có thương hại.

"Tiểu gia hỏa, lần này có thể thấy ta rồi?" Đôi môi nam nhân khẽ mở, trên khóe miệng không giảm trái lại càng tăng thêm. Hấn không cảm thấy thế nào, lại âm thầm đem hai thù vạ bên người cả kinh không nhẹ.

Chủ tử của bọn hấn khi nào thì có hứng thú với tiểu tử Hạ giới? Đừng nói là Hạ giới, mà không ở nơi nào có bất kỳ ai có thể bước vào mắt chủ tử.

Hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, cùng truyền lại một tin tức.

"Hạ giới không khí không tốt, khiến chủ tử bị bệnh."

"Ân, bệnh cũng không nhẹ."

"Huyền khí không nên tồn tại ở Lâm Xuyên, thể chất phế vật lại có được Lôi Linh Căn. Tiểu gia hỏa, ngươi thật thú vị!"

Mộ Ca trong lòng cả kinh, con mắt trong suốt hiện lên băng hàn sát ý. Người nam nhân này thể mà qua dăm ba câu, liền đem nàng lột sạch sẽ?!

"Lại có thể có sát ý như vậy. Haha, tiểu gia hỏa, thật chờ mong ngươi có thể đem đến cho ta kinh hi gì." Đó thực sự là sát khí, làm cho hai người đang oán thăm kia đề phòng, nhưng người trong cuộc lại như phát hiện ra món đồ chơi thú vị.

Trong nháy mắt, sát khí trên thân Mộ Ca biến mất, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, quay người vút ra một câu: "Có việc, nói. Không có việc, rút."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Mộ công gia, Duệ Vương

Editor: Diệp Luru Nhiên

Sáng sớm, làn sương quấn quanh ngọn cỏ.

Mộ Ca nằm trên một mảnh cỏ lau, những cây lau sậy bị gãy xuống đất, im lặng lên án Mộ Ca khi dễ chúng.

Nàng đã sớm tỉnh lại, hai con mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm không bị ô nhiễm, còn có những đám mây nhẹ nhàng trôi qua. Cách đó không xa, dòng suối róc rách chảy, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nàng đến cùng là đã đến một nơi như thế nào?

Trong mắt Mộ Ca như có điều suy nghĩ.

Sau khi trùng sinh, nàng tìm được đường sống trong chỗ chết, lại miễn cưỡng giết địch, rồi bị giới tính làm cho hỗn loạn, ngay sau đó thì linh hồn nguyên chủ đột nhiên xuất hiện, sau cùng còn xuất hiện ra một nam nhân mạnh mẽ không thể tưởng nổi, hầu như đem lá bài tẩy của nàng hiểu đến rõ ràng.

Cho đến bây giờ, nàng mới có thời gian suy nghĩ một vài vấn đề.

Từ thông tin thu được hiện nay, rõ ràng là nàng đang đi tới một thế giới xa lạ.

Mà dị năng của nàng, ở chỗ này dường như cũng là một thứ tồn tại không tương.

Ngoài ra, cái thế giới này còn có hệ thống tu luyện, mà cỗ thân thể bị nàng đoạt xá này thì không thể tu luyện.

Còn có, mẫu thân trên danh nghĩa của nàng tựa hồ có lai lịch thần bí, thế mà lại lấy ra được huyền khí nghịch thiên như vậy. Nhưng, theo lời kể của Mộ Khinh Ca, nữ nhân này tựa hồ không cùng nàng sống một chỗ.

Cuối cùng, thân phận của nàng rất phức tạp. Trong mắt mọi người, nàng là một nam nhân. Hơn nữa còn là một đệ tử kiêu căng có gia thế hiển hách, còn có địch nhân.

Địch nhân.

Nghĩ đến điểm này, Mộ Ca nguy hiểm hít lại hai con ngươi.

Nàng cũng không quên đáp ứng Mộ Khinh Ca, hơn nữa, dù nàng có nguyện ý hay không, thì sau khi nàng tiếp thu thân thể của Mộ Khinh Ca, thì cũng liền tiếp thu người nhà và địch nhân của nàng.

"Tin tức chưa đủ. Tạm thời chỉ có thể biết như vậy. Xem ra phải tìm thời gian hảo hảo cùng Mộ Khinh Ca tâm sự rồi." Mộ Ca nhở ra ngọn cỏ lau ngâm trong miệng, đứng dậy.

"Còn có ba người cường đại ngày hôm qua." Mộ Ca hồi tưởng lại cảnh tượng đêm qua, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Đêm qua, khi nàng nói ra câu "Đại nghịch bất đạo" kia, ngay lập tức liền cảm nhận hai đạo sát khí hướng tới người nàng. Phút chốc, có thể đem nàng chém thành từng mảnh.

Hơn nữa, loại cảm giác này khiến nàng căn bản không cách nào phản kháng, mặc dù nàng có được dị năng quen thuộc.

Cũng may, tại thời điểm nàng cảm thấy da mình sắp bị cắt, nam nhân tuần mỹ kia liền vung tay áo, đem hai đạo sát ý kinh khủng tản ra.

Cũng chính là thời khắc đó, nàng mới rõ ràng, còn có hai người khác ẩn trong bóng tối.

Nam nhân kia lúc rời đi, đối với nàng nói một câu.

Hắn nói, trước khi có năng lực tự vệ, tốt nhất đừng bại lộ ra Lôi hệ dị năng của mình. Còn có chính là, hắn có thể khiến nàng tu luyện.

Nửa câu đầu, làm trong lòng nàng có chút nghi hoặc.

Mà nửa câu sau, đối với nàng không khác gì dụ hoặc cực lớn đấy.

Nhưng, nàng vẫn cự tuyệt.

Bởi vì nàng chịu không được cái loại chết tiết kia, giống như tâm huyết dâng trào tùy ý nhặt được một con mèo nhỏ lang thang ven đường mang về nuôi dưỡng.

Cuối cùng, nam nhân kia mang theo thâm ý tươi cười rời đi. Từ đầu đến cuối, Mộ Ca không biết hắn đến cùng là người nào. Đương nhiên nàng cũng không có hứng thú chờ mong cùng hắn lần sau gặp mặt.

Bất quá, nếu có một ngày nàng có thể đem hắn hung hăng dẫm dưới chân cười nhạo. Nàng ngược lại rất thích ý cùng hắn gặp lại.

Trông mắt Mộ Ca xẹt qua ánh sáng xanh, siết chặt tay nặng nề nói: "Vì cái gì không thể sử dụng dị năng?" Cái này là thứ nàng dựa vào, hắn lại nói nàng nếu tùy ý sử dụng sẽ mang đến nguy hiểm?

Kế tiếp, nên như thế nào?

"Hướng Bắc đi, Lạc Đô Tàn quốc ở phương Bắc. Ta đi ra ngoài lâu ngày, gia gia hắn sẽ đi tìm ta. Tìm được gia gia, ngươi liền an toàn." Thanh âm đột ngột vang lên, đem Mộ Ca đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình hoảng sợ.

Ghé mắt nhìn lại, chứng kiến bóng người hơi mờ giữa ban ngày, Mộ Ca thần sắc cổ quái hỏi: "Ngươi không sợ ánh mặt trời?"

"Ta vì sao phải sợ?" Mộ Khinh Ca hiếu kỳ hỏi lại.

Được! Cái thế giới này đến quý cũng khác với địa cầu.

Mộ Ca khoe miệng co quắp, không có ý định tiếp tục đề tài này.

...

Mặt trời nhô lên cao, thời tiết sáng sủa.

Trên con đường thông đến Lạc Đô, một người một ngựa thần sắc mệt mỏi, không nhanh không chậm bước đi.

"Cánh đồng hoang vu này nằm ở phía tây nam, dọc theo đường này đi về hướng Bắc, nếu ngươi tăng tốc độ, ước chừng mười ngày có thể tới Lạc Đô." Hồn phách Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng trên không trung, song song cùng nàng đi.

Trên đường đi, nàng giới thiệu tình huống của Lạc Đô cho Mộ Ca. Nhưng nhìn cái người có vẻ ngủ mà không phải ngủ kia, không biết nghe lọt được bao nhiêu.

"Ồn ào"

Thanh âm nhàn nhạt truyền đến, làm Mộ Khinh Ca sững sờ, hai đầu lông mày nháy mắt trầm xuống, không vui nói: "Ngươi nói cái gì?"

Mộ Ca liếc nhìn nàng, đáp phi sớ vắn (*) nói: "Ngươi một mực lơ lửng trước mắt ta, không sợ hồn phi phách tán?"

(*) Đáp phi sớ vắn: nói một đằng trả lời một nẻo.

"Ngươi!" Mộ Ca lời nói ác độc, làm cho Mộ Khinh Ca tức giận đến thân thể hơi mờ lung lay vài cái, tựa hồ tùy thời đều có thể tản ra: "Hừ, không mượn ngươi quan tâm." Nhịn xuống nộ khí, Mộ Khinh Ca hừ lạnh, hất mặt kiêu ngạo qua một bên.

Mộ Ca bĩu môi, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đi một hồi, trên đường không thấy nửa bóng người xuất hiện.

Ngay tại thời điểm Mộ Ca sắp ngủ luôn, thì xa xa ánh mắt, cát vàng tung bay xen lẫn vó ngựa hỗn loạn.

Chậm rãi mở mắt, Mộ Ca bình tĩnh nhìn gió bão phía xa.

"Có quân đội! Là Mộ Tự Kỳ!" Không biết lúc nào đang phiêu lãng trên không trung, Mộ Khinh Ca đột nhiên kích động.

Mộ Ca ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: "Người không tránh à?" Mộ Tự Kỳ trong miệng Mộ Khinh Ca, khiến nàng biết được người đến là người phương nào.

Ai ngờ, Mộ Khinh Ca lại đột nhiên ảm đạm, từ không trung chậm rãi hạ xuống, đứng bên người Mộ Ca: "Trừ người ra, những người khác không nhìn thấy ta."

"..." Mộ Ca ngược lại là lần đầu tiên nghe nàng nói như vậy.

Đột nhiên, biểu tình Mộ Khinh Ca âm u hướng phương xa bóng người dần dần rõ ràng, thì thào: "Hắn thế mà cũng tới!" Cảm xúc phức tạp kia, khiến Mộ Ca ghé mắt nhìn.

Thế nhưng nàng (Mộ Khinh Ca) không tiếp tục nói tiếp, nghiêm túc nhìn Mộ Ca nói: "Nhớ kỹ, từ giờ trở đi người chính là Mộ Khinh Ca. Mộ phủ tiểu tước gia."

Tiểu tước gia sao?

Mộ Ca đưa tay sờ lên bông tai màu tím bên tai trái.

Bông tai này dường như đã được chữa trị hoàn toàn. Sáng tinh dậy, nàng liền phát hiện mình biến thành thiếu niên dung mạo tuyệt mỹ tuấn tú. Tuy khí lực đơn bạc, nhưng không tổn hại khí khái hào hùng. Duy nhất khác với Mộ Khinh Ca kia, chính là hai đầu lông mày tối tăm phiến muộn đã được quét sạch, chỉ còn lưu lại nước chảy mây trôi nhàn nhạt.

"Ca nhi."

Thanh âm mặt đất chấn động vang lên, Mộ Ca chưa kịp làm ra phản ứng, đã bị ôm vào một cái ôm rộng lớn và ấm áp.

Thật nhanh!

Mộ Ca bị chôn trong lồng ngực rộng lớn, đối với người tới cường hãn mà cả kinh, lập tức cau mày. Vừa rồi nàng dường như thấy một ánh sáng xanh đậm lướt qua trước mắt, tiếp theo bản thân liền lọt vào trong lồng ngực này.

"Ca nhi, người ngựa da có phải không? Dám sau lưng ta chạy tới chiến trường Lạc Nhật." Thanh âm già nua lại trung khí mười phần từ trên đầu Mộ Ca truyền đến, một giây sau nàng đã bị đẩy ra khỏi cái ôm áp.

Mà lúc này, nàng chẳng biết lúc nào đã từ trên lưng ngựa đứng trên mặt đất.

Mặc dù người tới giọng nói tràn ngập trách cứ, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng bao hàm quan tâm cùng khản trương.

"Gia gia..." Bên tai, vang lên tiếng thì thầm ghen ngào của Mộ Khinh Ca.

Mộ Ca ngược mắt nhìn về phía người đang nắm chặt tay nàng, cơ hồ sợ nàng lại mất tích lần nữa.

Hai bên tóc mai như sương, ngũ quan cương nghị tràn đầy mùi vị thiết huyết. Mặc dù đã đến tuổi, nhưng vẫn như cũ uy phong凛凛, làm cho người khác sinh ra kính sợ.

"Gia gia." Cơ hồ theo bản năng, xưng hô cũng đã ra khỏi miệng.

"Ài" Thanh âm Mộ Hùng trầm muộn ứng tiếng.

Nhưng Mộ Ca lại nghe ra trong lời nói run rẩy, còn có trong mắt hấn cố kìm nén uất át.

Có thể làm cho một lão tướng sa trường lão lệ doanh tròng, sợ là chỉ có mỗi đứa cháu trai bảo bối duy nhất này của hắn.

"Lão công gia, xem ra Ca nhi là cát nhân thiên tướng (*), bình an trở về rồi." Đột nhiên, một giọng nói cao quý lạnh nhạt nói chen vào.

(*) Cát nhân thiên tướng: Người có tâm lòng tốt được trời cao che chở, phù hộ.

Thân thể Mộ Hùng chấn động, sắc mặt cực kém quay đầu nhìn đám quý công tử phía sau.

Ánh mắt Mộ Ca nhìn qua đầu vai gia gia, vừa liếc nhìn đã thấy được người vừa mới phát ra câu nói kia. Bởi vì tướng mạo cùng khí độ của người nọ, đều quá mức nổi bật.

Mãng bào đen tuyền, làm cho người hấn trắng tấp như thanh kiếm. Ngũ quan lạnh lùng hờ hững, nhưng hết lần này đến lần khác khiến người muốn thân cận. Như thế, chỉ cần một cái liếc nhìn của hắn, đã là một chuyện rất hạnh phúc.

Bên trong mây kiếm, chứa đựng sự ngạo mạn bẩm sinh. Ngay cả khi đứng trong đám người, cũng vẫn như cũ chói mắt, không thể bỏ qua.

"Hắn là Duệ Vương, Tần Cẩn Hạo." Thanh âm Mộ Khinh Ca tức thời bay vào trong tai Mộ Ca.

Người sau không để lại dấu vết liếc nhìn người trước. Dù Mộ Khinh Ca đã cố hết sức che giấu, nhưng nàng vẫn nhận ra trong giọng điệu này chứa đựng tâm tình phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trùng phạt quật roi

Editor: Diệp Luru Nhiên

Mộ Hùng mang binh ra khỏi đế đô, chính là để tìm về Mộ Khinh Ca, đích tôn của Mộ gia.

Sau khi tìm được, ông liền sai người hạ trại nghỉ ngơi. Coi như khiến đám binh lính suốt đêm tập kích nghỉ ngơi thật tốt.

Mà lúc này, Mộ Ca cũng mới từ trong miệng Mộ Khinh Ca biết được, nơi chiến trường mà nàng trùng sinh tới, là phe nào chiến phe nào.

Hoang nguyên (*) Lạc Nhật, phía tây Tần Quốc.

(*) Hoang nguyên: cánh đồng hoang vu.

Nhưng nó không thuộc về Tần quốc, bởi vì ngoại trừ Tần quốc còn có hai quốc gia khác. Một là Đồ quốc phía tây Tần quốc, một là Ngu quốc phía nam Tần quốc. Đây là vùng đất chung của ba quốc gia.

Lần này, cùng Tần quốc giao chiến chính là Đồ quốc.

Đồ quốc hiếu chiến, hơn nữa lại nằm ở phía tây đại lục Lâm Xuyên, vật tư thiếu thốn. Vì vậy hằng năm sẽ luôn nổi lên mấy cuộc chiến tranh với Tần quốc, lâu dài, quan hệ của Tần quốc và Đồ quốc luôn không hài hòa.

Mà mỗi lần nguyên nhân khai chiến...

Kỳ thật, như Mộ Khinh Ca một thiếu gia ăn chơi, như thế nào sẽ đi quan tâm âm mưu tính toán phía sau cuộc chiến tranh kia, có mục đích gì?

Nàng xuất hiện ở chiến trường, bất quá là vì một câu nói của một người bên người Tần Cẩn Hạo: "Bên người Duệ Vương không có người vô dụng." Thêm những kẻ khác phụ họa chế nhạo Vĩnh Ninh công không người kế tục, nàng liền máu nóng đổ lên đầu dẫn theo năm trăm thân vệ lên chiến trường.

Người Mộ gia chỉ cần là trực hệ, đều sẽ nằm trong đội thân vệ.

Điều duy nhất mà thân vệ cần phục tùng chính là chủ tử của bọn hắn. Như thân vệ của Mộ Khinh Ca, tuyệt đối sẽ không lớt qua nàng đi nghe theo mệnh lệnh của Mộ Hùng.

Sự phục tùng đó đã dẫn đến toàn quân bị diệt.

Nếu ở trong lúc Mộ Khinh Ca xúc động, bọn hắn có một người nào ngăn lại, hoặc có người đi tìm Mộ Hùng, hết thảy đều sẽ không phát sinh. Đương nhiên, Mộ Ca sẽ không thể mượn xác hoàn hồn.

Đây hết thảy, đều là lựa chọn của Mộ Khinh Ca. Coi như muốn tính sổ, cũng không thể tìm thân vệ bọn hắn, mà phải tìm người giật dây kia.

Mộ Ca hoài nghi kẻ xúi giục này, Tần Cẩn Hạo là nhân vật máu chốt rồi cuộc là biết rõ cái gì?

Nhìn Mộ Khinh Ca dùng ánh mắt kia nhìn về phía Tần Cẩn Hạo, dường như tưởng rằng có thể giấu được nàng.

"Người thích hắn?" Trong lều vải, Mộ Ca ngồi khoanh chân trên đệm đột nhiên nhìn về phía Mộ Khinh Ca bật ra một câu.

"Cái gì?!" Đột nhiên Mộ Khinh Ca lóe lên trốn tránh.

Mộ Hùng vội vàng an bài hạ trại, tự mình tuần tra đã là một thói quen của ông trên chiến trường. Vậy nên, giờ này trong lều, chỉ có Mộ Ca một người nghỉ ngơi.

Mộ Ca híp hai mắt, thân thể nghiêng về phía trước, tới gần hòn phách Mộ Khinh Ca: "Ngươi dùng thân nam tử, yêu một hoàng tử, sợ là cũng không dễ dàng đi?"

Thân thể Mộ Khinh Ca khựng lại, khuôn mặt vốn mờ, nhưng vẫn bị Mộ Ca nhìn ra vài phần trắng bệch.

Mộ Ca lười biếng ngồi lại, dùng giọng nói nguy hiểm: "Hiện tại, ta mới là ngươi. Nếu không muốn Mộ Khinh Ca lần nữa mất tích, ngươi tốt nhất đem mọi chuyện nói ra cho ta."

Mộ Khinh Ca bĩu môi một cái, thân nhiên nói: "Ta vốn không có ý định giấu giếm ngươi."

"Nói." Mộ Ca ngược mắt.

...

Sau nửa nén hương, trong lều vài yên tĩnh.

"Hoàn khổ, thô bạo, tàn nhẫn, dễ giận, kiêu căng, còn có... Đồng tính? Tốt, rất tốt." Mộ Ca nghiêng răng, sắc mặt âm trầm khó coi.

Nàng đến cùng là nhập vào một kẻ thế nào?

Lúc trước, nàng bắt quả cho rằng Mộ Khinh Ca bởi vì nguyên nhân thân phận, mà không thể không biểu hiện ra tính tình quái đản. Lại không nghĩ, nàng lưu lại cho mình một thanh danh "tốt" như thế.

Những thứ khác thì cũng thôi, nhưng còn cái danh đồng tính... Cái nòi đen này công lên thật sự là...

Tần Cẩm Hạo kia nhìn qua chính là người có tâm cơ thâm trầm, thân là hoàng tử, chỉ đơn thuần đến đây không làm gì?

Nếu như tiểu tước gia Mộ gia ái mộ Duệ Vương điện hạ, thế nhân đều biết, người này sao còn cố ý muốn thân cận? Dựa theo lời nói của Mộ Khinh Ca, đều là Tần Cẩm Hạo kia thường xuyên chủ động đẩy.

"Ta là thân thể phế vật, trời sinh không cách nào tu luyện. Nếu ta không ngang ngược cản trở, chỉ sợ Mộ phủ đã sớm sớm người người dễ nạt." Mộ Khinh Ca biện giải cho mình.

Thế nhưng, những lời này lại đổi lấy một tiếng cười nhạo của Mộ Ca: "Ngươi bắt quả là có gia gia ngươi. Nếu có một ngày lão bất tử không có ở đây, ngươi nghĩ mình còn có thể ngang ngược cản trở, giúp ngươi bảo trụ uy danh của Vĩnh Ninh công phủ?"

"Ta biết rõ." Ai ngờ, Mộ Khinh Ca cũng không thẹn quá hóa giận, ngược lại buông xuống mi mắt: "Vì vậy, ta..."

Đồng! Đồng! Đồng!

Tiếng trống đột ngột cắt đứt lời nói chưa kịp nói hết của Mộ Khinh Ca.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Mộ Ca nhìn bên ngoài lều tiếng trống truyền tới, nhíu mày hỏi.

Mộ Khinh Ca cắn môi nói: "Là tiếng trống triệu tập quân. Là gia gia hạ lệnh."

Lời còn chưa dứt, Mộ Ca đã thấy lều vải bị người bên ngoài mở ra, hai binh sĩ mặc áo giáp thân sắc căng thẳng xuất hiện trước mắt nàng.

Đuôi lông mày lần nữa nhướng lên, Mộ Ca không mở miệng.

"Tiểu tước gia, lão tướng quân cho mời." Hai người cùng đồng thanh cất giọng.

Trong quân doanh, họ vẫn quen gọi Mộ Hùng là tướng quân.

Mộ Ca liếm bờ môi, nhảy lên. Tiện tay vuốt xuống nếp nhăn ở tay áo, dáng người cao ngất bước ra khỏi lều.

Tốc độ nhàn nhã, ngẩng đầu ưỡn ngực. Tựa hồ phía trước cho dù là núi đao biển lửa, cũng không khiến nàng nhíu mày một chút.

Hai binh sĩ phụng mệnh đến liếc nhau, trong mắt đều có chút kinh ngạc. Người trước mắt này dường như cùng tiểu tước gia trong trí nhớ họ không giống nhau.

Hắn thế mà lại không khiến trách bọn hắn?

Tự động tự giác ra ngoài?

Hai binh sĩ trong lòng bị phần nói: "Tiểu tước gia, ngươi không phải là nên chỉ vào mũi chúng ta chửi mắng một trận, sau đó đạp hai chân để chúng ta quý xuống trước mặt ngươi bồi tội, sau đó mới miễn cưỡng đi giá sao? Ngươi thống khoái rồi đi, không phù hợp a!"

Đáng tiếc, Mộ Ca không nghe được tiếng lòng của hai người này. Men theo tiếng trống, nàng suy nghĩ Mộ Hùng đang chuẩn bị làm gì.

Từng bước đi tới, ánh mắt Mộ Ca càng ngày càng sáng.

Bất quá không đến một canh giờ, nguyên bản vùng đất hoang vu, thế mà lại đột ngột từ dưới đất mọc lên một tòa quân doanh ngay ngắn trật tự. Vệ binh tuần tra, vị trí trạm gác mình ám đầy đủ cho tất cả chức vụ binh sĩ. Bởi vậy có thể thấy được, bồn sự mang binh của Mộ Hùng cũng không phải là dễ cho có.

Trống trận đặt ở trên vùng đất trống bên ngoài trường, Mộ Hùng ngồi ngay ngắn ở chủ vị, bên phải là Duệ Vương Tần Cẩn Hạo một thân măng bào. Tướng sĩ theo quân tức thì chia làm hai bên.

Không chỉ như thế, binh sĩ không có cấp bậc cũng xếp thành hàng thành trận, như đao thép đứng đấy, không phát ra chút thanh âm.

Ánh mắt Mộ Ca quét qua, rơi vào đài cao đối diện Mộ Hùng.

Nói là đài cao, bất quá chỉ cách mặt đất khoảng ba thước.

Nhưng trên đài cao lại dựng thẳng hai cây cột, trên cột mỗi bên gắn lấy một thiết hoàn (*). Còn có một người thân trên cơ bắp chặt chẽ như ngon đồi. Hắn đứng đó, trên tay cầm cây roi dài to bằng cổ tay đứa nhỏ, thần sắc lạnh lùng.

(*) Thiết hoàn: còng sắt.

Lông mày Mộ Ca nhảy dựng, một loại dự cảm không lành xồng lên não.

"Mộ Khinh Ca, còn không quỳ xuống!" Mộ Hùng đột nhiên hét to, khiến Mộ Ca nhìn lại.

"Vì sao?" Khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Ca không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn Mộ Hùng, dáng người cao gầy đứng thẳng, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mộ Hùng trừng lên mắt hổ, đối với biểu hiện của tôn nhi xẹt qua một tia thương thức: "Hừ! Người tự tiện rời khỏi Lạc Đô, đi vào chiến trường, liên lụy đến năm trăm thân vệ vô tội phải chết, chẳng lẽ lại không biết sai?"

Mộ Hùng yêu binh như con, binh lính dưới tay ông từng người ông đều coi như con cháu của mình. Ông muốn trách phạt Mộ Khinh Ca, không phải là vì diễn trò. Mà là Mộ Khinh Ca nhất định phải cho ra một cái công đạo, phải cho những tướng sĩ chết đi kia một cái công bằng. Trọng yếu chính là, ông muốn Mộ Khinh Ca hiểu được, cái giá của sự tùy hứng.

Trong lời nói xen lẫn nội kinh, khiến Mộ Ca bị chấn động đến máu huyết cuộn cuộn.

Nhưng mà, nàng lại không có chút sinh khí, càng không phản đối.

Nàng trầm mặc.

Ngồi bên phải Mộ Hùng, Tần Cẩn Hạo lên tiếng: "Lão công gia, năm trăm tướng sĩ mất mạng tại hoang nguyên Lạc Nhật kia, Ca nhi nhất định khổ sở. Hôm nay hấn vừa mới trải qua đại nạn, kính xin lão công gia nhẹ tay xử lý."

Nói xong, hấn nhìn về phía Mộ Khinh Ca. Thế nhưng ngoài dự liệu không nhìn thấy ánh mắt ái mộ cảm kích kia.

Tần Cẩn Hạo sững sờ, cô nén cảm giác chán ghét trong lòng. Tựa trên tay vịn khẽ xoa ngón tay, tựa hồ như có vật gì đó thoát khỏi tầm khống chế của hấn.

Mộ Hùng liếc nhìn Tần Cẩn Hạo, rồi lại nhìn Mộ Khinh Ca, nói: "Mộ Khinh Ca, người hiểu được chuyện này có thể bỏ qua sao?" Trong lời nói của ông cất giấu khản trương, tựa hồ sợ hãi tôn nhi trả lời làm mình thất vọng, làm cho chúng tướng sĩ thất vọng đau khổ.

Đích tôn Mộ gia có thể chất phế vật không quan hệ, chỉ cần hấn có thể làm cho chúng tướng sĩ tâm phục, cho dù ngày nào đó ông chết đi, hấn còn có thể tự bảo vệ mình. Thế nhưng là...

"Gia gia chuẩn bị trách phạt như thế nào?" Mộ Ca lạnh nhạt hỏi lại. Đối với lời cầu xin của Tần Cẩn Hạo, tựa hồ căn bản không nghe thấy.

"Hình phạt trăm roi." Mộ Hùng đáp.

Câu trả lời này dẫn đến chúng tướng sĩ ghé mắt. Tựa hồ đang suy đoán thân thể nhỏ của Mộ Khinh Ca có thể chịu đựng được trừng phạt quật roi một trăm lần hay không.

Mộ Ca mím môi, không nói một lời xoay người, bước về phía đài cao.

Mọi người im lặng, ngay cả Tần Cẩn Hạo đang tính toán trong lòng đều động tác kế tiếp của nàng.

Mộ Ca đi lên đài cao, cũng không đứng giữa hai cây cột mà là xoay người đối mặt với tất cả tướng sĩ chấp tay, nhàn nhạt nói với người thi hành: "Lão tướng quân phạt ta một trăm, ta lại thêm một trăm, để an ủi năm trăm anh linh! Đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Xe kéo Long Báo Vương, Tiểu Ca nhi đến!

Editor: Diệp Lư Nhiên

Hai trăm roi, cho dù là cao thủ lục cảnh, cũng sẽ sống dở chết dở.

Mộ Khinh Ca là ai? Một phế vật mà thôi. Đừng nói là lục cảnh, ngay cả xích cảnh thấp nhất cũng không phải, lại dám phát ngôn bừa bãi muốn thừa nhận hai trăm roi?

Hắn điên rồi sao?

Hay muốn lấy tiền làm lùi, khiến lão tướng quân không đành lòng?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhao nhao suy đoán dụng ý của Mộ Ca.

Những ánh mắt nhìn về phía trên đài cao, có khinh miệt, có giễu cợt, có nghi hoặc, còn có thờ ơ.

Ngay cả Mộ Hùng cũng thần sắc khó dò, tựa hồ đang suy nghĩ có nên ngăn cản Mộ Khinh Ca điên cuồng hay không.

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo đen tối, thấy không rõ lúc này hắn suy nghĩ cái gì. Điều hắn biết cũng không phải thế này.

"Đánh!" Thời gian dài không thấy xuống roi, Mộ Ca không vui nhìn về phía người thi hành.

Người sau bị ánh mắt lạnh lẽo ác liệt của nàng quét qua, trong lòng không hề sinh nửa ý phản kháng, trong tay cầm roi dài giờ lên cao, hướng phần lưng của Mộ Ca hung hăng vung xuống.

Ba -!

"A..."

Thanh âm của cây roi vang lên, Mộ Ca cắn chặt răng che lấp đi tiếng rên rỉ.

Sau khi một roi này roi xuống, quần áo mới thay của Mộ Ca lập tức bị xé rách, huyết dịch thấm ra.

Bốn phía, hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả ánh mắt đều biến thành khiếp sợ.

Mộ Hùng nhăn lại lông mày bỗng thả lỏng, bàn tay đang siết chặt cũng buông ra. Chỉ là trong ánh mắt mơ hồ lo lắng, chú ý mật thiết đến tình huống Mộ Ca.

Sợ hắn chịu không nổi.

Tần Cẩm Hạo kinh ngạc khẽ cau mày, bộ dạng bướng bỉnh của Mộ Khinh Ca khiến hắn chán ghét. Điều này làm hắn nhớ tới nàng đối với hắn dây dưa, mặc dù đây là kết quả do hắn tận lực dẫn dắt.

Trên đài cao, sau khi người thi hình vung xuống một roi kia, cũng liền dừng sờ, tựa hồ không hiểu tại sao mình lại vung roi xuống.

"Dừng sờ cái gì, tiếp tục đánh!" Đột nhiên dừng lại, khiến Mộ Ca nhú mày.

Muốn vượt qua được loại hình pháp này, nhất định phải làm liền một mạch. Nếu dừng giữa chừng, chỉ sợ không thể tiếp được. Đây chính là cuộc chiến ý chí.

Người thi hình nhìn lên người ngồi ở chủ vị Mộ Hùng, người sau sau khi xem xét khẽ gật đầu, hắn mới cắn răng lần nữa vung roi lên.

Ba -!

Ba Ba -!

Ba --!

Một roi lại một roi, mỗi một roi đều quất vào da thịt, không một chút làm giả.

Rất nhanh, trên lưng Mộ Ca đã huyết nhục mơ hồ. Máu đỏ chường mắt thuận theo y phục chảy xuống, còn mang theo vụn thịt roi xuống bên chân nàng. Thế nhưng, từ đầu đến cuối, Mộ Ca đều không hừ qua một tiếng, cũng không cầu xin.

Dáng người cao thẳng vẫn đứng như một thanh kiếm đang được mài sắc, được ma luyện.

Toàn bộ trong quân doanh, chỉ quanh quẩn âm thanh quất roi.

Mộ Hùng hai tay một lần nữa nắm chặt, nháy cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng gầy gò kia, móng tay đã đâm sâu vào trong thịt.

"Chín mươi... Chín tám... Một trăm... Một trăm một... Một trăm ba.. "

Không biết bắt đầu từ khi nào, tất cả các tướng sĩ trong lòng đều yên lặng đếm lần lượt số roi quất xuống Mộ Ca. Thiếu niên mà bọn hắn xem thường kia, thiếu gia ăn chơi hại chết năm trăm huynh đệ của bọn hắn kia, một phế vật không thể tu luyện, mà lúc này hai chân vẫn như đúc đứng thẳng trên đài cao, thừa nhận hết thảy mọi thứ mà người bình thường không thể.

Nàng nói, thêm một trăm roi, là để an ủi linh hồn năm trăm tướng sĩ.

Nàng đang dùng máu thịt của mình, để tiễn đưa họ.

Im lặng dùng hành động, đối với các tướng sĩ thừa nhận sai lầm của mình.

Tần Cảnh Hạo trong con mắt ánh lên khó hiểu, rồi lại khó nén vẻ khiếp sợ. Nhìn bộ dáng trên đài cao kia, hắn tựa hồ cảm giác mình nghĩ sai cái gì.

"Huyết mạch Mộ gia, thủy chung vẫn là huyết mạch Mộ gia sao? Ngay đến cả một phế vật, cũng có thể ngưng tụ quân tâm." Bàn tay trong tay áo siết chặt, thanh âm khớp xương cũng không khiến bất luận kẻ nào chú ý.

"Một trăm năm mươi chín... Một trăm sáu mươi tám..." Đếm thầm, đã biến thành phép tính rõ ràng.

Thanh âm chính tề đếm, như thể đang cổ vũ Mộ Ca.

Mộ Hùng nhếch đôi môi, nhìn đứa nhỏ trên đài cao, vừa vui mừng vừa đau lòng. Trong tay lặng lẽ nắm một quả đan dược cao cấp bỏ cứu lưu thông khí huyết. Đan dược này có thể khởi từ hồi sinh, ông cũng chính là do cơ duyên xảo hợp mới có được một quả. Chỉ cần đợi đến hình phạt quất roi hoàn thành, lập tức cho Mộ Khinh Ca ăn vào, bảo trụ tính mạng của hắn.

"Một trăm chín mươi chín! Hai trăm!"

Roi roi xuống. Cây roi to bằng nắm tay đứa nhỏ ở lần cuối cùng đã đứt thành hai đoạn.

"Tiểu tước gia!" Người thi hình sắc mặt đại biến, quỳ một chân xuống đất, ngửa đầu nhìn lên người vẫn như cũ đứng thẳng Mộ Ca.

"Đã xong?" Mộ Ca nâng cằm nhìn lên trời, thanh âm nhẹ nhàng. Dường như cái người chịu hình phạt kia không phải là nàng.

"Tiểu tước gia, hai trăm roi, một roi không thiếu!"

Thanh âm đồng thanh cùng lúc trả lời nàng.

Mộ Ca chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh người đồng ngệt đồng thời thấp đi vài phần. Phần lưng kịch liệt đau nhức đã lan tràn đến toàn thân, khiến nàng chết lặng.

Một roi không thiếu.

Đáp án này, khiến Mộ Ca giờ lên khoe miệng lạnh nhạt cười khê. Trước mắt một màu đen, bắt đầu lùi lại.

"Tiểu tước gia!" Các tướng lĩnh đang quỳ xuống nhìn thấy thân thể Mộ Ca khê đảo, trong lòng hoảng hốt, hầu như đều đứng dậy muốn lao tới đài cao.

Nhưng có người so với bọn hắn nhanh hơn.

Ánh sáng màu lam lóe lên, Mộ Hùng đã đứng trên đài cao tiếp được thân thể Mộ Ca, không chút do dự đem đan dược trong tay đút vào miệng nàng, dùng nội lực vì nàng hóa dược.

"Lão tướng quân, xin cho tiểu tử được trở thành thân vệ của tiểu tước gia!"

"Lão tướng quân, còn có ta!"

"Còn có ta!"

Thanh âm đồng loạt hô lên, làm cho Tần Cẩm Hạo chậm rãi đứng dậy, hần nhìn phía hai người già trẻ Mộ gia được các tướng sĩ Đại Tần vây vào giữa, trong mắt có chút ghen ghét, khuôn mặt lạnh lùng âm tình bất định:

"Mộ gia, Mộ gia..., Mộ Hùng..., Mộ Khinh Ca..."

"Được rồi! Về chuyện thân vệ, chờ sau khi thương thế Ca nhi lành lại rồi tính sau, tất cả giải tán đi." Tôn nhi có thể làm cho bọn tướng sĩ ngang bướng này phục tùng, khiến cho Mộ Hùng vui vẻ. Nhưng giờ phút này ông càng quan tâm thương thế Ca nhi hơn.

Rống --! Ngang --!

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng rống của dị thú, làm cắt đứt nhiệt tình của các tướng sĩ.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía chân trời, ngay cả Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo cũng không ngoại lệ. Mộ Khinh Ca được Mộ Hùng bảo vệ trong ngực, cũng không biết là do tác dụng của dược lực hay là do bị tiếng rống truyền đến mà mở hai mắt ra, suy yếu cùng mọi người một chỗ nhìn về phía ánh nắng trên bầu trời.

"Cái đó là..."

Trên bầu trời, xuất hiện mấy cái chấm đen từ xa tới gần, tựa hồ phá không mà đến.

"Là Tật Phong Long Báo!" Mộ Hùng con mắt hơi trầm xuống.

Đang khi nói chuyện, cái điểm đen kia lại gần thêm vài phần, cũng làm cho mọi người dưới đất thấy được rõ ràng.

Tật Phong Long Báo!

Ánh mắt Mộ Ca có chút mơ hồ, nhìn mãnh thú quái dị chín đầu kia, huyền huyền kéo một chiếc xe kéo hoa lệ.

Mãnh thú đầu rồng, thân báo. Toàn thân màu xanh, mơ hồ có thể thấy được đồ đằng màu vàng, thần bí mà cao quý. Trên lưng còn mọc ra vài chiếc cánh mỏng như cánh ve, vỗ xuống mang theo vô số gió xoáy. Móng vuốt sắc bén đập mây mà đến, luồng khí lưu khởi động, bước một bước, chính là ra ngoài trọng.

Đuôi báo dữ tợn, tùy ý phát qua có thể thấy được vết nứt không gian, cơ bắp sôi sục tràn đầy lực lượng thô bạo.

So với con báo rồng, xe kéo kia lại càng khó xuất hiện. Toàn thân màu đen ánh kim, đồng dạng có đầu thú dữ tợn dùng làm trang trí, màn che màu đen đem bên trong xe kéo ngăn chừa, khó nhìn thấy.

"Là Lục Dực Tật Phong Long Báo, có thể sử dụng Lục Dực Tật Phong Long Báo kéo xe kéo, toàn bộ Lâm Xuyên đại lục chỉ có một người." Tần Cẩm Hạo mang theo thân vệ riêng, đã đứng ở chỗ đất trống trong quân doanh, cùng mọi người nhìn lên bầu trời vị khách không mời mà đến. Trong mắt hần tràn đầy kích động cuồng nhiệt, còn có ẩn sâu thêm muốn "Nếu có một ngày hần có thể ngồi trên xe kéo vương đó..."

"Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương bệ hạ."

Thánh Nguyên đế quốc? Thánh Vương?

Từng từ ngữ, đối với Mộ Ca rất lạ lẫm đấy. Trong lúc nàng nghi hoặc, người xung quanh nàng, tính cả Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo đều quỳ một gối xuống, tôn thờ hướng lên vị khách trên bầu trời.

"Cung nghênh Thánh Vương bệ hạ thánh giá!"

Mộ Ca suy yếu dựa vào người Mộ Hùng, mặc dù không muốn yếu đuối, nhưng là không có cách nào.

Tật Phong Long Báo dừng lại ở quân doanh, trên không trung bao quát nhìn toàn bộ người dưới mặt đất.

Bên trong xe kéo, đột nhiên truyền đến thanh âm khiến Mộ Ca nổi da gà: "Tiểu Ca Nhi, đến."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tổ tôn nói chuyện trong đêm

Editor: Diệp Lư Nhiên

Đêm khuya, bên trong quân trướng. Mộ Hùng cùng Mộ Ca ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác.

Sau hồi lâu, Mộ Hùng mới ho nhẹ một tiếng cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ca nhi, ngơ ngác cùng Thánh Vương bệ hạ nhận thức?"

Có quý mới cùng hấn cái kẻ chuyên nhìn lên kia nhận thức!

Trong lòng Mộ Ca kịch liệt kháng nghị, nhưng không hề biểu lộ bất kỳ cái gì. Nàng không có quên sự nhiệt tình trên khuôn mặt của gia gia khi người kia xuất hiện.

"Không biết." Mộ Ca nhàn nhạt trả lời.

"Không biết?" Mộ Hùng vẻ mặt không tin. "Nếu không phải nhận thức, sao ngài sẽ biết tên người? Lại còn cho người ăn đan dược cực phẩm giúp người lập tức sinh khí dồi dào?"

Mộ Ca yên lặng.

Nàng làm sao biết tên kia phát thần kinh gì? Trước mặt mọi người, thế mà dùng xưng hô buồn nôn như vậy gọi nàng. Sau đó dưới ánh mắt của tất cả mọi người, từ trong xe kéo bắn ra một hạt đan dược hiện lên ánh sáng tím, rơi vào trong miệng nàng.

Đan dược vào miệng lập tức hòa tan, khiến cho nàng muốn ói cũng không phun được. Ngay sau đó, thương thế của nàng liền bắt đầu biến hóa kinh người, những vết thương ghê người kia, dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục như ban đầu.

Đang lúc nàng kinh ngạc, một câu nói mập mờ khiến người chết không ngớt, không sợ hãi ném ra.

"Chiếu cố bản thân cho tốt, nếu lại bị thương, ta sẽ đau lòng."

Đau lòng, đau lòng con em người! Ta với người rất quen thuộc sao?

Cuối cùng, lại giống như tò vò ăn thịt người đối với những người khác nói: "Ngẫu nhiên đi ngang qua Tần quốc, thấy phong cảnh hữu tình, liền lưu lại một thời gian. Nghe nói mẫu đơn ở Lạc Đô không tệ, ngày khác sẽ đến Mộ phủ làm khách."

Sau đó, liền đập mây bồng bềnh rời đi.

Từ đầu đến cuối, cái người khuynh thế tao nhã kia cũng không hề bại lộ trước mặt mọi người.

"Thánh Vương bệ hạ nói sẽ tới Mộ phủ, cũng không biết là thật hay giả." Mộ Hùng như có điều suy nghĩ lầm bầm.

Mộ Ca khước miệng co lại, nàng ngược lại cảm thấy, tên kia trước khi đi vứt lại những lời này hẳn là nói cho Tần Cẩm Hạo nghe. Địa vị Mộ gia tại Tần quốc, Mộ Khinh Ca đã nói với nàng không ít. Lần này gặp Mộ Hùng, cùng biểu hiện của Duệ Vương, cũng làm nàng đoán ra được vài phần.

Nàng cảm giác tên kia tựa hồ cũng biết địa vị vi diệu của Mộ gia tại Tần quốc, mới có ý nói như vậy, làm cho hoàng thất Tần quốc sinh ra kiêng kỵ.

Thế nhưng, hấn tại sao phải làm như vậy? Thấy thế nào cũng không thấy hấn giống một người tốt thích xen vào việc của người khác.

Mộ gia cùng hấn có quan hệ gì đâu?

"Ca nhi?"

Thanh âm của Mộ Hùng, làm cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca.

Nàng ngược mắt nhìn về phía Mộ Hùng. Ngón tay Mộ Hùng bạo lực gõ xuống trán nàng đến đỏ lên: "Đang suy nghĩ gì? Gia gia nói chuyện cũng thất thần."

Mộ Ca bị đau vuốt vuốt cái trán bị đập, hỏi đáp: "Không có gì."

"Lời gia gia nói vừa rồi, người nghe thấy chưa?" Mộ Hùng ra vẻ tức giận nói.

"Không có." Mộ Ca thành thật trả lời.

Câu trả lời đơn giản này lập tức khiến Mộ Hùng không còn tính khí, đành phải cam chịu số phận nói lại lần nữa: "Nếu là Thánh Vương bệ hạ đối với người thật sự ưu ái, người không ngại bắt lấy cơ hội này. Người không thể tu luyện, nhưng nếu là được quân đội ủng hộ, lại có thêm Thánh Vương bệ hạ làm chỗ dựa. Cho dù có ngày gia gia không có ở đây, cũng không có ai dám khi dễ người."

Ách!

Mộ Ca sững sờ, không nghĩ tới Mộ Hùng lại đánh cái chủ ý này!

Kiếp trước, nàng có thói quen dựa vào chính mình. Kiếp này, Mộ Hùng lại khắp nơi vì nàng suy tính, vì nàng cân nhắc. Khiến tâm nàng nguyên bản cứng rắn, bắt đầu nổi lên biến hóa.

Không có đi tiếp lời nói của Mộ Hùng, Mộ Ca hỏi ra vấn đề khác mà nàng quan tâm: "Thánh Vương đến cùng là người nào? Tại sao mọi người có vẻ hình như rất sợ hãi hắn?"

Mộ Hùng thờ dài, bàn tay to lớn vuốt đỉnh đầu Mộ Ca, giải thích cho nàng: "Thánh Vương bệ hạ, tại Lâm Xuyên đại lục là người duy nhất đứng trên quân chủ nhất đẳng quốc. Truyền thuyết Thánh Nguyên từ khi bắt đầu khai sáng đến nay, ngài liền tồn tại. Hôm nay, nghìn năm đã qua, Thánh Nguyên để quốc mặc cho ngôi vị Hoàng đế thay đổi bao nhiêu người, Thánh Vương bệ hạ thủy chung vẫn là một người. Hắn không phải là quân vương, nhưng lại càng lớn hơn quân vương. Cho dù là Hoàng đế của Thánh Nguyên để quốc cũng không dám cùng hắn đối nghịch."

"Tồn tại nghìn năm! Đó chẳng phải là một lão yêu quái nghìn năm không chết sao!" Mộ Ca giật mình nói. Trong đầu, thực sự không cách nào đem một nhân vật có dung mạo khuynh thế như trích tiên cùng lão yêu nghìn năm liên hệ làm một.

"Người giật mình như vậy làm gì?" Mộ Hùng lại muốn gõ đầu Mộ Ca, lại bị người sau nhanh nhẹn tránh thoát.

"Bất quá người không thể tu luyện, đối với mấy cái này không hiểu rõ cũng phải." Mộ Hùng tiếp tục nói: "Phương pháp tu luyện trên Lâm Xuyên đại lục lấy thất sắc làm phân chia, điểm này người cũng biết. Xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. Xích cảnh thấp nhất, tử cảnh mạnh nhất. Nói như vậy, chỉ cần không phải phế vật, đều có thể nhẹ nhõm tiến vào xích cảnh. Hơi có thiên phú, liền có thể tiếp tục đột phá. Mà thiên phú kém, chỉ có thể bồi hồi ở xích cảnh."

Mộ Hùng vừa nói, vừa âm thầm chú ý sắc mặt của tôn nhi, thấy hắn không có lộ ra vẻ mặt chán chường mới tiếp tục nói: "Càng tới gần tử cảnh, càng khó tu luyện. Theo ta được biết, Tần quốc của chúng ta, còn có Đồ quốc ở phụ cận, và Ngụ quốc. Cả ba quốc có thể có tử cảnh cao thủ, cộng lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Tần quốc, cũng chỉ có một vị hoàng thất cung phụng bước vào tử cảnh sơ giai. Tuy nhiên, một khi tiến vào tử cảnh, tuổi thọ con người sẽ tăng vọt gấp mấy lần. Người bình thường có thể sống đến một trăm tuổi, tử cảnh cao thủ liền có thể sống đến mấy trăm tuổi. Nếu là tử cảnh đỉnh phong, sống đến nghìn tuổi cũng không thành vấn đề, dung nhan vẫn duy trì vĩnh viễn thanh xuân."

"Nói như vậy, Thánh Vương kia nhất định là cao thủ tử cảnh đỉnh phong rồi." Mộ Ca đầu ngón tay xoa xoa cằm, như có điều suy nghĩ nói.

Hồi tưởng lúc mới gặp, người kia mang đến cho nàng rung động, đích xác là một siêu cấp cao thủ. Chỉ sợ gia gia cấp lam cảnh cũng không phải là đối thủ của một trong hai thuộc hạ bên người hắn.

Đồng thời, Mộ Ca cũng hiểu rõ một người cấp lam cảnh có được quân đội ủng hộ, đối với hoàng thất Tần quốc mà nói ý vị như thế nào.

Bên ngoài, Mộ phủ nhìn như gió êm sóng lặng, nhưng trong bóng tối đã có vô số gợn sóng.

Mộ Hùng nhẹ gật đầu: "Thánh Vương bệ hạ là cao thủ tử cảnh đỉnh phong, đây là điều không thể nghi ngờ. Thậm chí, ta hoài nghi lão nhân gia người đã sớm vượt qua tử cảnh đỉnh phong. Phải biết rằng, Lục Dực Tật Phong Long Báo căn bản cũng không thuộc trên phiên đại lục này. Chúng ta sở dĩ nhận thức, chính là vì Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia người."

Mộ Hùng mở miệng một tiếng là lão nhân gia, khiến Mộ Ca nghe được khỏe miệng càng mãnh liệt rút.

"Gia gia, vì sao ta không thể tu luyện?" Đột nhiên, lời nói Mộ Ca xoay chuyển, đem cuộc nói chuyện dời trên bản thân.

Mộ Hùng sững sờ, thần sắc lập tức âm trầm. Cố giả bộ nét mặt tươi cười, đối với Mộ Ca an ủi: "Không quan hệ, Ca nhi kể cả không thể tu luyện, cũng là tiểu tước gia của Mộ phủ ta, tương lai là Vinh Ninh công."

"Gia gia." Mộ Ca nhũn mảy, nàng không phải là muốn nghe những lời này. Mà là muốn tìm ra nguyên nhân bản thân không thể tu luyện.

Thế nhưng, Mộ Hùng cũng không nguyện ý tiếp tục đàm luận đề tài này, vỗ vỗ đầu vai của nàng nói: "Ca nhi, có một số việc đã được định trước. Coi như là ông trời trừng phạt gia gia cả đời giết chóc đi."

"..." Mộ Ca yên lặng.

"Đúng rồi, hống trưởng Hà gia kia, ta đem hắn trói lại trong phủ. Lần này nếu không phải tại hắn ở trước mặt người ăn nói bậy bạ, người cũng sẽ không mạo hiểm hành động. Sau khi trở về, người có thể trút giận, nhưng không thể giết hắn." Mộ Hùng đột nhiên nói.

Mộ Ca sững sờ, không có nói tiếp.

Không cần giải thích, nàng cũng biết họ Hà này chính là kẻ giật dây kích nàng đến hoang nguyên Lạc Nhật. Nguyên bản nàng có ý định quay về tự mình trả thù, lại không nghĩ Mộ Hùng thế mà lại đem hắn trói lại.

"Ca nhi, sự tình lần này khiến gia gia rất thương tâm, nhưng hôm nay quyết định của người lại làm cho gia gia cảm thấy kiêu ngạo. Qua chuyện này, cũng khiến người trưởng thành. Tốt rồi, sớm nghỉ ngơi đi. Sau khi trở về, nên ít cùng Duệ Vương lui tới, Mộ gia chúng ta khinh thường cuốn vào sự tình bản

thiu của hoàng thất." Nói xong, Mộ Hùng liền đứng dậy đi ra lều vải, lưu lại Mộ Ca một mình.

Mộ Hùng vừa đi, hồn phách Mộ Khinh Ca liền hiện lên rõ ràng.

Trên thực tế, từ đầu đến cuối nàng đều ở bên người Mộ Ca, chỉ là như nàng nói, ngoại trừ Mộ Ca, người khác không nhìn thấy nàng mà thôi.

"Người so với ta càng giống người Mộ gia." Mộ Khinh Ca ngắm nhìn phương hướng Mộ Hùng rời đi, thấp giọng nói. Nàng không thể không thừa nhận, tại lúc Mộ Ca thân nhiên tiếp thụ hình phạt, còn chủ động nhận thêm hình phạt để an ủi linh hồn tướng sĩ, nàng đã bị chấn động.

Khi nàng nhìn thấy trong mắt gia gia vui mừng, nàng mới hiểu được tất cả hành vi trước kia của bản thân có bao nhiêu sai lầm. Người thừa kế của Mộ gia, không phải là một thiếu gia ăn chơi ngang ngược caren, mà phải là một kẻ cứng cỏi bất khuất, đầu đội trời chân đạp đất. Ngay cả khi nàng không thể tu luyện, đã định trước là phế vật.

"Lão gia tử không biết thân phận thật của người?" Mộ Ca không có tiếp câu của Mộ Khinh Ca, mà nhú mày nói.

Mộ Khinh Ca trầm mặc một hồi, mới nói: "Gia gia vẫn cho ta là nam tôn Mộ gia."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Không được giết? Tốt!

Editor: Diệp Lưu Nhiên

"... Có lẽ trên đời này, người biết rõ người là thân nữ nhi, sợ cũng chỉ có một người." Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

Mộ Ca nhú mày nhìn, tựa hồ đang chờ đợi câu kế tiếp của nàng. Nhưng trong lòng lại oán thầm: Sai, còn có cái tên nhìn lên chết tiệt kia!

Thời điểm hán xuất hiện cũng chính là thời điểm huyền khí đang sửa chữa. Lại đang lúc nàng đang tẩy rửa bản thân, tiện nghi gì còn không bị hán lấy hết đây?

Cũng may là thân thể nhỏ nhắn này không có gì để nhìn, hơn nữa còn có áo lót, không tính là ăn thiệt thòi gì nhiều.

"Ta chỉ nhớ khi ta còn nhỏ, mẫu thân nói cho ta biết, nếu muốn gia gia vui vẻ, muốn Mộ phủ bình an, thì không thể gờ xuống bông tai." Ánh mắt Mộ Khinh Ca xa xôi, tựa hồ lâm vào hồi ức.

Mộ Ca im lặng.

Nàng có thể đoán được vài điểm mấu chốt trong đó.

Địa vị nhạ cảm của Mộ phủ tại Tần quốc, Mộ Hùng có quá nhiều công trạng khiến Đế Vương kiêng kỵ là điều khẳng định. Nếu Mộ phủ không có nam nhân, Hoàng đế tự nhiên có thể thuận lý thành chương thu hồi tước vị thừa kế. Tần nhân một chút, có thể đem nàng chỉ hôn cho vị hoàng tử nào đó, thân không biết quý không hay xoi tái Mộ phủ, khiến Mộ Hùng mất đi quyền lực.

Nhưng nếu Mộ phủ có người kế thừa, dù là gì, Đế Vương cũng không thể dễ dàng nhúng tay vào, ngược lại phải cẩn thận xử lý tốt quan hệ với Mộ phủ. Mặc kệ bên trong ám ngầm thế nào, mặt ngoài thân cận vẫn là nhất định phải làm. Nếu không, không chỉ các tướng sĩ của Tần quốc tâm lạnh, mà ngay cả dân chúng tâm cũng đều lạnh.

Đây là lần thứ hai, Mộ Ca đối với mẫu thân của cỗ thân thể này sinh ra hiếu kỳ. Rốt cuộc là một nữ tử như thế nào, không chỉ có thể xuất ra huyền khí như vậy, mà còn sử dụng nữ nhi của mình bố trí một bàn cờ thế cục?

Mộ Ca chuyển mắt, đôi mắt lạnh rơi vào thân thể bóng mờ Mộ Khinh Ca: "Người từng nói, người thân ruột thịt của người ở Mộ phủ chỉ có gia gia và cô cô. Vậy còn cha mẹ người?"

Cha mẹ...

Từ này, tựa hồ chạm vào cảm kỵ trong lòng Mộ Khinh Ca. Trong mắt nàng hiện lên một tia thống khổ, sau đó chậm rãi nói: "Năm ta bốn tuổi, phụ thân chết trận. Mẫu thân không thể chấp nhận chuyện này, một mình đi chiến trường tìm phụ thân, liền sau đó không có tin tức. Mẫu thân là cô nhi, cùng phụ thân quen biết. Nàng sau khi rời đi, gia gia đã từng phái người đi tìm, cuối cùng vẫn là không có tin tức."

Bốn tuổi... Hiện nay, Mộ Khinh Ca đã mười lăm tuổi.

Mười một năm không có tin tức gì, chỉ sợ...

Mộ Ca im lặng nhìn về phía Mộ Khinh Ca, tựa hồ có chút hiểu rõ cách làm cực đoan của người này khi còn sống rồi.

Một hài tử mới có mấy tuổi, một mình cất giấu bí mật. Từ nhỏ đã gánh trên lưng trách nhiệm gia tộc nặng nề. Mộ Khinh Ca cũng không phải như mình có suy nghĩ của người trưởng thành, nàng chỉ có thể dựa vào bản thân hoàn thành nhiệm vụ của mẫu thân.

Đáng tiếc, nàng hết lần này tới lần khác là một phế vật, không thể tu luyện. Dưới áp lực này, chỉ sợ nàng cũng chỉ có thể dùng danh tiếng hoàn khổ, khiến cho người ta vẫn như cũ nhớ kỹ Mộ phủ.

Một người một hồn trăm mạng hồi lâu, cuối cùng vẫn là Mộ Ca phá vỡ im lặng.

"Nói một chút chuyện về họ Hà kia." Hai tay Mộ Ca kê ra sau đầu, hướng cái đệm sau lưng nằm xuống, hai con mắt nhìn lên đỉnh trướng.

Vừa nhắc đến, Mộ Khinh Ca trong mắt lập tức ngưng tụ ra sát khí. Thanh âm âm lãnh cắn răng nói ra một cái tên: "Hà Thành."

"Hà Thành sao?" Ánh mắt Mộ Ca lưu động, đen tối khó hiểu. "Lấy tính tình của lão gia tử, có người muốn tính toán cháu trai bảo bối của hắn, đích tôn duy nhất của Mộ phủ. Còn gián tiếp hại chết năm trăm thân vệ, chỉ sợ không cần người nói gì, đều sẽ lập tức đem hắn băm thây vạn đoạn rồi. Vì sao gia gia lại nói với ta, không thể giết hắn?"

Con mắt Mộ Khinh Ca tối sầm lại: "Bởi vì, Hà gia là phe cánh của Duệ Vương. Chỉ cần Hà Thành không chết, người muốn làm thế nào, Hà gia cũng sẽ không nói nửa câu. Nhưng một khi chết rồi, Hà gia nhất định sẽ thừa cơ chèn ép Mộ gia. Phía trên còn có vị kia, nói không chừng còn mượn chuyện này thu hồi một phần binh quyền trong tay gia gia. Mộ gia không bao giờ tham dự vào cuộc phân tranh hoàng tử, rồi lại bởi vì ta khiến cho Mộ phủ cùng Duệ Vương phủ mơ hồ không rõ. Hiện nay Hoàng thượng tuổi đã già, từng hoàng tử đều rục rịch, gia gia không hy vọng ở thời điểm này bị cuốn vào trong đó. Vì vậy, gia gia không cho người giết Hà Thành, nhưng lại muốn người giữ khoảng cách với Duệ Vương."

"Người ngược lại trong lòng hiểu rõ." Mộ Ca cười lạnh nói một câu, giống như châm chọc nói móc.

Thế nhưng Mộ Khinh Ca không có đáp trả, mà lâm vào suy nghĩ của mình.

Nhìn bộ dáng này của nàng, Mộ Ca liền đoán được trong nội tâm nàng vẫn là không dứt bỏ được Duệ Vương rồi.

Không lại tiếp tục nói chuyện, trong lòng Mộ Ca có tính toán của mình. Sự tình Hà Thành, tuyệt đối không chỉ có một hung thủ. Duệ Vương kia... lần này hắn cùng theo Mộ lão gia tử tới đây, chỉ sợ ngoại trừ xác định Mộ Khinh Ca sống chết bên ngoài, hẳn chính là vì Hà Thành kia.

Muốn từ trong Mộ phủ tìm được Hà Thành?

Khóe miệng Mộ Ca đột nhiên cong lên tà ác, lộ rõ tươi cười. Xuyên thấu qua ánh mắt rõ ràng nhiều thêm vài phần nghiền ngẫm.

Cái này cũng phải nhìn xem nàng có đáp ứng hay không!

"Không thể giết? Không quan hệ, lưu lại chậm rãi chơi." Mộ Ca trong tươi cười nhiều thêm vài phần tàn nhẫn. Nàng sẽ khiến cho những kẻ dám trêu chọc nàng cảm nhận rõ ràng, cái gì gọi là sống không bằng chết.

Một tính mạng ti tiện, sao có thể bù đắp nỗi cho năm trăm anh liệt Mộ gia?!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mộ phủ, Không gian mở ra

Editor: Diệp Luru Nhiên

Lắc lư gần mười ngày, Mộ Ca cuối cùng cũng theo Mộ Hùng về tới đô thành Tần quốc - Lạc Đô.

Ngựa vào thành, bắt quá mười con. Trước hết mở đường đi lên trước là hai cận vệ của Mộ Hùng. Tổn hai người mỗi người một ngựa, đi vào giữa đội ngũ.

Quân đội đi tìm Mộ Khinh Ca trước đó, từ lúc trở về đã quay lại đại doanh phục mệnh.

Mà Duệ Vương Tần Cẩn Hạo khi sắp bước vào thành, đã sớm rời đi. Chỉ để lại một câu, nói ngày khác sẽ đến quý phủ thăm hỏi Mộ Khinh Ca, chuẩn bị tặng ít món đồ nhỏ an ủi nàng.

Kết quả là, trong đội ngũ nguyên bản gần ngàn người, giờ chỉ còn lại có tổn hai người Mộ Hùng, và tám thân vệ của Mộ phủ.

Tiến vào Lạc Đô, Mộ Ca lần đầu tiên cảm nhận được quy mô của đô thành lớn ở thế giới này.

Những ngày trên đường về tới Lạc Đô, Mộ Ca đã minh bạch địa vị của Tần quốc, bất quá chỉ là một trong rất nhiều quốc gia tại Lâm Xuyên đại lục. Hơn nữa, cấp bậc thấp nhất là tam đẳng.

Trước đừng nói cấp bậc tam đẳng không chỉ có hai ba quốc gia, chỉ cần nghĩ đến phía trên tam đẳng còn có nhị đẳng, mà trên nhị đẳng lại có nhất đẳng. Có thể tưởng tượng hoàng đế của Tần quốc này cũng không được thoải mái cho lắm.

Thứ hạng quốc gia được phân chia bởi số lượng tử cảnh cao thủ và tổng thực lực của một quốc gia để tiến hành bài danh. Thứ hạng càng cao, thực lực càng mạnh, có thể hưởng thụ tài nguyên tốt nhất.

Dựa theo trực giác mà nói, tử cảnh cao thủ ở tam đẳng quốc chỉ tối đa một hai người, ở nhị đẳng quốc thì có nhiều đến mười mấy vị. Mà trên Lâm Xuyên đại lục, duy nhất một nhất đẳng quốc là Thánh Nguyên đế quốc, số lượng tử cảnh cao thủ không người biết rõ. Nhưng ngoại giới suy đoán thấp nhất cũng sẽ không dưới trăm người.

Tuổi thọ của tử cảnh cao thủ có thể đạt tới nghìn năm. Sống càng lâu, thực lực càng mạnh.

Tương truyền, một tử cảnh cao thủ, dưới một kích toàn lực có thể tiêu diệt một thành trì nhỏ.

Sự khác biệt về thực lực này, khó trách một lão tướng sa trường như Mộ Hùng, khi nhìn thấy Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương, lại biểu lộ ra một mặt hèn mọn cùng thờ phụng.

Thực lực! Mặc kệ sinh tồn tại thế giới nào, vẫn là cần thực lực!

Im lặng, Mộ Ca siết chặt nắm đấm của mình.

"Ca nhi, sau khi về nhà, người trước nghỉ ngơi thật tốt. Còn những chuyện khác, chờ sau khi người khỏe lại rồi nói sau." Thanh âm Mộ Hùng truyền đến cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca.

Nàng quay lại nhìn gia gia đang đi bên cạnh mình, nhẹ gật đầu.

Nàng đích xác cần thời gian, đem thế giới này hiểu cho rõ ràng. Về phần Hà Thành bị trói tại Mộ phủ, Mộ Hùng không nhanh, Tần Cẩm Hạo không nhanh, nàng càng sẽ không gấp.

Khóe miệng Mộ Ca chợt lóe lên nụ cười quý dị, ánh mắt một lần nữa rơi vào toàn cảnh đô thành Tần quốc.

Ân, đường đi rất rộng. Tường thành rất cao. Cửa hàng mọc lên san sát, có tiếng người huyên náo, náo nhiệt vô cùng. Hoàn toàn cho thấy sự mạnh mẽ khí phách của một đế đô hùng vĩ.

Thế nhưng, những ánh mắt nhìn nàng khi nàng gặp phải đều là cố gắng tránh xa như rắn rết?

Mất lạnh nhàn nhạt đảo qua những người đi bộ qua đường này, không rõ ràng lắm cau mày.

"Mộ gia tiểu tước gia đã trở về!"

"Trời ạ! Tiểu Bá Vương này mới biến mất khỏi Lạc Đô bao lâu? Ngày tốt lành ta còn chưa có hưởng đủ, làm sao lại đã trở về?"

"Phủ, nhỏ giọng một chút! Ngại mạng quá dài hả!"

"Đúng đúng! Ác ma này mà nghe thấy, coi chừng bóc một tầng da là còn nhẹ đấy!"

Từng ánh mắt hoảng sợ chán ghét, rơi vào trên người Mộ Ca khiến nàng không được tự nhiên. Nàng liếc nhìn Mộ Hùng bên cạnh, quả nhiên sắc mặt rất kém.

Phiết miệng, Mộ Ca trong lòng oán thầm: Vừa rồi những "Điều dân mê sảng" nói nàng đều nghe thấy, thân là lam cảnh cao thủ Mộ Hùng như thế nào lại nghe không được?

Ánh mắt từ trên người Mộ Hùng dời sang Mộ Khinh Ca đang lơ lửng bên cạnh, hàm nghĩa trong mắt không cần nói cũng biết.

"Ta chỉ là có mấy lần trên đường xử lý những kẻ dám bất kính với Mộ phủ." Mộ Khinh Ca nhàn nhạt giải thích.

Mộ Ca dời ánh mắt, lười hỏi lại.

Lạc Đô là đế đô của Tần quốc. Tiến hành xây dựng dưới hình thức thành trong thành.

Được chia ra thành ngoại thành, nội thành, và Hoàng thành.

Nói ngắn gọn, ngoại thành là khu vực sinh hoạt của dân chúng, cũng là nơi buôn bán chủ yếu phồn hoa nhất. Nội thành, là nơi cho những thần tử cư trú. Hoàng thành, tự nhiên chính là nơi ở của người hoàng thất.

Trong Hoàng thành, còn có Hoàng cung, là nơi ở của lão Hoàng đế.

Mộ phủ, tuy rằng được phong tước vị Vinh Ninh công, nhưng dù sao không phải là người hoàng tộc, vì vậy chỉ có thể ở tại nội thành. Nhưng vị trí của Mộ phủ lại hết sức gần với Hoàng thành, là khu vực nội thành tốt nhất. Chiếm diện tích càng có thể nói là bao la, dựa theo lời nói của Mộ Khinh Ca, nàng lớn đến từng này, cũng chưa có đi dạo hết Mộ phủ.

Tất nhiên, Mộ Ca có thể hiểu Mộ Khinh Ca không đem tâm trạng đi dạo một lượt Mộ phủ, mà là ở bên ngoài bận "đương danh".

Tóm lại, Mộ phủ rất lớn!

"Sắc kiến thừa kế Vinh Ninh công phủ..." Đứng dưới bậc thang xuống ngựa nhìn phía tấm bia chạm khắc, Mộ Ca nâng cảm nhìn về đại môn nguy nga của Mộ phủ.

Mái hiên lầu cao hơn trượng, hồng trụ đứng sừng sững, sơn đen đồng đỉnh, đầu thú môn hoàn (*). Trái phải đại môn, còn có thiên môn. Bảy tầng bậc thang, từng pho tượng dị thú uy vũ, yên lặng tiêu điều.

(*) đầu thú môn hoàn: vòng đập cửa được gắn trên cửa, trên vòng còn gắn đầu thú.

Ngưng thờ nhìn đại môn, Mộ Ca cảm nhận được từng tiếng trống trận xung phong, trong cơ thể không ngừng chế bồng trào dâng nhiệt huyết lan tỏa. Nàng từng là một quân nhân, Mộ phủ cũng là quân nhân thế gia, nàng tựa hồ đã tìm được sự tương liên giữa Mộ Ca và Mộ phủ.

Xuôi lên trên cánh cửa, có treo ba tấm biển.

Khối thứ nhất, sơn son chữ vàng, ghi mấy chữ giống câu lúc này Mộ Ca thầm đọc lên.

Sắc kiến, phụng hoàng mệnh sở kiến, đây là vinh quang khiến vô số người muốn mà không thể được.

Hoàng gia ban tặng, là đại biểu cho địa vị vinh sủng của Mộ gia tại tất cả thế gia ở Lạc Đô.

Khối thứ hai, sơn mài màu đen, mực điểm chu sa. Viết chính là "Hộ quốc Đại Tướng Quân phủ". Mấy chữ này ý cảnh bén nhọn, khiến người ta cảm thấy được thiết huyết nơi chiến trường.

Cuối cùng là một khối, so với hai khối trước mà nói, thật sự quá điệu thấp. Bất quá là một tấm biển bình thường, có khắc hai chữ "Mộ phủ".

"Vào thôi, đừng nói là mới rời nhà mấy ngày, liền không nhận ra gia môn?" Mộ Hùng thấy Mộ Ca đứng yên không động, liền vỗ vỗ đầu vai của nàng, thúc giục nàng vào phủ.

...

Tri Vân Uyển.

Bên trong Mộ phủ cảnh sắc đẹp nhất, nơi yên tĩnh nhất, là viện nhỏ riêng thuộc về tiểu chủ nhân Mộ phủ Mộ Khinh Ca.

Nhân trong Mộ phủ thừa thốt, lại xuất thân võ tướng. Vì vậy cũng không có nghiêm khắc phân chia trong ngoài viện, ngoại trừ mấy vị chủ tử Mộ gia riêng mình một viện, còn lại đại đa số sân viện đều quanh năm không dùng đến.

Nhưng, Mộ Khinh Ca thân phận bên ngoài dù sao cũng là nam tử, cho nên chỗ ở Tri Vân Uyển so với mấy nơi ở dành cho nữ quyến cách nhau khá xa. Có thể nói, nếu không phải cố tình muốn tìm, nàng rất khó cùng nữ quyến trong phủ gặp mặt.

Hơn nữa, Mộ Khinh Ca đối với giới tính nhạy cảm của mình, còn có nguyên nhân tính cách, nha hoàn sai vặt trong nội viện của nàng đã ít càng thêm ít. Hầu hạ nàng hàng ngày, cũng chỉ có hai nha hoàn thiếp thân. Ấu Hà ôn nhu, Hoa Nguyệt hoạt bát.

Hai nha đầu này, cùng tuổi với Mộ Khinh Ca. Mỗi ngày sau khi đem nàng hầu hạ tốt, liền không ở trong phòng Mộ Khinh Ca gác đêm. Dĩ nhiên đây là do Mộ Khinh Ca yêu cầu.

Đối với Mộ Ca mà nói, ngược lại bớt đi rất nhiều chuyện.

Ngoại trừ hai người bên ngoài này, Mộ Khinh Ca còn có một gã thư đồng sai vặt. Bất quá, nàng là một thiếu gia ăn chơi, đối với văn thơ nho nhã thật sự không hứng thú nổi, sớm đã đem gã thư đồng kiểm sai vặt này đuổi đến trường thay nàng đọc sách.

Ấu Hà cùng Hoa Nguyệt, đối với Mộ Khinh Ca không xa lạ gì. Nhưng Mộ Ca lại chưa quen thuộc các nàng.

Dưới sự trợ giúp của Mộ Khinh Ca, nàng rất nhanh đuổi hai người rời đi một mình trong phòng, lấy cớ cần nghỉ ngơi, không cho người quấy rầy. Trên thực tế, lại ngồi khoanh chân trên giường, tập trung tinh thần.

Kiếp trước, nàng ngoại trừ một thân thủ đoạn tàn nhẫn chém giết bên ngoài, còn lại dựa vào đúng là song hệ dị năng. Tu luyện dị năng, đề cao dị năng chính là dựa vào "minh tướng" đề cao Tinh Thần lực.

Giờ phút này rốt cuộc an tĩnh lại, nàng cũng có thời gian xem thật kỹ trong không gian của nàng còn lưu lại những gì.

Một trận vụ nổ oanh tạc, không chỉ khiến cho nàng thịt nát xương tan, cũng làm cho người ám hại nàng đều bị chết sạch sẽ. Chỉ sợ, người nọ khi sắp chết cũng không thể tưởng được, nàng có thể tàn nhẫn đến thế, lôi kéo hắn cùng xuống địa ngục.

Đến bây giờ, Mộ Ca chỉ cần nhắm mắt, có thể nhìn thấy ánh mắt người nọ ở thời khắc cuối cùng khiếp sợ và sợ hãi.

Thời điểm đó, khi tiếng nổ mạnh vang lên, Mộ Ca dường như cảm nhận được rằng không gian của bản thân bị chịu ảnh hưởng. Có lẽ, nó liên quan đến sự tán loạn Tinh thần lực của nàng.

Sau khi trùng sinh, nàng phát hiện lõi hệ dị năng vẫn còn, không gian cũng như trước tồn tại, trong lòng liền dâng lên hy vọng.

Ngày đó cự tuyệt lời đề nghị của tên kia, là bởi vì ngoại trừ nàng có khiếu ngao của nàng, còn là bởi vì không gian của nàng. Nàng nhớ rõ, nhiệm vụ cuối cùng của bản thân là lấy trộm vật gì. Mà khi ban đầu, nàng lại đem bảo bối khiến cho các quốc gia đều khát vọng, để vào ở đâu.

Kết!

Âm thanh rất nhỏ nhẹ, vang lên trong đầu Mộ Ca.

Cảm giác quen thuộc, làm cho nội tâm nàng tràn ngập kinh hi: "Mở!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thuộc cải tạo xuyên việt đến, thoát thai hoán cốt

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Không gian, là một thứ rất trừu tượng.

Không gian của Mộ Ca là một gian phòng trái phải khoảng năm mươi mét vuông. Khác một điều là, gian phòng kia không có cửa và cửa sổ. Nói chính xác hơn một chút, thì đây là không gian được dựng lên bởi Tinh Thần lực của Mộ Ca.

Có thể trừ vật, nhưng không thể nhét sinh mệnh vào.

Lúc này, Mộ Ca nhắm chặt hai mắt khoanh chân ngồi ở trên giường. Ý thức đã tiến nhập vào trong không gian của mình.

Không gian năm mươi mét vuông, hiện ra ánh sáng óng ánh như thủy tinh. Bên trong rỗng tuếch, những đồ vật từng được Mộ Ca cất chứa vào cũng theo cái chết của nàng mà biến mất không thấy.

Thứ duy nhất tồn tại, chính là cái rương khóa đang phiêu đảng trong không gian.

Rương khóa có chút đặc biệt, so với loại bình thường thì kiên cố hơn nhiều. Hơn nữa, các ô vuông trên đó tựa hồ là đặc chế. Ngay cả chất liệu cũng từ một kim loại đặc thù.

Ý thức Mộ Ca vừa tiến vào không gian, ánh mắt liền dừng lại trên rương khóa đang trôi nổi kia.

Trong mắt khó có thể che giấu vẻ kích động.

"Nó vẫn còn, thực sự trời không quên ta!" Mộ Ca kích động thốt ra.

Cơ hồ là trong nháy mắt, nàng bước ngay tới trước rương khóa kia.

Không cần nàng có động tác gì, chiếc rương khóa kia đã tự động đáp xuống, dừng tại vị trí thuận tiện cho nàng mở ra.

Mộ Ca không chú ý tới, lúc này thân thể hư ảo của nàng thông qua ý thức, có chút nhẹ nhàng run rẩy. Rõ ràng nhất chính là các đầu ngón tay mấy lần siết chặt, mấy lần buông ra.

Hít một hơi thật sâu, Mộ Ca nỗ lực khiến tâm tình bình tĩnh.

Nghiêm túc nhìn chăm chăm vào rương khóa, thấp giọng lầm bầm: "Người chính là hy vọng duy nhất của ta." Dứt lời, nàng thuận thực mở ra rương khóa, hơi khí lạnh trắng xóa phẳng phất từ trong rương khóa bay ra.

Thì ra cái rương đặc chế này là một rương lưu trữ nhiệt độ ổn định.

Bên ngoài Trì Vân uyển, lại có một cuộc đối thoại.

Trong viện cửa phòng đóng chặt, Âu Hà cùng Hoa Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đều có chút bận tâm hướng mắt nhìn cửa phòng phía sau lưng, bên trong không có một tia động tĩnh.

Tuy rằng thanh danh bên ngoài của Mộ Khinh Ca cực kém, nhưng đối với tỷ nữ của mình lại vô cùng tốt. Vì vậy, Âu Hà và Hoa Nguyệt đối với Mộ Khinh Ca tình chủ tớ ngược lại không có một chút hư giả.

"Tiểu tước gia vừa về liền phân phó không được quấy rầy. Có phải hay không bị tổn thương gì không muốn chúng ta biết?" Hoa Nguyệt lo lắng hỏi Âu Hà so với nàng lớn hơn mấy tháng.

Tính cách Âu Hà dịu dàng trầm ổn. Sau khi nghe Hoa Nguyệt hỏi, cũng lo lắng liếc nhìn gian phòng sau lưng, mím môi lắc đầu: "Nếu tiểu tước gia thực sự bị thương, lão công gia chỉ sợ sớm đã đem ngư y mời về phủ. Chắc hẳn lần kiếp nạn này, khiến nội tâm tiểu tước gia khó chịu, mới muốn một mình một thời gian, chúng ta không nên quấy rầy hẳn."

Hoa Nguyệt há miệng, nốt ruồi giọt lệ nơi khóe mắt theo động tác nàng cũng trở nên kiều mị vài phần.

Trong phòng, Mộ Ca hai con ngươi một mực nhắm chặt, rốt cuộc chậm rãi mở ra.

Ánh mắt nàng đầu tiên liếc ngay xuống nhìn tay phải của mình.

Trước đó, trong tay nàng vẫn trống rỗng. Hiện giờ, tay phải lại cảm nhận hơn một ống nghiệm hình trụ trong suốt. Trong ống nghiệm, chất lỏng xanh tím óng ánh chậm rãi lưu động, dường như có sinh mạng.

Mộ Ca chậm rãi giơ lên tay phải, hai con mắt nhìn chăm chăm ống nghiệm trong tay, tự nhủ: "Thuốc cải tạo gen, thế giới kia sau cùng vẫn là thời đại tiên tiến. Nghe đồn mười miligram có thể từ một thân thể ốm yếu biến thành một siêu nhân lên trời xuống đất. Hôm nay ta liền thử xem ngươi có phải lợi hại như vậy hay không. Có đáng giá hay không khiến người nọ lấy ngươi làm mồi nhử, gạt ta vào bẫy cạm bẫy, muốn tính mạng của ta."

Nói xong, ngón cái tay phải Mộ Ca bắn ra, mở nắp ống nghiệm.

Mộ Ca không biết tình huống thân thể mình là như thế nào, nhưng người người đều nói nàng thể chất phế vật. Về sau nàng hỏi Mộ Hùng, mới biết rằng nàng trời sinh không cách nào ngưng tụ linh lực, cũng không cách nào tiến vào xích cảnh. Xích cảnh còn vào không được, tự nhiên là phế vật, chứ đừng nói tới cái gì tiến giai.

Thuốc cải tạo gen, nói thẳng ra chính là cải tạo gen, kích phát tiềm năng của gen.

Tại thế giới của Mộ Ca, có rất nhiều học giả cho rằng, gen là do di truyền, không bao giờ có thể thay đổi được cấu trúc. Tuy nhiên, gen của nhân loại, tự nhiên kích phát bất quá không đến một phần trăm tổng tiềm năng. Loại tiềm lực khai phá này tựa hồ là được định trước, không thể thay đổi. Dựa trên thiết lập này, mới có nghiên cứu về thuốc cải tạo gen, đồng thời tu bổ chỗ gen bị thiếu hụt.

Khách quan mà nói, nghiên cứu này rất tốt. Một khi thành công, rất nhiều người bệnh nặng có thể được chữa khỏi.

Tuy nhiên, hết lần này đến lần khác lại có một số người có dã tâm nhắm đến nghiên cứu này, chiến tranh tranh giành nhau. Cũng bởi vậy, mới khiến cho Mộ Ca có cơ hội đem nó trộm tới.

Thuốc cải tạo gen, vốn là muốn hiến cho quốc gia. Đáng tiếc, cuối cùng Mộ Ca không có cơ hội này.

Nghiêm túc mà nói, thuốc gen trong không gian của Mộ Ca vẫn còn là vật thí nghiệm, không phải là thành phẩm trăm phần trăm. Chỉ là, tình huống hiện giờ khiến cho nàng muốn mau chóng dung nhập vào thế giới này, trở nên mạnh mẽ. Loại "hiểm" này, không thể không "mạo".

Thành công, có lẽ nàng có thể tu luyện ở thế giới này.

Thất bại... Ai cũng không biết sẽ có hậu quả gì xảy ra.

Lo trước lo sau, do dự, cho tới bây giờ cũng không phải tác phong của Mộ Ca. Vì vậy, nàng không chút lựa chọn uống hết ống nghiệm. Lượng gấp mười lần người thường... Hoặc sống, hoặc chết.

Lượn tàn nhẫn, Mộ Ca chưa bao giờ thua ai!

"Nhàn nhạt, không có vị gì đặc biệt. Chỉ là có một loại cảm giác dính dính." Thuốc cải tạo gen vừa chảy vào trong cơ thể Mộ Ca, nàng còn kịp đưa ra một đánh giá đơn giản.

"A..."

Rắc rắc!

Một tiếng giòn vang, tay Mộ Ca run rẩy rồi cuộc không giữ được ống nghiệm trống rỗng, khiến nó rơi vỡ đầy đất. Trong cơ thể, cảm giác giống như có ngọn lửa bùng lên thiêu cháy, khiến nàng không nhận được khó chịu từ một tiếng.

Xào xào!

"Nóng! Nóng quá! Cảm giác cứ như sắp tan chảy!" Hai tay Mộ Ca nắm chặt vạt áo của mình, thống khổ ngã xuống trên giường.

Thân thể nàng nháy mắt biến thành màu xanh tím. Trong cơ thể phát ra thanh âm như nước. Làn da phồng lên từng chỗ một, không ngừng di chuyển, đem toàn bộ người nàng liên tục biến hình như nặn đất dẻo.

"Ân..." Mộ Ca vô lực ngã xuống giường, cắn chặt hàm răng không muốn phát ra thanh âm thống khổ.

Nếu nàng muốn trở nên mạnh mẽ, nhất định phải có khả năng chịu đựng khảo nghiệm trở thành cường giả.

Đại lượng mồ hôi từ toàn thân da thịt nàng chảy ra, trong cơ thể bị mất nước, làm ướt tấm đệm dưới người nàng.

Mộ Ca bám chặt vào góc chăn, dùng ý chí của mình cố sức nâng thân thể dậy.

Nàng cảm giác toàn thân xương cốt và da thịt của nàng, đều bị ném vào bên trong lò luyện lớn, tan chảy bởi nhiệt độ cao, biến thành một vũng nước. Mà vũng nước lại bị nhiệt độ làm cho bốc hơi không chút dư thừa.

"Thuốc cải tạo gen... Con đau này, TM có mấy người có thể thừa nhận?!" Mộ Ca oán hận từ trong kẽ răng rít ra những lời này. Nhưng nàng quên mất rằng lượng nàng dùng là gấp mười lần người thường. Như vậy, thống khổ phải trải qua tự nhiên cũng liền được gia tăng gấp bội.

Đây cũng không phải là một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

"Quá tự đắc! Đem bản thân mình chơi chết rồi..." Khi ý thức của Mộ Ca rơi vào bóng tối, nàng cho mình một cái đánh giá đúng trọng tâm của lần hành động này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cô cô đến thăm, lần đầu gặp bạch liên hoa

Editor: Diệp Lưu Nhiên

Ánh trăng đã treo lên ngọn cây, bên trong Trì Vân uyển, cửa phòng đóng chặt vẫn như trước không mở ra. Trong phòng, càng là không có nửa tia ánh nến, đen tối như không có người ở đây.

Hai tiểu nha hoàn vẫn luôn một mực đứng chờ ngoài cửa, mặc dù bốn phía không có người, các nàng cũng không dám càn rỡ nói chuyện.

Hai người thỉnh thoảng lo lắng liếc nhìn cửa phòng sau lưng, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt thuyết phục lẫn nhau. Lúc này, gió đêm hơi lạnh khiến cho hai người chưa có ăn uống gì đều cảm thấy trên người có chút lạnh, không tự giác ôm lấy hai cánh tay mình.

Đột nhiên, ngoài viện truyền đến từng hồi tiếng bước chân.

Điều này làm cho hai nha đầu lập tức cảnh giác lên, sau khi trao đổi ánh mắt, cả hai người đều lập tức bước xuống nghênh đón người tới.

Còn chưa đi đến cửa viện, ánh sáng từ đèn lồng trên tay cầm xuyên thấu qua, chiếu tới Âu Hà cùng Hoa Nguyệt, mang đi bóng tối từ trên người các nàng, xua tan nhè nhẹ hàn ý.

Bên trong ánh nến bao phủ, một vị nữ tử cao gầy tư thế hiên ngang vận một thân chiến giáp đi tới. Ngũ quan xinh đẹp của nàng không chút phấn son, buộc tóc lên cao, đỉnh đầu gắn một sợi dây cổ định. Tóc dài bóng bệ, làm tăng thêm vài phần tiêu sái.

Trên thắt lưng nàng có đeo một thanh đoản kiếm. Vô kiếm tinh xảo, phía trên khảm ngọc bảo thạch tỏa sáng dưới ánh nến.

Nhìn thần thái giữa hai đầu lông mày của nàng, cùng Mộ Khinh Ca có vài phần tương tự.

Chỉ là, tuổi tác so với người sau lớn hơn rất nhiều.

"Trường tiểu thư!"

Thấy rõ người tới, Âu Hà và Hoa Nguyệt đồng thời quỳ xuống thi lễ.

"Đứng lên đi!" Mộ Liên Dung đẩy ra nha hoàn cầm đèn lồng bên người, trong mắt nhìn hai người đang quỳ dưới đất, giọng điệu bình tĩnh nói.

"Vâng."

Âu Hà và Hoa Nguyệt nghe lệnh đứng dậy.

Lúc này các nàng mới chú ý tới, theo sau lưng Trường tiểu thư còn có hai người. Một người trong đó vận bạch y, vạt áo phiêu phiêu, tạo cảm giác thương tiếc, lúc này lại nhu thuận đi theo Mộ Liên Dung. Còn lại một người, chính là nha hoàn thiếp thân bên người.

Hoa Nguyệt vụng trộm nhìn Âu Hà chớp chớp mắt, tựa hồ muốn nói: "Vị kia cư nhiên cũng tới."

Âu Hà coi như không nhìn thấy, chỉ rũ mắt mà đứng.

Mộ Liên Dung không nhận ra ánh mắt các nàng âm thầm trao đổi, chỉ đánh giá liếc nhìn xung quanh, thấy phía sau Trì Vân uyển tới đen như mực, không khỏi nhíu mày: "Trời đã tối rồi, các người như thế nào không cầm đèn? Còn có, tiểu tước gia của các người đâu?"

Âu Hà tiến lên một bước hơi khom người, giọng điệu nhu hòa nói: "Tiểu tước gia sau khi trở về liền nghỉ ngơi. Tội nô tỳ sợ sau khi tiểu tước gia tỉnh dậy có phân phó gì, liền vẫn luôn không dám đi xa, lúc này mới chậm trễ cầm đèn. Trước khi Trường tiểu thư tới, nô tỳ còn đang định mang đèn đến."

Mộ Liên Dung nhẹ gật đầu, vừa nhìn về phía gian phòng tối om sau lưng hai người, hỏi: "Tiểu tử thú kia sau khi trở về, vẫn ngủ đến giờ?"

Âu Hà cùng Hoa Nguyệt liên tục gật đầu. Các nàng cũng rất lo lắng, chỉ là không dám đi quấy rầy tiểu tước gia mà thôi.

Lúc này, bạch y phiêu phiêu kia, dáng người như tơ liễu đi tới trước mặt Mộ Liên Dung, tựa như quan tâm nói: "Dung cô cô, Mộ ca ca từ chiến trường trở về, đến giờ vẫn luôn ngủ, có phải có điều gì không ổn không?"

Trong đêm tối dưới ánh nến, cặp mắt đơn thuần như nai con của nàng càng lộ ra sáng ngời.

Nàng vừa nói, lông mày Mộ Liên Dung lập tức nhíu chặt. Ánh mắt sắc bén cũng nhiễm một tầng lo lắng.

Âu Hà ngược mắt nhìn, lén liếc người vận bạch y kia. Lại rũ mắt xuống, cái gì cũng không nói. Ngược lại là Hoa Nguyệt, khẽ bĩu khóe miệng, cũng bảo trì trầm mặc.

Thái độ của hai người đối với nữ tử bạch y kia, tựa hồ không có hảo cảm lắm.

"Ta vào nhìn xem." Mộ Liên Dung hạ quyết tâm, liền đi nhanh đến gian phòng.

Âu Hà và Hoa Nguyệt liếc nhau, vội vàng đuổi theo.

Lẽ ra các nàng là nha hoàn của Mộ Khinh Ca, phải ngăn Mộ Liên Dung xâm nhập, cho dù đối phương có là thân cô cô của chủ tử mình. Nhưng các nàng cũng rất lo lắng cho tình hình của chủ tử, liền ngầm chấp nhận cho hành vi của Trường tiểu thư Mộ phủ.

Sau lưng Âu Hà và Hoa Nguyệt, biểu tình quan tâm trong mắt của nữ tử bạch y kia hóa thành thờ ơ. Ngay sau đó liền biến thành lo lắng, mang theo nha hoàn bước nhanh đuổi kịp mọi người.

"Tiểu tử thú, mở cửa cho cô nãi nãi! Có nghe thấy không?" Mộ Liên Dung tới trước cửa phòng đóng chặt, giơ tay tàn nhẫn đập cửa.

Thế nhưng bên trong cánh cửa một chút đáp lại cũng không có.

Mộ Liên Dung nội tâm lại càng lo lắng, liền tăng thêm giọng điệu: "Tiểu tử thú, nếu không mở cửa, có tin ta đánh cho móng người nở hoa hay không?"

Như trước không có tiếng đáp lại.

Âu Hà và Hoa Nguyệt hai nha đầu cũng càng thêm bất an.

Đáng lẽ coi như tiểu tước gia ngủ say như chết, bị Trường tiểu thư quấy nhiễu một hồi này cũng sẽ tỉnh. Hơn nữa, tiểu tước gia luôn sợ hãi trường tiểu thư, nghe được thanh âm của trường tiểu thư, chỉ sợ sẽ vừa lăn vừa bò đến mở cửa. Nhưng tiếng đập cửa đã kéo dài một hồi, mà trong phòng vẫn không thấy động tĩnh.

Vụt!

Thanh âm bảo kiếm rời vỏ vang lên.

Mộ Liên Dung càng thêm nôn nóng, tựa hồ tính toán phá cửa vào.

Nhưng ngay lúc bảo kiếm trong tay Mộ Liên Dung muốn đem cửa bỏ ra, cửa phòng đóng chặt lại đột nhiên truyền đến một tiếng rất nhỏ "kêu kẹt".

Khe cửa dần dần mở ra, lộ ra một bóng dáng mỏng gầy.

"Dung cô cô, là Mộ ca ca ra!" Nữ tử bạch y gót sen nhẹ nhàng, lập tức bắt lấy tay đang cầm kiếm của Mộ Liên Dung, ngũ quan thanh thuần mềm mại tràn đầy kích động.

Kỳ thật, không cần nàng làm như thế, kiếm của Mộ Liên Dung cũng sẽ không vung xuống. Nàng đứng ở cửa ra vào, Mộ Khinh Ca xuất hiện, đầu tiên nhìn rõ ràng nhất chính là nàng.

Chỉ là, đối với hành động của nữ tử bạch y kia, nàng cũng không nói gì thêm. Chỉ là nhìn nàng một cái, liền thu hồi kiếm.

"Tiểu tước gia!"

"Tiểu tước gia, y phục trên người của người như thế nào đều ướt."

Hoa Nguyệt và Áu Hà kích động chạy đến bên người Mộ Ca, ăn ý đứng ở hai bên trái phải. Người sau cùng là tinh tế nhận ra trên người Mộ Ca khác thường.

Lúc này trạng thái của Mộ Ca thật không tốt, toàn thân vô lực, màu da trắng bệch. Y phục trên người đã sớm bị mồ hôi làm ướt nhẹp, trở nên nhăn nhúm.

Mà sắc mặt nàng càng là không tốt đẹp.

Nàng vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết dưới tác động của thuốc cải tạo gen, chợt nghe đến tiếng đập cửa đình tai nhức óc không ngừng vang lên. Điều này khiến tâm tình nàng mệt mỏi càng tỏa ra bức bối.

Vì vậy dẫn đến nàng giờ phút này nhìn về phía "đầu sỏ gây nên" ánh mắt rất không tốt.

Mộ Liên Dung bị mất lạnh của Mộ Ca mang theo hàn ý nhìn vào khiến trong lòng nhảy dựng, nhất thời quên mở miệng.

Hai vị chủ tử của Mộ gia gắng co, khiến bầu không khí trở nên có chút quý dị.

Cũng may Áu Hà phản ứng cực nhanh, vội vàng nói với Mộ Ca: "Tiểu tước gia, Trưởng tiểu thư là tới thăm người."

Trưởng tiểu thư?

Nghe xưng hô này, trong đầu Mộ Ca dạo một vòng, mới xuất hiện tin tức của người này trong đầu. Thì ra nàng chính là nữ nhi của Mộ Hùng, cô cô của Mộ Khinh Ca, cũng là nữ tướng duy nhất của Tần quốc.

Đương nhiên chức nữ tướng này, là hoàng đế Tần quốc phần nhiều nhìn vào mặt mũi của Mộ Hùng mà phong cho. Mộ Liên Dung chưa từng ra chiến trường, chỉ là tham gia mấy lần tiêu diệt trong cảnh nội Tần quốc. Nhưng dù vậy cũng làm cho nàng so với quý nữ bình thường mà nói, nhiều thêm vài phần khí khái hào hùng. Huống chi nàng vốn là người Mộ gia.

Người Mộ gia, bất kể nam nữ, trời sinh thuộc về chiến trường!

Đã biết thân phận của người đến, thần sắc dưới đáy mắt Mộ Ca lóe lên, đảo mắt nói: "Khiến cô cô lo lắng. Ca nhi chỉ là mấy ngày liên tiếp không được nghỉ ngơi tốt, có chút mệt mỏi mà thôi."

"Không có việc gì là tốt rồi. Người xem người rời nhà mấy ngày, không chỉ gia gia của người và ta lo lắng cho người, Tịch Nguyệt càng là mỗi ngày vì người tụng kinh, thay người cầu phúc." Mộ Liên Dung đem ánh mắt quý dị của Mộ Ca cất để trong lòng, đem nữ tử bạch y kéo tới bên cạnh nàng.

"Đây là người nào?"

Mộ Ca nhận nhặt từ trên người nàng lướt qua.

Đôi mắt lạnh lẽo như hàn phong khiến cho nữ tử bạch y hai vai khẽ run lên, trong lòng không giải thích được dâng lên sợ hãi. Nàng có chút kinh ngạc nhìn phía thiếu niên lang tuyệt sắc rõ ràng trước mắt, trong mắt có chút nghi hoặc.

Mộ Khinh Ca tựa hồ có chút không giống. Trước kia, ánh mắt hắn nhìn mình tràn đầy không thích. Nhưng mới rồi nàng lại cảm giác, hắn không có đem nàng để vào mắt, mình và cây cối hòn đá chung quanh, hầu như không có khác biệt.

"Nàng gọi là Bạch Tịch Nguyệt, phụ thân trong quân là phó tướng của gia gia. Năm năm trước bởi vì cứu gia gia mà chết, mẫu thân cũng tự vẫn qua đời, để lại nàng một cô nhi. Gia gia lo lắng nàng không cha không mẹ bị người bắt nạt, liền đem nàng về phủ. Người trong phủ đều gọi nàng là Bạch cô nương, coi như là nửa chủ tử của Mộ phủ." Thân ảnh trong suốt của Mộ Khinh Ca bay tới bên người Mộ Ca, nhận nhặt mở miệng.

Nàng cũng không liếc nhìn nhiều vào Bạch Tịch Nguyệt, ánh mắt rơi vào Mộ Liên Dung càng nhiều hơn. Chỉ là đáng tiếc, người sau không cảm giác

được.

Trong lòng Mộ Ca đột nhiên có chút kinh ngạc. Nghĩ lại, mỗi lần Mộ Khinh Ca giới thiệu những người bên cạnh cho nàng nghe, đều lấy góc độ người ngoài đứng xem để giới thiệu, cũng không dẫn vào cảm xúc cá nhân. Tựa hồ hết thấy đều do nàng người mới tiếp nhận đến kết luận.

Nhủi mày, Mộ Ca trong lòng khen: "Nên nói người thông minh? Hay vẫn còn thông minh?" Nếu như Mộ Khinh Ca thêm vào cảm xúc cá nhân của mình, chỉ sợ đã khiến nội tâm nàng sinh ghét, phát tay áo rồi đi.

"Xú tiêu tử? Tại sao không nói chuyện? Tịch Nguyệt quan tâm người như vậy, cũng không biết điều chút ít." Thấy Mộ Ca im lặng, Mộ Liên Dung có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Mộ Ca ngước mắt, có chút nghi hoặc. Nàng nên biết điều cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Duệ Vương đến phủ, thì ra là trà xanh (*)

Editor: Diệp Lưu Nhiên

(*) Trà xanh: ám chỉ những cô gái giả vờ là "cô gái tốt" để thu hút đàn ông.

"Dung cô cô, Tịch Nguyệt vì Mộ ca ca làm, đều là cam tâm tình nguyện."

Trong lúc Mộ Ca vẫn còn nghi hoặc lời nói của Bạch Liên Dung, chợt nghe Bạch Tịch Nguyệt khéo hiểu lòng người giải vây. Không khỏi khiến nàng liếc nhìn người trước mặt.

Chạm phải ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Mộ Ca, Bạch Tịch Nguyệt vậy mà lộ ra một nụ cười thẹn thùng. Thấy vậy Mộ Ca lập tức nổi cả da gà.

Ách..

Bạch Tịch Nguyệt dường như thẹn thùng không dám lại nhìn Mộ Ca, mà là quay người đối mặt với Mộ Liên Dung nói: "Dung cô cô, nếu như Mộ ca ca không có việc gì, Tịch Nguyệt vẫn là nên về trước. Ngày mai sẽ tới thăm Mộ ca ca."

"Ừm, cũng phải. Người một nữ nhi khuê các, ban đêm cùng nam tử gặp mặt có chút không ổn. Về nghỉ ngơi trước đi, ta còn muốn ở lại một lát." Mộ Liên Dung tỏ vẻ lý giải.

Nhận được sự đồng ý của Mộ Liên Dung, Bạch Tịch Nguyệt liền nhẹ nhàng cúi người, sau đó mới mang theo nha hoàn nhanh nhẹn rời đi.

Một bộ dáng tri thức hiểu lễ nghĩa, khiến Mộ Liên Dung hài lòng gật đầu.

Sau khi Bạch Tịch Nguyệt rời khỏi, Mộ Liên Dung mới nói với hai người Âu Hà và Hoa Nguyệt: "Ta và chủ tử các người có mấy lời muốn nói, các người lui xuống trước chuẩn bị nước tắm và đồ ăn đi."

Âu Hà cùng Hoa Nguyệt cũng không lập tức rời đi, mà là nhìn sang Mộ Ca. Nhìn người sau gật đầu, hai người mới cúi người lui ra.

"Cô cô mời vào." Mộ Ca nghiêng người mời Mộ Liên Dung vào phòng.

Mộ Liên Dung bước vào trong, liền phân phó Mộ Ca đóng cửa.

Trong phòng, chỉ còn lại cô cháu hai người.

Mộ Liên Dung ngồi trên chiếc ghế trong phòng, lúc này trong phòng đã được thắp nến. Cách ánh nến chập chờn, ánh mắt Mộ Liên Dung phức tạp nhìn về phía Mộ Ca, khiến trạch: "Khinh Ca, người sao lại lỗ mãng như thế? Người là hương khói duy nhất của Mộ gia, nếu người xảy ra chuyện, Mộ gia liền xong rồi. Ngày thường người như thế nào làm vậy, ta đều nhắm mắt cho qua. Đơn giản là tại Lạc Đô này, có Mộ gia bảo vệ người. Thế nhưng người cũng không nên tự mình rời khỏi Lạc Đô, đem bản thân lâm vào nguy hiểm. Chẳng lẽ người không biết, trên đất Tần quốc này, có bao nhiêu kẻ ước gì người chết ở bên ngoài sao?"

Những lời này, ngôn từ sắc bén. Nhưng Mộ Ca lại cảm nhận được trong đó nồng đậm quan tâm.

Mộ Ca không đáp lại, dường như đang tiếp thu Mộ Liên Dung răn dạy. Người sau thở dài, ánh mắt phức tạp nhìn về phương xa. Có thống khổ, cũng có cừu hận: "Thế nhân đều cho rằng mười năm trước Mộ gia là bởi vì không may, mới liên tiếp xảy ra vấn đề ngoài ý muốn. Nhưng sự thật đâu? Bất quá là có người không chấp nhận được Mộ gia tiếp tục lớn mạnh mà thôi. Năm đó nhị thúc và nãi nãi người ngoài ý muốn rơi xuống vách đá mà chết, ta lại may

nấn giữ được tính mạng. Gia gia của người không thể không từ chiến trường bứt trở về, để lại phụ thân người một mình kháng địch. Thế nhưng không nghĩ tới, gia gia của người chân trước vừa bước vào Lạc Đô, chân sau liền truyền đến tin phụ thân người chết trận. Chết trận? Hừ...?"

Mộ Liên Dung đột nhiên cười lạnh. Trong ánh mắt lạnh lẽo ác liệt cơ hồ bị hận ý bao phủ: "Những cái đó bất quá là một đám ô hợp, trong núi phi binh mà thôi. Phụ thân người mười ba tuổi liền chinh chiến sa trường, không một trận thất bại, như thế nào lại bị một đám thổ phỉ phá vỡ, còn mất cả tính mạng? Thậm chí ngay cả thi thể đều tìm không thấy?"

Thì ra, Mộ gia còn có Nhị gia. Thì ra, cái chết của phụ thân Mộ Khinh Ca là như vậy.

Ánh mắt Mộ Ca đen tối không rõ, trong lòng đối với tào ngộ của Mộ gia có chút đồng tình. Được chim bẻ ná, được cá quên nom (*), sau khi công thành danh toại, chính là tàn sát công thần, thiên tử ghen tỵ... Những từ này sử dụng ở bất kỳ thế giới nào đều rất phù hợp.

(*) Được chim bẻ ná, được cá quên nom: tương đương với từ "qua cầu rút ván", đạt được mục đích thì vội vã quên người đã giúp đỡ mình.

Đột nhiên Mộ Ca cảm thấy trên mu bàn tay mình trầm xuống, một xúc cảm mềm mại mà ấm áp khiến cho nàng nâng lên đôi mắt, đối mặt với ánh mắt lo lắng của Mộ Liên Dung.

"Khinh Ca, gia gia của người già rồi. Ta cuối cùng vẫn chỉ là đứa con gái, về sau Mộ gia chỉ nhờ vào người. Cô cô không trông mong người có thể trở thành nam tử đội trời đạp đất, chỉ cầu người bình an." Dứt lời, tay nàng rời khỏi bàn tay Mộ Ca, thay nàng vén tóc sau tai, cất giọng thì thào nhẹ đến không thể nghe thấy: "Có lẽ, tính nết hiện giờ này của người, mới có thể làm cho những người kia yên tâm."

Câu nói của Mộ Liên Dung, khiến cho Mộ Ca tựa hồ có chút minh bạch.

Những người như Mộ Hùng, như gia thế của Mộ gia, có thể chịu đựng được Mộ Khinh Ca bên ngoài làm xằng làm bậy, chỉ sợ là bất đắc dĩ. Bởi vì, bọn hần tình nguyện chứng kiến một cái hoàn hảo mất hết thể diện của Mộ gia, cũng không muốn có một ngày chứng kiến thi thể của Mộ Khinh Ca.

Trong mắt thế nhân là vinh quang khuynh quốc, Mộ phủ quyền thế ngập trời, cư nhiên sống nghẹn khuất như thế?

Trong lòng Mộ Ca nổi lên phần nộ.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng không phân biệt được đây là cảm xúc từ chính bản thân nàng, hay là tới từ cổ thân thể Mộ Khinh Ca này.

"Còn có, đứa nhỏ Tịch Nguyệt này không tệ. Cô cô thấy nàng đối với người ngược lại là một tấm chân tình. Mặc dù người không thể lấy nàng làm chính thể, nhưng cho nàng một danh phận quý thiếp cũng rất tốt. Người suy nghĩ cho kỹ." Mộ Liên Dung đột nhiên ném ra một câu.

"..." Mộ Ca sùng sốt. Cái gì chính thể? Cái gì quý thiếp? Chẳng lẽ lại còn muốn nàng vì Mộ gia cưới thể nạp thiếp, kéo dài hương khói?

Dường như trời giáng thiên lôi, vừa lúc bổ trúng Mộ Ca. Trong lòng nàng gào thét: "Bảo Bảo không làm được a"

Mộ Liên Dung cũng không ở lại Trì Vân uyển bao lâu, lúc Ấu Hà bụng đồ ăn tới liền rời đi. Mộ Ca ăn vài món, lại thống khoái tắm rửa một trận, thay một kiện y phục khô mát, còn chưa kịp cảm nhận xem thân thể có biến hóa gì đã liền nặng nề ngủ.

Sáng sớm, Mộ Ca bị thanh âm kiều mị bẩm sinh của Hoa Nguyệt làm cho tỉnh dậy.

Mơ mơ hồ hồ ngồi trên ghế, tùy ý để cho Ấu Hà và Hoa Nguyệt mặc y phục vấn tóc cho nàng. Mộ Ca mệt mỏi đến nỗi ngay cả mắt cũng không muốn mở.

"Tiểu tước gia, hôm nay liền mang ngọc quan phi thủy điều khắc hoa mai tốt chứ?" Trong tay Ấu Hà cầm một vật điều khắc tinh mỹ, còn khảm một viên hồng bảo thạch trên phát quan (*). Thấp giọng dò hỏi Mộ Ca.

(*) phát quan: dây cột tóc.

Mắt Mộ Ca miễn cưỡng mở ra một ít, liếc nhìn phát quan trong tay Ấu Hà, nhàn nhạt nói: "Quá phiền tục." Dứt lời, nàng tùy ý lấy một phát quan trên bàn bày biện ném cho Ấu Hà: "Nha, cái này không tồi."

Bộ dạng Ấu Hà phục tùng nhìn qua, Mộ Ca chọn trúng chính là một cái bình thường không có gì lạ, không có bất cứ Cổ Ngọc gì trên phát quan. Phát quan này, nàng thân là thiếp thân nha hoàn, thế mà không nhớ rõ nó lọt vào Trì Vân uyển lúc nào đấy.

Ấu Hà bụng lấy phát quan, đối với lựa chọn của Mộ Ca có chút kinh ngạc.

Hoa Nguyệt cũng đồng dạng nhìn lên phát quan đơn giản chất phác kia, lạnh mồm lạnh miệng nói: "Tiểu tước gia mỗi lần đi gặp Duệ Vương, không phải là muốn tỉ mỉ ăn mặc một phen sao? Phát quan này..."

Cảm giác được trong mắt Mộ Ca bắn ra lãnh ý. Ấu Hà vội vàng trừng Hoa Nguyệt. Người sau lè lưỡi một cái, không dám nhiều lời nữa, chuyên tâm vuốt lên nếp gấp trên y phục của Mộ Ca.

Lát sau, Mộ Ca một thân cảm bào hòa diễm như lửa đỏ, bước ra Trì Vân Uyển. Trên đỉnh đầu phát quan đơn giản, cùng dưới thân y phục mảnh liệt không giống nhau.

Tiền viện, trong chính sảnh Mộ phủ, Mộ Hùng phụng bồi Duệ Vương Tần Cẩm Hạo đến thăm, người ngồi ở chủ vị đang thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

Tần Cẩm Hạo xuất hiện, cũng không khiến người ngoài ý muốn. Dù sao hôm qua lúc hán rời đi, đã nói qua sẽ đến Mộ phủ, chỉ bất quá không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Nếu như không phải Tần Cẩm Hạo sáng sớm tới chơi, sợ là lúc này Mộ Ca vẫn còn trên giường đang ngủ.

Cùng với Âu Hà và Hoa Nguyệt theo sau, Mộ Ca đi tới sảnh chính. Thời điểm định tiến vào, lại kinh ngạc phát hiện, vốn không nên xuất hiện ở đây Bạch Tịch Nguyệt, thế mà lại ở bên pha trà dâng hương cho Mộ Hùng và Tần Cẩm Hạo.

Mộ Ca nhũn mày, chợt nghe đến thanh âm nói thầm của Hoa Nguyệt sau lưng: "Bạch cô nương này thật đúng là lợi hại, mỗi lần Duệ Vương đến phủ, đều trùng hợp xuất hiện."

Nghe được câu này, ánh mắt Mộ Ca không để lại dấu vết tại trên người Bạch Tịch Nguyệt và Tần Cẩm Hạo dạo qua một vòng.

"Ca nhi, nếu đã đến, sao còn đứng ngoài cửa làm gì?" Mộ Hùng phát hiện thấy Mộ Ca bên ngoài, vội lên tiếng.

Mộ Ca cất bước vào. Thế nhưng còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy một thanh âm sợ hãi mà nhu thuận khiến người khác muốn bảo vệ cất lên: "Mộ ca ca đã đến. Muội... Muội không phải là cố ý xuất hiện ở trước mặt Duệ Vương điện hạ. Là gia gia gọi muội đến pha trà, chờ trà nấu xong, muội liền rời đi."

Nàng vừa nói xong, lập tức làm cho tầm mắt mọi người đều rơi vào trên người nàng. Đôi vai khẽ run rẩy, một bộ dáng đáng thương, đủ để khiến cho tất cả sinh vật giống đực có ý muốn bảo hộ.

"Đáng giận! Lần trước tiểu tước gia chỉ bất quá cảnh cáo nàng không cho phép xuất hiện ở trước mặt Duệ Vương, lúc ấy còn khóc nói nàng và Duệ Vương không có gì. Giờ này thấy lão công gia và Duệ Vương ở đây, liền làm bộ đáng thương."

Hoa Nguyệt nói làm cho Mộ Ca bưng tỉnh đại ngộ. Thì ra giữa Mộ Kinh Ca và Bạch Tịch Nguyệt, còn có câu chuyện như vậy.

"Đây là có chuyện gì? Duệ Vương nhắc đến trà nghệ của Tịch Nguyệt, ta liền kêu nàng tới." Mộ Hùng giải thích.

Ngược lại là nhân vật trung tâm của câu chuyện, Duệ Vương Tần Cẩm Hạo không có chút tỏ vẻ, chỉ là ánh mắt thương tiếc mịt mờ của hán nhìn Bạch Tịch Nguyệt không thoát khỏi con mắt sắc bén của Mộ Ca.

Những lời của Mộ Hùng, làm cho Bạch Tịch Nguyệt càng lộ ra là người vô tội.

Mộ Ca mĩa mai nhìn nàng một cái, đối với Mộ Hùng cong môi cười nói: "Gia gia, Kinh Ca từ đầu đến cuối hình như đều chưa nói cái gì." Nói xong, nàng đi lướt qua Bạch Tịch Nguyệt, trực tiếp ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Mộ Hùng.

Sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt trắng nhợt, đầu cúi thấp càng sâu. Không ai thấy được sự oán hận rõ ràng trong cặp mắt thanh thuần kia.

Vừa ngồi xuống, Mộ Ca liền đối với Tần Cẩm Hạo cười nói: "Duệ Vương đến xem ta, cố tình rồi. Chỉ là lần này đến có phải quá sớm hay không?" Tiếp theo sóng mắt lưu chuyển, mang theo vài phần cười giỡn nói: "Hay là chẳng lẽ đối với hương trà của Mộ phủ ta nhớ mãi không quên, cho nên mới đến sớm đây chứ?"

Lời này mang theo vài phần ám chỉ cùng phù phiếm, khiến cho gương mặt Bạch Tịch Nguyệt hóa đỏ, trong mắt mang theo vài phần chờ mong thẹn thùng liếc trộm Tần Cẩm Hạo.

Mộ Hùng trách cứ nói: "Ca nhi không thể nói vậy."

Mộ Ca nhếch miệng, chỉ là trong ánh mắt nhiều thêm vài phần nghiền ngẫm.

Trong mắt Tần Cẩm Hạo lóe lên tia tức giận, trên mặt lại kéo ra một đường cong: "Bất quá lần trước đến Mộ phủ, ngẫu nhiên thưởng thức trà nghệ của Bạch cô nương, hôm nay nói chuyện phiếm cùng lão công gia nên nhắc tới mà thôi."

Dừng một chút, hán lại mang theo giọng nói cung chiêu cùng dung túng nói: "Bốn vương đáp ứng Kinh Ca tặng người chút món quà. Thế nhưng hôm qua sau khi hồi phủ, cố gắng suy nghĩ cũng không thể nghĩ ra lễ vật phù hợp. Vì vậy hôm nay hạ triều, liền cùng nhau lão công gia tới đây, chuẩn bị mời Kinh Ca xuất phủ du ngoạn, nếu gặp phải món đồ gì ưa thích, chỉ cần mở miệng là được." Từ đầu tới cuối, hán đều không liếc nhìn qua Bạch Tịch Nguyệt, dường như người này căn bản không tồn tại.

Một mực âm thầm vụng trộm chú ý Tần Cẩm Hạo, Bạch Tịch Nguyệt nghe thế, trong ánh mắt khó nén thất vọng cùng ghen ghét.

"Thì ra là thế." Mộ Ca cười cười, ánh mắt đột nhiên rơi xuống trên người Bạch Tịch Nguyệt, nói: "Tịch Nguyệt muội muội có muốn cùng đi với chúng ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Lạc Đô đệ nhất mỹ

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Xuống xe đi bộ, Mộ Ca cũng không giống như Mộ Khinh Ca trước kia mang theo đủ đội ngũ ương ngạnh trên đường. Lần này, nàng thậm chí ngay cả một gã sai vặt tùy tùng cũng không mang.

Thấy hần như thế, Tần Cẩm Hạo cũng chỉ dẫn theo một hộ vệ theo cùng.

Người được mời đồng hành Bạch Tịch Nguyệt, cũng lấy lụa mỏng che mặt, bạch y bông bênh khiến người thương tiếc đi đằng sau họ. Tỳ nữ thiếp thân của nàng, Lục Chi tức thì nhắm mắt theo đuôi thủ hộ hai bên trái phải cho nàng, giúp nàng ngăn trở những ánh mắt ngoài sáng trong tối rình coi.

Ánh mắt Mộ Ca đảo qua Bạch Tịch Nguyệt bộ dạng giống như nai con chân kinh, có chút khinh thường.

Mang nàng (Bạch Tịch Nguyệt) đi, không chỉ có Mộ Hùng có chút không đồng ý, mà hai tiểu nha đầu của nàng (Mộ Ca) trong mắt cũng tràn ngập không tán đồng.

Nhưng nàng vẫn không sửa miệng.

Nàng ngược lại muốn nhìn xem, dưới sự trợ giúp của nàng thì Bạch Tịch Nguyệt và Tần Cẩm Hạo sẽ phát sinh điều gì. Còn có, đêm qua Bạch Tịch Nguyệt trước mặt nàng lộ ra bộ dáng ân cần lo lắng. Thế nào hôm nay vừa gặp Tần Cẩm Hạo, đôi mắt đã liền như dính trên người hần đây.

Nữ cô nhi sống nhờ Mộ gia này, trong lòng cuối cùng là đang tính toán cái gì, đây cũng là điều làm Mộ Ca tò mò.

Không chỉ có Bạch Tịch Nguyệt, biểu hiện của Tần Cẩm Hạo cũng có chút kỳ quái.

Bộ dáng lạnh lùng như băng sơn, tựa như không gần nữ sắc. Nhưng hần rõ ràng đối với Bạch Tịch Nguyệt lộ ra ý nghĩ thương xót, rồi lại giả bộ thờ ơ.

"Chắc chắn, thật sự là người dối trá!" Vô luận là Bạch Tịch Nguyệt, hay là Tần Cẩm Hạo, cũng làm cho Mộ Ca trời sinh không ưa thích nổi.

Có lẽ tính tình của nàng thích hợp với người chân thành thẳng thắn hơn.

Lạc Đô có chín con phố chính náo nhiệt, coi như là tuyến đường chính. Bởi vậy kéo dài vô số đường đi, giống như là mạng nhện vây chung quanh Hoàng Cung trung tâm nhất.

Trên đường chính, là khu vực phồn hoa nhất của Lạc Đô. Rất nhiều Thương gia có danh tiếng, đều ở chỗ này. Vì vậy, đường chính cũng như trên Địa Cầu là vòng tròn buôn bán, hơn nữa giá cả chủng loại rất cao.

Một nhà bình thường thu nhập một năm, chỉ sợ còn không trả đủ một bữa ăn của tửu lầu trên đường phố này.

Cùng theo Tần Cẩm Hạo đi ra, cũng không phải Mộ Ca tham lễ vật gì của hần. Nàng chỉ muốn làm rõ ràng, cái người nam nhân cao cao tại thượng này, vì cái gì đối với nàng ăn nói nhỏ nhẹ như thế.

Thái độ không giống người thường này của hần đối với nàng, sẽ không phải là để trong lòng Mộ Khinh Ca trước kia lung lay rung động đi?

Mộ Ca hơi hơi ghé mắt, nhìn về phía bóng người trong suốt đang theo cùng nàng. Quả nhiên, cặp mắt kia của nàng, sau khi ra khỏi Mộ phủ, vẫn nhìn chăm chú vào Tần Cẩm Hạo.

Yên lặng lác đác, Mộ Ca đối với bốn sự nhìn người của Mộ Khinh Ca, thật không dám khen.

Đích xác Tần Cẩm Hạo ngày thường quý khí mười phần, lại có dung mạo tuấn lãng, ngũ quan cương nghị, là mỹ nam tử khó có. Hơn nữa còn có thân phận hoàng tử, cho dù không thành Hoàng, cũng là một Vương.

Nam tử như vậy, rất phù hợp với hình tượng vị hôn phu hoàn hảo trong lòng thiếu nữ.

Thế nhưng, người như vậy thế nào lại là người nhi nữ tình trường (*)? Ít nhất, qua mấy lần tiếp xúc của Mộ Ca và Tần Cẩm Hạo, mặc dù trên mặt đối phương lộ vẻ quan tâm, nhưng nàng không có từ trong mắt hần thấy được chân thành ấm áp.

(*) Nhi nữ tình trường: tình yêu nam nữ quyền luyến không rời.

Hết thấy, bắt quá là diễn trò để đạt được mục đích mà thôi.

Yêu một người như vậy, đã định trước là bất hạnh. Mộ Khinh Ca như thế, ngay cả thái độ mập mờ với Bạch Tịch Nguyệt cũng là như thế.

Tâm Tàn Cẩn Hạo vĩnh viễn sẽ không dừng lại trên người một nữ nhân.

Đạo lý nông cạn như vậy, nữ nhân ngu ngốc này làm sao lại nhìn không ra? Trong lòng Mộ Ca oán thâm. Nhưng nàng đã quên, không phải ai cũng như nàng ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

"Khinh Ca nghĩ xem thích cái gì, chúng ta đi dạo mò mẫm trên đường này có vẻ không tốt lắm." Đột nhiên Tàn Cẩn Hạo dừng bước lại, giọng điệu nhu hòa hỏi Mộ Ca.

Mộ Ca đi theo bước chân, không rõ ràng lắm nhìn xem hắn.

Cái loại ánh mắt ngây thơ này, con người trong suốt thấy đáy lại lộ ra khí lạnh, không thể giải thích khiến trong lòng Tàn Cẩn Hạo nhảy dựng, tim đập ngay ngắn trật tự đột nhiên rối loạn một nhịp. Tựa hồ trước mắt đối với hắn lộ vẻ si mê, cũng không chán ghét như vậy.

"Có cái gì không tốt?" Mộ Ca không hiểu hỏi. Đi dạo phố mà thôi, nàng là đang ảnh hưởng bộ mặt thành phố, hay là pháp luật Tàn quốc quy định tiêu tước gia Mộ phủ không thể giữa ban ngày đi dạo đường cái?

Mộ Ca hỏi lại, làm cho Tàn Cẩn Hạo hoàn hồn. Hắn không đáp lại ngay lời nàng, mà hơi nhíu nhíu mày, tựa hồ đối với bản thân vừa rồi không không chế được khó hiểu, còn có không vui.

Thấy Duệ Vương trầm mặc, đôi mắt Bạch Tịch Nguyệt khẽ chuyển, tiến lên vài bước tới gần hai người, đối với Mộ Ca nói: "Mộ ca ca là không nhớ rõ thanh danh của mình ở Lạc Đô sao?"

Thanh danh?!

Ánh mắt Mộ Ca chuyển đến trên người Bạch Tịch Nguyệt, đuôi lông mày mang theo giễu cợt nói: "Thanh danh của ta? Là ngang ngược can rờ, hay là lừa thiện sợ ác? Hay là tính tình quái đản, dễ giận bạo ngược? Hoặc là... Ta thích nam nhân?" Nói đến phần sau, ánh mắt Mộ Ca như có như không nhìn Tàn Cẩn Hạo.

"Mộ ca ca sao lại nói mình như vậy?" Bạch Tịch Nguyệt gạt mình lấy tay che miệng, trong mắt tích tụ một tầng sương. Dường như người được Mộ Ca miêu tả là nàng.

Tàn Cẩn Hạo càng là dưới cái liếc mắt cuối cùng của Mộ Ca, toàn thân cứng đờ một chút, trên khuôn mặt lạnh nhạt hiện lên một tia giận dữ. Chỉ là hắn che giấu quá tốt, không phải người tiếp nhận qua huấn luyện nghiêm khắc căn bản khó phát hiện.

"Khinh Ca lại nói mê rồi. Giữa ta và ngươi là tình nghĩa huynh đệ, há là người ngoài có thể rõ ràng hay sao? Đừng để cho một ít đồn đãi vớ vẩn làm hỏng tâm tình." Tàn Cẩn Hạo cố nén cảm giác ghê tởm, cười nói.

Lời này của hắn nhìn như bình thường. Nhưng nếu tinh tế cảm nhận, có thể làm cho ruột gan người ta như đứt từng khúc một. Cũng may, nàng không phải "hàng nguyên gốc", sẽ không bởi vì lời nói nhìn như giải vây này mà âm thầm thương tâm.

Chỉ là đáng thương cho linh hồn si tình bên người này.

"Đúng vậy! Mộ ca ca, Tịch Nguyệt vừa rồi nói cũng không phải là mấy chuyện đồn đãi vớ vẩn này. Chẳng lẽ Mộ ca ca đã quên, ca chính là Lạc Đô đệ nhất mỹ nam a. Ca xem, ca vừa đi ra, tất cả mọi người đều hướng nhìn chúng ta. Duệ Vương cũng là lo lắng tâm tình ca không tốt, nên mới..."

"Ngươi xác định bọn hắn nhìn không phải là ngươi? Ta một thiếu gia ăn chơi, cái gì mà Lạc Đô đệ nhất mỹ nam! A, chê cười." Mộ Ca không kiên nhẫn cắt ngang Bạch Tịch Nguyệt nói. Lập tức lại chọc đến "tiểu Trà Xanh" trong mắt mang theo nước mắt, ủy khuất cắn môi.

Chân Bạch Tịch Nguyệt giấu dưới làn váy, nhẹ nhàng chà chà, cắn môi ngại ngùng nói: "Mộ ca chê cười muối, Tịch Nguyệt yếu đuối sao có thể cùng ca so sánh? Huống chi, huống chi Tịch Nguyệt dùng khăn che mặt, có ai nhìn rõ được tướng mạo muối đâu." Tư thái ngây ngô mà tự nhiên, tựa như dính một trận mưa hoa, khiến Tàn Cẩn Hạo đứng một bên xem tâm thần rung động.

"Ngươi không hiểu, có đôi khi ôm đàn Tỳ Bà che nửa khuôn mặt cảm giác thần bí, có thể khiến người khác khơi gợi lên hứng thú." Mộ Ca cười mập mờ, đuôi lông mày nhẹ hướng về phía nàng.

Bạch Tịch Nguyệt bị nàng nói khiến khuôn mặt trở nên đỏ, lại nhìn ánh mắt bốn phía, tựa hồ thật sự cảm thấy bọn hắn nhìn không phải là Mộ Khinh Ca, mà là mình.

"Phía trước có quán trà không tệ lắm, không bằng chúng ta đi chỗ đó nghỉ ngơi một chút. Chờ sau khi Khinh Ca nghĩ kỹ muốn cái gì, chúng ta lại đi." Tàn Cẩn Hạo đột nhiên quyết định. Dứt lời, không cho bất luận kẻ nào cự tuyệt, liền dẫn đầu đi tới quán trà.

Bạch Tịch Nguyệt nhìn nhìn Mộ Ca, lại nhìn một chút Tàn Cẩn Hạo, cuối cùng cắn môi đi theo.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Mộ Ca dùng thanh âm không thể nghe thấy hỏi: "Lạc Đô đệ nhất mỹ nam là chuyện gì xảy ra?"

Lời này rõ ràng là hỏi Mộ Khinh Ca.

Bóng người trong suốt hiểu rõ, cụt hứng cười: "Đó là chuyện xảy ra bốn năm năm trước. Khi đó ta tỉnh tỉnh mê mê, còn chưa có ngang ngược can rờ, tính khí cũng không trở nên quái đản. Bởi vì có một lần thái hậu thọ yến, ta đi dạo trong cung, ngẫu nhiên đi qua một vườn qua. Không nghĩ tới nguyên bản nọ hoa chớm nở, lại trong nháy mắt nở rộ, đưa tới vô số đàn bướm rục rờ. Dị tượng này tự nhiên tới tai các vị đại nhân vật trong nội cung. Lúc ấy thái hậu xa xa thấy cảnh dị tượng này, liền cảm khái nói: "Trong Hoàng cung đều là kỳ hoa dị thảo, thế gian Trần Phàm. Nguyên bản vẫn chưa tới thời điểm nở rộ, lại bởi vì tiểu gia hỏa Mộ gia mà tranh nhau khoe sắc. Có thể thấy được, tiểu tước gia Mộ gia của chúng ta quả thật là nhân gian tuyệt sắc, có thể xưng là Lạc Đô đệ nhất mỹ. Đến bông hoa cũng không nhận được cùng hân tranh giành tươi đẹp rồi!" Sau đó, lời này liền truyền ra ngoài, mỗi lần ta xuất phủ, đều đưa tới không ít tò mò dòm ngó."

Mộ Ca nghe được tròn mắt há mồm, Lạc Đô đệ nhất mỹ này tồn tại cũng quá huyền huyền. Khiến cho nàng bỗng nhớ tới Võ Hậu bệ hạ mùa đông giá rét dạo chơi công viên, xuống chỉ ra lệnh trăm hoa đua nở. (*)

Người ta là Võ Hậu, ít nhất còn ra một đạo thánh chỉ uy hiếp. Nàng một tiểu tước gia đây? Cái gì cũng không cần làm, chỉ đứng ở đấy là được rồi.

(*) Võ Tắc Thiên trong một lần ngắm cảnh tuyết rơi, được các phi tần dâng rượu. Con say rượu chưa dứt liền lệnh cho các cung nữ mang giấy bút nghiên mực, viết lên tờ giấy trắng bài thơ, rồi sai cung nữ mang ra ngoài ra lệnh trăm hoa.

Mình triều du thượng uyển

Hỏa tóc báo xuân tri

Hoa tu liên dạ phóng

Mạc đãi hiệu phong xuy

Tạm dịch:

Sáng mai dạo vườn hoa

Báo nhanh mùa xuân biết

Hoa phải nở ban đêm

Chớ chờ gió mai thổi.

"Khục khục, sau đó, dị tượng còn phát sinh cái gì?" Mộ Ca tò mò hỏi.

Mộ Khinh Ca liếc nhìn nàng: "Ta không có thời gian rảnh." Nói xong, nàng tự giễu cười cười: "Về sau, danh tiếng hoàn khổ của ta dần dần bay lên, thật ra khiến người quên mất dung mạo của ta, chỉ nhớ rõ ta đây là Lạc Đô đệ nhất bá chủ."

Mộ Ca im lặng.

Mộ Khinh Ca cong môi cười nói: "Hôm nay nếu không phải ngươi đi ra cùng Duệ Vương, ngươi nhất định sẽ thấy được kỳ cảnh khác."

"Cái gì?" Mộ Ca theo bản năng hỏi lại.

Mộ Khinh Ca hát cảm nói: "Vạn người tránh ngươi như rắn rết, cảnh tượng phố lớn Lạc Đô biến thành ngõ hẻm không người."

Mộ Ca: "..."

...

Quán trà, Tần Cẩm Hạo ngồi trong tại gian phòng trang nhã, đã sớm chuẩn bị xong trà bánh tinh xảo cho Mộ Ca sắp tới. Cần thận như vậy, có bao nhiêu thiếu nữ hoài xuân ngăn cản được?

Đặc biệt, chuyện như vậy, lại được chuẩn bị bởi hoàng tử băng sơn.

Mộ Ca cũng không nằm trong số này. Vừa vào liền nhận được ánh mắt u oán ghen ghét mờ mịt của Bạch Tịch Nguyệt.

Bạch Tịch Nguyệt cũng không ngồi xuống, nhận miếng trà của quán, tiếp nhận công việc pha trà.

Đối với uống trà, Mộ Ca không có nhiều hứng thú.

Đỉnh đặc ngồi đối diện với Tần Cẩm Hạo, vuốt chén trà trong tay, đợi câu kế tiếp của Tần Cẩm Hạo. Cùng hân chơi lâu như vậy, nàng cũng không tin người nam nhân này còn có kiên nhẫn tiếp tục chịu đựng không nói.

Quả nhiên, khi Bạch Tịch Nguyệt nấu xong một ấm, rồi châm trà cho hai người, Tần Cẩm Hạo mới chậm rãi mở miệng: "Khinh Ca, lần này ngươi gặp

chấn kinh không nhỏ, nói đến đều là sai lầm của Hà Thành. Nhưng, hắn cũng chỉ lời nói vô tâm. Hắn bị lão công gia nhốt tại Mộ phủ, phụ thân hắn mấy lần cầu bốn vương nói giúp, bốn vương cũng lười để ý tới. Bất quá hôm nay người an toàn trở về, không bằng liền thả hắn. Cũng miễn cho lão công gia ở trên triều khó xử."

Rốt cuộc nói ra mục đích thực sự rồi?

Mộ Ca trong lòng cười lạnh. Cái gì mà tới thăm nàng? Mua lễ vật an ủi nàng? Bất quá là để khiến cho nàng thả Hà Thành.

"Mặc dù gia gia nói không cho giết Hà Thành, cũng không thể dễ dàng buông tha hắn như thế." Đột nhiên, thanh âm tràn ngập hận ý từ bên người Mộ Ca truyền đến.

Mộ Ca có chút kinh ngạc. Nàng nguyên tưởng rằng Tần Cẩm Hạo tự mình mở miệng, Mộ Khinh Ca sẽ mềm lòng.

"Hà Thành sao... "

"Mộ lão đại, lão đại!!! Người có phải ở bên trong hay không? Ta nghe nói người ở bên trong, ta vào a!"

Tần Cẩm Hạo còn chưa chờ Mộ Ca trả lời, đã có một giọng nam cất ngang chen vào. Theo tiếng nói tiêu tán, cửa phòng bị người đẩy ra. Hộ vệ của Duệ Vương đang canh giữ ở cửa, trong nháy mắt liền rút kiếm chỉ hướng người tới.

Mà bị gián đoạn cùng Mộ Ca nói chuyện, Tần Cẩm Hạo lúc này cũng không vui nhăn lại lông mày, nhiệt độ trong nhả phòng lập tức giảm xuống.

Chỉ có Mộ Ca đối với thanh âm lạ lẫm của chủ nhân, nhìn về phía Mộ Khinh Ca, lại chỉ thấy nàng biểu lộ ra thần sắc cổ quái...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bạn xấu tốt nhất, nghe góc tường

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Lão... Lão đại... Cứu ta..." Mập mập đẩy cửa vào nhả gian, nhìn chăm chăm vào mũi đao đang chỉ vào yết hầu của mình. Đôi mắt cơ hồ đều biến thành mắt gà chói. Dưới cằm y hoa phục, cái bụng tròn trịa càng run lên.

Người là ai! Cứu người?

Ánh mắt Mộ Ca không tiếng động chuyển tới trên người Mộ Khinh Ca.

"Thiệu Việt Trạch, Thiệu mập mập, phụ thân nhậm chức Đô Úy. Cũng là một trong những hoàn khố Lạc Đô, xem như là... Bạn tốt của ta đi." Mộ Khinh Ca một câu giải thích xong.

Mộ Ca lông mày nhảy lên, bất động thanh sắc nói: "Thiệu mập mập, sao người lại tới đây?" Dứt lời, ánh mắt bay tới Tần Cẩm Hạo.

Người chĩa đao kia là hộ vệ của Tần Cẩm Hạo, tự nhiên chỉ nghe mệnh lệnh của hắn. Hiện giờ người này là đang muốn cầu cạnh nàng, làm cho hắn đưa một cái nhân tình, cũng không phải việc gì khó.

Quả nhiên, thu được ánh mắt của Mộ Ca, Tần Cẩm Hạo hướng hộ vệ gật đầu.

Xất!

Thanh kiếm sắc bén nháy mắt liền thu hồi vào vỏ. Hộ vệ kia lui lại chỗ cũ, như thể hắn chưa từng di động qua.

Mộ Ca nhân nhật nhìn về phía hộ vệ trong lúc lơ đãng hiện lên lục mang, khiến cho nàng biết cấp bậc của người này. Có một hộ vệ là lục cảnh cao thủ, vậy bản thân Tần Cẩm Hạo là cấp bậc gì?

"Ôi! Nếu biết rõ Duệ Vương đang bàn luận cùng Mộ Ca, ta thế nào cũng sẽ không mạo muội quấy rầy." Thiệu mập mập cười nịnh nọt hướng về phía Tần Cẩm Hạo, sau đó chân chó chạy đến bên người Mộ Ca hỏi: "Lão đại, ta nghe nói người chạy đến hoang nguyên Lạc Nhật đi? Bên kia không phải đang chiến trận sao? Người không sao chứ."

"Có chuyện còn có thể ở đây cùng Duệ Vương uống trà?" Mộ Ca vỗ rớt chân chó của mập mập, liếc trắng mắt.

"Hắc hắc, cũng phải." Thiệu mập mập gãi gãi đầu, lại trộm nhìn lên Tần Cẩm Hạo. Thấy hắn không nhìn mình, mới sát lại gần Mộ Ca, áp vào tai nói: "Khinh Ca, người đến vừa lúc. Ta nghe nói hôm nay Trích Hoa lâu có trò hay, không bằng người theo ta cùng đi nhìn xem, ở đây uống trà có cái gì vui."

Nói xong, hắn nâng lên hai hàng lông mày, tươi cười trong mắt tràn đầy xúi giục.

Trích Hoa lâu?

Vừa nghe tên này, không cần Mộ Khinh Ca giải thích, Mộ Ca cũng biết đây là địa phương nào.

Vốn định cự tuyệt, nhưng khi nàng chống lại cặp mắt lạnh lùng của Tần Cẩm Hạo. Đôi mắt khẽ chuyển, bỗng thay đổi chủ ý. Vỗ vạt áo, Mộ Ca đứng dậy vỗ lên đầu vai Thiệu mập mạp nói: "Đ dẫn đường."

Thiệu mập mạp trong lòng vui vẻ, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên.

"Khinh Ca, người..." Tần Cẩm Hạo cau mày nói, hắn nghe được cuộc nói chuyện của Mộ Ca và Thiệu mập mạp. Biết rõ Mộ Ca muốn đi nơi bướm hoa, trong lòng hắn không thích đồng thời nhiều thêm vài phần khinh thường.

Quả nhiên, hoàn khổ chính là hoàn khổ.

Bạch Tịch Nguyệt cũng lộ vẻ không vui. Nàng là theo chân Mộ Ca đi ra đây, nếu người sau giữa chừng rời đi, nàng làm sao bây giờ?

Mộ Ca kéo khéo miệng cười cười, đối với Tần Cẩm Hạo tiêu sái chấp tay: "Chuyện của Duệ Vương, ta sẽ nói với gia gia." Sau đó nàng nhìn Bạch Tịch Nguyệt, nghiêng ngả cười nói: "Ta còn có chút chuyện, phiền toái Duệ Vương điện hạ tiễn Tịch Nguyệt muội muội về Mộ phủ rồi."

Nghe Mộ Khinh Ca an bài. Bạch Tịch Nguyệt kinh ngạc, tức khắc liền kinh hãi.

Nàng thế nào cũng không thể tưởng được. Mộ Khinh Ca luôn không thích nàng cùng Duệ Vương gặp mặt, hôm nay không chỉ chủ động mang nàng theo, thậm chí còn cho hai người cơ hội một chỗ.

Này...

Kinh hãi tới quá đột ngột, làm khéo mắt Bạch Tịch Nguyệt nhiễm lên ý ngượng ngùng, đáng vẻ tư thái kiêu mị.

Tần Cẩm Hạo đứng lúc nhìn nàng, thấy một màn động lòng người này, không tự giác nhẹ gật đầu. Chờ khi hắn phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện nhai gian, nơi nào còn có bóng dáng hai người Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca tiêu sái dứt khoát rời đi, đánh tan kiêu diễm vừa mới bay lên trong lòng Tần Cẩm Hạo. Hắn hơi trầm xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch y nhẹ phiêu, Bạch Tịch Nguyệt đi tới trước người Tần Cẩm Hạo, yếu điệu hành lễ, nhu nhu nói: "Tịch Nguyệt làm phiền Duệ Vương điện hạ rồi."

Giai nhân ở trước mắt, đáng người như liễu làm cho Tần Cẩm Hạo tạm thời quên mất Mộ Khinh Ca dị thường, đưa tay đỡ Bạch Tịch Nguyệt dậy.

Tay vừa chạm tới, như thú con bị kinh sợ mà run rẩy, khiến trong lòng Tần Cẩm Hạo khẽ động. Ánh mắt lạnh nhạt cũng nhiễm một tầng cảm xúc khác thường.

Lúc này, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt cũng không bình tĩnh.

Nàng đích xác có chút ái mộ Duệ Vương tựa như tiên nhân, nhưng lại rất ít có cơ hội cùng hắn gặp mặt, càng đừng nói tới loại da thịt đụng nhau này. Lập tức khiến cho khuôn mặt trắng nõn của nàng nhiễm đỏ một mảnh, giống như hoa đào lần đầu hé nở, càng thêm vài phần say lòng người.

Trích Hoa lâu, một trong những địa phương ong bướm nổi danh nhất Lạc Đô.

Đó cũng là một trong những nơi mà Mộ Khinh Ca từng sắm vai hoàn khổ hay đến nhất, mà cộng sự của nàng, chính là người có vẻ mặt đáng khinh Thiệu mập mạp đi theo bên người này.

Quá trình tương giao với Thiệu mập mạp, Mộ Khinh Ca cũng không nhiều lời. Chỉ đơn giản nói hai người vì một lần tranh giành tình nhân ở Trích Hoa lâu, liền vùng tay đánh nhau. Không đánh không quen, từ đó biến thành bạn xấu cùng chung chí hướng.

Thiệu Việt Trạch tuy rằng là nhi tử của Đô Úy, thiên phú cũng thường thường, vẫn dừng lại ở xích cảnh sơ giai. Thiệu gia không chỉ có một đứa con là hắn, cho nên đối với hắn không ôm quá nhiều hy vọng, tùy ý hắn bên ngoài làm bậy.

Tóm lại, chỉ cần không dẫn ra đại sự lớn gì, đều mặc kệ hắn.

Nhưng thiên phú mập mạp dù gì cũng tốt hơn nhiều so với Mộ Khinh Ca phế vật. Ít nhất người ta còn có thể tu luyện không phải sao.

Hai người dưới sự dẫn dắt của tú bà tiến vào một gian phòng ngập tràn sơn phấn, bày trí diễm tục.

Chờ đến khi tú bà về mặt nịnh nọt ôm bạc rồi khỏi, Thiệu mập mạp mới gấp không thể chờ được cởi giày leo lên giường, tháo xuống bức họa trên tường, sớm chuẩn bị tốt công cụ cắm vào lỗ nhỏ trên tường.

Yên lặng nhìn hần vô cùng thuần thực làm hết thấy, khoe mắt Mộ Ca hung hăng kéo ra, dùng thanh âm không thể nghe thấy đối với hồn phách Mộ Khinh Ca nói: "Không nghĩ tới, ngươi còn có ham mê như vậy."

"Tân quốc có luật pháp, phạm là trước khi trở thành nam tử trưởng thành, không thể dụng kỹ nữ, vô luận giá cả thế nào. Người vi phạm, đều phải chịu hình phạt quất roi. Đây cũng là để cho dân chúng dốc lòng tu luyện. Huống chi bản thân ta là nữ tử, những việc phong hoa tuyết nguyệt, chúng ta không cách nào tự thể nghiệm rồi. Vì thế không làm nhục cái danh hoàn khổ, mập mạp liền ra cái chủ ý này." Mộ Khinh Ca không chút nào lúng túng trả lời.

A, có ý tứ. Hoa tửu có thể uống, lại không thể phát sinh ra chuyện gì. Luật pháp này đúng là tra tấn người cũng là để ước thúc người? Mộ Ca thầm nghĩ trong lòng.

"Hắc hắc..." Từ miệng Thiệu mập mạp đột nhiên truyền đến tiếng cười bi ối mập mờ.

Mộ Ca nhìn qua chỉ thấy trên mặt con heo kia quý dị hiện ra đỏ ửng, đôi mắt nhỏ mê ly. Bộ dạng nhìn như phát xuân. Lỗ tai càng dính sát ống trúc trên tường nghe trộm, hoàn toàn đắm chìm vào trong mây mưa thất thường bên sát vách.

Lát sau, Thiệu mập mạp từ trong đắm chìm tỉnh lại, phát hiện Mộ Ca vẫn còn ngồi ở một bên, vội vàng hô: "Lão đại, ngươi thất thần làm gì vậy? Sát vách có liên tục trò hay à!"

Chỉ sợ giờ phút này hai kẻ đang mây mưa tại sát vách kia sẽ không thể tưởng được bên ngoài bức tường ngăn cách, thậm chí có hai thiếu niên đang nghe ở góc tường.

Đối mặt với lời mời của Thiệu mập mạp, khoe miệng Mộ Ca co lại. Thực sự không có hứng thú.

Không phải là nàng thẹn thùng, kiếp trước, cái loại gió trăng gì mà nàng chưa từng gặp qua? Nàng là quân nhân ngoài biên chế, nhiệm vụ nàng chấp hành đều là bí mật. Đừng nói là nghe góc tường, nàng còn tận mắt thưởng thức bức tranh xuân cung đồ sống đấy.

"A! Không được, quá kích thích! Ta không chịu nổi, sẽ quay lại ngay." Thiệu mập mạp đem ống trúc trong tay ném đến ngực Mộ Ca, vọt nhanh ra khỏi phòng.

Về phần ra ngoài làm cái gì...

Mộ Ca tỏ vẻ hiểu rất rõ phản ứng sinh lý tự nhiên, hormone lên não của thời kỳ thiếu niên.

Sau một nén nhang, Thiệu mập mạp tinh thần phấn chấn trở về phòng. Thấy Mộ Ca vẫn ngồi như trước, cũng không đi nghe góc tường nữa, mà là ngồi đối diện nàng, rót chén cho hai người.

"Lão đại, ngày đó đến cùng xảy ra chuyện gì? Lúc ta đến nghe bọn hần nói ngươi nổi giận đùng đùng rồi đi, mà tiểu tử Hà Thành kia còn về mặt đắc ý. Sau đó chợt nghe tin ngươi mang thân vệ rồi khỏi Lạc Đô đi hoang nguyên Lạc Nhật." Thiệu mập mạp nghiêm túc hỏi.

Ngày đó ở trong lời Thiệu mập mạp, Mộ Ca biết rõ. Sau vụ việc, Mộ Khinh Ca đã kể cho nàng nghe. Lúc này nàng cũng thuật lại y hệt chuyện ngày đó phát sinh nói ra.

Phanh!

"Tiểu tử Hà Thành kia lại dám nói ngươi như vậy! Đi, chúng ta tìm hần tính sổ. Ngày ấy mập mạp ta không có ở đây, hôm nay nhất định phải giúp ngươi xuất ra ngục ác khí." Mộ Ca vừa nói xong, Thiệu mập mạp liền vỗ bàn đứng lên, đây cảm phần nói.

Nói xong, phải bắt lấy tay áo Mộ Ca, rồi khỏi Trích Hoa lâu.

Mộ Ca tránh đi một trào này, thần sắc thản nhiên nói: "Hà Thành đã bị gia gia ta trói lại, đem vào Mộ phủ. Bất quá vừa rồi Duệ Vương muốn ta thả hần."

Thiệu mập mạp nghe xong, lập tức cúi người hỏi: "Lão đại, ngươi không phải là nghe xong Duệ Vương nói, liền cứ vậy đem tiểu tử kia đưa về đi?"

"Đương nhiên là không." Mộ Ca cong môi cười. Ngũ quan tuyệt mỹ lập tức trở nên tà mị vô cùng.

Thần tình tà mị kia, khiến Thiệu mập mạp thấy được toàn thân thịt mỡ run lên. Nhưng không nghĩ quá nhiều, mà vỗ ngực cam đoan: "Lão đại, ngươi chỉ cần nói một câu chinh đồn tiểu tử kia thế nào. Coi như là đem trời chọc ra một cái sọt, mập mạp cũng sẽ cùng ngươi làm một trận!"

Ánh mắt Mộ Ca rơi vào trên người Thiệu mập mạp. Hồi lâu, cơ hồ đem toàn thân hần sợ hãi, nàng đột nhiên nở nụ cười: "Thiệu mập mạp, ngươi cũng được coi là một nhân vật."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Hoa tàn phế, đầy người thương tích

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Gia, là phụ thuộc vào Duệ Vương.

Mà mẫu phi của Duệ Vương, lại là Khương quý phi được sủng ái nhất của đương kim thánh thượng. Mặc dù Duệ Vương không chiếm được vị trí Thái Tử, nhưng vị trí ở trong lòng Hoàng đế so với Thái Tử càng thêm được sủng ái.

Chỉ cần Hoàng đế còn sống một ngày, vị trí Thái Tử, ai có thể chắc chắn đây?

Phụ thân của Thiệu mập mập tuy là Đô Ủy, nhưng rất khó chống lại Hà gia. Sự tình chính Hà Thành này, Hà gia không dám tìm Mộ gia phiền toái, nhưng không có nghĩa là không dám lấy người Thiệu gia chịu tội thay.

Đạo lý này, Mộ Ca không tin Thiệu mập mập nhìn không ra.

"Mập mập, phân phó gã sai vặt của ngươi, đi Mộ phủ một chuyến." Mộ Ca hơi nheo mắt, đối với Thiệu mập mập nói. Lúc đi ra ngoài, nàng không mang theo người nào bên mình, giờ phút này mới phát giác thấy không tiện.

Thiệu mập mập trông mắt vừa chuyển, không có hỏi nhiều, đối với Mộ Ca nhẹ gật đầu, liền xoay người đi ra ngoài.

Hà Thành hiện giờ bị Mộ Hùng nhốt tại Mộ phủ, nhưng cũng không làm khó hấn cái gì. Dù sao Hà Thành là một tiểu bối, lấy thân phận của Mộ Hùng đi bắt giữ người đã có chút khiến người lên án rồi.

"Không thể giết, nhưng có thể tùy tiện chơi như thế nào. Duệ Vương muốn người, ta cho người là được. Ta rất rộng lượng đấy!" Mộ Ca dựa vào thành ghế, đôi mắt lạnh khế híp lại, lộ ra tươi cười sáng lạn.

Sau khi mập mập phân phó gã sai vặt rồi đi, liền trở về phòng. Chứng kiến nụ cười lạnh của Mộ Ca, toàn thân thịt mỡ không khỏi run rẩy.

Nuốt nuốt nước miếng, Thiệu mập mập khom lưng cúi người lại gần Mộ Ca, nhỏ giọng hỏi: "Lão đại, kế tiếp chúng ta làm thế nào?"

"Giúp ta gọi tú bà tới. Những thứ khác ngươi không cần quản." Mộ Ca gật đầu phân phó.

Ai ngờ, Thiệu mập mập trừng mắt nhỏ, phút chốc thẳng tắp cái eo phản đối: "Này sao được, ta đã nói là muốn cùng ngươi đi chinh tên khốn khiếp Hà Thành kia mà!"

Mộ Ca nghiêng mắt nhìn hấn, đưa tay vỗ vỗ bả vai thật: "Tâm ý của ngươi ta nhận. Nhưng chuyện của ta, ta muốn tự chính mình giải quyết. Ngươi chỉ cần đứng bên xem trò vui là được." Thiệu mập mập có thể không bận tâm Thiệu gia, đứng ở bên nàng. Nhưng nàng cũng không thể thật sự đưa anh em kết nghĩa của mình vào hố đi.

"Lão đại, ngươi có phải xem thường ta hay không!" Thiệu mập mập nắm lại hai tay, ngực nghẹn thở ra một hơi.

Mộ Ca nở nụ cười có vài phần nghiền ngẫm: "Ngươi cảm thấy một nhân vật nhỏ như vậy, xứng cho huynh đệ chúng ta đồng loạt ra tay?"

Thiệu mập mập nghẹn lời.

Sau nửa ngày, hấn mới cứng nhắc quay đầu ra cửa tìm tú bà.

Mặc kệ Mộ Ca nói lời có phải thật hay không, hấn đã thỏa hiệp.

Chỉ là sau khi hấn ra ngoài, bí mật hít hít cái mũi hơi cay. Hấn không phải đồ đàn, tự nhiên nghe ra trong lời nói của Mộ Ca ẩn giấu quan tâm.

Thiệu gia, không thể bị hấn liên lụy.

Cúi người nhìn ngón tay thô ngắn của mình, lòng bàn tay mơ hồ hiện ra hồng quang. Cho tới bây giờ, Thiệu mập mập hấn vẫn cảm thấy tu luyện không có cái gì hơn người. Cuộc đời nhân sinh lớn nhất, hấn là vui chơi ăn uống mới đúng.

Thế nhưng hôm nay, hấn lần đầu tiên cảm thấy mình quá yếu, quá thực chính là một con gà yếu ớt. Huynh đệ có chuyện, hấn chẳng những không giúp được gì, lại chỉ có thể đứng sau lưng huynh đệ chịu sự bảo vệ.

Quá TNN nghẹn uất rồi!!

Hung hăng phất tay áo, Thiệu mập mập cắn răng đi tới chỗ tú bà.

...

Mộ phủ, sau khi Hà Thành từ bên trong đi ra, lập tức xoay người hướng tới đại môn của Mộ phủ nhỏ ra một bãi nước miếng.

Trong mắt rõ ràng khinh thường cùng oán độc: "Mộ phủ chó má, dám giam ta. Bây giờ còn không phải ngoan ngoãn thả ta ra sao? Phế vật đoạn tỵ Mộ Khinh Ca, chờ đây cho gia. Những ngày ta bị giam này, đối với ngươi thập phần "nhung nhớt" đấy!"

Sau khi phát tiết xong hận ý trong lòng, Hà Thành tiêu sát hết vạt áo, ngẩng đầu ưỡn ngực, như một con gà trống thắng lợi dần dần rời khỏi phạm vi Mộ phủ.

Giống như Mộ phủ, Hà phủ cũng ở trong nội thành. Bất quá hai nơi cách nhau khá xa, hoàn cảnh và vị trí căn bản không thể so sánh.

Qua một ngõ hẻm, là có thể nhìn thấy cạnh cửa Hà phủ.

Dọc theo đường đi, Hà Thành còn đang mãi suy nghĩ làm thế nào trả thù Mộ Khinh Ca, còn có nha đầu ám giương của mình đang chờ ở nhà.

Đột nhiên, một cái bóng đen từ trên trời giáng xuống, nháy mắt liền đem hán bao phủ trong đó.

Còn chưa chờ hán giấy giũa, liền cảm thấy sau gáy tê rần. Cả người liền mất đi tri giác.

Chờ đến khi Hà Thành tỉnh lại, mới phát hiện mình bị nhét vào trong một cái bao bố.

"Ô ô ô ô!"

Ai dám trói tiểu gia!

Lời kêu gào ra khỏi miệng, lại biến thành phát âm mơ hồ không rõ.

Lúc này Hà Thành mới phát hiện trong miệng mình bị người nhét vào một chiếc vớ tanh tươi. Hai tay và hai chân đều bị trói bằng gân trâu, không thể nhúc nhích nửa phần.

"Ngô ~! Ngô Ngô ~!" Hà Thành bắt đầu hoảng loạn, đôi mắt nhỏ như hạt đậu mở trừng trừng.

Lúc này, bên ngoài bao bố truyền tới một thanh âm khiến hán vô cùng quen thuộc.

"Nghe cho kỹ, hôm nay gia liền dạy các ngươi một trò chơi mới. Người nào chơi tốt nhất, bổng tước gia sẽ có thưởng!"

Sau đó là một tràng tiếng cười oanh oanh yến yến.

Mộ, Khinh, Ca!

Cặp mắt Hà Thành phản chiếu ra nồng đậm hận ý.

Phế vật kia cư nhiên trói hán! Chờ hán rời khỏi đây, nhất định sẽ khiến cho Duệ Vương hảo hảo thu thập phế vật này!

Đáng tiếc, oán hận trong lòng Hà Thành, người bên ngoài không cảm giác thấy.

Đối thoại, vẫn đang tiếp tục.

"Ai da! Tiểu tước gia, cái túi lớn như thế, nhìn qua có vẻ rất nặng. Bọn tỷ muội đều là da mịn thịt mềm, như thế nào có thể đá nổi đây?" Một thanh âm nũng nịu truyền đến. Tựa như làm nũng, lại như dụ hoặc.

Lời nàng vừa nói ra, lập tức rước lấy không ít thanh âm oanh yến phụ họa.

Mộ Ca khoát tay, khiến chúng Hoa nương ngừng lại thanh âm. Thuận tay khẽ nắm cầm một Hoa nương bên người, phóng khoáng nói: "Cho nên, bổng tước gia đặc biệt ân chuẩn các ngươi có thể dùng tay đây, dùng chân đấy! Lại không được, dùng côn gậy cũng có thể." Dứt lời, khóe miệng nàng cong lên một độ cung tà ác, khiến cho khuôn mặt tuyệt sắc tinh xảo của nàng, trở nên yêu mị vô cùng.

"Có thể dùng côn!" Một Hoa nương kinh hi nói.

Mộ Ca gật đầu, môi mỏng chủ động nghênh đón rượu ngon được Hoa nương bên người rót. Uống xong, ly rượu cần trong miệng tùy ý hát lên, trực tiếp rơi vỡ xuống đất.

Bộ dạng phong lưu đa tình này, lập tức đưa tới không ít Hoa nương đỏ mặt thẹn thùng.

"Đến, bổng tước gia tự mình làm trọng tài, xem ai được điểm cao nhất!" Hai tay Mộ Ca giang ra, mỗi bên ôm một Hoa nương, đối với tất cả phân phó.

Nàng ra lệnh một tiếng, trong hậu viện Trích Hoa lâu lập tức vang lên từng đợt tiếng hót oanh oanh yến yến.

Cả đám Hoa nương không tiếp khách trong Trích Hoa lâu, đều bị nàng triệu tập một chỗ chơi môn thể thao vận động quốc gia khỏe cả người lẫn tinh thần - bóng đá!

Khí lực của đám Hoa nương căn bản không cách nào di chuyển được Hà Thành bên trong bao bố. Vậy nên trên cơ bản, mọi người đều cầm trên tay một cây gậy lên sân.

Cả buổi, Hà Thành không có di động nửa phần. Những côn gỗ kia lại không biết đã hung hăng đập hấn bao nhiêu.

Mộ Ca híp mắt, cười dịu dàng nhìn một màn này. Nhìn đám Hoa nương dùng hết khí lực từ khi bú sữa mẹ hung hăng giờ lên côn gỗ đập xuống bao bố. Vừa nện, vừa oán trách người trong bao bố quá nặng.

Đám hoa nương khéo hiểu lòng người, làm cho tâm tình Mộ Ca rất tốt. Tiếp nhận ly rượu từ tay tiểu nương tử trong ngực đưa tới, tiêu sái uống vào.

Hà Thành trong bao bố nghẹn khuất bị một đám Hoa nương đánh một trận. Trong lòng hận ý đối với Mộ Kinh Ca tăng lên một độ cao khó nói nên lời.

Toàn thân đau đớn, khiến cho hấn sợ hãi lại oán hận. Cẩn rằng chịu đựng qua lần này, ngày khác chắc chắn hấn sẽ tìm cơ hội báo thù rửa hận.

Thế nhưng hấn không biết, Mộ Kinh Ca an bài cho hấn trò bay, cũng không chỉ có một chút như vậy.

Cuối cùng, Hà Thành bị đánh lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Chờ khi hấn tỉnh lại lần nữa, người đã ra khỏi bao bố. Nằm trần truồng trên giường ngủ trong một gian phòng lạ lẫm.

Con đau khiến cho Hà Thành nhếch khóe miệng. Bị đánh chỉ còn lại một đường qua khe hở ánh mắt, quét nhìn bốn phía, thấy bên cạnh tay mình đặt một tấm gương.

Không có nghĩ bản thân tại sao lại xuất hiện ở đây, tại sao lại có một cái gương thả bên cạnh mình. Hà Thành liền theo bản năng cầm tấm gương lên nhìn.

"A!!!" Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên quanh quẩn trong phòng.

Hà Thành nhìn đầu heo trong gương kia, còn có cơ thể tím xanh thiếu chút nữa tan vỡ. Đây là hấn sao? Còn là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái hấn sao?

"Gia, ngài tỉnh chưa? Nếu đã tỉnh, chúng ta liền đến hầu hạ ngài." Lúc này, truyền tới một thanh âm bất âm bất dương.

Không chờ Hà Thành có phản ứng gì, chỉ thấy một người nam tử tướng mạo âm nhu, mang theo hai tròng hấn xấu xí đi tới.

Nam tử âm nhu dẫn đầu kia, trên người chỉ choàng một kiện áo choàng không thắt nút. Hai người đi theo hấn, trên thân ngoại trừ quần lót bên ngoài, còn lại đều không có thêm vật gì che chắn.

Thứ đó tại dưới quần mơ hồ lộ ra hình thái dữ tợn.

Hai con người Hà Thành co rụt lại, một loại cảm giác sợ hãi chưa từng có xông lên não. Hấn cuống quýt ôm lấy hai tay mình, tựa như thiếu nữ bị cưỡng hiếp quát lên: "Các người muốn làm gì? Đừng tới đây! Ta là người Hà gia, còn là người Duệ Vương!!!"

Đáng tiếc ba người đó giống như chẳng hề để ý, tiếp tục tới gần hấn.

Người cầm đầu, khóe miệng nâng lên tươi cười, nhưng trong đôi mắt lại chứa khinh thường. Thầm nghĩ: Tiểu tước gia quả nhiên nói không sai, người này tính dạy liền ăn nói bậy bạ. Bộ dáng như thế, còn dám nói là người Duệ Vương.

"Gia, bọn ta chỉ là đến hầu hạ người!" Nam tử lắc chiếc khăn tay sặc mùi son phấn, chỉ vào tròng hấn phân phó: "Đều nghe kỹ cho ta. Vị gia này là khách quý, hãy sử ra bản lĩnh của các người hào hào chiêu đãi. Nếu gia không hài lòng, cẩn thận da của các người."

Dứt lời, hấn lui xuống, chỉ để lại hai tròng hấn mạnh mẽ hữu lực, sắc mặt đỏ lên.

"Người... Các người muốn làm gì? Lăn, cút hết cho ta!" Hà Thành hoảng sợ kêu.

Nhưng không có nổi một chút tác dụng.

"A!!!"

"Các người... Ác..."

"A... A... "

Thanh âm Hà Thành bị chìm xuống. Màn che vây quanh bốn phía gian phòng nhẹ nhàng đung đưa. Đột nhiên, không có bất kì đoán trước, màn che bỗng rơi xuống.

Nguyên bản gian phòng phong bế, đột nhiên biến thành một gian hàng không vật che chắn.

Bốn phía quanh đình, ngồi đầy vô số quan lại quyền quý ở Lạc Đô.

Chứng kiến một màn đơ bản trước mắt, thanh âm lập tức yên tĩnh. Từng người một, mờ to hai mắt nhìn trong đình đang diễn một màn điên loạn đảo phượng.

Kích thích nhất chính là, ba người ôm một đoàn này, thế mà đều là nam!

Thị giác bị trùng kích quá lớn, Bảo Bảo cần yên lặng một chút.

Bạn hử không phải là tới tham gia buổi đấu giá đầu tiên của Trích Hoa lâu sao?

Thế nào lại được chứng kiến một màn hương diễm như thế? Chẳng lẽ đây là màn dạo đầu Trích Hoa lâu an bài, mảnh lối?

"Ồ, một người trong đó có chút giống công tử Hà Thành của Hà phủ!"

Trong đám đông, người Mộ Ca an bài tức khắc hô lên một câu. Lập tức, bốn phía ánh mắt nhao nhao rơi vào ba người phía trên kia.

"Ra ngoài!" Trong tuyệt vọng Hà Thành rốt cuộc bộc phát.

Ánh sáng màu đỏ thẫm từ trên người hắn phát ra, đem hai kẻ đang đặt trên người hắn đánh bay.

Lúc này, hắn mới chú ý tới mình đang ở đâu, còn có bốn phía xung quanh đầy đám người.

"Thật là Hà công tử!"

Oanh!

Trong mắt Hà Thành bắn ra hận ý mãnh liệt cùng khuất nhục, hắn bắt chập bản thân bị bại lộ không có vật gì che chắn trước người, cặp mắt tràn ngập cừu hận trực tiếp từ trong đám người đối mặt với đôi mắt lạnh vô tình.

Mộ Ca ngồi trong đám người xem cuộc vui, không chút sợ hãi chống lại ánh mắt của Hà Thành. Bưng lên ly rượu trong tay, từ xa nâng lên phía trước, giống như cười mà không phải cười uống vào.

"Hà Thành, ta tặng ngươi phần lễ vật này, thích chứ? Đừng nóng vội, chuyện giữa hai chúng ta, chậm rãi tính."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hôn ước Mộ phủ, Trường Nhạc công chúa

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Thành phát hỏa!

Dù hắn có trốn trong nhà, bên tai vẫn không ngừng quanh quẩn những tiếng cười nhạo và ánh mắt dâm uế kia.

Hắn không chết, nhưng hắn lại sống còn tệ hơn so với chết.

Nếu nói trước kia, hắn nhằm vào Mộ Khinh Ca nguyên nhân là vì Duệ Vương. Thì hôm nay, hắn và Mộ Khinh Ca chính thức là ân oán cá nhân!

Hắn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến báo thù. Thế nhưng Mộ Ca sẽ quan tâm sao?

Rất rõ ràng - Không!

Mộ phủ, Trì Vân uyển.

"Ngươi thật ác độc!" Thân thể trong suốt Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng đứng bên Mộ Ca, trong mắt tràn đầy bội phục.

Nàng thừa nhận, nếu đổi lại là nàng đến xử trí Hà Thành, tối đa chỉ là đánh một trận, phát tiết oán khí trong lòng. Ngay cả chặt tay đứt chân cũng không làm được. Bởi vì nàng suy nghĩ đến Mộ phủ, không muốn mang đến phiền toái cho gia gia.

Nhưng còn Mộ Ca thì sao? Đầu tiên là quang minh chính đại thả Hà Thành, sau đó phái người bắt hắn về.

Tiếp đến, mượn bàn tay của những người đứng dưới tầng chót xã hội, hung hăng thu thập Hà Thành. Không chỉ đánh đập, làm nhục, mà còn khiến hấn thân bại danh liệt. Sau này, coi như Duệ Vương muốn dùng hấn, e rằng cũng phải bận tâm đến lời đồn đãi bên ngoài.

Mất đi chỗ dựa Duệ Vương, Hà gia thất sủng. Thất bại là chuyện sớm hay muộn.

Lời nói của Mộ Khinh Ca, không khiến Mộ Ca cảm thấy thế nào. Nàng nhàn nhạt cười, nhưng cặp mắt lại lạnh lẽo như hàn băng.

Nàng có một câu nói lời lẽ chí lý, chưa bao giờ nói với bất luận kẻ nào. Bởi vì, nàng vẫn luôn dựa theo điều này làm chuẩn tắc hành động.

Người không phạm ta, ta không phạm người. Người nếu phạm ta, trăm thảo trừ căn!

Cho nên mục tiêu của nàng cũng không phải duy nhất một kẻ Hà Thành, mà là cả Hà gia. Thậm chí, Duệ Vương cũng bị nàng liệt vào phạm vi báo thù.

Tuy trước mắt không có chứng cứ chứng minh sự kiện kia có liên quan đến Duệ Vương. Nhưng trực giác nói cho nàng biết, Duệ Vương không đơn giản như vậy.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ chớp, thu lại tâm tình.

Thân thể cử động trên xích đu, nhìn về phía Mộ Khinh Ca nói: "Người mặc dù không thể tu luyện, nhưng hấn phải biết ít pháp môn tu luyện đi."

Mộ Khinh Ca gật đầu: "Đây là tự nhiên. Đã từng, gia gia không muốn tin tưởng thân thể phế vật của ta, liền để ta học tập pháp môn tu luyện. Đáng tiếc, thân thể ta vẫn không cách nào tích tụ Linh lực."

"Nói nghe một chút." Mộ Ca bất động thanh sắc nói.

Những ngày này, nàng đã hiểu. Trên phiên đại lục này, phương pháp tu luyện linh lực nhập cảnh trên cơ bản giống nhau. Cùng giai tỷ thí, dựa vào khác biệt lớn nhất, chính là chiến kỹ. Mà chiến kỹ chỉ có tới hoàng cảnh, mới có thể tu tập. Cho nên phương diện chiến kỹ này, Mộ Ca không vội.

Trước mắt nàng chỉ muốn biết, sau khi thân thể mình đã trải qua thuốc cải tạo gen, đến cùng có thể hay không tu luyện được trên thế giới này!

Mộ Khinh Ca nhìn nàng, nghĩ rằng nàng chưa từ bỏ ý định, muốn thử tu luyện lần nữa. Nên cũng không nói thêm cái gì, mà là đem pháp môn tu luyện nhớ kỹ trong lòng nói ra: "Tập trung tâm thần, dẫn khí nhập vào cơ thể..."

Pháp môn không dài, lại có phần thâm ảo khó hiểu.

Đem pháp môn trong lòng mặc niệm mấy lần, thừa dịp thời tiết tốt, gió mát dễ chịu thoải mái. Mộ Ca tính toán bắt đầu thử tu luyện.

Chỉ là còn chưa kịp hành động gì, Hoa Nguyệt liền chạy vào, nói với nàng: "Tiểu tước gia, lão công gia phái người tới thỉnh ngài đi thư phòng một chuyện."

Tu luyện bị gián đoạn, khiến sắc mặt Mộ Ca trầm xuống.

Nhưng nghĩ là Mộ Hùng tìm nàng, đành phải từ xích đu bước xuống. Mang theo Hoa Nguyệt đến thư phòng Mộ Hùng.

Tới trước cửa thư phòng, Mộ Ca phân phó Hoa Nguyệt đợi bên ngoài, một mình gõ cửa đi vào.

Vào trong phòng, Mộ Ca mới phát hiện bên trong không chỉ có gia gia Mộ Hùng, còn có cô cô Mộ Liên Dung cũng ở bên trong.

"Xú tiểu tử, lần này ngươi làm đẹp lắm!" Vừa thấy Mộ Ca đến, Mộ Liên Dung liền đi tới hung hăng hướng đầu vai nàng một kích. Bất quá, một quyền kia đơn thuần chỉ là khí lực bản thân, không xen lẫn nội kinh.

"Cô cô, đau." Dù vậy, Mộ Ca vẫn cố ý nhún mảy làm nũng nói.

Ra vẻ như vậy, chủ yếu là nàng không muốn chính mình biến hóa quá lớn, rước lấy người nhà nghi ngờ. Mộ Khinh Ca đã chết, nàng mượn xác hoàn hồn, chỉ sợ cũng không phải chuyện khiến người dễ dàng tiếp nhận.

"Giả bộ cái gì, cô cô xuống tay có chừng mực, sẽ thật sự đánh đau người?" Mộ Liên Dung ngoài miệng nói, tay lại đưa tới thay Mộ Ca xoa xoa bả vai.

"Được rồi, hai cô cháu các người nào cũng đủ rồi. Nói chính sự đi." Mộ Hùng lên tiếng cắt ngang, trong đôi mắt có chút nghiêm túc.

Mộ Ca trong lòng khẽ động, tùy ý tìm cái ghế trong thư phòng ngồi xuống.

Mộ Liên Dung cũng trở lại ngồi vị trí lúc đầu, về mặt ân cần nhìn về phía Mộ Ca.

Trong thư phòng, đột nhiên an tĩnh lại. Lát sau, Mộ Hùng mới nói: "Người tiểu tử thói này, vừa trở về một ngày liền náo ra chuyện lớn như vậy. Bất quá coi như là cho đồ hỗn trướng Hà gia kia một bài học."

Thì ra là nói về sự tình Hà Thành. Mộ Ca trong lòng hiểu rõ, cũng không mở miệng.

"Nhưng ta không rõ, người đầu tiên thả hấn, lại đem hấn bắt đi. Vì sao còn cho hấn biết là người gây nên?" Mộ Hùng nói xong, không hiểu nhìn về phía Mộ Ca.

Mộ Liên Dung cũng đồng thời dùng ánh mắt thắc mắc.

Mộ Ca cười lạnh một cái: "Ta thả Hà Thành nguyên vẹn không tổn hao gì, thế nhân đều biết. Ta đem hấn về, có chứng cứ sao?" Từ đầu đến cuối, những Hoa nương kia cũng không biết người trong bao bố là Hà Thành. Còn có ba người kia, làm sao nhận ra được cái kẻ đầu heo kia là công tử Hà phủ? Chỉ bằng chính miệng hấn nói, phải không?"

"Không có chứng cứ chứng minh ta làm, nhưng ta lại hết lần này đến lần khác muốn cho hấn biết. Sở dĩ hấn làm vào hoàn cảnh như hôm nay, là bởi vì dám trêu chọc ta. Ta muốn làm cho hấn có khổ không thể nói, khẩu khí này nuốt không nổi cũng phải nuốt cho ta." Mộ Ca nói xong, trong ánh mắt thanh tịnh nổi lên một vòng sát khí.

Nàng chính là muốn tức chết Hà Thành, vậy thì thế nào? So với năm trăm anh linh kia mà nói, cái trừng phạt này quá nhẹ rồi.

Trên thân Mộ Ca đột nhiên nổi lên sát khí, khiến cho Mộ Hùng cùng Mộ Liên Dung đều瑟瑟. Nhưng, bọn họ cũng không cảm thấy quá kì quái. Tự hào, người Mộ gia bọn họ, nguyên bản nên là như vậy mới đúng.

Mộ Hùng vui mừng nhẹ gật đầu. Mộ Khinh Ca chuyển biến khiến cho ông cảm thấy được an ủi. Có lẽ kiếp nạn lần này, đã khiến hấn trưởng thành.

"Ca nhi, sự tình Hà Thành hôm nay coi như hiểu rõ. Nhưng mà, phía chỗ Duệ Vương, Mộ phủ chúng ta không thể quá thân cận, nhưng cũng không muốn đắc tội. Dù sao, trên người người còn có hôn ước." Mộ Hùng đột nhiên nói.

"Hôn ước?! Hôn ước gì?!" Mộ Ca cả kinh. Trên mặt ghê phảng phát như có kim châm, thiếu chút nữa khiến nàng nhảy dựng lên.

Mộ Hùng trừng mắt liếc nàng. Mộ Liên Dung nghi hoặc giải thích: "Như thế nào? Rồi nhà một chuyện, sau khi trở về liền quên người có một vị hôn thê rồi hả? Tuy nói ta và gia gia người cũng không muốn tiếp nhận hôn sự này, nhưng dù sao cũng là Hoàng thượng chỉ hôn gả cho công chúa. Công chúa tài mạo song toàn của Tần quốc phối với người một cái hoàn khổ, coi như là phúc khí của người rồi."

Vị hôn thê! Công chúa!

Hai con mắt Mộ Ca mở lớn, dường như đang phải tiếp nhận một chuyện kinh hãi.

Lúc này, Mộ Hùng nói thêm: "Trường Nhạc công chúa dù sao cũng là huynh muội ruột với Duệ Vương. Tính ra, Duệ Vương sau này sẽ là đại cửu ca của người. Vì vậy, gia gia không hy vọng nghe đến lời đồn đãi vớ vẩn giữa người và Duệ Vương. Đương nhiên, cho dù sau này chúng ta và Duệ Vương thành thông gia, nhưng gia gia cũng không đồng ý người đặt chân vào tranh đấu đoạt vị. Gia gia già rồi, cái nhà này chỉ còn lại ba người chúng ta. Cô cô người thê cả đời không lấy chồng, gia gia không quản được nàng. Mà người, phải ngoan ngoãn tuân thủ, sớm thu liễm tính tình, bình an sống sót, kéo dài huyết mạch Mộ gia."

"..." Mộ Ca trợn mắt há mồm.

Ánh mắt nàng rơi thẳng vào trên thân thể trong suốt của Mộ Khinh Ca. Trong lúc đó, nàng bỗng nhiên có một cảm giác mình đang bị một con quỷ lừa!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khương quý phi, mẫu tử dã tâm

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Đêm, Hoàng cung Tần quốc.

Tường cung trùng trùng điệp điệp, cất giấu một mỹ nhân như hoa của hoàng đế Tần quốc.

Phượng Nghi cung, chính là nơi ở của Khương thị, sủng phi của Hoàng đế đương triều. Chỉ cần nghe đến tên của cung điện, là có thể đoán được địa vị của vị quý phi nương nương này trong cung.

Huống chi, nàng còn là thân mẫu của Duệ Vương Tần Cảnh Hạo.

Các cung nữ cầm đèn bước đi nhẹ nhàng trong cung, xua tan bóng tối bao trùm.

Hôm nay, là ngày mừng một.

Quy củ hậu cung trong Tần quốc, ngày mừng một và ngày mười lăm, Hoàng Thượng đều phải nghỉ ngơi ở tẩm cung Hoàng Hậu. Vì vậy, đêm nay Phụng Nghi Cung có vẻ phá lệ quanh quẩn.

Bên trong cung điện hoa lệ, lụa mỏng phát phơ, màn che tầng tầng lớp lớp.

Một nữ tử cao quý, trên thân vận y phục hoa mỹ nhất, trên đầu lại không có bất kỳ vật trang sức gì. Tựa hồ, nàng đang chuẩn bị tháo bỏ trang điểm đi ngủ, nhưng lại bị đột nhiên gọi đến.

"Đều đi xuống đi." Từ sau màn che, vang lên giọng điệu cao ngạo lười biếng của nữ tử, đối với cung nữ trái phải hầu hạ phân phó.

Đám cung nữ đều theo lời khom người thối lui, bên trong cung điện rộng lớn chỉ còn lại dáng người yếu mị ung dung sau màn che kia, còn có bóng dáng cao lớn đứng trước màn.

"Đêm khuya tới đây, có chuyện gấp gì?" Thanh âm nữ tử lần nữa vang lên, tự nhiên hướng bóng dáng cao lớn hỏi.

Thân ảnh cao lớn một thân y phục màu đen, ôm trọn dáng người cao ngạo của hắn. Mặc dù không người bên ngoài nhìn rõ, cũng khó che giấu được vẻ tao nhã của hắn. Nghe được câu hỏi của nữ tử, hắn tôn kính hơi khom người nói: "Mẫu phi, Hà Thành đã trở về. Nhưng là..." Hắn liền giản lược đem chuyện phát sinh ở Trích Hoa lâu nói ra.

Chờ sau khi hắn nói xong, sau màn che vươn ra một đoạn cánh tay tinh tế trắng nõn, vén nhẹ màn che bước ra.

Ánh nến chiếu tới người nàng làm lộ ra dung mạo diễm tuyệt, thần thái toàn bộ đều toát lên vẻ kiêu mị. Kiêu diễm như hoa, lại mềm mại đáng yêu tựa dòng nước. Trong lúc giờ tay nhắc chân đều hiện ra một cô phong tình, rung động lòng người.

Chỉ là giữa hai đầu lông mày che giấu thần tình cao ngạo, tựa hồ mang theo vài phần khí thế cao không thể với.

Nàng, chính là sủng phi của đương kim Thánh thượng, Khương quý phi. Cũng là thân mẫu của Duệ Vương Tần Cẩm Hạo, và Trường Nhạc công chúa.

Ánh mắt sắc bén của Khương quý phi dừng trên người nhi tử, ẩn ẩn có chút nghiêm khắc. Con trai của nàng, là kiêu ngạo của nàng. So với nhi tử của tiện nhân kia mà nói, nàng cảm thấy con mình càng thích hợp làm Thái Tử.

Đáng tiếc, lớn nhỏ có thứ tự, đích thứ có khác biệt. Mặc dù nàng được sủng ái, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật nhi tử là thứ xuất.

"Hạo nhi, lần này ngươi quá sơ suất." Khương quý phi trách cứ một câu.

Trước mặt người khác Tần Cẩm Hạo cao ngạo lạnh lùng, giờ phút này cũng không dám thanh minh cho bản thân một câu. Bởi vì, mẫu phi của hắn, ở trong lòng hắn là một nữ nhân có thể so với nam nhi, các loại thủ đoạn làm cho người bội phục.

Khương quý phi nâng tay khẽ vuốt một chút búi tóc, nói: "Tối nay ngươi tới, sợ là muốn nói với ta buông tha con cò Hà gia này đi."

Tần Cẩm Hạo không có phủ nhận: "Vâng, mẫu phi. Hiện giờ, Hà Thành trở thành trò cười lớn nhất của Lạc Đô. Nếu ta còn tiếp tục dùng hắn, chỉ sợ thanh danh bị ảnh hưởng, huống chi Hà Thành này cũng không phải tài cán gì, một chút chuyện nhỏ đều làm không xong."

Trong lời nói, Tần Cẩm Hạo để lộ tức giận và bất mãn, không tránh được ánh mắt của Khương quý phi.

Ánh mắt Khương quý phi hơi đảo: "Ngươi nói, là giáo huấn của Mộ gia Mộ Khinh Ca đi?"

Tần Cẩm Hạo cam chịu.

Thấy nhi tử ưu tú của mình thiếu kiên nhẫn như thế, Khương quý phi có chút sinh khí. Nàng theo bậc thang xuống, đi tới bên người Tần Cẩm Hạo, nghiêm khắc nói: "Bổn cung đã nói với ngươi bao nhiêu lần, phải nhẫn, hết thấy phải lấy đại cục làm trọng. Nhưng ngươi cố tình âm thầm sai khiến Hà Thành nhục nhã Mộ Khinh Ca, dẫn đến hắn gặp nạn. Lần này nếu không phải thân vệ hắn liều mình cứu giúp, chỉ sợ hắn đã chết rồi. Một khi hắn chết, toàn bộ bố cục của chúng ta đều chịu ảnh hưởng. Còn có Mộ Hùng, ai cũng không biết hắn dưới con đau khổ sẽ chọc ra chuyện gì."

Tần Cẩm Hạo bị giáo huấn khiến sắc mặt trầm xuống, không nhịn được biện giải cho mình: "Nhi tử thật sự chịu không được Mộ Khinh Ca dùng ánh mắt đó nhìn ta. Mẫu phi, chẳng lẽ người không biết, hiện giờ dân gian đều truyền ta với hắn có quan hệ ái muội, đoạn tụ chi phích sao? Nhi tử làm sao có thể chịu được thanh danh ô uế này? Huống hồ, nếu phụ hoàng đem lời đồn đãi đó thành sự thật, đối với tương lai đại sự của ta cũng cực kỳ không tốt. Ta làm cho Hà Thành ra mặt, vốn là muốn dạy dỗ nhục nhã hắn một phen, khiến hắn biết thu liễm. Ai ngờ hắn cư nhiên chạy tới hoang nguyên Lạc Nhật chịu chết, vậy sao có thể đổ lên đầu ta. Lại nói, sau khi biết rõ hành tung của hắn, để biểu hiện ra vẻ ngoài quan tâm, nhi tử cũng theo Mộ Hùng ra khỏi Lạc Đô tìm hắn."

"Hồ đồ! Ngươi thật là hồ đồ! Một chút ánh mắt ái mộ ngươi đều chịu đựng không được, như thế nào có thể thành đại sự? Nếu Mộ Khinh Ca không phân biệt nam nữ ái mộ ngươi, đối với ngươi không phải là thiên đại hi sự sao?" Khương quý phi chỉ hận không thể đâm tình cái đầu của người trước mặt.

"Mẫu phi!" Tần Cẩm Hạo trong lòng căm hận.

Thấy hần hoàn toàn không hiểu, Khương quý phi không thể không lắc đầu than nhỏ: "Người đừng quên, Mộ Khinh Ca trên danh nghĩa là muội phu của người. Lúc trước, bản cung để người tiếp cận hần, nắm lấy cơ hội thu nạp, cũng chính là bởi vì quan hệ đến Trường Nhạc. Trường Nhạc là thân muội muội của người, lại bị Thái Hậu chỉ cho Mộ Khinh Ca. Hần một cái phế vật, mặc dù lớn lên tuần mỷ vô song, nhưng sao có thể xứng với nhi nữ ta? Chỉ là ý chỉ của Thái Hậu, Hoàng thượng không thể dễ dàng vi phạm, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn. Nhưng dù sao, cũng muốn đào móc hết giá trị của Mộ Khinh Ca, cho ta sử dụng. Mộ Khinh Ca là đích tôn duy nhất của Mộ Hùng, nếu người có thể đem hần thu dưới trướng, đối với tương lai đại sự của người là cực kỳ có lợi. Huống chi, có thêm tầng quan hệ Trường Nhạc, ai cũng không dám nói người kết bè kết cánh, âm thầm lôi kéo đệ tử thế gia, nuôi dưỡng thế lực. Nhưng người lại..."

Tần Cẩm Hạo bị nói khiến sắc mặt thay đổi mấy lần, uất ức hô lên: "Mẫu phi..."

Những đạo lý này, hần không phải không hiểu. Chính là, mẫu phi lại không biết, hần bị Mộ Khinh Ca thân cận khiến cho cả người khó chịu, lại còn phải cố tình miễn cưỡng lộ ra vẻ mặt tươi cười, một bộ dạng cung chiêu.

Một phế vật mà thôi, còn là một hoàn khổ vô dụng, đồng tính ghê tởm, sao có thể đáng giá hần tốn tâm tư tiếp cận? Ngẫm lại, hần liền cảm thấy buồn nôn không muốn ăn.

Mộ gia, nếu đôi là người khác ái mộ hần... Tỳ như, Bạch Tịch Nguyệt sống nhờ Mộ phủ kia...

Trong đầu đột nhiên hiện lên bóng dáng bạch y nhu nhược, lập tức khiến cho tâm thần Tần Cẩm Hạo rung động.

"Hạo nhi, Hạo nhi?"

Thanh âm không vui của Khương quý phi truyền đến kéo lại suy nghĩ của Tần Cẩm Hạo.

Khi hần chống lại cặp mắt của mẫu phi, lại liền nghe được lời nghiêm khắc răn dạy: "Người suy nghĩ cái gì? Mẫu phi nói chuyện với người, người thế mà lại thất thần? Người không tập trung như thế, xem ra là không tiến bộ thêm bước nào. Sự tình Mộ gia lần này, tất cả hành động của người, thật làm Bản cung thất vọng. Vì để cho người nhớ lâu một chút, sau này biết thế nào kiềm chế xúc động, Bản cung liền phạt người cầm túc mười ngày. Mười ngày này, người tốt nhất nên ở trong Duệ Vương phủ nghiên cứu binh pháp, mưu lược. Chuyện của Hà gia tạm thời để đó, đợi tin đồn qua đi, người hãy đi hạo hạo trấn an Hà gia. Nếu làm chuyện cắt bỏ cánh tay của mình, chỉ sợ sẽ khiến những người khác tâm lạnh. Tốt rồi, Bản cung mệt mỏi, người lui ra đi."

Tần Cẩm Hạo mặt đen ra khỏi Phượng Nghi Cung.

Bao nhiêu năm rồi, hần không có bị mẫu phi nghiêm khắc khiển trách như thế?

Đều là do... Mộ Khinh Ca chết tiết kia!

Đem tất cả nguyên nhân quy kết lại trên người khiến bản thân ghê tởm, ngũ quan lạnh lùng của Tần Cẩm Hạo hơi chút vận vẹo. Bàn tay giấu trong tay áo, cũng siết lại thành nắm đấm.

"Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ giết người, để rửa sạch sự sỉ nhục người mang đến cho bản vương!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thể chất thay đổi, triệu nàng vào cung

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ phủ, Trì Vân uyển.

Sắc trời không rõ, nơi giao nhau giữa hai màu trắng đen, xuất hiện một tầng lóa mắt màu trần bì bắt đầu lan tràn.

Khoanh chân ngồi ở trên giường, Mộ Ca vừa thử tu luyện chậm rãi mở hai mắt ra, đôi môi đỏ thắm khẽ mở, phun ra một ngụm trọc khí.

Con mắt lạnh thấu triệt rõ ràng mở ra, liền đối mặt với bóng dáng trong suốt trời lơ lửng cách nàng ba thước.

"Người cư nhiên có thể tu luyện!" Ngữ khí khiếp sợ, kèm theo là vẻ mặt kích động.

Mộ Ca lần đầu tiên phát hiện trên người Mộ Khinh Ca thế mà lại có nhiều biểu tình như vậy.

"Có thể sao? Thì ra cái dạng này giống như là có thứ gì đó nhảy vào cơ thể, cảm giác tiến nhập vào tứ chi khắp người, chính là phản ứng dẫn linh nhập thể?" So với Mộ Khinh Ca kích động khó tin, Mộ Ca lại lộ ra bình tĩnh.

Không đi giải thích nghi ngờ trong lòng Mộ Khanh Ca, nàng chỉ rũ mắt trầm tư. Nhớ lại một chút cảm giác tối hôm qua sau khi bắt đầu tu luyện.

Đêm qua sau khi từ chỗ Mộ Hùng trở về, đuổi Ấu Hà và Hoa Nguyệt rời đi, nàng mới có thời gian dựa theo công pháp tu luyện mà Mộ Khanh Ca nói mà bắt đầu thử.

Ngay từ đầu, nàng không có bất luận cảm giác gì.

Tựa hồ, bởi vì nàng là một linh hồn hiện đại, không cách nào lĩnh ngộ hoàn toàn những pháp quyết cổ xưa kia.

Thế nhưng, trong lúc nàng không ngừng mặc niệm pháp quyết trong lòng, đem tinh thần của mình hoàn toàn nhập định. Nàng liền tiến vào một trạng thái thập phần huyền diệu, dường như có thể cảm nhận được lực lượng tràn ngập óng ánh bay tới quanh người. Những thứ kia không thể chạm đến, lại giống như thu được triệu hoán, thuận theo làn da của nàng tiến nhập vào thân thể, theo kinh mạch lưu động.

Cảm giác ấm áp từ đáy lòng trời ra.

Loại cảm giác này tựa hồ chỉ là một cái chớp mắt, sau khi thoát khỏi cảm giác này. Mộ Ca mở mắt ra, liền phát hiện nàng chỉ là chớp mắt một cái, thực tế đã qua suốt một đêm.

"Xem ra, thuốc cải tạo gen này không khiến ta thất vọng." Mộ Ca thấp giọng tự nói. Bất kể như thế nào, nàng có thể tu luyện không phải sao?

Có thể tu luyện, nàng sẽ chậm rãi khiến cho một vài người biết, cái gì gọi là phế vật!

Nghĩ đến nguy cơ khắp nơi của Mộ phủ, mà nàng cũng bị dính trong đó. Khóe miệng Mộ Ca cong lên một mặt tươi cười lãnh diễm.

"Người làm cái gì? Vì sao có thể tu luyện." Mộ Khanh Ca nhìn từ trên xuống dưới cơ thể đã từng là của bản thân, sâu trong đáy mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Nếu điều kỳ tích này xảy ra khi nàng vẫn còn sống, có lẽ mọi thứ sẽ khác.

Mộ Ca liếc mắt nhìn nàng, đứng dậy phui phui y phục đỏ như lửa của mình, thản nhiên nói: "Không có gì. Có lẽ sau khi phục sinh từ cái chết, có đưa tặng thêm quả trứng màu."

Mộ Khanh Ca không phải thời thời khắc khắc đều đi theo nàng. Có lẽ phải nói, thời điểm Mộ Ca cần, nàng mới có thể xuất hiện. Cho nên về chuyện của thuốc cải tạo gen, Mộ Khanh Ca cũng không biết. Mà Mộ Ca hiển nhiên cũng không có ý định giải thích.

"Người có thể tu luyện! Tin tức tốt như vậy, phải lập tức nói cho gia gia!" Cũng may, trong lòng Mộ Khanh Ca sớm đã hiểu rõ bản thân mình chỉ là một u hồn. Cho dù thân thể có thể tu luyện, cũng không liên quan gì tới nàng. Chỉ là muốn Mộ Ca đem kỳ tích này nói cho Mộ Hùng.

Có lẽ, bởi vì thể chất của mình không thể tu luyện, cũng làm cho nội tâm thiếu nữ này thẹn với Mộ Hùng, trong lòng áy náy.

Thế nhưng Mộ Ca lại lắc đầu, cự tuyệt nói: "Tình huống Mộ gia hiện giờ, có một số việc không nói sẽ tốt hơn." Đưa tay cắt ngang Mộ Khanh Ca đang muốn mở miệng khuyên bảo, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía nàng: "Khi nào nói, ta đều có kế hoạch."

Không phải là nàng không tin Mộ Hùng. Mà là chuyện này thêm một người biết, là nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Trước khi không có thực lực tuyệt đối bảo vệ mình, nàng không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hiện giờ Mộ gia, có một người thừa kế phế vật hoàn khố phong lưu không thể tu luyện, chính là điều tất cả mọi người nhận định, cảm thấy thích hợp.

Mộ Khanh Ca im lặng, ánh mắt ảm ảm có chút không tán đồng nhìn Mộ Ca.

Mộ Ca lười để ý tới, ngược lại nhủ mảy nói với nàng: "Người ngừng lại đi, đến cùng có bao nhiêu chuyện gạt ta. Từng chuyện từng chuyện nghĩ cho rõ ràng, sửa sang lại tốt, cẩn thận, một chuyện không thiếu nói ta nghe."

Tối hôm qua, nàng ở trong thư phòng Mộ Hùng, thế nhưng bị tin tức mình có vị hôn thê làm cho chấn động không nhẹ.

Ngữ khí Mộ Ca mang theo uy hiếp, làm cho thanh âm mờ nhạt của Mộ Khanh Ca có chút run lên, khăn trương nhấp môi, rũ xuống hai con ngươi.

"Tiểu tước gia, ngài tỉnh sao? Công công trong cung tới tuyên chỉ, lão công gia sai nô tỳ mời ngài qua." Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến thanh âm của Ấu Hà.

Người trong cung tới?

Mộ Ca có chút kinh ngạc nhướng mày. Dư quang khóe mắt nhàn nhạt quét nhìn Mộ Khanh Ca, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Tu luyện suốt đêm, nàng nhưng không có cảm giác mỏi mệt, ngược lại tinh lực tràn đầy.

...

Theo Âu Hà đi vào chính sảnh Tiền viện Mộ phủ, Mộ Ca liếc mắt liền thấy được thái giám đến tuyên chỉ trong cung.

Hắn ngồi ngay ngắn ở ghế trên chính sảnh, một tay bưng lấy một cuốn vải lụa sáng màu vàng, một tay nhắc lên Lan Hoa chỉ (*) nhẹ nhàng uống trà, trên mặt bôi son phấn so với nữ tử còn dày hơn.

(*) Lan Hoa chỉ: ngón tay xếp thành hình hoa phong lan.

Trên eo cột lấy đai lưng cơ hồ muốn vụn gãy, thêu lên hoa văn điểm tục.

Người như vậy xuất hiện ở Mộ phủ, tức khắc làm cho Mộ Ca cảm thấy gió lạnh từng trận.

Ở chủ vị, Mộ Hùng đang phụng bồi. Đương nhiên, đây không phải là mặt mũi của công công lớn, mà là bởi vì mặt mũi cuốn màu vàng trên tay hắn.

"Nha~! Tiểu tước gia tới rồi! Người làm cho tạp gia đợi thật lâu nha."

Thanh âm ra vẻ đáng yêu, lập tức làm cho làn da Mộ Ca nổi lên một tầng da gà, trong lòng muốn nôn.

"Yêu quái! Cách xa ta một chút!"

Mộ Ca lạnh mặt, vòng qua mặt son phấn trước mặt ập tới, hướng tới chỗ Mộ Hùng.

Thái độ của tôn nhi bị Mộ Hùng xem ở trong mắt. Ông nhếch miệng cười, giải vây nói: "Hoàng công công, Ca nhi đã tới, mau tuyên chỉ đi. Đừng làm chậm trễ sự tình của bộ hạ."

Hoàng công công thấy Mộ Ca rõ ràng tránh hắn đi, trừng mắt hờn dỗi liếc nhìn nàng một cái, mới háng giọng mở ra vàng cuốn trong tay, cất cao giọng: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết... Đặc biệt tuyên Mộ Khinh Ca tiến cung, khâm thưởng!"

Trong quá trình tuyên chỉ, tổ tôn hai người đều không quý không bái. Thái giám tuyên chỉ kia cũng không dám nói cái gì.

Xét cho cùng, hắn là một mình đến đây, truyền bắt quả chỉ là tin miệng mà thôi, không phải là đại sự trọng yếu gì. Lấy thân phận Vĩnh Ninh công tại Tàn quốc, tự nhiên không cần dập đầu. Tiểu tước gia lại là hoàn khổ kiều ngao, có lão công gia cung chiều chống lưng, Tự nhiên cũng miễn.

Hoàng công công trong nội tâm hiểu rõ, thái độ của tổ tôn hai người này, coi như là chọc đến chỗ Hoàng thượng, cũng sẽ không có kết quả gì.

Vì vậy, còn không bằng mở một con mắt nhắm một con mắt.

"Tiểu tước gia, người đã thu thập xong? Nếu tốt rồi, liền cùng tạp gia đi một chuyến. Chớ để bộ hạ đợi lâu." Hoàng công công đem thánh chỉ giao vào tay Mộ ca, về mặt nịnh nọt nói.

Trong tay Mộ Ca nắm cuộn thánh chỉ, trong lòng thì thầm: Tiến cung diện thánh sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thái Hậu triệu kiến, Vị hôn thê

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoàng cung Tàn quốc, bên trong Từ Tường cung.

Đây là cung nơi Thái Hậu ngụ ở, cách xa triều đình, cũng cách xa tam cung lục viện của Hoàng thượng.

Đương kim Thái Hậu, mẹ đẻ của Hoàng đế bộ hạ.

Sau khi Hoàng Đế chấp chính, nàng liền lui về ở ẩn trong Từ Tường cung ít ra ngoài.

Ngày thường, nếu Thái Hậu không triệu kiến, bất luận kẻ nào đều khó vào Từ Tường cung. Hôm nay đại môn của Từ Tường cung đã hoàn toàn mở ra, xem ra là có người tới.

Một trận tiếng cười, từ chỗ sâu trong Từ Tường cung vang lên.

Tiếng cười hiền lành mang theo một loại uy nghi của năm tháng lắng đọng, nhưng đã thu liễm đi rất nhiều.

Nhưng dù vậy, người tới thỉnh an tại Từ Tường cung, ai cũng không dám dễ dàng khiêu khích chủ nhân của thanh âm này. Ngay cả Khương quý phi được ân sủng của Hoàng đế, lúc này cũng chỉ có thể che miệng cười lạnh, cẩn thận chú ý biểu tình biến hóa của vị ngồi trên thượng vị kia.

Trong chánh điện, trừ bỏ cung nữ bên ngoài, bất quá chỉ có bốn người.

Trong đó một lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, ngũ quan tuy rằng đã có nếp nhăn, nhưng vẫn khó nén phong hoa tao nhã trước kia. Nàng mặc lên hoa y cẩm bào, kim tuyến thêu hoàng điều đồ dạng tượng trưng cho nữ quyền hoàng thất, trên búi tóc điểm xuyết một ít ngọc trân cổ xưa giá trị phi phàm. Phía trên hồ khâu (*) tại tay trái, còn treo một chuỗi hạt bồ đề tí mĩ điều khắc mà thành phật châu.

(*) Hồ khâu: Khe ngón tay cái với ngón tay trỏ.

Sau lưng nàng, đứng một vị lão mama. Trên mặt mama cũng treo nhàn nhạt ý cười, an tĩnh bồi cùng.

Vừa đứng, liền nhìn ra nữ nhân tôn quý nhất Tần quốc trước mặt lão mama, là địa vị cỡ nào.

Dưới bên tay trái Thái Hậu, có hai nữ tử ngồi nghiêm chỉnh. Xét từ tướng mạo của các nàng có vài phần tương tự và phán đoán theo tuổi tác, các nàng là quan hệ mẫu tử.

Chỉ là, so với giữa hai đầu lông mày của vị mẫu thân là loại kiều mị trời sinh, thì trên người thiếu nữ tôn quý kia càng nhiều là sự rụt rè cao quý, cô độc.

"Thái Hậu, lão nhân gia ngài không cần giấu cột Dao nhi. Nàng tuổi còn nhỏ, thần thiếp còn muốn nàng bồi mình mấy năm đây." Khương quý phi cảm trên tay khăn lụa, che miệng cười khẽ, bên trong thần thái tràn đầy làm nũng.

Chỉ sợ ra vẻ hải tử trước mặt hương Thái Hậu làm nũng, cũng chỉ có vị Khương quý phi quyền rũ này làm được.

Đối với biểu hiện của mẫu thân, Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao ngồi bên người nàng không lộ ra quá nhiều biểu tình, hai đầu lông mày bình tĩnh. Đường như người trong miệng Thái Hậu vừa rồi không phải là nàng.

Trong tay Thái Hậu vẫn vờ phật châu nhẫn mìn chuyển động, đối với lời của Khương quý phi cười mắg: "Cái gì còn nhỏ? Nữ tử Tần quốc ta mười ba tuổi cập kê, tuổi của Dao nhi đã là mười lăm, là đại cô nương rồi. Nếu không phải vì chờ tiểu tử Mộ gia kia nhược quán (*), sợ là người đã có ngoại tôn để ôm."

(*) Nhược quán: Hai mươi tuổi.

Khương quý phi khoe miệng cứng đờ, trộm liếc mắt nhìn nữ nhi, lại thấy nàng bình tĩnh giống hệt pho tượng duy mỹ, không hề có biểu hiện gì là của nữ nhi gia nên có như thẹn thùng khi nghe về chung thân đại sự của mình, con mắt không khỏi tối xuống.

Cũng may, Thái Hậu tựa hồ cũng không chú ý đến họ, mà là tự lo nói: "Tính toán thời gian, tiểu tử Mộ gia kia sợ là cũng sắp thành quan lễ đi."

Lời này của nàng, tựa như làm bầm, lại giống như đang hỏi người khác.

Mama đối với thói quen của Thái Hậu rõ như lòng bàn tay, vội vàng hơi cúi người thấp giọng nói: "Là, Mộ tiểu tước gia thêm một năm nữa, liền nhược quán rồi." Nhược quán, chính là trưởng thành, chuyện hôn sự của Mộ phủ cùng Hoàng gia liền sắp đệ trình rồi.

Thái Hậu gật đầu vài lần, trong lòng đã có ý định.

Theo nàng thấy, huyết mạch Mộ gia chỉ còn lại người cuối cùng là Mộ Khinh Ca, mà Mộ Khinh Ca lại là thiếu gia ăn chơi, hán thừa kế Mộ gia, đã định trước Mộ gia thất bại. Hiện giờ, hoàng gia đem công chúa tôn quý gả vào Mộ gia, trước không nói huyết mạch Mộ gia sẽ bị huyết mạch hoàng thất ngấm chiếm, chỉ riêng thanh danh đã có tiếng tốt. Sao phải sử dụng thủ đoạn tính kế, rước lấy một thân tanh đây?

Trong lòng nghĩ xong, Thái Hậu nhìn về phía Tần Diệc Dao không nói một tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn, được hưởng toàn bộ ưu điểm của phụ mẫu, kiều diễm như hoa, tuyệt mỹ như nước, có thể nói là nhân gian tuyệt sắc. Càng khó chính là, nàng sinh ra đã có một cỗ khí chất cao quý cao ngạo bẩm sinh, khiến cho nàng so với nữ tử bình thường càng thêm dẫn ánh mắt chú ý người ngoài.

Đem người như vậy gả vào hoàn khổ Mộ gia kia, cũng không tính là thua thiệt bọn chúng.

Thái Hậu trong lòng thờ dài, đối với Tần Diệc Dao lộ ra yêu thương vui vẻ nói: "Dao nhi của chúng ta đúng là càng lớn càng xinh đẹp, tiểu tử Mộ gia thực sự là hảo phúc khí."

"Hoàng tổ mẫu quá khen." Bị Thái Hậu điểm danh, thần sắc Tần Diệc Dao vẫn như cũ nhàn nhạt, lời nói đáp lại mang theo cung lễ.

Giọng điệu đậm mạc có lẽ, làm cho Khương quý phi trong lòng có chút nôn nóng. Sợ thái độ của nữ nhi chọc Thái Hậu không vui, khiến Thái Hậu ở trong cung làm cho nàng "đi giày nhỏ".

Vì vậy, nàng giận dữ nói: "Dao nhi, sao lại trả lời Thái Hậu như vậy? Dạy quy củ cho người đều quên hết rồi sao?"

"Dao nhi không dám quên." Tần Diệc Dao rũ mắt trả lời, giọng điệu như cũ không kiều ngạo không siểm nịnh.

"Được rồi được rồi, không phải là chuyện lớn gì. Tính tình Dao nhi đậm mực, ai gia không phải hôm nay mới biết. Kêu các người tới đây, là vì hôm nay Hoàng đế truyền tiểu tử Mộ gia tiến cung." Thái Hậu khoát tay nói.

Khương quý phi nghe vậy sững sờ, trong lòng thầm nghĩ: Hoàng thượng truyền Mộ Khinh Ca tiến cung, vì sao ta không nhận được tin tức gì?

Mà người một mực đậm mực giống như người ngoài cuộc Tần Diệc Dao, cuối cùng lúc này cũng có chút phản ứng. Lông mi cong dài như cánh bướm, khẽ run rẩy.

Còn chưa chờ Khương quý phi mở miệng, liền nghe Thái Hậu nói: "Ai gia đã phái người đem tiểu tử Mộ gia kêu tới đây, nghe nói tiểu tử này đoạn thời gian trước chịu chút đau khổ. Hai người các người, một là nhạc mẫu tương lai, một là thê tử tương lai, hôm nay phải hảo hảo quan tâm một phen. Đặc biệt là Dao nhi, người với Khinh Ca coi như là cùng nhau lớn lên, chỉ là nam nữ khác biệt, liền dần dần xa cách. Người sớm muộn gì cũng phải gả vào Mộ gia, phu thê hai người cảm tình càng tốt, về sau càng hạnh phúc. Hôm nay, người liền bồi Khinh Ca đi dạo trong cung, chờ hán xuất cung, người liền bồi cùng hán. Sau đó người lại quay về Trường Nhạc công chúa phủ của người đi."

Không có bất luận chỗ trống phản kháng nào, Thái Hậu đã nói ra quyết định cho nàng.

Luật pháp Tần quốc quy định, hoàng tử cùng công chúa sau khi thành niên, đều phải dọn ra Hoàng cung xây phủ. Hiện giờ có thể ở trong cung, chỉ sợ cũng chỉ có Thất hoàng tử chín tuổi.

"Thái Hậu, cái này... Dao nhi dù sao còn chưa đi qua cửa..." Khương quý phi đối với hôn sự của nữ nhi vốn không thích. Theo suy nghĩ của nàng, nàng có thể thông qua cộc hôn sự này lợi dụng Mộ Khinh Ca, nhưng không thể mất nữ nhi của mình. Nữ nhi của nàng nên đến một nơi tốt hơn.

Thí dụ như, liên hôn với quốc khác, đổi lấy sự ủng hộ của lân bang đối với nàng. Hay là, lợi dụng bản thân mỹ mạo tài hoa, giúp nàng thu nạp hiền sĩ.

Tóm lại, nữ nhi của nàng sao có thể để một kẻ hoàn khổ không dậy nổi chiếm tiện nghi?

Thế nhưng, Thái Hậu lại không để ý tới, phát tay áo nói: "Được rồi, thiên hạ này người nào không biết vị hôn phu tương lai của Dao nhi là ai? Cảm tình của hai nhỏ vô tư, bao nhiêu người hâm mộ không hết, còn sẽ hồ ngôn loạn ngữ cái gì?"

Dứt lời, ánh mắt nàng tràn đầy cơ trí nhìn thẳng Tần Diệc Dao, hỏi: "Dao nhi, lời tổ mẫu nói, người đã biết?"

Tần Diệc Dao mím môi, lông mi run rẩy vài cái, mới gật đầu nói: "Dao nhi đã biết."

"Này mới ngoan, mới là cháu gái tốt của tổ mẫu, Tần quốc công chúa." Thái Hậu hài lòng nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lần đầu gặp Trường Nhạc, mở ra chế độ liêu muội (*)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

(*) Liêu muội: ý chỉ các chàng trai hấp dẫn, thu hút người khác.

Bước ra khỏi Ngự Thư Phòng, Mộ Ca nhìn thoáng qua phía sau cánh cửa đại môn đang từ từ đóng lại. Phũ phàng vạt áo không hề dính bụi bặm, đi theo tiểu thái giám dẫn đường hướng tới tẩm cung của Thái Hậu.

Nàng vừa mới vào cung, đứng chờ ở Ngự Thư Phòng.

Lại không nghĩ, còn chưa chờ được Hoàng thượng, liền chờ đến thái giám của Thái Hậu tới truyền chỉ.

Nói là sau khi Hoàng Thượng cùng nàng nói chuyện xong, thì đến gặp Thái Hậu lão nhân gia nàng, thỉnh cái an.

Kết quả, Hoàng thượng chưa lộ diện không biết như thế nào nhận được tin tức này, liền giống như tổng cổ kê ăn mỳ đến xin cơm đem nàng đuổi ra rồi. Còn đường hoàng nói cái gì, nếu Thái Hậu muốn gặp nàng, không dám khiến cho lão nhân gia nàng đợi lâu, bảo mình hãy đi trước. Ngày khác lại tuyên mình vào cung.

Hoàng Đế người sao có thể tùy hứng như vậy được chứ?

Ánh mắt Mộ Ca lạnh lùng. Trên đường, một bên vừa quan sát tình huống Hoàng cung, một bên suy đoán dụng ý sau cử động kia của Hoàng thượng.

Là muốn làm cho người khác xem, hán đối với Mộ gia vẫn vĩnh sùng như cũ? Rồi lại chẳng muốn cùng nàng một cái hoàn khổ tổn nước miếng, cho nên

mới gọn gàng lưu loát đuổi nàng đi?

Hay là, hôm nay gọi nàng tiến cung, chính là muốn nhục nhã nàng?

Chắc chắc!

Tâm Đế vương, như mò kim đáy biển.

Trong lòng Mộ Ca cười lạnh lác đầu, đối với Hoàng đế Tần quốc hoàn toàn không có ấn tượng tốt.

Đương nhiên, hiện giờ Mộ gia tràn ngập nguy cơ, cũng không có khả năng khiến nàng đối với đầu sỏ gây nên có cái ấn tượng gì tốt được.

Mộ Ca nhớ rõ, cái đêm khi mình mới vừa trở về Mộ phủ kia, cô cô Mộ Liên Dung nói với nàng. Những người từng người tiếp một người "ngoài ý muốn", cuốn đi tính mạng một đời tuổi trẻ Mộ gia.

Cô cô không tin đây là ngoài ý muốn, kể cả lấy kinh nghiệm của Mộ Ca kiếp trước kiếp này đến xem, cũng không tin.

Vậy, độc thủ phía sau màn, rốt cuộc là ai?

Có lẽ chỉ cần tìm được người không hi vọng nhất thấy Mộ gia lớn mạnh, là có thể tập trung hiềm nghi rồi.

Kẻ đó là ai?

Lúc này Mộ Ca đã rời xa Ngự Thư Phòng, dời mắt nhìn lại chỉ có thể nhìn đến mái cong đỉnh nhon mơ hồ. Xuyên qua đay mắt thanh triệt rõ ràng, hiện lên một tia tăm tối. Nàng thu liễm tâm tình, đi theo thái giám Từ Tường cung càng đi càng xa.

Mộ Khinh Ca trước kia có hay không đã tới Từ Tường cung nơi ở của Thái Hậu, Mộ Ca không biết. Dù sao đối với nàng, đây là lần đầu tiên nàng tiến vào tẩm cung của nữ nhân tôn quý nhất Tần quốc.

Ánh mắt bất động thanh sắc đánh giá một vòng, cuối cùng dừng lại trên người lão nhân hiền lành cao cao tại thượng ngồi ở ghế chủ vị.

Rũ mắt, Mộ Ca bình tĩnh chào theo nghi thức quân đội: "Mộ Khinh Ca bái kiến Thái Hậu, Thái Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Thái Hậu mỉm cười gật đầu.

Chỉ là nàng còn chưa mở miệng, thanh âm bén nhọn của Khương quý phi liền vang lên: "Lớn mật! Vì sao nhìn đến Thái Hậu lại hành quân lễ, mà không quỳ xuống chi lễ?"

Mộ Ca nhàn nhạt liếc nhìn nàng, khẽ nhướn mày. Trong lòng oán thầm: Trong cung quả nhiên là nơi ẩn tàng những mỹ nhân tuyệt sắc nhân gian, vị mỹ nhân tỷ tỷ này là người nào? Còn có...

Dư quang khoe mắt Mộ Ca dừng ở bên cạnh, nhìn người thiếu nữ có vài phần tương tự cùng mỹ phụ kia.

Tiểu cô lạnh lùng, gương mặt lạnh lùng, giống như người người đều thiếu nợ tiền nàng.

Bầu môi, Mộ Ca bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu ưỡn ngực đối với Thái Hậu nói: "Mộ phủ từ thời tổ phụ, đời đời đều là đốc sứ trong quân. Khinh Ca tuy rằng bất tài, nhưng cũng muốn hướng tới tư thế hào hùng kia, đánh đánh trống trận. Vì vậy, theo Khinh Ca nghĩ, hướng Thái Hậu hành quân lễ, mới là tôn kính lớn nhất." Nàng mới sẽ không nói, nàng là không nghĩ quỳ xuống trước lão thái thái lạ lẫm mà có ý như vậy đây.

"Ngươi! Quả thực cường từ đoạt lý." Khương quý phi tức giận đến trâm cài tóc trên đầu cũng lắc lư vài phần.

Tên tiểu tử thói này, vẫn kiêu ngạo trước sau như một. Nữ nhi của nàng, sao có thể gả cho loại người này? Đều do Thái Hậu, loạn điểm uyên ương phổ (*), khiến cho Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn.

(*) Loạn điểm uyên ương phổ: gán ghép lung tung các cặp đôi uyên ương.

Nghĩ đến đây, Khương quý phi nhìn về phía Thái Hậu, trong ánh mắt ẩn ẩn cất giấu oán trách.

"Không ngại. Các người người người nhìn thấy ai gia đều muốn quỳ, lễ tiết trong quân này, ai gia còn chưa được nhận qua. Mộ tiểu tử hôm nay ngược lại hiểu được làm thế nào cho ai gia vui vẻ." Thái Hậu mở miệng, đem một trận tranh luận về lễ nghi dẹp loạn.

Rất rõ ràng, nàng thiên vị Mộ Khinh Ca.

Điểm này, không chỉ Khương quý phi nhìn ra được, Mộ Ca cũng cảm nhận được.

Ánh mắt khẽ lóe, nàng thầm nghĩ: Kỳ quái. Nhi tử đối với nàng hồ hững, lão nương lại cưng chiều thiên vị. Đùa, thế là thế nào?

"Mộ tiểu tử, còn không bái kiến nhạc mẫu tương lai của ngươi, còn có thể từ tương lai của ngươi nữa?" Thái Hậu đột nhiên toát ra lời nói trêu chọc, lập

tức cắt đứt suy nghĩ của Mộ Ca, cũng đánh gãy luôn thần kinh của nàng.

Hôm qua, nàng mới biết mình có một vị hôn thê thân phận phi phàm, hôm nay liền đã cùng một chỗ gặp nhau sao?

Khỏe miệng Mộ Ca co rút, vừa mới còn làm nàng có chút kinh diễm thân phận mẫu tử. Dưới "lời khuyên" của Thái Hậu, đã biết.

Nàng là đập trúng cái vận xui gì, cư nhiên đụng phải loại chuyện ô long (*) này?

(*) Nguồn gốc của từ Ô Long như sau: Đào Tiềm (tức Đào Uyên Minh, tác giả của Đào Hoa Nguyên Ký) thời Tấn có ghi lại câu chuyện thế này. Thời Tấn ở Cối Kê có người tên là Trương Nhiên có nuôi một con chó đặt tên là Ô Long. Tên đầy tớ của Trương Nhiên tăng tỵ với vợ Trương Nhiên và lập kế sát hại Trương Nhiên, khi tên đầy tớ ra tay thì chú chó Ô Long đã xông vào cắn bị thương gã đầy tớ cứu chủ. Thế là từ đó người đời dùng từ "Ô Long" để gọi thay cho từ "chó".

Vị hôn thê... Vị hôn thê... Này này này, nàng kiếp trước đã tạo cái nghiệp gì!

Sắc mặt mặt mày thay đổi mấy lần, Mộ Ca quay người đối mặt với Khương quý phi và Trường Nhạc công chúa, gật đầu hành lễ: "Khinh Ca bái kiến quý phi nương nương, còn có Công Chúa điện hạ." Sau khi biết mình có một vị hôn thê, Mộ Ca đã từ chỗ Mộ Khinh Ca bù lại một ít tin tức.

Nàng biết, cùng nàng có hôn ước là Trường Nhạc công chúa, mẹ đẻ là quý phi được sủng ái nhất của đương kim Hoàng thượng, Khương thị. Không chỉ như thế, Khương thị còn là mẹ đẻ của Duệ Vương Tần Cẩn Hạo.

Nói cách khác, nếu nàng thật sự cưới Trường Nhạc công chúa, như vậy đời trước ái mộ Duệ Vương Tần Cẩn Hạo, liền sẽ biến thành đại cữu ca của nàng.

"Cái này TND quan hệ thật lộn xộn!" Mộ Ca một mặt rừ mắt thì lễ, một mặt ở trong lòng rống giận gào thét.

"Hừ." Thấy Mộ Ca vẫn như trước không quỳ. Ngại Thái Hậu ở đây, Khương quý phi chỉ hừ một tiếng, không cho ra một chút sắc mặt tốt, thậm chí đã quên Thái Hậu lúc trước dặn dò.

Tuy nhiên, Tần Diệc Dao bên cạnh cũng không bởi vậy mà biểu hiện ra bất mãn. Sau khi hoàn lễ, vẫn bảo trì trạng thái lặng im bất động.

Phản ứng của hai mẹ con, không chỉ có Mộ Ca nhìn ở trong mắt, Thái Hậu cũng đồng dạng.

Cách làm của Khương quý phi, khiến trong mắt Thái Hậu hiện lên một tia cười lạnh, rồi lại bất động thanh sắc.

"Hôm nay ai gia mệt mỏi, Dao nhi liền thay ai gia cùng Mộ tiểu tử đi dạo đi." Thái Hậu ngả lưng dựa ra ghế, thần sắc có hơi mệt mỏi.

Lệnh đuổi khách này, tất cả mọi người đều biết điều đứng lên, chuẩn bị ly khai.

Lúc này, Thái Hậu lại hướng Mộ Ca nói: "Mộ tiểu tử, ai gia nghe nói người đoạn thời gian trước chạy tới hoang nguyên Lạc Nhật chơi. Đó không phải là địa phương gì tốt, về sau chớ đi nữa, miễn cho khiến tất cả mọi người vì người lo lắng. Người nha, cũng sắp thành quan lễ rồi, phải thu tâm lại. Ngày thường, chăm tìm Dao nhi vui đùa một chút. Các người bằng tuổi nhau, tương lai là phu thê, bồi dưỡng cảm tình nhiều một chút mới là đúng đắn."

Dứt lời, nàng lại hướng Tần Diệc Dao nói: "Dao nhi cũng như vậy. Ngày sau nếu là muốn đi tham gia cái gì tụ hội săn bắn, du ngoạn vùng ngoại ô, liền kêu Khinh Ca. Người là nha đầu có hôn ước, thời điểm xuất đầu lộ diện có vị hôn phu ở bên, dù sao vẫn tốt hơn."

Lời này của Thái Hậu, chính là muốn đem sinh hoạt của hai người về sau trói lại cùng một chỗ.

Mộ Ca con mắt lạnh lùng, trong lời nói vừa rồi, sau cùng điều nàng khó chịu nhất là từ "Chơi" hơi hợt phát ra từ miệng Thái Hậu.

Mộ phủ năm trăm thân vệ chết, nàng thiếu chút nữa... Không, Mộ Khinh Ca chính thức đã chết. Chiến trường tàn khốc kia, nàng thế mà lại dùng từ "chơi" để hình dung.

Mà sắc mặt Tần Diệc Dao cũng thay đổi một chút, mới rồi cuộc ứng thanh đáp phải.

Trong đó, sắc mặt khó coi nhất chỉ sợ là Khương quý phi rồi.

Nàng thực sự không rõ, Thái Hậu vì cái gì đột nhiên vội vàng muốn đem hai người tuổi nhỏ kéo cùng một chỗ như thế.

Sau khi ra khỏi Từ Tường cung, Khương quý phi âm thầm dặn dò vài câu với Tần Diệc Dao. Đại khái chính là vài điều như "cẩn thận bản thân, đừng dễ chịu thiệt". Mới cùng Mộ Khinh Ca phát tay áo rời đi.

Đi xa một lúc, tức giận trong lòng nàng mới dần dần bình ổn. Có chút hối hận thầm nghĩ: Bản thân còn nói con mình không nhịn được. Thế nào mà nàng lại bị Mộ Khinh Ca không hiểu kia khiến cho tức giận? Coi như là bản thân nàng đang chống đối trước mặt Thái Hậu, cũng không nên a!

Suy nghĩ hồi lâu, Khương quý phi cũng nghĩ không ra. Đành phải trong lòng cảm thán một câu: Mộ Khinh Ca này, quả nhiên có tố chất làm cho người ta sụp đổ định lực. Quá đáng ghét!

Sau khi mọi người đều lui khỏi Từ Tường cung, Thái Hậu mới chậm rãi thu hồi nụ cười từ ái, lộ ra nửa mai cười lạnh.

Lão mama đứng đằng sau nàng, lúc này mới nói: "Ngày thường Khương quý phi không giống như người thiếu kiên nhẫn như vậy, hôm nay không biết là thế nào?"

Nàng nghi hoặc, nhưng Thái Hậu thì không. Chỉ cười lạnh trả lời: "Theo ai gia thấy, nàng là được Hoàng đế sủng quá nhiều, chịu không được người khác chống đối trước mặt nàng. Chỉ bằng điểm mị hoặc quyến rũ, còn muốn đồ vật không nên muốn. Hừ, ai gia chờ xem, nàng như thế nào tìm đường chết!"

...

Bên kia, Mộ Ca không thể chờ đợi được muốn rời khỏi hoàng cung, lại bị Trường Nhạc công chúa một đường trăm mặc đi dạo ngự hoa viên.

Người sau giống như "cái xác không hồn", làm cho Mộ Ca không mở miệng không được: "Khụ khụ, nếu như công chúa không có tâm trạng ngắm hoa, kỳ thật có thể không cần miễn cưỡng bản thân. Không bằng chúng ta..."

"Tổ mẫu muốn ta mang người dạo chơi trong cung." Ngữ khí Tần Diệc Dao bình tĩnh ngắt lời Mộ Ca. Tựa hồ, việc nàng làm giờ phút này bất quá chỉ là hoàn thành lời dặn của Thái Hậu.

Mộ Ca ghen lời.

Chỉ có thể theo sau Trường Nhạc công chúa, đi dạo trong vườn hoa.

Nhưng hiển nhiên, không ai trong hai người có tâm tình ngắm hoa gì. Bốn phía biển hoa dào dạt, hương thơm quanh quẩn nổi lên, nhưng không khiến cho hai người chú ý.

Nhấn nại phụng bồi vị công chúa này một thời gian, Mộ Ca tuyên bố kiên nhẫn đã sử dụng hết.

Nàng đột nhiên dừng bước lại, khẽ cau mày gọi lại Trường Nhạc công chúa đi ở phía trước.

Tần Diệc Dao quay người, hai đầu lông mày lạnh lùng bình tĩnh.

"Trường Nhạc công chúa, ta còn có việc. Hôm nay không thể tiếp tục cùng công chúa đi dạo hoa viên rồi. Cáo từ!" Nói xong, Mộ Ca quay người muốn rời đi. Tựa hồ chỉ đứng thêm một khắc, sẽ trúng độc bỏ mình.

"Công chúa, sao hân dảm khinh thường người như thế?" Nha hoàn bên người Trường Nhạc, nhìn bóng lưng Mộ Ca tiêu sái rồi đi, bất bình thay chủ tử mình.

Nhưng trong lúc nàng đang căm giận, không có chú ý tới trong mắt chủ tử nhà mình nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc.

Đột nhiên, cuồng phong gào thét, tới không chút báo hiệu.

Cuồng phong, cuốn đi những đóa hoa đang đung đưa trong ngự hoa viên, tùy thời đều có thể đứt rời. Một ít bụi đất tức thì bị cuốn vào không trung, bay tán loạn. Khiến cho người không thể không bắt buộc đưa tay lên làm vật che chắn, tránh gió cát vào mắt.

Lập tức, ánh mắt trở nên mờ hồ, bão cát che cản đường đi. Điều này làm cho Mộ Ca đang rời đi, không thể không dừng lại cách Tần Diệc Dao không xa.

Một lát sau, cuồng phong dần dần giảm xuống, tầm nhìn cũng trở lại rõ ràng.

Mộ Ca đang định rời đi, lại đột nhiên nghe được thanh âm lo lắng truyền đến sau lưng.

"Công chúa, người làm sao vậy?"

"Công chúa, mắt của ngài sao cứ rơi lệ như vậy?"

Sau đó, thanh âm bồi rồi hô lớn: "Mau gọi thái y!"

Mộ Ca nhú nhú mày, quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Tần Diệc Dao đứng nguyên tại chỗ, cúi thấp đầu, tựa hồ đang dùng khăn lụa trong tay lau sạch gió cát vào mắt.

"Không phải là cát rơi vào mắt sao? Đáng giá ngạc nhiên như vậy?" Mộ Ca trong lòng oán thầm. Dưới chân lại bước về phía Tần Diệc Dao.

Vừa đi tới, chợt nghe thấy thanh âm bình tĩnh của Tần Diệc Dao: "Không có gì đáng ngại, chỉ là gió cát vào mắt thôi."

Thanh âm nàng bình tĩnh, cũng không trấn an tâm tình nha hoàn bên người, ngược lại khiến cho các nàng khản trương lên.

Đột nhiên, trong tầm mắt mờ lung, nàng chỉ thấy một đoàn lửa đỏ từ xa bay tới gần. Ngay sau đó, cảm của mình được một ngón tay hơi lạnh nâng lên,

khiến nàng phải ngược lên nhìn.

Bốn phía, thanh âm cung nữ đột nhiên biến mất. Tần Diệc Dao trong lòng kinh ngạc, động tác đột ngột này, khiến cho tâm nàng không hề gọn sóng lại đột nhiên nhảy lên.

Mùi thơm thanh nhã truyền vào trong mũi, không giống như mùi son phấn, ngược lại giống như bả sinh đã có.

Ngay tại lúc trong lòng Tần Diệc Dao hoảng hốt, đột nhiên cảm thấy chỗ ánh mắt bị cát vào, mí mắt bị người dùng đầu ngón tay nhu hòa căng ra.

"Phù!"

Gió ẩm đột nhiên xâm nhập trong hốc mắt. Âm áp đột nhiên tới này khiến Tần Diệc Dao trong lòng cả kinh, chỉ cảm thấy vật cứng trong ánh mắt mình không thấy gì nữa. Cảm giác khó chịu cũng dần dần biến mất.

"Công chúa, người không sao chứ?"

Thanh âm của nha hoàn thiếp thân, còn có âm áp đột nhiên biến mất. Làm cho Tần Diệc Dao chậm rãi mở ra nhiệt khí của mình sau khi được vuốt ve, không tự chủ được nhắm lại hai mắt.

Mở mắt ra, nàng không nhìn thấy đám cung nữ lo lắng. Ánh mắt cao lãnh rơi vào trên bóng lưng đỏ như lửa, tiêu sái thoải mái, nhanh nhẹn đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tiến giai! Tiến giai!!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Màn đêm lại đúng hạn lên.

Bên trong Trì Vân uyển, Ấu Hà và Hoa Nguyệt đã sớm nghe theo chủ tử phân phó quay về nghỉ ngơi.

Trong căn phòng u tối, chỉ còn lại Mộ Ca khoanh chân ngồi trên giường, chuẩn bị tiến vào tu luyện.

Đột nhiên một trận gió âm u thổi qua, linh hồn trong suốt Mộ Khinh Ca xuất hiện trước mắt Mộ Ca. Trong đôi mắt đẹp ẩn chứa ý suy tư.

Mộ Ca nhú mày, hỏi: "Nhìn cái gì?"

"Người không hề giống một người thích xen vào việc của người khác." Mộ Khinh Ca nói thẳng.

Khóe miệng Mộ Ca cong lên

.

Mộ Ca biết rõ Mộ Khinh Ca đang nói về chuyện hôm nay nàng tại hoa viên, chủ động thổi giúp đôi mắt bị cát bay vào của Trường Nhạc công chúa.

"Nàng không phải là vị hôn thê của người sao? Thân là vị hôn phu, thấy vị hôn thê chịu khổ, tự nhiên phải ra tay cứu giúp." Mộ Ca trêu đùa. Nếu nàng không ra tay, công chúa chân kinh trong hoàng cung, nàng làm sao có thể bình yên rồi đi?

Sắc mặt Mộ Khinh Ca biến hóa. Biết rõ gia hỏa chiếm cứ thân thể của mình vẫn còn vì chuyện mình giấu giếm việc này mà tức giận.

Mấp máy môi, nàng rừ mắt xuống, nói: "Mặc dù có hôn ước, nhưng giữa ta và Trường Nhạc công chúa cũng không có liên hệ gì. Thậm chí, đây là lần gặp mặt đầu tiên trong ba năm qua, hôn sự này đối với nàng và ta đều là bị ép. Về sau người không cần phải đi trêu chọc nàng."

Mộ Ca con mắt trong suốt nhú lại, một cỗ khí tức nguy hiểm từ trong mắt nàng tràn ra, che kín cả gian phòng: "Người đang dạy ta?"

Sát khí thật mạnh!

Khuôn mặt trong suốt của Mộ Khinh Ca tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được sát ý từ trên người Mộ Ca. Cảm giác đó, như thể căn phòng được phủ đầy những lưỡi dao sắc nhọn. Chỉ cần mình

nhúc nhích, sẽ bị nó cắt thành nhiều mảnh.

"Nàng, đến cùng là người nào?" Mộ Khinh Ca trong lòng tự hỏi.

Mím chặt môi, sau khi cảm thấy sát ý trên người Mộ Ca hơi hơi giảm bớt, mới trầm thấp nói: "Ta không phải là dạy ngươi làm việc, chỉ là không hy vọng ngươi gây thêm phiền toái... nữa."

Trên thân sát khí của Mộ Ca bỗng thu hồi, câu môi tà mị nở nụ cười: "Ngươi không muốn ta đi trêu ghẹo Trường Nhạc công chúa, là vì nàng? Hay là vì Tần Cẩm Hạo?"

Nhắc tới cái tên Tần Cẩm Hạo, linh hồn Mộ Khinh Ca bỗng nhiên run rẩy, tùy thời đều có thể tiêu tan.

Biến hóa này không tránh được ánh mắt Mộ Ca, nàng lắc đầu: "Ngươi cư nhiên còn chưa chết tâm? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, bạch liên hoa trong nhà kia cũng có ý với Tần Cẩm Hạo? Mà rõ ràng hắn có hứng thú với nàng ta hơn nhiều so với ngươi."

Con mắt Mộ Khinh Ca âm trầm, không hề nói gì.

Mộ Ca cười lạnh, chậm rãi khép lại hai mắt, thần nhiên nói: "Ta muốn tu luyện, thay ta hộ pháp. Ta tạm thời không muốn để cho người khác biết chuyện ta có thể tu luyện."

Mộ Khinh Ca thần tình hoảng hốt trả lời: "Ngươi yên tâm đi, không đột phá lục cảnh tiến vào thanh cảnh, thì không thể dẫn ra thiên địa linh khí dị động. Cho dù ngươi một đêm tiến giai đến hoàng cảnh đỉnh phong, cũng sẽ không khiến người phát hiện nửa phần."

"Nga?" Mộ Ca mở mắt ra, nhướng mày. Đột nhiên nàng hỏi: "Ngươi còn chưa nói, mấy người quan hệ mật thiết với ngươi là cảnh giới gì."

Mộ Khinh Ca nhìn về phía nàng. Mặc dù nàng không biết tại sao có câu hỏi này, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Theo ta được biết, hiện giờ Duệ Vương là hoàng cảnh cao giai, Trường Nhạc công chúa là hoàng cảnh sơ giai. Thiên phú của hai người bọn họ đều là trăm năm khó gặp, cho nên mới có thể còn trẻ liền tiến vào hoàng cảnh."

Mộ Ca nhướng mày, hỏi: "Ta thấy trên người hộ vệ bên cạnh Tần Cẩm Hạo nổi lên lục quang." Tuổi người họ cũng không tính lớn. Nếu Tần Cẩm Hạo đến hoàng cảnh đã xem như thiên tài, vậy lục cảnh hộ vệ kia thì tính là thế nào?

Mộ Khinh Ca rất nhanh giải đáp nghi hoặc cho Mộ Ca: "Những người kia bất quá là thông qua bí dược bồi dưỡng, tiềm lực cả đời chỉ có thể dừng lại ở lục cảnh đỉnh phong."

Thì ra là thế.

Mộ Ca trong lòng hiểu rõ, lại hỏi: "Bạch Tịch Nguyệt thì sao?" Bộ dáng nàng ta mềm mại không xương như thế, giống như chẳng hề tu luyện gì.

"Nàng, hình như là xích cảnh đỉnh phong." Mộ Khinh Ca không xác định nói: "Nàng ta hiếm khi triển lộ, nếu ngươi không đề cập đến, có lẽ ta đã quên nàng cũng là người tu luyện."

Xích cảnh đỉnh phong?

Mộ Ca ánh mắt hơi lóe. Thế giới này lấy võ vi tôn, vì sao nàng ta không thi triển bản lĩnh trước mặt người khác? Thậm chí khiến cho Mộ Khinh Ca thiếu chút nữa quên mất.

Bất quá...

Mộ Ca nghĩ đến Mộ Hùng lam cảnh đỉnh phong, Mộ Liên Dung lục cảnh đỉnh phong. Nhìn lại bản thân, lập tức ai thán một tiếng: "Quả nhiên vẫn là ta yếu nhất a!"

Thu liễm tâm thần, Mộ Ca đắm chìm vào huyền diệu bên trong tu luyện.

...

Cách Trì Vân uyển khá xa có một viện nhỏ tinh xảo. Trên cửa viện viết ba chữ "Phát Nguyệt viện". Lúc này, trong viện cũng là một mảnh yên tĩnh.

Chỉ còn lưu lại ánh nền yếu ớt giữa gian phòng.

Nhìn bày trí khắp nơi trong phòng, cho thấy đây là khuê phòng của một nữ tử.

Trên mặt giường lớn khắc hoa được màn lụa hạ xuống che phủ, có một bạch y thiếu nữ khoanh chân ngồi. Đôi mắt nhắm chặt. Quanh thân mơ hồ hiện ra ánh sáng màu vàng chói mắt.

Hồi lâu sau, hoàng quang trên người nàng mới dần dần thu hồi vào trong cơ thể, chậm rãi mở hai mắt ra.

"Cộc cộc.."

Tiếng đập cửa vang lên, khiến nàng không vui cau mày lại, nhưng vẫn gọi một tiếng: "Vào đi."

Cửa phòng đóng chặt bị người đẩy ra, Lục Chi bưng một cái khay tiến vào. Trên khay đặt một bát ngọc, bên trong là cháo tổ yến nóng hổi.

"Tiểu thư, ngài luyện công vất vả, trước uống cháo tổ yến bồi bổ." Lục Chi đem bát ngọc nâng đến trước mặt Bạch Tịch Nguyệt.

Bạch Tịch Nguyệt nhìn nàng một cái, đứng dậy xuống giường. Nhận lấy bát ngọc, miệng nhỏ nhảm nháp.

Xem Bạch Tịch Nguyệt, Lục Chi đột nhiên nghi hoặc nói: "Tiểu thư, nếu ngài có ý với Duệ Vương, vì sao không nói cho hắn biết ngài hôm nay đã là hoàng cảnh trung giai? Nếu hắn biết thiên phú của ngài, tất nhiên sẽ hướng lão công gia muốn người."

Bạch Tịch Nguyệt cầm thìa trong tay, ánh mắt lộ ra suy tư, lúc sau mới nói: "Dung cô cô hy vọng ta gả cho phế vật hoàn khố Mộ Khinh Ca kia. Nếu là chính thất thì cũng thôi, Vinh Ninh Công phủ tại Tần quốc dù sao cũng coi như có địa vị. Nhưng là, cổ tình còn có một công chúa chiếm danh chính thất, khiến cho ta bị áp chế. Duệ Vương, ngược lại là một lựa chọn vô cùng tốt. Nhưng mà lấy thân phận của hắn, nếu ta tiến vào phủ, chỉ sợ đến danh Trắc Phi đều không chiếm được. Lúc này ta còn không xác định nên lựa chọn Vinh Ninh Công phủ, hay là Duệ Vương phủ. Cho nên, có một số việc đơn giản không nên để cho người khác biết thì tốt hơn." Dứt lời, còn có chút tiếc hận nói: "Nếu lần này Mộ Khinh Ca chết ở bên ngoài, ngược lại đỡ khiến ta phải hao tâm tổn trí suy nghĩ rồi."

Lục Chi cái hiểu cái không nhẹ gật đầu.

Bạch Tịch Nguyệt ngược mắt nhìn về phía nàng. Ánh mắt nhu nhược thay vào đó là sắc bén lạnh lẽ, nàng đối với Lục Chi cảnh cáo nói: "Chuyện của ta, người tốt nhất một chữ không được nói ra ngoài. Nếu không, người biết thủ đoạn của ta rồi."

Lục Chi sắc mặt trắng nhợt, nhanh chóng nói: "Tiểu thư yên tâm, Lục Chi cái gì cũng không biết."

Bạch Tịch Nguyệt hài lòng gật đầu, không hề nhìn nàng.

Ở góc độ Lục Chi nhìn không thấy, con mắt nàng hiện lên lãnh mang. Nàng là cô nhi không sai. Nhưng nếu không phải vì Mộ gia, phụ thân nàng sẽ không chiến đấu mà chết, mẫu thân cũng sẽ không vứt bỏ nàng sống một mình. Nếu phụ mẫu vẫn còn, nàng cũng vẫn là thiên chi kiều nữ, ở trong đám quý nữ thế gia Tần quốc. Làm sao có thể ăn nhờ ở đậu, thân như bèo nổi? Nếu Mộ gia đã hại nàng như thế, nàng muốn giẫm lên Mộ gia bò lên, có chỗ nào sai?

...

Sắc trời sáng rõ.

Trong Trì Vân uyển, Mộ Ca tu luyện suốt đêm.

Linh hồn Mộ Khinh Ca cũng ngủ một đêm. Ngay tại lúc nàng cảm thấy Mộ Khinh Ca sắp từ trong tu luyện tỉnh lại, đột nhiên dị biến phát sinh.

Ngồi trên giường, Mộ Ca nhắm chặt hai mắt. Trên thân đột nhiên nổi lên nhàn nhạt ánh sáng màu đỏ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng được phụ trợ trở nên diễm lệ vô song.

"Tiến vào xích cảnh!" Mộ Khinh Ca giật mình nói. Nàng không nghĩ tới, Mộ Ca bắt quả chỉ tu luyện hai đêm, liền tiến vào xích cảnh. Phải biết rằng, coi như là người có thiên phú cực tốt, từ lúc bắt đầu tu luyện đến tiến vào xích cảnh, cũng phải mất nửa tháng đến một tháng thời gian.

Thế nhưng, làm nàng khiếp sợ còn ở phía sau!

Ánh sáng màu đỏ trên thân Mộ Ca, từ từ đậm dần, cuối cùng trở nên rực rỡ. Ngay sau đó, từ màu đỏ chuyển thành đỏ cam, lại từ nhạt đến đậm... Hầu như không có một giây ngừng lại, ánh sáng màu cam lại lần nữa thay đổi, biến thành màu vàng. Ánh sáng màu vàng một mực thay đổi từ nhạt đến đậm, mới mơ hồ bình tĩnh lại.

Nhưng Mộ Khinh Ca rõ ràng cảm giác được, nếu tiếp tục nữa, ánh sáng màu vàng chói mắt kia rất có khả năng chuyển sang lục quang. Nhưng hết lần này đến lần khác, khả năng này hình như bị người làm cho đè nén xuống rồi.

"Cái này... Điều này sao có thể?! Vì sao lại có người có thể trong vòng một đêm từ xích cảnh tiến giai đến hoàng cảnh đỉnh phong?! Nàng rốt cuộc là quái vật gì." Mộ Khinh Ca khiếp sợ đến nỗi chỉ có thể phát ra thanh âm thì thào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bệnh mỹ nhân

Một ngày này, tâm tình Mộ Ca rất là thư sướng.

Nguyên nhân, chính là bởi vì hiệu quả kinh người của thuốc cải tạo gen.

Thành thật mà nói, sau khi tiếp thụ qua cải tạo của thuốc cải tạo gen, ngoại trừ đau đến chết đi sống lại, Mộ Ca cũng không cảm nhận được có chỗ gì bất đồng.

Thăng đến ngày hôm trước...

Nàng rút cuộc cảm nhận được sự thay đổi đầu tiên. Chính là nàng có thể tu luyện, không còn là phế vật.

Mà đêm qua, nàng cảm nhận được thay đổi lần thứ hai, chính là nàng tiến giai tựa như ngồi hỏa tiễn!

Tỉnh lại sau một đêm tu luyện, từ một phế vật không cách nào tu luyện nhảy thẳng lên thành cao thủ hoàng cảnh đỉnh phong. Đây là dạng thể nghiệm gì?

Đừng quên, làm Mộ Ca xem đến nhức mắt Duệ Vương, Tần Cảnh Hạo, cũng chỉ là một hoàng cảnh cao giai.

Ha ha ha ha!

Nhắm mắt đảo con ngươi, có thể từ một con gà nhỏ yếu biến thành cao thủ, hơn nữa còn vượt qua kẻ khiến bản thân thấy chướng mắt. Loại cảm giác này quả thực sáng khoái không nói nên lời!

"Tiểu tước gia hôm nay tựa hồ tâm tình không tệ."

"Uh, có lẽ là hôm qua trong hoàng cung xảy ra chuyện gì làm cho tiểu tước gia vui vẻ."

Hoa Nguyệt cùng Áu Hà đứng phía sau Mộ Ca, nhỏ giọng nghị luận.

Sáng sớm, hai nha đầu liền cảm nhận được tâm trạng Mộ Ca vô cùng khoan khoái dễ chịu. Chủ tử tâm tình tốt, nha hoàn tự nhiên tâm tình cũng tốt theo.

Áu Hà sắc mặt tươi cười, so với trước nhu hòa hơn vài phần. Ngay cả nốt ruồi giọt lệ dưới khóe mắt của Hoa Nguyệt cũng trở nên chói mắt rực rỡ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phá lệ quyến rũ.

"Hoa Nguyệt, tối đây xoa bóp vai cho bổn tước gia." Mộ Ca chớp mắt nằm trên xích đu, đối với nha hoàn sau lưng phân phó.

Hoa Nguyệt nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị lộ ra tươi cười mê hoặc, đi qua. Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương dừng ở trên hai vai Mộ Ca, theo tiết tấu ấn lên.

"Tiểu tước gia, lực đạo này tốt không?" Thanh âm giòn tan của Hoa Nguyệt vang lên dò hỏi.

Mộ Ca vẻ mặt hưởng thụ thích ý, nhàn nhạt nhẹ gật đầu, dùng giọng mũi đáp tiếng: "Ừm."

Áu Hà nhìn một màn này, buồn cười lắc lắc đầu, lặng yên lui ra, đi chuẩn bị món điểm tâm Mộ Ca thích.

Gió mát phớt qua mặt, lá cây xào xạc.

Tri Vân uyển, hiện lên một bức tranh đẹp hài hòa.

Nha hoàn thanh tú, chủ tử tuyệt sắc vô song, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Đem điểm tâm trong tay dứt tới miệng Mộ Ca, Áu Hà lại cúi đầu tiếp tục lột vỏ hoa quả trong đĩa. Trong lúc vô tình, tùy ý nói: "Đúng rồi, tiểu tước gia. Hôm nay chính là ngày hưu mộc (*), trong triều đám các vị đại nhân không cần tới triều, học sinh trong học viện cũng có thể về nhà ba ngày. Mặc Dương sai người tới hỏi, hơn tháng rồi không thấy tiểu tước gia, trong lòng hẳn có chút nhớ mong, có thể thừa dịp ngày hưu mộc này, hồi phủ nghỉ ngơi ba ngày."

(*) Hưu mộc: Theo định chế từ đời Tần, việc tắm tấp không chỉ là vệ sinh thuộc cá nhân, mà còn là nghi thức bắt buộc đối với bá quan, cả trung ương xuống phủ huyện. Cách ba ngày phải gội đầu (gọi là “mộc”), cách năm ngày phải tắm toàn thân (gọi là “dục”). Vì thế, đời Hán có lệ cứ cách năm ngày lại cho các quan được nghỉ một ngày tắm tấp, ngày nghỉ đó gọi “hưu mộc” 休沐: nghỉ phép để tắm gội.

Hai con mắt Mộ Ca lim dim, hưởng thụ tay nghề của Hoa Nguyệt. Nghe thấy Áu Hà nói, ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở ra.

Con mắt thanh thấu như tuyết, dừng ở trên người Áu Hà nhìn thoáng qua, lại nhàn nhạt thu hồi: "Hắn nếu muốn về, trở về là được." Nàng cũng muốn nhìn một chút gã sai vặt bị Mộ Kính Ca ném đến học đường kia.

"Áu Hà thay Mặc Dương đa tạ chủ tử." Áu Hà thả xuống một quả nho đã được lột tốt, đứng dậy đối với Mộ Ca khom người.

Mộ Ca khoát tay, chẳng hề để ý.

Đột nhiên, nàng ngồi thẳng dậy, thần quang trong mắt khẽ nhúc nhích.

"Chủ tử, còn chưa ăn đủ đâu." Hoa Nguyệt không thuận theo, muốn kéo Mộ Ca trở về nằm lại trên xích đu.

Thế nhưng, Mộ Ca lại bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Hoa Nguyệt buông ra. Đứng dậy vuốt vạt áo, đối với hai nha hoàn nói: "Hôm nay may mắn không có việc gì, không bằng chúng ta liền đi học viện đón Mặc Dương."

"Ách!"

"Tiểu tước gia..."

Hai nha đầu kinh ngạc liếc nhau.

Tựa hồ, có chút không hiểu quyết định đột nhiên của chủ tử. Thân là chủ tử, đi đón người hầu, là cỡ nào vinh hạnh?

Bị ánh mắt nghiên cứu của hai người nhìn vào làm cho dựng gáy, Mộ Ca vội làm ra bộ dáng không kiên nhẫn nói: "Còn không mau đi chuẩn bị xe ngựa, thông tri quản gia, bốn tước gia muốn ra ngoài."

Nàng mới không thừa nhận, ban ngày ở Mộ phủ thật sự là không có việc gì để làm, quá nhàm chán, nàng mới muốn ra ngoài nhìn xem.

Đúng! Đây chỉ là một lần tâm huyết dâng trào của nàng thôi.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt động tác rất nhanh, chỉ chốc lát liền chuẩn bị xong hết thảy để ra cửa.

Lúc này ra ngoài, cùng hai ngày trước bất đồng. Mộ Ca mang theo đủ nhân mã. Không chỉ có Ấu Hà và Hoa Nguyệt cùng đi, Mộ phủ còn vì nàng chuẩn bị thêm hai mươi hộ vệ, một đoàn người cuộn cuộn hướng tới thư viện duy nhất ở Lạc Đô - Từ Dương thư viện.

Từ Dương thư viện, có thể nói là học viện cao nhất của Tần quốc.

Ban đầu nó vốn là do một vị đại nho sáng lập, về sau lại có không ít học sĩ cùng văn sĩ gia nhập. Từ Dương thư viện vì Tần quốc sản sinh ra vô số tài tử, trụ cột của quốc gia.

Vì vậy, dần dần, làm cho học viện dân gian này, trở thành học viện cao nhất Tần quốc. Cũng là học viện duy nhất tại Lạc Đô.

Trong thư viện, không phân biệt địa vị sang hèn, tuổi tác.

Chỉ cần người có tâm cầu học, liền có thể tiến vào trong đó học tập. Tuy nhiên, sau khi tiến vào có thể học được bao nhiêu, có thể thuận lợi xuất sư hay không, liền phải xem bản lĩnh cá nhân.

Vì vậy, trong học viện này không chỉ có đệ tử bình dân, còn có cả hoàng thân quốc thích. Bất quá, mục đích giữa hai bên lại có chút bất đồng.

Ngoại trừ học thật giỏi bên ngoài, đệ tử bình dân hy vọng có thể kết bạn với quý nhân, một bước lên trời. Mà hoàng thân quốc thích Hoàng tộc, thì hy vọng có thể thu nạp nhân tài, vì chính mình hoặc gia tộc dốc sức.

Lấy thân phận của Mộ Khinh Ca, đã từng là thành viên của Từ Dương học viện.

Chẳng qua, nàng mang danh tiếng phế vật, còn có những cái kia "đỉnh đỉnh danh danh" khiến cho thời gian nàng ở trong thư viện không mấy dễ chịu. Tiên sinh chóng mặt, đệ tử bình dân e ngại, con cháu thế gia lại nói móc chế nhạo. Cho nên, cuối cùng nàng dứt khoát tự động nghỉ học, chỉ là đem gãi sai vật thích đọc sách bên cạnh mình Mặc Dương ném vào.

Kết quả là, thanh danh Mộ Khinh Ca tại Từ Dương học viện chính là - luận võ, là một phế vật. Luận văn, đồng dạng cũng là một phế vật.

Tới gần Từ Dương thư viện, chưa tiến vào, Mộ Ca liền cảm nhận được non xanh nước biếc, nồng đậm khí chất văn nhã.

Đề Hoa Nguyệt vén lên rèm xe ngựa, nhìn phong cảnh hữu tình trước mắt, Mộ Ca gật đầu khen ngợi: "Từ Dương học viện này rất biết chọn địa phương. Hữu sơn hữu thủy, phong quang tốt."

Đang khi nói chuyện, nàng ngồi lại trên xe ngựa treo lệnh bài Mộ phủ, đã đến trước cổng viện ngọc thạch cao lớn.

Trên bậc thang, khu vực bên trong cổng đều thuộc về Từ Dương thư viện.

Xe ngựa tự động dừng lại.

Mộ Ca nhíu mày hỏi: "Không thể đi vào?"

Nhìn chủ tử một bộ dạng lưu manh lười biếng, Áu Hà giải thích nói: "Tiểu tước gia, ngài quên quy củ của Tử Dương thư viện rồi sao? Không có mời trước, thì cho dù là Hoàng thượng tới, cũng chỉ có thể ở bên ngoài cổng chờ."

"Thật trâu bò!" Lông mày Mộ Ca nhấc cao.

"Tiểu tước gia, cái gì là kiêu như trâu bò?" Hoa Nguyệt vẻ mặt thành thật hỏi. Bên kia, Áu Hà cũng đồng dạng tò mò nhìn qua.

Ách...

"Khụ khụ, trâu bò chính là ý tứ rất lợi hại." Mộ Ca tùy ý giải thích.

Nói xong, nàng ngồi thẳng dậy.

Tuy không gian trong xe ngựa rất lớn, nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy bí bách. Không để ý hai nha đầu ngăn trở, Mộ Ca nhảy xuống xe ngựa, đứng trên đất thoải mái duỗi lưng một cái.

Bất đắc dĩ, Áu Hà và Hoa Nguyệt đành phải cùng theo xuống xe ngựa, bảo hộ xung quanh nàng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua tòa cổng điêu khắc ngọc thạch, Mộ Ca đối với mọi người phân phó: "Dù sao còn chưa tan học, ta đi dạo xung quanh một chút. Các người chờ ở đây, lát nữa ta sẽ về."

"Tiểu tước gia, ngài đi đâu? Mang theo tui nô tỳ đi." Áu Hà vội vàng nói.

Hoa Nguyệt cũng ở một bên gật đầu, mị nhãn tràn ngập ủy khuất bị Mộ Ca bỏ rơi.

Thủ lĩnh của đội hộ vệ cũng đứng ra, đối với Mộ Ca ôm quyền nói: "Tiểu tước gia, thuộc hạ phụng mệnh bảo vệ an toàn của ngài. Nếu tiểu tước gia cố ý ly khai, mời mang theo thuộc hạ."

Khóe miệng Mộ Ca mơ hồ co lại.

Lần này, sở dĩ mang theo nhiều người như vậy ra ngoài, chính là không muốn khi muốn làm chuyện gì, hay muốn truyền lời nói phân phó gì, đều không có nhân thủ bên người.

Lại không nghĩ, lần này người thì mang rồi, lại mang đến một đám theo đuôi.

"Ta là chủ tử, mệnh lệnh của ta ai dám cãi, về sau cũng không cần xuất hiện trước mặt ta." Mộ Ca sắc mặt trầm xuống cự tuyệt.

Chặn tất cả mọi người, bóng dáng Mộ Ca nhanh chóng lóe lên, linh hoạt chui vào rừng.

"Tiểu tước gia, chờ nô tỳ với!" Hoa Nguyệt quýnh lên, liền muốn theo sau.

Thế nhưng lại bị Áu Hà một phát bắt được, đối với nàng lắc đầu nói: "Hoa Nguyệt, tiểu tước gia đã nói không cho phép đi theo, chúng ta không nên làm trái. Tính khí chủ tử, ta và người rõ ràng nhất, nếu thật sự chọc giận hần, chỉ sợ ta cũng sẽ bị đuổi khỏi Trì Vân uyển."

"Nhưng, tiểu tước gia một mình ở chỗ này..." Trong mắt Hoa Nguyệt có chút xoắn xuýt, giọng nói lộ ra lo lắng.

Áu Hà vỗ vỗ tay nàng, an ủi: "Yên tâm đi, nơi này là Tử Dương thư viện, trong rừng sẽ không xuất hiện dã thú gì. Người không thấy mấy vị đại ca hộ vệ cũng không có theo sau sao, bên trong tất nhiên an toàn."

Nói xong, hai nha hoàn đều dùng ánh mắt to tròn mờ mịt nhìn về phía thống lĩnh hộ vệ Mộ phủ.

Hắn tử tráng kiện bị hai nha hoàn nhìn qua, lập tức mặt già đỏ lên, lúng túng nói: "Áu Hà cô nương nói rất đúng. Chung quanh rừng không có dã thú gì. Bởi vì ở gần thư viện, cũng không có chỗ hung hiểm gì, tiểu tước gia sẽ không xảy ra chuyện." Vừa rồi hần yêu cầu đồng hành, cũng là vì chức trách. Nhưng sau khi bị cự tuyệt, hần cũng chỉ có thể lưu lại chờ. Đương nhiên nếu là nơi đây thật sự có nguy hiểm gì, cho dù làm trái, hần cũng sẽ không để Mộ Ca rời đi.

...

Bên này, Mộ Ca thoát khỏi một đám theo đuôi, chấp tay sau lưng, nhàn nhã đi dạo trong rừng cây. Một thân hồng y kiêu diễm như lửa, đã trở thành ánh sáng duy nhất trong khu rừng xanh này, chói mắt như dương quang.

Đột nhiên, một hồi tiếng đàn truyền đến.

Tựa hồ như một loại ma lực làm cho lòng người yên lặng, rời xa huyên náo...

Mộ Ca nhấc bước, tâm tư khẽ chuyển, thuận theo tiếng đàn mà đi.

Dần dần nàng đi vào sâu trong rừng, tới trước một gian nhà tranh.

Nhà tranh không lớn, chỉ có hai gian, được dựng lên trong rừng trúc. Bên trong nhà tranh, khói bếp lượn lờ, tỏa ra từng đợt mùi thuốc. Mà tại trước gian nhà tranh, có một vị mỹ nhân vận trường bào màu vàng nhạt rộng tay áo, mái tóc đen khẽ phất, bàn tay khớp xương rõ ràng, nhẹ vỗ về cằm cổ trước mặt.

Một màn như tranh vẽ, làm cho hai mắt Mộ Ca tỏa sáng, cẩn thận đánh giá nam tử sắc mặt nhợt nhạt không có một chút huyết sắc.

Trong rừng gió nhẹ âm u thoáng qua.

Lá trúc xào xạc, tay áo vũ động. Tựa hồ hết thảy đều bởi vì giai điệu của cầm dưới ngón tay hắn.

Ngũ quan hắn vô cùng tuấn mỹ, rồi lại mang theo một loại yếu ớt. Đường như bất luận thứ gì trên đời cũng có thể nghiền nát hắn. Tự nhiên khiến cho người khác sinh ra ý muốn bảo hộ.

Mộ Ca cũng vậy. Nàng có chút kinh ngạc nhìn người trước mắt, sợi tóc đen như mực xẹt qua gương mặt hắn, khiến nàng lo lắng sợi tóc kia sẽ cắt qua làn da mỏng trong suốt, rất muốn vươn tay vì hắn phui nhẹ.

"Người là ai!" Đột nhiên, một thanh âm trầm phòng chất vấn truyền đến từ nhà tranh.

Mộ Ca từ trong kinh ngạc tỉnh lại, ngẩng đầu lên, lại đối mặt với một đôi mắt sâu như đầm nước âm u. Trắng đen rõ ràng, không có một tia tạp chất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tin tức hôm qua, sự phụ?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ban đêm, Mộ Ca ngồi trên xích đu trong viện, đầu vẫn còn đang suy nghĩ về ban ngày tại trong khu rừng ở Từ Dương thư viện.

Lúc này, bên người nàng ngoại trừ Áu Hà và Hoa Nguyệt ở bên ngoài, còn có thêm một người.

Người này, một thân thanh sam đơn giản, thẳng tắp như tùng. Diện mạo tuấn tú, giữa mày mang theo nhân nhạ anh khí. Hắn quy củ đứng trước người Mộ Ca, trầm mặc đến mức cơ hồ làm người ta xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

"Mặc Dương, người biết người sống bên trong rừng của Từ Dương thư viện là người nào không?"

Thình lình bị chủ tử hỏi đến, Mặc Dương sững sốt một chút, mới nhú mày trả lời: "Bẩm báo tiểu tước gia, trong rừng sau Từ Dương thư viện tựa hồ đích xác có một người. Nhưng chỉ nghe nói người này ở trong rừng dưỡng bệnh, lại không biết là người phương nào."

Dưỡng bệnh?

Ánh mắt Mộ Ca hơi đổi.

Được hương từ nhà tranh, còn có da thịt người nọ không một chút huyết sắc, bộ dạng yếu ớt tựa hồ tùy thời đều sẽ tắt thở, rất phù hợp với lý do dưỡng bệnh này.

Ban ngày, bị tùy tùng của người nọ làm bùng tình, Mộ Ca cũng có chút kinh ngạc bản thân vậy mà thất thần. Mà cặp mắt hắc bạch phân minh kia, cơ hồ đem linh hồn nàng hút vào trong đó.

"Nơi đây không thích hợp ở lâu."

Trải qua vô số sinh tử mài luyện ra được ý thức nguy cơ, truyền đạt cho Mộ Ca tin này. Nàng liền không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Từ đầu đến cuối, nàng không có cùng hắn nói qua một câu.

Mà hắn, tựa hồ cũng không ngăn cản nàng rời đi.

Hai người giống như là hai đường thẳng song song không hề giao thoa, đi ngang qua nhau.

Trước khi nàng trở lại công viện, học sinh trong thư viện đã lục tục rời đi. Mặc Dương mà bọn họ phải đợi đã sớm chờ trong xe ngựa.

Nhìn thoáng qua thiếu niên bị chính mình ném vào thư viện, Mộ Ca lên xe ngựa, phân phó hồi phủ.

Đi đón Mặc Dương, chẳng qua là nàng nhàm chán, đột phát ý tưởng mà thôi. Lại không nghĩ, cứ nhiên làm nàng gặp phải một người thú vị như vậy.

Người có thể làm nàng nhớ kỹ rất ít, hoặc là địch nhân, hoặc là bằng hữu.

Không biết, hắn sẽ thuộc loại nào?

Mộ Ca rũ mắt, trầm nghĩ trong lòng: Về sau có gặp lại hay không còn không nhất định, làm sao phải tốn sức suy nghĩ rồi rầu cho việc này?

Nghĩ xong, Mộ Ca chậm rãi ngược mắt. Lông mi thật dài khiến tâm tình trong mắt nàng như ẩn như hiện. Nàng nhìn Mặc Dương, hỏi: "Người ở trong thư viện, học những gì?"

Mặc Dương rũ mắt trả lời: "Tiên sinh dạy đều là chút ít thi từ ca phú, lễ giáo nho học. Nửa tháng trước, mới mở lớp cưỡi ngựa bắn cung, khá thú vị." Thân là gã sai vặt của Mộ Kinh Ca, Mặc Dương tự nhiên biết chủ tử của mình đối với văn không am hiểu, cho nên không quá giới thiệu văn chương, mà chỉ nói chút ít chuyện làm Mộ Kinh Ca cảm thấy hứng thú.

"Cưỡi ngựa bắn cung? Đích xác thú vị." Mộ Ca trong giọng nói có chút nghiền ngẫm.

Nhưng nàng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là đối với Mặc Dương nói: "Người khó được nghỉ ngơi mấy ngày. Nếu đã trở về phủ, muốn làm gì thì làm cái này, không cần thủ ở bên cạnh ta. Chỗ này, có Âu Hà và Hoa Nguyệt là đủ rồi."

Mặc Dương ngược mắt nhìn Mộ Ca, tựa hồ có chút kinh ngạc. Nhưng cũng không hỏi gì nhiều, mà là khom người lui ra.

Bộ dáng hiểu chuyện này, ngược lại đưa tới Mộ Ca vài phản hứng thú.

Tuyệt đối tín nhiệm và phục tùng là chuẩn tắc đầu tiên để Mộ Ca đánh giá một người. Xem ra Mặc Dương này cho nàng ấn tượng đầu tiên không tệ lắm.

Mặc Dương ra khỏi Trì Vân uyển, về chỗ ở của mình.

Từ khi hắn đi Từ Dương thư viện đọc sách, hắn liền dọn ra Trì Vân uyển, cùng ở với những gã sai vặt khác trong phủ. Đương nhiên, đây là do Mộ Kinh Ca an bài. Tuy rằng hắn không hiểu rõ vì sao chủ tử muốn làm như vậy, nhưng vẫn phục tùng.

Chỉ sợ, hắn như thế nào cũng không thể tưởng được, trước kia sở dĩ Mộ Kinh Ca làm vậy, là vì không muốn cùng chỗ ở với nam nhân.

"Ồ? Đây không phải là Mặc Dương sao?"

Thời điểm đi qua hoa viên, Mặc Dương nghe thấy tên của mình.

Thanh âm kia nhu hòa như nước, phàm là nam nhân nghe được, chỉ sợ đều bị sa vào trong đó. Nhưng Mặc Dương chỉ là nhân mày, quay người đối mặt với chủ tử hai người đang hướng hắn đi tới.

"Mặc Dương bái kiến Bạch cô nương." Mặc Dương rũ xuống đôi mắt, đập vào mắt chính là đôi hài màu trắng.

Hắn không ngẩng đầu, càng không nhìn Bạch Tịch Nguyệt.

"Mặc Dương, người về rồi? Mới đi nhìn Mộ ca ca sao?" Bạch Tịch Nguyệt nhẹ giọng hỏi. Trong giọng nói hết sức bình dị gần gũi.

"Vâng, Mặc Dương vừa mới bái kiến tiểu tước gia." Mặc Dương ngắn gọn trả lời: "Nếu Bạch cô nương không có gì phản phó, Mặc Dương xin cáo lui trước. Cô nam quả nữ, sợ là đối với thanh danh của Bạch cô nương có tổn hại." Dứt lời, hắn không đợi Bạch Tịch Nguyệt có phản ứng gì, liền quay người bước nhanh rời đi.

Đợi hắn đi xa, Lục Chi đi theo bên người Bạch Tịch Nguyệt, mới nhẹ xì một tiếng, giọng điệu khinh miệt nói: "Đồ đệ tiện. Có gì đặc biệt hơn người, chẳng qua chỉ là một con chó bên người tiểu tước gia mà thôi. Thực cho rằng tiến vào Từ Dương học viện liền tài trí hơn người hay sao? Một tiểu thư còn xem trọng hắn như thế."

Khẩu khí kia, tựa hồ bênh vực thay Bạch Tịch Nguyệt. Nhưng trên thực tế, lại không thể che hết được nội tâm ghen ghét của nàng đối với vận may của Mặc Dương.

Từ Dương thư viện, đó là địa phương nào? Nếu vận khí tốt chút, lại nắm chắc chút cơ hội, nói không chừng từ đó có thể thoát khỏi nô tịch, một bước lên mây.

Nhu hòa trong mắt Bạch Tịch Nguyệt dần dần nhạt đi, chậm rãi bị lãnh lệ bao trùm.

Lục Chi nói cũng không đối với nàng có ảnh hưởng gì, nàng chỉ thần nhiên nói: "Mặc Dương có thể tiến vào Từ Dương thư viện đọc sách, nếu có thể mượn sức hắn, nói không chừng chúng ta nhận được càng nhiều."

Hôm nay, nàng sớm biết ngày hưu mộc Mặc Dương sẽ trở về, vì vậy đã sớm ở đây chờ cơ hội.

Lại không nghĩ, đừng phải về mặt xám tro.

Như thế cũng không khiến Bạch Tịch Nguyệt nhụt chí. Càng khó thu phục người, nàng mới càng có hứng thú. Mới xúng khiến nàng ra tay!

...

Trong Trì Vân uyển, Mộ Ca để Ấu Hà và Hoa Nguyệt lui ra nghỉ ngơi.

Tiến vào phòng, nàng đang định bắt đầu tu luyện, ánh mắt lại bị một mảnh giấy đặt trên bàn tròn thu hút.

Đi qua, rũ mắt nhìn xuống.

Trên giấy viết một dòng chữ: "Giờ Dần tới gặp ta."

Mộ Ca nhú mày, cầm tờ giấy trên bàn, trầm giọng nói: "Mộ Khinh Ca, đi ra cho ta."

Tiếng nói vừa dứt, linh hồn trong suốt Mộ Khinh Ca đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng.

"Người tốt nhất giải thích một chút." Mộ Ca cầm tờ giấy trong tay, trước mặt Mộ Khinh Ca quơ quơ.

Ai ngờ, sắc mặt Mộ Khinh Ca trở nên cực kỳ khó coi, trong mắt dường như tụ tập vô số sợ hãi, thân thể trong suốt đều run rẩy lên.

Hai hàng lông mày Mộ Ca trói chặt, truy vấn: "Người làm sao vậy? Người kia là ai?"

"Sur... Sur phụ..." Mộ Khinh Ca cơ hồ là từ trong hàm răng cố vắt ra mấy chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bắc Minh lão nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ngoại thành Lạc Đô, một bóng dáng nhỏ gầy được bao trùm bởi áo choàng đen, theo ánh nền như vì sao trong đêm tối lên đi. Áo choàng tung bay, mờ hồ có thể thấy được hồng y hóa điểm.

Chỉ sợ, ngay cả Mộ Hùng cũng không thể đoán được, trong phủ của mình cư nhiên cất giấu một mật đạo thông hướng ngoài thành. Mà lối vào mật đạo lại nằm ngay tại trong phòng Mộ Khinh Ca.

Theo lời của Mộ Khinh Ca, mật đạo này là do vị sư phụ thần thông quảng đại của nàng âm thầm xây lên. Để thuận tiện cho một phế vật như nàng, có thể lập tức tới ngay chỗ hân.

Vùng ngoại thành Lạc Đô, là một dãy núi lớn kéo dài, ở trong bóng đêm lộ vẻ phá lệ dữ tợn.

Trong tay Mộ Ca cầm đèn lồng chiếu sáng, bên tai truyền đến thanh âm chỉ đường của Mộ Khinh Ca.

Ánh lửa màu cam, hắt tới khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo của Mộ Ca, khiến dưới bóng đêm lộ ra một phần đen tối, ánh mắt âm lạnh.

"Ta không phải cố ý muốn giấu giếm người. Chỉ là không nghĩ, hân cư nhiên nhanh như vậy đã tìm tới." Mộ Khinh Ca mím môi nói. Nhưng trong giọng nói, không khó nghe ra nàng đang sợ hãi.

Thế nhưng, Mộ Ca cũng không để ý nàng.

Mỗi lần, đều nghĩ nàng ta đã giải thích rõ ràng. Nhưng không nghĩ, cuối cùng lại vẫn cho nàng một "kinh hi".

Mộ Ca đối với Mộ Khinh Ca hờ hững, làm cho người sau càng thêm áy náy. Nhìn Mộ Ca từng bước một đi xa, hướng phía sơn cốc làm nàng sợ hãi kia. Mộ Khinh Ca cắn răng một cái, trong nháy mắt bay tới trước mặt Mộ Ca, ngăn chặn đường đi của nàng.

"Người đừng đi!" Mộ Khinh Ca ngăn cản nói.

Mộ Ca nâng mắt nhìn nàng, con ngươi thấu triệt không có một tia gọn sổng.

Vòng qua Mộ Khinh Ca, nàng chuẩn bị tiếp tục đi.

"Ngươi đừng đi!" Mộ Khinh Ca lại lần nữa ngăn cản trước người nàng, thậm chí giang ra hai tay. Nàng hành động theo bản năng, nhưng đã quên, nàng chỉ là một linh hồn, căn bản không thể ngăn trở Mộ Ca. Nếu Mộ Ca nguyện ý, thậm chí có thể trực tiếp xuyên qua thân thể của nàng đi tiếp.

Mộ Ca lần nữa dừng lại, chậm rãi nâng mắt. Cặp mắt lạnh khiến người ta không tự chủ rùng mình, thẳng thắp nhìn nàng.

Trong mắt Mộ Khinh Ca mang theo tia quyết tuyệt, nhanh chóng nói: "Hiện giờ ngươi đã có thể tu luyện, không cần phải đi cầu người kia. Chúng ta hồi phủ."

Trong thanh âm của nàng, lộ ra một tia vội vàng.

Tựa hồ nếu Mộ Ca không quay lại, sẽ phát sinh chuyện gì kinh khủng.

Chính là nàng vội vàng, lại không bị nhiễm đến Mộ Ca. Nàng nghe Mộ Khinh Ca nói xong, không khỏi cười lạnh một chút, trong mắt tràn đầy châm chọc: "Mộ Khinh Ca, hiện giờ ta mới là Mộ Khinh Ca. Vì ngươi thu thập cục diện rồi rảnh này, không phải do ta muốn, nhưng lại không thể không chịu. Cho nên, từ giờ trở đi, ngươi tốt nhất câm miệng."

Sắc mặt trong suốt của Mộ Khinh Ca tựa hồ càng thêm tái nhợt vài phần, màu môi vốn mang theo hồng nhuận, cũng biến thành xám trắng.

"Dẫn đường." Mộ Ca lạnh lùng nói.

Trong mắt Mộ Khinh Ca giãy giụa, nhìn Mộ Ca vài lần. Cuối cùng lại lần nữa cầu xin: "Nếu ngươi xảy ra chuyện, gia gia và cô cô sẽ như thế nào?"

Mộ Ca trong mắt châm chọc càng sâu, cười như không cười nói: "Mang những người này tới gần ta? Vậy khi ngươi làm những việc này, sao không nghĩ tới bọn họ? Ta cùng bọn họ chỉ nhận thức có mấy ngày, ngươi cho rằng ta sẽ quan tâm bọn họ ra sao?"

"Ngươi nghĩ ta nguyện ý như thế sao!" Mộ Khinh Ca đột nhiên bộc phát.

Thần sắc nàng thống khổ, đôi tay ôm chặt lấy đầu. Mười ngón tay xuyên giữa những sợi tóc: "Ta cũng không muốn, nhưng ta có biện pháp nào đây? Ta là phế vật a, phế vật! Đích tôn Mộ phủ, tôn nhi duy nhất của Mộ Hùng, lại không thể tu luyện. Ta không chỉ không thể làm rạng rỡ Mộ gia, còn phải dựa vào Mộ gia bảo hộ. Ta chính là một phế vật! Ngươi làm sao có thể hiểu được tâm trạng của ta? Lúc ta đi tới ranh giới của tuyệt vọng phẫn nộ, có người nói có thể thay đổi thể chất của ta, ta sao có thể không động tâm? Lại có gì không dám mạo hiểm? Cho dù, ta biết người nọ bụng dạ khó lường. Cho dù ta biết sự thật chỉ sợ không phải như lời hắn nói... Nhưng, chỉ cần có một tia cơ hội, ta cũng không muốn buông tha."

Mộ Ca nhìn cảm xúc Mộ Khinh Ca mắt không chế, trầm mặc không nói.

Đây là lần đầu tiên, Mộ Khinh Ca ở trước mặt nàng lộ ra thần sắc bất lực mà thống khổ như vậy. Cho tới nay, nàng tựa hồ luôn thờ ơ. Chỉ có khi nhìn đến người có quan hệ mật thiết với nàng, mới có thể toát ra một tia cảm xúc.

Mà lúc này...

Có lẽ giống như Mộ Khinh Ca nói, nàng không hiểu được loại tâm tình này.

Trên đại lục này, người người có thể tu luyện, nhưng lại cố tình trừ bỏ nàng. Nếu nàng chỉ là một người bình thường cũng liền thôi, lại cố tình có một thân thể hiển hách như vậy.

Nàng bị đè nén quá lâu, lưng đeo quá nhiều bí mật. Trong lòng không lúc nào không muốn trở nên mạnh mẽ, muốn nắm giữ, thay đổi vận mệnh chính mình. Chỉ đáng tiếc, cuối cùng vẫn là biến thành một linh hồn cô đơn.

Trừ mình ra, không có ai biết Mộ Khinh Ca chính thức đã bị chết. Thậm chí, ngay cả một bài vị đều không có.

Con mắt Mộ Ca khẽ nhúc nhích, thanh âm lạnh lùng cũng hòa hoãn vài phần: "Mộ Khinh Ca, ngươi phải hiểu, chuyện này không thể cứ trốn tránh là có thể giải quyết được." Tối nay coi như nàng không đi, vậy còn ngày mai? Nếu chọc giận quái nhân trong miệng Mộ Khinh Ca kia, lấy bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của người nọ, có thể im hơi lặng tiếng ở Mộ phủ xây cất mật đạo, thì muốn hái đầu trên cổ người Mộ phủ, lại có việc gì khó?

Mộ Khinh Ca môi dưới run rẩy, trong mắt tràn đầy hoảng loạn.

Có lẽ, tại thời khắc nàng muốn đập nổi đũa thuyền kia, cũng không đoán được, vận mệnh của mình sẽ như ngày hôm nay.

"Chúng ta có thể đi tìm gia gia..."

"Bản thân gây họa, lại đi tìm trưởng bối tới thu thập. Mộ Khinh Ca, ngươi thật là một phế vật chân chính." Thanh âm Mộ Ca lạnh nhạt, trực tiếp cắt đứt lời nói hoảng hốt của Mộ Khinh Ca.

Linh hồn Mộ Khinh Ca run rẩy lên, dường như bị rút cạn sạch toàn bộ lực lượng.

"Lão phu nói, ngươi vì gì còn chưa tới. Thì ra là bị quỷ quái trong rừng làm vướng chân. Hảo đồ nhi, sư phụ liền giúp ngươi thu thập ma quỷ này."

Đột nhiên, một thanh âm tàn bạo mà bén nhọn, từ trên trời giáng xuống.

Mộ Ca còn chưa kịp làm ra bất luận phản ứng nào, chỉ thấy hồn phách Mộ Khinh Ca hướng không trung bay đi, hóa thành một làn khói xanh, bị người lấy đi.

Hai con ngươi Mộ Ca mãnh liệt co rút, dưới chân vừa động, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân phảng phất lọt vào hầm băng. Toàn thân cứng nhắc không thể nhúc nhích.

"Chuyện gì xảy ra!" Mộ Ca đứng nguyên tại chỗ không cách nào cử động, chỉ có con mắt lạnh thấu triệt nhân tâm có thể hơi hơi chuyển động.

Nàng nỗ lực muốn vận chuyển Linh lực trong cơ thể, lại phát hiện nguyên bản không chế linh lực hoàng cảnh đỉnh phong, vậy mà nặng như sắt, không thể điều động nửa phần.

Thậm chí, nàng nghĩ tới dùng dị năng bản thân, thực sự phát hiện, lôi hệ dị năng và không gian dị năng vốn tốt lại dường như biến mất.

Bản thân thật giống như một con rối không có tư tưởng.

"Khinh thường rồi!" Mộ Ca trong lòng rùng mình.

Song hệ dị năng của bản thân, cùng với tốc độ tu luyện kinh khủng, trong vòng một đêm trở thành hoàng cảnh đỉnh phong cao thủ, khiến cho nàng có chút bành trướng. Cho rằng dựa vào lá bài tẩy của mình, có thể giải quyết hết cái phiền toái này. Lại không nghĩ, người còn chưa thấy đến, nàng liền lâm vào bị động.

Điều quan trọng nhất, ngay cả linh hồn Mộ Khinh Ca cũng bị lấy mất.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến một sự thật kinh hãi.

Người nọ thế mà lại có thể nhìn thấy Mộ Khinh Ca, hơn nữa dễ dàng đem nàng đi!

Rắc Rắc! Rắc Rắc!

Tiếng bước chân giống như giẫm trên miếng băng mỏng, đánh thức Mộ Ca toàn thân đề phòng.

Nàng chăm chú nhìn hướng phát ra thanh âm, chỉ thấy một bóng dáng lưng gù, toàn thân áo bào đen chậm rãi đi ra. Tóc dài màu trắng bạc, từ vành nón rủ xuống, kéo dài đến tận mặt đất.

Sự xuất hiện của hắn, khiến cho nhiệt độ trong rừng thấp đi vài phần.

Mộ Ca bỗng cảm thấy một loại cảm giác áp bách chưa từng có ập tới.

Mạnh! Thật mạnh!

Đây là người thứ năm khiến Mộ Ca cảm thấy cường đại từ khi nàng trùng sinh cho tới nay. Mà người này có thể xếp thứ hai trong số năm người. Ngoại trừ Thánh Vương điện hạ khiến nàng cảm thấy thần bí khó lường, người trước mắt này toàn thân lộ ra khí tức âm lãnh, khiến cho nàng cảm nhận được nguy cơ vô cùng.

"Bác Minh lão nhân." Lúc này, trong lòng Mộ Ca đã nhận ra thân phận của người đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lấy nàng thử được?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Đồ nhi ngoan, thấy sư phụ sao không lễ bái?"

Trong bóng tối giữa rừng cây, phảng phất người trước mắt này mới chân chính là ma quỷ. Giờ phút này muốn lấy mạng đoạt hồn.

Mộ Ca không thể động đây, chỉ có thể mặc cho hấn chậm rãi tới gần.

Càng ngày càng gần!

Mượn ánh lửa của đèn lồng trong tay, Mộ Ca thấy rõ diện mạo của hấn dưới lớp mũ.

Thế nhưng, một khắc nhìn thấy rõ kia, trong lòng nàng không nhìn được hít ngậm khí lạnh. Thật sự là, quá khác loài. Mộ Ca dám chi lên trời thề, hai đời nàng gặp lại nhìn xem thì đây là bộ dạng xấu xí nhất đây.

Ngũ quan trên gương mặt, quả thực có thể sánh với tai nạn xe cộ, thậm chí không nỡ nhìn.

Coi như tính tình nàng lạnh nhạt, đột nhiên nhìn thấy gương mặt này, tiểu tâm can vẫn nhìn không được run rẩy.

Bộ dạng xấu xí này không phải là trời sinh, mà là sau khi bị cái gì đó tàn phá mới biến thành cái dạng này. Khuôn mặt đầy dờm, còn không ngừng chảy ra nước mắt. Ngũ quan sớm đã vận vẹo đến thoát ly phạm trù của con người.

"Khắc khắc, vì sư đã quên, người không động đây được." Bắc Minh lão nhân đột nhiên âm u nở nụ cười. Ánh mắt nhìn về phía Mộ Ca tràn ngập lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, từ trên người hấn tỏa ra vàng hào quang màu tím nhạt, xen lẫn giữa quang mang còn mang theo sương mù màu đen.

"Từ cảnh!" Trong mắt Mộ Ca mãnh liệt co rút, tràn ngập khó tin.

Không phải nói từ cảnh như lần giác phượng mao sao? Không phải nói Tàn quốc chỉ có hoàng thất có một vị sao? Vậy cái gì xảy ra trước mắt nàng đây?

Mộ Khinh Ca người chính là một vũng hồ! Có biết đang chọc phải ai không?

Trong lòng Mộ Ca gào thét.

Trong mắt lại càng ngày càng bình tĩnh.

"Đồ nhĩ, người đi bằng hai chân quá chậm, làm trễ nải việc của sư phụ. Không bằng để sư phụ mang người đi đoạn đường?" Nói xong, ánh sáng tím mang theo sương đen, giống như có sinh mệnh kéo tới, bao lấy thân thể Mộ Ca thành một cái kén hình người.

Hết thấy tới quá đột ngột, khiến cho nàng căn bản không kịp phòng ngừa.

Mộ Ca bị quán lại bên trong "cự kén", đột nhiên cảm thấy thân thể bay lên không trung. Sau đó, bắt đầu bay nhanh mà đi.

Nàng không cảm thấy cái gì khó chịu, duy nhất khiến nàng lo lắng là cơ thể không nhúc nhích được.

Trong lòng yên lặng đếm, đang lúc Mộ Ca đếm tới một trăm hai mươi chín, nàng đột nhiên cảm thấy thân thể mình phút chốc đáp xuống. Cả người hung hăng rơi xuống mặt đất.

Ánh sáng tím chợt biến mất, lúc hông tiếp xúc với vật cứng, truyền đến đau đớn kịch liệt.

Tê!

Tuy mộng là nơi có nhiều thịt nhất, nhưng cảm giác từ trên độ cao không trung rơi xuống, vẫn làm Mộ Ca cảm thấy nửa người đều tê dại.

"Đây là đâu?"

Lúc tiếp xúc tới mặt đất lạnh lẽo gồ ghề, Mộ Ca liền phát giác được bản thân đã khôi phục năng lực hành động.

Nàng trước tiên, bắt đầu định hướng vị trí hoàn cảnh của mình.

Nơi này, dường như là một cái sơn động.

Âm lãnh, không khí ẩm ướt, còn có bốn phía mặt tường gập ghềnh, làm trong lòng Mộ Ca có bước đầu suy đoán.

Nói không chừng, đây là nơi ở của Bắc Minh lão nhân trong miệng Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Mộ Ca khẽ lóe, bắt động thanh sắc dò xét bốn phía.

Đây thật sự là một sơn động, trên đỉnh còn có không ít thạch nhũ, đá nhọn đảo ngược thỉnh thoảng nhỏ xuống giọt nước. Sơn động không lớn, khoảng chừng gần năm mươi bình phương.

Mộ Ca nhìn một chút quanh động, ánh mắt lập tức tập trung vào trên một đan lò. Bên cạnh lò đan, có không ít giá đựng, phía trên chồng chất các loại hoa cỏ, tản mát ra mùi thuốc nhàn nhạt.

Mộ Ca con mắt híp lại.

Mộ Khinh Ca từng nói qua, nàng sở dĩ bái một quái nhân làm sư phụ, chính bởi vì người này là một Luyện Đan Sư. Nghe nói, có thể luyện ra dược làm thay đổi thể chất phế vật của nàng.

Mà nàng làm những chuyện như vậy, chính là muốn thành công nghiên cứu chế tạo ra loại thần dược này, không ngừng vì Bắc Minh lão nhân thử dược.

Con mắt Mộ Ca trầm xuống.

Tối nay, Bắc Minh lão nhân gọi nàng tới, chẳng lẽ là...

Loảng xoảng!

Một bình sứ màu đen bị người ném tới, lăn xuống trên cầm bào của Mộ Ca.

Tiếp theo, thanh âm Bắc Minh lão nhân lạnh lùng truyền đến: "Đây là đan dược vi sư mới luyện chế, đem nó ăn vào, rồi nói cho vi sư phản ứng của thân thể."

Đen tối trong mắt Mộ Ca hiện lên một tia sát ý, ngược mắt nhìn về phía Bắc Minh lão nhân. Lại thấy hắn ngồi trên một chiếc giường, cũng không nhìn nàng, mà là cầm trong tay một cái chai trong suốt. Bên trong có một đoàn ánh sáng lục sắc tựa hồ đang cố gắng giãy giụa.

Không thể giải thích, Mộ Ca cảm giác được đoàn lục quang kia chính là linh hồn Mộ Khinh Ca.

Cái ý nghĩ này vừa tiến vào đầu, trong lòng Mộ Ca liền lộp bộp một tiếng. Nàng cẩn thận nhìn về phía Bắc Minh lão nhân, tựa hồ muốn từ sắc mặt hắn nhìn ra một ít manh mối.

Thế nhưng, khuôn mặt Bắc Minh lão nhân bị bóng tối bao phủ, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra khoe miệng của hắn xuất hiện một tia tươi cười cổ quái.

"Chẳng lẽ hắn nhìn ra điều gì!" Trong lòng Mộ Ca rung mình.

Bắc Minh lão nhân hiển nhiên có thể nhìn thấy hồn phách, đây là vì cái gì, Mộ Ca không biết. Nàng hiện tại chỉ quan tâm Mộ Khinh Ca sẽ bị Bắc Minh lão nhân làm gì, hắn có biết đó là linh hồn Mộ Khinh Ca hay không, mà mình...

Bản thân mượn xác hoàn hồn, là bí mật Mộ Ca chuẩn bị cất kín đến chết dưới đáy lòng. Nếu bị người trước mắt biết được, mà đối phương lại bất động thanh sắc, vậy hắn rốt cùng là đang tính toán cái gì?

Dưới ánh mắt lập lờ của Mộ Ca, thanh âm của Bắc Minh lão nhân lại lần nữa truyền ra, so với lúc trước ác liệt hơn vài phần.

"Còn thất thần làm gì? Cho là mình đột nhiên có thể tu luyện, trở thành hoàng cảnh đỉnh phong, là có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta? Hừ."

Hai mắt Mộ Ca mở to.

Thực lực của nàng hiện giờ, cư nhiên bị Bắc Minh lão nhân liếc mắt liền nhìn thấu?

Đột nhiên, một trận gió âm thổi qua.

Bóng người màu đen đến trước mặt Mộ Ca. Con mắt nàng co rút lại, sâu trong mắt phản chiếu một gương mặt xấu xí kinh khủng.

Cầm bị người gắt gao kiềm giữ, loại cảm giác không khống chế được lần nữa kéo tới, như cũ khiến Mộ Ca không thể kháng cự.

Miệng bị ép mở ra. Chai đan dược cũng được mở ra, đan dược trong chai hóa thành một tia ý thức rót vào miệng nàng.

Dược vào miệng liền tan, mang theo mùi hôi thối tanh tưởi khó diễn tả, làm cho người buồn nôn.

Sau khi đan dược bị Mộ Ca ăn vào, nàng mới cảm thấy cảm của mình buông lỏng, người cũng ngã xuống.

Bên tai, truyền đến thanh âm khinh miệt và cao ngạo: "Hừ, không biết điều."

Mộ Ca nằm rạp trên mặt đất, trong mắt lạnh lẽo như băng.

Chưa đủ! Còn chưa đủ! Còn chưa đủ mạnh mẽ!

"A..."

Đột nhiên, cảm giác quặn đau trong bụng truyền đến, nhanh chóng truyền khắp tất cả tứ chi xương cốt, tựa như bị vạn côn trùng cắn toàn thân.

"Được lực phát tác!"

Trên trán Mộ Ca nhỏ xuống mồ hôi lạnh, gắt gao cắn chặt môi, không để cho mình hừ ra một tiếng.

Đau, Mộ Ca không sợ. Cũng có thể nhịn. Thế nhưng, loại đau này làm cho người cảm nhận được sinh mệnh trôi qua. Mộ Ca tận mắt nhìn da thịt trên tay mình chậm rãi hư thối, phát ra mùi tanh tưởi. Hơn nữa có thể khẳng định, thân thể mình đã từng trải qua chuyện này.

"Cái này không phải là dược vật cải thiện thể chất, mà là độc dược tra tấn người!" Cho dù Mộ Ca không hiểu dược lý, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được tính chất dược Bắc Minh lão nhân cho nàng ăn vào.

"Đáng giận! Chẳng lẽ muốn ta nhìn tận mắt thân thể mình hư thối mà chết?" Mộ Ca phẫn nộ không cam lòng.

Đáng tiếc, trước mặt Bắc Minh lão nhân, nàng chỉ giống như một con nít, không hề có năng lực tự vệ.

Chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Đột nhiên, cơn đau đớn trong cơ thể dường như chạm phải thứ gì, một cổ dòng suối thanh lưu từ đan điền Mộ Ca tuôn ra, nhanh chóng chảy đến xương cốt tứ chi nàng, đem chất độc tùy ý trong cơ thể nàng bức ra.

Con đau, chậm rãi dịu dần.

Mộ Ca khiếp sợ nhìn thịt hư thối trên cánh tay mình, giống như thời gian đảo ngược, khôi phục như lúc ban đầu.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ là do thuốc cải tạo gen?

Mộ Ca táo bạo phỏng đoán.

Nháy mắt sau đó, trong miệng Mộ Ca phun ra một bãi máu màu đen tràn đầy mùi hôi thối, đau đớn toàn thân biến mất không thấy gì nữa. Ngược lại, có một loại Linh lực khác tiến vào trong cơ thể nàng, khiến cho tu vi của nàng lại tăng tiến thêm một tia.

Mặc dù, một tia đó không đáng kể, nhưng đúng là có tăng rồi.

Tuy nhiên Mộ Ca không chú ý tới một tia biến hóa này, mà là chăm chú nhìn vào bãi máu đen dưới đất. Mùi này nàng rất quen thuộc, khi thân thể nàng tiếp nhận thuốc cải tạo gen, trong cơ thể liền bài xuất ra máu đen như vậy. Hơn nữa số lượng giờ phút này lại hơn gấp chục lần.

Nguyên bản, nàng cho rằng thể chất phế vật của Mộ Khinh Ca sau khi qua cải tạo, bài xuất ra tạp chất cơ thể.

Nhưng bây giờ nàng đã hiểu rõ, những thứ máu đen này là độc tố nấp trong cơ thể Mộ Khinh Ca! Nơi phát ra, chỉ sợ cùng Bắc Minh lão nhân này thoát không được quan hệ.

Mộ Ca chậm rãi ngẩng lên, nhìn về phía Bắc Minh lão nhân đang không chú ý tới nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thí sư, lấy mạng đổi mạng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Hử?" Trong sơn động yên tĩnh, rốt cuộc làm Bắc Minh lão nhân phát giác được khác thường.

Hắn đem bình nhỏ trong suốt nhét vào bên trong áo choàng, ngẩng đầu nhìn Mộ Ca đang rầm rập trên đất.

"Như thế nào một chút động tĩnh đều không có? Chẳng lẽ lần này độc quá lợi hại, đem tiểu tử này giết chết?" Mang theo một tia kinh ngạc, Bắc Minh lão nhân nháy mắt liền đi tới trước mặt Mộ Ca.

Hắn ngồi xổm người xuống, bàn tay gầy như que củi lại vô cùng cứng rắn nhanh chóng bắt lấy cổ tay Mộ Ca, dò xét mạch.

Mạch đập vững vàng, tựa hồ cũng không có khác thường.

Bác Minh lão nhân cười lạnh một tiếng, khí lực trong tay đột nhiên tăng lên. Móng tay sắc nhọn, cơ hồ đâm vào thịt Mộ Ca.

"Hừ, xú tiểu tử, già chết sao?" Bác Minh lão nhân cơ hồ bóp nát xương cổ tay Mộ Ca.

Cổ nên đau nhức, Mộ Ca không có phản ứng chút nào.

Dường như đã thực sự hôn mê.

Bác Minh lão nhân cười tàn nhẫn, bàn tay dùng sức. Chỉ nghe "rắc" một tiếng, cổ tay Mộ Ca bị hấn bẻ gãy. Phía dưới da, chỗ xương cốt bị đứt gãy, đột ngột phình lên, tựa hồ tùy thời sẽ đâm rách da thịt lao ra.

Đau đớn gãy xương khiến trên trán Mộ Ca phủ đầy mồ hôi lạnh, nhưng nàng vẫn không rên một tiếng, thậm chí không có một chút phản ứng.

Yên lặng chờ đợi, chờ đợi một thời cơ tốt nhất.

Đây là tố chất cơ bản nhất cần có của một thợ săn ưu tú.

Mộ Ca tin mình là một thợ săn giỏi.

"Khắc khắc, cơ nhiên có thể chịu được?" Bác Minh lão nhân tươi cười khiến người sờn tóc gáy. Hắn nắm lấy tay bị gãy của Mộ Ca, như xách gà đem nàng nhấc lên, hai chân bị treo cách mặt đất.

Trọng lượng của cơ thể, chỉ dựa vào tay đứt chống đỡ.

Con đau này cơ hồ làm Mộ Ca sụp đổ. Nhưng nàng vẫn cố nhin, đầu gục xuống, phảng phất hoàn toàn mất đi tri giác. Chỉ là, khi mặt nàng buông xuống dưới, hai tròng mắt đóng chặt xuất hiện sát khí.

Tra tấn Mộ Ca một hồi, vẫn không hề có phản ứng.

Bác Minh lão nhân hình như đã mất đi kiên nhẫn, hung hăng quăng nàng ra. Lưng Mộ Ca bị nện trên vách đá son động, cơ hồ đứt gãy đến đau đớn, gần như khiến nàng bất tỉnh thật.

"Hừ, đồ vô dụng." Bác Minh lão nhân quay lưng về phía nàng, bắt đầu làm bầm.

Tựa hồ sau khi xác định Mộ Ca không phải là già bộ bất tỉnh, hắn bắt đầu cho rằng độc dược của mình quá mạnh, đưa đến dị trạng của nàng.

Mộ Ca chịu đủ tàn phá, gương mặt dán với mặt đất lạnh ẩm ướt, hai tròng mắt nhắm chặt hơi hơi mở ra một đường nhỏ. Xuyên qua khe hở kia, nàng nhìn thấy Bác Minh lão nhân hình như đang cúi đầu làm cái gì đó.

"Thật đúng là phế vật, nhưng nếu ngươi cứ chết như vậy, còn phải hại lão phu lần nữa tìm được đồng khác thử được." Bác Minh lão nhân lầu bầu, không phát hiện ánh mắt rét lạnh của Mộ Ca phía sau.

Lại một lát sau, Bác Minh lão nhân xoay người lại, trong tay hắn nhiều thêm một viên dược hoàn đen tuyền.

Bước chân tiến dần, Mộ Ca nhỏ gầy cuộn rút thân thể, bị bao phủ bởi bóng tối.

Thanh âm âm lãnh bén nhọn của Bác Minh lão nhân lại lần nữa vang lên: "Nếu ăn vào linh dược của ta, ngươi còn không sống được. Vậy liền đem ngươi luyện thành Dược Nhân, miễn cho lãng phí dược liệu của lão phu."

Đứt lòi, hắn một phát bắt lấy cổ áo Mộ Ca, đem nàng nhấc lên. Dùng tay siết chặt cổ nàng, bóp má khiến nàng hé miệng.

Tay kia, cầm dược hoàn nhét vào miệng Mộ Ca.

Chính là lúc này!

Trong lòng Mộ Ca chắc chắn, không có nửa khắc do dự đột nhiên mở mắt.

Cặp mắt kia, thanh lãnh như tuyết, hàn khí như băng, lợi như bảo kiếm, lại vốn bình tĩnh không hề gợn sóng. Đáy mắt thấu triệt, phản chiếu bộ dạng sùng sốt của Bác Minh lão nhân, nàng mỉm cười.

Khóe miệng đỏ thẫm, chậm rãi câu lên một nụ cười như có như không.

Nàng muốn, chính là một cái nhìn kinh ngạc sững sờ của hắn.

Tay trái vô lực rũ xuống đã sớm được ánh sáng tím bao lấy, trong không khí phảng phất có âm thanh "xì xì" của dòng điện. Mộ Ca bắt lấy Bác Minh lão

nhân không hề phòng bị, tay trái mang theo điện quang không chút do dự nhắm về phía ngực của Bắc Minh lão nhân.

Phanh!

Tiếng va đập trong sơn động vang lên.

Mộ Ca cảm thấy một quyền của mình như đánh vào sắt thép, đầu ngón tay đau như rút xương.

Nhưng, có thể xác định, nàng đánh trúng!

"A!" Đau đớn khiến cho Bắc Minh lão nhân buông lỏng vật áo Mộ Ca, thối lui ra sau. Trước người hắn, áo đen đã phá ra một cái động lớn, mép xung quanh đã cháy đen một mảnh.

Trong động, y phục hắn cũng đồng dạng bị phá vỡ, lộ ra da thịt gầy còm. Làn da đen sì, mơ hồ có mùi khét.

Quan trọng nhất, trong cơ thể hắn có một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa đang tùy ý phá hư lục phủ ngũ tạng.

"Ngươi!" Bắc Minh lão nhân che ngực của mình, khó có thể tin nhìn về phía tay trái còn lưu lại ánh sáng tím của Mộ Ca.

Mộ Ca có chút lão đảo đứng trên mặt đất, tay phải vô lực buông xuống. Tay trái chậm rãi nâng lên, ngón tay quần quanh hào quang màu tím chiếu lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, yêu dã vô cùng, tà mị cuồng vọng.

"Tử cảnh! Không có khả năng! Ngươi không có khả năng là tử cảnh!" Bắc Minh lão nhân khiếp sợ, khiến cho khóe miệng Mộ Ca gợi lên một tia cười mỉa hoặc chứng sinh.

Nàng đích xác không phải là tử cảnh, nhưng lại là lời hệ dị năng giả không hơn không kém.

Tuy rằng, tên kia từng cảnh cáo nàng không nên sử dụng dị năng. Nhưng tính mạng đều sắp hết, nàng còn có kỳ cái gì?

Nàng là hoàng cảnh đỉnh phong, coi như là một kích toàn lực cũng không thể khiến cho Bắc Minh lão nhân tử cảnh sơ giai tạo thành tổn thương gì. Chỉ có thừa dịp bất ngờ, dùng dị năng đánh lén, mới có thể có phần thắng.

"Sư phụ, một quyền này của đồ nhi có tốt không?" Con rắn nhỏ màu tím linh động quần trên tay Mộ Ca. Thanh âm nàng lạnh lạnh khẽ cười.

"Đây không phải là tử cảnh, đây là cái gì?! Nói, ngươi đến cùng dụng phải kỳ ngộ gì?" Bắc Minh lão nhân muốn bắt Mộ Ca nghiêm hình tra tấn, bức nàng giao ra kỳ ngộ. Thế nhưng, hắn đã đánh giá thấp trình độ tàn sát bữa bãi của cỗ lực lượng xa lạ trong cơ thể này.

Chỉ mới khẽ động, hắn liền phun ra một ngụm máu tanh hôi.

Bắc Minh lão nhân oán độc nhìn Mộ Ca, trong lòng tràn đầy hối hận.

Ngay từ đầu, sau khi hắn nhìn thấy linh hồn kia, liền nhận ra Mộ Khinh Ca đã khác trước. Sau đó dò xét, thế mà lại phát hiện phệ vật này có thể tu luyện, hơn nữa còn nhảy lên trở thành hoàng cảnh đỉnh phong.

Hắn liền đoán được kẻ này tất nhiên dụng phải thiên đại kỳ ngộ gì đó. Kế hoạch lúc đầu của hắn trước tiên là như ngày thường cho hắn (Mộ Ca) thử được, sau khi chèn ép một phen, lại tra hỏi sự tình kỳ ngộ. Lại không nghĩ tiểu tử này đột nhiên phản bội, hung hăng cắn hắn một cái.

Tối nay, vốn nên là việc vui của hắn. Cơ thể linh hồn kia nếu bị hắn thôn phệ, lực lượng linh hồn của hắn tất nhiên sẽ gia tăng, liền có thể luyện chế đan dược càng thêm lợi hại. Thế nhưng hết thảy mọi thứ đều bị tiểu tạp chủng này phá hoại.

Hai con người âm lãnh của Bắc Minh lão nhân trở nên đỏ bừng, hận ý khiến hắn liều lĩnh lao về phía Mộ Ca đánh tới: "Tiểu tạp chủng, ngươi cho rằng cái này có thể giết chết ta sao!"

Phút chốc, trên người hắn phát ra ánh sáng tím mãnh liệt, như một tử nhân. Một cỗ uy áp như núi đem Mộ Ca chấn nguyên tại chỗ.

"Đây là sức mạnh của tử cảnh cường giả sao?" Mộ Ca thừa nhận áp lực cực lớn, sắc mặt căng thẳng nhìn chằm chằm Bắc Minh lão nhân. Nàng rất rõ ràng một kích toàn lực của bản thân vừa rồi mạnh bao nhiêu.

Theo cảnh giới tu luyện của nàng tăng lên, nàng phát hiện dị năng tiếp theo cùng mình cũng đang khôi phục.

Một kích kia, nếu đổi thành một người khác, dù hắn là lục cảnh, lam cảnh, cũng đủ khiến họ chết ngay cả cận kề đều không thừa. Thế nhưng gặp tử cảnh, lại chỉ có thể làm cho hắn trọng thương.

Lúc này, Mộ Ca cũng không biết, Bắc Minh lão nhân tử cảnh là dựa vào được vật đi lên. Tử cảnh này chỉ có thể xưng là nguy tử cảnh, không thể so sánh với tử cảnh chân chính do tu luyện được. Khác nhau rõ ràng nhất chính là, một kích lời hệ dị năng vừa rồi của Mộ Ca, căn bản không thể phá được phòng ngự của tử cảnh cường giả chân chính, chớ nói chi là gây thương tổn.

"Chịu chết đi!" Bắc Minh lão nhân mang theo phần nộ, một kích tràn ngập lực lượng như sóng lớn phóng tới Mộ Ca, hung hăng đánh trúng nàng, đem

toàn bộ người nàng từ mặt đất văng lên, đâm vào thành động.

"Phốc!"

Nhìn không được cuộn cuộn trong lồng ngực, Mộ Ca há miệng, máu tươi từ trong miệng phun ra.

Sau khi cải tạo gien, khả năng chữa trị thân thể của nàng, thực sự bù không lại Bắc Minh lão nhân từng bước bức bách.

Sau một kích đó, Bắc Minh lão nhân lấy ra từ trên người mình vô số bình bình lọ lọ, đem chúng nó toàn bộ ném ra không trung.

Đùng đùng!

Vỏ chai vỡ vụn, các loại đan dược trong bình đều lộ ra.

Bắc Minh lão nhân mạnh mẽ hút, đan dược đều bay vào trong miệng hắn, hóa thành dòng nước ấm tu bổ thân thể bị tổn hại của mình.

Một màn này, khiến Mộ Ca âm thầm lo lắng.

Cảm nhận được lực lượng trong động đột nhiên tuôn ra. Mộ Ca cắn răng, dụng hết toàn lực từ trên mặt đất bò lên, phóng tới Bắc Minh lão nhân.

"Liều mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mộ Khinh Ca!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Áp lực như mưa rền gió dữ rơi xuống, Mộ Ca cảm thấy xương cốt toàn thân đều sắp bị nghiền nát. Cắn răng, liều mạng điều động tất cả nguyên tố lõi hệ, tụ hội vào đầu ngón tay.

Tay trái đột nhiên xuất hiện một chùm thủ ánh sáng hư ảo màu tím.

Dòng điện quán quanh nhẹ chùm thủ, như linh xà quán quanh trên tay Mộ Ca, thuận theo cổ tay lan đến cánh tay.

Dưới uy áp của tử cảnh cường giả, làn da Mộ Ca tạo thành từng tầng gợn sóng.

Nàng không chút do dự lao tới Bắc Minh lão nhân, trong tay dùng chùm thủ do lõi hệ dị năng hóa thành, đâm tới vị trí yếu hại trí mạng trên người hắn.

Phốc xuy!

Chùm thủ, đâm xuyên qua y phục của Bắc Minh lão nhân. Cái chai trong suốt chứa lực quang óng ánh từ nơi tổn hại lan xuống, rơi trên mặt đất.

Ngực Bắc Minh lão nhân bị vẽ ra miệng vết thương dữ tợn, trong không khí còn có mùi đốt cháy.

Mà Mộ Ca giống như bị cự lực va chạm, vọt về phía sau. Giữa không trung, một chuỗi máu như huyết châu bắn ra, vẽ thành một đạo vòng cung.

"A a a! Cậu tạp chủng, ta muốn giết ngươi! Lấy ngươi luyện dược!" Vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới. Bắc Minh lão nhân muốn phát cuồng.

Hắn không biết Mộ Ca sử dụng lực lượng cô quái gì. Cho dù hắn dùng được phẩm chữa thương tốt nhất, cũng chỉ có thể hơi chút giảm bớt.

Lại cố tình, con kiến này thừa dịp hắn chữa thương, lần nữa đánh lên hắn.

Cái loại thủ đoạn tàn nhẫn, gọn gàng mà linh hoạt này khiến hắn kinh tâm. Phải biết rằng, người bình thường ở trước mặt tử cảnh cường giả, căn bản không dám ra tay, chỉ có thể nằm rạp xuống hèn mọn.

Mà nàng, chỉ là một con kiến hôi, không biết giẫm phải vận cứt chó gì, mới đạt được kỳ ngộ. Từ một phế vật trở thành một gia hỏa hoàng cảnh đỉnh phong, cư nhiên dám đối với hắn ra tay, hơn nữa còn làm hắn trọng thương.

Quang mang màu tím trong tay Bắc Minh lão nhân tụ lại thành một đoàn lực lượng thô bạo điên cuồng. Lực phá hoại này, khiến Mộ Ca nhớ tới kiếp trước mình mất đi tính mạng bởi quả bom.

Sợ hãi, trong nháy mắt quét tới.

Nhưng, nàng nghĩ đến không phải là lùi bước, mà là tiếp tục hướng về phía trước!

Chết, cũng muốn đem lão quái vật này kéo xuống địa ngục!

Xuyên qua con mắt rõ ràng của Mộ Ca tràn đầy quyết tuyệt, môi mím chặt tràn ra máu tươi. Chủy thủ trong tay nàng, đâm về từng chỗ yếu hại của Bắc Minh lão nhân.

Động tác nàng xảo trá, chiêu chiêu tàn nhẫn quyết đoán, công kích đều là chỗ yếu hại của con người.

Bắc Minh lão nhân tựa hồ có chút e sợ lực lượng quý dị trong tay nàng. Thời điểm né tránh, muốn đem lực lượng tích tụ trong tay chém ra.

"Ha ha ha! Kiến hôi, chịu chết đi!" Bắc Minh lão nhân rút cuộc đem một kích tụ lực đã lâu chém ra.

Quang đoàn màu tím phóng tới Mộ Ca, cả sơn động đều trở nên lung lay sắp đổ, đất rung núi chuyển.

Đáy mắt Mộ Ca bị ánh sáng tím bao trùm, tựa hồ chỉ cần nháy mắt, nàng sẽ bị ánh sáng tím thôn phệ tiêu diệt, liền cận bã cũng không còn.

Đột nhiên, một đoàn lực sắc u quang từ mặt đất dựng lên, hướng ánh sáng tím đánh tới.

Trong mơ hồ, Mộ Ca phảng phất thấy đoàn lực quang lớn cỡ bàn tay kia, huyền hóa ra một nhân hình, hồng y mê hoặc, trên khuôn mặt tuyệt sắc mà ngây ngô, mang theo nụ cười vô cùng và quả quyết.

"Đi a...!"

Bên tai, dường như vang lên giọng nói lo lắng thúc giục.

Mộ Ca chỉ thấy bóng người hư ảo kia bị ánh sáng tím cắn nuốt...

Phanh phanh phanh!

Âm thanh bạo phá nổi lên bốn phía, ánh sáng tím nổ tung cách trước mắt Mộ Ca chưa đến ba thước.

Lực lớn đánh vào làm vỡ nát sơn động, Mộ Ca cũng bị lực lượng này văng ra khỏi hang. Ngoài động, đất rung núi chuyển, phảng phất như tận thế đến. Vô số dã thú trong rừng đều phát ra tiếng gào thét sợ hãi.

Đá vụn, vô tình nện lên người Mộ Ca. "Khụ khụ..." Ho khan kịch liệt làm động đến mạch thần kinh trong cơ thể. Sau khi đại địa khôi phục lại yên tĩnh, Mộ Ca huyết nhục mơ hồ mới từ trong đồng đá vụn chậm rãi đứng lên.

Trước mắt, không còn là sơn động, mà là một hố lớn sâu hoắm.

Trong hố tràn ngập tro bụi, nhìn không rõ.

Cây cối bốn phía sớm đã bị bạo phá liên lụy, bị lực lượng cường đại xé rách thành mảnh nhỏ. Rậm rạp ban đầu, liền biến thành trụi lủi một mảnh.

Cảnh tượng này, làm trong lòng Mộ Ca trầm xuống.

Lão đảo chạy đến bên cạnh cự hổ, hướng tới đáy hố hô to: "Mộ - Khinh - Ca!"

Bốn phía chỉ có đất đá vụn bị lực lượng từ cảnh cường giả đập vỡ.

"A a! Ra ngoài!"

Tiếng hét của Mộ Ca vẫn còn quanh quẩn, không nghe được Mộ Khinh Ca đáp lại, lại nghe được thanh âm điên cuồng của Bắc Minh lão nhân.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng tím từ đáy hố lao ra, roi xuống trên mặt đất.

Mộ Ca lùi lại ra sau mấy bước, ngưng mắt nhìn. Lại thấy y phục trên người Bắc Minh lão nhân đã rách nát, cả người thống khổ ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất.

Chuyện gì xảy ra!

Con mắt Mộ Ca hơi co lại, không có tới gần, chỉ là ở một bên chú ý.

Tay trái, điện quang quán quanh. Lại không thể lần nữa ngưng tụ thành chủy thủ, chỉ còn lại dòng nhỏ tử quang nhàn nhạt.

Vùng đất cách rừng cây mấy cây số, sự chấn động do công kích của tử cảnh cường giả bị chặn lại bởi một màn hào quang trong suốt. Không để nó lan đến Lạc Đô, làm kinh động đến cao thủ bên trong.

Bên ngoài màn hào quang, một người đang đứng trên không trung. Toàn thân trắng như tuyết, cao lớn vĩ ngạn. Tóc dài màu đen rủ xuống đầu gối, không gió mà bay. Một tay hất chắp ra sau lưng, tay áo to rộng che đầy ngón tay các khớp xương rõ ràng như ngọc bích.

Một tay khác, năm ngón căng ra khiến tay áo buông xuống, lực lượng vô hình bàng bạc, không ngừng rót vào bên trong màn hào quang.

Đột nhiên, hần nắm chặt năm ngón, không trung phát ra tiếng động thanh thúy. Màn hào quang trong suốt kia, cứ nhiên vô có vỡ tan. Cuốn theo lực lượng chấn động trong đó tiêu tán vô hình.

Làm xong tất cả, ngón tay hần nhẹ phẩy, tùy ý thu hồi bàn tay đẹp đến không tưởng.

Phút chốc, một đạo hắc ảnh trống rỗng xuất hiện, hạ xuống phía sau hần, quỳ một chân trên đất, ngấn gọn mở miệng: "Thánh chủ, là từ khu rừng phía nam truyền đến."

Bạch y thoát tục, thần thức vô hình hướng phía nam quét tới.

Giây tiếp theo, cặp mắt câu hồn đoạt phách rồi lại tùy ý đột nhiên ngưng lại, cả người hần liền biến mất tại chỗ.

"A a a! Lăn ra đây! Lăn ra đây, lão phu tha chết cho ngươi!" Bắc Minh lão nhân ngũ quan vốn xấu xí lại bởi vì thống khổ mà càng thêm khủng bố.

Hai con ngươi Mộ Ca híp lại, trong đầu nhanh chóng tính toán.

Đây là thời cơ tốt, mặc kệ chuyện gì xảy ra với Bắc Minh lão nhân, đều là cơ hội để nàng xuất thủ.

Trong lòng quyết định, Mộ Ca lần nữa vận khởi toàn bộ lôi nguyên tố, như báo săn lao ra, đánh về phía Bắc Minh lão nhân. Năm ngón tay nàng khép lại, nắm đấm mang theo điện mang hung hăng đánh xuống đỉnh đầu hần.

Phanh!

Lực phản chấn làm Mộ Ca bay ngược lại, nặng nề rơi xuống đất, lại một ngụm máu tươi phun ra.

Mà toàn thân Bắc Minh lão nhân lại giống như cứng nhắc. Con mắt oán độc gắt gao nhìn chăm chăm vào nàng. Nếu ánh mắt này có thể giết người, chỉ sợ không biết Mộ Ca đã bị lăng trì bao nhiêu lần.

Đồng!

Bắc Minh lão nhân im lặng rơi xuống đất, không còn giấy giụa.

Một màn này, rơi vào trong mắt Mộ Ca, khiến cho nàng rút cuộc nhẹ nhàng thở ra. Các cơ toàn thân vừa mới buông lỏng, đau đớn do thương tích lần nữa quét tới, khiến cho nàng nhịn không được hít ngụm khí lạnh.

Đột nhiên, một đoàn lực quang từ trong đầu Bắc Minh lão nhân bay ra, tiến về phía Mộ Ca. Đồng thời, hóa thành một bóng người.

"Mộ Khinh Ca." Ngực khí Mộ Ca một mồi, cặp mắt lạnh thấu triệt rồi lại nhìn xem bóng dáng trong suốt, nháy cũng không nháy mắt một cái. Nàng, tựa hồ càng thêm trong suốt, càng thêm suy yếu.

"Mới vừa rồi là ngươi?" Mộ Ca hỏi.

Mộ Khinh Ca cười nhạt một tiếng, không quan tâm lắng trả lời: "Nếu không phải ngươi khiến hần trọng thương, ta cũng không thể thừa dịp mà vào. Như lời ngươi nói, phiền toái là do ta gây ra, nhất định phải để ta giải quyết." Ánh mắt Mộ Khinh Ca rơi vào thân thể vô cùng thâm trầm của Mộ Ca, không khỏi có chút âm trầm: "Nhưng đúng là vẫn liên lụy tới ngươi."

"Ngươi không sao chứ." Không biết tại sao, Mộ Ca cảm giác Mộ Khinh Ca lúc này có chút quái dị.

Mộ Khinh Ca chậm rãi lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi. Ngươi nghỉ ngơi một chút, rồi nghĩ biện pháp rời khỏi đi." Dứt lời, nàng liền biến mất trước mặt Mộ Ca.

Mộ Ca nhũn mảy, nàng bị thương rất nặng, nhưng điều khiến nàng cảm thấy an tâm chính là nàng cảm giác được thân thể đang dần được chữa trị.

Loại năng lực tự lành nghịch thiên, hiển nhiên là sau khi đã phục dụng qua thuốc cải tạo gen mới có.

Nghĩ đến nguyên nhân này, trong lòng Mộ Ca mơ hồ kích động. Thuốc cải tạo gen càng ngày càng mang đến cho nàng nhiều kinh hi.

Vì vậy, nàng quan tâm đến sự khác thường của Mộ Khinh Ca hơn là tình huống của mình. Nàng (Mộ Khinh Ca) rời đi quá mức vội vàng, sau khi Bắc

Mình lão nhân chết, cũng biểu hiện quá mức bình tĩnh.

Đột nhiên, một cỗ khí tức cường đại đột ngột xuất hiện, làm cho thần kinh Mộ Ca căng thẳng, thầm nghĩ trong lòng: "Không xong!" Hiện giờ thân thể nàng đang hồng bét, làm sao có thể chiến tiếp nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tiểu Ca nhi không ngoan

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Khí tức cường đại, nghiền áp hết thảy mọi thứ trong rừng.

Trong lòng Mộ Ca mắng một tiếng: "Xúi quẩy!" Lại nghe được một thanh âm làm cho người ta khó quên.

"Tiểu Ca nhi lại không ngoan."

Ngữ khí rõ ràng cao ngạo, tôn quý lạnh lùng, lại có tình lộ ra sùng nịch ngọt chết người.

Mộ Ca sùng sốt, giây tiếp theo, liền cảm thấy chính mình rơi vào một cái ôm ấm áp mà cường đại. Mặc dù chỉ cách lớp y phục, nhưng nàng đều có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc.

Mùi thơm lạ lùng quen thuộc bay tới, chui vào chóp mũi nàng.

Tiếp theo, một khuôn mặt tuấn tú khuyên thể vô song ánh vào đôi mắt nàng. Giống như một vị thần, tuấn mỹ vô đạo, ngũ quan tìm không ra một tia khuyết điểm nhỏ nhất, tựa hồ phiếm một tầng ánh quang nhân nhạ.

"Cuồng rình lên!" Mộ Ca nghiêng răng xuất ra ba chữ.

Người đến sùng sốt, ba chữ "cuồng rình lên" giống như con kiến thuận theo lỗ tai hắn, chui vào đáy lòng. Ba chữ nghiêng răng nghiêng lợi này, làm hắn nhớ tới bọn họ lúc mới gặp.

Dưới ánh trăng, đom đóm làm bạn, thiếu nữ lạnh nhạ một mình dưới dòng suối tẩy trừ một thân dơ bẩn.

Nàng là người đầu tiên có gan đối mặt với hắn, dám chất vấn hắn.

Mà cố tình, một người như vậy, thậm chí ngay cả xích cánh cũng không phải.

Khi hắn ở trước mặt nàng bày ra thực lực kinh người, hắn nhìn đến lại không phải sợ hãi hèn mọn, mà là một loại ý chí hiếu thắng mãnh liệt.

Hơn nữa, nàng nhìn thấy dung mạo kinh thể của hắn, cũng không giống như những nữ tử khác lộ ra thần tình háo sắc. Trừ bỏ ánh mắt lộ ra kinh diễm chói lát lúc đầu, hắn không thể nhìn thấy bất luận một tia cảm xúc nào khác.

Cặp mắt kia bình tĩnh không gợn sóng, khiến tâm hắn yên lặng bao năm đột nhiên nhảy lên. Tựa hồ, hắn muốn đem bộ dáng chính mình thật sâu rót vào trong con mắt kia, rất muốn nhìn đến đôi mắt kia phá vỡ bình tĩnh.

Nàng, thật đặc biệt.

Dung nhan khuyên thể, ngũ quan góc cạnh tuấn mỹ chậm rãi trở nên nhu hòa, khóe miệng quyền rũ ra một tia tiểu ý. Hắn nhìn hồng y xinh đẹp bị thương không nhẹ trong ngực mình. Máu đỏ tặc khí, vốn là màu sắc hắn chán ghét nhất. Cố tình, mặc trên người nàng khiến hắn chán ghét không nổi, ngược lại cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

Phảng phất, trên thế giới này, chỉ có màu đỏ mãnh liệt, mới có thể họa ra sự khác biệt của nàng.

Hồng y bị rách hư, lây dính không ít máu và bùn. Rõ ràng mình đầy thương tích, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc kia lại tràn đầy kiết ngạo và bất khuất.

"Buông ta ra, lão yêu quái!" Bị bạch y nam tử khuyên thể ôm vào trong ngực, Mộ Ca lại không có chút nào xấu hổ. Biết rõ đánh không lại người trước mắt, nàng chỉ có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt bất mãn của mình.

Lão yêu quái?

Tư Mạch khẽ nhướn mày kiểm, bản thân lúc nào biến thành lão yêu quái?

"Người bị thương." Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, Tư Mạch vẫn đề lại khó hiểu trong lòng, nhắc nhở Mộ Ca.

Mộ Ca trong lòng liếc trắng mắt một cái. Không cần hắn nhắc nhở, nàng cũng biết chính mình bị thương.

"Vô nghĩa." Ánh mắt Mộ Ca bỏ qua một bên, hừ lạnh một tiếng.

Thái độ lạnh nhạt, không có chọc Tư Mạch tức giận, ngược lại khiến hắn hứng thú càng sâu.

"Là hắn đã thương người?" Ánh mắt Tư Mạch một khi rời khỏi Mộ Ca, liền biến trở về như bình thường cô lãnh mà cao quý. Khi nhìn thấy thi thể Bắc Minh lão nhân, sâu trong con người hắn phách mê hoặc hiện lên một cổ sát ý.

Người hắn đề ý, cư nhiên có người dám thương tổn?

"Uh, hắn đã thương ta, ta giết hắn. Cũng coi như là thanh toán xong." Mộ Ca bình tĩnh trả lời. Nàng cũng không biết, mình tại sao lại ma xui quỷ khiến đi giải thích một câu.

Tư Mạch sùng sốt, trong lòng buồn cười.

Còn tính toán như vậy? Người khác tổn hại nàng, nàng giết người khác, xem như thanh toán xong? Mặc dù có cái gì đó không đúng, nhưng Tư Mạch không thể phủ nhận, hắn thực thích loại phương thức tính toán này.

Đặc biệt là, loại phương thức tính toán này dùng trên người Mộ Ca. Hắn thậm chí cảm thấy rằng đây là chuyện đương nhiên.

Dĩ nhiên, nếu là nàng đã thương người khác?

Ân, đã thương liền đã thương. Tiểu Ca nhi không giết người, người nợ hắn là nên mang ơn đội nghĩa, đa tạ Tiểu Ca nhi nhân từ không phải sao?

Nếu lúc này, suy nghĩ trong lòng Tư Mạch, bị hai người Cô Nhài và Cô Dạ âm thầm đi theo biết được. Chỉ sợ bọn họ sẽ ôm đầu khóc rống, thương tiếc tam quan chủ tử của bọn họ đã dần bị vận vẹo.

"Ngoan, ăn dược này vào." Trong lúc nói chuyện, bàn tay dài rộng của Tư Mạch nhiều thêm một hạt đan dược phẩm thanh quang, mùi hương nồng đậm.

Mộ Ca liếc nhìn đan dược kia, chớp mắt cự tuyệt: "Không cần."

Mộ Ca cự tuyệt, trong mắt Tư Mạch giống hệt tiểu hài tử giận dỗi. Hắn nhíu nhíu mày, nhẹ giọng dỗ dành: "Ăn dược, liền sẽ tốt."

"Không cần, không dùng, không ăn."

"Tiểu Ca nhi nghe lời, ăn một cái."

"Không ăn! Ta cảnh cáo ngươi không được dùng từ xưng hô buồn nôn như vậy với ta."

"Ngươi ngoan ngoãn uống thuốc, ta liền cân nhắc lời đề nghị của ngươi."

"Ngươi dứt xéo."

Cuộc đối thoại ngây thơ, theo gió càng truyền càng xa, chui vào trong tai hai người hộ pháp đang âm thầm đi theo kia.

Hai người cũng nhin không được run lên, dùng ánh mắt trao đổi.

"Chủ tử thật sự bị bệnh."

"Hơn nữa bệnh cũng không nhẹ."

"Làm sao bây giờ?"

"Khó giải..."

Hai người bị ai rơi lệ đầy mặt quay đầu đi. Vì sao bọn họ lại có cảm giác hình tượng vị chủ tử anh minh thần võ, người lạ chó gần trong tâm trí bọn họ đang càng ngày càng đi xa?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nam nhân đáng sợ!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Khốn kiếp! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Mộ Ca thật sự nhẫn không được nam nhân này cứ niệm bên cạnh nàng, rốt cuộc dưới trảm mặc bạo phát.

"Ăn được." Tư Mạch vẫn như cũ treo lên nụ cười sùng nịch nhìn nàng. Trong tay còn cầm viên được hoàn phẩm thanh quang kia.

"..." Mộ Ca tuyệt vọng.

Nàng thật sự không hiểu được, nàng cùng người nam nhân này có một xu quan hệ sao? Vì sao phải quần quít ép nàng ăn được. Coi như là nàng không ăn được, chết ở chỗ này, cũng là chuyện của nàng đi.

"Nếu tâm đồng tình ngươi lan tràn, có thể đi tìm người khác, ta không cần." Mộ Ca nghiêng răng, hung dữ đối với Tư Mạch.

Nhưng, Tư Mạch lại nói một câu, khiến cho thân thể mềm mại của nàng chấn động.

"Ta chỉ nguyện tốt với ngươi."

Cả người sồn tóc gáy thoát khỏi cái ôm ấp của nam nhân, con mắt lạnh của Mộ Ca tràn ngập vẻ đề phòng.

"Ngươi từ biến thái, lão yêu quái nghìn năm không chết, cút xa gia một chút."

Mình là ôn dịch sao?

Tư Mạch có chút cười khổ nhìn Mộ Ca tránh hấn như rắn rết. Hấn bắt quá là cảm thấy nàng thú vị, mới nguyện ý thân cận nàng. Đã bao nhiêu năm, người có thể làm hấn sinh ra hứng thú ít càng thêm ít. Khó được gặp phải một người, hấn tự nhiên không muốn buông tha.

Từ biến thái... Lão yêu quái... Ân, chưa từng có người nào nói hấn như vậy.

Con ngươi Tư Mạch như hồ phách, lại tựa như lưu ly. Ánh mắt chớp động, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ thực sự của hấn giờ phút này.

"Nếu nàng không chịu tự mình ăn, ta chỉ có thể tự mình uy nàng." Tư Mạch lại cười nói, nhưng trên nét mặt lại nồng đậm cảnh cáo, làm cho Mộ Ca trong lòng nháy dưng.

Lão tử đánh không lại hấn!

Bị Tư Mạch nói kích thích đến cả kinh, Mộ Ca bị ai ở trong lòng thừa nhận sự thật này, vội vàng vén lên tay áo của mình, lộ ra cánh tay bóng loáng như ngọc, đối với hấn nói: "Ngươi xem, ta không có việc gì. Không cần uống thuốc, thật sự."

Tư Mạch hơi hơi nhú mày.

Đích xác, từ mức độ tổn hại của áo ngoài mà nói, cánh tay của nàng tất nhiên bị thương, đặc biệt là tay phải càng thêm nghiêm trọng. Nhưng hiện giờ hai tay của nàng, tính cả cánh tay bên trong, nơi nào hiện lên bộ dạng nửa điểm bị thương?

Đề xuống nghi hoặc dưới đáy lòng, bàn tay to lớn của Tư Mạch đưa tới, trong ánh mắt mờ mịt của Mộ Ca, kéo xuống ống tay áo của nàng, che đi da thịt nõn nà, trầm giọng trách cứ: "Ngoan, cẩn thận lạnh."

Nói xong, ánh mắt cảnh cáo hàm chứa sát ý, không dấu vết quét tới hai con người đang ẩn nấp trong bóng tối.

Hai người đang âm thầm ẩn nấp, tức khắc cảm thấy sát ý băng hàn đến thấu xương thổi qua da mình. Trái tim nhỏ không khỏi run lên, nội tâm ủy khuất khó có thể vụng dấy.

"Chủ tử, không phải là thuộc hạ khiến cho vị tiểu thư kia kéo lên tay áo a!"

"Chủ tử, hết thấy tới quá đột nhiên, bọn thuộc hạ không kịp nhắm mắt a!"

"Chủ tử, chúng ta cái gì cũng chưa thấy!"

Hai người kiên định mà bị trắng dưng sức gắt đầu. Đồng thời, trong lòng ôm đầu khóc rống, Thánh chủ cao lãnh không gần nữ sắc của bọn họ không còn nữa, hơn nữa lại còn có dục vọng chiếm hữu đáng sợ.

Cách xa như vậy, trời lại chập tối, bọn họ thật sự cái gì cũng không thấy rõ ràng, được chứ? Hơn nữa, không phải chỉ là hờ hai cánh tay thôi sao? Đến mức phải khăn trương như vậy?

Dùng sức kéo ra ngón tay khớp xương rõ ràng khỏi tay áo của mình, Mộ Ca lui về sau hai bước, cảnh giác hỏi: "Người cũng thấy ta không sao rồi, có thể đi được chưa?"

Tuy gia gia đã từng nói qua, cùng nam nhân này có quan hệ tốt, đối với tương lai an toàn của nàng có bảo đảm. Nhưng mà đáy lòng Mộ Ca bài xích loại tư tưởng dựa vào cường quyền.

Cho nên, khi lần nữa gặp lại nam nhân này, nàng căn bản một chút kích động cũng không có. Thậm chí ước gì hắn nhanh lên biến mất trước mắt mình.

Tư Mạch đánh giá liếc nhìn nàng một cái, trong mắt đột nhiên sáng ngời, nheo lại hai mắt, thanh âm trì hoãn nói: "Đột nhiên có được năng lực hồi phục mạnh như vậy, thậm chí, còn có thể tu luyện."

Lời nói không chút để ý, làm trong lòng Mộ Ca rung mình, đáy mắt thanh thấu tức khắc nổi lên nồng đậm sát ý.

Nam nhân này... Thật sự quá đáng sợ...

Dường như ở trước mặt hắn, nàng không có bất luận bí mật gì đáng nói. Mọi thứ của nàng, hắn đều có thể dễ dàng nhìn trộm, xem đến rõ ràng.

Sát ý này, Tư Mạch tựa hồ không để ý.

Hắn tự mình nói: "Xem ra, ta không ở đây mấy ngày, người gặp phải kỳ ngộ gì cải biến thể chất. Đây là một chuyện vui, nhưng..."

Nhưng? Nhưng cái gì?

Trong lòng Mộ Ca lại nhảy dựng, gắt gao nhìn chăm chăm vào dung nhan khuynh thế vô song trước mắt.

Tư Mạch đột nhiên cười cười, bàn tay to lớn bỗng nheo nheo chớp mũi Mộ Ca. Trước khi người sau kịp có phản ứng, lại điềm nhiên không việc gì thu hồi: "Người không nghe lời, lại dùng Lời Linh Căn của người rồi."

"..." Trong đầu Mộ Ca chỉ còn lại có khiếp sợ.

Cái đồ biến thái này, là sau khi nàng kết thúc chiến đấu mới xuất hiện đấy. Mà nơi này bị phá hủy thành cái dạng này, tuyệt đại bộ phận là do một kích khủng bố của Bắc Minh lão nhân.

Mà hắn, cư nhiên có thể phát giác được bản thân sử dụng dị năng?

Hắn thật đáng sợ! Cặp mắt kia, có phải hay không có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ trên thế gian? Còn có cái gì hắn không thể nhìn thấu?

Mộ Ca cảm thấy sống lưng mình, bị mồ hôi lạnh bao trùm. Gió thổi qua, lạnh lẽo.

Tư Mạch không nhận thấy được, lời nói của mình, đối với Mộ Ca mang đến bao nhiêu rung động. Chỉ là lần nữa dặn dò: "Về sau nghe lời, tận lực hạn chế sử dụng Lời Linh Căn, cũng đừng nên quá mức ý lại. Đạo lý thất phu vô tội hoài璧其罪, người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

(*) Thất phu vô tội hoài璧其罪: người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

Có ý tứ gì?

Trong lòng Mộ Ca cân nhắc lặp lại lời Tư Mạch.

Chẳng lẽ, dị năng của nàng sẽ khiến kẻ khác gấp nghe? Nhưng mà, vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ còn có thể cướp đi dị năng của nàng hay sao?

"Có một số việc, người hiện tại không cần biết rõ. Người chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói, nhớ kỹ ta sẽ không hại người là được." Tư Mạch lại nói.

Trong đôi mắt thanh triệt của Mộ Ca phản chiếu lấy bộ dạng Tư Mạch. Nàng chăm chú nhìn hắn, tựa hồ muốn phân biệt lời hắn nói thiệt hay giả. Một lát sau, nàng mới rũ xuống đôi mắt, khiến lông mi cong dài che giấu cảm xúc, cực không tình nguyện "Àn" một tiếng.

Không gian, tựa như đột nhiên im lặng xuống.

Yên tĩnh, thời gian dần trôi qua khiến giữa hai người nhiều thêm vài phần xấu hổ, còn có ái muội không rõ.

Gần nửa canh giờ sau, Mộ Ca mới nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn về phía nam nhân đang trầm mặc. Vừa liếc liền đụng phải ý cười thâm sâu trong đôi mắt nam nhân, phảng phất đặt bản thân mình vào trong bầu trời đêm.

"Khụ khụ." Thoáng lúng túng nhìn qua một bên, Mộ Ca chống đỡ dậy.

Ngay tại vừa rồi, sau khi nàng cảm thấy toàn thân không còn cảm thấy khó chịu, nàng mới xác định thuốc cải tạo gien trừ bỏ bài xuất ra chất độc còn có trứng màu thứ hai, chính là năng lực phục hồi siêu cường.

Điểm này, cơ hồ khiến nàng ở thế bất bại. Trừ phi, có thể trực tiếp đem nàng đánh chết, đoạn tuyệt sinh cơ.

Mộ Ca đứng lên, tay áo vỗ vỗ xuống bùn đất trên người.

Trong lòng có chút ghen ghét, vì sao ba lần gặp mặt gia hỏa này đều là thời điểm mình chật vật không chịu nổi? Thật là làm cho người chê cười.

Tầm mắt Tư Mạch theo Mộ Ca mà động, thấy bộ dáng nàng không được tự nhiên, đột nhiên cảm thấy vô cùng đáng yêu. Hồng y kia, mặc trên người nàng, mặc dù vừa dơ vừa rách, cũng không làm tổn hại nàng nửa phần tao nhã.

Cảm giác có một đôi mắt dừng trên người mình, trong lòng Mộ Ca nghiêng rằng, làm như không thấy hướng thi thể Bắc Minh lão nhân đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tu Di giới, vô tự lệnh bài

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trời, đã dần dần sáng.

Nghĩ đến Âu Hà và Hoa Nguyệt không sai biệt lắm sẽ tới hầu hạ mình rời giường, Mộ Ca biết mình không có quá nhiều thời gian tiêu hao ở bên ngoài.

Son động đã bị phá hủy hoàn toàn.

Mộ Ca đi tới thi thể của Bắc Minh lão nhân, ngồi xổm xuống, hai tay cẩn thận lục lọi trong người hắn.

Nói chung, đồ vật đáng giá nhất, thường đều luôn ở bên người.

Tuy rằng, Tiểu tước gia Mộ phủ là nàng không thiếu tiền, nhưng mà lão hỗn đản này tra tấn mình cả một đêm, còn xem chút nữa lấy mạng của nàng, thế nào cũng phải chiếm được chút chiến lợi phẩm đền bù tổn thất cho trái tim nhỏ bị thương của mình đi.

Thế nhưng, Mộ Ca đem cả người Bắc Minh lão nhân lật trong lật ngoài, lại bị ai phát hiện, trên người lão hỗn đản này chẳng có thứ gì.

Tư Mạch nhìn xem động tác của Mộ Ca, tự nhiên đoán được nàng muốn làm cái gì.

Khóe miệng hắn chứa ý cười, trong mắt tràn đầy sùng nịnh, không hề có ý tứ ngăn cản. Chẳng qua, khi hắn nhìn đến đôi tay nhỏ mềm mại tinh tế kia ở trên thi thể vuốt vuốt một hồi. Ý cười trong mắt hắn chậm rãi thu lại, thay vào đó là sát ý, gắt gao nhìn chăm chăm vào thi thể Bắc Minh lão nhân, tựa hồ chỉ muốn quất xác xả hận.

Đang khi Mộ Ca vẫn chưa từ bỏ ý định, tính toán lại kiểm tra thêm lần nữa...Bỗng, sau lưng một trận gió thổi qua, tay bị một bàn tay to lớn ầm ập bao phủ, bên tai vang lên thanh âm như hương rượu say lòng người: "Tiểu Ca nhi, người hắn quá bẩn, đừng để dơ tay ngươi."

Xung hô buồn nôn làm cho huyết thái dương của Mộ Ca nhảy lên, nghiêng rằng kháng nghị: "Cấm gọi ta cái gì Tiểu Ca nhi."

"Được. Ta đáp ứng ngươi, trên đời này chỉ có ta được gọi như vậy. Người nào dám gọi, ta liền giết hắn." Tư Mạch nghiêm trang trả lời.

Quá, vô, sỉ!

Mộ Ca đột nhiên có một loại xúc động nghiêng nát răng, dùng sức rút tay ra, hung tợn trừng mắt nhìn người nào đó: "Vậy ngươi trước hết giết chính ngươi đi."

Đáng tiếc, Tư Mạch đối với những lời này làm như không thấy. Đôi mắt đã xua đi sát ý dừng trên người Bắc Minh lão nhân, cười dịu dàng đối với Mộ Ca nói: "Tiểu Ca nhi không thu hoạch được gì?"

"Nói nhảm." Mộ Ca trừng mắt nhìn một cái.

Vô lý chống đối này, Tư Mạch không chút nào để vào mắt. Nhếch miệng mỉm cười, đầu ngón tay hướng lên chỉ vào bàn tay khô gầy của Bắc Minh lão

nhân.

Lập tức, kỳ tích phát sinh!

Trong mắt Mộ Ca, trên ngón tay nguyên bản không có vật gì, đột nhiên nhiều hơn một chiếc nhẫn đen tuyền, tạo hình cổ xưa.

Không chút do dự, Mộ Ca tháo xuống chiếc nhẫn kia từ trên tay Bắc Minh lão nhân, ánh mắt mang theo khiếp sợ nhìn về phía người nam nhân cao lớn tuần mỷ.

"Chỉ là Chương Nhãn pháp mà thôi." Tư Mạch thần nhiên nói.

Thế nhưng, trong lòng Mộ Ca rõ ràng, hắn nói "chỉ là" nhẹ nhàng bằng giọng này, sợ là không phải tất cả cao thủ nào đều có thể nhìn thấu.

Mộ Ca lần nữa cảm thấy Tư Mạch cường đại, trong nội tâm xuất hiện áp lực vô cùng, lại cũng là động lực.

"Ta muốn trở nên cường đại! Cuối cùng sẽ có một ngày đứng ở trên đỉnh thế giới này!"

Không nhận thấy tâm tư của Mộ Ca giờ phút này, tầm mắt Tư Mạch dừng trên chiếc nhẫn kia, khẽ cười nói: "Ồ Lâm Xuyên, có thể có được một Tu Di giới, xem ra cũng là một kẻ có đại cơ duyên."

Mộ Ca không cho là đúng bữu môi. Có đại cơ duyên thì thế nào? Còn không phải bị nàng và Mộ Khinh Ca cùng liên hợp giết chết?

Bất quá... Một chiếc nhẫn mà thôi, có cái gì kỳ lạ?

Mộ Ca tò mò đánh giá chiếc nhẫn đen tuyền trong tay.

Thấy nàng như thế, Tư Mạch liền giải thích nói: "Cái gọi là Tu Di giới, trên thực tế là một tài liệu đặc thù, lợi dụng không gian linh khí đánh tạo nên, có thể dùng để trữ vật."

Kia chẳng phải là không gian giới chỉ!

Mộ Ca hiểu được. Bản thân nàng trừ bỏ lõi hệ dị năng ở ngoài, còn có được không gian dị năng. Đối với khái niệm không gian tồn trữ nàng hiểu. Chỉ là nàng không nghĩ tới xuyên qua đến dị giới này, thế mà lại có thể có loại thông qua vật chất đặc thù đánh tạo nên không gian.

Cẩn thận ghi nhớ lời nói trong miệng Tư Mạch, nàng đột nhiên cảm giác được, Tu Di giới trong tay này, chỉ sợ giống với bông tai màu tím trên tai trái mình, ở Lâm Xuyên đại lục đều là cực kỳ thừa thớt.

Tu Di giới, nàng không cần. Bản thân nàng đã có không gian của mình, cái kia an toàn hơn. Nàng lúc này tò mò là, thứ được Bắc Minh lão nhân cẩn thận cất giấu trong Tu Di giới, đến cùng là bảo bối gì.

"Làm sao có thể mở ra?" Mộ Ca cầm lấy giới chỉ, trực tiếp hướng Tư Mạch hỏi.

Nàng phát hiện, tựa hồ trên thế giới này không có chuyện gì là nam nhân này không biết. Đã như vậy, nàng vì cái gì không hảo hảo dùng bản bách khoa toàn thư dị giới di động này một chút?

Mộ Ca chủ động mở miệng, làm tâm tình Tư Mạch rất tốt. Hắn trả lời nói: "Nói như vậy, Tu Di giới sẽ lưu giữ khí tức của chủ nhân, trừ bỏ chủ nhân bên ngoài, bất luận kẻ nào đều không thể mở được. Bất quá chủ nhân của nó hôm nay đã chết, Tu Di giới này cũng đã thành vật vô chủ. Chỉ cần ngươi đem tinh thần lực phóng xuất ra, là có thể mở ra giới chỉ, lấy được đồ vật bên trong."

Tinh Thần lực, đối với Mộ Ca mà nói rất quen thuộc.

Đừng quên, kiếp trước nàng muốn đề cao cấp bậc dị năng, chính là dựa vào tu luyện tinh thần lực. Thậm chí nàng hoài nghi, sở dĩ nàng xuyên đến trùng sinh tại dị giới, chính là nguyên nhân bởi vì tinh thần lực của nàng so với người bình thường mà nói, càng cường đại.

Được Tư Mạch đề điểm, Mộ Ca thu liễm tâm thần, chậm rãi phóng xuất ra tinh thần lực của mình.

Tinh thần lực vô hình vô sắc, từ mi tâm Mộ Ca chui ra. Giống như sợi mỏng, hướng về Tu Di giới trong tay nàng mà đi.

Lúc tinh thần lực đi tới bên ngoài Tu Di giới, Mộ Ca không có xông vào, mà là cẩn thận thăm dò một chút. Xác định không có lực cản, nàng mới yên tâm tiến vào thế giới bên trong Tu Di giới.

Thông qua tinh thần lực, Mộ Ca phát hiện chính mình thấy được một không gian ước chừng hơn mười mét vuông. Không gian này, cùng không gian dị năng của nàng có chút tương tự, đồng dạng không có cửa và cửa sổ.

Nhưng bất đồng chính là, không gian của nàng có ánh sáng long lanh như thủy tinh, mà không gian bên trong Tu Di giới này, lại có chút tối tăm.

Kết thúc so sánh trong lòng, Mộ Ca bắt đầu tìm kiếm bảo bối của Bắc Minh lão nhân.

Bắc Minh lão nhân cất chứa đồ vật, đại bộ phận đều là thảo dược trân quý. Nhưng là, đối với Mộ Ca mà nói, những thứ thảo dược này so với cỏ dại không khác gì.

Trừ cái đó ra, chính là một ít vàng bạc.

Mộ Ca có chút thất vọng, rất không cam lòng. Chẳng lẽ, vất vả sống qua một đêm, lấy được chính là những thứ ngổn ngang này?

Nàng chưa từ bỏ ý định, lại lần nữa đứng lên tìm kiếm.

Đột nhiên, nàng phát hiện trong góc của không gian, một hộp gỗ lớn cỡ bàn tay yên tĩnh nằm ở đó.

"Đó là cái gì?" Lòng hiếu kỳ khiến cho Mộ Ca cầm lên hộp gỗ nhìn như bình thường kia. Thế nhưng, ngay khi nàng muốn mở nó ra, mò mẫm đủ kiểu, cuối cùng phát hiện, vô luận nàng làm thế nào cũng không thể mở ra hộp gỗ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Mộ Ca nhíu mày. Trầm mặc một hồi, mang theo hộp gỗ thối lui ra khỏi không gian Tu Di giới.

Lúc Mộ Ca mở mắt ra, trong tay liền nhiều hơn một hộp gỗ bị nàng mang ra ngoài.

Không có chút cảm giác xấu hổ, Mộ Ca trực tiếp đem hộp gỗ đưa cho Tư Mạch: "Mở không ra."

Tư Mạch mỉm cười tiếp nhận, không có chút cảm giác bị người sai khiến mà không vui. Đánh giá nhìn hộp gỗ, hần liền trả lời nghi hoặc của Mộ Ca: "Hộp này bị người hạ xuống cấm chế, phải cởi bỏ cấm chế mới có thể mở ra."

"Cấm chế?" Mộ Ca không biết rõ cấm chế là cái gì, lại biết rõ chuyện trọng yếu nhất là cái gì: "Người có thể cởi bỏ?" Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu của nàng lại cực kỳ khẳng định.

Tư Mạch hơi hơi mở miệng, xác định lời nói của Mộ Ca.

Mộ Ca nhướn mày, nhẹ nhàng cầm, tựa hồ đối với Tư Mạch nói: "Làm phiền."

Tư Mạch nắm lấy hộp gỗ, đôi mắt hồ phách như lưu ly xuất hiện các loại pháp tắc tính toán. Trong chớp mắt, khôi phục lại bình tĩnh.

"Được rồi." Tư Mạch đem hộp gỗ đưa cho Mộ Ca.

Thế là xong rồi?

Mộ Ca có chút kinh ngạc. Nàng còn tưởng rằng sẽ chứng kiến một màn kinh tâm động phách. Lại không nghĩ, chỉ bắt quá một cái nháy mắt, là được rồi?

Ôm thái độ hoài nghi, Mộ Ca tiếp nhận hộp gỗ.

Đầu ngón tay chạm đến nắp hộp gỗ, "Két" một tiếng, thanh âm rất nhỏ vang lên.

Thật sự mở!

Con mắt Mộ Ca co rút lại, tràn đầy kinh hãi.

Hộp gỗ được mở ra, bên trong nằm lẳng lẳng một khối vô tự lệnh bài, còn có một hạt đan dược hiện ra ánh quang. Đan dược kia, giống như mắt rồng, toàn thân tản ra ánh sáng chói mắt, mơ hồ có thể thấy được phù văn màu vàng.

Ngược lại, vô tự lệnh bài lại có chút giản dị. Nhưng có thể bị cấm chế hộp gỗ bảo hộ, lệnh bài kia có thể nào là bình thường?

Những thứ trong hộp gỗ, Tư Mạch cũng thấy.

Trong mắt hần hiện lên một tia kinh ngạc, có chút cảm khái đối với Mộ Ca nói: "Tiểu Ca nhi, ta không thể không nói, vận khí của ngươi thực sự là nghịch thiên."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đan Thần truyền thừa

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Vận khí của ta luôn luôn không tệ." Hai mắt Mộ Ca híp lại, trong khóe mắt lộ ra thần thái động lòng người.

Mặc dù không biết giá trị của vật trong hộp gỗ đó, nhưng, có thể làm cho nam nhân cường đại nhất trên Lâm Xuyên đại lục này nói ra như vậy, Mộ Ca không cần nghĩ cũng biết mình nhất định được tiện nghi lớn rồi.

Khóe môi quyền rũ ra một vòng cung nhàn nhạt, nhìn qua lệnh bài và đan dược trong hộp gỗ, Mộ Ca lúc này đã quên mất phần nợ đối với nam nhân dạy mãi không sửa kia.

Đầu ngón tay đem đan dược gẩy sang một bên, Mộ Ca đầu tiên cầm lệnh bài không có lấy một chữ lên.

"Thật nặng."

Đem lệnh bài nắm trong tay, Mộ Ca liền cảm thấy trong tay mình giống như đang cầm một vật không dưới trăm cân.

Nếu không phải tu vi nàng hiện giờ là hoàng cảnh đỉnh phong, chỉ sợ khối lệnh bài này có thể khiến cho nàng triệt để làm trò cười cho thiên hạ, lần nữa lại mất mặt trước mặt nam nhân này.

Nhiều mảy, trong lòng Mộ Ca nghi hoặc sức nặng của lệnh bài. Đồng thời, cũng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngoài của lệnh bài. Phán đoán lệnh bài là từ chất liệu gì đúc thành.

Thế nhưng, sờ soạng cả buổi, Mộ Ca vẫn không thể khẳng định chất liệu của lệnh bài.

Khối lệnh bài này bóng loáng vô cùng, rồi lại mang sắc thái đục ngầu, ám trầm. Cảm giác, có một loại nhàn nhạt lạnh lẽo, nhưng lại không giống ngọc thạch tinh tế thông thấu như vậy.

Kim loại? Trong lòng Mộ Ca phủ nhận.

Nàng không biết thế giới này xử lý kim loại như thế nào, nhưng kinh nghiệm kiếp trước của nàng nói cho nàng biết, lệnh bài trong tay cũng không hề giống kim loại.

Thạch tài? Nhưng độ sáng bóng tựa hồ lại vượt qua thạch tài.

Quan trọng nhất là, loại chất lượng vượt qua thể tích này, không cách nào phù hợp với các vật chất khác đã biết trong đầu Mộ Ca.

"Khối lệnh bài này rốt cuộc có ích lợi gì?" So với chất liệu của lệnh bài, Mộ Ca càng để ý hơn chính là công dụng của nó.

Đột nhiên, trong tay nàng buông lỏng, vô tự lệnh bài nặng tựa trăm cân đã rơi trong tay Tư Mạch. Ngón tay đẹp mắt nắm lệnh bài, vậy mà lại phá lệ phù hợp.

Mộ Ca sững sờ, lập tức kịp phản ứng, quát: "Uy! Sao ngươi đoạt đồ vật của ta."

Tư Mạch buồn cười nhìn bộ dáng Mộ Ca như tiểu thú bị xâm phạm, hỏi lại: "Ngươi có biết đây là cái gì?"

"Nói nhảm, ta làm sao biết được." Mộ Ca tức giận.

"Nếu ngươi không biết, ta liền nói cho ngươi được không?" Tư Mạch không chút nào để ý giọng điệu Mộ Ca.

"Ngươi biết?" Đôi mắt Mộ Ca sáng ngời. Đúng rồi, nàng thế nào đã quên đứng trước mặt mình là lão yêu quái đã sống hơn nghìn năm, còn có cái gì không biết? Quả thực chính là một quyền "từ điển sống" a!

Tư Mạch cười gật đầu, lệnh bài trong tay hần tựa hồ biến thành một đồ vật thường thức.

Vậy ngươi mau nói!

Trong mắt Mộ Ca tràn đầy chờ mong, làm lấy nhiễm đến tâm tình tốt của Tư Mạch.

Hắn chậm rãi nói: "Tuy rằng Lâm Xuyên đại lục đã xuống dốc, nhưng tương truyền, một ít Thượng cổ di tích vẫn giữ trên mảnh đất này. Khối vô tự lệnh bài này, không ngoài ý muốn, hần chính là từ chỗ di tích nào đó rơi ra. Đồ vật có thể tiến vào Thượng cổ di tích, đều có thể xưng là bảo bối. Khối vô tự lệnh bài này, chính là lệnh bài mở ra không gian."

"Lệnh bài mở ra không gian? Có ý tứ gì?" Mộ Ca nhíu mày hỏi.

Chẳng lẽ, dựa vào khối lệnh bài này có thể tiến hành bước nhảy không gian hoặc xuyên qua không gian?

Tư Mạch cho Mộ Ca một cái ánh mắt "đừng nóng vội", tiếp tục giải thích: "Trên khối lệnh bài này không lưu lại bất kỳ chữ viết gì. Khả năng duy nhất

chính là nó có thể mở ra không gian, đã bị vứt đi, hoặc là đã mất đi chủ nhân. Nếu người có thể kích hoạt khối lệnh bài này, nói không chừng vận khí tốt mà nói có thể trở thành chủ nhân không gian. Dù gì, cũng có thể tự do ra vào phiên không gian kia, nhiều thêm một lá bài tẩy."

"Trâu như vậy!" Mộ Ca chấn kinh rồi.

Tuy rằng nàng cũng có không gian, nhưng không gian của nàng chỉ có thể dùng để trữ vật. Bản thân nàng cũng chỉ là ý thức tiến vào trong đó, thân thể lại lưu ở bên ngoài.

Nhưng, dựa theo cách nói của lão yêu quái, nếu nàng có thể kích hoạt lệnh bài, cả người liền có thể tự do ra vào phiên không gian kia. Đây quả thực là một cái mai rùa đen vận năm a!

Nếu gặp phải cường giả thực lực vượt xa mình, đánh không lại, tối thiểu cũng có thể bảo vệ được tính mạng a!

"Lệnh bài này kích hoạt thế nào?" Mộ Ca càng nghĩ càng thấy nhiều chỗ tốt, kích động hỏi.

Nhưng Tư Mạch lại không có giải thích giúp nàng, cho ra đáp án nàng muốn. Mà là nói sâu xa: "Phương pháp kích hoạt lệnh bài không gian, từ xưa đến nay không có thống nhất. Có thể kích hoạt nó hay không, còn phải xem nó và người có hữu duyên hay không."

Mộ Ca buồn bực.

Một loại cảm giác từ trên đám mây rơi thẳng xuống đánh úp vào đại não, đau lòng khiến nàng muốn học máu.

Cái cảm giác cầm chìa khóa bảo tàng trên tay, lại tìm không thấy ổ khóa, các người thấy sao há?

"Đừng nóng vội, là của người, chung quy sẽ là của người." Tư Mạch có chút không muốn nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Mộ Ca, đem lệnh bài trả lại cho nàng, ôn nhu an ủi.

Trọng lượng trăm cân trên tay không làm cánh tay Mộ Ca cong vẹo.

Nàng nắm thật chặt lệnh bài, nháy mắt, lệnh bài liền biến mất trong tay nàng. Tựa hồ, lệnh bài bị nàng thu hồi trong Tu Di giới. Nhưng thực tế, nàng đem lệnh bài ném vào không gian của mình.

Nói giỡn, bảo bối trọng yếu như thế, sao có thể đặt ở trong Tu Di giới? Thả vào không gian của mình là an toàn nhất.

Bất quá, Tu Di giới này có thể làm vật che giấu. Như vậy, sẽ không có ai biết chính nàng có một cái không gian. Mộ Ca vốn trộm liếc Tư Mạch một cái, thấy hần không có gì khác thường, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng cố ý ở trước mặt lão yêu quái, đem lệnh bài thu vào không gian. Chính là muốn nhìn xem, cái tên đáng sợ này có thể nhìn thấu không gian của nàng hay không. Nếu không có, vậy không gian của nàng ở Lâm Xuyên đại lục chính là an toàn.

Xem ra, bí mật của nàng còn bảo lưu lại một ít.

Không nghĩ tới, thời điểm nàng thu lệnh bài, thần sắc dưới đáy mắt Tư Mạch khẽ động. Động không gian kia bất đồng với Tu Di giới, đã sớm bị hần phát hiện. Chỉ là hần nhận ra Mộ Ca đề phòng hần, vì vậy dứt khoát giấu nó trong lòng.

Sau khi cầm đi lệnh bài, trong hộp gỗ chỉ còn lại viên đan dược tản ra lực lượng thần bí.

Mộ Ca quơ quơ hộp gỗ, đan dược ở trong đó lẩn qua lẩn lại.

"Đan dược này tựa hồ có chút bất đồng." Mộ Ca lẩm bẩm. Trùng sinh đã gần một tháng, nàng đã ăn vào không ít đan dược. Nhưng, vô luận là của Mộ Hùng lấy ra, hay là của lão yêu quái lấy ra, tựa hồ so ra kém một hạt trong hộp gỗ này.

"Đan dược này đến cùng có thể trị cái gì?" Làm rõ ràng công dụng mới là mục đích. Mộ Ca đem đan dược từ trong hộp gỗ lấy ra, cẩn thận quan sát.

"Nó đồng dạng cũng có cấm chế phong ấn." Tư Mạch đột nhiên nói.

Lại là cấm chế?

Mộ Ca nhíu mày.

"Cấm chế rốt cuộc là cái gì? Vì sao ta chưa từng nghe nói qua." Trong khoảng thời gian này, sự hiểu biết đối với Lâm Xuyên đại lục cũng không xê xích gì nhiều. Nhưng mà cái từ cấm chế này, nàng lần đầu tiên nghe được từ trong miệng Tư Mạch.

Tư Mạch dời mắt nhìn về phía nàng, trầm mặc một hồi, đột nhiên cười nói: "Tiểu Ca nỗ lực tu luyện, một ngày nào đó người sẽ rõ. Cấm chế, không phải là thứ thuộc về Lâm Xuyên."

Mộ Ca mày nhíu lại càng sâu, nàng không hiểu nhìn về phía Tư Mạch hỏi: "Người từng nói, bông tai của ta là huyền khí không nên xuất hiện ở Lâm Xuyên. Còn nói, Tu Di giới ở Lâm Xuyên rất khó xuất hiện. Hôm nay lại nói cấm chế không nên xuất hiện ở chỗ này. Nếu chúng nó đều không nên xuất

hiện ở Lâm Xuyên đại lục, vậy chúng nó nên xuất hiện ở đâu?"

Mộ Ca hỏi khiến cho nụ cười bên miệng Tư Mạch càng sâu. Nhưng hắn vẫn không trả lời vấn đề của nàng, chỉ là mờ mịt nói: "Chỉ cần ngươi nỗ lực tu luyện, ngươi sẽ phát hiện thế giới này lớn hơn nhiều so với ngươi tưởng tượng. Lâm Xuyên, bất quá chỉ là một góc nhỏ mà thôi. Có một số việc, biết rõ sớm, đối với ngươi mà nói cũng không phải là chuyện tốt."

"Ngươi có phải đã đi thế giới khác không? Lão gia tử đã từng nói qua, Lâm Xuyên không có Tật Phong Long Báo. Là ngươi đem chúng nó mang đến, xuất hiện trong tầm mắt mọi người." Mộ Ca nói ra nghi hoặc trong lòng.

Nếu như, người nam nhân này thật có thể xuyên qua các thế giới khác nhau, vậy hắn đến cùng cường đại đến mức nào?

Nhưng Tư Mạch chỉ chậm rãi lắc đầu, cười không nói.

Keo kiệt!

Trong lòng Mộ Ca nhếch miệng, oán trách lão quái vật thừa nước đục thả câu.

Đột nhiên, đan dược trong tay nàng kịch liệt lay động.

"Đây là có chuyện gì?" Trong lòng Mộ Ca cả kinh, nghĩ phải nắm chặt đan dược.

Bỗng, đan dược tránh thoát giam cầm của nàng, bay về mi tâm Mộ Ca. Cái bóng cấp tốc lao tới, phản chiếu dưới đáy mắt thanh triệt của Mộ Ca, như một viên đạn bắn về phía nàng.

Trong nháy mắt, đã rơi vào giữa hai đầu lông mày nàng.

Giây tiếp theo, Mộ Ca chỉ thấy trước mắt một màu đen, liền mất đi tri giác.

"Tiểu Ca nhi!" Tư Mạch thuận di đến bên người Mộ Ca, đưa tay tiếp được thân thể Mộ Ca ngã xuống. Trong ánh mắt hắn không thấy kinh hoàng hay khẩn trương, chỉ nhàn nhạt lầm bầm: "Tiểu Ca nhi, ta nói rồi, là cơ duyên của ngươi, tổng hội sẽ là của ngươi."

Hai người hộ pháp đang âm thầm ẩn trong đêm nói: "Ngươi nói, trên trời dưới đất, có thể làm cho Thánh chủ tự mình hộ pháp truyền thừa, có phải hay không là vị trước mắt này?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lão yêu quái hạ lưu

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong hoảng hốt, Mộ Ca cảm giác mình bị hút vào một nơi hỗn loạn.

Loại cảm giác này, thật giống như khi nàng xuyên qua trùng sinh vậy.

"Chẳng lẽ ta lại trùng sinh? Kháo! Ta bị một hạt đan dược đánh lén chết?" Thời điểm khôi phục ý thức, Mộ Ca bị ý nghĩ trong lòng làm hoảng sợ.

Đột nhiên, trong đầu truyền đến cảm giác xé rách đánh gãy suy nghĩ của nàng, khiến ý thức nàng nhanh chóng trở về.

"Sao lại thế này!" Hai tay Mộ Ca gắt gao ôm đầu, mười ngón đều đâm sâu vào bên trong.

A a a!

Con đau kịch liệt làm cho Mộ Ca nhìn không được hết lên. Loại đau này, thực không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Ngươi đã từng bị đau nửa đầu chưa? Nếu có, rất tốt, con đau đón mà Mộ Ca đang phải chịu thừa nhận giờ phút này chính là con đau nửa đầu bị nhân lên gấp trăm lần.

Cảm giác đầu đau muốn nứt, làm cho Mộ Ca hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Nàng siết nắm đấm đánh lên đầu mình, tựa hồ hành vi tự ngược như vậy có thể giảm bớt phần nào cơn đau.

Rất nhiều văn tự không thể thấu đều xuất hiện trong đầu nàng, giống như muốn cưỡng bách nàng khắc vào tâm, muốn quên đều không thể quên được.

Những văn tự đó, còn có đủ loại thảo dược, hài cốt động vật giống như một thước phim không ngừng xoay tròn trong đầu Mộ Ca, đủ loại phương thuốc tràn ngập đại não nàng, cơ hồ đem đầu của nàng bạo trưởng.

Mà ở nơi nàng không nhìn thấy, viên đan dược xâm nhập vào mi tâm nàng đang cấp tốc xoay tròn, theo nó xoay tròn, vậy mà đang dần dần hòa tan, thu nhỏ.

"Ta chịu không nổi!" Mộ Ca cuộn tròn thân thể, ở trong mảnh hỗn độn lẫn qua lẫn lại.

Đau đớn về thân thể, nàng có thể chịu đựng.

Cho dù là lột da khoét xương, cũng sẽ không khiến nàng hừ một tiếng.

Nhưng mà, đau đớn đến từ Tinh thần lực, lại làm cho nàng hận không thể lập tức chết đi, để được giải thoát.

Tinh thần lực là cường đại, nhưng cũng mất cảm yếu ớt. Nếu Tinh thần lực bị thương, chỉ sợ cả đời cũng khó chữa khỏi. Mà giờ phút này, Tinh thần lực Mộ Ca phải thừa nhận đau đớn đã đạt đến cực hạn của nàng.

Nếu không thể kiên trì, nói không chừng Tinh thần lực của nàng sẽ tan vỡ. Từ đó, hoặc là biến thành người thực vật, không bao giờ tỉnh. Hoặc là, liền biến thành một người si si ngốc ngốc, hồn phách không đầy đủ.

Đột nhiên, một đạo lực lượng xuất hiện ở bên người Mộ Ca, hóa thành hình người trong suốt.

Mộ Khinh Ca lo lắng nhìn Mộ Ca thống khổ, nàng có thể cảm nhận được tinh thần lực Mộ Ca đang chậm rãi hỏng mất. "Chịu đựng a!"

Tuy nhiên, Mộ Ca đang hãm tại trong thống khổ cực lớn hình thành gió lốc, căn bản nghe không được lời nói của nàng, thậm chí không biết nàng xuất hiện.

Mộ Ca sao lại đột nhiên bị vậy?

Mộ Khinh Ca là thân thể hồn phách, so với Mộ Ca thì xem rõ ràng hơn chút ít.

Nàng biết, Mộ Ca đang tiếp thụ truyền thừa lợi hại nào đó. Đây là thuộc về cơ duyên Mộ Ca, cũng là thuộc về nàng. Xét cho cùng, Mộ Ca vẫn chính là Mộ Khinh Ca, và Mộ Khinh Ca chính là Mộ Ca.

Nếu nàng không chịu nổi, như vậy chỉ sợ Mộ Khinh Ca sẽ chính thức chết.

Mộ Khinh Ca mím chặt môi, hai đầu lông mày nhăn lại.

Làm sao bây giờ? Ta nên như thế nào mới có thể giúp nàng?

Trí nhớ Mộ Khinh Ca bay nhanh vận chuyển. Đột nhiên, trong mắt nàng sáng ngời. Tựa hồ, nàng nghĩ tới biện pháp giúp Mộ Ca vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.

Sau khi nghĩ kỹ, trong mắt Mộ Khinh Ca xuất hiện thần sắc quyết tuyệt.

Nàng khẽ nói với Mộ Ca: "Về sau, Mộ gia, gia gia, cô cô, liền dựa vào người!" Dứt lời, nàng khoanh chân ngồi, hai mắt khẽ nhắm.

Thân thể trong suốt, kịch liệt chấn động một chút, liền nhìn đến ngũ quan nàng bắt đầu vận vẹo thống khổ.

Tiếp đến, một cỗ lực lượng trong suốt mà thuần túy bay lên từ đỉnh đầu nàng, giống như sợi dây thừng lơ lửng xoay quanh, rót vào trong linh hồn Mộ Ca.

Theo cỗ lực lượng này đưa vào, thân thể Mộ Khinh Ca vốn trong suốt, lại nhạt thêm vài phần.

Này hết thảy, Mộ Ca đều không biết.

Nàng giờ phút này đang thừa nhận thống khổ càng ngày càng kịch liệt.

Một cỗ nhiệt lưu đột nhiên xuất hiện bao vây nàng, dần dần cùng tinh thần lực của nàng hòa làm một thể. Cỗ lực lượng này vừa xuất hiện, khiến cho nàng thừa nhận thống khổ giảm bớt vài phần. Tựa hồ, phạm vi năng lực tinh thần lực của nàng, được mở rộng rất nhiều.

Mộ Ca sững sờ, nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, lại biết rõ, khả năng lần này chính mình được cứu rồi.

Trong rừng, Tư Mạch đang ôm cơ thể Mộ Ca, mày nhíu chặt chậm rãi buông ra. Hắn còn lo lắng, tiểu gia hỏa không thể chịu nổi, đang định xuất thủ tương trợ, lại không nghĩ, nàng thế mà lại vượt qua.

Bên trong hỗn độn, bóng dáng Mộ Khinh Ca trở nên càng ngày càng trong suốt, giống như một làn khói mờ, tùy thời đều phiêu tán.

Mà Mộ Ca vì đau đớn mà căng chặt thân thể, cũng dần dần thả lỏng, tựa hồ truyền thừa suýt chút nữa lấy mạng già của nàng này, đã tới giai đoạn kết thúc.

Lại một lát sau, tia lực lượng cuối cùng trên người Mộ Khinh Ca chui vào cơ thể Mộ Ca.

Mộ Ca đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, nằm bên trong hỗn độn, chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt, là một mảnh xám xịt.

Mộ Ca nhanh chóng ngồi dậy, lại đối mặt với Mộ Khinh Ca như ẩn như hiện. "Đây là có chuyện gì?" Mộ Ca cả kinh.

Mộ Khinh Ca cười đậm bạc, trong tuổi cười nhiều hơn chút thoải mái: "Ta phải đi. Xem ra, không thể bồi cùng ngươi đến bốn mươi chín ngày."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Mộ Ca mày nhíu chặt. Nàng cảm nhận được giờ phút này Mộ Khinh Ca vô cùng suy yếu.

Mộ Khinh Ca vẫn duy trì nụ cười, không có trả lời vấn đề của Mộ Ca: "Không bằng ngươi nói trước đi, ngươi tiếp nhận được truyền thừa gì."

Mộ Khinh Ca lảng tránh, khiến cho Mộ Ca mím môi. Nhưng, nàng (Mộ Ca) vẫn trả lời câu hỏi của nàng (Mộ Khinh Ca): "Thuật luyện đan, hình như là sở học cả đời của Đan Thần Thượng cổ nào đó."

"Thật tốt quá!" Ánh mắt đen mịt mờ của Mộ Khinh Ca chớp động ánh sáng rọi.

Nàng thật sự cao hứng, cao hứng cho kỳ ngộ của Mộ Ca.

Sau này Mộ Ca càng cường đại, nàng đi cũng an tâm.

Mộ Ca gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Khinh Ca, đột nhiên nói: "Thời điểm ta duy trì không được, cổ lực lượng dung hợp cùng tinh thần lực của ta chính là ngươi, có phải không?"

Mộ Khinh Ca chậm rãi nói: "Hồn thể vốn chính là một loại tinh thần lực. Chúng ta có thể coi là vận khí tốt, ta hút đi hồn lực của lão hỗn độn kia. Mà vừa vận tinh thần lực của ngươi không đủ để tiếp thụ truyền thừa, ta liền đem hồn lực hóa thành tinh thần lực thuần túy nhất bù lại cho ngươi."

"Ngươi sẽ như thế nào?" Thanh âm Mộ Khinh Ca hơi trầm xuống.

Nghe ra trong giọng nói sự quan tâm, Mộ Khinh Ca cười nói: "Dù sao ta sớm muộn gì cũng biến mất, rời khỏi đây. Hiện tại đơn giản là sớm một chút hoặc muộn một chút. Ngươi không cần cảm thấy thiếu nợ ta cái gì, ta và ngươi vốn là một thể, giúp đỡ ngươi chính là tự giúp chính mình."

Mộ Ca trầm mặc, bỗng nghiêm túc hỏi: "Ngươi có thể sẽ hồn phi phách tán sao?"

Mộ Khinh Ca sùng sốt một chút, mân môi cười nói: "Cho nên mới nói chúng ta có vận khí tốt. Nếu ta dùng hồn lực một người toàn lực giúp ngươi, nói không chừng thật sự hồn phi phách tán."

Lời nói của Mộ Khinh Ca, Mộ Ca rõ ràng.

Xem ra có một số việc, thực sự đã định trước. Bắc Minh lão nhân dùng nàng thử dược, thậm chí muốn giết nàng. Cuối cùng bị giết, bảo bối trân quý bị nàng đạt được, cuối cùng ngay cả lực lượng linh hồn đều dùng ra để giúp nàng tiếp thụ truyền thừa.

"Ta phải đi, về sau, ngươi chính là Mộ Khinh Ca chân chính rồi. Gia gia và cô cô, ta nhờ cậy ngươi." Mộ Khinh Ca nói xong câu đó, bóng dáng càng thêm mờ nhạt.

Môi Mộ Ca mím thành một đường, không nói thêm gì, nàng chỉ là nhẹ gật đầu.

Nhận được Mộ Ca hứa hẹn, Mộ Khinh Ca dường như trút bỏ được tâm sự. Cả người, hóa thành những mảnh vỡ nhỏ vụn, xoay quanh bay lên, dung nhập vào bên trong hỗn độn.

Mộ Ca ngẩng đầu, nhìn lên đoạn đường cuối cùng của Mộ Khinh Ca.

Nàng không biết, hành trình kế tiếp của Mộ Khinh Ca sẽ tới đâu. Nàng chỉ biết là, như theo lời của Mộ Khinh Ca, từ này về sau, nàng liền chân chân chính chính là Mộ Khinh Ca.

Dần dần thanh tỉnh, Mộ Ca... Có lẽ về sau nên gọi là Mộ Khinh Ca... Mộ Khinh Ca cảm thấy trên khuôn mặt mình có khí tức ấm áp tới gần, lông mi run rẩy, nhanh chóng mở ra, lộ ra con mắt thanh triệt.

Mộ Khinh Ca vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú gần sát mặt mình, lập tức biến sắc, nắm đấm không chút do dự vung ra: "Hạ lưu!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Công chúa tới chơi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Từ núi rừng trở về đã hai ngày.

Hai ngày này, Mộ Khinh Ca không tiến hành tu luyện, mà cẩn thận tìm hiểu phần ký ức mình có được.

Luyện Đan Sư, đây là chức nghiệp khiến người tôn kính muốn hướng tới.

Bởi vì, yêu cầu có thể trở thành Luyện Đan sư quá cao, nói là ngàn dặm mới tìm được một người cũng không quá. Mà trên lĩnh vực này, người có thể trở thành cấp bậc đại sư, tông sư càng hiếm hoi.

Hơn nữa, có thể trở thành Luyện Đan sư, đồng nghĩa với sở hữu và thành lập một quan hệ cường đại.

Đối với vô số cường giả mà nói, kết bạn một Luyện Đan sư, có lẽ có thể từ chỗ hần đỗi lấy một đan dược bảo mệnh, hay là đan dược phá giai, kia đều là nghìn vàng khó cầu.

Nếu là muốn Luyện Đan sư thiếu mình một ân tình, càng là chuyện bọn hần cầu còn không được.

Theo Mộ Khinh Ca biết, tại Tàn quốc, tổng số Luyện Đan sư, chỉ sợ là đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa cấp bậc đều không phải đặc biệt cao.

Ngày đó, Mộ Hùng lấy ra đan dược kia bảo vệ tính mạng của nàng, cũng không phải là do Luyện Đan sư Tàn quốc luyện chế ra. Viên đan dược kia, là khi Mộ Hùng còn trẻ, ngẫu nhiên cứu một người, là quả đáp lễ của người nọ. Tuy rằng Mộ Hùng lúc ấy không hỏi, nhưng cũng nhìn ra được người nọ là Luyện Đan sư cấp bậc rất cao.

Chỉ là, Mộ Hùng cũng có kiêu ngạo của mình. Ông khinh thường hiệp ân, nếu như đối phương không muốn nói ra thân phận chân thật, ông cũng lười truy vấn. Như đối phương mong muốn, cầm đan dược rồi đi.

Đan dược kia cũng được ông trân quý cả đời, cuối cùng dùng trên người Mộ Khinh Ca.

Mà bây giờ, Mộ Khinh Ca lại nhận được phần truyền thừa từ Đan Thần. Nàng không biết sự tồn tại của Đan Thần tại Luyện Đan sư là cái dạng gì, nhưng có thể xác định, là tuyệt đối trâu bò.

Nếu không, có mấy lá gan dám xưng thần?

Hơn nữa phần truyền thừa kia, lượng thông tin to lớn, khiến cho nàng sửa sang lại hai ngày hai đêm vẫn chưa chỉnh lý xong, thậm chí chỉ sửa sang lại không đến một phần mười.

Hoàn hảo, những mẫu dược vật cùng công dụng đều in trong đầu Mộ Khinh Ca, nếu không, để thuộc hết mấy trăm vạn dược liệu này, sẽ phải lấy nửa cái mạng của nàng.

Đan thần truyền thừa, khắc vào bên trong tâm trí của nàng. Mà bây giờ, nàng cần phải làm là sửa sang lại, lý giải, đem đạo lý thông hiểu.

"Ai~! Hoa Nguyệt! Hoa Nguyệt!" Mộ Khinh Ca day day huýt thái dương hơi trướng, la lớn.

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy một bóng dáng hồng nhật, như hồ điệp nhẹ nhàng bay đến. Rất nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị của Hoa Nguyệt, liền xuất hiện trong tầm mắt Mộ Khinh Ca.

"Tiểu tước gia, Hoa Nguyệt đã tới. Ngài có cái gì phân phó?" Hoa Nguyệt cúi đầu nhìn về phía hồng y thiếu niên đang nằm trên ghế trong nội viện, mị nhãn như tơ, lại không mang theo nửa điểm lổn nhổn.

Mộ Khinh Ca lười biếng nâng mí mắt, cả người như sụn xương nói: "Bỏ tiểu tước gia vai đau, đầu đau."

Hoa Nguyệt "phốc xuy" cười cười, vòng eo vừa động, liền đi tới sau lưng Mộ Khinh Ca. Hai tay tự nhiên dùng trên đầu nàng, nhẹ nhàng ấn lên.

Mộ Khinh Ca nhắm hai mắt hưởng thụ: "Ấu Hà đâu?"

"Ấu Hà đi chuẩn bị thức ăn cho tiểu tước gia." Hoa Nguyệt một bên xoa bóp cho Mộ Khinh Ca, một bên ôn nhu trả lời.

Mộ Khinh Ca trong mũi nhẹ "ừm" một tiếng, liền không nói thêm gì nữa, giống như đã ngủ say.

Trong Trì Vân uyển, hương hoa bốn phía.

Hoa dâm bụt trong viện, lay động theo gió, cánh hoa hồng nhạt, theo gió quanh quẩn trên không trung, chậm rãi rơi. Hoa rụng đầy trời, một hồng y thiếu niên lười biếng ngủ yên trên xích đu, sau lưng, nha hoàn dung mạo xinh đẹp, tinh tế xoa vai cho hắn.

Thời điểm Tần Diệc Dao theo Mộ Liên Dung tiến vào, nhìn thấy chính là một màn này.

Trong nội viện một đoàn liệt diễm lửa đỏ, dường như đem bầu trời nắng gắt so sánh. Trên ngai quan tuyệt mỹ còn có chút ngây ngô thiếu niên, lại mang theo một loại lạnh nhạt khó nói nên lời. Đặc biệt là khoe miệng hân nhẹ câu lên một đường vòng cung, phảng phất cuồng vọng không đem tất cả mọi thứ trong thiên hạ để vào mắt.

Có lẽ bức tranh này quá đẹp, làm cho Tần Diệc Dao trong khoảng thời gian ngắn bị lạc trong đó, quên mất ý đồ đến.

Cùng nàng tiến vào Mộ Liên Dung đồng dạng cũng bị hình ảnh trước mắt, chấn động một chút. Trong lòng chửi thầm: Tiểu tử thái lớn lên quá yêu nghiệt. Thêm mấy năm nữa, không biết muốn gây tai họa bao nhiêu cô nương.

Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện Trường Nhạc công chúa bên người, cháu dâu chưa qua cửa của Mộ gia, lúc này cũng sững sờ tại chỗ.

Trong lòng Mộ Liên Dung không khỏi dâng lên tự hào, cảm giác chất nhi nhà mình thật sự là tuyệt vời!

"Khụ khụ, công chúa?" Khoe miệng Mộ Liên Dung không khỏi câu lên nụ cười sung sướng, đánh thức Tần Diệc Dao đang thất thần.

Suy nghĩ Tần Diệc Dao bị kéo về, nhìn ánh mắt dò xét của Mộ Liên Dung mang theo mập mờ, gương mặt trắng nõn trong sáng không khỏi đỏ lên. Nhưng nháy mắt liền khôi phục bình thường, bộ dáng bình tĩnh mà cao ngạo trước sau như một.

Thấy Trường Nhạc công chúa khôi phục như thường, Mộ Liên Dung cũng không tiếp tục trêu ghẹo.

Mà là bước về phía Mộ Khinh Ca, không hề có chút tự giác nhiều người trong mộng: "Tiểu tử thái, ban ngày ban mặt ở đây lười biếng ngủ. Mau tỉnh lại, nhìn xem là ai tới thăm ngươi."

Lời này, nói có vài phần ái muội.

Khiến ánh mắt Tần Diệc Dao biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành điềm tĩnh.

Nàng không ngừng ở trong lòng đối với chính mình nói, hôm nay bản thân tới Mộ phủ, bất quá là phụng ý chỉ của hoàng tổ mẫu, tới truyền tin mà thôi.

Mộng đẹp bị người quấy nhiễu, Mộ Khinh Ca có chút không vui chậm rãi trợn mắt.

Chờ nàng mở hai mắt, bộ dáng Mộ Liên Dung cười khanh khách chiếu vào đáy mắt thanh lạnh của nàng. Người sau bị nàng liếc mắt một cái, sững sờ. Đôi mắt thanh lãnh thấu triệt, đầu giống như là bộ dạng mới tỉnh ngủ?

"Cô cô." Mộ Khinh Ca đứng dậy, đối với Mộ Liên Dung đậm mặt cười.

Lúc này, nàng mới lướt qua đầu vai Mộ Liên Dung, nhìn đến bóng dáng đứng ở bên cạnh cửa sân.

Quý khí hoàng thất bẩm sinh, tuổi không lớn, lại mang theo dung mạo diễm tuyệt, một bộ lam y phụ trợ cho nàng càng thêm cô lãnh.

Ánh mắt lóe lóe, Mộ Khinh Ca lơ đãng mở miệng: "Công chúa cũng tới."

Thân mình Mộ Liên Dung tránh ra, để cho hai người trẻ tuổi nói chuyện với nhau.

Nếu Mộ Khinh Ca đã phát hiện ra mình, Tần Diệc Dao cũng không có làm ra vẻ, trực tiếp mở miệng nói: "Hoàng tổ mẫu phái ta đến đây mời người tham gia cung yến đêm nay."

Cung yến? Vì cái gì muốn nàng tham gia? Mộ Khinh Ca không rõ nguyên do nhìn về phía Mộ Liên Dung.

Mộ Liên Dung lập tức hiểu nghi hoặc trong lòng nàng, liền cười nói: "Ta và gia gia ngươi cũng sẽ đi."

Nếu như thế, vì sao còn muốn Trường Nhạc công chúa tự mình đi một chuyến đến đây? Ánh mắt Mộ Khinh Ca dừng trên người Tần Diệc Dao, đột nhiên hiểu rõ dụng ý của Thái Hậu lão nhân gia.

Xem ra, vị lão thái thái này, không lúc nào là không vì bọn họ tạo cơ hội bồi dưỡng cảm tình a!

Chẳng qua...

Tóm lại, tâm tư của lão thái thái này chỉ sợ là sẽ rơi vào khoảng không.

Chương 35: Tiến cung, đừng chọc nữ nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca bị Mộ Liên Dung ném đến xe ngựa của Trường Nhạc công chúa, trong lòng im lặng một hồi.

Cái gì gọi là loạn điểm uyên ương phổ, nàng chân thật cảm nhận được rồi.

Cũng may, Trường Nhạc công chúa đối với việc hôn sự này cũng không vừa lòng, cho nên ở trên xe ngựa rộng rãi, hai người đều ngồi cách khá xa, không có bất kỳ trao đổi gì.

Ân, Trường Nhạc công chúa đối với cộc hôn sự này không hài lòng, theo Mộ Khinh Ca thấy, là hết sức bình thường.

Dù sao, thiếu nữ bình thường đều không hy vọng vị hôn phu tương lai của mình là một thiếu gia ăn chơi, hơn nữa còn là một phế vật không văn không võ. Dù hấn có được danh xưng Lạc Đồ đệ nhất mỹ, tuyệt sắc như thế nào, đều che giấu không được sự thật là phế vật.

Huống chi, nghe nói Trường Nhạc công chúa, còn là thiếu nữ thiên phú nổi danh Tần quốc, không chỉ có thiên phú lợi hại, hơn nữa còn tài hoa đào đạt. Lớn lên còn rất xinh đẹp.

Đây là một thế giới tôn sùng vũ lực, không có thực lực, liền cái gì cũng không phải.

Đầu Mộ Khinh Ca dựa vào cây cột trên xe ngựa, nhắm lại chợp mắt.

Ngày đó ở trong rừng, nàng không ngại làm kẻ dưới học hỏi hướng nam nhân mạnh nhất Lâm Xuyên đại lục trong truyền thuyết khiêm tốn lãnh giáo, có biện pháp gì có thể giấu dao động linh khí trên người, thu liễm chiến khí hay không.

Quả nhiên, hấn không để cho Mộ Khinh Ca thất vọng, nói cho nàng một biện pháp đơn giản hữu hiệu, thu lại cảnh giới thật của nàng lúc này.

Hiện giờ, ở trong mắt người khác, nàng như cũ vẫn là phế vật cái gì cũng không biết.

Trừ phi nàng cùng người gây chiến, dẫn phát ra hơi thở cảnh giới, mới có thể bị phát giác được.

"Tới rồi." Một đạo thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh lùng vang lên trong xe ngựa.

Mộ Khinh Ca chậm rãi mở hai mắt, vén lên màn xe hướng ra ngoài nhìn, thì ra, đã đi tới trước cửa cung.

Hôm nay, quy mô yến hội trong cung hấn là không nhỏ. Bên ngoài cửa cung, dừng không ít xe ngựa thế gia quý tộc đang đợi kiểm tra. Xe ngựa Trường Nhạc công chúa không cần dừng ở chỗ này, có thể vào sâu một chút.

Xuyên qua kiểm tra cửa cung, xe ngựa chậm rãi chạy vào bên trong thành cung cao chừng ba trượng.

(*) 1 trượng = 3,33m.

Buông màn xe, Mộ Khinh Ca dò mắt hỏi: "Hôm nay là muốn mở tiệc chiêu đãi đại nhân vật nào?"

Trong giọng nói của nàng không phân chia tôn ti, thậm chí không đem vị công chúa này nhìn vào trong mắt. Đây có lẽ là "di chứng" đến từ linh hồn hiện đại, mà rơi vào trong mắt Tần Diệc Dao, thì càng dán sát với hình tượng danh tiếng hoàn khổ thiếu gia kiêu ngạo của nàng.

Không học văn không nghề nghiệp, không hiểu lễ giáo, cuồng vọng vô lễ, ngang ngược càn rỡ, uống có dung mạo tuyệt thế, lại là một bao cò...

Trong lúc nhất thời, đánh giá của ngoại giới đối với Tiểu tước gia Mộ phủ Mộ Khinh Ca, đều tiến vào trong đầu Tần Diệc Dao.

Nhân nhật thu hồi ánh mắt, Tần Diệc Dao lạnh nhạt nói: "Thánh Nguyên đế quốc Thánh vương bệ hạ đã đến Tần quốc."

Thì ra là người kia!

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chột lóe, trong lòng đối với cung yến này không hề chờ mong.

Nội tâm nàng bài xích cùng lão yêu quái bắt từ kia gặp mặt. Loại bài xích này, cũng không biết là bởi vì hấn quá mức nhiệt tâm, hay là bởi vì mỗi lần gặp mặt, đều để hấn nhìn thấy một mặt thật nhất của mình. Cũng hoặc là... nàng cảm giác mình ở trước mặt hấn không hề có bí mật gì đáng nói.

"Ta nghe nói, người trên đường từ hoang nguyên Lạc Nhật trở về, đã từng gặp qua Thánh Vương bệ hạ? Hấn từng nói qua sẽ đến Tàn quốc, báỉ phỏng Mộ gia?" Thanh âm Tàn Diệc Dao lại lần nữa truyền đến.

Mộ Khinh Ca nhướng mày về phía nàng, khoe miệng chậm rãi câu lên một tia ý vị không rõ, cười hỏi lại: "Công chúa, ngài đoán xem?"

A, nghe nói? Nghe ai nói?

Ngày đó, người ở đây ngoại trừ binh tướng Mộ Hùng, cũng chỉ có Duệ Vương Tàn Cẩn Hạo ở đây. Đường như... vị Trường Nhạc công chúa này, cùng Duệ Vương Tàn Cẩn Hạo còn là huynh muội ruột...

Chỉ sợ câu hỏi vừa mới này, là vì huynh trưởng đến dò xét đi.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia sắc bén.

Nàng biết, ngày đó lão yêu quái biến thái hạ xuống những lời này, tất nhiên sẽ đưa tới khắp nơi ngờ vực. Tàn Diệc Dao vừa hỏi như lơ đãng hiểu kỳ, thực chất là muốn thám thính hư thật, nhìn xem nàng, hoặc là nói Mộ phủ có hay không cùng Thánh Nguyên đế quốc Thánh Vương bệ hạ có chỗ liên quan đi.

"Nếu như người không muốn nói tí mĩ, vậy bỏ qua đi." Tàn Diệc Dao mỉm môi quay đầu, lần nữa trầm mặc.

Liên buông tha rồi?

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc. Đợi một hồi, thấy Tàn Diệc Dao tựa hồ không có ý tứ mở miệng, nàng mới chửi thầm trong lòng: "Thật sự là một thám tử không hợp lệ."

Xe ngựa công chúa chạy một hồi, lại lần nữa dừng lại.

"Xuống xe đi." Tàn Diệc Dao lạnh băng ném một câu, dẫn đầu xuống xe.

Mộ Khinh Ca đi theo xuống, mới phát hiện bọn họ đã đi tới bên ngoài nơi tổ chức cung yến.

Cung yến tổ chức ở nơi đình đài hoa viên, dựa theo lẽ thường, nơi này tất nhiên là nơi ngoại thần có thể tiến vào, tuyệt sẽ không là thâm cung trong nội viện.

Đám cung nữ và thái giám đi xuyên qua hoa viên bố trí sắp xếp cung yến.

Giờ phút này, nơi Mộ Khinh Ca đứng, chỉ cần xuyên qua một cửa nữa, liền có thể vào trong cung yến.

Tàn Diệc Dao một thân lam y, tựa như nữ thần băng tuyết. Dẫn Mộ Khinh Ca đi tới nơi này, nàng mới thản nhiên nói: "Ta muốn đi phụng mệnh hoàng tử mẫu. Tiểu tước gia có thể ở đây chờ một lát, qua một canh giờ, cung yến sẽ bắt đầu."

Dứt lời, liền mang theo cung nữ của mình nhẹ nhàng rời đi.

"..." Mộ Khinh Ca ngửa đầu thở dài một tiếng, thầm nghĩ: "Thà đắc tội quân tử, cũng không nên đắc tội tiểu nhân và nữ nhân."

Thái Hậu để Trường Nhạc công chúa dẫn nàng tiến cung, rõ ràng là muốn cho hai người có nhiều thời gian tiếp xúc tìm hiểu. Mà vừa rời ở trên xe ngựa, mình chột nàng một quần, hiện tại liền bị trả thù.

Cách yến hội bắt đầu còn một canh giờ, nàng lại đem mình phơi ở chỗ này.

Mộ Khinh Ca đánh giá bốn phía một chút, còn chưa có một khách khứa nào. Nàng một thân hồng y liệt diễm như dương quang, thật sự quá dễ làm người khác chú ý rồi.

Cũng được, lần trước đến Hoàng cung còn chưa đi dạo hết, mượn cơ hội này đi nhìn xem khắp nơi một chút.

Chắc hẳn, thân là thiên chi kiều nữ Trường Nhạc công chúa, thời điểm vút mình ở chỗ này, nên dự đoán được, lấy thanh danh Tiểu tước gia Mộ phủ, tuyệt đối sẽ không thành thành thật thật ở tại chỗ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thiếu nữ trong phế viên

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca đi dạo loanh quanh trong cung.

Dùng thân phận của nàng, còn có hồng y lóa mắt, thị vệ trong cung thấy, cũng chỉ xa xa hành lễ, liền để nàng rời đi.

Có thể nói, chỉ cần nàng không đi trong thâm cung nội viện, không đi vào cấm địa, trên cơ bản, trong hoàng cung nàng liền có thể đi ngang.

Bởi vì, gia gia nàng là Mộ Hùng.

Bởi vì, nàng là Tiểu tước gia kế thừa.

Còn bởi vì, nàng là phò mã tương lai của Trường Nhạc công chúa.

Mà quan trọng nhất chính là bởi vì, Thái Hậu đã từng cho hán đặc quyền hành tẩu trong cung.

Vinh sủng như vậy, thử hỏi, trừ bỏ Mộ phủ Tiểu tước gia Mộ Khinh Ca, còn có ai khác?

"Hoàng Cung bắt quả chỉ có vậy". Mộ Khinh Ca giết thời gian, sau cái mới mẻ lúc ban đầu, liền chứng mất hoàng cung nguy nga lộng lẫy Tần quốc.

"Hày! Thật nhàm chán! Giờ này hẳn là đang được hưởng thụ xoa bóp của Hoa Nguyệt, mỹ thực của Áu Hà mới đúng." Mộ Khinh Ca lại lần nữa hối hận về quyết định tiến cung sớm.

"Người là ai?" Đột nhiên, một thanh âm nhu nhu mang theo điểm khiếp đảm truyền đến từ phía sau nàng.

Mộ Khinh Ca sững sốt, xoay người tìm kiếm, lúc này mới phát hiện mình bất tri bất giác tới trong phế viên ít người lui tới.

Nói là phế viên, không phải không có bằng chứng.

Bởi vì nơi này cỏ dại lan tràn, đá phủ đầy rêu xanh. Trong viên, cửa sổ nghiêng lệch, mạng nhện giăng đầy. Hoàng cung xuất hiện một chỗ như vậy, không phải phế viên thì là cái gì?

Chỉ là, đây nếu là phế viên, ngoại trừ nàng là người bên ngoài trong lúc vô ý đi vào, thì ai sẽ ở chỗ này?

Mộ Khinh Ca tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh liền phát hiện một đôi mắt to đơn thuần trong bụi cỏ.

Thật sạch sẽ!

Đôi mắt kia không chứa bất kỳ một tia tạp chất gì, làm cho Mộ Khinh Ca chấn động.

Có lẽ bởi vì nàng đã từng trải qua quá nhiều thứ phức tạp, cho nên đối với thứ sạch sẽ đơn thuần, nàng luôn sẽ có một loại hảo cảm trời sinh.

Bước chân nhẹ nhàng, Mộ Khinh Ca chậm rãi tới gần cặp mắt kia.

"Người là ai? Tại sao lại tới đây?" Chủ nhân của đôi mắt kia, phẳng phất đang chịu kinh hách, rụt rụt về phía sau, lần nữa hỏi lại.

Cỏ dại cao ngang eo theo động tác của nàng di động một chút, cũng đem thân hình của nàng càng bại lộ ra.

"Người là ai?" Mộ Khinh Ca đi tới, cúi người hỏi.

Từ trong thanh âm nhu hương kia, nàng biết rõ người trốn trong bụi cỏ là một thiếu nữ tuổi không lớn. Mà lúc này, nàng thấy rõ ràng thiếu nữ cuộn rút trong cỏ dại, mới phát hiện tuổi nàng phỏng chừng chỉ có mười hai mười ba tuổi, nhỏ hơn chút ít so với mình.

Khuôn mặt bánh bao, khiến người khác chú ý nhất là ánh mắt tinh khiết như nai con. Bộ dáng nước mắt lưng tròng, như thanh tuyến trong khe núi, không bị nửa điểm ô nhiễm.

Nàng chải thành một đôi búi tóc anh khí, cài lên một ít hoa nhỏ bằng ngân quang xung quanh. Giữa mi tâm còn điểm lên một hạt chu sa. Khiến dáng vẻ đáng yêu của nàng nhiều thêm một phần xinh đẹp.

Dưới thân là y phục màu xanh nhạt, từ kiểu dáng cách điệu rườm rà này nhìn xem, thân phận của nàng chắc chắn không thấp.

"Ta là Liên Liên." Thiếu nữ nhu nhu trả lời.

Đợi sau khi nàng nói đáp án ra miệng, mới kịp phản ứng lại, hai tay nhanh chóng che miệng của mình, tựa hồ khiếp sợ tại sao mình lại thành thật trả lời câu hỏi của người xa lạ.

"Liên Liên?" Nhìn phản ứng ngu ngốc của thiếu nữ, làm trong lòng Mộ Khinh Ca càng vui vẻ, không khỏi nở nụ cười.

Nụ cười này, khiến thiếu nữ nhìn đến si mê, ngôn từ ca ngợi không tự giác bật ra: "Ca ca, người lớn lên thật đẹp mắt. Cười rộ lên, lại càng đẹp."

Ách!

Mộ Khinh Ca khoe miệng tươi cười cứng đờ. Trong lòng "Ha ha" hai tiếng.

Ài, ca ca liền ca ca đi.

Mộ Khinh Ca nhận mệnh giờ tay lên, nhẹ vỗ lên đầu thiếu nữ một cái, ôn nhu nói: "Liên Liên cũng rất đẹp."

Trong lúc nói chuyện, thiếu nữ tựa hồ quên mất mình căn bản không biết Mộ Khinh Ca. Nàng theo tiếng Mộ Khinh Ca hạ xuống, bữu môi lắc lắc đầu: "Liên Liên không đẹp, mẫu phi nói, Liên Liên đáng yêu không ai bằng, nhưng xinh đẹp lại bằng được một phần của Dao tỷ tỷ." Trong lời nói thiếu nữ có chút mất mát, lại trộm liếc mắt nhìn Mộ Khinh Ca, thì thào: "Lại càng không bằng nổi ca ca nửa phần."

Mẫu phi?!

Xung hô này, làm trong lòng Mộ Khinh Ca có suy đoán.

Chẳng lẽ, vị trước mắt nàng này, cũng là nữ nhi nào đó của lão nhân Hoàng đế? Vừa nghĩ tới quan hệ hoàng thất, Mộ Khinh Ca đối với nàng vốn có vài phần hảo cảm cũng phai nhạt chút ít.

"Người rất hy vọng mình xinh đẹp?" Mộ Khinh Ca đột nhiên hỏi, giọng điệu cũng lạnh đi vài phần.

Thiếu nữ tựa hồ không nghe ra trong giọng nói không thích hợp, chỉ ngây thơ lắc đầu nói: "Liên Liên rất hài lòng diện mạo của mình, mẫu phi nói, diện mạo này của ta rất có phúc khí." Nói xong, còn rất nghiêm túc nhẹ gật đầu với Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca hí hửng hai mắt, đem lời nói trước sau của thiếu nữ liên hệ lại, trong lòng đã có chút ít hiểu.

Nói vậy, vị tiểu công chúa này lớn lên ở hoàng cung, nhìn thấy người xung quanh đều là tướng mạo xuất chúng, đối với mình bình thường có chút mất mát. Tuy nhiên, nàng có một mẫu thân tốt, khiến cho nàng không đánh mất bản thân, bảo toàn sơ tâm.

"Người ở đây làm gì?" Ánh mắt Mộ Khinh Ca ám ám, hỏi.

Thiếu nữ chớp chớp mắt, lông mi thật dài như phiến. Đột nhiên, nàng ủy khuất nói: "Liên Liên trọ chân rồi. Thanh nhi tìm người đến cứu Liên Liên."

Ánh mắt Mộ Khinh Ca theo lời nói của nàng, rơi xuống mắt cá chân bị làn váy nàng che khuất.

Rũ mất xuống, Mộ Khinh Ca thần nhiên nói: "Nếu như thế, ta liền không quấy rầy." Nói xong, liền chuẩn bị xoay người rời đi.

"Ca ca muốn đi sao?" Tiểu công chúa nồn nóng gọi Mộ Khinh Ca lại.

Mộ Khinh Ca hơi hơi ghé mắt, câu môi cười nhạt: "Ta chỉ là vào nhằm nơi này, hiện tại tự nhiên phải rời khỏi."

"Ca ca lưu lại đây bồi Liên Liên, chờ Thanh nhi được không?" Thanh âm nhu nhu của tiểu công chúa mang theo cầu xin.

Mộ Khinh Ca xoay người, đối mặt với đôi mắt thuần tịnh của nàng.

Cái loại tốt đẹp này, đem bản khoản trong nội tâm nàng đánh bại.

Trong lòng khẽ thờ dài một tiếng, nàng lần nữa hướng tiểu công chúa đi đến.

Nàng vốn không muốn liên quan quá nhiều đến người trong hoàng thất, lại không nghĩ, vẫn không qua được lòng của mình.

"Ta kéo người ra trước." Mộ Khinh Ca đi tới trước mặt tiểu công chúa nói.

Thế nhưng, tiểu công chúa lại đáng thương lắc đầu: "Chân Liên Liên đau quá, không nhúc nhích được."

Đau chân, thì ra vẫn biết đau.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc, hai người nói chuyện với nhau lâu như vậy, tiểu công chúa này lại không lộ ra nửa điểm vì đau đớn mà nồn nóng.

Tiểu công chúa cuộn tròn trong cỏ dại, mắt to ngây thơ ngửa đầu nhìn nàng, làm cho lòng Mộ Khinh Ca mềm nhũn, xoay người hai tay đem nàng trực

tiếp ôm vào trong ngực, bước ra bụi cỏ.

Hành động đột nhiên tới này, làm cho tiểu công chúa che miệng thờ nhẹ một tiếng.

Đỏ ửng lập tức lan tràn hai gò má.

"Ca ca, người nhanh buông ta xuống." Thanh âm tiểu công chúa lí nhí nhỏ như muỗi kêu.

Mộ Khinh Ca đặt tiểu công chúa trên bậc thang của tòa viện, nàng không nghĩ đến giờ phút này mình là thân nam nhân, tiếp xúc với nữ tử chưa chồng, là trái với lễ giáo đầy.

"Ngồi ở đây, so với trong bụi cỏ thoải mái hơn." Mộ Khinh Ca vỗ vỗ y phục trên người mình, thản nhiên nói.

Tiểu công chúa gật gật đầu, đỏ ửng đã lan đến vành tai mềm mại.

"Nơi đây là đâu?" Đánh giá bốn phía hoang vu, Mộ Khinh Ca hỏi.

Tiểu công chúa cuối cùng từ trong e lệ ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn ngưng tụ hơi nước nhìn một bên mặt tuyết mỹ của Mộ Khinh Ca nói: "Nơi này là căn cứ bí mật của Liên Liên nhé. Nơi đây đã lâu không có người đến, chỉ có Liên Liên và Thanh nhi thường xuyên tới chỗ này chơi. Đúng rồi! Còn có Thần ca ca, nhưng thân thể huynh ấy không tốt lắm, rất ít tới đây."

Khỏe miệng Mộ Khinh Ca co quắp. Tiểu công chúa này thật sự quá đơn thuần rồi, không dùng lời nói khách sáo với người khác, liền đem chuyện của mình toàn bộ đều nói ra.

"Chỗ này có cái gì hay để chơi." Mộ Khinh Ca có chút khó hiểu.

"Trốn Miêu Miêu a!" Trong mắt tiểu công chúa lập tức bắn ra kích động. Giống như một tiểu hài tử ham chơi nhìn thấy món đồ chơi yêu thích của bản thân.

"Ha ha."

Ở đây thực sự thích hợp để trốn mèo.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút im lặng.

Lúc này, có vài tiếng bước chân vội vàng truyền đến từ bên ngoài. Tại Mộ Khinh Ca khẽ động, đối với tiểu công chúa nói: "Đoán chừng Thanh nhi của người đang đến rồi, ta đây liền cáo từ trước."

Nói xong, bóng dáng rất nhanh rời khỏi phế viện.

Nàng không muốn phức tạp, kiểm thêm phiền toái.

"A! Ca ca..." Trên khuôn mặt bánh bao của tiểu công chúa lộ ra tiếc nuối. Đôi môi hồng khê lẩm bẩm: "Ta còn chưa biết tên huynh là gì mà."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Gặp lại Bệnh mỹ nhân, Thánh Vương giá lâm!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Dựa vào trí nhớ siêu tốt, Mộ Khinh Ca dễ dàng quay trở lại nơi tổ chức cung yến.

Khi nàng quay về, đã có không ít người tới.

Có thể xuất hiện trong cung yến lần này, thân phận những người này tự nhiên không đơn giản. Tuy nhiên, Mộ Khinh Ca cơ hồ không quen biết ai.

Nhìn qua những người đó hàn huyên lẫn nhau, nàng cảm thấy mình có chút hơi lạc lõng.

Đương nhiên, những ánh mắt chăm chọc cười nhạo dường như vô tình lơ đãng hướng về phía nàng, cũng làm cho nàng biết, mình hình như không được chào đón.

Không sao cả bữu môi, Mộ Khinh Ca đang định đi tìm chỗ ngồi của Mộ phủ, liền nghe thấy thanh âm của cô cô.

"Khinh Ca, nơi này."

Ngước mắt nhìn lại, Mộ Khinh Ca dễ dàng ở trong đám người thấy được Mộ Liên Dung đang hướng nàng vẫy tay, mà đứng bên nàng cũng là Mộ Hùng một thân quan phục.

Khí thế kia, toàn thân ngạo cốt, làm cho ông ở trong đám người đặc biệt dễ thấy.

Rất nhiều người đều muốn đi lên bắt chuyện, rồi lại trở ngại khí thế của ông quá cường mà không dám.

Tại Tần quốc, Mộ Khinh Ca có thể nói là người người chán ghét. Mà Mộ Hùng lại làm cho người kính nể.

Đối lập rõ ràng này, nếu là Mộ Khinh Ca trước kia, có lẽ sẽ cảm thấy mất mát. Nhưng, Mộ Khinh Ca bây giờ, lại không cảm thấy có cái gì không đúng. Hướng về phía phương hướng hai người cười nhẹ một tiếng, nàng đi tới.

Cái loại tùy ý tiêu sái, vân đạm phong khinh này, khiến cho bốn phía không ít người đem tầm mắt dừng trên người nàng.

Tựa hồ, trong lòng bọn hắn đều không tự chủ nghĩ cùng một vấn đề. Đó chính là, Mộ phủ tiểu tước gia, hình như có cái gì không giống.

"Gia gia, cô cô." Đến gần hai người, Mộ Khinh Ca chủ động mở miệng.

Biểu hiện của nàng, Mộ Hùng âm thầm nhìn, trong lòng càng thêm vừa lòng.

Tôn tử của Mộ Hùng ông là phế vật thì thế nào? Đều giống nhau khiến tất cả mọi người không dám khinh thường! Giống nhau đều mang theo uy phong của Mộ gia bọn họ!

"Tiểu tử thúì, người đã chạy đi đâu? Công chúa đâu rồi?" Mộ Liên Dung túm lấy Mộ Khinh Ca, ghé vào tai nàng hỏi nhỏ.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca mớ hồ co lại, trong lòng oán thầm: Nàng có biết đâu?

Nhưng ngoài miệng vẫn trả lời: "Công chúa có việc cần xử lý, con liền một mình đi dạo Ngự Hoa Viên." Kỳ thật, có đôi khi Mộ Khinh Ca cũng không hiểu rõ ý nghĩ của Mộ Liên Dung.

Chuyện Mộ gia, từ những lời nói lúc trước của Mộ Liên Dung, thực rõ ràng nàng hoài nghi hoàng gia. Nếu đã thế, vì sao lại để tâm đến hôn ước của nàng với hoàng thất?

Tựa hồ, sợ mình không thể lấy được công chúa. Thậm chí ngay cả "bach liên hoa" trong nhà kia, cũng muốn nhét nàng ta vào phòng mình.

"Người ngốc tử này! Ngày thường đều nói người hoàn khổ, phong lưu. Như thế nào cơ hội tốt như vậy cũng không nắm chắc? Sang năm người đã có thể đi quan lễ rồi, là người trưởng thành rồi. Phải đem hôn sự làm sớm, sớm ngày vì Mộ gia nói dối tông đường. Nếu chọc cháu dâu tức giận, người không thành thân được, vậy ta và gia gia người còn phải tiếp tục chờ bao lâu?" Mộ Liên Dung một hơi quở trách.

Mộ Khinh Ca tức thì bùng tình đại ngộ!

Thì ra, Mộ Liên Dung là bởi vì chuyện này...

Bất quá, nàng nhất định sẽ thất vọng.

Đừng nói nàng vốn là nữ tử, không cách nào cùng nữ tử khác sinh con cái. Chẳng sợ tác dụng từ huyền khí rất thật, cũng không được. Ngay cả thân phận nàng có một ngày bại lộ dưới ánh sáng, muốn nàng tìm nam nhân sinh hầu tử, tương tượng một chút, nàng đã cảm thấy toàn thân nổi da gà.

"Ha ha, cô cô, người thật đúng là rảnh rồi." Mộ Khinh Ca cười ngại ngùng.

Mộ Liên Dung sừng sốt, lập tức nghe ra trong lời nói cháu trai ghét bỏ, làm bộ duỗi tay muốn đánh. Lại bị Mộ Hùng ngăn lại.

"Được rồi, cũng không nhìn xem đây là nơi nào."

Nói xong, ông liền dẫn đầu đi về chỗ ngồi của Mộ gia.

Lão gia tử lên tiếng, Mộ Liên Dung cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi, chỉ là trừng mắt cảnh cáo Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng cười, đuổi kịp Mộ Hùng, tựa hồ không thêm quan tâm ánh mắt uy hiếp của Mộ Liên Dung. Người sau tức giận, thiếu chút nữa không thêm đề ý muốn tiến lên nắm lỗ tai người trước.

Vị trí ngồi của Mộ gia, được sắp đặt ở dưới ngôi vị Hoàng đế.

Nguyên bản là vị trí dưới một người, trên vạn người. Nhưng hôm nay có chút bất đồng, vị trí Cửu ngũ chỉ tôn, giờ phút này cũng bị tận lực đặt thấp một chút, phía trên vị trí này, còn cô tình để ra một vị trí rộng rãi, dùng ngọc tình tạo thành, ghế dựa toàn thân trắng như tuyết, còn thêm cả bàn.

Mặt trên bày biện bộ đồ ăn so với của Hoàng thượng càng thêm tinh xảo hoa mỹ. Khắp nơi, đều lộ ra tài trí hơn người.

Mộ Khinh Ca theo hai người Mộ Hùng ngồi xuống vị trí của Mộ gia, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua chiếc ghế tuyết trắng, cao cao tại thượng kia. Không cần bất kì ai giới thiệu cho nàng, nàng liền có thể khẳng định trả lời, chiếc ghế này là chuẩn bị cho lão yêu quái kia.

"Nhìn không ra, Hoàng đế lão nhân Tần quốc này đối với yêu quái tiên sinh thực tôn kính a!" Mộ Khinh Ca ở trong lòng nói. Yêu quái tiên sinh, là "tôn xưng" nàng dành cho Tư Mạch. Không biết vì sao, một khi nghĩ đến hắn đã sống hơn nghìn năm, khiến cho nàng nghĩ đến yêu ma quỷ quái từng nhắc đến ở thế giới trước kia, đây trời thần phạt. Đương nhiên, lấy dung mạo khuynh thế vô song của Tư Mạch, càng giống thần hơn. Nhưng mà, nếu muốn khiến nàng đem một tên chuyên nhìn lên là "Thần Tiên ca ca", đó là không có khả năng!

"Ca nhi, Thánh Vương bệ hạ cư nhiên thực sự tới Tần quốc ta, có từng đi tìm người?" Đột nhiên, Mộ Hùng thấp giọng dò hỏi, đánh gãy suy nghĩ của Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca thu hồi tầm mắt, dừng ở gia gia bên người, đối diện nói: "Gia gia, con cả ngày đều ở trong phủ, đã gặp ai ngài còn không rõ ràng sao?"

Ánh mắt chờ mong của Mộ Hùng, bởi vì câu trả lời "thành thật" này, mà biến thành thất vọng.

Than nhẹ một chút, ông khẽ nói: "Chẳng lẽ, ngày đó Thánh Vương bệ hạ chỉ là thuận miệng nói? Lão nhân gia sớm đã quên tiểu gia hóa người?"

Lời nói của Mộ Hùng, không rót một chữ rơi vào trong tai Mộ Khinh Ca. Người sau nghe được trong lòng một trận không được tự nhiên.

Nàng biết, vị gia gia anh hùng một đời này của nàng, còn chưa buông ý tưởng muốn nàng dựa vào cường giả, bảo vệ cả đời bình an.

Nhưng, nàng lại khinh thường!

Không có nói tiếp, Mộ Khinh Ca lần nữa âm thầm dò xét khách khứa xung quanh. Đột nhiên, nàng nhìn thấy ở phía bàn tiệc hơi xa một chút, Thiệu mập mập đang dùng sức hướng nàng vẫy tay.

Không nghĩ tới, yến hội lần này, Thiệu gia cũng mang hắn đến.

Mộ Khinh Ca hướng hắn câu môi cười, khoe miệng tươi cười còn chưa thu liễm, liền cảm thấy một đạo ánh mắt tràn ngập cừu hận và oán độc rơi trên người nàng.

Nàng nhẹ nâng con mắt, trong một góc tối, thấy được Hà Thành ngồi một mình trên bàn tiệc.

A, hắn thế mà cũng tới?

Không thể không nói, tâm Hà gia thật đúng là rộng lớn a! Xảy ra chuyện xấu lớn như vậy, còn dám đem kẻ này đi ra ngoài mắt mặt. Hoặc là nói... Bữa tiệc lần này là có mục đích khác, khiến chi tử thế gia đều phải tham gia?

Trong lòng linh quang chợt lóe, Mộ Khinh Ca đối với Hà Thành hận không thể xé toạc nàng cười khiêu khích, trong lòng lại suy tư.

Thiệu mập mập xuất hiện, đã khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc. Mà Hà Thành vốn nên ở nhà tránh né lời đồn đại, thế mà cũng xuất hiện.

Lại nhìn chung quanh một chút...

Ân, quả nhiên tụ tập đều là thanh niên tài俊 ở Lạc Đô Tần quốc.

Mới vừa rồi không có chú ý, lúc này Mộ Khinh Ca mới chú ý tới, yến hội lần này là chiêu đãi yêu quái tiên sinh từ phương xa tới, tựa hồ đến rất nhiều người trẻ tuổi.

Hơn nữa, trên mặt những người tuổi trẻ kia, tựa hồ ẩn ẩn mang theo kích động và phấn khích.

Như thế, đây không phải là yến hội chiêu đãi mời khách, mà là một đại hội chiêu thân. Mà thiếu nữ xinh đẹp khiến bọn hắn đều muốn cướp đến tay, chính là yêu quái tiên sinh.

Ách! Mộ Khinh Ca bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ.

Tuy rằng điều đó không có khả năng, nhưng trực giác của nàng nói cho nàng biết, cái suy đoán này cách chân tướng rất gần.

Thời điểm ánh mắt Mộ Khinh Ca lưu chuyển, đột nhiên thấy được một trang phục hoàng y trong đó. Nàng sửng sốt, nhanh chóng tập trung vào người nọ.

"Là hắn!" Khi nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt tuấn mỹ của người nọ, Mộ Khinh Ca thầm nghĩ trong lòng một tiếng.

Hoàng y tươi đẹp, mặc trên người hần hết lần này tới lần khác toát ra mùi vị thoát tục. Mỹ nhân như vẽ, lại bởi sự xanh xao nhợt nhạt khác với người thường, làm cho người không dám tới gần, sợ không cẩn thận đụng nát hần.

Tựa hồ, sáu thước quanh người hần, đều từ chối hết thảy mọi thứ tiếp cận.

Xuất hiện trong cung yến, mái tóc dài của hần không búi lại, tùy ý theo gió mà động. Hần ngồi ngay ngắn ở trên bàn tiệc, lẳng lặng thưởng rượu, tựa hồ mọi thứ trước mắt đều cùng hần không quan hệ.

Hần làm sao sẽ xuất hiện ở đây? Hần là ai?

Mộ Khinh Ca ở trong lòng tự hỏi.

Cùng lúc đó, đôi mắt với cặp mắt hắc bạch phân minh, bình tĩnh không chút gợn sóng. Lập tức, hết thảy bốn phía đều an tĩnh lại, toàn bộ thế giới, tựa hồ chỉ có chính mình cùng chủ nhân của đôi mắt kia tồn tại.

Thật lạnh!

Mộ Khinh Ca nỗ lực rút về linh hồn của mình, khiến cho thanh âm phức tạp xung quanh lần nữa xuất hiện. Nhiệt độ bị mất cũng dần dần tăng lên. Nàng mỉm môi không nói, vẫn như cũ nhìn người nọ từ xa.

"Đến cùng là trải qua dạng hoàn cảnh gì, sẽ khiến ánh mắt một người trở nên lạnh băng như vậy. Như thể hần tự giam mình trong một tòa thành băng tuyết, cự tuyệt vật nóng tới gần."

"Cô cô, người nọ là ai?" Thân thể Mộ Khinh Ca hơi nghiêng về phía Mộ Liên Dung, thấp giọng hỏi.

Mộ Liên Dung ngược mắt, thuận theo ánh mắt Mộ Khinh Ca nhìn lại, chỉ liếc một cái liền thu về, nhỏ giọng giải thích: "Hần là Hiền Vương. Vừa ra đời liền khác chết mẫu phi, bản thân cũng gầy yếu không chịu nổi. Từ trước đến nay ít ra ngoài, không được Hoàng thượng yêu thích, cũng khó trách người không biết. Chỉ sợ những người trong cung cũng không nhất định biết hần."

Hiền Vương? Khác chết mẫu phi? Thân thể gầy yếu bệnh tật?

Lời giải thích của Mộ Liên Dung có vẻ rất phù hợp với khí tức lạnh băng của hần. Có lẽ, loại băng giá này chính là sự tuyệt vọng với thế gian, buông thả mà tuyệt vọng sống?

Mộ Khinh Ca mấp máy môi, khóe mắt, không hề chú ý hần.

Nếu như không có quan hệ với nàng, nàng tự nhiên sẽ không tốn nhiều tinh lực. Giờ phút này, nàng quan tâm nhiều hơn chính là từ trong vài lời của Mộ Liên Dung, vô tình đề lộ ra một tin tức.

Chính là, mạng lưới tình báo của Mộ gia.

Một hoàng tử mà đến cả người trong cung đều không thể biết, Mộ Liên Dung chỉ xa xa liếc nhìn liền kết luận thân phận của hần. Trừ khi bọn họ đã sớm quen biết, thì chỉ có một giải thích. Mộ Liên Dung nắm giữ chi tiết tư liệu về Hiền Vương, mới có thể nhạy mắt liền nhận ra.

Mạng lưới tình báo, đây chính là thứ tốt a! Giá trị vô lượng!

Mộ Khinh Ca miệng chặc chặc, có chút thêm muốn. Nhưng nàng cũng biết, bản thân hiện giờ là một hoàn cảnh, căn bản không cách nào tiếp xúc được đến cơ mật thuộc về Mộ gia.

Cũng không phải là không tín nhiệm, mà là sợ nàng biết rõ càng nhiều, càng dễ dàng bị người lợi dụng.

Lúc này, một nhóm người từ bên ngoài tiến vào.

Sự xuất hiện của bọn họ, cũng khiến cho bữa tiệc chưa bắt đầu lại đột nhiên yên tĩnh, mọi người đều đồng loạt đứng dậy.

Mộ Khinh Ca theo sau Mộ Hùng đứng lên, liếc mắt liền thấy trong đám người mấy bóng dáng quen thuộc. Tần Cẩm Hạo, Tần Diệc Dao, còn có Thái Hậu, Khương quý phi...

Mà người đi ở đằng trước, nam tử trung niên một thân long bào minh hoàng, mặc dù không biết, nàng cũng đoán được thân phận kia.

Chỉ sợ, đây chính là Hoàng đế Tần quốc ngày đó đưa bốn nàng một đường rồi.

Bộ dáng ngược lại không tệ, tư thế oai hùng uy vũ. Nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập tính toán, làm cho Mộ Khinh Ca không thích. Mà bên cạnh hần, đứng hai người nữ tử dung mạo tòa sáng, mỗi người một vẻ. Đầu đội mũ phượng, khí chất đoan trang, tư thái cao quý chính là vợ cả Hoàng đế, Tần quốc hoàng hậu. Mà một vị khác bạch y cầm bào thêu lên hoa tím, ngũ quan thanh lệ tuyệt mỹ, nữ tử ôn nhu như nước, nhìn trang phục của nàng, hần cũng là vị trí phi tử của Hoàng đế.

Sau lưng hoàng hậu còn theo một người, tướng mạo với Tần Cẩm Hạo có vài phần tương tự, nhưng lại càng giống hoàng hậu. Chỉ là trong ánh mắt mơ hồ

lộ ra kiều ngạo đã phá hủy phần di truyền từ hoàng hậu. Hấn vận hoàng y cảm bảo so với Đế bào nhạt hơn một chút, trên đầu long quan tượng trưng cho thân phận của hấn.

Lần này, không cần Mộ Liên Dung giải thích, Mộ Khinh Ca cũng có thể đoán được nam nhân này cũng là nhi tử Hoàng đế, hơn nữa còn là Thái tử, nhi tử của hoàng hậu.

"Chắc chắn, thật sự là khác biệt. Đầu là nhi tử Hoàng đế, Hiền Vương lại giống như bị lãng quên, bị ném trong góc." Mộ Khinh Ca trong lòng cảm thán một câu. Nhưng lại không sinh ra bất kỳ tâm tư gì bèn vực kẻ yếu.

Trong số người đến, nàng cũng không nhìn thấy vị tiểu công chúa mà mình thấy buổi chiều kia. Nghĩ lại, nàng cũng hiểu, chỉ sợ dưới tuổi vị thành niên là không thể tới tham gia yến hội như vậy. Hoặc có thể là, bọn hấn được vị Hoàng đế bệ hạ mưu tính cho ý định nào khác?

Thu hồi tâm tư, Mộ Khinh Ca đứng bên người Mộ Hùng.

Chỉ là, Hoàng đế khoan thai đến chậm, nhưng không có nhập tọa, mà là dẫn chúng thần đứng tại nguyên chỗ, tựa hồ đang đợi cái gì.

Đột nhiên, không trung mờ ảo, một trận gió mạnh nổi lên.

Mọi người ngẩng đầu, đập vào mắt chính là vài đầu Tật Phong Long Báo dữ tợn uy phong, kéo một chiếc xe màu đen mà đến...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hấn chính là thần!

Edit: Diệp Lư Nhiên

Trên Lâm Xuyên đại lục, chưa bao giờ tồn tại Tật Phong Long Báo, đây là biểu tượng của nam nhân mạnh nhất trên phiên đại lục này.

Truyền thuyết, phàm là nơi hấn đi qua, tất có Long Báo kéo xe.

Tương truyền, Tật Phong Long Báo uy phong lẫm lẫm, tướng mạo dữ tợn có thể so với lam cảnh cao thủ, là do hấn ngạo du từ bên ngoài bắt tới. Thú vật cường hấn như thế, lại chỉ xứng kéo xe cho hấn.

Có thể thấy được, sự cường đại của hấn đã vượt qua cả phiên đại lục này, thậm chí khiến người ngược nhìn không dám có vọng tưởng xa vời.

Hoàng đế Tần quốc, Tần Thương. Tự nhận gặp qua sóng to gió lớn, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy xe kéo Long Báo, vẫn nhìn không được cả người run rẩy.

Phải biết rằng, trên Lâm Xuyên đại lục, còn có rất nhiều chư quốc.

Giữa các quốc, cũng không thái bình. Mà Thánh Nguyên đế quốc sở dĩ vẫn đứng vững trên mảnh đại lục này, duy nhất là nhất đẳng quốc, hơn phân nửa là dựa vào nam nhân cường đại này.

Nếu... Nếu vận khí tốt như vậy buông xuống Tần quốc... Như vậy hấn...

Tần Thương càng nghĩ càng kích động, thậm chí môi đều run rẩy.

Vô luận như thế nào, nhất định phải nghĩ biện pháp, tận lực giữ Thánh Vương bệ hạ lưu lại Tần quốc! Coi như không thể ở lâu, cũng muốn tạo thành quan hệ.

Trước kia đã có quyết định tốt, sau khi nhìn thấy xe kéo Long Báo, càng thêm kiên định. Tần Thương con mắt thâm sâu, bất động thanh sắc chậm rãi lướt qua những đứa trẻ trong yến hội.

Tựa hồ, có thể đạt tới mấu chốt hay không liền dựa vào người những "rường cột quốc gia" này.

Trong thoáng chốc, Tần Thương dường như thấy được các quốc gia khác đối với hấn xưng thần, hình ảnh nịnh nọt lấy lòng, khiến khóe miệng hấn sung sướng giờ lên.

Xe kéo Long Báo, gần như trong nháy mắt, liền từ phía chân trời xuất hiện ngay trên không trung yến hội.

Cái loại tốc độ khủng khiếp này, khiến những người dưới đất, trong lòng tràn ngập chấn động.

Khác biệt, lại một lần nữa sinh ra.

Từ trong khiếp sợ tinh lại, Tần Thương lập tức dẫn theo mọi người khom người xuống: "Hoàng đế Tần quốc, Tần Thương, cùng quần thần và gia quyến, cung nghênh Thánh Vương bệ hạ."

Tất cả đang muốn quỳ xuống, mà Mộ Khinh Ca không nguyện quỳ gối đang âm thầm ghi nhớ lần này. Đột nhiên, một đạo hắc ảnh lóe lên, xuất hiện trước mặt Long Báo.

Người nọ lạnh giọng nói: "Chủ tử phân phó, không cần quỳ."

Ân?

Mệnh lệnh này đúng lúc ngăn trở mọi người quỳ xuống, cũng trách cho Mộ Khinh Ca biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Đuôi lông mày nàng gầy nhẹ, cảm giác hình như ánh mắt của hắc y lạnh lùng lơ đãng đảo qua trên người mình.

"Đa tạ Thánh Vương bệ hạ, đa tạ vị đại nhân này!" Tần Thương cảm kích nói. Trong lòng càng cảm thấy Thánh Vương bệ hạ đối với Tần quốc vài phần kính trọng.

"Không cần." Cô Nhài lạnh lùng trả lời một câu. Nhìn cũng không nhìn Hoàng đế trên mặt đất. Nếu không phải chủ tử bọn hắn biết vị đại tiểu thư kia không muốn quỳ xuống, không muốn nàng chọc phải phiền toái, sao phải làm điều thừa?

Ài! Từ khi gặp vị kia, chủ tử của bọn hắn đều từ băng sơn hóa thành vùng nước rồi.

"Gia gia, đứng trên không trung, người có thể làm được không?" Đột nhiên, Mộ Khinh Ca thấp giọng hỏi Mộ Hùng.

Mộ Hùng nói: "Chỉ cần đột phá lam cảnh, có thể đứng trên không trung. Nhưng có thể duy trì bao lâu, toàn bộ phải dựa vào linh lực trong cơ thể duy trì. Gia gia của ngươi, cũng chỉ miễn cưỡng 'ngự không' một nén nhang mà thôi."

Dứt lời, dường như có chút hâm mộ nhìn Cô Nhài đứng nhẹ nhàng trên không trung.

Kỳ thật, Cô Nhài đứng trên không, ngự không mà đi, cũng không khiến người khác ngoài ý muốn. Có thể đi theo bên cạnh người kia, lại có thể yếu sao?

Nói không chừng, chính là từ cảnh trong truyền thuyết.

Từ cảnh cường giả làm nô bộc?!

Ý nghĩ này truyền vào trong thế gia đệ tử, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía xe kéo Long Báo lại cực nóng vài phần.

Ngay cả người luôn luôn lạnh nhạt Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao, lúc này cũng kích động nhìn về phía huyền xe. Tựa hồ người trong huyền xe, chính là hy vọng của nàng. Nếu có thể được hắn thu làm đồ đệ, có phải hay không có thể thoát khỏi vận mệnh làm quân cờ của hoàng thất này?

Lúc trước, nàng hướng Mộ Khinh Ca dò hỏi chuyện Thánh Vương bệ hạ, cũng không phải vì mẫu huynh, mà là vì chính nàng.

"Thánh Vương bệ hạ, vụng yển(*) đã chuẩn bị tốt, thỉnh Thánh Vương bệ hạ dời bước." Vua của một nước, giờ phút này lại biến thành người tiếp khách chiêu đãi, nhưng, tướng tượng đến chỗ tốt về sau, Tần Thương lại vui vẻ chịu đựng.

(*) Vụng yển: Nghĩa giống như với "tệ xá", dùng để chỉ nơi của mình với ý khiêm tốn khi nói với người khác.

Duyệt Vương Tần Cẩn Hạo, âm thầm cùng Thái tử Tần Cẩn Tu liếc nhau, trong mắt lẫn nhau đều có tia lửa tranh đấu.

Hừ lạnh một tiếng, Tần Cẩn Hạo đối với thiên phú của chính mình thập phần tin tưởng.

Lần trước, hắn không có nắm chắc cơ hội kết bạn với Thánh Vương bệ hạ, lần này, hắn sẽ không lại bỏ qua. Huống chi, Thánh Vương bệ hạ tựa hồ đối với phế vật Mộ Khinh Ca kia có chút hảo cảm, mà phế vật kia không phải đối với mình còn có rắp tâm sao?

Có lẽ, cái này chính là một cơ hội!

Tuy rằng, Tần Cẩn Hạo không rõ ràng lắm vì sao Thánh Vương bệ hạ lại để tâm đến một cái phế vật, nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng. Thánh Vương bệ hạ chỉ có chút bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của Mộ Khinh Ca, cho rằng hắn là nhân vật thiên tài gì đó. Đợi đến lúc hắn nhìn rõ ràng Mộ Khinh Ca bất quá chỉ là phế vật, nhất định có thể đem ánh mắt thiện tâm giao hảo dùng ở một cái phế vật dời lên người hắn.

Dù sao, thiên phú của hắn, ở Tần quốc mà nói, đã là trăm năm khó gặp.

Hơn nữa, hắn còn có một muội muội đồng dạng thiên phú không tồi. Đây không phải so với những người khác, càng lọt vào mắt của Thánh Vương bệ hạ sao?

Rống rống!

Trên bầu trời, Long Báo đột nhiên gầm lên.

Từng trận uy áp, xuyên thấu qua tầng mây hạ xuống, làm mọi người dưới mặt đất kinh hoàng không thôi.

Tiểu tâm tư trong lòng mọi người, cũng tại lúc này toàn bộ thu liễm, đều thấp thỏm lo âu nhìn lên xe kéo Long Báo trên bầu trời.

Cô Nhai ôm kiếm mà đứng, chờ đi hết thầy dưới mặt đất.

Tần Thương kinh hoàng hỏi: "Đại nhân, trăm... Ta có chọc giận Thánh Vương bệ hạ chỗ nào sao?"

"Người không có, chỉ là chủ tử chúng ta khó chịu người tính kế Mộ gia, cố ý cho người ra oai phù đầu." Cô Nhai ở trong lòng chửi thầm, không để ý tới Tần Thương.

Thái độ làm lơ, làm thói quen được quần thần ủng hộ khiến trong lòng Tần Thương tức giận, lại không dám như thế nào.

Hắn chỉ mong cung yến hôm nay không nên bị rối tung.

Đột nhiên, thời điểm sợ hãi trong lòng mọi người đã chạm đến ranh giới, một giọng nam trầm thấp khiến người say mê, xa gần khó đoán, chậm rãi vang lên: "Ồn."

Một chữ, như là chú ngữ có chứa ma lực cực lớn, khiến cho đám Long Báo không còn lên tiếng, cúi đầu nằm rạp xuống.

Trên mặt đất, càng là không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Mọi thứ, dường như vì sợ nam nhân che ồn ào, mà toàn bộ im lặng.

Cái chữ này, không hề có chút nào uy áp, lại khiến người dưới mặt đất cảm giác bốn phía bị giam cầm, không cách nào nhúc nhích. Chỉ sợ, người ngoại lệ duy nhất, chính là người sớm biết là người nợ Mộ Kinh Ca rồi.

Huyền xe, đột nhiên biến ảo.

Trong mắt mọi người dưới đất, gió lốc màu đen lóe lên. Huyền xe không lồ nặng nề biến mất, thay vào đó chính là từng bậc từng bậc cầu thang, từ trên xuống dưới.

Tám đầu Tật Phong Long Báo, phân biệt nằm rạp xuống hai bên, khiêm tốn cung kính.

Còn dư lại đầu kia, uy vũ cao lớn nhất, giờ phút này lại xuất hiện dưới thân người, trở thành tọa kỵ.

Bạch y không gió mà bay, giống như ánh sáng duy nhất trong đêm. Những đồ án màu tím, thần bí cao quý trên vạt ống tay áo, như thể đó là màu sắc được sinh ra cho hắn.

Tóc dài như mực tùy ý búi lên, cùng với bạch y đan xen, dường như thế gian trắng hay đen đều do một tay hắn nắm giữ.

Chói mắt như dương quang, chỉ sợ tất cả những người lần đầu tiên gặp Tư Mạch, đều cùng chung ấn tượng.

Bởi vì, người căn bản thấy không rõ ngũ quan hắn, chỉ có thể cảm giác trên người hắn như liệt dương khiến người ta không dám nhìn thẳng, rồi lại nhịn không được nằm rạp xuống!

Cho đến khi dung mạo khuynh thế vô song của hắn, được tất cả người dưới đất thấy rõ.

Hầu như tất cả, đều ngược lại hít một hơi khí lạnh. Bị dung mạo vô song như ngọc, như thiên nhân làm rung động khiến quên đi hết thầy.

Trong lúc nhất thời, sự phân biệt giữa người và thần, trở nên rõ ràng.

Bọn họ là người, mà hắn... chính là Thần!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Ai có thể vào mắt hắn?

Tần Cẩm Hạo thất thần nhìn lên, thuận theo bậc thang huyền sắc, từ phía chân trời bạch y từng bước một đi xuống. Hai con người từ trước đến nay vốn ngạo nghễ lãnh khốc, lần đầu tiên bị bao phủ bởi ghen ghét.

Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì?!

Dựa vào cái gì một phế vật không thể tu luyện, gia hỏa hoàn khổ chỉ biết gây chuyện thị phi, có thể được vị này ưu ái?

Nếu trước đó, có người nói hắn đường đường là Duệ Vương, có một ngày sẽ đối với hoàn khổ Mộ gia ghen ghét thành cuồng. Như vậy hắn chỉ cười khinh miệt, sai người cắt đứt đầu lưỡi của kẻ bịa đặt.

Thế nhưng bây giờ...

Tần Cẩm Hạo không thể không thừa nhận, hắn hận không thể thay thế Mộ Khinh Ca, hận không thể bản thân mới là người được Thánh Vương bệ hạ coi trọng. Và một ngày nào đó, hắn cũng có thể trở thành người đứng đầu, được thế gian thần phục, xưng là "Thần"!

Nam nhân, ai không có dã tâm?

Dã tâm của Tần Cẩm Hạo hắn chỉ càng lớn hơn, sẽ không nhỏ.

Chỉ cần bắt lấy cơ hội trước mắt, hắn liền có khả năng bước lên cửu vũ, thậm chí còn bước cao hơn.

Song quyền giấu trong tay áo, gắt gao siết chặt. Trong mắt Tần Cẩm Hạo, lộ ra quang mang không thể tránh khỏi. Như thế, bất luận cái gì ngăn cản trước mặt hắn, đều bị hắn không chút lưu tình giết hết.

Đây là tuyệt thế cường giả sao?

Hai mắt Tần Diệc Dao gắt gao chăm chú nhìn vào một thân bạch y kia. Tựa hồ sự xuất hiện của người này giúp nàng mở ra một thiên địa mới.

Có lẽ, nàng không cần tiêu hao cả đời trong hoàng cung.

Có lẽ, một ngày nào đó, nàng cũng có thể giống như người nam nhân trước mắt này, tận hưởng ngạo du phong cảnh bốn phía.

Chỉ cần - nàng trở nên mạnh mẽ!

Trên mặt đất, vô số người đều nhìn chằm chằm bóng trắng kia chậm rãi đi xuống.

Trong lòng có chấn động, cũng có hâm mộ. Nhưng càng nhiều hơn là không cách nào kháng cự thần phục.

Chỉ có một người ngoại lệ, chính là Mộ Khinh Ca.

Đối với phương thức xuất hiện của yêu quái tiên sinh, nàng chỉ đánh giá một câu: Hoàn hảo!

Tầm mắt từ không trung thu hồi. Mộ Khinh Ca trong lúc vô tình nhìn về phía bóng dáng hoàng y cao lớn. Vai của hắn rất rộng, nhưng lại tựa hồ thực yếu ớt.

Giờ phút này, hắn đồng dạng nhìn lên nam nhân cường đại nhất đại lục.

Nhưng, trong đôi mắt hắc bạch phân minh lại không có chút nào tạp chất, như cũ bình tĩnh không gợn sóng. Đường như, trên thế gian này không có một việc nào, có thể kích thích tâm tình hắn nửa phần.

Hắn giống như một người ngoài cuộc bình thường, đang nhìn mọi thứ phát sinh.

Có lẽ, Mộ Khinh Ca xem quá chuyên chú.

Dẫn tới người nào đó không vui.

Lập tức, áp lực bốn phía đột nhiên tăng, như ngọn núi đè lên mỗi người trong yến hội. Đặc biệt là bóng dáng hoàng y kia, được đặc biệt "chiếu cố".

"A..." Một tiếng kêu đau đớn phá vỡ trầm tĩnh.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lóe lên, liền thấy được Bệnh Mỹ Nhân lúc này dùng một tay chống đỡ mép bàn, một tay che miệng của mình. Giữa khe hở ngón tay trắng nõn, ần ần có thể thấy được màu đỏ phấp phấp.

Nhú nhú mảy, nàng ngược mắt nhìn về phía nam nhân như thần trên bầu trời.

Nháy mắt, áp lực biến mất. Trong lòng mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra, phảng phất từ kẻ cận cái chết trở về.

Mà Tư Mạch một thân bạch y tuyết trắng, cũng "ngạo kiều" hạ xuống mặt đất. Ngồi trên long y bạch ngọc mà hoàng đế Tần quốc chuẩn bị cho hắn.

Long Báo đảm đương tọa kỵ của hắn, đạp chân đặt lên gắm vóc phủ trên mặt đất, hướng về phía không trung gầm nhẹ một tiếng. Tám đầu Long Báo trên không trung, tức khắc hóa thành tám đoàn thanh quang, bay vào trong miệng nó, bị nó nuốt vào.

Sau đó, nó mới lười biếng nằm bên chân chủ nhân, chợp mắt.

Cô Nhai giống như cái bóng đứng phía sau long y, đem chính mình nhập trong bóng tối.

Một màn này, như ảo như thực. Thẳng đến khi những bậc thang huyền sắc kia, sau khi tắt cả biến mất. Mọi người mới từ trong khiếp sợ chậm rãi tỉnh lại.

Ngay cả Mộ Khinh Ca cũng không ngoại lệ.

Dù sao, một màn Long Báo nuốt đồng loại khác quá mức rung động, vượt xa sự hiểu biết.

"Hắn, đến cùng cường đại đến cảnh giới gì? Trên từ cảnh sao?" Mộ Khinh Ca đột nhiên nghi ngờ tin tức mình biết không phải sự thật.

"Khụ khụ." Một tiếng ho khan ần ần truyền đến.

Cặp mắt kia của Tư Mạch có thể bắt lấy thiên địa nhật nguyệt, cũng chậm rãi nhìn về phía phát ra tiếng.

Hoàng đế Tần quốc, là người cơ mẫn như thế nào? Khi hắn thuận theo ánh mắt Tư Mạch, thấy được bóng dáng làm hắn chán ghét, âm lãnh trong mắt chợt lóe qua, lập tức phản phó người: "Hiền Vương không thoải mái, còn không nhanh đưa xuống."

Ngữ khí kia, giống như sai người vứt bỏ một vật vô dụng. Căn bản không có một chút quan tâm bên trong, càng không có ý từ truyền ngự y.

Thị vệ trong cung lĩnh mệnh, dưới khí thế cường đại của Tư Mạch, thấp thòm đem Hiền Vương Tần Cẩm Thần nhanh chóng nâng xuống. Từ đầu đến cuối, bóng dáng hoàng y kia, đều chưa từng phản kháng nửa phần.

Chán ghét nhìn người rời đi, Tần Thương còn âm thầm trách cứ trừng mắt Hoàng hậu.

Hoàng hậu Hàn thị vội vàng thấp giọng giải thích: "Thần thiếp nghĩ, hắn dù sao cũng là nhi tử bệ hạ."

Một nghiệt chủng mang điềm xấu, cũng xứng làm con hắn? Nếu không phải cố kỵ thanh danh, hắn đã sớm làm cho gia hỏa khắc phụ khắc mẫu này chết rồi.

Tần Thương cảm giận nghĩ, nhưng lại không dám nói ra.

Bởi vì, hắn không dám làm cho vị ngồi trên vị trí cao nhất của yến hội biết được tâm tư giết con của hắn.

"Ngồi." Đồng dạng là thanh âm nhẹ đến mức khiến người vô pháp chống cự, lần thứ hai vang lên.

Mọi người như được đại xá giống như thở ra một hơi, sau khi khom người, từng người đều ngồi xuống. Trong lúc nhất thời, phảng phất bạch y trên đài cao kia, mới là chủ nhân nơi đây.

Sau khi Tần Thương ngồi xuống, âm thầm liếc mắt nhìn Thái Hậu một cái. Người sau không tiếng động nhẹ gạt đầu, ánh mắt hắn mới không dấu vết thu hồi, mở miệng nói: "Thánh Vương bệ hạ, ngài thánh giá quang lâm tới Tần quốc ta, là vinh hạnh vô thượng của Tần quốc ta. Hôm nay, trong cung mở tiệc, thứ nhất là vì Thánh Vương bệ hạ tẩy trần, thứ hai là thỉnh Thánh Vương bệ hạ an diễn, xem một chút những tài năng có ích trẻ tuổi của Tần quốc ta. Không biết ý Thánh Vương bệ hạ như thế nào?"

Lời nói này, được tính là thông minh.

Không có nói thẳng, người nếu như tới Tần quốc ta một chuyến, ta hảo hảo chiêu đãi người, người cũng thu mấy cái đệ tử Tần quốc làm đồ đệ, để chúng ta bám vậy quan hệ.

Nhưng, Tư Mạch là người nào?

Lý do uyển chuyển này rơi vào trong tai hắn, khoe môi hắn chỉ câu lên ý vị không rõ.

Đường cung kia, khiến những người ngồi ở đây tức khắc khẩn trương lên. Lớn tuổi, sợ sẽ chọc giận vị gia này phần nộ. Nhỏ tuổi hơn, tức thì thấp thòm nghĩ cách biểu hiện bản thân.

Thái dương Tần Thương đã thấm ướt mồ hôi. Ngay khi hắn không nhận được, chuẩn bị cáo tội thu hồi lời nói lúc trước, đột nhiên nghe được tiếng cười như không cười. "Tốt!" Như tiếng trời từ trên cao đáp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Phế vật hoàn khổ rác rưởi?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Chữ "Tốt" vừa nói xong liền tiêu tán.

Người phản ứng kịp, trong mắt đều bắn ra vô hạn kinh hãi.

Cơ hội này, không chỉ đối với Tần quốc mà nói khó có được, chính là đối với gia tộc bọn họ cũng đều cực kỳ khó có. Nói không chừng, qua đêm nay, gia tộc bọn họ có thể phát sinh nghiêng trời lệch đất.

Lập tức, các trưởng bối thế gia đều giữ chặt đệ tử trong nhà mình, nhỏ giọng phân phó, phải tất yếu lọt vào được mắt của vị kia.

Ngay cả Thiệu gia đã buông tha Thiệu mập cũng không ngoại lệ, bị ân cần dạy bảo nói một phen.

Hắn có thể xuất hiện ở đây, lại nói tiếp còn phải dựa vào Mộ Khinh Ca.

Thì ra, Thiệu gia cũng không biết ở đâu mà biết được Thánh Vương bệ hạ đối với Mộ gia tiểu tước gia tựa hồ có chút ưu ái. Tuy không biết tiền căn hậu quả, nhưng không cản trở bọn họ đem Thiệu mập đồng dạng hoàn khổ từ trong nhà mang ra.

Nói không chừng, Thánh Vương bệ hạ thần bí khó lường, sẽ có hứng thú với hoàn khổ đấy?

Mộ Hùng cũng đồng dạng kích động, bàn tay thô dày cào cào y phục trên người mình, lại buông ra. Lặp đi lặp lại mấy lần, khiến cho Mộ Khinh Ca ngồi ở một bên ánh mắt nghi ngờ.

Mộ Hùng xoắn xuýt, cũng rơi vào trong mắt Mộ Liên Dung.

Trong lòng nàng thờ dài, đối với phụ thân nói: "Cha, đừng nghĩ. Mộ gia chúng ta có vô dụng như thế nào, cũng sẽ không đi làm hạng người nịnh nọt."

Được nam nhân cường đại nhất Lâm Xuyên đại lục ưu ái, có lẽ là một chuyện vui to lớn. Đối với Mộ gia, cũng như vậy. Nhưng, đó là dưới tình huống người kế thừa của Mộ gia có thiên phú.

Nếu như Mộ Khinh Ca thiên phú hơn người, có thể được Thánh Vương bệ hạ chỉ điểm, trên con đường tu luyện chính là cực kỳ có lợi.

Chính là, thể chất Mộ Khinh Ca cổ tình lại không thể tu luyện.

Đã như vậy, nếu còn muốn tiếp cận vị kia, thì chính là dựa vào.

Theo Mộ Liên Dung thấy, Mộ gia có thể thất bại, nhưng khi khái lại không thể ném. Chỉ cần huyết mạch không đứt, Mộ gia sẽ có một ngày trọng chấn. Cho nên, Mộ Khinh Ca có thể lọt vào mắt xanh Thánh Vương bệ hạ hay không, nàng không giống như Mộ Hùng cố chấp như vậy.

Mộ Hùng không tiếng động cười khổ, lần đầu tiên trước mặt tôn tử mình nói ra tiếng lòng: "Mộ gia thịnh thì như thế nào? Bại lại như thế nào? Ta đã sớm nhìn thấu. Hiện giờ, ta chỉ nghĩ muốn các người bình bình an an, không hề xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Hôm nay, Mộ gia đang ở trong dòng nước xiết, tiến không được, lui không xong. Bộ xương già này của ta, có thể bảo vệ các người nhất thời, nhưng không thể bảo vệ cả đời. Hôm nay là một cơ hội, nhưng ta đoán chừng..." Lời còn chưa dứt, hắn chỉ chậm rãi lắc đầu.

Nhưng ý tứ kia, cũng đã rất rõ ràng rồi.

Ngày ấy, có lẽ Thánh Vương bệ hạ chỉ là trùng hợp đi ngang qua, nhìn thấy Mộ Khinh Ca anh dũng chịu hình phạt, cho nên mới có vài phần kính trọng. Nhưng hôm nay, chỉ sợ hắn đã sớm biết thể chất phế vật của tôn nhi mình. Hơn nữa chung quanh đây đều là tinh anh tài俊 gia tộc, còn có người hoàng thất nhìn chằm chằm.

Chỉ sợ, hắn sớm đã không còn đối với Mộ Khinh Ca liếc mắt nhìn một cái đi.

"Thì ra, lão gia tử lo lắng vì điều này." Đối thoại hai người, làm cho Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ. Nếp nhăn nơi khóe mắt Mộ Hùng, khiến cho nàng thiếu chút nữa nói ra bí mật mình có thể tu luyện.

Nhưng, cuối cùng, nàng vẫn cắn răng nhịn xuống.

Tình thế Mộ gia không rõ ràng phía trước, nàng không có khả năng bại lộ bản thân. Nếu không, chỉ khiến Mộ gia càng nhanh bị diệt vong.

Tất cả đã được trù bị, yến hội bắt đầu.

Cung nữ bưng lên thức ăn rượu ngon, ca cơ cũng nhẹ nhàng khởi vũ.

Rượu hơn phân nửa, rốt cuộc đi vào chính đề.

Tần hoàng Tần Thương giơ tay vung lên, đám ca cơ đồng loạt lui ra, đem vũ đài hình tròn chính giữa lưu lại.

Trộm nhìn người nọ phía trên, thấy hai mắt hắn híp lại, khóe miệng giương nhẹ, không nhìn ra bất mãn, mới cất cao giọng nói: "Hôm nay là cơ hội hiếm có. Các huynh đệ gia tộc, cứ xuất ra sở học của các người, vì Thánh Vương bệ hạ trợ hứng."

Nói xong, hắn nhìn về phía mấy vị sủng thần của mình, âm thầm đánh mắt.

Dựa theo an bài trước đó, hoàng tử không lên trước, lên trước là mấy thế gia đệ tử có trình độ bình thường lên đài bày ra một phen. Chờ sau khi hoàng tử lên đài, mới có cái so sánh.

Kế hoạch này vô cùng tốt, nhưng bọn hắn lại đánh giá sai Tư Mạch.

Ngay khi mọi chuyện đều tiến hành giống như thường, khi thế gia đệ tử đầu tiên lên đài, Tư Mạch đột nhiên mở miệng: "Thiên phú võ kỹ quá mức không thú vị. Nếu muốn thể hiện bản thân, ngấm lại xem chính mình có cái gì."

Tối nay, đây là lần đầu tiên hắn mở miệng nói một câu dài như vậy, phá vỡ an bài lúc trước của Tần hoàng.

Sắc mặt hắn thay đổi mấy lần, mím môi trầm mặc.

Mà vị đệ tử thế gia trên đài kia, tức thì sững sờ tại chỗ, có chút không biết làm sao.

"Nếu không có tài, thì lui ra." Cô Nhai tử trong bóng tối bước ra, đối với giữa sân quát lạnh một câu. Phát động lực, trực tiếp đem người nọ từ trên đài oanh xuống.

Một màn này, khiến cho không ít người từ trong áo tường thanh tỉnh lại, thay đổi đối sách.

Những thế gia đệ tử này, thường ngày đều là dốc lòng tu luyện. Như thế nào sẽ phân tâm đi học cái gì thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa?

Thánh Vương bệ hạ muốn xem biểu diễn tài nghệ. Trong lúc nhất thời, vô số người trong lòng đều có cảm giác khóe không ra nước mắt.

Trong số những thế gia này, ngoại trừ Mộ gia đã không đếm xỉa đến, kích động nhất đúng là Thiệu gia. Thiệu gia gia chủ, phụ thân của Thiệu mập mập, lập tức cảm giác mình mang Thiệu mập mập đến quả nhiên sáng suốt.

Nhưng đột nhiên, hắn lại tuyệt vọng.

Nhi tử mình trừ bỏ ăn chơi nhậu nhẹt, ghẹo gái đánh bạc ra, thì còn có tài năng gì có thể trèo lên mặt bàn sao?

Yến hội, đột nhiên tẻ ngắt.

Tần Thương sốt ruột đến trán đều chảy mồ hôi lạnh, cùng Thái Hậu liên tiếp trao đổi ánh mắt. Khương quý phi và Hoàng hậu cũng dốc sức liều mạng ám chỉ con mình xuất hiện. Ngược lại vị phi tử bạch y kia, vẻ mặt lạnh nhạt, thậm chí có chút không tập trung, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra một tia lo lắng.

Không người nào dám lên đài, khẩn cầu lúc trước của Tần Thương tựa hồ biến thành chuyện cười.

Tư Mạch nhàn nhạt nhìn xem hết thấy, phảng phất tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Từ đầu đến cuối, hắn tựa hồ không liếc nhìn Mộ Khinh Ca, nhưng nhất cử nhất động của người sau lại không chút nào tránh được tầm mắt hắn.

Hắn hôm nay xuất hiện ở đây, bất quá là muốn nhìn Tiểu Ca nhi nhiều một chút mà thôi.

Trong lòng Tần Diệc Dao giãy giụa chốc lát, nhìn qua vũ đài không một bóng người, đột nhiên mím môi, phóng bước tới.

"Người làm cái gì?"

Chỉ là, nàng vừa mới nhấc bước, đã bị một thanh âm lạnh lùng cảnh cáo chặn lại. Cổ tay cũng bị người kiềm giữ, lực lớn đến nỗi nàng dường như nghĩ rằng xương mình bị gãy.

Nàng ngược mắt nhìn lên, chống lại con ngươi băng lãnh của hoàng huynh mình. "Hoàng huynh" Nàng thì thào mở miệng.

Tần Cẩm Hạo lạnh lùng nhìn nàng, xùy nói: "Nói như vậy, người một nữ tử chỉ có thể đứng ngoài quan sát. Như thế nào? Muốn đi lên biểu hiện một phen, tranh đoạt cơ duyên cùng ta?"

"Muội, không có." Tần Diệc Dao rũ mắt trả lời, trong lòng thật vất vả nổi lên dũng khí, đã sớm rút thẳng xuống.

"Hừ, tốt nhất là không có." Tần Cẩm Hạo buông cổ tay Tần Diệc Dao ra, không hề nhìn nàng.

Giữa hai người ảnh hưởng tác động qua lại, ngoại trừ Thái Tử Tần Cẩm Tu một bên thấy được, còn lại không có ai nhìn thấy. Mà hắn, cũng chỉ là mĩa mai cười, liền dời mắt.

"Đây là tình huynh muội hoàng thất." Nhìn bóng lưng hoàng huynh, Tần Diệc Dao trong lòng thê lương.

Đối với Thái Hậu và phụ hoàng, nàng là quân cờ thu nạp Mộ gia.

Đối với mẫu phi và huynh trưởng, nàng đồng dạng cũng là quân cờ, lúc cần có thể trả giá hết thảy.

Không có người lên đài, mất đi đối lập. Tần Cẩm Hạo thấy Tần Cẩm Tu rục rịch, cắn răng một cái, đứng lên đi tới đài cao.

Cái loại hiên ngang lắm liệt, giải trừ tình huống quẩn cảnh, làm cho Tần hoàng vui mừng, cũng đồng dạng khiến cho ánh mắt Thái Tử âm u.

Khuôn mặt kiều mị của Khương quý phi, cũng nhiều thêm vài phần đắc ý và kiêu ngạo.

Tần Cẩm Hạo đứng giữa vũ đài, cung kính hướng Tư Mạch cúi đầu. Mới nói: "Thánh Vương bệ hạ, thường ngày Cẩm Hạo tập trung tu luyện, không để ý đến tài nghệ khác. Trước mắt, chỉ có tài đánh đàn hơi có thể vào mắt, vì bệ hạ trợ hứng. Mong bệ hạ chớ trách tội."

Nói xong, thái giám đã đưa lên đàn cổ.

Tần Cẩm Hạo tiêu sái ngồi xuống, mười ngón tại dây đàn nhẹ nhàng gảy.

Không thể không nói, tài đánh đàn của Tần Cẩm Hạo rất tốt.

Mộ Khinh Ca lắng nghe, âm thầm thương thức. Chỉ là đáng tiếc...

Không dấu vết lác đầu, Mộ Khinh Ca đối với khúc đàn day dứt, nam nữ si tình xi mũi coi thường. Nếu thanh âm nam nữ quyến luyến được thay bằng ý chí nam nhân, liền có thể thể hiện ra thân phận Tần Cẩm Hạo.

Thật đáng tiếc.

Chỉ trách, người nào đó lên đài không mang theo đầu óc.

Mộ Khinh Ca yên lặng hạ mắt uống rượu, trong lòng làm cái đánh giá.

Tần Cẩm Hạo một khúc chấm dứt, thanh âm "bốp bốp" bốn phía vang lên. Nhưng Tư Mạch lại không có chút nào động dung, một chữ đánh giá cũng keo kiệt nhà ra.

Kết quả như vậy, khiến ánh mắt Tần Cẩm Hạo biến đổi, âm đậm đi xuống.

Đã có Duệ Vương làm gương dẫn đầu, kế tiếp lại có mấy thế gia đệ tử lên đài, biểu diễn chính là chút ít đồ chơi. Thấy vậy càng khiến Mộ Khinh Ca xem không thú vị. Đến cuối cùng Thái Tử xuất hiện trên đài, đưa bốn một tay hảo kiếm, vẫn không làm cho ánh mắt Tư Mạch chấn động nửa phần.

Yến hội, mắt thấy sẽ phải kết thúc.

Mộ Khinh Ca nghĩ thầm rốt cuộc có thể trở về nhà ngủ.

Lại không nghĩ, một thanh âm quái gở đột nhiên truyền đến: "Mộ tiểu tước gia từ trước đến nay tài danh lan xa, vì sao không muốn lên đài vì Thánh Vương bệ hạ biểu hiện một chút đây?"

Mộ Khinh Ca tài danh lan xa?

Là tiếng xấu lan truyền mới đúng chứ!

Người nghe thấy câu này, đều không hẹn mà lộ ra giễu cợt.

Mà Mộ Khinh Ca đã có chút say rượu, sau khi nghe câu này, cũng lúc đó chớp mắt, ánh mắt lạnh lạnh đâu có nửa phần mê ly. Nàng không tốn sức chút nào đã tìm được người phát ra tiếng.

Trên bàn tiệc Hà gia, nàng nhìn thấy Hà Thành âm lãnh cười.

"Đúng vậy a! Mộ tiểu tước gia trời sinh không thể tu luyện, chắc hẳn có nhiều thời gian tiêu phí cho phong hoa tuyết nguyệt, không bằng mời Mộ tiểu tước gia lên đài?"

Trong đám người, một ít thế gia đệ tử có giao hảo với Hà Thành, cũng lên tiếng phụ họa.

Mà có ít người, cùng Hà Thành tuy rằng không quen, nhưng đối với Tư Mạch lạnh lùng khiến tâm tình bất mãn, liền trút đến trên người Mộ Khinh Ca.

"Đừng đừng đừng! Mộ tiểu tước gia danh tiếng hoàn khổ, vang khắp thiên hạ. Có thể trở thành hoàn khổ đệ nhất Lạc Đô, cũng là một loại bổn sự. Không bằng, hôm nay liền biểu hiện, cũng cho chúng ta học tập một chút."

"Chính là không biết Mộ tiểu tước gia muốn biểu diễn tranh giành hoa khôi, hay là muốn biểu diễn bá chủ hoành hành?"

Thanh âm cười nhạo nổi lên bốn phía, bọn hán tử hờ hững mắt Tư Mạch ở đây, cũng quên mất nơi này là Hoàng cung. Chỉ một mặt muốn đem không cam lòng trong lòng phát tiết vào một cái phế vật hoàn khổ vô dụng.

"Không bằng mời Mộ tiểu tước gia biểu diễn làm thơ đi. Nghe nói Mộ tiểu tước gia còn có thể làm tốt công việc của một nữ nhân."

Vũ nhục như vậy, càng phát ra không có kỵ.

Mà Tần hoàng dường như không có ý ngăn lại, chỉ là thưởng thức sắc mặt Mộ Hùng ngày càng khó coi.

"Các ngươi... A..." Thiệu mập mạp muốn vỗ án, lại bị huynh đệ nhà mình chặn miệng lại, ngăn hán lên tiếng bênh vực.

Đệ tử thế gia đều chế nhạo Mộ Khinh Ca, đem nàng trở thành nơi trút giận. Không ai chú ý tới khước mắt Tư Mạch hiện lên băng quang, như nhìn người chết nhìn một đám "Trụ cột quốc gia" Tần quốc không biết trời cao đất rộng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chưa thấy qua nhảy đôi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoàng Cung Tần quốc náo nhiệt, dưới đáy mắt lạnh băng của Tư Mạch, tựa hồ đã biến thành một vùng xác chết. Nhận thấy được sát ý trên người chủ tử của mình, Cô Nhai cũng nắm chặt chuỗi kiếm trong tay mình.

"Mộ tiểu tước gia, sao ngươi còn không lên đài! Cái giá khá lớn a!"

"Đừng thúc giục, Tiểu tước gia người ta tài học cao siêu, đang suy nghĩ muốn biểu diễn cái gì."

"Tiểu tước gia, không bằng ta thay ngài ra chú ý. Trước tiên biểu diễn ngài làm thế nào như keo dán bám dính vào Duệ Vương của chúng ta, sau đó biểu diễn ngài mang theo năm trăm tinh nhuệ xông pha chiến trường, năm trăm tinh nhuệ chết hết để ngài sống một mình. Thế nào?"

Thanh âm Hà Thành giống như bôi độc, không màng tất cả nói ra những lời này. Căn bản không quan tâm, trong lời nói không chỉ đắc tội một người là Mộ Khinh Ca.

Tựa hồ hán chỉ muốn chọc giận Mộ Khinh Ca, như lần trước đó, khiến nàng lên đài mắt mặt xấu hổ, tốt nhất chọc giận Thánh Vương bệ hạ, bị hán một cái tát thành thịt nát, thỏa mối hận trong lòng hán.

Tiếng nói hán vừa dứt, người đầu tiên biến sắc mặt chính là Tần Cẩm Hạo.

Trong lòng hán luôn đem sự ái mộ của Mộ Khinh Ca đối với hán là sự sỉ nhục, không muốn bày ra trước mặt người khác. Hiện giờ, Hà Thành kia lại dám trước mặt Thánh Vương bệ hạ nói ra, nếu đối với hán có gì hiểu lầm, vậy phải thế nào?

Nhưng giờ phút này trong lòng hán hận nhất không phải là Hà Thành, mà là Mộ Khinh Ca vẫn luôn không có động tĩnh gì. Nàng trầm mặc, càng như xác mình lời Hà Thành nói.

Mà Hà gia, giờ phút này kịp phản ứng muốn mang Hà Thành đi cũng đã chậm. Bọn hán vốn định mang theo Hà Thành kiếm một phần cơ duyên, lại không nghĩ bị nghiệt tử này làm hỏng. Bọn hán không sợ đắc tội Mộ phủ, thế nhưng lại còn đắc tội thêm Duệ Vương và Khương quý phi, vậy Hà gia bọn hán...

Gia chủ Hà gia, vụng trộm nhìn về phía Khương quý phi. Quả nhiên thấy nàng nhíu mày không vui.

Nghĩ muốn nói gì đó, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Hắn lúc này mà nói cái gì, không phải càng thêm khiến chuyện này trở nên thiệt giả khó phân?

"Đám khốn kiếp này!" Mộ Hùng không thể nhịn được nữa, nắm tay đứng dậy.

"Gia gia." Lại bị Mộ Khinh Ca một phát bắt được cổ tay, ngăn ông xúc động. Khi Mộ Hùng nhìn qua, nàng cười nói: "Hà tất phải hạ thấp thân phận?"

Từ đầu đến cuối, những kẻ chế nhạo nàng đều là thế hệ trẻ tuổi.

Nếu Mộ Hùng lên tiếng bảo vệ, kia chẳng phải là bị người nắm thóp, khiến những lão hồ ly này thừa cơ chèn ép?

Mộ Khinh Ca nàng, cho tới bây giờ không có thói quen đứng phía sau người.

Những người này, dám khiêu khích nàng. Nàng liền để cho bọn họ hảo hảo cảm thụ một chút, cái gì gọi là tự vả vào miệng. Không phải là biểu diễn tài nghệ sao?

Trợn to con mắt chó của các người nhìn cho rõ ràng!

Mộ Khinh Ca chậm rãi đứng dậy, ấn xuống đầu vai Mộ Hùng để ông ngồi xuống.

Một thân hồng y, đón gió mà đứng, khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ không có một tia tức giận, ngược lại mang theo lạnh nhạt bình tĩnh mỉm cười. Phảng phất người bị chế nhạo không phải là nàng.

Nàng tiêu sái tùy ý, vân đạm phong khinh, khiến cho thanh âm chế cười bốn phía mờ dần.

Phảng phất nếu bọn họ còn tiếp tục, liền giống như một hải đồng vô tri ở trước mặt đại nhân kêu gào.

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người đều tập trung vào bóng dáng hồng y kinh diễm.

Thái Hậu nhìn Mộ Khinh Ca nhanh nhẹn đứng lên, cười nhiều hơn vài phần thâm ý: "Hài tử Mộ gia không tồi. Lời nói trong miệng những đứa trẻ này cũng là không nhẹ không nặng. Hoàng đế, người cần phải dặn dò một phen, chúng ta cùng Mộ gia chính là thông gia."

Ánh mắt Tần Thương lóe lên, cũng không giải thích. Chỉ là hạ mắt lên tiếng: "Vâng."

"Khinh Ca, người..." Mộ Liên Dung có chút lo lắng giữ chặt góc áo Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đem góc áo nhẹ nhàng rút ra, đối với nàng mỉm cười an ủi. Sau đó, liền bước nhanh ra, không có như tưởng tượng nhảy lên đài, mà là từng bước một, thuận theo bậc thang mà lên.

Mộ Khinh Ca xuất hiện, khiến sát ý lạnh băng trong mắt Tư Mịch như được phóng thích.

Hắn tựa hồ đoán được suy nghĩ của tiểu nhân nhi trong lòng, đem sát ý toàn bộ thu hồi, an tâm xem biểu diễn.

Đây chính là lần đầu tiên tiểu Ca nhi vì hắn biểu diễn đấy.

Người nam nhân này, hoàn toàn quên mất nguyên nhân lúc đầu Mộ Khinh Ca lên đài. Chỉ mong chờ xem kế tiếp biểu diễn như thế nào làm hắn tâm động.

Cho dù Mộ Khinh Ca chỉ đứng trên đài, hắn đều cảm thấy đều là cảnh đẹp ý vui, so với lúc trước những thứ ngổn ngang kia biểu diễn, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Mộ Khinh Ca từng bước đi thoải mái. Cái loại tùy tính lạnh nhạt này, tựa hồ làm cho người ta liên tưởng đến lúc trước bộ dáng của Tư Mịch từ trên trời bước xuống.

Nàng trực tiếp đi về hướng nhạc sư cung đình, trước mặt họ nói nhỏ một phen.

Chờ tới khi nhóm nhạc sư mang theo ánh mắt kinh ngạc, hoảng hốt gạt đầu, nàng mới đi lên đài, đối với Hoàng đế nói: "Hoàng thượng, biểu diễn của Khinh Ca có chút đặc thù, còn cần thêm một người phụ trợ."

"Ồ?" Tần Thương nghi hoặc, liền hỏi: "Cần người nào?"

Lời này vừa nói ra, chính là đem quyền chủ động đặt vào tay Mộ Khinh Ca.

Lập tức, khiến cho Tần Cẩm Hạo khẩn trương lên. Dường như hắn có thể xác định người Mộ Khinh Ca muốn tìm, chính là hắn. Mà hắn không muốn phối hợp với phế vật Mộ Khinh Ca này, biểu diễn tiết mục đoạn tụ.

Trong ánh mắt lạnh lùng, cảm giác chán ghét gần như phá ra.

Tần Cẩm Hạo thấy Mộ Khinh Ca nhìn về hướng mình, trong lòng càng hận! Thầm nghĩ: Mộ Khinh Ca, người quả nhiên không thay đổi. Lúc trước đối với ta cố ý lạnh nhạt, bắt quả là lạt mềm buộc chặt. Trước mắt, lại muốn nắm lấy cơ hội chiếm tiện nghi ta đúng không!

Mộ Khinh Ca đứng trước mặt Tần Cẩm Hạo, không bỏ lỡ sự chán ghét và sát ý mà hấn cực lực che giấu. Ngay khi người sau gần như muốn mở miệng cự tuyệt, Mộ Khinh Ca nhẹ giọng lên tay, chỉ ngón tay vào người bên cạnh hắn, câu môi cười: "Ta muốn nàng."

Lập tức, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung vào người bị Mộ Khinh Ca chỉ.

Tần Diệc Dao bị chọn trúng cũng sững sốt, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng.

Hỗn đản! Cư nhiên bị chơi xỏ!

Sắc mặt Tần Cẩm Hạo trắng đen đan xen, tức giận đến hàm răng rung động.

Hắn dám khẳng định, Mộ Khinh Ca cố ý. Hắn thấy Mộ Khinh Ca sau khi lựa chọn Tần Diệc Dao, liếc mắt thoáng qua nhìn hắn chằm chọc.

"Cái này..." Tần Thương có chút do dự.

Thái Hậu lại đứng lúc mở miệng: "Hoàng đế, bọn hắn vốn là vị hôn phu thê, thê tử hiệp trợ trượng phu biểu diễn, có gì không thể?"

Lời này vừa nói ra, coi như Hoàng đế muốn phản đối, cũng không tiện mở miệng. Đành phải gật đầu cam chịu.

Vị hôn phu thê?

Bốn chữ này, bay bổng chui vào trong tai Tư Mịch, lập tức tâm tình tốt đẹp lúc trước bị nữ tử mà Mộ Khinh Ca chọn trúng hợp tác làm phá hư hết.

Lại nhìn Tần Diệc Dao, trong mắt đã hiện lên sát ý. Nếu không phải hắn thu liễm thỏa đáng, chỉ sợ sẽ đem tiểu nha đầu dọa sợ tại chỗ.

"Chủ tử, nữ, nữ! Những người kia chỉ là không biết thân phận thực sự của vị kia mới loạn điểm uyên ương!" Cô Nhai trong lòng ai oán.

Thánh chủ sáng suốt thân võ của bọn hắn, đã dần dần biến thành một bình dấm chua rồi.

Cô Nhai ôm lấy tâm tan nát của mình, nhưng hắn lại không biết, chủ tử của mình trước mắt căn bản không có minh bạch bản thân đối với Mộ Khinh Ca là dạng tâm tình gì.

Có lẽ, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường đi!

Tần Diệc Dao bước lên vũ đài, đứng trước mặt Mộ Khinh Ca. Mặt lạnh nói: "Người muốn ta làm gì?"

Mộ Khinh Ca giương môi cười: "Khiêu vũ."

"Khiêu vũ!" Tần Diệc Dao cả kinh tròn to hai mắt. Nàng không biết khiêu vũ. "Ta không biết." Không chút do dự, nàng liền nói ra sự thật.

Thế nhưng, Mộ Khinh Ca lại không quan tâm nói: "Không quan hệ, ta mạng người."

Tần Diệc Dao khiếp sợ càng lớn. Múa gì mà không cần học, có thể lên đài hay sao?

Trong lúc nàng khiếp sợ, còn có rất nhiều người hiếu kỳ chờ đợi. Nhạc sư dựa theo Mộ Khinh Ca phân phó lúc trước, tấu ra khúc nhạc lạ lẫm.

Nhịp trống vang lên, tiết tấu thanh thoát sống động, văn điệu cổ xưa triền miên lại mang theo tia âm vang nhạc khúc kéo dài chậm rãi chảy vào.

Trong lòng Mộ Khinh Ca tán thưởng, những nhạc sư cung đình này quả nhiên không phải là ngồi không, thế mà lại có thể đem bài gốc phục hồi như cũ không rời rạc.

Chưa từng nghe qua nhạc khúc, đã làm cho người rung động. Bọn hắn không quên vừa mới này Mộ Khinh Ca trước mặt nhạc sư thì thăm hỏi lâu. Nếu đoán không sai, nhạc khúc như tiên nhạc làm cho toàn thân người ta đều muốn nhảy múa là do Mộ Khinh Ca sở tác.

Hoàn khổ thiếu gia, biến thành đại sư nhạc khúc! Điều này sao có thể?

Mọi người trong lúc khiếp sợ, Mộ Khinh Ca lại hướng Tần Diệc Dao đưa tay ra.

Gió đêm vũ động, thổi rối loạn tóc của nàng, phát qua hồng y cảm bảo. Bàn tay trắng nõn như ngọc đưa ra trước mắt, trong hoảng hốt, Tần Diệc Dao đem tay mình đặt vào trong đó.

Đột nhiên, bàn tay nắm chặt, một dòng nước ấm từ đầu ngón tay truyền vào, nhanh chóng bao phủ toàn thân.

Không chờ nàng làm ra cái gì, một tay đã treo lên hông nàng, đem nàng lại gần hơn phía trước. Bừng tỉnh, nàng chỉ thấy được dung nhan tuyệt thế của Mộ Khinh Ca.

Trong mắt Tần Diệc Dao kinh hãi, muốn giãy giụa khỏi bàn tay Mộ Khinh Ca đặt bên hông nàng. Thế nhưng, toàn bộ người lại bị nàng (Mộ Khinh Ca) kéo đứng lên, theo khúc nhạc lạ lẫm, nhảy lên bước nhảy chưa bao giờ thấy qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Âm toán! Không làm không chết

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Vật áo giương nhẹ, y phục thủy lam nhu hòa như nước. Cẩm bào hồng y, nhiệt liệt như lửa.

Mộ Khinh Ca mỗi một lần đặt chân, đều vững vàng dẫm đúng nhịp. Tần Diệc Dao hầu như không cần làm cái gì, chỉ cần đi theo cử động của nàng là được.

"Thả lỏng, hết thầy có ta." Cảm nhận được Tần Diệc Dao khẩn trương, Mộ Khinh Ca nhẹ nói bên tai nàng.

Khí tức hơi nóng, sát qua vành tai.

Tâm Tần Diệc Dao không lí do nhảy lên, vành tai nhanh chóng biến đỏ. "Thả lỏng, hết thầy có ta." Mấy chữ bình thường không có gì, lại thần kỳ làm cho nàng cảm thấy ỳ lại.

Loại cảm giác này khiến nàng xa lạ.

Bản năng nàng muốn phản kháng, nhưng thân thể lại thành thật thả lỏng.

Hai gò má trắng nõn, nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Tần Diệc Dao ở trong điệu nhảy, vụng trộm liếc nhìn gương mặt gần trong gang tấc. Trong đôi mắt thấu triệt, không có nửa phần lỗ mãng, sạch sẽ đến làm người áy náy. Dung nhan tuyệt mỹ, đột nhiên trở nên không còn chán ghét. Khiến nàng không tự chủ muốn dùng ánh mắt tinh tế phác họa.

Điệu Tango, là đại biểu cho nhiệt tình nóng bỏng.

Nhưng trong bước nhảy của Mộ Khinh Ca lại nhảy ra một loại phong tình khác. Hai người nhẹ nhàng nhảy múa, khi thì giống như tình lữ triền miên, khi thì như những đôi nam nữ yêu nhau.

Điệu nhảy gọn gàng lưu loát, vòng eo thẳng theo giai điệu mà động, mềm mại hòa quyện, đã vượt xa khỏi những điệu múa cung đình kia.

Gió, dần nổi lên.

Hoa viên bắt đầu xao động, những cánh hoa hồng bị cuốn vào không trung, hướng về phía vũ đài.

Tựa hồ đều bị bước nhảy uyển chuyển của hai người hấp dẫn, muốn cùng các nàng làm bạn nhảy.

Điệu nhảy xa lạ, cảm giác kì diệu, làm cho Tần Diệc Dao lần đầu tiên mất lý trí. Nàng theo động tác của nàng (Mộ Khinh Ca) mà động, toàn thân nhẹ nhàng như cánh bướm, có một loại cảm giác tự do thoát khỏi giam cầm.

Con gió lướt qua gương mặt, hoa rơi rục rĩ trong mắt, khiến cho nàng quên mất giờ khắc này, trong mắt, chỉ còn lại người múa cùng nàng.

"Thật đẹp! Đây là điệu múa gì?"

"Ta chưa bao giờ thấy qua."

"Vũ khúc này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó được vài lần nghe thấy."

Nhạc khúc không ngừng lặp lại, điệu nhảy cũng chưa từng dừng qua. Giờ khắc này, tất cả mọi người tựa hồ đều đã quên mất không khí không hài hòa, còn có vô tình trào phúng chế nhạo lúc trước.

Mỗi người đều muốn điệu nhảy này đừng dừng lại.

Ngay cả trong mắt Tần Cẩm Hạo, đều tràn đầy vẻ khiếp sợ. Ánh mắt gắt gao khóa chặt lên hồng y liệt diễm trên vũ đài.

Sâu trong đôi mắt thâm thúy của Tư Mạch, đen tối vô tận. Ánh sáng lưu ly che lấp tất cả tâm tình của hắn, mà giờ khắc này, trong ánh mắt lại có một bóng dáng lửa đỏ, cùng với lạc hoa bay múa.

Cũng lúc đó, một ý niệm chậm rãi dâng lên trong lòng, thiếu chút nữa khiến hắn không chế không được.

"Nếu người múa cùng Tiểu Ca nhi, là ta thì thật tốt."

Trong ảo tưởng, bóng người nhảy múa phản chiếu dưới ánh mắt tựa hồ phát sinh biến hóa, bóng người thủy lam dần dần nhạt đi, thay vào đó chính là hắc bạch y xuất trần. Hắn nắm lấy hồng y hóa diễm, mang theo nàng nhảy múa giữa màn hoa rực rỡ...

"Cha, Khinh Ca khi nào thì biết khiêu vũ?" Mộ Liên Dung ngờ ngẩn hỏi.

Trong mắt nàng, đã bị điệu múa khuynh thế này làm chấn kinh. Thậm chí nàng hoài nghi chính mình đang ở trong mộng.

Mộ Hùng bị hỏi đồng dạng cũng mờ mịt. Ông chưa bao giờ thấy qua điệu múa như vậy, càng chưa bao giờ thấy qua Mộ Khinh Ca khiêu vũ. Không thể cho nữ nhi đáp án, ông chỉ có thể chậm rãi lắc đầu.

Đồng thời, trong lòng cũng trách cứ mình đối với tôn nhi không đủ quan tâm.

Trong yến hội, trừ bỏ nhạc khúc du dương, không hề có bất kì thanh âm nào. Tất cả bọn họ đều mở to ánh mắt, thưởng thức điệu nhảy kinh thế hãi tục của Mộ Khinh Ca.

Thậm chí, có một số cổ giả lúc trước muốn chỉ trích Mộ Khinh Ca không phân biệt nam nữ tôn ti, cũng vào lúc này thay đổi ý tưởng. Ân, có đôi khi, hiến thân vì nghệ thuật rất đáng kính trọng. Huống chi, bọn họ vốn chính là vị hôn phu thế?

Rời khỏi yến hội, một bóng dáng hoàng y cô độc đứng trên hòn giả sơn, xuyên thấu khe hở cành lá, nghiêng nhìn hai người nhảy múa. Đáy mắt không gọn sóng, nhìn không ra bất luận tâm tình gì. Điệu múa kia tựa hồ tiến vào linh hồn hắn, lại giống như không cách nào kích thích hắn nửa phần.

"Lão đại! Quá lợi hại! Ta sùng bái ngài!" Đôi mắt nhỏ của Thiệu mập mạp lấp lánh tràn đầy sùng bái, trong lòng nghĩ nhất định phải theo Mộ Khinh Ca không ngại làm kẻ dưới học hỏi thần kỹ tán gái mới nhất!

Tất cả mọi người giờ khắc này đều đắm chìm trong dáng múa tuyệt mỹ.

Ngoại trừ một người, khuôn mặt Hà Thành bởi vì ghen ghét mà vặn vẹo. Hắn muốn khiến cho Mộ Khinh Ca xấu mặt, vì cái gì lại khiến nàng xuất ra danh tiếng lớn?

Hắn không phục!

Động tác Mộ Khinh Ca chậm lại, Tần Diệc Dao dần từ ảo mộng tỉnh lại biết rõ, điệu nhảy này cuối cùng sẽ kết thúc.

Trong lúc nhất thời, lòng nàng phảng phất từ đám mây rơi xuống Hoàng cung, khiến cho nàng cảm thấy lạnh như băng, hít thở không thông.

Trong mắt dầu đi một mặt ảm đạm, Tần Diệc Dao lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng cao ngạo.

Nhạc khúc chấm dứt, Mộ Khinh Ca buông Tần Diệc Dao ra, gương môi khẽ cười: "Đa tạ công chúa tương trợ."

Ta cũng không làm cái gì.

Tần Diệc Dao theo bản năng muốn trả lời, nhưng vừa ngược mắt lên liền thấy một đạo hồng quang xuất hiện, hướng sau lưng Mộ Khinh Ca đâm tới.

"Cẩn thận!" Mắt đẹp bỗng chốc tròn to. Không kịp nghĩ nhiều, Tần Diệc Dao vươn tay đẩy Mộ Khinh Ca ra, phát tay, hồng quang bắn ra, cùng xích mang giữa không trung va chạm. Phát ra tiếng vang, đánh thức mọi người trong yến hội.

"Ca nhi!"

"Khinh Ca!"

Biến cố tới đột nhiên, làm cho Mộ Hùng và Mộ Liên Dung nhanh chóng phản ứng, lách mình đi tới bên người Mộ Khinh Ca, một tả một hữu đem nàng bảo vệ chặt chẽ.

Lập tức, ánh sáng màu lam lóa mắt bên người Mộ Khinh Ca, còn có hồng quang chói mắt, làm mọi người tỉnh ngộ.

Có kẻ cư nhiên ám sát trong yến hội!

"Đa tạ công chúa." Mộ Liên Dung hướng Tần Diệc Dao ôm quyền cảm tạ. Lấy thân phận Mộ Hùng, tự nhiên sẽ không hướng một tiểu bối nói lời cảm tạ,

liền phải để cho Mộ Liên Dung.

Tần Diệc Dao chậm rãi lắc đầu, nàng cũng không biết mình thế nào lại đột nhiên ra tay.

Ngước mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt Mộ Khinh Ca hờ hững, mím môi không nói.

Tư Mạch vẫn không nhúc nhích, người khác không biết Mộ Khinh Ca, nhưng hẳn lại hết sức rõ ràng. Một xích cảnh nhỏ nhoi, muốn ám sát một hoàng cảnh đỉnh phong, sao có thể thành công?

Coi như để Mộ Khinh Ca đứng đấy bất động, tùy tiện để hắn đánh, cũng sẽ không bị thương nửa phần. Huống chi, nàng còn có năng lực chữa trị kinh người.

Nhưng dù vậy, hẳn cũng không cho phép bất luận kẻ nào động đến một phần.

Cô Nhai đứng sau lưng Tư Mạch biết rõ, lúc này chủ tử nhìn qua không có gì khác lạ, nhưng trong lòng đã sớm hiện lên sát ý rồi.

Chỉ sợ, cái con heo ngu ngốc dám cả gan ám toán vị Mộ gia kia, cho dù có trời giúp đỡ, cũng sống không quá ngày mai.

Trong lòng Cô Nhai vì người nào đó âm thầm thấp một ngọn nến.

"Ai dám làm tổn thương tôn nhi Mộ Hùng ta!" Tôn nhi thiếu chút nữa bị thương, Mộ Hùng không còn muốn cố kỵ cái gì, thanh âm được linh lực rót vào, chấn nhiếp toàn trường.

Sự tình quá đột ngột, hẳn không thể tưởng được sẽ có người ở trước mặt hắn muốn giết cháu trai hắn, vì vậy căn bản không có chú ý xích mang kia từ đâu đến.

Nhưng Mộ Khinh Ca thì khác, nàng cảm giác được sát ý lúc xích mang đánh tới sau lưng nàng. Cho dù Tần Diệc Dao không ra tay, nàng cũng có thể bình yên né qua.

Chỉ là, Tần Diệc Dao ra tay, giúp nàng che giấu tốt hơn mà thôi.

Thời điểm Mộ Hùng mang theo phần nộ rống lên, xuyên qua đôi mắt rõ ràng lạnh băng của Mộ Khinh Ca, thấy được ánh mắt tái nhợt Hà Thành tràn đầy bối rối.

Nội tâm nàng cười lạnh: "Hà Thành a Hà Thành, người thật là thể hiện rất tốt ý nghĩa của việc không làm không chết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Người nếu vào địa ngục, ta tiễn người một chân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hà Thành hoàn toàn luống cuống!

Hắn căn bản không biết sao mình lại ra tay. Lúc ấy, hẳn chỉ là rất chán ghét gương mặt đó của Mộ Khinh Ca, không muốn nhìn dáng vẻ nàng đắc ý, hy vọng nàng chết. Cho nên...

Chờ hắn kịp phản ứng, liền đổi mặt phải ánh mắt nhìn thấu hết thảy của Mộ Khinh Ca, còn có Mộ Hùng giận dữ.

"Làm sao bây giờ? Hắn nên làm cái gì bây giờ?"

"Mộ Công gia, Thánh Vương bệ hạ đang ở đây, không thể can rờ." Tần Thương chậm rãi đứng lên, nhú mày mở miệng. Nhìn như hảo tâm nhắc nhở.

Nhưng trong mắt hắn, lại cất dấu đáng tiếc nhàn nhạt.

Thật lòng, hắn rất muốn tận mắt thấy bộ dáng Mộ Hùng sau khi huyết mạch cuối cùng của Mộ gia biến mất. Nếu một kích này thành công, có lẽ hắn có thể hoàn toàn rút ra được cây châm Mộ gia này.

Thật đáng tiếc...

Tầm mắt Tần Thương không dấu vết liếc nhìn Tần Diệc Dao. Tựa như trách cứ nàng nhiều chuyện.

Mộ Hùng quay người, lam quang trên thân cũng thoáng thu liễm chút ít. Nhưng lửa giận trên người lại không giảm chút nào, ông cất cao giọng nói: "Bệ hạ, có người dám trong lúc Bệ hạ mở tiệc chiêu đãi Thánh Vương bệ hạ, ám sát tôn nhi của thần. Chẳng lẽ không phải là đối với Bệ hạ, đối với Thánh Vương bệ hạ bất kính sao?"

"Cái này..." Tần Thương nhú đôi chân mày, ánh mắt lập tức không vui phóng tới chỗ Hà gia.

Chuyện phát sinh vừa rồi, mọi người có lẽ không chú ý tới Hà gia nho nhỏ. Nhưng hiện tại, nhìn ánh mắt Mộ Kinh Ca tràn đầy giễu cợt, còn có sắc mặt Hà Thành đại biến ngồi phía Hà gia, sớm đã nói rõ hết thảy.

Phụ thân Hà Thành sớm đã sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Hoàng đế, hắn lập tức quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu nói: "Bệ hạ, thần có tội! Nghịch tử này thật sự cả gan làm loạn, dám ở trong yến hội của bệ hạ làm ra chuyện tày trời. Ngần lẩn chết không hết tội! Nhưng, thỉnh bệ hạ niệm tình Hà gia trung thành tận tâm, nhẹ tay xử lý!" Nói xong, lại lão lệ tung hoành đối với Mộ Hùng nói: "Lão công gia, khuyên tử bướng bỉnh, làm việc không có chừng mực. Cũng may, tiểu tước gia không bị sao. Kính xin lão công gia bớt giận, tha mạng quên của hắn!"

Lời nói xen lẫn tiếng khóc nức nở, như thể Hà Thành mới là người vô tội.

Khuôn mặt Mộ Hùng biến thành màu đen, ním môi căng chặt. Hừ lạnh một tiếng, lườm nhìn hắn diễn trò. Tần Thương âm thầm quan sát biểu tình Mộ Hùng, biết lúc này ông thực sự nổi giận. Đồng thời, hắn lại trộm nhìn vị bạch y cao cao tại thượng trên kia, lại bị biểu tình cười như không cười đó khiến trong lòng sợ tới mức nhảy dựng.

"Không tốt! Trò khôi hài này chỉ sợ khiến Thánh Vương bệ hạ không vui."

Mộ Kinh Ca sống chết, ở trong lòng đế vương, thì ra chỉ là trò khôi hài.

Chuyển mắt, trong lòng Tần Thương đưa ra quyết định.

Mộ Kinh Ca như thế nào, Mộ Hùng như thế nào, Hà gia thì như thế nào, lúc này đều không trọng yếu. Quan trọng là phải khiến người nam nhân kia cao hứng.

"Nghiep chương! Còn không quỳ xuống, xin Bệ hạ và lão công gia khai ân, tha mạng chó của ngươi!" Tất cả trầm mặc, làm cho phụ thân Hà Thành cho rằng có chuyện cơ, vội vàng nhắc nhở Hà Thành.

Hà Thành đã sớm sợ vỡ mật, nghe thấy phụ thân nói, "phù phù" một tiếng, hai chân quỳ rạp xuống đất, hoảng loạn nói: "Bệ hạ tha mạng! Lão công gia tha mạng! Ta... Ta chỉ là nhất thời sợ ý."

Tròng mắt Hà Thành cấp tốc xoay nhanh, muốn tìm một lí do hợp lý.

Dĩ nhiên, hắn không phải là một người thông minh, cũng không nhanh trí. Buột miệng thốt ra lý do, làm hung quang trong mắt Mộ Hùng càng lớn.

Ông sát ý lãnh liệt mở miệng: "Hừ, sợ ý! Lão phu một phát tát chết ngươi, có phải cũng gọi là nhất thời sợ ý?"

Lần trước đó, chỉ vì câu nói của Hà Thành, thiếu chút nữa hại ông mất đi cháu trai duy nhất, huyết mạch duy nhất của Mộ gia. Mộ Hùng ông lấy đại cục làm trọng, không hạ sát thủ. Không nghĩ tới lúc này, hắn cư nhiên có gan ngay trước mặt ông muốn lấy mạng tôn nhi!

Bộ dạng Mộ Hùng phẫn nộ không thể thu, khiến Hà Thành sợ tới mức thiếu chút nữa mất khống chế.

Hắn dường như cảm thấy có ngàn vạn cây đao găm xuống người mình, không ai có thể cứu hắn.

Trong tuyệt vọng, Hà Thành nhìn về phía Tần Cẩm Hạo, tê tâm liệt phế hô: "Duệ Vương điện hạ, cứu ta!"

Đám người xông xáo!

Này, thế nào lại liên lụy lên người Duệ Vương rồi?

Các loại ánh mắt suy đoán từ sắc mặt biến đen trên người Tần Cẩm Hạo xẹt qua, mà Thái tử Tần Cẩm Tu lại giương lên một mặt cười châm biếm như có như không.

Hà Thành, hoặc là nói Hà gia có mối quan hệ lén lút với Duệ Vương. Chỉ sợ ngay cả Hoàng đế cũng hiểu rõ trong lòng.

Như vậy, Hà Thành này dám ở nơi như vậy ám toán Mộ Kinh Ca, rốt cuộc do bản thân hắn gây nên, hay là chịu người chi thị? Hắn cầu cứu, là phản ứng sợ hãi tự nhiên, hay là hướng người giết dây cầu cứu?

Tức khắc, rất nhiều suy đoán hỗn loạn.

Sắc mặt Tần Cẩm Hạo cùng Khương quý phi cũng càng thêm khó coi.

Thậm chí, Tần Thương và Mộ Hùng đều dùng ánh mắt hoài nghi rơi vào Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, lửa giận trong lòng bùng cháy. Ánh mắt sắc bén như đao phóng tới Hà Thành, hận không thể tự tay giết chết phế vật thành sự không có, bại sự có thừa này.

"Hà Thành, ngươi gan lớn như thế, bốn vương như thế nào cứu ngươi? Bốn vương thương tiếc ngươi là nhân tài, lại bị việc làm tối nay của ngươi làm cho thất vọng đau lòng." Tần Cẩm Hạo áp chế lửa giận trong lòng, lộ ra một bộ dáng vô cùng đau đớn.

Câu này nhìn như răn dạy Hà Thành, trên thực tế là hướng tất cả mọi người thấy rằng, hẳn cùng chuyện này không quan hệ.

Tuy nhiên, cái có "lo lắng" này của hắn, lại để cho mọi người có một loại cảm giác giấu đầu lòi đuôi, ánh mắt hoài nghi càng lớn.

"Duệ Vương!" Cây cỏ cứu mạng duy nhất cũng vứt bỏ mình. Tia hi vọng cuối cùng trong lòng Hà Thành cũng bị nghiền nát. Phụ thân nói, nhìn như vì mình cầu tình, nhưng trên thực tế cũng định vứt bỏ mình rồi. Nói gần nói xa, đều là hy vọng chuyện này không liên lụy đến Hà gia.

Mà Duệ Vương phân rõ giới hạn, càng là vứt bỏ mình sạch sẽ.

Lập tức, Hà Thành có một loại đau lòng "Ngã bần tương tâm hướng minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ". (*)

(*) Ta đem lòng hướng trăng sáng, nhưng trăng sáng lại chiếu rãnh mương. Ý tương tự như: "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình". Người không hiểu được tâm ý của mình.

Đúng lúc này, Mộ Khinh Ca nhìn một hồi trò hay, bỗng mở miệng. Khóe môi nàng giương nhẹ, thanh âm không chút để ý chậm rãi nói: "Hà Thành, ngươi cầu người thế nào cũng không cầu đến trên người Duệ Vương đi. Ngươi cho bốn tước gia là không khí sao?"

Thanh âm lạnh lạnh vang lên, tất cả mọi người lúc này mới có phản ứng.

Nhân vật chính của chuyện này dường như từ đầu tới cuối đều chưa mở miệng.

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều tập trung vào một thân hồng y được bảo hộ trên vũ đài.

Mộ Khinh Ca đứng chấp tay, khóe miệng nụ cười càng sâu. Hai con ngươi khẽ híp, khiến người ta không thể nhìn ra cảm xúc thực sự dưới đáy mắt nàng. Bộ dáng này, thần bí mà tuyệt diệu, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác.

Dường như, đứng trước mặt họ không phải là một phế vật hoàn khổ, mà là một vị cao thủ thâm tàng bất lộ.

"Mộ Khinh Ca, ngươi muốn ta cầu ngươi? Nằm mơ!" Hà Thành cắn răng, hung dữ nhìn chằm chằm Mộ Khinh Ca, lời nói lẫn trong mắt tràn đầy hận ý.

"Có chút cốt khí." Mộ Khinh Ca nhướn mày, giọng điệu vẫn lạnh nhạt.

Từ Mạch ngồi trên đài cao, nhìn xuống hồng y tuyệt diệu, khóe miệng không tự chủ giương lên, sâu trong mắt tràn đầy nhu hòa.

Tựa hồ, cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, nhìn nhất cử nhất động của nàng, cũng là một chuyện đẹp mắt.

Bước chân Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng, chậm rãi đi tới mép rìa vũ đài. Đối diện với phương hướng Hà Thành, ngồi xổm xuống. Nghiêng đầu, để lộ ra một nụ cười tà ác: "Nếu muốn giữ lại cốt khí, có thể sẽ mất mạng."

Hà Thành biến sắc.

Còn chưa chờ hắn mở miệng, Mộ Khinh Ca cười vui vẻ, lộ ra hàm răng óng ánh, hảo tâm nhắc nhở: "Huống chi, vừa rồi ngươi còn mưu toan đem chậu nước bắn hất tới Duệ Vương. Ám sát bốn tước gia, ngươi đã khó thoát khỏi cái chết. Bây giờ lại tăng thêm một cái vụ tội người hoàng thất, ngươi là muốn ba trăm miệng ăn Hà gia, tay trong tay cùng đi tới hoàng tuyền sao?"

"Ngươi! Nói bậy! Ta chưa từng vu tội Duệ Vương!" Hà Thành khó thở công tâm gào thét.

Thế nhưng, lời hắn vừa nói xong. Phụ thân hắn, tính cả những người khác của Hà gia, lại ngồi co quắp ở dưới đất, cả người run lên.

Mà Tần Cẩm Hạo đứng ở xa, nhìn lên bóng lưng hồng y kia, trong lòng dâng lên không ổn.

"Chưa từng vu tội?" Mộ Khinh Ca chậm rãi đứng dậy, hai tay tiêu sái chấp ra sau lưng, cao giọng nói: "Nói như vậy, ngươi ám hại ta, là do Duệ Vương sai khiến...!"

"Mộ Khinh Ca! Ngươi nói bậy bạ cái gì? Bốn vương chưa từng xuống mệnh lệnh này!" Không chờ Hà Thành phản ứng, Tần Cẩm Hạo trước hết đứng lên, quát chói tai.

Đôi môi đỏ mọng tuyệt diệu giương lên, Mộ Khinh Ca chậm rãi quay người, tư thế thẳng tắp đối diện với Duệ Vương nổi giận, vô tội nhún vai: "Đây không phải do ta nói, là do chính bản thân hắn nói." Nói xong, nàng chỉ tay tới Hà Thành đang sừng sờ nguyên chỗ.

Hà Thành?!

Vừa rồi, thanh âm dẫn dắt có chủ ý của Mộ Khinh Ca không lớn, Tần Cẩm Hạo lại cách khá xa, tự nhiên không thể nghe rõ. Giờ phút này, thấy nàng chỉ vào Hà Thành vẫn đang quỳ, lập tức sát ý hiện lên...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Lưu lại nàng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Đồ ngu xuẩn! Hại chết Hà gia rồi!" Phụ thân Hà Thành tràn đầy tuyệt vọng, ngã ngối trên đất.

Chọc giận Mộ Hùng, có lẽ còn có một đường sinh cơ.

Nhưng, nếu chọc giận hoàng thất.

Vì tránh lời đồn đãi, tránh để liên lụy, Hoàng đế bệ hạ của bọn hắn có cái gì là không thể nhẫn tâm?

Cả đời làm quan, phụ thân Hà Thành rất rõ ràng tính tình của Tần Thương. Chuyện này đến cùng có quan hệ với Duệ Vương không, giờ đã không trọng yếu.

Quan trọng là hoàng thất không thể cùng Mộ Hùng xé da mặt lúc này.

Để duy trì mặt ngoài hài hòa, Hà gia hắn chỉ có thể hi sinh đứa con. Hắn có thể trách ai? Trách cũng chỉ trách mình vì đã nuông chiều nó, mang nghiệp chướng ngu xuẩn Hà Thành ra ngoài, làm hại đến gia tộc.

Theo đám ba quyền rũ đất của Mộ Khinh Ca, khiến vấn đề chuyển đến ai là chủ nhân phía sau màn.

Vốn nàng bị Hà Thành ám toán là sự thật. Căn chuyện này, nhiều nhất cũng chỉ khiến một mình Hà Thành không may. Mà nàng từ trước đến nay chính là "người nếu phạm năng, nhỏ cò tận gốc". Nếu Hà Thành "khéo hiểu lòng người" cho nàng một cơ hội, sao nàng không thể làm một bút văn chương?

Nàng tin, lần ám sát này không liên quan gì đến Duệ Vương.

Vì Tần Cẩm Hạo không giống một người ngu xuẩn như vậy.

Nhưng điều này có trọng yếu không? Tần Cẩm Hạo có âm thầm phân phó không đều không sao cả, chỉ cần có người hoài nghi là được rồi.

Diệt Hà gia, rồi hất bát nước bẩn vào Tần Cẩm Hạo, thuận tiện chặt đứt cánh tay của hắn. Quả thực là nhất cử tam sự (*), nàng có sao không làm?

(*) Một công ba việc.

Cho nên, nàng dự Hà Thành nói ra hàm nghĩa không rõ, đem Tần Cẩm Hạo roi xuống nước.

Lúc này, Hà gia muốn không chết cũng khó. Bởi vì Tần Cẩm Hạo cho đến bây giờ cũng không phải loại người vì người mình mà tổn hại đến lợi ích bản thân.

Mộ Khinh Ca cười lạnh, trong con mắt trong suốt một mảnh lạnh băng.

Nàng không hề sợ hãi đối mặt với ngũ quan có chút vận vẹo của Tần Cẩm Hạo, tựa như đang thưởng thức một bức tranh tuyệt thế.

"Phụ hoàng! Nhi thần không liên can đến việc này, thỉnh phụ hoàng phán đoán sáng suốt!" Tần Cẩm Hạo nhìn xuống sát ý trong lòng, quỳ trên mặt đất biểu thị trong sạch.

Sắc mặt Tần Thương cũng thập phần khó coi. Nguyên bản có thể xem trò hay, lại không nghĩ đóm lửa này cứ nhiên đốt tới mình.

Đưa con trai Tần Cẩm Hạo này, luôn luôn làm hắn kiêu ngạo. Chỉ là lúc này, lại để hắn thất vọng.

Đáy mắt Tần Thương thất vọng, người khác không chú ý, nhưng Khương quý phi và Hoàng hậu vẫn luôn quan sát đến biểu tình hắn lại thấy được. Người trước trong lòng cả kinh, bắt đầu tính toán. Người sau khinh miệt cười, ánh mắt bỏ qua một bên.

"Bệ hạ, Hạo nhi luôn luôn chính trực, sao có thể quyết định hồ đồ như thế? Huống chi, chúng ta và Mộ gia xem như quan hệ thông gia, Hạo nhi nếu có tâm giết Mộ gia tiểu tước gia, chẳng phải là để thân muội muội của mình chưa lập gia đình đã để tang phu quân sao?" Khương quý phi uốn éo như rắn nước, cả người cơ hồ muốn chui vào trong lòng Hoàng thượng, kêu thanh khuyển nhũ.

Giờ phút này, nàng sớm đã quên mất thân phận cùng trường hợp, càng quên mất ở vị trí cao hơn, có một đại nhân vật mà Tần Thương không dám đắc tội đang ở đây. Chỉ nghĩ dùng thủ đoạn sở trường của mình giúp nhi tử giải vây.

Một màn này, khiến khinh thường trong mắt Hoàng hậu càng đậm. Tựa như phong quang hậu cung Khương quý phi, không khác gì một tên hề.

Trong ngực mềm mại, làm cho Tần Thương một mảnh nhộn nhạo.

Cũng may, lí trí của hần vẫn còn. Đem cơ thể mềm mại không xương của Khương quý phi thoáng đẩy ra, hần mặt lạnh đối với Tần Cẩm Hạo: "Nếu như ngươi vô tội, vì sao Hà Thành không hướng Thái Tử hoặc trẫm cầu cứu?" Hần không thể không nói như vậy, bởi vì, ở trên còn có một vị đại thần đang nhìn.

"Phụ hoàng!" Tần Cẩm Hạo khiếp sợ nhìn phụ thân của mình. Hần nên giải thích thế nào?

Mà mặt nhìn Khương quý phi càng thêm bối rối, giữa hàng ghế tìm kiếm gia tộc mình. Thế nhưng khi nàng chống lại ánh mắt cha mình, người sau lại hướng nàng chậm rãi lắc đầu.

"Bệ hạ thánh minh!" Mộ Khinh Ca đột nhiên mở miệng, cười tủm tỉm khen tặng một câu. Khi mọi người đều nhìn về phía nàng, nàng mới nói: "Ta cũng không tin việc này có liên quan đến Duệ Vương, nhưng đây là Hà Thành nói. Nếu không xử trí theo luật, răn đe, truyền ra ngoài, chỉ sợ đối với thanh danh của Duệ Vương và hoàng thất có vết nhơ, cũng làm lạnh tâm vô số tướng sĩ."

"Không tồi. Chuyện này, thỉnh bệ hạ cho Mộ gia một cái công đạo. Hai đời Mộ gia ta vì Tần quốc mà rơi đầu máu chảy, hiện giờ hậu nhân duy nhất ở trong cung yếm cư nhiên bị tiểu nhân ám toán. Truyền ra ngoài, e rằng lạnh tâm không chỉ có ngàn vạn tướng sĩ Đại Tần ta." Mộ Hùng cất cao giọng, tư thế không chịu từ bỏ ý đồ.

Những lời của tổ tôn Mộ gia, không có một câu chỉ vào Tần Cẩm Hạo. Nhưng một câu công đạo, lại mang theo nồng đậm uy hiếp.

Đúng! Uy hiếp thì thế nào?

Mộ gia có ngạo cốt, ai cũng đừng nghĩ cười trên đầu Mộ gia một phen.

Ấn nhẫn, bất quá là Mộ Hùng không đành lòng sinh linh đồ thần mà thôi.

Nếu không, đại quân dưới tay hần, sớm đã vì hai đứa con trai còn có phụ nhân mình ly kỳ chết, con đầu mất tích, liền đập phá hoàng cung Tần quốc.

"Hà gia, thật sự xong rồi!"

Người Hà gia, mặt như đưa đám, đồng loạt nhìn về phía Hà Thành như bùn nhão dưới đất. Hận ý trong mắt không che giấu.

Tần Cẩm Hạo quỳ trên mặt đất tiếp thu ám chỉ của mẫu phi, vội nói: "Phụ hoàng, nhi thần vô tội. Nếu Hà gia có thể lấy ra chứng cứ nhi thần đối với Mộ phủ gây bất lợi, nhi thần tự nhiên nhận tội. Nếu không lấy ra được, thỉnh phụ hoàng trị bọn họ vu tội nhi thần!"

Chứng cứ?

Bọn hần lấy đâu ra chứng cứ?

Này rõ ràng chính là muốn Hoàng đế dùng toàn bộ tính mạng Hà gia bọn hần đi bình ổn chuyện này a!

"Đúng. Hà gia các người có chứng cứ?" Tần Thương hí nửa mắt, lạnh giọng mở miệng.

Phụ thân Hà Thành tuyệt vọng nhắm hai mắt, phủ phục trên đất. Trong lòng biết hần phải chết, quỳ lạy nói: "Bệ hạ, lão thần bị nghiệt tử liên lụy, đã không còn lời nào để nói. Chỉ cầu bệ hạ xem ở lão thần căn cù phân ưu, đáng thương hài tử vô tội Hà gia, miễn bọn họ tử tội."

"Hà gia còn muốn lưu lại một tia huyết mạch?" Mộ Khinh Ca rũ mắt, lông mi thật dài che xuống vô tình cười lạnh dưới đáy mắt.

Không cần nàng ra tay, lần này Tần Cẩm Hạo và Hà gia kết thù, coi như Hoàng thượng thật sự miễn tội hài tử, chỉ sợ bọn họ không cách nào sống sót dưới đuôi giết của Duệ Vương.

Nàng vô tình lãnh khốc sao?

A, nàng bất quá là tác động vài câu, bất quá là muốn một câu trả lời hợp lý. Còn lại quyết định là quyết định của hoàng thất. Bọn hần mới thật là lãnh khốc vô tình.

Nếu hôm nay Hà Thành ám toán thành công, nàng máu chảy tại chỗ. Nàng dám cam đoan, khi Mộ gia thừa nhận bị thống cực lớn, chính là thời cơ tốt

nhất hoàng thất xuất thủ.

Mộ phủ sẽ không còn tồn tại, gia gia của nàng và cô cô, hai người thân nhất này cũng chạy trời không khỏi nắng. Sợ là ngay cả chôn xương sau khi chết cũng khó khăn.

Sự tình náo đến lúc này, cũng không thích hợp để kéo về.

Tần Thương còn chưa quên chính sự tối nay, trong lòng sôi ruột muốn tranh thủ thời gian xử lý xong chuyện này: "Hà Thành ý đồ mưu hại tiểu tước gia Mộ gia Mộ Khinh Ca, chiếu theo luật, phải chém. Cộng thêm vu tội Duệ Vương bất nghĩa, chính là chu di cửu tộc. Tất nhiên, trăm niệm tình Hà gia nhiều năm phân ưu, hải tử Hà gia có thể miễn tử tội, sung vào nô tịch, đẩy ra biên cương."

"Hoàng thượng tha mạng!"

Bị Ngự lâm quân kéo đi, Hà Thành lúc này mới như tỉnh mộng, khàn giọng hô.

Nhưng, không còn ai chú ý.

Người Hà gia bị mang đi, chẳng ai ngờ rằng cung yến nghênh đón Thánh Vương bệ hạ, đã thành bữa đòi mạng bọn họ. Mọi người thôn thức, Tần Thương nhìn Tần Cẩm Hạo đang quỳ dưới đất, nói: "Duệ Vương tuy bị vu tội, nhưng tội ước thúc không kiềm chế cũng không thể tha thứ. Trẫm phạt người đến miếu hoàng yên tĩnh suy nghĩ ba tháng, thay Thái Hậu niệm kinh, vì nước cầu phúc."

Vậy, cơ hội được Thánh Vương bệ hạ nhìn trúng, bị tước đoạt sao?

Tần Cẩm Hạo rùng mình, mới hận đối với Hà gia lại tăng thêm vài phần. Nhưng chỉ có thể cố nén lửa giận tiếp chỉ.

"Mộ Khinh Ca bị chấn kinh tối nay, trăm ban thưởng người vạn lượng hoàng kim, bảo vật vô số để trấn an."

"Đa tạ bệ hạ." Mộ Khinh Ca mỉm cười tiếp chỉ. Kéo gia gia và cô cô mình trở về chỗ ngồi Mộ phủ.

Rốt cuộc đem sự tình xử lý hoàn tất, Tần Thương mới tâm thần bất định xoay người đối mặt với nam nhân như lãnh nguyệt nói: "Thánh Vương bệ hạ, khiến người chê cười. Không biết người nào trong thế gia đệ tử Tần quốc ta, có thể lọt vào pháp nhãn bệ hạ?"

Tư Mạch chớp mắt, từ từ mở ra. Ngón tay thon dài giấu mình trong ống tay áo rộng, xa xa chỉ một cái: "Nàng ấy."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ta nhổ vào! Một đám ngụy quân tử

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Nàng ấy."

Tư Mạch chỉ ra xa, lần nữa khiến Mộ Khinh Ca trở thành cái đích của mọi người.

Những ánh mắt nhìn nàng, có kinh ngạc, có ghen ghét, có không cam lòng, cũng có không tin,...

Có thể nói, biểu cảm muôn màu.

Người thật tình cao hứng vì nàng, chỉ sợ có thể đếm trên đầu ngón tay. Gia gia và cô cô mình, cộng thêm trên bàn Thiệu gia, Thiệu mập mập cao hứng còn hơn chính mình được chọn.

Còn có một vị...

Dư quang khóe mắt Mộ Khinh Ca nhàn nhạt đảo qua khuôn mặt nàng ấy.

Chuyện xảy ra trong cung yến vừa rồi, nàng ta vẫn luôn duy trì bộ dáng người ngoài. Ngoại trừ lúc ban đầu xuất thủ cứu giúp, chuyện phát sinh sau đó hầu như đều không liên quan tới nàng ta.

Lúc này, Mộ Khinh Ca chỉ thấy được trên khuôn mặt nàng ấy một tia hâm mộ và mắt mắt không quá rõ ràng.

"Này..." Tần Thương hiển nhiên không kịp phản ứng, hướng Tư Mạch lần nữa xác nhận: "Thánh Vương bệ hạ, ngài chỉ chính là Mộ phủ Mộ Khinh Ca?"

Trừ bỏ Tiểu Ca nhi, còn ai có thể lọt mắt hắn.

Trong lòng Tư Mạch cười nhạo, trên mặt lại nhàn nhạt gật đầu. Tính tình nhẩn nại, lần nữa xác định lựa chọn của mình.

Thật là cái phế vật Mộ Khinh Ca!

Lần này, những ánh mắt nhìn Mộ Khinh Ca, ghen ghét bất thiện đã không hề che giấu, mà là trắng trợn rồi.

"Thánh Vương bệ hạ, Mộ gia tiểu tước gia chính là phế vật người người đều biết, căn bản không thể tu luyện. Bệ hạ ngàn vạn không nên bị hắn che mắt!"

"Không sai, hắn không chỉ là phế vật, chỉ biết trêu hoa ghẹo cô, không học vấn không nghề nghiệp. Uống phí dung mạo tốt, thật sự là ăn chơi trác táng. Thánh Vương bệ hạ xin nghĩ lại."

"Thỉnh Thánh Vương bệ hạ nghĩ lại, chớ bị loại người này lừa gạt."

"Chúng ta mặc dù không được bệ hạ ưu ái, nhưng thật sự không đành lòng nhìn bệ hạ chịu nhục! Nếu kẻ như thế này cùng bệ hạ tạo mối quan hệ, chắc chắn cáo mượn oai hùm, liên lụy đến thanh danh của bệ hạ."

Các thế gia đệ tử tự cho mình là đúng, nhao nhao mở miệng khuyên bảo.

Tựa hồ, Mộ Khinh Ca nàng chính là một con rệp người người chán ghét, người nào dính tới đều xui xẻo. Hoàn toàn không để ý sắc mặt Mộ Hùng càng ngày càng khó coi.

Những kẻ này, đã bị ghen ghét bao phủ đầu óc.

Nếu người được nhìn trúng là người khác, bọn hắn có lẽ sẽ không như vậy. Nhưng cố tình lại là Mộ Khinh Ca.

Đến một phế vật như nàng cũng có thể lọt vào mắt của Thánh Vương bệ hạ, vậy chẳng phải nói bọn hắn ngay cả một phế vật cũng không bằng sao?

Thanh niên tài tử Tần quốc, người một lời ta một câu, cơ hồ đem Mộ Khinh Ca trở thành kẻ có tội. Một màn này, rất hợp với tâm tư Tần Thương. Theo hắn thấy, có thể được Thánh Vương bệ hạ, nam nhân cường đại nhất Lâm Xuyên đại lục nhìn trúng, phải là nhi tử hắn mới đúng. Mộ Khinh Ca hắn là cái quỷ gì? Một phế vật thậm chí linh khí còn không thể dẫn vào người mà thôi.

Cho nên, vị vua của một nước này im lặng. Chờ Mộ Khinh Ca bị tất cả công kích xuống đài, chờ đám thế gia đệ tử "nói năng lỗ mãng" chọc giận người họ. Cuối cùng, sẽ là nhi tử hắn ngư ông đắc lợi.

Nhi tử hắn xem trọng nhất đã bị Hà gia làm liên lụy, chỉ sợ không có cơ hội. Đành xem Thái Tử như thế nào.

Nghĩ vậy, Tần Thương không thể không hướng Thái tử Tần Cần Tu ném một ánh mắt.

Một màn này, Tần Cần Hạo thấy được ánh mắt đau đớn, trong ngực như có lửa giận thiêu đốt.

"Cái liếc mắt của phụ hoàng vốn là nên thuộc về hắn."

Nhưng giờ phút này hắn chỉ có thể bảo trì trầm mặc, nhìn những kẻ mình chán ghét và hận nhất.

"Tần Cần Tu, Mộ Khinh Ca, còn có Hà Thành đáng chết vạn lần! Các người chờ cho bản vương!"

Lửa giận trong mắt Tần Cần Hạo thiêu đốt, móng tay vô thức cắm sâu vào trong da thịt.

Mộ Khinh Ca bị đám đông công kích đến thương tích đầy mình, khoe miệng vẫn chứa ý cười, tựa hồ người trong lời lẽ của những kẻ đó không phải là nàng. Nàng vuốt ve ly rượu trong tay, dường như bị chất lỏng trong chén thu hút, tản ra mùi rượu nhàn nhạt hấp dẫn.

"Thật quá mức!" Mộ Liên Dung giận dữ, một quyền đánh xuống mặt bàn. Năm tay nổi lên hoàng quang nhàn nhạt, khiến chiếc bàn rần rần chắc xuất hiện nhiều vết rạn.

"Liên Dung." Mộ Hùng trầm giọng hô. Trong lòng ông làm sao không giận? Nhưng chuyện Hà Thành vừa rồi, làm Mộ gia thấy được, nếu lúc này cường thế xuất kích, chỉ sợ sẽ lưu lại cho Thánh Vương bệ hạ ấn tượng không tốt, hủy hoại cơ duyên thuộc về Mộ Khinh Ca.

Vì vậy, bọn họ nhất định phải nhẫn.

Từ đầu đến cuối, Mộ Hùng đều cảm thấy Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia đối với Khinh Ca nhà ông có vài phần chú ý. Có lẽ một lần kia nàng thân nhiên đối mặt tiên hình, ngao cút tận trời khiến cho nam nhân cường đại vô ý nhớ kỹ.

Cho nên, ông tin tưởng, vô luận những kẻ này có nói gì, đều sẽ không ảnh hưởng đến phán đoán của Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia.

"Cô cô, người cần gì phải cùng một đám hạng người lòng dạ hẹp hòi so đo?" ánh mắt Mộ Khinh Ca đảo qua nắm tay Mộ Liên Dung, buồn cười nói.

"Bọn họ nói người như vậy!" Mộ Liên Dung tức giận đến nghiêng răng. Nàng không rõ, bị người ta nói thành ra thế này, Mộ Khinh Ca sao có thể lạnh nhạt như thế, này cùng nàng thường ngày rất không giống.

"Bọn hần nói vốn là sự thật." Mộ Khinh Ca nhún vai không sao cả.

Nàng căn bản không hiếm lạ bị yêu quái tiên sinh ưu ái, người nào thích thì cầm lấy đi.

"Người..." Mộ Liên Dung bị những lời của Mộ Khinh Ca ngăn chặn. Nàng tức giận mang theo bất đắc dĩ nhìn Mộ Khinh Ca, tất cả lời muốn nói cuối cùng đều hóa thành tiếng thở dài.

"Này! Các người đủ rồi! Lão đại ta là bọn chó các người có thể nói hay sao? Thánh Vương bệ hạ coi trọng lão đại nhà ta, chúng tôi lão đại ta thiên tư thông minh, cần cốt kỳ giai. Đám phàm phu tục tử các người há có thể hiểu? Ta xem, các người là hâm mộ ghen tị hận! Lúc này mới vu tội lão đại nhà ta."

Bên này, Mộ Khinh Ca mới trấn an tốt Mộ Liên Dung. Bên kia, thanh âm Thiệu mập mập bệnh vực lập tức truyền ra.

Mộ Khinh Ca nhíu mày nhìn lại, thấy thân hình tròn trịa của Thiệu mập mập, không màng người nhà ngăn trở, đứng lên, vẻ mặt lòng đầy căm phẫn.

Mộ Khinh Ca cau môi cười.

Thiệu mập huỳnh đệ này, đích xác không tồi.

Trong lòng nàng oán thầm: Mộ Khinh Ca a Mộ Khinh Ca, người có thể bảo vệ người trước sóng gió, sợ cũng chỉ có Thiệu mập mập trước mắt này. Nhân sinh có một hảo hữu tri kỷ, người cũng không ngờ ngần.

"A, ta tưởng là ai. Nguyên lai là phế vật hoàn khổ nỗi danh khác của Lạc Đô chúng ta. Thiệu Việt Trạch, người cho mình là mặt hàng gì? Đồng dạng là phế vật, cũng chỉ có thể cười trên bụng nữ nhân được thôi." Một người giễu cợt.

Tên còn lại vội tiếp lời: "Ha ha ha, hai đại hoàn khổ Lạc Đô. Trừ bỏ ở trên phố hoành hành ngang ngược, chỉ sợ khu vực quen thuộc nhất, chính là nơi bướm hoa dơ bẩn đi."

"Còn cần cốt kỳ giai? Thiên tư thông minh? Nếu hai kẻ các người có thể gọi như thế, chúng ta đây chẳng phải là thiên tài trong thiên tài?"

"Các người! Một đám ghen tị vô dụng, cho rằng chính mình là thứ gì tốt? Ta nhỏ vào! Ngươi quân tử." Thiệu mập mập hung hăng nhỏ một miếng nước bọt xuống đất, đôi mắt nhỏ tràn đầy khinh bỉ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tìm ngược? Gia phụng bồi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám thế gia đệ tử lập tức lạnh xuống, không để ý trường hợp liên uy hiếp nói: "Thiệu mập mập, người chán sống rồi hả? Có muốn trước mặt Thánh Vương bệ hạ và Hoàng đế bệ hạ, cùng ta làm một trận quyết đấu công bằng?"

Người mở miệng, đã là cam cánh đỉnh phong. Nếu muốn đối phó Thiệu mập mập xích cảnh, quả thực chính là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa trên lời đại, sinh tử có số.

Hắn rõ ràng chính là muốn lấy tính mạng Thiệu mập mập.

"Người nghĩ ta không dám!"

"Mập mập."

Mộ Khinh Ca kịp thời mở miệng, ngăn cản Thiệu mập mập xúc động chịu chết.

Nàng vốn định không đếm xỉa tới, nhưng lại không thể để Thiệu mập mập bị liên lụy vì mình.

Chậm rãi đứng dậy, nàng đem ly rượu trong tay hướng lên miệng thưởng thức, hồng bào di động, tóc đen nhẹ phất, phong lưu tiêu sái nói không hết.

Uống xong rượu trong chén, Mộ Khinh Ca dưới ánh mắt đám đông, tùy ý đem ly rượu ném ra sau, đối với Tư Mạch cao cao tại thượng nói: "Có đi hay không?"

Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người đại biến.

Sợ nàng một hoàn khổ ngu dốt nói năng lỗ mãng, chộc giận Thánh Vương bệ hạ làm liên lụy Tần quốc.

"Mộ Khinh Ca, ngươi là thân phận gì? Cưng nhiên dám nói chuyện kiểu đó với Thánh Vương bệ hạ?"

"Lớn mặt! Mộ Khinh Ca, còn không quỳ xuống hướng Thánh Vương bệ hạ thỉnh tội?"

"Ta nói, các ngươi đủ rồi?" Thanh âm Mộ Khinh Ca cực lạnh, chậm rãi, tức khắc che lấp tất cả.

Toàn trường đột nhiên im lặng, cơ hồ tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn nàng, tựa như đang nhìn nàng đi chịu chết. Ngay cả Mộ Hùng và Mộ Liên Dung trong ánh mắt cũng lộ ra một tia nôn nóng. Phía chỗ ngồi hoàng thất, Tần Diệc Dao trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Chỉ có một người, trong mắt mang theo ý cười.

Chính là Tư Mạch ngồi trên cao.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca lạnh lẽo nhìn chung quanh, khoe miệng châm biếm càng sâu: "Bất quá là một đám ra vẻ đạo mạo, có tư cách gì nói ta? Không tôi, ta ở ngoài đường đánh người, thì như thế nào? So với kẻ chỉ dám âm thầm hạ độc thủ mà nói, cũng được tính là quang minh lỗi lạc đi? Ta lưu luyến thanh lâu, thì thế nào? Bất quá chỉ nghe chút khúc, thưởng chút vũ. Ta đối với kỹ nữ là thật sự tôn trọng, coi như chiếm chút tiện nghi, cũng là trả tiền đáng hoàng. Không giống một số người, biểu hiện chính nhân quân tử, lại âm thầm cưỡng đoạt dân nữ, khi dễ nha hoàn trong phủ. Còn chưa cập quan (*), đã có một đám nha đầu âm giương, như ngựa giống khắp nơi động dục. Ta không thể tu luyện, nhưng Thánh Vương bệ hạ thích, các người rảnh rồi đánh rắm? Dem những cái tâm tư ghen tỵ hận giấu kỹ cho gia, đừng để gia nhìn thấy. Nếu không, thấy một lần, bốn tước gia dẫm một lần. Muốn tụ tập cả đám đi tìm ngực? Bốn tước gia phụng bồi đến cùng!"

(*) Cập quan: nghĩa giống "cập kê", nhưng dành cho nam nhân.

Dứt lời, không hề đến những ánh mắt kinh hãi xung quanh. Mắt nàng như đao bay về phía Tư Mạch trên đài cao: "Ngươi có đi hay không!"

Ngôn từ can rở, biểu tình điên cuồng, cơ hồ dọa cả đám sợ mất mật.

Khoe miệng Tư Mạch giương lên, bộ dáng tiểu nhân nhi tức giận, tựa hồ lấy lòng hấn. Thân ảnh cao lớn chợt lóe, hấn mang theo Mộ Khinh Ca biến mất trong tầm mắt mọi người.

Chỉ để lại cả đám ngây ra như phỗng.

Người nào cũng sẽ không nghĩ tới, phế vật hoàn khổ Mộ gia lại dám nói ra lời đại nghịch bất đạo này.

Chủ yếu nhất là, cư nhiên không có chộc giận Thánh Vương bệ hạ, ngược lại khiến Thánh Vương bệ hạ mang theo hấn rời đi?

Nhìn qua long ý bạch ngọc trống rỗng, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Đầu Tật Phong Long Báo cũng cùng biến mất, tựa hồ biến thành một trận gió mát qua đi.

Đột nhiên, trong bóng tối phía sau long ý bạch ngọc, một bóng dáng cao gầy đi ra. Hấn một thân đen tuyền, trong ngực ôm kiếm, mặt như băng sương, không chút biểu tình.

Hấn chậm rãi đi ra, từ trên cao lạnh lẽo nhìn xuống mọi người. Cuối cùng tầm mắt dừng lại ở Mộ Hùng.

"Mộ công gia, chủ tử nhà ta sai ta chuyển cáo, tiểu tước gia sẽ tự động hồi phủ. Ngươi không cần lo lắng."

Trong lòng lại buồn bực.

Thiên hạ, cư nhiên còn có người có thể khiến chủ tử suy xét chu toàn, giải quyết tốt hậu quả như thế?

Nếu để cho những người kia biết được hết thấy chuyện phát sinh ở đây, chỉ sợ sẽ khiến đất rung núi chuyển, vô số người rớt từ trên trời.

Mộ Hùng bị điểm tên, tâm tình trong lòng lập tức ngũ vị tạp trần (ngọt, chua, cay, đắng, mặn). Cung kính ôm quyền hành lễ, cảm tạ Cô Nhai chuyển cáo.

Dựa vào cường quyền, trái ngược với ngạo cốt Mộ gia.

Nhưng, Mộ Khinh Ca có thể được Thánh Vương bệ hạ ưu ái, lại để trong lòng ông nhẹ nhàng thờ ra. Phảng phất, cho dù có một ngày, ông vô pháp bảo

hộ đích tôn huyết mạch duy nhất, cũng không đến mức trở thành thịt cá mặc người chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thiên cấp võ kỹ!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ban đêm, Mộ Khinh Ca cảm thấy chính mình chớp mắt bị mất trọng lượng, liền rơi vào một cái ôm ấm áp. Gió nổi bốn phía đều bị cản bên ngoài.

Đội nàng định thần nhìn lên, bản thân cư nhiên ngồi trong một xe ngựa to lớn như vậy. Mà người ôm mình, đúng là yêu quái tiên sinh bạch y khuynh thành kia.

Bị một người sống hơn nghìn tuổi ôm, Mộ Khinh Ca tức khắc nổi lên một tầng da gà.

Nàng không chút do dự đẩy hai tay nam nhân ra, thoát khỏi cái ôm ấm áp, chen vào góc xe ngựa.

Trùng mắt nhìn nam nhân nín cười, nàng bắt đầu đánh giá bố cục trong xe ngựa.

Xe ngựa này, thực sự không nhỏ.

Trong lòng nàng tính toán, ước chừng có gần trăm mét vuông. So với cái khác bên ngoài lớn hơn rất nhiều. Trong xe ngựa, cái gì cần có đều có. Hoàn toàn chính là phòng ngủ của nam nhân này.

Chỉ là...

Mộ Khinh Ca khó hiểu nhíu mày.

Mỗi lần nhìn đến lão yêu quái này, hắn luôn một thân bạch y xuất trần. Nàng vốn cho là, hắn thích màu trắng thuần tịnh. Lại không nghĩ, bài trí trong xe ngựa, đều một màu thuần đen.

Nệm êm, giường, màn lụa màu đen, bao gồm cả lư hương, bàn ghế cũng màu đen. Màu đen vô tận, tựa hồ muốn đem hồng y tuyệt diệu trên người nàng cắn nuốt.

Hắn chân trần ngồi trên giường, trở thành màu sáng duy nhất trong không gian này.

Chẳng qua, bài trí trên quý trọng xe ngựa, đối với Mộ Khinh Ca không có nhãn lực, là không hề có lực rung động. Trừ phi, có người nói trắng ra cho nàng biết, tùy tiện lấy ra một kiện bài trí mang ra ngoài, đều có thể dễ dàng mua một tòa thành trì, nàng mới có thể chân chó nói một câu: "Thương gia giàu có, cho ta một ít!"

"Tiểu Ca nhi..."

Tư Mạch vừa mở miệng, liền thấy Mộ Khinh Ca vươn tay làm ra thủ thế im lặng. Hắn buồn cười một lần nữa ngậm miệng, muốn nhìn một chút tiểu nha đầu này muốn làm cái gì.

Thu hồi tầm mắt, Mộ Khinh Ca lạnh mặt nói: "Người lại muốn chơi cái gì?"

"Chơi?" Tư Mạch không hiểu nhướn mày, mặt mày toát lên vui mừng.

Mộ Khinh Ca giễu cợt: "Tuy ta không quen ngươi, nhưng ngươi không giống như là người nhảm chán sẽ xuất hiện trong cung yến chịu vạ người kính ngưỡng."

"Tiểu Ca nhi thật là hiểu rõ ta." Tư Mạch sung sướng cười nói. Tiếng cười kia, như loại rượu ngon hảo hạng, thơm nồng đậm lan tỏa trong cỗ xe. Đường như tất cả đồ vật bên trong đều nhiễm lên một tầng men say.

Hiểu rõ con em ngươi!

Nội tâm Mộ Khinh Ca hung hăng xem thường cái người tự mình đa tình, nỗ lực bảo trì khoảng cách giữa hai người.

Hồng y xinh đẹp để phòng, làm cho trong lòng Tư Mạch mơ hồ khó chịu.

Nhưng hắn không nói thêm cái gì, chỉ trả lời vấn đề của Mộ Khinh Ca: "Bất quá là muốn gặp ngươi một lần mà thôi." Cũng muốn gặp nàng ở trước mặt người khác là như thế nào.

"Ghe tòm." Cánh tay Mộ Khinh Ca run run nổi da gà, im lặng nói: "Làm ơn, một lão yêu quái sống không biết bao nhiêu năm, ít nói lời buồn nôn đi." Thật sự là lấy buồn nôn làm thú vị mà.

"Lão yêu quái?" Tư Mạch từ trong miệng Mộ Khinh Ca đặt cho hắn cái "tên thân mật", trong mắt mỉm cười, dĩ nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Nếu một màn này bị Cô Nhai và Cô Dạ nhìn thấy, chỉ sợ tam quan thật vất vả và nhặt lại lần nữa sụp đổ.

"Xe ngựa của ngươi còn có Tật Phong Long Báo là chuyện gì xảy ra?" Đột nhiên, Mộ Khinh Ca tò mò hỏi. Xuyên qua hai cặp mắt rõ ràng tràn ngập tò mò.

Xe ngựa huyền sắc chân thật tồn tại, lại có thể hóa thành một trận khói nhẹ. Rõ ràng đều là Tật Phong Long Báo, lại có thể cắn nuốt đồng loại?

Mộ Khinh Ca càng cảm thấy lão yêu quái không đơn giản!

Tư Mạch cười nói: "Huyền khí tuy rằng quý hiếm, nhưng không phải chỉ có mình ngươi có."

Mộ Khinh Ca sùng sốt, lập tức phản ứng lại, lần nữa kinh ngạc đánh giá xe ngựa, thì thào nói: "Ngươi nói xe ngựa này là huyền khí?!"

Tư Mạch cười gật đầu.

Tức khắc, người nào đó trong lòng cực kỳ ghen ghét.

Nhìn xem huyền khí cao lớn của người ta, nhìn lại huyền khí trên tai trái mình chỉ có thể che giấu giới tính...

Tay không tự chủ sờ lên tai trái, Mộ Khinh Ca thì thầm suy tư: "Huyền khí, rốt cuộc chế thành như thế nào?"

Tư Mạch nghe được câu lầm bầm của nàng, nhưng không vì nàng giải thích nghi hoặc. Chỉ là mở ra tay phải, một đoàn gió xoáy màu xanh hấp dẫn lực chú ý của Mộ Khinh Ca.

Trong lúc nàng nhìn chăm chú, đoàn gió xoáy biến ảo trở thành Tật Phong Long Báo phiên bản bỏ túi, làm nũng chơi đùa trong tay Tư Mạch, cực kỳ đáng yêu. Hoàn toàn không có nửa phần bộ dáng uy phong sát khí.

"Về phần Tật Phong Long Báo..." Tư Mạch nhìn nàng, mở miệng cười nhẹ: "Thần Thú chú ý chính là huyết mạch truyền thừa, huyết mạch càng thuần túy, tiềm lực càng lớn. Đối với Tật Phong Long Báo mà nói, cánh sau lưng thịt càng nhiều, tức huyết mạch càng thuần khiết. Mà trong đó, lại lấy Lục Dực vì tôn. Lục Dực Tật Phong Long Báo có một năng lực thiên phú, chính là phân thân. Nó có thể chia ra làm chín, hơn nữa từng cái khác nhau."

Mộ Khinh Ca nghe Tư Mạch giải thích, khiếp sợ mở to hai mắt.

Nàng nguyên bản cảm thấy hệ thống dị giới này đã coi như huyền huyền, không nghĩ tới còn có loại thú càng huyền huyền hơn tồn tại. Mà loại này nghe có vẻ là thú vật rất trâu bò, cư nhiên bị người nam nhân này lấy ra làm tọa kỵ?

"Tật Phong Long Báo, quả nhiên không phải thuộc về Lâm Xuyên." Mộ Khinh Ca sau khi khiếp sợ, khẽ thì thào.

Nàng trong khoảng thời gian này, rất ít xuất phủ. Ngoại trừ tu luyện và tiêu hóa đan thần truyền thừa, chính là lật xem tàng thư trong Tàng Thư Các, chính là mau chóng hiểu rõ thế giới mình đang sống.

Nhưng, nàng vẫn chưa thấy trong sách phát hiện ra giống loài kỳ lạ như Tật Phong Long Báo.

Giải thích duy nhất, chính là Tật Phong Long Báo không tồn tại ở Lâm Xuyên. Đối với gia gia đã nói lúc trước, trong lòng nàng lại tin thêm vài phần.

"Bên ngoài Lâm Xuyên, đến cùng là thế giới như thế nào?" Mộ Khinh Ca nghiêm túc hỏi. Xuyên qua con mắt rõ ràng dấy lên một đoàn hỏa diễm kiên định.

Tựa hồ, trong đầu nàng đã hiện ra một thế giới kỳ quái.

Đáng tiếc, Tư Mạch vẫn như cũ không có ý định nói tí nì.

Mà là trống rỗng cảm ra một khối găm vốc, ném tới Mộ Khinh Ca.

Nàng theo bản năng vừa tiếp xúc, cảm giác bóng loáng tinh tế trong tay, nhẹ như lông hồng. Rũ mắt nhìn thoáng qua, nàng nhướn mày hỏi: "Đây là cái gì?"

Tư Mạch nghiêng ngả nói: "Nếu như trước mặt mọi người tuyển trúng ngươi, tất nhiên phải có chỗ tốt. Mở ra nhìn xem."

Hai chữ "chỗ tốt", làm mất Mộ Khinh Ca sáng ngời. Thăm nghĩ trong lòng: Đồ vật lão yêu quái sống lâu lấy ra, chắc hẳn sẽ không quá kém đi.

"Thiên cấp võ kỹ?" Mộ găm ra, bốn chữ đầu tiên xuất hiện, kim quang chọi lóe, tiến vào trong mắt Mộ Khinh Ca.

Tư Mạch gật đầu: "Võ kỹ Lâm Xuyên, phân làm Thiên Địa Huyền Hoàng. Trong đó Thiên là tôn quý thừa thốt nhất. Trong tay ngươi là một quyển Thiên Lôi quyết, là thiên cấp võ kỹ tương đối phù hợp với ngươi. Chờ ngươi lên tứ cảnh, ta lại tìm cái khác tốt hơn cho ngươi."

Phân chia võ kỹ trên Lâm Xuyên đại lục, Mộ Khinh Ca đã sớm biết rõ.

Nàng biết rõ ràng, võ kỹ gia gia và cô cô mình tu luyện, là huyền cấp cao giai, ở Tàn quốc mà nói xem như là đỉnh cấp võ kỹ. Ngay cả vật cất chứa trong hoàng cung, vượt qua cấp bậc này cũng chỉ có vài cái. Mà lão yêu quái này, vừa ra tay chính là Thiên cấp võ kỹ trong truyền thuyết?

"Đây là Thiên cấp đẳng cấp nào?" Mộ Khinh Ca cảm thấy miệng lưỡi mình có chút phát khô.

"A..." Tư Mạch hơi hơi nhíu mày, tựa hồ có chút ghét bỏ: "Chỉ là thiên cấp cao giai. Tuy không coi là lợi hại, nhưng lại là cực hạn cho phép có khả năng xuất hiện ở Lâm Xuyên. Tiểu Ca nhi chớ có ghét bỏ."

Ghét bỏ! Ghét bỏ con em ngươi a! Ngươi nếu ghét bỏ, liền đem thiên cấp, địa cấp võ kỹ đưa hết cho ta đi, càng nhiều càng tốt a!

Mộ Khinh Ca trong lòng rít gào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phân chia võ kỹ, xuất phủ

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thiên lôi quyết, lợi dụng linh lực trong cơ thể dẫn xuất thiên địa, triệu hoán lôi điện cho mình sử dụng...

Thời điểm Mộ Khinh Ca xem hết nội dung trong cuộn găm Tư Mạch đưa, là lúc những dòng chữ kia dần dần biến mất. Găm vóc tựa hồ biến thành một cuộn găm chân chính, không còn chỗ thần kỳ.

Ai có thể nghĩ đến, mặt trên của nó đã từng ghi chép Thiên cấp võ kỹ vô số kẻ mơ ước trên Lâm Xuyên đại lục?

Mà trong đầu Mộ Khinh Ca, tức thì nhiều thêm một thứ.

Tựa hồ, sâu trong đầu nàng đột nhiên hiện ra một bóng dáng nhỏ màu tím, một lần lại một lần biểu diễn Thiên Lôi Quyết huyền bí.

Võ kỹ, chỉ cần tiến vào hoàng cảnh là có thể luyện tập.

Thậm chí, Tàn quốc vì cổ vũ bách tính tập võ, liền mở công khai Diễn Võ Đường. Bên trong có rất nhiều quyển Hoàng cấp võ kỹ thấp giai, trung giai có thể cung cấp cho dân chúng mượn đọc.

Mà gia đình quyền quý, đều có Tàng Thư Các của mình, thậm chí là võ kỹ gia truyền.

Loại này, phần lớn đều lấy Hoàng cấp cao giai xếp cuối trở lên, cao nhất là Huyền cấp cao giai. Giống như võ kỹ gia truyền Mộ gia, Mộ Hùng khi còn trẻ trong lúc rèn luyện ngẫu nhiên lấy được một quyển võ kỹ Huyền cấp cao giai, tên là Sur Thửu Rống.

Nghe tên giống như là một loại âm công (công kích bằng sóng âm).

Nhưng trên thực tế, võ kỹ này khi luyện đến cực hạn, Linh lực có thể huyền hóa ra thành bộ dáng Sur Thửu, một tiếng gầm chấn vỡ kinh mạch địch nhân, chấn nhiếp tam quân.

Sur Thửu Rống, dựa vào chính linh lực thâm hậu, bạo phát ra âm bạo. Thuộc về loại võ kỹ dương cương. Nhưng hiện tại Mộ gia chỉ có một mình Mộ Hùng tu luyện.

Bởi vì thể chất phế vật Mộ Khinh Ca không thể tu luyện, mà cô cô Mộ Liên Dung là nữ tử, không cách nào tu luyện loại võ kỹ dương cương này. Nàng tu luyện là quyển Huyền cấp võ kỹ trung giai mà Mộ Hùng dùng số tiền lớn mua được từ đấu giá hội, tên là Diệp Ảnh Bộ.

Đây là loại võ kỹ khinh thân, thích hợp cho nữ tử tu luyện, phối hợp với thủ đoạn tuyệt sát. Luyện đến mức cực hạn có thể khiến người kinh diễm, đàm

tiểu tà và lấy tính mạng địch nhân.

Bên trong Trì Vân Uyển, hồng y yêu dã trên xích đu, phong lưu tuyệt điểm.

Mộ Khinh Ca ngả ra sau nhắm mắt, sợi tóc tùy ý theo gió mà động. Nàng yên lặng ghi nhớ mỗi một động tác của bóng người nhỏ, vận hành mỗi một chỗ kinh mạch.

Nàng biết bóng người này sẽ không tồn tại vĩnh viễn, chờ sau khi nàng hiểu hết ảo diệu của Thiên Lô Quyết, liền sẽ biến mất.

Cho nên, nàng nắm chặt thời gian, hy vọng tìm hiểu thêm được một ít.

Hồi lâu, Mộ Khinh Ca chậm rãi mở hai mắt ra.

Xuyên qua con ngươi trong suốt, phát ra một tầng tử mang, bên trong dường như có lõi điện đan xen. Chớp mắt sau, lại quy về bình thường.

"Thiên Lô Quyết, quả nhiên là được tạo riêng cho ta!" Phun ra một ngụm trọc khí, trong lòng Mộ Khinh Ca kinh ngạc cảm thán nói.

Nàng vốn là người mang lõi điện dị năng, đối với cảm ứng lực lượng lõi điện so với người bình thường mạnh mẽ hơn. Đây đối với linh ngộ Thiên Lô Quyết tạo nên sự trợ giúp rất lớn. Quan trọng là, về sau nếu nàng bắt đắc dĩ phải sử dụng lõi điện dị năng bảo vệ tính mạng, cũng có thể dùng Thiên Lô Quyết che giấu.

Đối với nàng mà nói, thực sự là không thể tốt hơn.

Lần đầu tiên, nàng cảm kích hảo ý của Tư Mạch, đưa cho nàng phần đại lễ này.

"Yên quái tiên sinh, tính ta thiếu người một phần nhân tình đi." Mộ Khinh Ca nhẹ giọng nói.

"Tiểu tước gia, Tiểu tước gia!"

Ngoài Uyển, Hoa Nguyệt như bướm trắng chạy vào, làn da trắng nõn bởi vì chạy mà nhiễm lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, càng thêm mê người.

Nếu Mộ Khinh Ca thực sự là nam nhân, nói không chừng sẽ bị tiểu yêu tinh này làm cho mê hoặc.

"Chạy vội vã như vậy làm gì?" Mộ Khinh Ca vươn tay捏 cằm Hoa Nguyệt, làm cô gái nhỏ hờn dỗi dậm dậm chân.

"Tiểu tước gia đừng làm rộn, lão công gia còn đang chờ đấy."

Lão gia tử gọi?

Khóe mắt Mộ Khinh Ca hơi nghiêng, có chút không hiểu.

Hoa Nguyệt thấy sắc mặt tuyệt mỹ của chủ tử nhà mình tràn đầy vẻ mờ mịt, dứt khoát kéo nàng từ trên ghế đứng lên, nói: "Lão công gia nói muốn dẫn ngài đi quân doanh ngoài thành, chọn lựa thân vệ cho ngài. Bây giờ đang ở cửa chính chờ ngài đấy."

Chọn lựa thân vệ? Lão gia tử sao không nói trước?

Trong lúc Mộ Khinh Ca nghi hoặc, đã bị Hoa Nguyệt đẩy ra cửa Uyển, hướng tới ngoài phủ.

Vừa đến ngoài cửa phủ, nàng không chỉ thấy được Mộ Hùng một thân nhung trang, thấy Áu Hà một thân trang phục gọn gàng, còn có... Ánh mắt Mộ Khinh Ca lướt qua Mặc Dương một thân y phục đồng dạng.

Tiểu tử này, thế nào lại bị lão gia tử lôi ra từ trong Từ Dương thư viện rồi?

"Tiểu tử thúì, còn không lên ngựa?" Mộ Hùng cười trên lưng ngựa, trừng mắt đối với tôn nhi, thôi râu nói.

Ngay sau đó, một gã thân vệ Mộ gia dắt tới một con ngựa, để cho Mộ Khinh Ca dẫm bàn đạp (nơi đặt bàn chân) nhảy lên ngồi.

Xoay người lên ngựa, đoàn người lập tức bắt đầu xuất phát.

Không ngoài ý muốn, hai nha đầu Áu Hà và Hoa Nguyệt, tính cả Mặc Dương, đều đi theo đội ngũ, theo sát hai bên nàng.

Sau khi đoàn người đã đi xa, tại cửa lớn Mộ phủ mới lóe ra một đạo bóng dáng bạch sắc, âm u nhìn bóng dáng đoàn người.

Lục Chi tiến lên trước, đối với Bạch Tịch Nguyệt nói: "Cô nương, nghe nói hiện giờ Tiểu tước gia ở trong cung đại triển danh tiếng, còn chiếm được ưu ái của một vị đại nhân vật. Hôm nay lão công gia lại dẫn theo tất cả người trong Trì Vân Uyển ra ngoài, chẳng lẽ là có tính toán gì?"

Các nàng cả ngày ở trong nội viện Mộ phủ, tin tức có hạn, vì vậy không rõ ràng lắm chuyện phát sinh trong cung ngày đó.

Lục Chi nói, khiến oán khí trong mắt Bạch Tịch Nguyệt càng đậm

Nguyên bản, nàng cũng có tư cách tham gia cung yến kia. Chi tiếc phụ thân chết trận, bản thân bây giờ chỉ là cô nhi sống nhờ Mộ phủ, có người nào sẽ nhớ rõ?

Hết thầy, chỉ có thể dựa vào chính mình!

"Chúng ta đi Duệ Vương phủ." Bạch Tịch Nguyệt cắn môi nói.

Dứt lời liền lấy lụa mỏng che mặt, dẫn Lục Chi rời khỏi Mộ phủ.

Chỉ là nàng không biết, chuyến đi lần này nhất định vô hạn rồi. Duệ Vương nàng ái mộ, giờ còn bị phạt trong miếu hoàng đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Lần đầu tới Mộ gia quân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca theo gia gia mình ra khỏi thành.

Có lẽ trong khoảng thời gian này, nàng không ra đường làm việc ác. Nàng nhảy bèn cảm giác được, sự e ngại và chán ghét của dân chúng xung quanh tựa hồ không còn mạnh mẽ như trước.

Không hề trở ngại ra khỏi thành, Mộ Hùng liền dẫn đoàn người hướng tới quân doanh nơi đại quân trú đóng.

Đại bộ phận Mộ gia quân, binh sĩ trực hệ Mộ Hùng đều không ở Lạc Đô, mà là đang đóng giữ biên cương. Người phụ trách công việc trong quân, là tâm phúc tả hữu của Mộ Hùng.

Mộ gia quân lưu tại Lạc Đô, bất quá chỉ có một vạn người mà thôi.

Hơn nữa bộ phận này, không có hoàng mệnh, quyết không thể dễ dàng rời khỏi quân doanh, nếu không chính là ý đồ mưu phản.

Ngay cả Mộ gia quân ở biên cương xa xôi cũng như vậy, không có thánh chỉ triệu hồi, cũng không thể dễ dàng rời đi. Mộ Hùng ở Lạc Đô, chính là con bài tốt nhất trong tay Hoàng đế để khống chế Mộ gia quân.

Thân vệ Mộ gia, đều được tuyển ra từ trong quân đội Mộ gia.

Mộ gia quân đi theo Mộ Hùng cả đời, tính trung thành chính là tuyệt đối.

Nơi Mộ gia quân đóng quân, là ở bên trong khe núi vùng ngoại ô Lạc Đô. Hoàn cảnh ẩn nấp, dễ thủ khó công. Trong vòng phạm vi trăm dặm, đều bị liệt vào khu vực quân sự, bất luận kẻ nào đều không được tiến vào.

Từ điểm này có thể thấy được, Mộ Hùng cũng lưu lại một tay.

Mộ gia quân trung thành với Mộ Hùng, đối với Hoàng đế Tàn Thương mà nói, giống như một tuyệt sắc mỹ nhân cô lãnh, khiến hắn cố kỵ nhưng lại thêm muốn.

Hắn muốn bí mật thăm thấu Mộ gia quân, đáng tiếc vẫn không có thành công.

Có thể thấy được, tài mạng binh của Mộ Hùng chính là số một số hai.

Có lẽ chính bởi vì Mộ gia quân quá mức đoàn kết trung thành, mới có thể khiến cho Hoàng đế đối với Mộ Hùng càng thêm kiêng kỵ.

Tuy nhiên, dục gia chi tội (*). Quân muốn giết người, cần lý do sao? Một khi người đã trở thành họa lớn trong lòng quân vương, dù cho người không có tâm mưu phản, cũng phải chết. Tùy tiện nói, đều biến thành tội trạng.

(*) Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: muốn gán tội cho người khác, không sợ tìm không ra lý do. Nếu muốn vu oan giá họa, nói lời gì mà chẳng được.

Mộ Khinh Ca đi theo Mộ Hùng, dần dần tiến vào phạm trù quân doanh.

Đọc theo đường đi, các trạm canh gác ngoài sáng trong tối, an bài xảo diệu không hề có kẽ hở.

Cho dù là Mộ Hùng tự mình dẫn đầu, cũng cần phải kiểm tra tầng tầng. Trị quân nghiêm ngặt, khiến cho Mộ Khinh Ca là linh hồn đến từ quân đội hiện đại cũng không thể không bội phục vài phần.

Rốt cuộc, Mộ Khinh Ca thấy được doanh địa ẩn trong khe núi.

Quân trưởng san sát, thanh âm tướng sĩ diễn luyện từng trận như sấm, kinh động chim thú trong rừng.

"Ca nhi, đây là quân doanh Mộ gia quân chúng ta. Ngươi vẫn là lần đầu tiên tới đây." Mộ Hùng ngừng đầu vững vàng ngồi trên lưng ngựa, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc kiêu ngạo.

Mộ Khinh Ca hướng mắt tới. Quân sĩ xếp hàng chỉnh tề, động tác đều nhịp, ý chí chiến đấu sục sôi.

Mặc dù là thao luyện thông thường, cũng hoàn thành không chút nào qua loa, hùng hực khí thế.

Binh tướng như vậy trên chiến trường, đích xác có thể khiến địch nhân sợ hãi, nhưng còn chưa đủ.

Mộ Khinh Ca nhấp nhẹ môi.

Kiếp trước, nàng là át chủ bài của bộ đội tác chiến đặc thù. Tiếp thu huấn luyện không phải binh sĩ bình thường có thể so sánh. Mà trên tinh cầu kia, thời đại kia, có rất ít cuộc chiến quy mô lớn trên chiến trường trực diện, mà nhiều hơn chính là lên vào quân địch.

Nàng tinh thông chính là đặc chủng tác chiến, trong lúc nói cười có thể lấy mạng người.

Vì vậy Mộ gia quân trước mắt này, tuy rằng không tồi, nhưng không khiến nàng rung động.

Sau khi biết được Mộ Hùng muốn dựng lại đội thân vệ cho mình, trong lòng Mộ Khinh Ca mơ hồ liền có một cái ý nghĩ. Có lẽ nàng có thể tại dị giới này tạo nên một chi quân đội thuộc về mình, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không gì làm không được, một thần binh bất khả chiến bại.

Đem ý nghĩ trong lòng mình tạm thời đè xuống, Mộ Khinh Ca theo Mộ Hùng xuống ngựa, bước tới hướng binh sĩ đang thao luyện.

Nửa đường, mấy phó tướng nghe tin tiến đến nghênh đón.

Mấy người kia, Mộ Khinh Ca ngược lại nhận thức nhưng không biết tên. Chỉ nhớ mang máng, ngày đó nàng tiếp thụ hình phạt quát roi, bọn họ chính là canh giữ bên cạnh Mộ Hùng.

"Lão tướng quân, tiểu tước gia!"

Mọi người ôm quyền, áo giáp trên người va chạm phát ra âm vang.

Mộ Khinh Ca hơi hơi gật đầu, thoáng lui một bước. Loại trường hợp này giao cho gia gia xử lý là tốt nhất.

Mộ Hùng cũng đồng dạng nhẹ gật đầu, đối với mấy người nói: "Các tướng sĩ nói đi."

Mấy vị phó tướng liếc mắt lẫn nhau, tất cả đồng thanh đáp: "Bẩm báo lão tướng quân, chuyện Tiểu tước gia muốn tuyển chọn thân vệ, thuộc hạ đã báo cho toàn quân biết. Hiện Mộ gia quân cả thấy một vạn người, đang tại thao luyện trắng chờ lão tướng và tiểu tước gia kiểm duyệt!"

Mộ Hùng hài lòng cười nói: "Được rồi, lần này là vì Ca nhi tiểu tử thú này chọn lựa thân vệ, không phải đại sự gì, không cần làm long trọng như thế."

Dứt lời, hướng mấy vị phó tướng nói: "Các người đi trước an bài đi. Ta và Ca nhi tới sau."

Mấy vị phó tướng lĩnh mệnh tiến đến.

Lúc này bên người Mộ Hùng, chỉ còn có mấy người cùng nhau đến đây.

Ánh mắt Mộ Hùng ý bảo Mộ Khinh Ca sóng vai cùng ông đi.

Người đi theo cũng rất thức thời, biết hai vị chủ tử có chuyện muốn nói, liền thả chậm bước chân, chú ý động tĩnh bốn phía, phòng ngừa có kẻ nghe lén.

Tuy rằng, trong quân Mộ gia không cần như thế.

Nhưng huấn luyện phản ứng nghiêm chỉnh, lại để cho bọn hán tử trong xương phản xạ có điều kiện.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca ẩn ẩn đảo qua, phát hiện không chỉ có thân vệ Mộ Hùng như thế, ngay cả hai nha hoàn của nàng, còn có gã sai vặt Mặc Dương cũng như vậy.

Ánh mắt bọn họ đều thập phần tương tự, chính là tuyệt đối trung thành.

"Ca nhi, lần này thân vệ của ngươi, chính ngươi tới chọn." Mộ Hùng đột nhiên nói.

Chính mình chọn? Đúng là hợp ý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tước gia diễn điểm binh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca không có tri hoãn, vui vẻ gật đầu.

Nàng bình tĩnh khiến cho Mộ Hùng vui mừng, không nhịn được gật đầu nói: "Ngươi quả thật đã trưởng thành. Tuy ngươi không thể tu luyện, nhưng nếu có thể khiến thân vệ trung tâm với ngươi, thường nhân cũng khó lấy được tính mạng ngươi. Chờ sau khi ngươi chọn lựa xong thân vệ, thời điểm huấn luyện để cho hai nha hoàn Ấu Hà Hoa Nguyệt, còn có tiểu tử Mặc Dương kia đi cùng đi. Bọn họ đều là người hầu hạ bên cạnh ngươi, nhiều thêm chút bản lĩnh dù sao vẫn tốt hơn."

Nguyên lai lão gia tử đem ba người này đến, là đánh chủ ý này.

Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ.

Đối với quyết định của Mộ Hùng, nàng không phản đối. Ngược lại, nàng rất tán thành.

"Đợi ngươi chọn lựa xong thân vệ, ta liền đưa bọn họ giao cho Hùng thúc thúc ngươi huấn luyện, đến lúc đó..."

"Gia gia, lần tuyển chọn thân vệ lần này, con hy vọng tự mình huấn luyện." Mộ Khinh Ca mở miệng cắt đứt lời nói của Mộ Hùng.

"A, cái gì!" Mộ Hùng kịp phản ứng, sợ tới mức thanh âm đột nhiên tăng cao.

Phản ứng của ông, khiến cho người thủ hộ xung quanh đều nhìn lại đây.

"Khụ khụ." Mộ Hùng che giấu ho một tiếng. Sau khi mọi người thu hồi tầm mắt, ông mới nghiêm khắc đối với Mộ Khinh Ca nói: "Ca nhi, ngươi nói đùa cái gì vậy? Ngươi có thể huấn luyện cái gì? Huấn luyện binh sĩ không phải trò đùa."

"Gia gia, con rất nghiêm túc." Mộ Khinh Ca nhìn thẳng Mộ Hùng, con mắt trong suốt một mảnh thần nhiên.

Hai hàng lông mày Mộ Hùng nhíu thành một đoàn, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm tư Mộ Khinh Ca. Lại phát hiện, không biết từ khi nào, ông đã xem không hiểu đứa cháu này rồi.

"Gia gia không tin con?" Mộ Khinh Ca hỏi lại.

Mộ Hùng trong lòng phát khổ.

Ông tin tưởng tôn nhi của mình, thế nhưng tin tưởng không có nghĩa là Mộ Khinh Ca có thể luyện binh tốt.

Hoang nguyên Lạc Nhật, Mộ Khinh Ca chôn vùi năm trăm tính mạng thân vệ. Sớm đã ở trong lòng các tướng sĩ hình thành bài xích. Nếu không phải về sau, nàng dừng cảm thừa nhận sai lầm, lại không kiêu ngạo không siểm nịnh thừa nhận hình phạt hai trăm roi, thuyết phục những tướng sĩ này. Hiện giờ làm sao sẽ có người tự nguyện làm thân vệ của nàng?

Nhưng, nguyện ý làm hộ vệ Mộ Khinh Ca là một chuyện, tiếp nhận huấn luyện của nàng lại là một chuyện khác.

Tiểu tôn nhi của ông a, vẫn còn quá ngây thơ, quá tâm cao khí ngạo.

Thật cho rằng những tướng sĩ này rất dễ thuần phục sao?

"Ca nhi, cái này..." Nội tâm Mộ Hùng muốn cự tuyệt.

Thế nhưng, chống lại cặp mắt thanh triệt cơ hồ nhìn thấu nhân tâm của tôn nhi, ông lại nói không ra lời phản đối.

"Nếu gia gia tin tưởng con, liền quyết định như vậy đi. Lần tuyển người này, theo ý nguyện của con làm chủ, vậy cứ dựa theo phương thức của con đi. Tuyển được người, cũng không cần phiền toái Hùng thúc thúc, con tự mình huấn luyện bọn họ. Nếu trong lòng gia gia có băn khoăn, vậy chúng ta đánh cuộc đi." Mộ Khinh Ca thuận thế nói.

"Đánh cuộc cái gì." Cơ hồ theo bản năng, Mộ Hùng đã bị Mộ Khinh Ca dắt mũi rồi.

Lúc đầu vốn là lời lẽ chính đáng cự tuyệt Mộ Khinh Ca hồ nháo, lại biến thành nghe điều kiện của nàng.

Chẳng qua, lão gia tử vẫn không biết.

Mộ Khinh Ca nghiêng ngả cười cười: "Gia gia không phải lo lắng năng lực mang binh của Khinh Ca sao? Không bằng ba tháng sau, năm trăm thân vệ của con cùng các tướng sĩ còn dư lại trong quân gia gia so một trận đi, nhìn xem ai yếu ai mạnh. Kê bại, liền phải trả một cái hứa hẹn."

Râu ria Mộ Hùng run lên, mắt hồ trợn tròn: "Người tiểu tử này, đúng là ghé con mới sinh không sợ cọp. Người chỉ có năm trăm người, thế nào đối kháng được với gần vạn quân của ta?"

"Không thử chút, làm sao có thể biết?" Mộ Khinh Ca cười có vài phần tà mị. Lại khiến người cảm thấy lời nàng nói có thể tin.

Mộ Hùng cứ như vậy ma xui quỷ khiến nhẹ gật đầu, chờ ông kịp phản ứng, người đã chạy tới thao luyện tràng. Nhìn về phía hồng y cao ngất chói mắt kia, ông mới phát hiện mình bị tôn nhi hồ một phen.

Giữa sân thao luyện, hơn vạn tướng sĩ đã đứng thành đội ngũ.

Vài vị tướng lúc trước, đã đứng ở vị trí điểm tướng trên đài chờ.

Mộ Khinh Ca theo Mộ Hùng leo lên điểm tướng đài, liền cảm nhận được những ánh mắt nóng rực không ngừng rơi xuống trên người mình.

Những người này, tuyệt đại bộ phận là theo Mộ Hùng tiến đến hoang nguyên Lạc Nhật tìm nàng. Tự nhiên cũng tận mắt nhìn thấy hình ảnh nàng tiếp nhận hình phạt quát roi đó.

Không gì đáng trách, một màn kia rất chấn động.

Khiến những cái hán tử thô kệch này tha thứ Mộ Khinh Ca lỗ mãng, tiếp nhận tiểu chủ nhân này.

Đương nhiên, trong đó cũng có chút tò mò cùng hoài nghi đánh giá, tựa hồ rất khó đem thiếu niên hồng y tuyệt điểm này cùng với người trong miệng đồng đội là kiên định như sắt, cao ngất như kiếm, nói là làm tiếp thụ hai trăm roi hình phạt cùng một chỗ.

Bỏ qua các loại dò xét, Mộ Khinh Ca tiến lên phía trước một bước, chấp tay ra sau, cất cao giọng nói: "Hôm nay, là chọn lựa thân vệ cho ta. Ta là người thế nào, chắc hẳn chư vị cũng có nghe thấy. Tại đây, ta hỏi một câu, nếu không tình nguyện làm thân vệ của ta, thỉnh lui năm bước."

Tiếng nói vừa dứt, trong tràng thao luyện, một mảnh ồ lên.

Chọn lựa thân vệ, không phải là chọn người thuận mắt chút là được rồi sao? Sao còn phải thêm cái này?

Không nói bọn hán, ngay cả mấy vị phó tướng cũng không rõ nội tình nhìn về phía Mộ Hùng. Người sau lại bởi vì đã nói trước, chỉ có thể cười khổ lắc đầu, làm cho bọn họ tạm thời đừng nóng nảy.

Sờ không thấy tâm tư Mộ Khinh Ca, sau khi trầm mặc một lát, vẫn có hai ba nghìn người do dự lui năm bước.

Có lẽ bọn họ không muốn trở thành thân vệ Mộ Khinh Ca. Hoặc giả, bọn họ cảm thấy trở thành thân vệ, không thể so sánh với giết địch trên chiến trường. Nhưng đại bộ phận trung lập vẫn còn nghi hoặc đứng tại chỗ.

Đối với hai ba nghìn người rời khỏi, Mộ Khinh Ca nhìn cũng không nhìn. Ánh mắt nàng chỉ rơi vào trên thân những người lưu lại, lần nữa nói: "Những người lưu lại, tuổi vượt quá hai mươi. Thỉnh tự động lui về sau năm bước."

Mọi người lại lần nữa xôn xao.

Vì sao phải hạn chế tuổi? Cho dù có, không phải là tuổi càng lớn càng tốt sao? Tuổi càng lớn, liền có nghĩa cảnh giới tu luyện càng mạnh a.

Lựa mấy đám tiểu mao đầu vẫn còn xích cảnh làm cái gì? Bồi tiểu tước gia hán trên đùa sao?

Hùng phó tướng có chút thất vọng lắc đầu, bước tới bên người Mộ Hùng trầm giọng nói: "Lão tướng quân, không thể để tiểu tước gia hồ nháo."

Hai hàng lông mày Mộ Hùng cau lại, "tôn nhi thật là hồ nháo sao?"

Trầm tư một lát, Mộ Hùng rút cuộc vẫn đối với Hùng phó tướng nói: "Trước xem tiếp rồi hãy nói."

Quyết định của Mộ Hùng, Hùng phó tướng sẽ không vi phạm. Đành phải chờ dài, lui về bên trong cùng đồng liêu.

Không người ra ngăn cản, còn dư lại bảy tám nghìn người, lại lần nữa lui xuống hơn năm nghìn người. Còn dư lại đều là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, đến hai mươi tuổi. Bọn hán phần lớn đều là tu vi xích cảnh.

Qua hai đợt sàng lọc tuyển chọn, một vạn người chỉ còn chưa đủ ba nghìn người.

Nhân số thân vệ Mộ Khinh Ca là năm trăm. Nói cách khác, tỷ lệ người được chọn lựa là năm đầu một, hoặc là sáu đầu một.

Ánh mắt lạnh như băng, rơi vào trên thân mỗi người còn dư lại. Sau khi đem tất cả thu vào đáy mắt, Mộ Khinh Ca lại nói: "Hiện tại, những người còn lại, phụ trọng mười túi, vây quanh thao luyện tràng chạy trăm vòng."

Nói xong, khi các binh sĩ trong lúc giặt mình, nàng hướng Mặc Dương nói: "Người cũng đi."

Mặc Dương không do dự, trầm mặc gật đầu, từ điểm tướng đài nhảy xuống, đi đầu mang phụ trọng cho mình. Hành vi của hán, khiến trong mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia khen ngợi.

Đã có Mặc Dương dẫn đầu, còn dư lại hai nghìn ba nghìn người cũng bắt đầu động tác.

Rất nhanh, thao trường rộng lớn, đã có ngàn người bắt đầu chạy vòng.

Một trăm vòng, tính ra ước chừng gần trăm dặm đường.

Phụ trọng mười túi, tương đương với ba mươi cân.

Nếu không có thể lực cường hân, còn có lực lượng ý chí, căn bản rất khó chạy.

Cuối cùng, trước khi mặt trời lặn, người chính thức hoàn thành trăm vòng chỉ có chưa đến bảy trăm người, đều mệt mỏi co quắp ngã trên mặt đất. Mặc Dương cũng ở trong số đó, nhưng mặt hán tái nhợt, môi mím chặt thủy chung không phát ra một tiếng rên rĩ.

Liếc nhìn sáu trăm bảy mươi người, Mộ Khinh Ca quay người đối với Mộ Hùng nói: "Gia gia, Khinh Ca sàng lọc tuyển chọn trận đầu đã hoàn thành. Sáu trăm bảy mươi người này chính là đội thân vệ của ta. Về phần một trăm bảy mươi người bị đào thải sau đó, mười ngày sau, Khinh Ca sẽ cho ra đáp án."

Chỉ nhìn lướt qua, liền rõ ràng biết rõ nhân số. Xem ra, tiểu tước gia này cũng không phải phế vật như lời đồn đãi. Chỉ là, nàng đến cùng muốn làm cái gì?

Mấy vị phó tướng âm thầm trao đổi ánh mắt, trong lòng đều suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Liều muội không ngừng

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hoa đào rơi nhẹ là tả, nhẹ nhàng.

Sau khi xuyên qua hồ nước, cư nhiên xuất hiện một mảnh rừng đào rộng lớn trải dài.

Dòng nước chảy đầy nhẹ thuyền, xuôi dòng hạ xuống, quay xung quanh hai bên thuyền hoa. Trên thuyền, đáng người uyển chuyển, phiêu phiêu, lụa mỏng phấp phới, mị hoặc quyến rũ.

Thế trận kia, xa hoa lãng phí, khiến Mộ Khinh Ca không nhịn được chờ dài một tiếng, đây là thanh âm tiên cảnh a.

Phía trên thuyền hoa tinh xảo, Mộ Khinh Ca một thân hồng y yêu đã bung lên ly rượ xanh ngọc trong tay, chất lỏng màu hổ phách trong chén, theo đầu ngón tay nàng lưu chuyển hơi sóng sánh.

Nàng đứng ở đầu thuyền, đón gió.

Hai con người thanh lãnh khẽ neho lại, dường như đang cảm nhận làn gió nhẹ phớt qua mặt, tóc đen tung bay như đang thưởng thức cảnh đẹp.

Sau lưng nàng, truyền đến một hồi oanh oanh yến yến.

Vài Hoa nương thân thể là lút, dáng người vũ mị đang phụng bồi Thiệu mập mập chơi trò chơi người mù sờ voi.

Thân hình Thiệu mập mập tròn trĩnh, chơi trò chơi trong thuyền hoa nhỏ hẹp, vậy mà không thấy cồng kềnh, ngược lại thập phần linh hoạt, ăn hết đậu hủ của chúng nữ tử.

"Hi hi, người còn chạy? Tiểu gia đã sờ đến tay nhỏ của người rồi!" Thiệu mập cười đáng khinh.

Tiếp theo, liền truyền đến một tiếng rên rỉ yêu kiều.

"Tiểu tước gia cứu nô gia!"

Thanh âm cầu cứu từ phía sau truyền đến.

Mộ Khinh Ca còn chưa quay người, đã ngửi được một mùi hương hướng mình chạy tới.

Liền quay lại, nhìn thấy một bóng người yếu điệu lục sắc nhào vào ngực mình.

Nàng cau môi cười, thân thể hơi nghiêng, tránh được va chạm. Lại duỗi tay, thuận thể nắm lấy eo thon nhỏ nhắn của bóng người lục sắc.

Một hồi xoay chuyển, theo tiếng kinh hô của nữ tử, ôm vào trong ngực nàng.

Nữ tử nằm trong vòng tay của Mộ Khinh Ca, từ dưới nhìn lên dung mạo tuyệt mỹ của nàng đều thu nạp trong đáy mắt. Xuyên qua hai con mắt thanh lãnh bí mật mang theo một tia lười biếng đậm đặc, đôi môi đỏ nhẹ nhàng câu lên, phong lưu vô hạn.

"Tiểu tước gia..." Trong hoảng hốt, nữ tử mê ly nhẹ kêu một tiếng.

Tựa hồ, đã động tình.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca tươi cười càng sâu, bưng ly rượu trong tay lên, không đổ một giọt đưa đến bên môi nữ tử, ôn nhu nói: "Ngoan, uống ly rượu an ủi. Đợi lát nữa, bốn tước gia thay người chính đồn mập mập kia."

Như bị khống chế, nữ tử ngoan ngoãn há miệng, đem rượu trong chén uống vào.

Hơi rượu mãnh liệt chảy vào cổ họng, kích thích thần kinh của nàng. Nàng mới đột nhiên thanh tỉnh, khuôn mặt quyến rũ thẹn thùng.

Được hồng y tuyệt diệu ôm ấp trong tay, nghĩ không muốn cứ vậy rời đi.

"Lão đại!" Thiệu mập mập mang theo chúng nữ tử, từ trong thuyền hoa đi ra. Hắn tháo xuống vài bịt mắt, cười hi hi chỉ vào nữ tử trong lòng ngực Mộ Khinh Ca trêu đùa: "Chà! Ta nói người cô gái nhỏ này thế nào không để ta bắt được, thì ra là nhìn trúng lão đại nhà ta."

Không biết là bị nói trúng tâm sự, hay sợ bị hiểu lầm.

Lục y nữ tử cuống quýt đứng vững, lui lại một bước rời khỏi vòng tay của Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đương nhiên sẽ không giữ nàng lại, liền thuận theo buông lỏng tay.

Nữ tử hờn dỗi nói: "Thiệu công tử lại trêu nô gia, nô gia không thuận theo." Nói xong, liền dậm chân, mặt đầy rặng mây đỏ chạy vào thuyền hoa. Lúc gần đi, còn mị nhãn như tơ quay đầu liếc người đứng thẳng ở đầu thuyền, Mộ Khinh Ca tiêu sái vô song.

Cái liếc mắt này, Mộ Khinh Ca không cảm thấy, lại bị Thiệu mập mập vừa vặn nhìn được.

Hắn cười "hắc hắc", phát tay cho chúng nữ tử lui xuống, một mình đến bên người Mộ Khinh Ca, nói ái muội: "Lão đại chính là lão đại, đi qua tất cả bụi hoa, đến mảnh lá đều không dính thân. Chỉ là không biết có bao nhiêu nữ tử thương tâm rơi lệ đây."

Mộ Khinh Ca liếc hắn một cái, vung tay áo phui nhẹ, ngẩng đầu nói: "Bốn tước gia luôn luôn giữ mình trong sạch."

"..." Thiệu mập bĩu môi khinh thường, mắt nhỏ đáng khinh liếc xuống nhìn nơi nào đó dưới thân Mộ Khinh Ca: "Hắc, cái gì mà giữ mình trong sạch. Đừng nói là lão đại còn chưa khai trai đi?"

Nói xong, về mặt kinh ngạc. Giống như Mộ Khinh Ca đang làm chuyện đại nghịch bất đạo gì.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca mơ hồ co lại.

Nàng không thể giải thích với mập mập, đành phải đùa giỡn cười nói: "Tiểu tử người sẽ không ăn vụng trong phủ đi?" Luật pháp Tần quốc quy định, vị thành niên không thể ra ngoài tìm hoan. Nhưng nha hoàn ẩm giường trong phủ thì không tính. Lấy dung mạo của tiểu tử này, nói không chừng đúng là...

Thiệu mập đỏ mặt lên, biểu tình chợt không được tự nhiên.

Ngượng ngùng một hồi, mới tại ánh mắt chăm chú của Mộ Khinh Ca nói: "Ta, ta cũng là mấy ngày trước mới..."

"..." Mộ Khinh Ca lập tức không nói gì.

Thiệu mập mập mới lớn bao nhiêu? Bề ngoài so với cổ thân thể này của nàng còn nhỏ hơn.

Nhiều nhất cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi. Cái tuổi này liền...

Mộ Khinh Ca rất muốn quan tâm dò một câu "Coi chừng thận hư". Nhưng lời nói đến bên miệng, vẫn là nuốt trở vào.

Ai ngờ, nàng không đi quán chuyện của mập mập này, hẳn lại bắt đầu xúi giục nàng.

"Lão đại, ngươi cũng đừng để ghen hông. Tư vị kia, chắc chắn... Chỉ có chính thức thử qua mới có thể cảm giác được cái loại tiêu hồn phê cốt này." Thiệu mập mập về mặt say mê: "Áu Hà và Hoa Nguyệt trong Uyển của ngươi, cũng được coi là xinh đẹp tinh xảo, mỗi người một vẻ, đừng lãng phí!"

Đề nàng ôm Áu Hà, Hoa Nguyệt lăn giường?

Khụ khụ, kể cả có thật sự lăn, cũng chẳng phát sinh ra cái gì được không?

Mộ Khinh Ca cả người run lên, lạnh mặt nói: "Ta đều có tính toán."

"Lão đại, ngươi là muốn đem lần đầu tiên để lại cho băng sơn mỹ nhân Trường Nhạc công chúa đi!" Nào biết, Thiệu mập mập lại hiểu lầm phản ứng của nàng.

Mộ Khinh Ca thiếu chút nữa phun máu, đối với khả năng nào bỏ của Thiệu mập mập bội phục rồi.

Không muốn tiếp tục cái đề tài này, nàng đem ánh mắt chuyển qua rừng hoa đào rậm rạp bên bờ, hỏi: "Giờ là giữa hè rồi, sao vẫn còn có hoa đào rục rờ như vậy?"

Thấy Mộ Khinh Ca không muốn tiếp tục đề tài lúc trước, Thiệu mập mập thức thời dừng miệng.

Chỉ là trong lòng đã cho rằng Mộ Khinh Ca đối với Trường Nhạc công chúa tình nghĩa cao ngất, so với biển sâu. Vì nàng, nguyện ý thủ thân như ngọc, đối với một hoàn khổ mà nói, là điều rất khó khăn.

"Lão đại, ngươi đã quên sao? Mảnh rừng hoa đào này là tác phẩm đặc ý của Công Tôn phu nhân khi còn sống. Nàng hao phí mấy chục năm mới tạo ra được mảnh rừng nở hoa không kết quả, kỳ nở hoa có thể dài đến nửa năm. Hoa đào nơi đây nở rộ từ đầu mùa xuân, phải đến cuối mùa hè mới tàn lụi." Thiệu mập mập có chút nghi hoặc giải thích.

Hắn và Mộ Khinh Ca không phải lần đầu tiên tới nơi này. Nàng thế nào lại giống như không chút ấn tượng?

Ấn ấn nhủ này, Mộ Khinh Ca không nói tiếp, tựa như đang thưởng thức bờ phong cảnh bên cạnh.

Hai người trầm mặc một hồi, nhạc khúc trên thuyền vẫn còn vờn quanh.

Thiệu mập mập hơi hơi ghé sát, nịnh nọt cười nói: "Lão đại! Ngày ấy ở cung yến ngươi nhảy điệu múa kia, dạy cho ta đi."

Mộ Khinh Ca nghe vậy chuyển mắt, ánh mắt thanh lãnh rơi xuống thân thể mượt mà của Thiệu mập mập, không chút lưu tình nói: "Muốn học? Trước cạo xuống ba lớp mỡ trên người rồi hãy nói."

Thiệu mập mập sắc đã kích, bị thương nói: "Coi như là ta mập, cũng là mập linh hoạt! Lão đại, ngươi không thể khinh bỉ ta!"

"Bản thân ta rất coi trọng ngươi, nhưng điệu vũ kia, vóc dáng này của ngươi nếu có miễn cưỡng học được, cùng múa với mỹ nhân, sẽ biến thành mỹ nhân rút con quay. Khó coi." Mộ Khinh Ca về mặt ghét bỏ nói.

Mỹ nhân rút con quay?

Thiệu mập mập tự động nào bỏ ra hình ảnh đặc sắc kia, lửa nóng trong lòng tức khắc bị dập tắt.

Như quả bóng cao su bị xì hơi, lấm bầm nói: "Béo có tội sao? Một ngày nào đó, sẽ có rất nhiều mỹ nữ bỏ qua dáng người của ta mà mê luyến coi trọng ta!"

Mộ Khinh Ca nghe thấy thiếu chút nữa cắn lưỡi. Thăm nghĩ trong lòng: Mập mập này dã tâm không nhỏ! Muốn không phải là một mỹ nữ đối với hắn vài phần kính trọng, mà là rất nhiều...

"Uh, có mộng tưởng là tốt, vạn nhất lại thực hiện được!" Về mặt Mộ Khinh Ca nghiêm túc vỗ vỗ đầu vai tròn trịa của Thiệu mập mập.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Mang tiên vị mỹ nhân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trên bờ, một bến thuyền giản dị xuất hiện giữa bốn phía cảnh sắc. Thuyền hoa dần tới gần.

Tới khi thuyền hoa dừng hẳn, Thiệu mập mạp nhảy xuống thuyền đầu tiên.

Tiếp theo, Mộ Khinh Ca cũng bước lên một trời hoa rơi trước mặt.

Một đám oanh oanh yến yến, mang theo hộp thức ăn và rượu, sôi nổi lên bờ. Đi theo hai đại hoàn khổ của Lạc Đô, hướng vào sâu trong rừng đào.

Đi dọc theo con đường một hồi, đột nhiên, âm thanh mờ ảo của tiếng đàn truyền đến.

Tiếng đàn tựa như đám mây trên trời, lại như sương mù quanh núi, mơ hồ không thể nắm lấy.

Trong lòng Mộ Khinh Ca bởi vì một tia nhân nhật quen thuộc, không tự chủ được bước tới hướng phát ra tiếng đàn.

Đám người Thiệu mập mạp, tự nhiên cũng đi theo.

Khấp chón đào hoa mê người, chỉ có tại trong rừng này.

Xuyên qua khu rừng đào một hồi, Mộ Khinh Ca mới đi qua khỏi rừng rậm, đi tới một nơi rộng rãi. Tiếng đàn dường như ngay tại bên tai, mà một màn đập vào mắt này, lại để hai con người nàng hơi co lại.

"Là hần!"

...

Hoa đào hồng phấn, bay trong rừng, theo gió mà vũ.

Khó được một nơi rộng rãi, thì ra là một ngôi đình bát giác ngấm cảnh.

Trong đình lư hương lượn lờ, khói nhẹ như tơ. Một bóng dáng cao lớn hoàng y khoanh chân ngồi, vươn tay đánh đàn. Tóc đen chưa búi, bởi gió mà động.

Cánh hoa rơi, khi thì hôn xuống sợi tóc hần, khi thì lại rơi vào giữa dây đàn.

Tay áo rộng bởi vì động tác ngón tay, thì thoảng lướt nhẹ qua mặt cằm, mềm nhẹ như vuốt ve khuôn mặt tình nhân.

Da thịt trắng nhợt không hề có chút huyết sắc, ngũ quan tuấn mỹ như họa, phảng phất như tiên nhân giữa rừng đào, khiến người khó có thể dời mắt.

Nhưng lại dường như vô cùng yếu ớt, chỉ sợ con gió trong rừng lớn một chút, liền thổi tan hần thành mảnh nhỏ.

"Hiền Vương!"

Trong lòng Mộ Khinh Ca hơi kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới, vậy mà gặp lại hần ở chỗ này.

Trước sau ba lần chạm mặt, nam tử an tĩnh phảng phất như nước lặng không hề gợn sóng, đều mang đến cho nàng một loại cảm giác khó tả. Hần tựa hồ yếu ớt đến mức phải cần người bảo hộ, lại như cách li người bên ngoài ngàn dặm.

Hần sống trên thế gian, lại giống như sớm đã thuận gió mà đi.

Trên người hần, Mộ Khinh Ca tìm không thấy một tia khí tức người sống nên có. Nói hần là con rối, nhưng lại hết lần này đến lần khác khiến lòng người thương tiếc, không muốn tổn thương.

Chỉ là... Thân phận của hần.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca hơi tối. Nàng không quên, nam tử trước mắt này, là nhi tử của hoàng đế Tần quốc. Được phong thành Hiền Vương Tần Cẩn Thần, không được sủng ái.

Hiền Vương, nhân vương.

Chỉ sợ bên trong phong hào này, đã nói rõ ràng tâm tư hoàng đế.

Nhi tử không được hấn ưa thích, tốt nhất nên làm một người rảnh rỗi không để ý mọi sự, tự sinh tự diệt.

Tự dung, dung mạo tuyệt mỹ dễ vỡ kia, khiến Mộ Khinh Ca lộ một tia đau lòng. Nàng là phế vật, lại nhận được toàn bộ yêu thương của gia gia và cô cô.

Hắn là hoàng tử, lại bởi vì thân thể bệnh tật, sinh ra điềm xấu mà bị phụ thân ghét bỏ.

Thân thể đặc thù cùng với những gì trải qua, có lẽ đã dẫn loại khí chất này của hắn. Mộ Khinh Ca rõ ràng thấy được tốt đẹp sạch sẽ mong manh, nhưng lại cảm nhận được màu đen vô tận.

Tiếng đàn đột nhiên dừng.

Người đánh đàn rốt cuộc phát hiện có người xâm nhập.

Hai con mắt Mộ Khinh Ca khẽ nhúc nhích, tự nhiên đối mặt với cặp mắt bình tĩnh không hề gợn sóng kia.

Vẫn là hắc bạch phân minh như vậy, không có chút cảm xúc. Hay là... Che giấu quá sâu?

Mộ Khinh Ca không thể hiểu hết.

Nhưng không mời mà tới lại bị người phát hiện, tự nhiên muốn đi lên chào hỏi.

Trong lòng nghĩ xong, nàng thong dong đạp bước, ra khỏi tán lá che đây, đi tới chỗ khoảng trống.

Thiếu mập mạp, còn có chúng nữ từ tự nhiên đi cùng nàng. Một đám người trùng trùng điệp điệp xuất hiện ở bên ngoài đình bát giác, Tần Cẩn Thần trước mắt vẫn như cũ không khiến đáy mắt hắn một tia gợn sóng.

Mộ Khinh Ca đến gần, lại không tiến vào trong đình.

Chỉ là đứng ở bên ngoài, đối với người trong đình ôm quyền nói: "Hôm nay cùng hảo hữu đạp thanh (đi chơi trong tiết thanh minh), trong lúc vô ý nghe được tiếng đàn trong đình. Mộ Khinh Ca nghe tiếng mà đến, đã quấy rầy nhã hứng Hiền Vương, mong rằng Hiền Vương chớ trách."

"Cái gì! Hắn là Hiền Vương thần bí kia?" Thiếu mập mạp cả kinh, thở nhẹ sau lưng Mộ Khinh Ca.

Hiền Vương thần bí?

Đuôi lông mày Mộ Khinh Ca chau lên.

Xem ra, tin tức Mộ gia quả nhiên không sai. Hiền Vương này thật sự là thâm cư thiên xuất (không ra ngoài cửa), rất khó xuất hiện trước mắt mọi người. Ngay cả Thiếu mập mạp hoàn khổ này cũng không biết.

"Mập mạp, còn không bái kiến Hiền Vương điện hạ." Mộ Khinh Ca lên tiếng nhắc nhở.

"A! Nga nga. Thiệu gia Thiệu Việt Trạch bái kiến Hiền Vương điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế." Thiệu mập mạp được nhắc nhở, lập tức hành lễ. Ngay sau đó, đám oanh oanh yến yến sau hắn đã sợ hãi quỳ xuống đất hành lễ.

Trong nháy mắt, người duy nhất đứng đấy cũng chỉ còn lại Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Tần Cẩn Thần chậm rãi dời khỏi Mộ Khinh Ca, nhảy qua thân thể tròn trĩnh của Thiệu mập mạp, trực tiếp dừng trên đám người mỹ cơ kia.

Nháy mắt sau đó, hắn rũ mắt xuống, lông mi dài che xuống cặp mắt hắc bạch phân minh.

"Đi du ngoạn, không cần câu lễ tiết."

Đây là lần đầu tiên Mộ Khinh Ca nghe hắn nói chuyện. Thanh âm của hắn mang theo một loại cảm giác đậm nhạt. Rất chậm, cũng rất bình. Tái nhợt mang theo một tia thanh thấu, còn có quý khí trời sinh.

Bất đồng với Tần Cẩn Hạo lãnh ngạo khí phách, cùng yêu quái tiên sinh thần bí êm dịu, tính khí không giống nhau.

Nhưng nàng lại cảm thấy thanh âm này có thể chạy thẳng vào đáy lòng. Giống như những hạt châu rơi xuống mặt bàn.

Chương 53: Từng quen biết

"Tạ Hiền Vương." Thiệu mập mạp lập tức đứng lên.

Tốc độ kia, y như lời hần nói, thật sự là mập mạp linh hoạt.

Đám mỹ cơ cũng nhao nhao đứng dậy, chỉ là thiếu đi vài phần tùy ý, nhiều thêm một phần câu nệ.

Dù gì, ở trước mặt các nàng là vị hoàng tử hàng thật giá thật.

Lần đầu gặp mặt, tự nhiên không dám quá mức tùy tiện. Vạn nhất không cẩn thận mạo phạm đến hoàng tử, có thể bị lấy mạng liền không đáng giá.

Sau màn vấn lễ đơn giản, bốn phía lại yên tĩnh.

Không khí tựa hồ có chút xấu hổ.

Cũng may, Mộ Khinh Ca vốn không muốn tiếp xúc nhiều với người hoàng thất. Dù hần chỉ là một hoàng tử không được sủng cũng giống vậy. Dù hần khiến cho nàng rất ấn tượng, cũng đều thế.

Cười cười, Mộ Khinh Ca lần nữa mở miệng: "Vậy, chúng ta liền không quấy rầy Hiền Vương." Dứt lời, chính là ý tứ cáo từ.

Mộ Khinh Ca muốn đi, vui vẻ nhất chính là Thiệu mập mạp, còn có đám mỹ cơ kia.

Không khí quanh đình bát giác thật sự quý dị, khiến người ta không dám thở mạnh.

"Người... Muốn đi?" Lại không nghĩ, mỹ nam tử yên tĩnh, lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Khỏe miệng Thiệu mập mạp tươi cười kích động còn chưa giương lên đã cứng đờ, trong lòng kêu rên: Không muốn! Thời gian tốt thế này, hần không muốn phụng bồi một hoàng tử sống không khác gì người gỗ đầu.

Mộ Khinh Ca đang muốn quay người, nghe vậy liền hơi nghiêng qua, chuyển mắt nhìn về phía trong đình bát giác, nhẹ gật đầu: "Khinh Ca không mời mà tới, tự nhiên không muốn quấy rầy Hiền Vương. Huống hồ..."

Nàng lưu chuyển ánh mắt, dừng ở đám mỹ cơ sau lưng, thiện giải nhân ý (khéo hiểu lòng người) cười nói: "Nếu tiếp tục lưu lại, chỉ sợ chúng mỹ nhân sẽ không quen. Thân phận điện hạ tôn quý, các nàng sợ sẽ vô tình mạo phạm."

Nàng nói lời này là thật, rước lấy chúng mỹ nhân cảm kích.

Một đám mỹ nhân như tơ cảm kích, phảng phất đều muốn lấy thân báo đáp.

"Tiểu tước gia quả nhiên là một người thương hoa tiếc ngọc." Tần Cẩm Thần rũ mắt, ý trong lời nói khó có thể phân biệt.

"Đa tạ điện hạ kích lệ. Mỹ nhân đều là kiều hoa nhu thủy, nam nhân chúng ta vốn nên dốc lòng che chở." Mộ Khinh Ca câu môi nói, lại không biết những lời này của nàng, rước lấy bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.

"Nếu như thế, liền rời đi đi." Tần Cẩm Thần tùy ý gảy dây đàn, tiếng đàn ong ong, tựa hồ tiễn khách.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca rơi vào dây đàn khẽ rung kia, mỉm cười quay người mang theo mọi người rời đi.

Một đám người giống như gió, biến mất trước mắt Tần Cẩm Thần.

Đưa mắt nhìn bóng người dần dần ẩn đi trong rừng đào, đầu ngón tay tái nhợt như tờ giấy của Tần Cẩm Thần để lại dây đàn. Hồi lâu, hần mới chậm rãi buông ra. Đầu ngón tay trên dây đàn để lại dấu vết thật sâu.

Khuôn mặt bình tĩnh, trở nên buồn bã mất mát. Hần nhìn nơi Mộ Khinh Ca vừa xuất hiện đã rời đi, ni non: "Người chung quy vẫn không nhớ rõ ta."

...

Ở trong rừng đào vòng vòng vài vòng.

Sau khi đã cảm thấy rời xa đỉnh bát giác, Thiệu mập mập mới ghé sát vào Mộ Khinh Ca, cẩn thận nói: "Lão đại, sao ta lại có cảm giác Hiền Vương quý khí dày đặc vậy nhỉ?"

Nói xong, còn thập phần hình tượng chà xát cánh tay bản thân.

Quý khí dày đặc?! Đây là hình dung quý gì.

Trong lòng Mộ Khinh Ca oán thầm một câu.

Trên mặt, lại liếc trắng mắt một cái: "Ta làm sao biết. Ngươi nếu tò mò, lộn trở lại đi hỏi hần một chút."

"Miễn đi!" Thân thể Thiệu mập mập run lên, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Mộ Khinh Ca câu môi nở nụ cười, cũng không hề trêu chọc hần.

"Tiểu tước gia, Thiệu công tử, chúng ta nên đi đâu tốt đây?" Một mỹ cơ đi lên, nhu nhu dò hỏi.

Thiệu mập mập tự nhiên nhìn sang Mộ Khinh Ca, như đang chờ nàng ra quyết định.

Mộ Khinh Ca trông về phía xa xa rừng đào, tùy ý nói: "Tìm một nơi rộng rãi chút, trải tấm vải bố ra đất, mọi người cùng ngồi xuống đó là được."

Đây mới chính xác là phương thức dạo chơi thập thanh ngoài thành!

Đáng tiếc, nếu chuẩn bị thỏa đáng, còn có thể làm chút ít đồ nướng gì đó.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút tiếc hận nghĩ. Kiếp trước, nàng có rất ít rảnh rỗi làm chuyện tao nhã. Duy nhất hai lần kinh nghiệm nấu cơm nướng đồ dã ngoại, cũng là hai lần sau khi hoàn thành nhiệm vụ lớn, được cho nghỉ lễ thời gian dài, cùng đi với chiến hữu.

Cảm giác tự do, không bị kỷ luật ước thúc, làm cho người ta thập phần hoài niệm.

Nhưng kiếp này, nếu không phải nàng còn cần cái danh hoàn khổ này che giấu, chỉ sợ cũng đều đem tất cả thời gian tăng cường thực lực bản thân, sẽ không hao phí thời gian đến du sơn ngoạn thủy.

Có Mộ Khinh Ca chỉ thị, một đám người liền không ở trong rừng dạo loạn.

Mục đích là tìm kiếm nơi thích hợp.

Chỉ chốc lát, Thiệu mập mập mắt sắc liền tìm được một địa phương tốt.

Bao quanh bởi rừng đào, có một khối đất hình tròn. Dưới chân phạm vi mùi hương, cỏ xanh mon mơn, đá rải thưa thớt, khó nhất chính là, một bên bãi cỏ, còn có suối nước róc rách chảy qua.

Tiếng nước chảy qua đá cuội, phát ra thanh âm thanh thúy vui sướng, cùng chúng mỹ nhân oanh ca cười nói lẫn nhau, tựa như nhân gian tiên cảnh, Thanh Khâu mỹ hồ.

Đem tấm vải trải trên bãi cỏ, lại mang đến hộp đồ ăn và rượu đặt lên trên rồi mở ra.

Trong chớp mắt, rượu ngon mỹ thực, cảnh đẹp mỹ nhân, dưới phụ trợ của rừng đào, tựa như tinh linh đang vui đùa trong núi rừng.

Mộ Khinh Ca nằm nghiêng trên tấm vải, tiêu sái tùy ý, trong tay nắm lấy ly rượu, mang theo hơi say, nhìn những mỹ nhân đang nô đùa ầm ĩ dưới suối nước.

Cánh tay ngọc như ngọc sen, chân ngọc trong nước, đôi mắt đẹp trông mong.

Suối nước mát lạnh được chúng mỹ nhân hắt lên, giọt nước óng ánh vung giữa không trung, dưới ánh mặt trời hiện ra kim quang. Suối nước làm ướt búi tóc mỹ nhân, sợi tóc kề sát gương mặt, cần cổ.

Váy áo mỏng manh, cũng bởi vì đùa giỡn trở nên có chút lộn xộn, bị nước thấm dần qua, đều kề sát trên da thịt tinh tế.

Hình ảnh kiều diễm này, khiến Thiệu mập mập chảy cả nước miếng.

Mộ Khinh Ca liếc hần một cái, trêu đùa: "Thật là rượu không say người, người tự say." Dứt lời, cánh tay tiêu sái vừa nhấc, chất lỏng màu hổ phách trong chén nghiêng xuống, hình thành một vòng cung giữa không trung, chuẩn xác rơi xuống khoe miệng khê nhếch của nàng.

Một bộ phong lưu tiêu sái, khiến trong đôi mắt nhỏ của Thiệu mập mập lộ ra vô tận sùng bái hâm mộ.

Nuốt xuống rượu ngon, Mộ Khinh Ca hái một quả nho, vỏ cũng lười lột liền ném vào trong miệng. Vừa nhắm nuốt, nàng đối với Thiệu mập mập nói:

"Nếu người muốn chơi đùa với các nàng, thì đi đi. Không cần ở đây úy khuất bởi ta."

Thiệu mập mạp "hắc hắc" cười, vội nói: "Bồ lão đại không úy khuất, đây chính là vinh hạnh của ta. Nhưng mà hai người chúng ta đều không chiếu cố tới mỹ nhân, thật sự là trái với đạo quân tử, quá tội lỗi. Nếu như lão đại người không muốn làm bạn với mỹ nhân, vậy đành phải để tiểu đệ thay thế."

Vừa dứt lời, một ly rượu bỗng liền hung hăng đập trúng bụng tròn vo của Thiệu mập mạp, khiến hắn "ôi" một tiếng.

Mộ Khinh Ca cười mắng: "Người nha, bản thân háo sắc thì háo sắc, lại dám lấy bốn tước gia ra làm lá chắn. Lăn!"

Thiệu mập mạp vuốt vuốt bụng, cười đùa nói: "Tiểu đệ này liên lần, bởi tiểu mỹ nhân đây. Nếu lão đại động phàm tâm, thì cũng đừng ghen, nhanh chóng lại đây ha!"

Nói xong, hắn linh hoạt bò dậy, hoan hô xông về phía đám mỹ nhân trong suối nước.

Phù phù!

Một tiếng vang lớn, rước lấy vô số kinh hô của mỹ nhân, còn có bọt nước cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Gặp được tiểu công chúa thuần manh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca "chặc chặc" hai tiếng, ánh mắt dừng ở bóng dáng mập mạp ướt sũng, cảm thán: "Sấm dậy đất bằng, hình dung chính là cảnh này đi."

Có Thiệu mập mạp gia nhập, trong suối nước thì thoảng truyền đến tiếng nữ tử kêu sợ hãi xin tha.

Mộ Khinh Ca điều chỉnh chút tư thế, đưa lưng về phía bên dòng suối, lười nhìn một màn hoạt sắc sinh hương kia.

Đột nhiên, nàng nhìn đến một chỗ nhánh cây trong rừng lắc lư một chút, giữa chùm hoa đào hồng phấn, nhiều ra một góc sa mỏng màu vàng nhạt.

Hai con người híp híp, Mộ Khinh Ca chậm rãi ngồi dậy, khoanh hai chân.

Giữa ngón tay phải kẹp lấy bụng bầu rượu, khuỷu tay trái chống trên đùi, năm ngón tay nắm lại chống đỡ một bên mặt sườn của mình. Câu môi lười biếng lộ ra tươi cười tùy ý, đối với bóng người rình coi trong rừng nói: "Đi ra."

Bóng người đang ẩn nấp, dường như đang chịu kinh hãi, khiến cho đóa hoa trên cành run run đến lợi hại.

Nhưng, sau khi xoắn xuýt một lát, nàng vẫn là bước ra.

Khi nhìn thấy người nấp sau cây đào đi ra, Mộ Khinh Ca mới phát hiện, thì ra là tiểu công chúa ngày ấy vô tình gặp được trong cung. Chỉ là bên người nàng có thêm một thiếu nữ tuổi tương tự, lại nhiều hơn phần cẩn thận.

Chắc hẳn, thiếu nữ lạ lẫm này, chính là Thanh nhi ngày đó trong miệng tiểu công chúa không chỉ nhắc một lần.

"Tiểu ca ca, là huynh!"

Thời điểm Mộ Khinh Ca nhận ra mình, Tần Diệc Liên cũng nhận ra nàng.

Sau khi nhận ra hồng y thiếu niên tinh linh như họa ngày ấy ở trong cung tương ngộ, mắt to thuần tịnh của Tần Diệc Liên tức khắc sáng lên. Lòng mi thật dài như phiến quạt hương bồ, khuôn mặt bánh bao đáng yêu nở rộ ra nụ cười mình mỉm, xách theo làn váy chạy tới chỗ Mộ Khinh Ca.

"Ai nha! Công chúa!" Thanh nhi duỗi tay muốn ngăn cản Tần Diệc Liên. Rồi lại kinh hoàng sau khi thốt ra miệng, nhanh chóng che miệng mình lại, khăn trương nhìn xung quanh.

Chờ đến khi phát hiện không có người chú ý tới mình, mới trộm thở nhẹ ra, chạy nhanh đuổi theo.

"Tiểu ca ca, thật là huynh!" Thân ảnh nhỏ xinh đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca, trực tiếp quỳ gối trước mặt, quay đầu, không hề chớp mắt nhìn nàng. Trong cặp mắt to kia, thanh minh sạch sẽ.

Mộ Khinh Ca chậm rãi ngồi thẳng, trong tay kẹp bầu rượu hơi hơi đọng đưa, đối với tiểu công chúa nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta cùng Thần ca ca tới đây. Nhưng huynh ấy không thú vị, lại không để ý tới Liên Liên, ta liền mang theo Thanh nhi đi dạo trong rừng. Nghe thấy có tiếng người truyền ra, liền tới đây. Không nghĩ tới bị tiểu ca ca phát hiện." Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống, lộ ra bộ dạng ủ rũ.

"Công... Tiểu thư." Thanh nhi đuổi theo phía sau, chỉ sợ thế nào cũng không thể tưởng được chủ tử mình trong nháy mắt, liền đem mình nói rõ rành mạch.

Thần ca ca.

Mộ Khinh Ca nghe tiểu công chúa nói. Tâm tư vừa động, liền có đáp án.

Thần ca ca trong miệng nàng nhất định là Hiền Vương Tàn Cẩn Thần.

Chỉ là không nghĩ đến, người lãnh tình như vậy, cư nhiên sẽ gần gũi với tiểu công chúa thiên chân vô tà này.

Thanh nhi cảnh giác nhìn Mộ Khinh Ca, trong mắt tức khắc hiện lên một tia kinh diễm. Nàng không nghĩ tới hồng y thiếu niên này, cư nhiên tuyệt sắc như thế. Cho dù nàng ở trong cung đã nhìn quen tuyệt sắc thiên hạ, cũng cảm thấy công tử thiếu niên trước mắt, đem so sánh với những mỹ nhân được vương vết từ khắp nơi, đều biến thành dung chi tục phấn.

Trong lúc hoảng hốt, Thanh nhi bị một hồi tiếng cười thanh thúy bùng tỉnh, lúc này mới nhìn về phía đám người náo nhiệt bên dòng suối.

Bọn họ tựa như không chú ý tới bên này có thêm hai người, vẫn như cũ đắm chìm nô đùa.

Mập mạp cùng chúng mỹ nhân chơi đùa lẫn nhau, khiến Thanh nhi vừa xem hai má đỏ lên. Vội vàng kéo tiểu công chúa, thúc giục: "Tiểu thư, chúng ta trở về đi. Nếu không thiếu gia sẽ nóng nảy."

Nhưng Tàn Diệc Liên lại không thuận theo, nàng bĩu môi cự tuyệt: "Ta thật vất vả mới gặp được tiểu ca ca. Thần ca ca còn không biết muốn đánh đàn bao lâu, mới sẽ không sót ruột đâu."

"Ai nha, tiểu thư!" Tiểu công chúa thẳng thắn thành thật, thiếu chút nữa khiến Thanh nhi gấp đến độ khóc lên.

Nàng cơ hồ muốn buột miệng thốt ra, "Đám người kia không phải là người tốt gì! Không thấy được nam nữ bên kia đều ôm thành một đoàn sao?"

Nếu Vinh Hoan công chúa xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chỉ sợ nàng chết mười lần cũng không đủ.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi. Không nên quấy rầy vị công tử này." Thanh nhi cầu xin nói.

Tàn Diệc Liên vẫn như cũ lắc đầu, thậm chí còn nhích tới gần Mộ Khinh Ca thêm chút ít: "Ta không đi. Thanh nhi tốt, ngươi để ta chơi với tiểu ca ca một hồi được không? Đúng rồi, ta quên nói với ngươi, lần trước ta trọ chân, lúc ngươi đi tìm ngự y, chính là tiểu ca ca bồi ta."

Thanh nhi sửng sốt.

Lấy tính cách tiểu công chúa, chuyện lần trước gặp Mộ Khinh Ca, tự nhiên sẽ không giấu giếm cung nữ thân cận bên người.

Vì vậy, Thanh nhi biết rõ chuyện này. Lúc này tiểu công chúa nói những lời kia, đưa tới nàng rất nhiều suy đoán.

Nếu vị công tử thiếu niên tuyệt sắc này có thể xuất hiện trong hoàng cung, có phải hay không nói rõ thân phận hẳn không đơn giản? Hơn nữa đã biết thân phận công chúa?

Nghĩ vậy, trong lòng Thanh nhi vụng trộm nhẹ nhàng thờ ra.

Nàng xem thấy, đối phương cũng là người có thân phận, lại biết thân phận tiểu công chúa, tất nhiên sẽ không có cái tâm tư không đứng đắn gì.

"Tiểu ca ca, Liên Liên mời huynh ăn kẹo!" Tiểu công chúa từ trong lòng móc ra một bọc khăn gấm, cẩn thận mở ra, đem cục đường bên trong đưa cho Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca lẳng lặng nghe chủ tử hai người đối thoại, thấy cục đường được đưa tới trước mặt, nàng đẩy nhẹ ra, mới đối với Tàn Diệc Liên nói: "Ngươi mang theo một tỷ nữ, xác thực không nên đi loạn trong rừng."

Phải biết rằng, rừng hoa đào này mở ra, bất luận kẻ nào đều có thể tới. Hơn nữa, phạm vi cực lớn. Nếu lạc đường trong đó, hay gặp phải kẻ xấu gì, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp?

Hiền Vương kia, tâm cũng khá lớn đấy.

Kẹo đưa ra bị đẩy trở về, trong mắt tiểu công chúa tràn ngập mất mát, lại ngoan ngoãn không kiên trì. Chỉ là đem kẹo cẩn thận thả về.

"Liên Liên đã biết." Đối mặt với giọng điệu Mộ Khinh Ca tựa như trách cứ, tiểu công chúa như trước thuận theo.

Chương 55: Vị hôn thê băng sơn tìm đến

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Liên Liên đã biết." Tần Diệc Liên một bộ dáng nhu thuận.

Đối với lời nói của Mộ Khinh Ca, nàng tựa như sẽ không phản bác một câu. Một màn này, khiến Thanh nhi trợn mắt há mồm. Trời mới biết, vị tiểu công chúa này của nàng tuy đáng yêu nhu thuận, nhưng là cũng có một mặt nghịch ngợm đầy.

Ngay cả mẫu phi của nàng Vân phi nương nương, đều không nhất định cái gì cũng nghe theo.

Vậy mà lại đối với vị hồng y công tử, thuận theo như thế.

Vị thiếu niên công tử kiều dương liệt diễm này đến tột cùng là ai?

"Ta đưa người trở về." Mộ Khinh Ca nói xong, liền đứng lên, đưa tay về phía Tần Diệc Liên.

Tần Diệc Liên bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đem tay mình đặt vào tay Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca quay người hô một câu với Thiệu mập mập bên trong suối nước: "Mập mập, ta rời đi một lát." Dứt lời, mặc kệ đối phương có nghe thấy không, liền mang theo tiểu công chúa và Thanh nhi đi vào rừng hoa đào.

Thiệu mập mập được mỹ nhân vờn quanh tự nhiên thấy được một màn này, cũng nghe được Mộ Khinh Ca lúc gần đi vút một câu.

Hắn cười ái mộ, lầu bầu nói: "Hắc hắc, lão đại chính là lão đại. Cứ nhiên mang theo tiểu mỹ nhân không biết từ đâu ra đi vào khu rừng nhỏ. Thì ra lão đại không chỉ thích Trường Nhạc công chúa loại hình băng sơn mỹ nhân, còn thích tiểu mỹ nhân đáng yêu nhu thuận a!"

Thiệu mập mập tâm tư xấu xa, Mộ Khinh Ca cũng không biết.

Nàng nắm tay tiểu công chúa, dựa theo con đường trong trí nhớ, hướng tới đình bát giác từng gặp Tần Cẩm Thần đi đến.

Mộ Khinh Ca thân cao, đứng ở trong nữ tử cũng được xem là cao, hơn nữa tuổi so với Tần Diệc Liên lớn hơn chút. Vì vậy, nàng nắm tay Tần Diệc Liên, người sau cao chỉ đến bả vai nàng, ước chừng thấp một cái đầu.

Hồng y lưu loát, dắt theo hoàng sam thiếu nữ, đi dạo trong rừng đào, hình ảnh kia đích xác đẹp không sao tả xiết. Thanh nhi đi theo sau cũng nhìn đến ngây người.

Đình bát giác, đã gần trong gang tấc.

Lại rẽ một chỗ ngoặt, đi thêm mấy trượng, liền có thể đến nơi.

Nhưng trong rừng đào rậm rạp này, lại cản trở tầm mắt lẫn nhau.

Mộ Khinh Ca mang theo tiểu công chúa khom người chui qua nhánh cây, còn chưa ngẩng đầu, đã thấy được vài đôi giày thêu nữ tử.

Theo hướng nhìn lên, Mộ Khinh Ca vui vẻ.

Hôm nay thế nào gặp phải đều là người quen, chẳng nhẽ hôm nay là ngày lành gì, để tất cả mọi người cùng đi phiến rừng đào này?

Bất quá, một cái ý niệm trong đầu nàng hiện lên.

Bạch Tịch Nguyệt thế nào lại đi cùng Tần Diệc Dao?

"Dao tỷ tỷ, tỷ cũng tới nơi này chơi sao?"

Đụng phải mấy người, mở miệng đầu tiên chính là Tần Diệc Liên tư tưởng đơn thuần.

Ánh mắt lạnh như băng sương của Tần Diệc Dao dừng ở cái nắm tay của Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Liên, khẽ lóe một chút, mới dời đi. Nhân nhặt lên tiếng: "Àn."

"Tiểu tước gia!"

Nhìn thấy hồng y vô cùng quen thuộc, Áu Hà Hoa Nguyệt sau lưng Tần Diệc Dao và Bạch Tịch Nguyệt lộ vẻ vui mừng, trực tiếp đi tới phía sau Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chuyển lên người các nàng, nhẹ gật đầu.

Áu Hà lại gần Mộ Khinh Ca, tiến đến bên tai nàng nhẹ nói: "Tiểu tước gia, sau khi ngài rời phủ không bao lâu, Trường Nhạc công chúa liền tới tìm ngài. Biết ngài đã tới rừng đào, liền tính toán đề bọn nô tỳ dẫn đường. Bọn nô tỳ thấy nàng cấp bách như thế, nghĩ thầm hoặc là có chuyện gì quan trọng, liền không cự tuyệt. Lúc ra cửa, đụng phải Bạch cô nương, nàng liền cùng đi theo."

Đơn giản mấy câu, để Mộ Khinh Ca biết nguyên nhân đám người các nàng xuất hiện ở đây.

Thì ra, không phải là trùng hợp gì. Mà những người này vốn chính là tới tìm nàng.

"Mộ ca ca, Trường Nhạc công chúa tìm huynh tựa hồ có việc, Tịch Nguyệt nghĩ, đi theo có lẽ có thể giúp đỡ được gì, liền tự mình làm chủ cùng theo, huynh sẽ không trách Tịch Nguyệt đi." Bạch Tịch Nguyệt lộ ra bộ dáng đáng thương vô tội, sợ hãi nhìn Mộ Khinh Ca.

Khoảng thời gian này, nàng khó gặp được Mộ Khinh Ca.

Hôm nay trong rừng đào, hấn tựa hồ càng thêm tuần mỹ vô song. Dung mạo tuyệt thế kia, khiến nàng là nữ tử cũng nhịn không được kinh diễm. Chỉ đáng tiếc... là một phế vật. Nếu không, ủy thân cho hấn, trở thành nữ chủ nhân của Vĩnh Ninh Công phủ cũng rất tốt.

Bạch Tịch Nguyệt rũ xuống đôi mắt, dấu đi tâm tình trong lòng.

Mộ Khinh Ca câu môi cười, không quan tâm nói: "Đương nhiên sẽ không." Nói xong, liền nhìn sang Tần Diệc Dao trực tiếp hỏi: "Trường Nhạc công chúa tìm bốn tước gia có việc?"

Thế nhưng, Tần Diệc Dao cũng không đáp lời, mà là nhìn chằm chằm Tần Diệc Liên nói: "Vĩnh Hoan ngại vì sao ở đây?"

Tiểu công chúa chớp chớp mắt, rụt rụt bên người Mộ Khinh Ca, tựa hồ rất ý lại. Một màn này, rơi vào trong mắt Tần Diệc Dao và Bạch Tịch Nguyệt, tâm tư lại không giống.

Người trước, nhìn hai người thân mật, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái.

Người sau, tức thì suy đoán thân phận tiểu công chúa.

Tần Diệc Liên có chút sợ hãi Tần Diệc Dao, nàng mím môi không nói. Mộ Khinh Ca đành phải thay nàng trả lời: "Nàng theo chân Hiền Vương đến đây, lúc rời ra gặp phải ta. Đang định đưa nàng đến chỗ Hiền Vương."

Tần Diệc Dao đôi môi khẽ mím, nhìn về phía Thanh nhi hỏi: "Hiền Vương ở đâu?"

Thanh nhi vội hành lễ nói: "Hồi Trường Nhạc công chúa, Hiền Vương điện hạ phía trước đang đánh đàn trong đình."

Tần Diệc Dao lập tức đối với thị vệ sau lưng nói: "Hai người các ngươi đưa Vĩnh Hoan công chúa đi tìm Hiền Vương, nếu tìm không thấy, liền đưa công chúa hồi cung."

Hai thị vệ lập tức lĩnh mệnh.

Lúc này, Bạch Tịch Nguyệt mới có chút kinh ngạc nhìn Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Liên.

Nàng không thể tưởng được, Mộ Khinh Ca không chỉ có một vị công chúa hôn thê, lại còn kết giao rất thân với một vị công chúa khác trong cung.

Một cái phế vật, lại có thể đoạt tay như thế? Chẳng lẽ, nàng bỏ lỡ cái gì?

Bạch Tịch Nguyệt hơi nhíu mày, trong mắt tâm tư di động.

Tiểu công chúa không cam lòng buông tay Mộ Khinh Ca, đi về hướng Tần Diệc Dao. Đi vài bước, nàng mới quay người hỏi Mộ Khinh Ca: "Tiểu ca ca, huynh còn không nói cho ta biết huynh là ai."

Mộ Khinh Ca cứng họng.

Đích xác, hai lần gặp mặt, hình như nàng chưa bao giờ giới thiệu qua bản thân.

"Ta là Mộ phủ Mộ Khinh Ca." Mộ Khinh Ca cười yếu ớt đáp.

"Mộ Khinh Ca?" Tần Diệc Liên quay đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên bừng tỉnh nói: "A! Ta đã biết. Huynh chính là Mộ phủ tiểu tước gia đúng hay không? Nghe nói mấy năm trước trong cung, huynh có thể khiến bách hoa nở rộ trong giá rét cùng huynh tranh điểm. Huynh là vị hôn phu của Dao tỷ tỷ đúng không?"

"Vĩnh hoan, ngươi cần phải đi." Tần Diệc Dao lên tiếng đánh gãy lời tiểu công chúa. Nàng tựa hồ muốn bỏ qua ba chữ "Vị hôn phu" mang đến bối rối trong lòng.

Trước kia, chẳng phải nàng đối với chuyện này không có cảm giác nào hay sao? Vì sao hiện giờ... Rốt cuộc là vì cái gì?

Tần Diệc Liên bị bất ngờ miệng. Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, lưu luyến không rời nhìn Mộ Khinh Ca, rồi khỏi tầm mắt mọi người.

Tiểu công chúa rời đi, bầu không khí trong rừng phảng phất lâm vào quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tiêu chuẩn giao hữu của Tiểu tước gia

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Diệc Dao vốn định sau khi gặp Mộ Khinh Ca, đem sự tình nói xong liền rời đi. Nhưng bây giờ, lại không muốn cứ vậy rời khỏi. Mà Bạch Tịch Nguyệt...

Lần trước nàng đi tìm Duệ Vương, nhưng bị cho ăn bẻ môn canh. (*)

(*) Bẻ môn canh: mang ý nghĩa cự tuyệt, từ chối gặp khách.

Sau lại phải hao tổn một phen công phu, nàng mới thăm dò được Duệ Vương bị phạt ở hoàng miếu ba tháng, không thể gặp được trong một thời gian.

Duệ Vương vì sao bị phạt, nàng trước sau không biết.

Vì vậy, lúc này nàng đi theo Trường Nhạc công chúa đến rừng đào, chính là muốn từ miệng Mộ Khinh Ca nghe ngóng tin tức. Nàng tin tưởng, lấy sự coi trọng của Mộ Khinh Ca đối với Duệ Vương, tất nhiên biết rõ chuyện gì xảy ra.

Nếu chưa đạt thành mục đích, nàng cũng không muốn rời đi.

Áu Hà và Hoa Nguyệt đứng sau Mộ Khinh Ca, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều có chút mờ mịt.

Thế nào lúc ở trong phủ, vị công chúa điện hạ sốt ruột muốn gặp tiểu tước gia, bây giờ gặp được rồi, sao lại không nói gì?

"Công chúa, ngươi tìm ta có chuyện gì?" Mộ Khinh Ca bất đắc dĩ mở miệng.

Mấy người đứng trong rừng, hoa rơi đầy trời, mắt to đối mắt nhỏ là chuyện gì xảy ra?

Tần Diệc Dao mím môi, thần tình lạnh nhạt hiện lên một tia ngượng ngùng, lại ra vẻ đạm mạc trả lời: "Cảnh sắc nơi này không tồi, vừa đi vừa nói chuyện."

Nhất thời đoán không ra tâm ý nhân, Mộ Khinh Ca đành phải đuổi kịp.

Có mỹ nhân cảnh đẹp làm bạn, nhưng tâm tư Mộ Khinh Ca không đặt vào đó.

Nàng còn đang suy nghĩ, Trường Nhạc công chúa vì cái gì chủ động tìm mình. Từ lần tiếp xúc trước đó, vị công chúa điện hạ này phải là không hy vọng cùng mình lui tới mới đúng chứ.

Cho dù ngày ấy ở trong cung nàng xuất thủ tương trợ, lúc sau đó, hai người cũng lại không có xuất hiện cùng nhau.

Trừ phi...

"Công chúa, Thái hậu có gì phân phó sao?" Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

Tần Diệc Dao dưới chân nhẹ dừng một chút, đôi môi khẽ mím, ánh mắt sâu kín nhìn qua: "Chẳng lẽ, chỉ khi hoàng tử mẫu hạ chỉ, ta mới có thể tới tìm người?"

Ách...

"Tự nhiên không phải." Mộ Khinh Ca khước miệng khẽ rút.

Hai người bắt đầu nói chuyện với nhau, tựa hồ đem Bạch Tịch Nguyệt quăng ra một bên. Điều này khiến cho trong đôi mắt xinh đẹp của nàng ta, nhìn bóng lưng hai người càng không tốt.

Tầm mắt Tần Diệc Dao nhìn qua bốn phía rừng đào, nói: "Nghe nha hoàn bên người người nói, hôm nay hẹn người ra đây chính là vị Thiệu gia kia?"

Cái này cũng không có gì phải giấu giếm.

Mộ Khinh Ca không suy nghĩ nhiều liền gật đầu.

Thấy Mộ Khinh Ca thừa nhận, Tần Diệc Dao do dự một chút lại nói: "Về sau, người nên ít cùng hắn lui tới. Ta nghe nói thanh danh của hắn... có chút không tốt."

Ngữ khí lời này đã mang theo điểm thân cận, tuy rằng ngữ điệu vẫn lạnh băng, lại không hề đối giống người xa lạ như trước.

Nhưng lại làm cho Mộ Khinh Ca thần sắc lạnh lẽo, dừng lại bước chân, trêu tức nói: "Thanh danh của hắn không tốt? Chẳng lẽ công chúa không biết, thanh danh của ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Hoàn khố Lạc Đô, hắn xếp thứ hai, ta xếp đệ nhất."

Nguyên bản, nàng còn định nhả nài bởi vị công chúa này.

Không nghĩ, một câu nói của nàng, khiến cho Mộ Khinh Ca mất hết hứng thú. Căn bản không để ý nàng nghĩ như thế nào, đi nhanh trước tới chỗ cùng Thiệu mập mạp tách ra lúc trước.

"Sao đang nói chuyện tốt, đột nhiên lại như vậy?"

Hoa Nguyệt nhẹ giọng hỏi Áu Hà một câu, vội vội vàng vàng đuổi theo Mộ Khinh Ca.

Tần Diệc Dao sững sờ, nhìn bóng dáng Mộ Khinh Ca, cũng biết mình tựa hồ nói sai. Nhưng, mình là muốn tốt cho hắn. Mang theo ủy khuất, nghĩ sự tình lần này đến đây còn chưa nói ra, nàng mang theo người cũng đuổi theo.

Bạch Tịch Nguyệt không người chú ý, sau khi hai người kia rời khỏi, suy nghĩ một chút, mang theo Lục Chi nhanh theo sau.

"Cô nương, tiểu tước gia không để ý tới chúng ta, chúng ta vẫn nên trở về đi." Lục Chi không thể so với Bạch Tịch Nguyệt thực lực đã ở hoàng cảnh trung giai, thở hồng hộc chạy theo, vội nói.

Bạch Tịch Nguyệt làm sao nghe nàng?

Bước chân nàng không ngừng, trong miệng trả lời: "Hôm nay, ta nhất định phải thăm dò được chuyện Duệ Vương vì sao bị phạt. Mới có thể biết kế tiếp nên như nào."

Nàng xem trọng Duệ Vương, ái mộ Duệ Vương. Trừ bỏ bởi vì bề ngoài Duệ Vương xuất chúng, còn có khí chất lãnh ngạo cùng thiên phú hơn người, chính là nhìn trúng địa vị thân phận của hắn.

Nếu tính toán tốt, nói không chừng tương lai nàng có thể trở thành hoàng hậu một nước.

Nhưng, nếu Duệ Vương bị thất sủng, mất đi khả năng đoạt vị, như vậy nàng phải suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc có đáng giá đặt cược toàn bộ trên người hắn không?

Trước mắt, nàng có ưu thế.

Ở Mộ phủ, địa vị của nàng rất đặc biệt. Mộ Liên Dung hy vọng nàng có thể gả cho Mộ Khinh Ca, mà Duệ Vương đối với thái độ của nàng cũng hơi có thay đổi. Hết thảy, đều ở trên tay nàng. Cho nên, nàng cần thu thập càng nhiều tin tức chuẩn xác, phân tích rốt cuộc nên dựa vào ai, tương lai có thể đứng chỗ càng cao.

Đúng rồi! Hoàng đế còn có hoàng tử khác.

Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên nghĩ đến vừa rồi trong lúc Mộ Khinh Ca cùng Trường Nhạc công chúa nói chuyện, xuất hiện một cái xưng hô Hiến Vương.

Nàng nhớ mang máng phong hào này, chỉ biết vị hoàng tử này rất ít xuất hiện.

Còn có Đông Cung Thái tử hiện giờ...

Tay Bạch Tịch Nguyệt giấu trong ống tay áo, hơi hơi nắm chặt. Đột nhiên, nàng cảm giác có lẽ lựa chọn của mình không dừng lại ở Mộ Khinh Ca và Duệ Vương. Đương nhiên, nếu như không có gì ngoài ý muốn, Duệ Vương vẫn là nhân tuyển tốt nhất của nàng.

Dù sao, nàng thật sự đối với hắn động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Say nằm gỏi mỹ nhân! Đẹp thay! Chua thay!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Một đám người theo sát sau lưng, Mộ Khinh Ca lười để ý tới. Mang theo hai nha hoàn của mình, đi vào trong rừng đào.

"Hai người các ngươi nhớ kỹ, ta mới là chủ tử của các ngươi. Đừng thay cô cô xuất lực, càng không cần lo lắng chọc giận đám hoàng thân quốc thích kia." Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

Áu Hà và Hoa Nguyệt sau lưng nàng vừa nghe, biết chủ tử đang tức giận chuyện hôm nay.

Hai người vội nói: "Chủ tử bớt giận, bọn nô tỳ đã biết. Chuyện hôm nay sẽ không có lần thứ hai."

Mộ Khinh Ca hơi dừng bước chân, cười tà tít: "Nếu còn có lần sau, các ngươi liền rời khỏi Trì Vân uyển đi."

"Chủ tử!"

"Chủ tử, không cần!"

Hai người thực sự rõ ràng cảm nhận được Mộ Khinh Ca tức giận, không dám qua loa nữa.

Các nàng không phải là không trung tâm Mộ Khinh Ca, ngược lại là quá trung tâm, quá vì nàng suy nghĩ. Mới chịu ảnh hưởng của Mộ Liên Dung, cảm thấy chủ tử mình và Trường Nhạc công chúa cảm sát hòa mình mới tốt.

Thay Mộ gia kéo dài hương khói, như đang xác định Mộ Khinh Ca không còn cách nào tu luyện, liền biến thành đại sự lớn nhất của Mộ phủ từ trên xuống dưới.

Thấy hai người đã biết sai, Mộ Khinh Ca cũng không truy cứu nữa.

Rừng đào trước mắt chợt lóe, thuận theo đường nhỏ bị cánh hoa rơi phủ kín, ba người về tới khu đất rộng rãi bên dòng suối nhỏ.

Tần Diệc Dao cách bọn họ không xa, còn có Bạch Tịch Nguyệt, cũng theo sát tới.

Thanh âm oanh ca yến ngữ, truyền tới từ bên dòng suối.

Cả người Thiệu mập bị suối nước làm ướt nhẹp, hai mắt bị người dùng mảnh vải đen bịt kín, cùng chúng mỹ nhân trên cỏ chơi trò truy đuổi.

Một mảnh oanh oanh yến yến này, lập tức khiến hai người Áu Hà, Hoa Nguyệt cả kinh trợn mắt há mồm.

Càng đừng nói tới đám người Tần Diệc Dao, Bạch Tịch Nguyệt theo sau.

Danh tiếng Mộ Khinh Ca hoàn khổ, nghe là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Tần Diệc Dao bị chắn tại chỗ, nhìn đám nữ tử đủ loại màu sắc đột nhiên xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn có chút không biết làm sao.

"Nha! Tiểu tước gia đã về rồi!"

"Tiểu tước gia!"

"Tiểu tước gia, mau tới nghỉ ngơi một chút, nô gia rót rượu cho ngài."

"Tiểu tước gia, nô gia lột nơ cho ngài."

Mộ Khinh Ca vừa xuất hiện, chúng mỹ nhân lập tức bỏ Thiệu mập mập đi tới. Nhao nhao như thái điệp nhào về hướng hồng y tuyệt điểm thiếu niên lang.

Một cảnh này, trực tiếp trấn trụ Áu Hà và Hoa Nguyệt, hai người còn chưa kịp làm cái gì. Liền thấy chủ tử mình bị đám nữ tử này vây lấy kéo tới chỗ vại bố lớn được trải dưới đất.

Thiếu mập mập bị vút bỏ kéo xuống mảnh vải trên mắt, cũng không tức giận, vui vẻ chạy qua.

"Tiểu tước gia, mau ngồi!"

Một mỹ nhân ngồi quỳ trên vải bố, lấy thân làm ghế, mời Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca cũng không ngưng ngừng, tay áo rộng vung lên, tùy ý ngồi, trực tiếp dựa vào lồng ngực mỹ nhân.

Một cử động này, chọc đến mỹ nhân cười duyên liên tục.

Hai mỹ nhân khác trong đám tỷ muội trở hết tài năng, ngồi hai bên trái phải Mộ Khinh Ca. Một người tay ngọc uy rượu, một người đem nho đã lột tốt đưa đến miệng nàng.

Vài vị mỹ nhân cạnh tranh thất bại, bắt đầu đi đành ngồi bên chân Mộ Khinh Ca, giúp nàng đầm chân.

Trong rừng đào, mỹ nhân làm bạn, phong lưu khoái hoạt không hết, tiêu dao tựa thần tiên...

Hồng y tuyệt điểm, tóc đen như lụa.

Hương thơm hoa đào, nhẹ nhàng rơi.

Mặc dù được đám mỹ nhân đủ màu vây lấy, nhưng vẫn khó nén một thân tuyệt sắc.

Tựa hồ, ở trước mặt hồng y thiếu niên lang phong lưu, những nữ tử đó đều thành làm nền.

Vốn là kẻ phong lưu tiêu sái khiến người chán ghét, dưới cái gờ tay nhấc chân của nàng, cư nhiên lại cảnh đẹp ý vui, rung động lòng người như vậy.

Tức giận sâu trong mắt Tần Diệc Dao, dần dần dập tắt.

Hình ảnh trong mắt nàng, không có một chút dơ bẩn, càng không có dâm tà hạ lưu. Có, chỉ là thiếu niên tùy ý hết sức khinh cuồng, phảng phất, Mộ Khinh Ca đã hóa thân thành tinh linh trong rừng, như con quỷ quyến rũ mị hoặc trong núi, bất quá chỉ là thể nghiệm sinh hoạt nhân gian mà thôi.

Những nữ tử trong mắt nàng, nhìn không tới nửa phần miễn cưỡng, cũng nhìn không ra loại người ghê tởm quyến rũ.

Tựa hồ, các nàng chỉ là muốn hầu hạ Mộ Khinh Ca thoải mái hơn chút ít.

Mộ Khinh Ca nằm trong ngực mỹ nhân, lại không có nửa điểm lỗ mãng, ánh mắt thanh minh giống như ngày đó thân cận múa cùng nàng.

Thời gian dần trôi qua, Tần Diệc Dao dần bình tĩnh, chỉ là kinh điểm trong mắt còn chưa tản đi.

"Tiểu tước gia, ngài từ đâu lại mời tới vài vị tiên nữ rồi. Là ghét chúng ta dung chi tục phần sao?" Một mỹ nhân đem quả nho nhét vào trong miệng Mộ Khinh Ca, hờn dỗi hỏi.

Mấy người Tần Diệc Dao, Bạch Tịch Nguyệt xuất hiện, các nàng đã sớm phát hiện.

Nhưng mà, lại cố ý bỏ qua. Nói là ghen ghét người cùng giới, không muốn người khác cùng các nàng tranh thủ tình cảm của Mộ Khinh Ca cũng được. Tóm lại, các nàng chính là cố ý!

Mộ Khinh Ca còn chưa trả lời, Thiếu mập mập liền chen đến bên người nàng, nhỏ giọng bên tai nàng nói: "Ồi chào! Lão đại người sao vừa ra ngoài một chuyến, đã đem tòa băng sơn Trường Nhạc công chúa kéo tới rồi? Còn có, bạch y tiểu mỹ nhân kia là ai? Ta nhìn có chút quen mắt, chẳng lẽ là vị kia trong phủ người? Ngay cả cô cô đã nói qua, đó là tức phụ chuẩn bị cho người, không cho phép ta đánh chủ ý nàng. Như thế nào hôm nay lão bà lớn nhỏ của người đều gom cả lại cùng nhau thế? Ồi!"

Lời Thiếu mập mập nói, lòng Mộ Khinh Ca lật bàn trong yên lặng.

"Ít BB (*) đi." Mộ Khinh Ca đạm thanh cảnh cáo một câu.

(*) BB: Jabber: Nói nhảm, nói linh tinh.

Thiếu mập mập chớp chớp đôi mắt nhỏ, ngây thơ hỏi: "Lão đại, cái gì BB vậy?"

Khóe miệng Mộ Khinh Ca co lại, nàng bị mập mập này làm cho tức giận đến nói luôn từ xuyên việt ra rồi. Tức giận giải thích: "Là ít nói hươu nói vượn."

"Ta không có nói hươu nói vượn! Cô cô của người chính là nói như vậy." Thiếu mập mập ừm khuất nói.

Thấy Mộ Khinh Ca lần thứ hai ra tay, vừa lẩn vừa bò đứng lên, rất nhanh sửa sang lại y phục lộn xộn của mình, hướng Tần Diệc Dao đi tới.

"Thieu Việt Trạch bá kiến Trường Nhạc công chúa." Công chúa này không phải tức phụ của hần, hần cũng không có tước vị của Mộ Khinh Ca, có gia gia trâu bò như vậy. Ở trước mặt công chúa, lễ nghi nhất định phải có.

Tiếng Thieu mập mập vừa dứt, tiếng động oanh oanh yển yển đồng loạt yên tĩnh.

Lúc trước, các nàng ghen ghét mỹ mạo Tần Diệc Dao và Bạch Tịch Nguyệt. Giờ phút này, đã biết thân phận người tới không đơn giản, liền không dám tiếp tục làm càn.

Dưới ánh mắt trấn an của Mộ Khinh Ca, các nàng đều quỳ rạp xuống đất, hành lễ đối Tần Diệc Dao.

"Đều miễn đi." Tần Diệc Dao nhàn nhạt nói một câu, lướt qua Thieu mập mập, hướng Mộ Khinh Ca đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Bể sơn mỹ nhân mời

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Công chúa xuất hành, tự mang khí thế.

Theo Tần Diệc Dao từng bước tới gần, những nữ tử vây quanh bên người Mộ Khinh Ca đều đồng loạt thối lui, đem không gian lưu lại cho hai người.

Tình cảnh tựa hồ có chút nhạt nhẽo.

Vẫn là Thieu mập mập lạnh lợi, nhìn ra công chúa hình như tìm Mộ Khinh Ca có chuyện muốn nói, liền kêu chúng mỹ nhân trở lại bên dòng suối.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt là tỷ nữ thiếp thân của Mộ Khinh Ca, tự nhiên là giữ lại hầu hạ.

Bạch Tịch Nguyệt lúc này cũng không phải không biết điều đi lên, mà là đứng ở nơi xa hơn một chút đợi.

Ấu Hà cẩn thận tìm một cái ly sạch sẽ, dùng rượu tẩy qua, mới rót một ly, đưa cho Tần Diệc Dao.

Mộ Khinh Ca tức thì không cần ly rượu, trực tiếp dùng tay nhấc bầu rượu.

Tần Diệc Dao nhẹ nhấp một ngụm, liền buông ly rượu ra. Đối với Mộ Khinh Ca nói: "Mười ngày sau, ở khu vực săn bắn hoàng gia, sẽ tổ chức một lần săn thú nhân dịp hội hoa xuân. Ta hy vọng người có thể tham gia cùng ta."

"Là ý tứ Thái Hậu?" Mộ Khinh Ca nhướng mày hỏi.

Tần Diệc Dao không nói gì, chấp nhận suy đoán của Mộ Khinh Ca.

Kỳ thật, Mộ Khinh Ca không biết, lời mời lúc này là Tần Diệc Dao tự mình quyết định. Nhưng là cùng Thái Hậu có quan hệ. Bởi vì lúc trước Thái Hậu đã cảnh cáo Tần Diệc Dao, nếu muốn tham gia hoạt động giữa các thế gia, để tránh hiểu lầm, cũng để bảo vệ danh dự nàng, tốt nhất nên mang Mộ Khinh Ca theo.

Cho nên, Tần Diệc Dao trầm mặc, là không biết quyết định là nguyên nhân của mình, hay là bởi vì lời nói lúc trước của Thái Hậu.

"Săn bắn? Một hoàn khổ như ta đi làm cái gì?" Mộ Khinh Ca đem bầu rượu quăng đi, hai tay kê ra sau đầu trực tiếp nằm ngửa ra, ngủ trên tấm vải bố.

"Người! Coi như là bôi ta đi không được sao?" Tần Diệc Dao bị Mộ Khinh Ca nói đến không biết phải làm sao mới tốt. Đợi đến lúc giọng điệu cầu khẩn ra khỏi miệng, nàng mới phản ứng lại, mình bị làm sao vậy?

Ánh mắt Mộ Khinh Ca hơi đổi, rơi vào y phục màu lam trên người Tần Diệc Dao.

Nhớ tới cung yển lần trước, thiếu nữ này đã từng giúp mình một lần, liền ngồi dậy đối với Thieu mập mập hô: "Mập mập, mười ngày sau người rảnh không?"

Thieu mập mập không rõ nguyên do, nhưng vẫn nói thật nhẹ gật đầu.

Mộ Khinh Ca lúc này mới nhìn Tần Diệc Dao: "Nếu ta đi, nhất định phải mang theo Thiệu mập mập."

Tần Diệc Dao khẽ nhấp môi, gật đầu nói: "Được."

Được Tần Diệc Dao cho phép, Mộ Khinh Ca gọi lên khước môi, lần nữa đối với Thiệu mập mập nói: "Mập mập, trở về chuẩn bị một chút, mười ngày sau cùng ta đi Thú Liệp Trảng hoàng gia săn bắn hội hoa xuân."

Lời mời này, khiến Thiệu mập kinh hãi, lập tức cao hứng nhảy lên, đáp lại: "Được rồi!"

Nói xong lại như điều hâu bỏ nhào gả con xông vào trong đám nữ tử, đưa tới một hồi kêu to duyên dáng.

Nhìn một màn này, Mộ Khinh Ca không tự chủ được câu môi khẽ cười.

Tần Diệc Dao nhìn khước miệng nàng ẩn chứa ý cười, lại nhìn về phía Thiệu mập mập hành vi phóng đảng, nhíu nhíu mày, không hiểu hỏi: "Tuy rằng các người cùng được xưng là hoàn khổ, nhưng ta nhìn ra được các người khác nhau. Vì sao, vì sao các người lại trở thành hảo hữu?"

Lúc này, khẩu khí Tần Diệc Dao rõ ràng cùng lúc trước muốn nàng cách xa Thiệu mập mập bất đồng. Không mang theo chán ghét hoặc khinh bỉ, chỉ đơn giản là hiếu kỳ.

Cho nên, Mộ Khinh Ca mới khẽ cười nói: "Người không cảm thấy hấn so với nhiều người rất thật sao?"

"Thật?" Tần Diệc Dao nghe Mộ Khinh Ca trả lời, nhìn qua Thiệu mập mập thân hình mượt mà, lâm vào trầm tư.

"Mộ ca ca."

Âm thanh nữ tử mềm nhẹ như nước truyền đến, làm Mộ Khinh Ca chuyển mắt, cũng đánh gãy Tần Diệc Dao trầm tư.

Bạch Tịch Nguyệt đứng trước mặt hai người, nhu nhược như đóa tiểu bạch liên, khiến người tâm sinh thương tiếc.

Mộ Khinh Ca chỉ lạnh lùng nhìn.

Tần Diệc Dao cũng chỉ nhàn nhạt liếc, liền thu hồi tầm mắt.

Bạch Tịch Nguyệt khẽ cắn môi, thật cẩn thận mở miệng: "Cái kia hội hoa săn thú, muội có thể đi không?" Đây là cơ hội kết bạn tài tử quyền quý, nàng tuyệt không thể bỏ qua.

"Người cũng muốn đi?" Mộ Khinh Ca nghiêng ngẫm như rồng mây.

Bạch Tịch Nguyệt cúi đầu xuống cắn môi, lộ ra bộ dáng bất an.

Phảng phất, Mộ Khinh Ca đang làm chuyện gì khi dễ nàng.

Điều này làm cho Tần Diệc Dao một bên nhìn hơi hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn Bạch Tịch Nguyệt nhiều thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, trở tay chỉ Tần Diệc Dao, nói thẳng: "Hội hoa săn thú lần này, là công chúa mời đấy." Ngụ ý chính là, nếu Bạch Tịch Nguyệt muốn đi, người cần cầu là Tần Diệc Dao chứ không phải nàng.

"Vậy liền cùng đi đi." Tần Diệc Dao lạnh nhạt xa cách nói.

Đạt được mong muốn, Bạch Tịch Nguyệt trong lòng kích động. Nhưng, nàng che giấu rất tốt. Nàng trộm nhìn lên Tần Diệc Dao, mới đối Mộ Khinh Ca nói: "Mộ ca ca, muội ngẫu nhiên nghe nói Duệ Vương điện hạ bị bệ hạ phạt vào hoàng miếu, không biết huynh có biết nguyên do trong đó không?"

Nàng có nắm chắc, dựa vào Mộ Khinh Ca trong lòng để ý Duệ Vương, nghe thấy nàng nhắc tới chuyện Duệ Vương, tất nhiên sẽ bênh vực kẻ yếu, không cần nàng thăm dò, là có thể biết được toàn bộ.

Thế nhưng, chờ nàng nói xong, chuyện không phát triển giống như nàng nghĩ.

Nhắc tới Duệ Vương, trên mặt Mộ Khinh Ca ngoại trừ nụ cười khiến người ta không được tự nhiên, không có biểu tình dư thừa, càng không có âm đạm hay kích động.

"A? Người biết Duệ Vương vì sao bị phạt? Trực tiếp hỏi công chúa không phải tốt sao? Bọn họ chính là thân huynh muội." Mộ Khinh Ca trực tiếp vứt "bóng" cho Tần Diệc Dao.

Bạch Tịch Nguyệt không kịp nghĩ nhiều Mộ Khinh Ca biến hóa, ánh mắt vội vàng vàng rơi vào trên thân Tần Diệc Dao.

Tần Diệc Dao thần sắc thản nhiên nói: "Hoàng huynh không phải bị phạt, bất quá là hiếu kính hoàng tổ mẫu, tự nguyện ở hoàng miếu tĩnh tu ba tháng, vì tổ mẫu và Tần quốc ta khẩn xin mà thôi."

"Thì ra là vậy." Bạch Tịch Nguyệt trong lòng khê buông lỏng. Nàng còn tưởng rằng Duệ Vương phạm vào chuyện gì mới bị phạt. Nhưng nếu Trường Nhạc công chúa là thân muội muội, còn không thêm đề ý như thế, chỉ có thể nói Duệ Vương cũng không chộc giận thánh thượng.

Nhìn Tần Diệc Dao, lại nhìn sang Mộ Khinh Ca đang ngó lơ mình. Nàng rớt cuộc thức thòi mở miệng: "Tịch Nguyệt không quấy rầy công chúa và Mộ ca ca nói chuyện." Dứt lời, liền dẫn theo Lục Chi ra xa.

Đội Bạch Tịch Nguyệt đi xa, Mộ Khinh Ca mới nhìn Tần Diệc Dao cười nói: "Người đúng là suy nghĩ vì huynh trưởng."

Tần Diệc Dao bình tĩnh trả lời: "Ta chỉ không muốn có một số việc bị người dụng tâm kín đáo biết rõ."

"Người không thích nàng?" Mộ Khinh Ca nhướn mày hỏi.

Tần Diệc Dao theo bản năng nhú mày.

Thấy nàng như thế, Mộ Khinh Ca nở nụ cười: "Thế nhưng, huynh trưởng người thích nàng ta rất nhanh đấy!"

Nàng nói những lời này, khiến Tần Diệc Dao nhìn phía Bạch Tịch Nguyệt, hai hàng lông mày nhăn càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Thử luyện được

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trở về từ rừng đảo, Mộ Khinh Ca để Âu Hà và Hoa Nguyệt canh ngoài cửa uyển, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào quấy rầy. Một ngày ba bữa đều đưa vào phòng nàng, lúc sau lại đến thu thập.

Gian thất nhỏ trong phòng Mộ Khinh Ca, ba mặt tường chất đầy dược quấy.

Mỗi một ngăn kéo, đều viết tên thảo dược.

Trong gian phòng, đứng thẳng một dược đỉnh ba chân, còn có một bàn dài, có thể dùng để phân dược và chuẩn bị trước khi tiến hành luyện dược.

Mộ Khinh Ca đứng trong gian phòng này, nhìn chung quanh một vòng, vừa lòng gật đầu.

Trong truyền thừa đan thần, muốn học được chế đan, trụ cột cơ bản nhất đầu tiên phải học được chính là luyện dược.

Đem lượng thảo dược khác nhau phân ra, chiếu theo trình tự đan phương, dựa vào tinh thần lực tiến hành phụ trợ, thông qua đan lô luyện chế. Chỉ có chờ đến khi luyện được mười lô, thuốc bột không hề hao tổn, mới xem như là nắm giữ bước đi chế đan cơ bản, luyện dược.

Chỉ có chân chính làm tốt bước này, mới xem như là bước vào luyện dược sơ cấp, có thể thử luyện chế đan dược cấp thấp.

Cái gọi là cấp thấp đan dược, trên cơ bản giống như Mộ Khinh Ca đã từng biết mấy loại kim sang dược, lưu thông khí huyết, không sai biệt lắm. Nếu muốn dễ hình dung, thì chính là mấy loại thuốc phòng cảm mạo, tiêu thực hay có trong kiếp trước.

Cấp thấp đan dược tuy rằng đẳng cấp thấp, tác dụng bình thường, nhưng ở Tần quốc không thấy nhiều. Phải nói là, tại Tần quốc có rất nhiều dược thang dược tề, mà không phải đan dược.

Bởi vì, Tần quốc cơ hồ không có Luyện đan sư. Chỉ có mấy người dược hoàng thất hay đại gia tộc cung cấp nuôi dưỡng, vì họ luyện đan. Mà luyện ra đều là trong khoảng thấp cấp trung cấp đan dược. Trong đó, cấp thấp đan dược khá nhiều, trung cấp đan dược lại thưa thớt.

Lúc trước, Mộ Hùng xuất ra viên đan dược kia cứu Mộ Khinh Ca, ở Tần quốc tuyệt đối không người nào có đủ khả năng luyện chế, càng đừng nói có dược.

Hết thầy chuẩn bị thỏa đáng, Mộ Khinh Ca duỗi cái lưng mệt mỏi, trông như muốn thi thố tài năng.

Xoay người nhìn sang Mặc Dương đang âm thầm bố trí tốt nơi này, nàng nói: "Chuyện này làm không tồi, nhưng nhớ kỹ phải giữ bí mật, cả lão gia tử cũng không thể nói."

"Vâng." Mặc Dương không hề do dự gật đầu.

Về điểm phục tùng mệnh lệnh Mộ Khinh Ca mà nói, hẳn so với Âu Hà và Hoa Nguyệt càng tốt hơn.

Phất phất tay, Mộ Khinh Ca nói: "Người đi xuống trước đi, nếu ta không kêu người, phát sinh bất luận chuyện gì đều không được tiến vào."

Mặc Dương lên tiếng, xoay người rời khỏi phòng, còn đóng kỹ cửa phòng lại.

Trong phòng, tràn ngập các loại hương vị thảo dược, làm cho Mộ Khinh Ca cực kỳ không thích ứng. Nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại xuống.

"Không phải là luyện dược chế đan sao? Ta không tin có thể làm khó được ta!" Mộ Khinh Ca hoạt động chân tay một chút, đi tới bàn dài, bắt đầu hồi tưởng trụ cột nhập môn trong truyền thừa.

"Trước lấy dược, phân dược, ước lượng, nghiền nát, cuối cùng luyện chế!"

Sau khi đem trình tự luyện dược nhớ kỹ, Mộ Khinh Ca vén tay áo lên, bắt đầu!

Nàng muốn luyện chế chính là thanh tâm tán đơn giản nhất.

Công hiệu của loại dược này có thể ngưng thần tĩnh khí, có tác dụng an thần. Cùng với hương huân an thần trong kiếp trước không khác nhau lắm.

Nhờ phúc của đan thần truyền thừa, nàng không cần hao tâm tổn sức đi nhớ bộ dáng của hàng ngàn vạn thảo dược, còn có các loại công hiệu, hỗ trợ tương khắc. Những cái trí thức dược lý trụ cột nhất đều được khắc trong đầu nàng, muốn quên cũng quên không được.

Có thể nói, nếu có người lúc này so với Mộ Khinh Ca về độ nhận biết bao nhiêu thảo dược, chính là Luyện đan sư lợi hại nhất trên Lâm Xuyên đại lục cũng không sánh bằng nàng.

Nhưng mà, nếu muốn so về luyện dược chế đan, tùy tiện tìm một học đồ cũng có thể đánh bại nàng.

Đem thảo dược luyện chế thanh tâm tán từ dược quầy lấy ra, đầu óc Mộ Khinh Ca rõ ràng đem từng cái phân loại bày biện.

Tiếp theo, lại cẩn thận chọn lựa ra cộng có hỗn loạn xen lẫn trong đó, còn có thảo dược không đủ dinh dưỡng.

Sau khi đem dược nhặt tốt, phân tốt, tiếp đến chính là bắt đầu ước lượng.

Trong quá trình rườm rà này, Mộ Khinh Ca trong lòng than nhẹ: Luyện dược chế đan chính là việc kết hợp giữa thể lực và trí nhớ. Chủ yếu nhất là, người phải nhận được cô đơn tịch mịch.

Bởi vì, quá trình này thật sự là quá buồn tẻ!

Môi khép lại, Mộ Khinh Ca nhìn chăm chăm vào thang dược, đem thảo dược cuối cùng ước lượng.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, thời gian đã qua ba canh giờ.

Mộ Khinh Ca dùng xong đồ ăn Âu Hà đưa tới, liền khoanh chân ngồi trước đan lô dưỡng thần.

Dựa theo lời đan thần trong truyền thừa, đem thảo dược khác nhau luyện chế thành phần, thả dung hợp lẫn nhau cũng không dễ dàng. Bởi vì dược tính bất đồng, một khi không cẩn thận liền sẽ va chạm tương khắc, dẫn đến nổ lô, khiến luyện dược thất bại.

Hơn nữa, một bước này, nhất định phải dựa vào tinh thần lực dẫn dắt, mới có thể hoàn thành. Đem tinh thần lực của mình kéo dài đến trong đan lô, cân đối giữa các thuốc bột va chạm kịch liệt, dẫn đường cho chúng nó dung hợp.

Vì vậy, trước khi Mộ Khinh Ca tiến hành bước tiếp theo, nhất định phải dưỡng tốt tinh thần, tiếp nhận khiêu chiến.

Sau một nén nhang, Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng mở hai mắt. Hai con ngươi thấu triệt hiện lên một đạo tinh quang, tinh thần lực của nàng thập phần dồi dào, đã làm tốt bước chuẩn bị luyện dược.

Lấy một phần phối dược thanh tâm tán đặt trước người, Mộ Khinh Ca mở nắp đan lô.

Rút ra mồi lửa, ném vào trong hỏa lô dưới đan lô.

Phút chốc, củi đốt sớm đã để vào trong cùng dầu hỏa bốc cháy lên.

Ngọn lửa hồng cam nhảy lên, vượn ngọn lửa không ngừng nếm đáy đan lô.

Cảm thụ dược đan lô dần dần nóng lên, Mộ Khinh Ca đem phần thảo dược đầu tiên ném vào trong đan lô.

Tinh thần lực là loại đồ vật vô căn cứ. Người có thể cảm nhận được, tự nhiên biết nó là cái gì. Người cảm thụ không đến, mặc cho người khác hình dung

thể nào, cũng không thể nào nhận thức nó đến cùng là vật gì.

Đối với Mộ Khinh Ca, tinh thần lực ngược lại không xa lạ.

Tinh thần lực trong suốt như xúc tua, lặng lẽ từ mi tâm nàng duỗi ra, vươn tới đan lô, tiến vào trong đó, hóa thành bàn tay nhỏ bé như trẻ con, đùa nghịch thảo dược trong đan lô...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thất bại và tiến giai

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong đan lô, tựa như một thế giới khác.

Một mớ hỗn loạn, bốn phía vách lò bị lửa đốt bùng, phiếm màu đỏ nhàn nhạt.

Trong lò, khí tức cực nóng, được liệu khác nhau, dưới thao tác của đôi tay nhỏ trong suốt, dần dần biến thành bột thuốc, bắt đầu dung hợp lẫn nhau.

"Phanh!"

Một thanh âm trầm đục truyền đến từ trong đan lô.

Mộ Khinh Ca chậm rãi mở mắt, ngưng lại làn khói đen tỏa ra từ lò đan.

Thất bại.

Được phần được luyện chế thành, hiện giờ đã biến thành một trận khói đen, sáp nhập vào đan lô.

Mím môi, Mộ Khinh Ca không tiếp tục làm lại lần nữa, mà là rút kinh nghiệm thất bại vừa rồi. Nàng sớm dự đoán được không thể một lần liền thành công, cho nên lúc trước đã chuẩn bị rất nhiều thảo dược.

Nói cách khác, nàng có thể thử nghiệm mười lần, nếu lại thất bại, nàng liền một lần nữa tiến hành trình tự nhật dược, phân dược.

Kỳ thật, những quá trình trước đó này, có thể để cho dược đồng làm.

Nhưng mà, Mộ Khinh Ca cảm thấy, bản thân đã nhận đan thần truyền thừa. Trên con đường luyện dược chế đan, đã chiếm hết tiên cơ. Cũng đồng thời mất đi cơ hội tiếp xúc về thảo dược, nên nàng mới muốn đích thân hoàn thành trình tự rườm rà này, để gia tăng hiểu rõ đối với dược vật.

Thời gian nghỉ ngơi một chén trà, Mộ Khinh Ca lại lần nữa bắt đầu thử luyện dược.

Phanh!

Bang Bang!

Phanh phanh phanh!

Thất bại, lại thất bại!

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Khinh Ca, đã bị khói đen toát ra từ lò đan hun đến sắp biến thành màu đen.

Thảo dược trên bàn đã trống rỗng, mà nàng ngay cả lô thuốc bột cũng không thể luyện chế thành công.

Vỗ vỗ y phục bụi bặm, Mộ Khinh Ca đứng lên, lần nữa ra dược quầy lấy dược...

"Luyện dược quả là khó hơn so với tưởng tượng của ta." Mộ Khinh Ca lầu bầu nói.

Ngữ khí của nàng rất bình tĩnh, không nhụt chí, cũng không tỏ vẻ thất bại ảo não.

Nàng chưa bao giờ hoài nghi thiên phú luyện đan của mình.

Ân, trong lòng nàng cho rằng như vậy. Nếu đan thần đã truyền thừa cho nàng, nói lên nàng rất có thiên phú ở phương diện này. Nếu không lấy sự thần thông quảng đại của đan thần, không lý nào lại truyền thừa cho một kẻ không hề có thiên phú luyện dược đi.

Ôm tín niệm như vậy, Mộ Khinh Ca lại chuẩn bị được liệu mười lăm phần.

Ở trong phòng luyện đan một ngày một đêm, Mộ Khinh Ca đem được liệu đã chuẩn bị tốt cất kỹ, không lập tức bắt đầu luyện dược, mà là bắt đầu đắm chìm tu luyện linh khí.

Thời gian dài vận dụng tinh thần lực, khiến đầu nàng choáng suốt ngất đi.

Cho nên, nàng cần thay đổi đầu óc.

Lúc này, tu luyện linh lực bản thân, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Hoàng cảnh đỉnh phong, đối với những người khác, có lẽ đã rất lợi hại. Nhưng đối với nàng mà nói, vẫn quá yếu.

Tỉnh lại từ trong tu luyện, một đêm đã qua.

Mộ Khinh Ca ăn vài thứ, tiếp tục bắt đầu luyện dược...

Vòng đi vòng lại, Mộ Khinh Ca ước chừng ở trong phòng đã năm ngày năm đêm.

Tối ngày thứ sáu, Mộ Khinh Ca không như mọi lần tỉnh lại khỏi tu luyện, mà là nhú mảy, linh khí cả người dao động đến lợi hại.

Đột nhiên, trên người nàng nổi lên một tầng hoàng quang chói mắt, đậm sắc như hoàng kim, trực tiếp chiếu sáng cả gian phòng.

Nếu không phải gian phòng này không có cửa sổ, nói không chừng tầng hoàng quang này sẽ bị truyền ra ngoài, khiến người bên ngoài cho rằng có mặt trời rơi xuống trong phòng.

Kim sắc hoàng quang giăng co chùng một nén nhang, liền bắt đầu nhạt dần, màu sắc lại phát sinh biến hóa.

Màu vàng ban đầu dần hướng tới lục quang biến ảo...

Sau một lát, hoàng quang trên người Mộ Khinh Ca không thấy, thay vào đó là một tầng lục mang nhàn nhạt, linh động lưu chuyển quanh thân nàng, bao bọc đem nàng trông hết như người ngọc.

Khoảnh khắc, lục mang dung nhập trong cơ thể Mộ Khinh Ca, biến mất không thấy gì nữa. Trong phòng, không hề có hoàng quang chói mắt, cũng không hề có lục mang nhàn nhạt.

Mộ Khinh Ca chậm rãi mở mắt, đôi môi đóng chặt hé mở, phun ra trọc khí: "Lục cảnh sơ giai."

Nàng không nghĩ tới, mấy ngày nay dốc lòng luyện dược, bản lĩnh luyện dược không có gì tiến bộ, lại khiến cho cảnh giới mình đột phá, từ hoàng cảnh đỉnh phong tiến vào lục cảnh.

Thu liễm tâm tình tốt, Mộ Khinh Ca lại bắt đầu luyện dược.

Đối với nàng, tiến giai trên võ đạo không đáng để nàng ngạc nhiên, trừ phi, một đêm tỉnh lại, nàng có thể trở thành tứ cảnh trong truyền thuyết.

Trải qua mấy ngày luyện dược, Mộ Khinh Ca luyện dược các bước càng thêm thuần thực.

Hiện giờ, nàng căn bản không cần phải sử dụng dụng cụ đo lường dược, chỉ bằng cảm giác có thể lấy ra chuẩn xác phân lượng dược vật. Ngay cả khi phân dược, cũng không cần phải cẩn thận chọn lựa từng cây, tay áo vung lên, những thảo dược không hợp lệ tự động bài trừ ra ngoài, không sai chút nào.

Chuẩn bị tốt dược liệu, Mộ Khinh Ca lại lần nữa đem chúng nó ném vào đan lô.

Bàn tay nhỏ tinh thần lực trong suốt, ở trong đan lô linh hoạt dẫn dắt các loại dược liệu hóa thành bột phấn, dần dần dung hợp.

Có kinh nghiệm lúc trước, Mộ Khinh Ca tựa hồ đã tìm được quy luật dung hợp thuốc bột. Dược vật tương khắc không tệt, nhưng chỉ cần tìm được một cửa đột phá trong đó, có thể đem tương khắc dược vật dung hòa.

Quá trình dung hợp, Mộ Khinh Ca tiến hành cực kỳ thông thả.

Nàng không sợ thất bại lần nữa, mà muốn cẩn thận quan sát từng quá trình dung hợp.

Luyện chế thanh tâm tán, cần mười lăm loại dược liệu. Loại dung hợp này, không phải đơn giản chỉ tăng thêm mười lăm loại dược liệu, mà là cứ thêm một loại gấp mấy chồng lên.

Càng dung hợp về sau, càng dễ thất bại.

Qua mấy lần dung hợp lúc đầu, Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng vượt qua.

Dung hợp ở giữa, bằng vào kinh nghiệm thất bại lúc trước, nàng cũng hữu kinh vô hiểm thông qua được.

Rất nhanh, lần dung hợp cuối cùng đã đến.

Chỉ cần lần dung hợp này thành công, nàng có thể luyện chế ra lô thuốc bột đầu tiên.

Giữa trán Mộ Khinh Ca ẩn ẩn rịn ra mồ hôi, nàng đưa thêm tinh thần lực nhiều hơn tiến vào đan lô, bảo hộ thuốc bột có chút không ổn định.

Trong lò đan, bàn tay nhỏ bé trong suốt, đem một vị dược phẩm cuối cùng cưỡng ép dung nhập trong đó.

Lập tức, chỗ thuốc bột dung hợp kịch liệt lay động.

Đôi tay nhỏ trong suốt nỗ lực vây quanh thuốc bột, những dược phẩm đang run rẩy kịch liệt hết như khối lập phương lắp ghép.

Cuối cùng, thuốc bột dần dần bình ổn.

Một trận dược hương từ trong đan lô truyền ra, khiến Mộ Khinh Ca phút chốc mở hai mắt ra, hai tròng mắt thanh thấu hiện ra tinh quang: Thành!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chơi trò ba mươi người ba mươi một chân

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ngày đó, Mộ Khinh Ca chọn lựa ra sáu trăm bảy mươi người làm đội thân vệ của mình.

Nàng đã từng nói qua với Mộ Hùng, mười ngày sau, sẽ loại ra một trăm bảy mươi người.

Hôm nay, chính là ngày thứ mười.

Sáng sớm, Mộ Khinh Ca liền từ trong phòng luyện đan đi ra, sau khi rửa mặt xong, mang theo Mặc Dương ra cửa phủ, đi tới chỗ đóng quân của Mộ gia quân.

Sáu trăm bảy mươi người, chỉnh tề sắp hàng. Áo giáp trên thân dựa theo phân phó Mộ Khinh Ca đã cởi ra, chỉ để lại y phục cùng giày quân nhân.

Những thiếu niên này, trên mặt còn mang theo nét ngây ngô, lại bị chiến trường tôi luyện ra vài phần thiết huyết.

Mộ Khinh Ca nhìn chung quanh một vòng, đối với người được chọn có vài phần vừa lòng.

Chỉ cần bọn họ có thể vượt qua huấn luyện của nàng, nàng liền sẽ dẫn dắt bọn họ tiến vào độ cao hoàn toàn mới, cho bọn họ một thế giới hoàn toàn khác.

"Mặc Dương, đồ vật đã chuẩn bị xong?" Mộ Khinh Ca đối với Mặc Dương bên người nói.

Mặc Dương đứng ra, trong tay mang theo một cái túi, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Tiểu tước gia, đều đã chuẩn bị xong."

"Tốt." Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, phân phó: "Đều phát xuống đi."

Mặc Dương mang theo cái túi đi về hướng sáu trăm bảy mươi người, trong lúc tất cả kinh ngạc, mở túi ra, lấy ra đồ vật bên trong.

"Mảnh vải?"

Tiếp nhận đồ vật trong tay Mặc Dương, mọi người càng thêm nghi hoặc.

Ngày ấy, bọn họ thông qua phương thức tuyển chọn cổ quái của tiểu tước gia trở hết tài năng, vốn tưởng sẽ lập tức trở thành thân vệ của tiểu tước gia.

Lại không nghĩ, tiểu tước gia lại phơi bọn họ mười ngày.

Bọn họ nhẩn nại mười ngày trong những ánh mắt khác thường của chiến hữu khác nhìn về phía bọn họ, còn có các loại suy đoán khó nghe, hôm nay xuất hiện ở nơi này.

Hiện giờ, tiểu tước gia lại phát cho bọn họ mỗi người một mảnh vải, đây là đang chơi cái gì?

Chẳng lẽ, đúng như những người khác nói, Tiểu tước gia căn bản không phải là tìm thân vệ, mà là đang tìm bạn cùng tuổi chơi cùng sao?

Lập tức, tất cả mọi người cầm mảnh vải, thần sắc đều cổ quái.

Phát xong mảnh vải, Mặc Dương không trở lại bên người Mộ Khinh Ca, mà là đứng bên cạnh đội ngũ.

Đem biểu tình của tất cả mọi người thu vào đáy mắt, Mộ Khinh Ca câu môi cười nói: "Hiện tại, nếu là có người muốn rời khỏi, không muốn trở thành thân vệ của ta, có thể rời đi, ta sẽ không truy cứu."

Lời nàng vừa ra, khiến cho một mảnh xôn xao.

Vốn đã có người rời rã, càng thêm rời rã.

Không lâu, liên liên tiếp có người thôi lui ra khỏi đội ngũ, ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca có chút áy náy.

Chờ người cuối cùng ra khỏi đội ngũ, dư lại chỉ có năm trăm ba mươi bảy người.

Nói cách khác, Mộ Khinh Ca còn phải đào thải ra ba mươi bảy người.

Huấn luyện của nàng, không có khả năng tiết lộ ra ngoài, cho nên nàng thà rằng tổn nhiều tâm tư chọn lựa ra năm trăm người trước khi bắt đầu huấn luyện. Mà năm trăm người này, một khi lựa ra, nhất định phải đi theo nàng cả đời.

Nếu có người phản bội, nàng sẽ tự tay tiễn hắn lên đường.

Đáy mắt thanh thấu hiện lên một tia lãnh khốc lạnh băng. Mộ Khinh Ca hướng về phía năm trăm ba mươi bảy người còn dư lại, đột nhiên cười nói: "Chơi trò ba mươi người ba mươi một chân chứ?"

Cái gì là ba mươi người ba mươi một chân? Bọn họ lại không phải con rết.

Những người còn lại đều vẻ mặt mờ mịt.

Không có ai biết, trong lòng Mộ Khinh Ca sớm đã dự liệu được. Nếu là có người biết, mới là dọa nàng nhảy dựng.

"Cái gọi là ba mươi người ba mươi một chân, chính là nói các ngươi tự do tổ hợp, ba mươi người một tổ, chín người còn lại nằm rải rác vào chín nhóm khác. Sau khi phân tổ tốt, xếp thành đi, đem chân của các ngươi buộc với nhau." Mộ Khinh Ca hướng mọi người giải thích. Tiếp theo lại chỉ về hướng cò xí xa xa bên ngoài trăm thước, nói: "Sau đó, các ngươi đi tới cò xí, nhờ cò xí xuống coi như thành công. Trước khi trời tối, năm trăm người tốc độ nhanh nhất là thân vệ ta, ba mươi bảy người còn lại tức thì đào thải. Đương nhiên, bởi vì quan hệ nhân số, rất khó lấy ra ba mươi bảy người, một khi có đội ngũ thắng, đội hình còn lại lập tức phát sinh biến hóa, mãi cho đến khi đào thải ra ba mươi bảy người chậm nhất."

"Tiểu tước gia, đây là ý gì? Trò chơi sao?" Có người rốt cuộc nhìn không được đưa ra nghi vấn trong lòng.

Mộ Khinh Ca cười cười, trả lời: "Ngươi tạm thời coi như là trò chơi đi. Chơi cái này đến cùng là có ý gì, ta cũng hy vọng năm trăm người cuối cùng thắng được, có thể nói cho ta đáp án của các ngươi."

Không cho mọi người có cơ hội thời gian phản ứng, Mộ Khinh Ca ra lệnh một tiếng, bắt đầu trận tuyển chọn nhìn như trò chơi.

Trăm người lúc trước bị đẩy ra xa thấy một màn như vậy, trong lòng may mắn không thôi.

Thầm nghĩ trong lòng: Nếu mình không rời đi, chỉ sợ liên biến thành kết cục của những huynh đệ này, bởi tiểu tước gia chơi đùa rồi.

Không để ý tới suy nghĩ trong lòng người khác, Mộ Khinh Ca trở lại bên ghế dựa ngồi xuống, dưới ánh nắng chói chang nhìn mọi người thi đấu.

Ngay từ đầu, năm trăm ba mươi bảy người, hầu như không có tổ nào có thể bước ra mười bước, thậm chí chỉ mới đi ra hai bước, liền nhao nhao té ngã, lẫn thành một đoàn.

Hỗn loạn như vậy, vẫn luôn tiếp tục đến khi mặt trời xuống núi.

Có đội ngũ, tựa hồ không ngừng té ngã mà tìm được bí quyết, bắt đầu càng đi càng thông thuận, càng đi càng nhanh.

Tiểu tổ đi đầu tiên, Mộ Khinh Ca định nhãn nhìn lên, phát hiện Mặc Dương đang ở trong đó.

Khóe miệng bắt động thanh sắc cười, nàng tiếp tục xem.

Có đội thứ nhất thắng lợi, liền có thứ hai, thứ ba...

Những người lúc trước rời khỏi chùng trăm người một mực không có rời đi, đồng dạng nhìn xem, tựa hồ dần dần hiểu ra chút môn đạo, đặc ý và may mắn trên mặt cũng dần dần thu liễm, người có chút thông minh đã lâm vào trầm tư, trong mắt ẩn ẩn lộ ra hồi hận.

Cuối cùng, trước khi trời tối, năm trăm người đã chọn lựa ra.

Bọn họ tinh thần phấn chấn đứng trước mặt Mộ Khinh Ca, một đám từng cái cao ngất như cây trường thương.

Hơn một trăm người sớm rời khỏi, lúc này đã không còn nói chuyện, mà lẳng lặng đứng bên ngoài, nhìn chiến trường vốn nên thuộc về họ.

Ba mươi bảy người bị đào thải ra, cũng về mặt ảo não, có chút nhụt chí.

Mộ gia quân không có kẻ ngu dốt, bọn hắn đều ở trong trò chơi Mộ Khinh Ca nhìn ra chút manh mối, cũng minh bạch tiểu tước gia này không đơn giản.

Mộ Khinh Ca tới trước mặt binh lính đã hỏi nàng lúc trước, nói: "Hiện tại, ngươi có thể trả lời cho ta chơi cái này có ý gì không?"

Binh lính kia không nghĩ tới Mộ Khinh Ca còn nhớ rõ hắn, thậm chí còn nhớ rõ đối thoại hai người lúc trước. Dưới sự hãi, có chút xấu hổ nói: "Ta...Ta nói không nên lời, chỉ là cảm giác trò chơi này không đơn giản. Sau khi hoàn thành, tựa hồ ta cùng với chiến hữu khác càng thêm thân mật."

Mộ Khinh Ca câu môi cười cười, đi hướng Mặc Dương, hỏi ra vấn đề đồng dạng.

Mặc Dương nhũu mày suy tư một chút, mới đáp: "Tiểu tước gia, ta không biết hình dung như thế nào. Ngay từ đầu, chúng ta giống như chia rẽ năm bè bảy mảng. Nhưng cuối cùng lại ăn ý thống nhất nên bước, giành được thắng lợi."

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, lui ra phía sau vài bước, đối với năm trăm người nói: "Kể từ hôm nay, các ngươi chính là thân vệ đội của ta, cũng để cho ta tự mình huấn luyện."

Mộ Khinh Ca tự mình huấn luyện, tin tức này bọn hắn cho tới bây giờ không biết.

Nhưng, sau khi nàng nói những lời này, đội ngũ vốn nên phát ra dị nghị, lại kỳ quái an tĩnh.

Mộ Khinh Ca hài lòng nở nụ cười, tiếp tục nói: "Ta và lão tướng quân có ước định, ba tháng sau có một hồi tỷ thí, các ngươi có lòng tin hay không?"

"Có!"

Khí thế như hồng, âm thanh rung trời.

Thống nhất trả lời, mang theo chiến ý bất khuất.

Mộ Khinh Ca khóe miệng tươi cười càng sâu: "Vừa rồi, các ngươi hỏi ta, chơi cái này đến cùng có ý tứ gì. Ta nghĩ, các ngươi chân chính tham gia đã bắt đầu minh bạch, chỉ là không biết nên nói như thế nào. Như vậy, ta nói. Trò chơi này, khảo nghiệm tính phối hợp chính thể một đoàn đội, còn có tính thống nhất, tính mệnh lệnh. Đội thân vệ, là một đoàn đội. Năm trăm người, mỗi người đều có ý kiến và ý tưởng của mình. Nhưng thời điểm thi hành mệnh lệnh, thời điểm lâm nguy ứng biến, không có khả năng mỗi người đều nói một câu. Vì vậy, các ngươi phải có tính phối hợp rất mạnh, có thể nhanh chóng điều chỉnh đội ngũ không cân đối, cùng chung hợp tác, hoàn thành nhiệm vụ. Ba tháng, thời gian của ta không nhiều. Vì vậy, ta không có thời gian chậm rãi rèn các ngươi, chỉ có thể thông qua trò chơi này lấy ra hạt giống tốt."

Mộ Khinh Ca giơ ra ba ngón tay, giọng điệu kiên định nói: "Ba tháng, ba tháng sau ta tin tưởng các ngươi tuyệt sẽ không hối hận sự kiên trì ngày hôm nay!"

Lời nói này, khiến năm trăm con người nhiệt huyết sôi trào. Cũng khiến hơn trăm người sớm đi ra, mặt đỏ tới mang tai.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Mộ Khinh Ca ương ngạnh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Sau khi nhận lời mời của Tần Diệc Dao, Mộ Khinh Ca vẫn luôn không cảm thấy giữa sân thú và ngắm hoa, có cái liên hệ gì.

Thẳng đến ngày ước định đã đến, nàng mang Thiệu mập mạp và Bạch Tịch Nguyệt theo Tần Diệc Dao vào sau Thú Liệp Tràng hoàng gia, mới hiểu được vì sao hai cái chỗ có lấy liên quan, có thể cùng một chỗ.

Thì ra, bên trong khu sân thú hoàng gia, là hành cung nội viện hoàng thất.

Thời tiết này, đúng là lúc phồn hoa nở đẹp nhất trong hành cung, bách hoa khoe sắc.

Mỗi năm, Tần quốc đều sẽ cử hành hội hoa sân thú. Các phu nhân, tiểu thư được mời sẽ lưu lại trong hành cung ngắm hoa, mà nam tử hoàng thất cùng thế gia đệ tử sẽ ở Thú Liệp tràng phân cao thấp.

Nhân khẩu Mộ gia đã sớm tàn lụi.

Nữ tử duy nhất, chính là tiểu thư Vĩnh Ninh Công phủ Mộ Liên Dung.

Nhưng, nàng một thân buru hãn, sao có thể tham gia loại tụ hội soi hoa nhằm chán này? Nghe chuyện nhà người ta, bắt quái nội viện?

Mà Mộ Khinh Ca chính là kẻ thừa tước vị, lại là kẻ hoàn khổ không thể tu luyện. Tranh đoạt sân thú, đối với nàng mà nói không thể nghi ngờ chính là tự rước lấy nhục, cho nên mọi năm không có người mời nàng, nàng cũng chưa bao giờ tham gia loại tụ hội này.

Vốn người chủ trì hội hoa trong hành cung là Khương quý phi được sủng ái, lại bởi vì chuyện Duệ Vương chịu liên lụy, mà sửa thành chính cung Hoàng Hậu. Tương đương, làm chủ trên Thú Liệp tràng chính là đương triều thái tử Tần Cẩm Tu.

Nàng không biết Khương quý phi trong cung bởi vậy cần nát bao nhiêu khăn tay, sau khi nàng tiến vào phạm vi Thú Liệp tràng, chỉ thấy được cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

"Chúng ta trước đi hành cung bái kiến hoàng hậu, sau đó đi hay ở đều tùy người." Trước khi vào hành cung, Tần Diệc Dao đột nhiên nói.

Mộ Khinh Ca nhướng mày, khỏe mắt không dấu vết nhìn lướt qua phía sau, Thiệu mập mạp vẻ mặt vui vẻ cùng Bạch Tịch Nguyệt đồng dạng bị nơi này hấp dẫn, chuyển mắt rơi vào người Tần Diệc Dao: "Hôm nay ta chỉ là bởi người đi qua sân thôi?"

Trên mặt Tần Diệc Dao hiện lên một tia thần sắc xấu hổ, Mộ Khinh Ca nói thẳng ra khiến nàng có chút khó chống đỡ: "Ta cũng không phải quá thích nơi này, coi như người từ chối lời mời, ta cũng chỉ ứng tiếng đi ra rồi tìm cơ hội rời khỏi."

"Nếu như thế, người tội gì kiên trì muốn ta tới đây?" Mộ Khinh Ca dừng lại bước chân.

Tần Diệc Dao cười khổ, mang theo một tia u oán nhìn nàng: "Người vẫn chưa rõ sao?"

Mình bạch cái gì?

Mộ Khinh Ca sừng sốt.

Nghĩ lại, nàng thật đúng là mình bạch. Không nói tới mục đích Tần Diệc Dao rốt cuộc đem nàng tới là cái gì, chỉ sợ trong đó cũng đến từ áp lực Thái Hậu bên kia.

Còn có, nghe nói Hoàng hậu và Khương quý phi vẫn luôn tranh đấu gay gắt, Tần Diệc Dao thân là nữ nhi thân sinh của Khương quý phi, Hoàng hậu chỗ đó khó tránh khỏi có chút khó xử.

Tụ hội như vậy, nàng một người đợi gả, nếu một mình đi vào, chỉ sợ sẽ đưa tới nhàn thoại. Lại nói, ngày thường Tần Diệc Dao vốn tướng mạo đẹp, khí chất thanh lãnh cao ngạo, như băng sơn tuyết liên cự người bên ngoài ngăn dậm. Nữ tử như vậy, đối với nhiều nam nhân mà nói đều là một loại dụ hoặc, hấp dẫn. Kẻ ái mộ tự nhiên không phải ít, nếu có chút gan lớn đối với nàng thổ lộ, cho dù nàng cự tuyệt, truyền tới tai hoàng hậu nơi đó, chỉ sợ sẽ biến thành hành vi không ngay thẳng, tổn hại phụ đức.

Tần Diệc Dao lại có thiên phú như thế nào?

Chỉ cần nàng không phải thân nữ Hoàng hậu, đồng dạng là đối tượng chịu chèn ép, bị Đồng Cung hoàng hậu coi là quân cờ đá kích Khương quý phi.

Mà tụ hội này, Tần Diệc Dao thân là công chúa, không thể không tới.

Bởi vì đây là Hoàng hậu chủ trì tụ hội truyền thống. Không đến, chẳng phải là không cho hoàng hậu mặt mũi?

Cho nên, nghĩ tới nghĩ lui, đành đem nàng Mộ Khinh Ca vị hôn phu được Hoàng thượng khâm định này gọi tới, mới có thể bình ổn sự tình, miễn đi phiền toái.

Gật đầu hiểu rõ, Mộ Khinh Ca không cần phải nhiều lời nữa.

Mấy người lại đi lên trước vài bước, Tần Diệc Dao đột nhiên dừng lại, quay người liếc nhìn ra sau, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Thiệu công tử không cần

đi. Dù sao người trong hội hoa sơn thú này rất nhiều, Hoàng hậu và Thái tử sẽ không nhớ kỹ từng người."

Thiệu mập nghe được không phải bái kiến Hoàng hậu, lập tức mặt mờ tràn ngập vui mừng. Trường hợp chính nhi bát kinh (*) thật là không thích hợp với hắn.

(*) chính nhi bát kinh: nghiêm túc đứng đắn.

Vì thế, hắn tự động tự giác nói: "Đa tạ công chúa. Lão đại, ta ở Thủ Liệp tràng chờ ngươi, giúp ngươi nhìn trước xem có cái gì chơi tốt."

Nói xong, liền nhanh như chớp biến mất trước mặt mọi người.

Sau khi Thiệu mập mập rời khỏi, Tần Diệc Dao lại nhìn Bạch Tịch Nguyệt. Người sau thấy nàng nhìn chăm chú, lập tức bày ra bộ dáng nhu nhược khiếp đảm, khiến nàng hơi nhũn mày, thanh âm lạnh lùng nói: "Vốn dĩ, ngươi có thể không cần đi bái kiến hoàng hậu. Dù sao ngươi cũng được tính vào danh sách mời. Nhưng, vì ngươi là nữ quyến, phải lưu lại trong hành cung, tránh phải phiền toái. Vẫn là theo chúng ta cùng đi gặp Hoàng hậu. Nhưng, nhớ kỹ, nếu hành vi ngôn từ của ngươi chọc giận đến hoàng hậu, ta không cứu được ngươi."

Cảnh cáo ngắn gọn, khiến hai vai Bạch Tịch Nguyệt run rẩy một chút, vùi đầu càng thấp. Bộ dáng điềm đạm đáng yêu, giống như một con tiểu bạch thỏ gầy yếu.

Thấy nàng như thế, Tần Diệc Dao lại nói: "Đương nhiên, nếu hiện tại ngươi muốn rời đi. Ta sẽ phái người tiễn ngươi trở về Mộ phủ."

Lời này vừa ra, Bạch Tịch Nguyệt lập tức nâng mặt lên, trong cặp mắt nhanh chóng tích đầy nước mắt ủy khuất. Nàng bất an nhìn Mộ Khinh Ca, nhỏ giọng nói: "Mộ ca ca, có phải Tịch Nguyệt thêm phiền toái cho huynh và công chúa không?"

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, nhìn phía Tần Diệc Dao nói: "Công chúa đi thôi."

Tần Diệc Dao nhẹ gật đầu, cùng Mộ Khinh Ca sóng vai đồng hành. Lưu lại Bạch Tịch Nguyệt ở phía sau, đi cũng không được, đứng cũng không xong.

Nàng nhìn bóng dáng hai người rời đi, cuối cùng cắn răng một cái, vẫn đi theo.

Cảm giác được người phía sau theo tới, Tần Diệc Dao thần nhiên nói: "Vị Bạch cô nương này ngược lại có vài phần bản lĩnh."

Mộ Khinh Ca cười: "Nếu không có điểm công phu ẩn nhẫn, nàng cũng không xứng để công chúa chú ý."

Tần Diệc Dao hơi thâm ý liếc nhìn nàng, liền thu hồi tầm mắt.

...

Thời điểm Mộ Khinh Ca nhìn thấy Hoàng hậu, nàng đang bị một đám mệnh phụ vây quanh. Nụ cười khó nén đắc ý, tựa hồ bởi vì lần tranh đấu này, nàng thắng một ván.

Trong hành cung tinh diệu ngọc trác, đại khí xa hoa, mê loạn mắt Bạch Tịch Nguyệt.

Nhưng, có lời cảnh cáo của Tần Diệc Dao lúc trước, nàng không dám can rờ nhìn loạn, chỉ có thể gắt gao theo sát hai người.

Ở đây, mỗi một thân phận của nữ tử đều so với nàng cao quý hơn.

Điểm này, khiến cho nàng ghen ghét lại hâm mộ, mục đích trong lòng hướng tới càng thêm nóng.

"Diệc Dao bái kiến mẫu hậu, mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

"Mộ Khinh Ca bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Đi vào trước mặt hoàng hậu, hai người đều cùng hành lễ.

Chỉ là, Mộ Khinh Ca vẫn như cũ không quỳ.

Hoàng hậu đang nói chuyện nâng mí mắt nhìn bọn họ, nhàn nhạt nói: "Đều miễn lễ đi."

Lúc này, một vị phu nhân đứng bên cạnh Hoàng hậu mở miệng: "Mộ tiểu tước gia, người gặp Hoàng hậu lại không quỳ lễ, sợ là có chút không ổn đi. Truyền ra ngoài, người khác còn tưởng rằng Vĩnh Ninh Công phủ không có gia giáo."

Ngữ khí cay nghiệt vừa ra, bốn phía phu nhân đều che môi khẽ cười, trong ánh mắt khinh miệt tựa hồ churóng mắt Mộ Khinh Ca không hiểu lễ nghĩa.

Tần Diệc Dao trầm mặc đứng, thời điểm này nếu nàng mở miệng, sự tình sẽ càng thêm hồng bét.

Mộ Khinh Ca thần nhiên cười cười, nhìn về phía vị phu nhân vừa mở miệng: "Vị phu nhân này ngược lại rất có tâm, quan tâm Mộ phủ ta giáo dục có vấn đề. Chẳng lẽ là hiện tại cảm thấy nhà chồng không tốt, muốn chuyển vào Mộ phủ, làm nha đầu ám giường cho gia gia ta?"

Phụt!

Tiếng cười mơ hồ truyền đến, ngay cả Tần Diệc Dao khuôn mặt băng sơn đều nhiều thêm ý cười.

"Người!" Phu nhân bị phản kích tức giận đến mức duỗi ra móng tay đỏ rực chỉ Mộ Khinh Ca.

"Được rồi." Hoàng hậu lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Mộ tiểu tước gia ở trước mặt Thái hậu đều không phải quý, huống chi là bổn cung?" Lời này, nhìn như thay Mộ Khinh Ca giải thích. Nhưng thực tế, lại càng nói rõ nàng kiêu ngạo ương ngạnh.

Trước mặt Thái hậu không quý, há lại đem nàng một vị Hoàng hậu này để vào mắt?

Này không phải kiêu ngạo ương ngạnh thì là gì?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mập mạp bị thương

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lập tức, ở trong mắt các phu nhân nhìn Mộ Khinh Ca đều là coi thường. Ánh mắt nhìn sang Tần Diệc Dao, lại đều là đồng tình thương tiếc.

Dù sao, vị Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao này, được cho là tài nữ đệ nhất Lạc Đô.

Đáng tiếc, lại phối với phế vật hoàn khổ.

Một màn hiển vũ đêm cung yến kia, dưới sự truyền bá dụng tâm kín đáo của thế gia đệ tử, lại biến thành điệu múa dâm uế. Đối với thanh danh của Mộ Khinh Ca, không chút nào thay đổi, ngược lại càng ngồi chắc vị trí danh tiếng hoàn khổ của nàng.

Cũng may, nàng không quan tâm.

Kết quả như vậy, cũng chính là điều nàng muốn. Mộ Khinh Ca càng hoàn khổ, đối với Mộ gia mà nói là an toàn nhất. Thời điểm lòng trung tâm với quốc của gia gia còn chưa hoàn toàn dập tắt, trạng thái như thế không còn gì tốt hơn.

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh. Hoàng Hậu nương nương này đúng là tiểu lý tàng đao, trong bông có kim. Dăm ba câu, liền đem nàng trở thành kẻ đối địch.

"Di, cô nương này rất thanh tú, là tiểu thư nhà nào a." Đột nhiên, ánh mắt hoàng hậu dừng tại Bạch Tịch Nguyệt phía sau hai người.

Không cần Mộ Khinh Ca hay Tần Diệc Dao giải thích, Bạch Tịch Nguyệt liền tự mình cúi người nói: "Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, tiểu nữ họ Bạch, danh Tịch Nguyệt. Là cô nhi không phụ không mẫu, hiện đang tạm ở Mộ phủ."

Hai chữ "cô nhi", dẫn tới đám phu nhân tâm sinh thương tiếc.

Lại nhìn về phía Mộ Khinh Ca, trong ánh mắt đã có thêm chút gì đó. Cứ như, Bạch Tịch Nguyệt là nàng mạnh mẽ cường đoạt vào phủ.

Những thứ này, Mộ Khinh Ca không biết. Nếu biết, chỉ sợ không thể không bội phục các quý phụ nào bỏ.

"Ngạ. Bổn cung nghĩ tới. Nhiều năm trước, hình như có một vị tướng quân họ Bạch, vì cứu Mộ công gia mà chết. Sau đó, phu nhân của tướng quân kia tự tử mà đi, để lại một nữ cô nhi, được Mộ công gia tiến nhập vào Mộ phủ. Người chính là nữ nhi của vị tướng quân kia đi." Hoàng hậu bừng tỉnh nói.

Tựa hồ không nghĩ tới hoàng hậu biết thân thế của mình, Bạch Tịch Nguyệt trong mắt rung rung gật đầu.

Thấy nàng thừa nhận, hoàng hậu tiếc hận lắc đầu, như lơ đãng nói: "Thật là đáng tiếc, nguyên bản người nên có một thân phận tiểu thư thế gia tôn quý."

Lời này rơi vào trong tai Bạch Tịch Nguyệt, đưa tới đồng cảm mãnh liệt, thiếu chút nữa khiến nàng đem hoàng hậu thành tri kỷ.

Đột nhiên, thị vệ Tần Diệc Dao vội vàng chạy tới, đối với cung nữ bên người nàng thì thầm vài câu. Cung nữ kia sắc mặt biến đổi, cẩn thận chạy đến bên người Tần Diệc Dao, truyền ý của thị vệ.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Tần Diệc Dao cũng biến đổi, nhìn về phía Mộ Khinh Ca.

Người sau không rõ nguyên do, nhướn mày hỏi: "Làm sao vậy?"

Tần Diệc Dao mím môi, nói thẳng: "Vừa rồi ở khu bắn cung cười ngựa Thú Liệp tràng truyền lời, Thiệu Việt Trạch cùng người tỷ thí, bị thương."

Mập mạp bị thương!

Tin tức này, khiến khí tức toàn thân Mộ Khinh Ca phát lạnh...

Thiệu mập mạp là do mình mang đến, hiện giờ lại bị thương?

Hơi thở cả người Mộ Khinh Ca chợt giảm xuống, xuyên qua ánh mắt thanh thấu, biến thành sắc bén lạnh băng.

"Hoàng hậu, Mộ Khinh Ca ở lại hành cung nội viện, vẫn có chút không tiện. Trước cáo từ, ngày khác lại tiến cung hướng Hoàng hậu nương nương thỉnh an." Mộ Khinh Ca cắt đứt hoàng hậu cùng Bạch Tịch Nguyệt nói chuyện, không chờ hoàng hậu đồng ý, liền xoay người rời đi.

Nàng bước chân nhanh chóng, tựa hồ một khắc cũng không muốn lưu lại.

Tần Diệc Dao có chút lo lắng nhìn nàng một cái, cũng đối Hoàng hậu nói: "Mẫu hậu, Diệc Dao cũng đi trước." Nói xong, nàng không quên cùng Bạch Tịch Nguyệt nói: "Bạch Tịch Nguyệt là ở hay đi?"

Câu hỏi này, khiến Bạch Tịch Nguyệt lập tức rối rắm.

Nàng thật vất vả có một cơ hội kết bạn quyền quý, huống hồ hoàng hậu đối với nàng ấn tượng không tệ. Cứ như vậy rời đi, nàng thật sự không muốn. Nhưng, Trường Nhạc công chúa là thân muội của Duệ Vương, nếu nàng không muốn rời đi, cùng hoàng hậu thân cận sẽ truyền đến chỗ Duệ Vương. Hiện giờ Duệ Vương và Thái tử đang ở thời kỳ tranh chấp lẫn lộn, chỉ sợ sẽ chọc đến Duệ Vương không vui.

Đi hay ở?

Bạch Tịch Nguyệt khó có thể lấy hay bỏ, đôi mắt vừa chuyển, liền ủy ủy khuất khuất nhìn về phía hoàng hậu, nhún nhún nói: "Hoàng hậu nương nương, Tịch Nguyệt là đi theo công chúa và tiểu tước gia tới đây, bọn họ phải rời khỏi, Tịch Nguyệt cũng không tiện ở lâu. Đa tạ hôm nay Hoàng hậu nương nương khoản đãi."

Hoàng hậu trong lòng cười lạnh. Nàng có từng khoản đãi nàng ta? Thật đúng là tự mình đa tình.

Nhưng mặt ngoài, nàng lại mang theo tươi cười ấm áp, khéo hiểu lòng người gạt đầu: "Nếu như thế, bản cung liền không giữ lại. Ngày khác, nha đầu theo tiểu tước gia tiến cung, đến xem bản cung, bản cung với người có không ít chuyện để nói."

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng vui vẻ, vội vàng tạ ơn.

Sau đó, mới cùng với Tần Diệc Dao đang không kiên nhẫn chờ vội vàng rời đi, hướng tới Thú Liệp tràng.

Mà lúc này, Mộ Khinh Ca đi trước một bước đến Thú Liệp tràng, thấy được mập mạp bị thương.

"Bọn khốn kiếp các ngươi, cư nhiên bắn lên đả thương người, còn tự xưng là quân tử cái gì. Chờ cho tiểu gia! Chờ tiểu gia tốt rồi, xem ta thu thập đám hỗn đản các ngươi thế nào!" Thanh âm Thiệu mập mạp nổi giận từ trong đám người truyền đến.

Bộ dáng trung khí mười phần, xem ra bị thương không đáng lo ngại, khiến bước chân Mộ Khinh Ca chậm lại chút ít.

"A, chỉ bằng tên mập chết tiệt ngươi?"

"Ta xem ngươi một thân phì nhiêu này là ngựa ngáy đi? Không bằng gia giúp ngươi giải?"

"Một cái phế vật xích cảnh, còn dám cùng ta so cười ngựa bắn cung? Hừ, xem ra con ngựa đều xem thường ngươi, mới hất ngươi xuống."

Mộ Khinh Ca đẩy đám người ra, liền thấy được một tên thiếu gia cầm đầu mang theo đám người, đối diện với Thiệu mập mạp ôm đầu gối dưới đất cười chế nhạo.

"Người thôi lăm! Rõ ràng các ngươi sử dụng ám chiêu. Có ý dùng linh khí đánh trúng vó ngựa, khiến súc sinh kia ăn đau, đem ta té xuống." Thiệu mập mạp cầm giận nói.

"Phế vật ngươi, cũng xứng để gia sử thủ đoạn?" Tên thiếu gia cầm đầu châm chọc cười nói. Ngũ quan khắc nghiệt bén nhọn mang theo tự phụ.

"Không sai, Hàn công tử là hoàng cảnh sơ giai, sao phải sợ ngươi một tên phế vật xích cảnh sơ giai? Nói ra không sợ cười rộ rỡ." Mọi người lập tức phụ họa.

Bọn họ chính là cố ý muốn tên mập chết tiệt này xấu mặt, muốn cùng hắn tỷ thí, cũng không soi gương xem, một thân béo mập cũng xứng sao?

"Ta phi! Ta cùng tiểu tử kia so chính là cười ngựa bắn cung. Cùng cảnh giới tu vi có xu quan hệ gì?" Thiệu mập không phục quát.

Nhưng là thấp cổ bé họng, địa vị kẻ đắc thế kia rõ ràng so với hắn cao hơn nhiều, căn bản sẽ không có người quan tâm lời Thiệu mập mạp.

Nghe thế, Mộ Khinh Ca đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Nàng đẩy người đang che ở phía trước, bước nhanh ra ngoài: "Mập mạp."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thay Thiệu mập mạp báo thù

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Người bị nàng đẩy ra, đang muốn nổi giận, lại thấy một mặt hồng y hóa diễm, dung mạo tuyệt mỹ vô song khiến hắn bị chấn tại chỗ, quên mất hết thảy.

"Lão đại!" Nghe được thanh âm Mộ Khinh Ca, thấy bóng dáng quen thuộc. Thiệu mập mạp lập tức như thấy được thân nhân.

Thanh âm uy khuất, y như hải tử bị chịu khi dễ bên ngoài, rốt cuộc thấy được đại nhân nhà mình ra mặt.

Mộ Khinh Ca đi tới trước mặt Thiệu mập mạp, ngồi xổm xuống, nhìn hắn ôm chân mập hỏi: "Không sao chứ."

Thiệu mập mạp hấp hấp cái mũi, không hề gì giương cằm lên: "Không có việc gì, chỉ là bị thương chút gân cốt, dưỡng mười ngày nửa tháng là có thể bước đi như bay."

Nghe ra trong lời nói mập mạp ý an ủi, Mộ Khinh Ca cười cười nói: "Thương gân động cốt trăm ngày, ngươi phải cẩn trọng chứ không được khinh suất."

"Đã biết, lão đại!" Thiệu mập về mặt cảm động. Dù biểu tình trên mặt phi của hắn không hiện lên rõ ràng.

"Tào Quý?" Một đạo thanh âm kinh ngạc hướng vào đám người.

Tên thiếu gia cùng Thiệu mập mạp tỷ thí giương mắt nhìn qua, lập tức hai mắt lỗ mãng nhắm lên một tầng si mê: "Thì ra là Trường Nhạc công chúa."

Tần Diệc Dao đi vào đám người, nhìn thoáng qua Thiệu mập mạp ngồi dưới đất, không khỏi cau mày nói: "Vừa rồi là ngươi cùng Thiệu Việt Trạch thi đấu?"

"Không sai." Tào Quý đắc ý tự hào nói: "Lúc trước, Thiệu béo này... Thiệu Việt Trạch chủ động yêu cầu cùng Tào nỗ tỷ thí cười ngựa bắn cung. Đã nói qua, từng người cười ngựa, bắn ra chín mũi tên, lấy vòng nhiều thắng. Chỉ là mập mạp kỹ nghệ không tinh, bản thân ngã ngựa, lại vu oan cho Tào nỗ. Thành công chưa vì Tào nỗ chủ trì công đạo."

Ánh mắt Tào Quý, khiến Tần Diệc Dao thập phần không thoải mái.

Nàng không dấu vết nhích lại gần Mộ Khinh Ca một chút, thân nhiên nói: "Ta chỉ là khách nhân, không thể nào làm chủ. Nếu ngươi muốn chủ trì công đạo thì đi tìm Thái tử đi. Chỉ là tỷ thí mà thôi, ngươi đã thắng, cần gì phải bỏ đá xuống giếng." Nàng không phải vừa vặn mới đến, lúc trước, nàng tuy không như Mộ Khinh Ca nghe được toàn bộ, nhưng cũng nghe vài câu. Lấy sự thông tuệ của nàng, sao có thể đoán không được chuyện gì xảy ra?

Nàng muốn dàn xếp ổn thỏa, sợ Mộ Khinh Ca chọc phiền toái. Nhưng Mộ Khinh Ca hiển nhiên không muốn lĩnh cái tình này.

Sau khi xác định Thiệu mập mạp không có việc gì, nàng mới chậm rãi đứng lên, chặn trước người Tần Diệc Dao, bình tĩnh lạnh nhạt nói: "Vừa rồi, mập mạp chỉ là té ngựa. Ngươi và hắn ngay cả một mũi tên cũng không bắn ra, làm sao phân thắng bại?"

"Thì ra là Mộ tiểu tước gia." Tào Quý hải hước cười nói: "Như thế nào? Tiểu tước gia muốn thay mập mạp này nói chuyện?"

"Nói chuyện thì không cần." Mộ Khinh Ca phát nhẹ vạt tay áo, cười nói: "Con người ta tương đối thích dùng hành động để chứng minh."

"Có ý tứ gì?" Tào Quý cau mày nói.

"Không bằng..." Khóe miệng Mộ Khinh Ca gọi lên tươi cười nghiền ngẫm: "Vẫn chưa xong tỷ thí, để ta lên thay, thế nào?"

Mọi người sững sốt.

Lạc Đò người nào không biết Mộ Tiểu tước gia vẫn không thành võ không xong, căn bản là một cái bao cò phé vật.

Hiện giờ, cư nhiên chủ động yêu cầu tỷ thí cười ngửa bắn cung với Tào Quý?

Không chỉ có Tào Quý cho rằng mình nghe lầm, ngay cả Tần Diệc Dao đứng sau Mộ Khinh Ca đều nhú mày...

"Tào Quý kia là vây cánh Thái tử, người không thể lơ đãng." Tần Diệc Dao đứng sau Mộ Khinh Ca, nhẹ giọng nhắc nhở.

Thì ra là người của Thái tử.

Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ. Trước mắt Duệ Vương và Thái tử tranh chấp lợi hại, hiện tại Duệ Vương bị phạt ở hoàng miếu, có chút thất thế, người Thái tử liền đắc ý đi lên.

Chỉ là, bọn họ chó cắn chó không sao cả, đấu thế nào đều được. Sao lại kéo tới người của nàng?

Cả đám không biết xấu hổ, chính là thiếu chính đồn.

"Tiểu tước gia thực sự muốn cùng ta tỷ thí?" Tào Quý nheo lại hai mắt phát phờ, lần nữa xác định. Trong khóe mắt tính kế không ngừng.

Mộ Khinh Ca cười nói: "Như thế nào? Ta không xứng?" Thân phận của nàng so với Tào Quý này tôn quý hơn nhiều.

Hơn nữa, nàng còn có một vị gia gia yêu tôn tử như mạng.

Người tin hay không, chỉ cần hôm nay Tào Quý dám nói một tiếng Mộ Khinh Ca không xứng, ngày mai Mộ Hùng có thể mang binh nhảy vào Tào gia, đối với tiểu tạp này nói "Tôn tử ta không xứng, lão phu xứng hay không?"

Thịt trên mặt Tào Quý co lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Sao có thể?"

Mộ Khinh Ca nhướn mày: "Nếu như thế, không bằng chúng ta tới đánh cược."

"Tiểu tước gia muốn đánh cược gì?" Tào Quý hỏi. Âm thầm phái người đi gọi Thái tử.

Cùng Thiệu mập mập tỷ thí, hẳn có thể tùy ý trêu đùa. Nhưng là Mộ Khinh Ca... Thân phận Mộ Hùng đặc thù, binh mã dưới tay khiến người kiêng kị. Hẳn không thể không cố kị vài phần.

Có thể nói, hiện giờ Duệ Vương và Thái tử, ai có thể hoàn toàn mượn sức Mộ Hùng, chẳng khác nào đã ngồi ổn nửa bên mông vào vị trí kia.

Mộ Khinh Ca và Trường Nhạc công chúa có hôn ước, còn có Duệ Vương đối với nàng thân cận, khiến cho Thái tử không thể nào xuống tay, chỉ có thể liệt vào nhóm địch nhân.

Hiện giờ Duệ Vương bị phạt, ngược lại cho Thái tử có cơ hội tốt.

Không thể không nói, Tào Quý là thật tâm vì Thái tử cân nhắc. Cho nên, sau khi Mộ Khinh Ca xuất hiện, hẳn vẫn chưa quá mức châm chọc, chỉ sợ khiến quan hệ căng nhắc, hỏng chuyện tốt của Thái tử.

Tóm lại, đối với Mộ Khinh Ca là mượn sức hay là đối lập, chỉ có thể từ Thái tử quyết định.

Mộ Khinh Ca cười nói: "Nếu người thua, liền quỳ xuống dập đầu ba cái với Thiệu mập mập. Hô to ba tiếng, ta không bằng Thiệu Việt Trạch, như thế nào?"

Tào Quý biến sắc, trong mắt lộ ra âm độc. Hẳn không nghĩ tới Mộ Khinh Ca thế mà lại đưa ra điều kiện này, thật sự là khinh người quá đáng.

Cũng may, hẳn có thể là thuộc hạ làm việc cho Thái tử, tự nhiên có chút công phu ẩn nhẫn.

Đem tức giận trong lòng đè xuống, hẳn cười lạnh nói: "Nếu là tiểu tước gia thua?"

"Nếu ta thua, đồng dạng sẽ hướng người quỳ dập đầu. Nói ba tiếng không bằng người. Thế nào, rất công bằng đúng không?" Mộ Khinh Ca tùy ý nói: "Hay là nói, người không dám đánh cược, là sợ bại bởi ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Sát! Bắn ra kỳ tích

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Điệu cười trên tức, đâm đau mắt Tào Quý.

Cơ hồ không suy xét nhiều, hấn liền gạt đầu đáp ứng.

Trùng hợp lúc này, xa xa liền thấy một người mặc trường bào mặc mình hoàng sắc, khí chất cao quý, dung mạo thanh tú.

Lập tức, tất cả đều hô Thái tử điện hạ.

Cũng may, hôm nay tới Thụ Liệp tràng, tất cả mọi người đều mặc trang phục kỵ binh, không cần hành quỳ lễ.

Thái tử vừa xuất hiện, Tào Quý lập tức đi tới bên cạnh hấn, đem chuyện vừa xảy ra nói gần lược một lần. Đương nhiên, chuyện Thiệu mậ, hấn chỉ nói sơ lược, chủ yếu là nói đánh cuộc giữa hấn và Mộ Khinh Ca.

"Người quá qua loa, sao có thể chủ động đưa ra yêu cầu đánh cuộc như vậy?" Tần Diệc Dao thừa cơ đem Mộ Khinh Ca kéo đến bên cạnh mình, có chút trách cứ nói.

Mộ Khinh Ca câu môi cười nói: "Người cũng cho rằng ta sẽ thua?"

Tần Diệc Dao sừng sốt, trong nụ cười kia, có một loại ma lực khiến lòng người an tâm, làm nàng không lời nào để nói.

"Lão đại nhất định sẽ thắng! Lão đại thay ta thu thập tên khốn khiếp kia!" Thiệu mậ ngược lại đối với Mộ Khinh Ca tràn đầy tin tưởng.

Bạch Tịch Nguyệt trốn trong đám người, vẫn chưa tiến lên. Mà đang âm thầm đánh giá Thái tử, trong lòng so sánh hấn cùng Duệ Vương.

Đương nhiên, nàng đối với trận đánh cuộc này, căn bản không thêm đề ý. Theo nàng thấy, Mộ Khinh Ca căn bản không có khả năng thắng, bất quá ngày thường kiêu ngạo đã quen, cho rằng mình rất lợi hại thôi.

Hôm nay, đã định trước Mộ Khinh Ca sẽ tự rước lấy nhục.

Bên kia, Thái tử đã nắm được chuyện trải qua. Đối với Mộ gia, hấn cũng rất muốn có. Nhưng mà, mẫu hậu đã nói qua, Mộ Hùng là một khối xương già khó gặm, rất khó mượn sức.

Cho nên, thái độ đối với Mộ gia, tốt nhất là không cần cố tình thân cận, lạnh nhạt một ít có lẽ còn có kinh hi bất ngờ.

Và lại, mẫu hậu từng nói, phụ hoàng đã âm thầm chuẩn bị tốt đối phó Mộ gia. Nếu quá thân cận Mộ gia, chờ đến thời điểm Mộ gia đại nạn, nói không chừng sẽ chịu liên lụy.

Nhưng mà, trên tay Mộ Hùng hơn mười vạn thiết huyết hùng sư, giống như một loại thuốc phiện, dụ hoặc Thái tử Tần Cẩn Tu.

"Thái tử điện hạ, ta nên thắng hay thua?" Tào Quý cẩn thận hỏi. Trong nội tâm, hấn căn bản không muốn thua Mộ Khinh Ca. Một là đang trước mặt Trường Nhạc công chúa, hai là vì đánh cuộc vừa rồi.

Nhưng, ở trước mặt Thái tử, hấn vẫn phải làm chút tư thái.

Tần Cẩn Tu mím môi suy nghĩ sâu xa, giương mắt nhìn Mộ Khinh Ca một thân hồng y, tùy ý tiêu sái. Đáy mắt chợt lóe qua kinh diễm, cuối cùng hạ quyết định: "Làm hết sức."

Tào Quý lập tức minh bạch.

Xem ra, Thái tử không phải đặc biệt muốn giao hảo cùng Mộ Khinh Ca.

Phỏng đoán được tâm tư Thái tử, eo Tào Quý càng ưỡn thẳng lên chút. Ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca nhiều thêm vài phần châm chọc cùng khinh thường.

Tựa hồ, Mộ Khinh Ca cùng hấn tỷ thí, chẳng khác gì một hải đồng mới tập đi không biết tự lượng sức hướng người lớn khiêu chiến.

Đã có Thái tử ra mặt, tỷ thí rất nhanh bắt đầu.

Dựa theo quy tắc, Mộ Khinh Ca và Tào Quý phải cười ngửa ra xa trăm bước, sau đó xoay người bắn tên, tổng cộng chín mũi, bắn trúng hồng tâm, được mười điểm, cách hồng tâm càng xa, điểm càng thấp.

Chín mũi tên cộng lại, người nào điểm cao hơn, người đó thắng.

Vì công bằng, Mộ Khinh Ca và Tào Quý phải cưỡi con ngựa do Thú Liệp tròng chọn.

Thời điểm xoay mình lên ngựa, Tào Quý đột nhiên đối với Mộ Khinh Ca cười nói: "Tiểu tước gia, nếu tại hạ may mắn thắng. Không cần tiểu tước gia phải quỳ xuống, chỉ cần tiểu tước gia dẫn ta tới gặp Thánh Vương bề hạ, được không?"

Mộ Khinh Ca câu môi cười yếu ớt: "Trước thắng, rồi hãy nói." Dứt lời, liền giục ngựa đi xa, không muốn lại cùng hắn nói chuyện.

Tào Quý ánh mắt tối sầm lại, một tia âm ngoan từ đáy mắt xẹt qua.

Thái tử với tư cách trọng tài, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Lập tức, vang lên tiếng ngựa hí, đưa lưng về phía mục tiêu, hai con ngựa đồng thời lao ra.

Tào Quý vung roi, tàn nhẫn quát vào mông ngựa, kích thích ngựa phi nhanh hơn.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Mộ Khinh Ca, lại chỉ thấy tuyệt sắc thiên hạ, vân đạm phong khinh, khiến hắn nhăn mày lại.

Loại biểu lộ nắm chắc thắng lợi trong tay này, khiến đáy lòng hắn mặc danh hoảng hốt.

Mã kỹ Mộ Khinh Ca không tồi, kiếp trước, có một đoạn thời gian tiềm phục trên thảo nguyên chấp hành nhiệm vụ, nàng liền lập tức luyện một thân bản lĩnh vô cùng tốt.

Về phần tiễn thuật...

Khóe miệng Mộ Khinh Ca quẹo rử ra một vòng tà mị. Nàng chưa bao giờ trước mặt bất kỳ ai nhắc tới. Nàng ở thảo nguyên trừ bỏ học được thuật cưỡi ngựa, còn học được môn tuyệt kỹ khác.

Ngoài trăm bước, nháy mắt đã đến.

Tào Quý dẫn đầu quay lại đầu ngựa, cấp tốc chuyển biến, thiếu chút đem con ngựa siết ngã xuống đất.

Lúc con ngựa phát ra tiếng hí thông khô, Mộ Khinh Ca cũng nhẹ nhàng quay đầu ngựa lại, động tác nước chảy mây trôi, đưa tới bốn phía một mảnh reo hò.

Dừng mũi tên vào cung, Tào Quý vẫn như cũ nhanh trước một bước.

Tựa hồ bị thuật cưỡi ngựa của Mộ Khinh Ca làm ảnh hưởng, hắn lộ vẻ có chút nóng nảy, mũi tên vừa lên dây cung, liền bắn ra ngoài. Tiễn thứ nhất, trúng vòng tám điểm.

Hắn nhíu mày, nhìn lên phương hướng Thái tử, lập tức tâm thần rung mình, ổn định tâm tư, lần nữa bắn tên.

Huru... Huru... Huru...

Tám mũi tên lần lượt bắn ra, lấy được thành tích đều là vòng chín điểm, mười điểm.

Điểm của chín mũi tên cộng lại, cư nhiên có tám mươi sáu điểm. Cách điểm số chín mươi, chỉ có bốn điểm.

Thành tích như vậy, khiến Tào Quý sắc mặt buông lỏng, lộ ra bộ dáng đắc ý nắm chắc chiến thắng.

Biểu diễn xong, Tào Quý nhìn về phía Mộ Khinh Ca, mới phát hiện, nàng còn đang ngắm mũi tên thứ nhất. Không khỏi cười nhạo: "Tiểu tước gia, có cần tại hạ đỡ ổn cung tiễn cho ngài?"

Tức khắc, bốn phía ầm ầm cười to.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca không tiếng động khê cong, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Đầu mũi tên trong tay hơi hơi nâng lên.

Huru!

Mũi tên thứ nhất lấy phương thức đường vòng cung bắn ra, hướng tới mục tiêu.

Ngay sau đó, không chờ ngắm trúng bia, Mộ Khinh Ca lại rút ra mũi tên thứ hai, nhanh chóng bắn ra.

Một cử động này của nàng, tức khắc khiến tất cả ồ lên.

"Hắn muốn làm cái gì?" Tần Diệc Dao nhíu mày khó hiểu hỏi.

"Ha ha ha ha... Đây là bắn tên sao? Là rời tay đi!"

"Người ta là thân tiểu tước gia cảnh vàng lá ngọc, thế nào sẽ cười ngựa bắn tên?"

"Vừa rồi ta thấy tiểu tước gia mã kỹ không tệ, còn tưởng rằng có thể xem trò hay, xem ra là ta nghĩ nhiều."

"Này, tiểu tước gia người ta là người Thánh Vương bệ hạ nhìn trúng, nói không chừng có chỗ hơn người đấy?"

"Cái gì có chỗ hơn người? Nói không chừng là lấy sắc hầu người. Lúc trước, không phải nghe nói hắn đối với Duệ Vương rất có hảo cảm sao?"

"Ha ha ha, người biết được nhiều thế."

Thanh âm cười nhạo càng lúc càng lớn, nội dung càng thêm khó coi.

Mà Mộ Khinh Ca lại không bị ảnh hưởng, tiếp tục bắn ra mấy mũi tên đằng sau.

"Xong rồi! Lão đại điên rồi sao? Này làm sao bắn trúng?" Thiệu mập mạp về mặt đưa đám. Dứt lời, hắn lại quyết tuyệt nói: "Hừ, cùng lắm thì gia thay lão đại thực hiện đánh cuộc, có cái gì không được."

Hắn nói, khiến Tần Diệc Dao kinh ngạc. Nàng không nghĩ tới kẻ hoàn khổ trong miệng người khác lại nguyện ý thay Mộ Khinh Ca chịu nhục.

Bạch Tịch Nguyệt trong đám người, trong mắt tràn ngập mỉa mai. Tựa hồ thấy được cảnh Mộ Khinh Ca sau khi thua tự rước lấy nhục.

Đang lúc mọi người thần sắc khác nhau, tâm tư bất đồng, Mộ Khinh Ca đã bắn ra chín mũi tên.

Nhưng lúc này, mũi tên thứ nhất của nàng vừa vắn xuyên qua mục tiêu hồng tâm.

Huru... Huru... Huru...

Thanh âm vũ tiễn xuyên phá trường không vang lên. Tên Mộ Khinh Ca bắn ra, chuẩn xác vô cùng xuyên qua hồng tâm.

Thời điểm mũi tên cuối cùng bám đuôi mũi tên thứ tám, mang theo mũi tên thứ tám xuyên qua hồng tâm, bốn phía đã một mảnh im lặng.

Hồi lâu, mới có người khiếp sợ run rẩy nói ra: "Này... Đây là... Cứu tinh liên châu!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tiểu tước gia bệnh vực người mình

Edit: Diệp Luru Nhiên

Đây là cứu tinh liên châu!

Oanh!

Cái từ cứu tinh liên châu này vừa ra, toàn bộ Thú Liệp tràng đều chấn động.

Cái gọi là cứu tinh liên châu, chính là phải dùng tốc độ cực nhanh bắn ra chín mũi tên, mà mỗi một mũi tên, trừ bỏ mũi tên thứ nhất, đầu mũi tên trên không trung phải theo sát đuôi mũi tên trước, chín mũi tên bắn ra, chỉ để lại một lỗ tên.

Tiến thuật như vậy, cơ hồ là tồn tại trong truyền thuyết.

Bởi vì, khảo nghiệm này không chỉ cần có nhãn lực, còn phải có sức phán đoán tinh chuẩn, cùng quyết tâm.

Ai cũng không nghĩ tới, tiến thuật trong truyền thuyết này, hôm nay lại thấy được trên người một tên hoàn khổ.

Không ít người, thậm chí cho là mình hoa mắt, không ngừng xoa xoa mắt.

Thăng đến khi thị vệ nâng lên bia tên tới trước mặt Thái tử Tần Cẩn Tu, người sau đen mặt không nói lời nào, nhưng cũng khó nén khiếp sợ trong mắt.

Lập tức, ánh mắt tất cả mọi người nhìn Mộ Khinh Ca cũng thay đổi.

Đây là phế vật Mộ gia mà bọn hắn biết sao? Một tên hoàn khổ bần nhão không trát nổi tường sao?

Cùng Mộ Khinh Ca đánh cuộc Tào Quý, giờ phút này tâm đường như lọt vào hầm băng, sắc mặt khó coi khó có thể hình dung.

Tần Diệc Dao khiếp sợ vô cùng nhìn Mộ Khinh Ca, trong đôi mắt đẹp hiện lên tia sáng kì dị.

Thậm chí, Bạch Tịch Nguyệt trong đám người đã khiếp sợ đến hơi hơi há miệng, tựa hồ như không biết thiếu niên lang tiên y nộ mã kia.

"Quá... Quá trâu rồi!" Thiệu mập mạp si ngốc nói. Có một loại cảm giác như ở trong mộng.

Những kẻ vừa rồi cười nhạo Mộ Khinh Ca, giờ phút này hai má đều nóng rát một mảnh, giống như bị người hung hăng quạt mấy cái tát.

"Ha ha ha ha..." Tiếng cười khinh cuồng từ hồng y thiếu niên truyền đến: "Mang rượu tới!"

Mộ Khinh Ca hô to một tiếng, một thị vệ đứng gần đó tự giác hai tay cầm lấy bầu rượu bên người hướng nàng ném tới.

Bầu rượu thô đào xẹt qua trên không trung, lập tức hướng Mộ Khinh Ca rơi xuống.

Nàng duỗi tay ra tiếp, tay áo rơi xuống, lộ ra một đoạn cánh tay bạch ngọc.

Nắm ngón tay nhẹ nắm, nàng siết chặt cổ bầu rượu. Giờ lên đối với thị vệ vừa ném kia, nhướng mày cười nói: "Cảm ơn, huynh đệ!" Thân ảnh tùy ý tiêu sái, tác động lòng người ở đây.

Lập tức thiếu niên lang, hồng y tuyệt điểm, dung mạo vô song. Gió mát lướt qua, phất lên hồng bào, khua lên ống tay áo nàng. Tóc đen tùy ý bay lên, như muốn nhập vào không trung.

Mộ Khinh Ca cười, làm cho thị vệ kia thất thần. Cũng làm những người khác nhớ kỹ một màn kinh điển..

Bầu rượu nghiêng, dòng rượu thanh tịnh từ miệng bầu chảy xuống, trên không trung rót ra "tơ bạc", rơi xuống mặt hồng y kia. Một ít giọt rượu búng bình tràn ra, thuận theo chiếc cảm tinh xảo Mộ Khinh Ca chảy xuống, qua cân cổ ưu nhã, tiến vào trong xương quai xanh.

Một màn này, khiến vô số kẻ nuốt nước miếng, hai mắt lửa nóng.

"A, Tiểu Ca nhi..." Trên bầu trời, nơi nào đó trong không gian bị khổng chế, truyền đến một tiếng cười mà không cười, lại lãnh liệt thấu xương.

Hình ảnh bên trong Thú Liệp tràng, tựa hồ ngay tại trước mắt y.

Bao gồm hồng y thiếu niên tuyệt điểm khuynh thành, còn có ánh mắt tham lam của những tên gia hỏa đáng chết.

Hai người đứng sau y tự động lui ra sau vài bước, tránh bị hàn khí gây thương tích.

Một ngụm rượu dừng, hai con người Mộ Khinh Ca hít lại, như say như tỉnh, khóe miệng giờ lên nụ cười kiết ngạo bất tuân, ngâm nói: "Thiên hạ phong vân xuất ngã bối. Nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi. Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiếu trung. Bất thắng nhân sinh nhất trường tủy." (*)

(*) Thiên hạ phong vân xuất anh tài

Vừa vào giang hồ năm tháng phai

Tiền đồ sự nghiệp coi hư ảo

Chẳng bằng nhân thế một con say.

Bài thơ này, là nàng ở kiếp trước nghe rất nhiều. Những đám chiến hữu sinh tử trước kia của nàng, uống say rồi luôn thích học đòi văn vẻ niệm bài thơ này, dần dần, nàng liền ghi tạc trong lòng.

Lúc này nói ra, cũng rất hợp với tình hình.

Cửu tinh liên châu, là tuyệt kỹ kiếp trước nàng học được, tuy rằng rất ít hiển lộ. Nhưng vừa rồi khi nàng bắn ra chín mũi tên, nàng phảng phất như quay về đoạn thời gian trên thảo nguyên, trời cao đất rộng, dê bò thành đàn, cỏ xanh lá lướt, mặc ta rong ruổi.

"Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiếu trung. Bất thắng nhân sinh nhất trường tủy." Tần Diệc Dao yên lặng niệm hai câu thơ này, ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca một mảnh thất thần mê ly.

"Lão đại quả thực quá soái! Thần tượng a!" Trong mắt nhỏ Thiệu mập mạp toát ra rất nhiều trái tim.

"Một hoàn khổ không học vấn không nghề nghiệp, cư nhiên có thể làm ra câu thơ như thế?"

"Nói không chừng là trộm từ nơi khác tới."

"Mặc kệ có phải do hấn sáng tác không, lúc này nghe ra, thật khiến lòng ngực trào dâng a!"

Kết thúc đoạn hồi ức kiếp trước, Mộ Khinh Ca dùng ngón tay kẹp lấy bầu rượu, hai tay khoanh lại ngồi trên lưng ngựa, mang theo mỉm cười tà mị đối với Tào Quý nói: "Ngươi chịu thua?"

Coi như trong lòng không cam tâm, trước mắt bao người, Tào Quý vẫn không có can đảm trợn mắt nói dối.

Hắn ghen lại hận ý trong lòng, không cam lòng nói: "Ta thua."

Hắn vừa thừa nhận, Mộ Khinh Ca lập tức xoay người xuống ngựa, đi tới bên người Thiệu mập mạp, đối với Tào Quý giễu cợt: "Mập mạp chờ đã lâu rồi!"

Nhắc tới đánh cược, Tào Quý sắc mặt biến đổi. Hắn nhìn về phía Thái tử, thấy Thái tử mặt không biểu tình, tựa hồ trách cứ hắn.

Trong lòng cả kinh, Tào Quý đành phải cắn răng chậm rì rì đi tới bên người Thiệu mập mạp, "Phù phù" một tiếng, hai chân quỳ xuống, nhắm mắt dập đầu ba cái.

Dập đầu xong, hắn đang định đứng dậy.

Mộ Khinh Ca lại nhắc nhở nói: "Còn ba câu nói."

Cơ bắp trên mặt Tào Quý co lại, cắn răng trầm giọng nói: "Tiểu tước gia, lúc này lưu lại một đường, ngày sau còn dễ gặp nhau."

"A..." Mộ Khinh Ca giống như tự hỏi một phen, vô tội nhún vai: "Nhưng ta không nghĩ về sau gặp lại nhau, cho nên một đường này không cần để lại đi."

"Đúng! Còn không mau nói." Thiệu mập mạp đã từ trong khiếp sợ tỉnh lại, hãnh diện nói.

Tào Quý tức đến mức thiếu chút cắn răng vàng.

Hai tay nắm đến gắt gao, nếu không phải còn nhớ rõ đây là đâu, hắn đã sớm giơ tay hung hăng giáo huấn hai tên hoàn khổ này.

"Tào Quý ta không bằng Thiệu Việt Trạch!"

"Tào Quý ta không bằng Thiệu Việt Trạch!"

"Tào Quý ta không bằng Thiệu Việt Trạch!"

Tào Quý rống ra ba tiếng, mới lạnh lùng đối Mộ Khinh Ca nói: "Tiểu tước gia, ngươi hài lòng chưa."

Mộ Khinh Ca câu môi cười lạnh, trực tiếp dắt tay Tần Diệc Dao qua sau lưng, trong lúc người sau kinh ngạc liền đối với Tào Quý nói: "Về sau quản tốt mắt chó của ngươi, nếu còn dám nhìn loạn chăm chăm nữ nhân của gia, ta liền đem chúng móc ra làm bóng đập." Đừng tưởng rằng nàng không chú ý tới cặp mắt chó cần rờ của hắn nhìn chăm chăm vào Tần Diệc Dao chiêm tiện nghi.

Mộ Khinh Ca nói làm trong lòng Tần Diệc Dao nhảy dựng, hai gò má lạnh băng lập tức đỏ lên.

Tào Quý khước mắt co lại, cắn chặt răng cố nặn một từ: "Vâng."

Màn diễn, rốt cuộc kết thúc.

Nhưng, không đợi Mộ Khinh Ca cùng đám người Thiệu mập mạp nói một câu, bên tai chợt nghe thấy một thanh âm nguy hiểm truyền đến: "Tiểu tước gia, ngươi thật uy phong a!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Phạt! Phạt muội người a!!!

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Tiểu tước gia, người thật uy phong a!"

Đột nhiên trong đại não vang lên thanh âm, khiến thân mình Mộ Khinh Ca hơi hơi run lên.

Phảng phất, người nói chuyện ở ngay bên trong đầu mình.

"Lão đại, người làm sao vậy?" Thấy Mộ Khinh Ca đột nhiên không nói lời nào, Thiệu mập mạp vội hỏi.

Mộ Khinh Ca khẽ lắc đầu.

Thanh âm kia, nàng quen thuộc, cho nên không thêm để ý.

"Mập mạp, chân người bị thương, trước đưa người trở về đi." Mộ Khinh Ca đối Thiệu mập mạp nói.

Thiệu mập mạp tùy tiện cười nói: "Không cần khách khí như vậy, ta tự mình về là được rồi." Nói xong, còn nháy mắt ra hiệu với Mộ Khinh Ca.

Vừa rồi nàng nói câu kia "Đừng loạn nhìn nữ nhân của gia", thật sự làm cho Thiệu mập mạp hiểu lầm.

Đương nhiên, hiểu lầm chỉ sợ không dừng lại ở mỗi Thiệu mập mạp.

Trên thực tế, Mộ Khinh Ca chỉ là đang đứng ở góc độ nữ giới, giữ gìn Tần Diệc Dao một chút. Nàng nhìn ra được ánh mắt không thích và chán ghét của Tần Diệc Dao, cũng nhìn ra được nàng ả nhân.

Đã như vậy, Tần Diệc Dao nếu không tiện nói, nàng một tên hoàn khổ này liền thay nàng nói.

Dù sao, sau mấy lần tiếp xúc, nàng không có phản cảm đối với vị hoàng thất công chúa này. Trái lại, nàng cảm thấy Tần Diệc Dao thập phần thanh tĩnh, chỉ là luôn bị động thôi.

Giữa Mộ gia bọn họ và người hoàng thất cảm quyền có vấn đề, không nên tính theo một người không có quan hệ.

Thiệu mập mạp "âm thầm", Mộ Khinh Ca không có chú ý, ngược lại khiến Tần Diệc Dao ở một bên hai gò má có chút nóng. Vì để tránh tiếp tục xấu hổ, nàng chủ động nói: "Hay là để hộ vệ của ta đưa hân trở về đi. Tào Quý kia ăn thiệt thòi lớn như vậy, không dám ra tay với người, nhưng không có nghĩa sẽ không lấy Thiệu Việt Trạch hả giận."

Thiệu mập mạp nghe xong, mắt nhỏ lập tức trợn lên, hào khí muôn vàn nói: "Hắn dám! Nếu con rùa tôn tử kia dám đến, tiểu gia ta liền... Ai da..." Dưới tình thế vội vàng, làm động thương thế trên đùi, đánh gãy lời nói hùng hồn của Thiệu mập mạp.

Mộ Khinh Ca hài hước cười, trêu ghẹo: "Được rồi. Muốn thu thập con rùa tôn tử, người trước hết phải dưỡng thương tốt đã. Nếu không người cứ vậy đi lên, thì chỉ có thể làm cầu cho người ta đá."

Thiệu mập mạp ủy khuất sụt sùi xuống, nhưng không phản bác Mộ Khinh Ca nói.

Thấy Mộ Khinh Ca không phản đối, Tần Diệc Dao liền phân phó hộ vệ trước đưa Thiệu mập mạp hồi phủ.

Chờ Thiệu mập mạp ngồi xe ngựa rời khỏi, Mộ Khinh Ca mới hỏi: "Còn muốn tiếp tục ở lại sao?"

Tần Diệc Dao chậm rãi lắc đầu: "Ta hôm nay đã tới. Ở lại cũng không có ý nghĩa gì."

Mộ Khinh Ca hiểu rõ gật đầu, xoay người đi tìm Bạch Tịch Nguyệt. Không có biện pháp, người là nàng mang tới, dù sao cũng phải mang về không phải sao.

Nhưng, nhìn một vòng, lại không nhìn thấy bóng dáng Bạch Tịch Nguyệt.

Này làm cho Mộ Khinh Ca không khỏi nhíu nhíu mày.

Tần Diệc Dao vẫn luôn một bên chú ý thần sắc Mộ Khinh Ca, lập tức hướng tỷ nữ bên người phân phó: "Các người phân công nhau đi tìm Bạch cô nương, không thể gây ra động tĩnh lớn."

Mấy tỷ nữ lập tức phân tán rời đi.

Tần Diệc Dao an bài, Mộ Khinh Ca khó hiểu khẩn cấp, nàng mở miệng nói: "Đa tạ."

Tần Diệc Dao mỉm môi nhìn nàng, lát sau mới nói: "Người và Bạch cô nương kia là thườ nhỏ cùng nhau lớn lên đi." Trong lời nói, mơ hồ lộ ra một loại mùi vị khác, liền chính nàng vẫn chưa phát hiện.

Mộ Khinh Ca mân mê môi. Nàng không phải là hàng nguyên gốc, mà Mộ Khinh Ca "lúc đầu" cũng tựa hồ đối với Bạch Tịch Nguyệt có chút phản cảm. Đương nhiên, những lời này nàng không có khả năng nói với Tần Diệc Dao, liền tùy ý nói: "Tâm nàng quá cao, Mộ phủ dung không nổi."

Tần Diệc Dao sững sốt, lập tức minh bạch ý tứ trong lời nói.

Giữa hai người trầm mặc lại, dần dần đi tới làn ranh của Thú Liệt tràng. Tần Diệc Dao mới nói: "Vừa rồi, cảm ơn ngươi."

Mộ Khinh Ca không có nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi: "Cái gì?"

Về mặt vô tội này của nàng, ngược lại làm cho Tần Diệc Dao không biết nên giải thích như thế nào. Nhưng, mỗi lần hỏi tương lại Mộ Khinh Ca đối với Tào Quý cảnh cáo, câu "Nữ nhân của ta" kia làm cho tâm nàng tĩnh lặng như nước kịch liệt nhảy lên.

Lúc này, một tỷ nữ bên người Tần Diệc Dao hoang mang chạy tới, thở hổn hển nói: "Công chúa, tiểu tước gia. Nữ tỷ tìm được Bạch cô nương rồi, nhưng nàng đang cùng một chỗ với Thái tử, nữ tỷ không tiện tiến lên."

Bạch Tịch Nguyệt khi nào cùng Thái tử cùng một chỗ?!

Trong mắt Mộ Khinh Ca lãnh quang chợt lóe, cảm thấy nữ nhân này thật sự là một chút cũng không bớt việc. Cô cô là từ đâu nhìn ra nàng ta ngoan ngoãn hiền chuyện?

Nhận thấy được thần sắc Mộ Khinh Ca lạnh xuống, Tần Diệc Dao nói: "Không bằng ta qua nhìn xem." Nói thế nào nàng cũng là công chúa, hướng Thái tử muốn người không phải quá khó.

Nhưng, Mộ Khinh Ca lại lắc đầu: "Không, ta tự mình qua." Nàng thật muốn nhìn Bạch Tịch Nguyệt muốn làm cái quỷ gì.

Ai ngờ, lời nói của nàng, lại làm Tần Diệc Dao hiểu lầm. Cho rằng bởi vì thân phận mình là nữ nhi của Khương quý phi, không tiện cùng Thái tử thương lượng, miễn cho chịu ủy khuất, mới quyết định tự mình qua.

Suy nghĩ Tần Diệc Dao hướng tới phương hướng này, thời điểm hai con người lạnh băng nhìn Mộ Khinh Ca, tựa hồ nhiều thêm một tia sắc ám.

"Công chúa liền ở đây chờ ta đi." Mộ Khinh Ca nói xong, lại bồi thêm một câu: "Cũng có thể đi trước một bước."

"Không, để ta cùng đi với ngươi đi." Mộ Khinh Ca thay nàng suy nghĩ như thế, Nàng sao có thể vứt bỏ hán đi trước? Tần Diệc Dao lần nữa chủ động kiên trì.

Mộ Khinh Ca suy nghĩ một chút, tựa hồ mang theo công chúa có vẻ thuận tiện hơn chút ít, liền gật đầu nói: "Cũng tốt, vậy cùng đi."

Hai người thương lượng tốt, theo tỷ nữ báo tin dẫn đường, đi tới phương hướng Thái tử và Bạch Tịch Nguyệt.

Lúc này, thanh âm trong đầu Mộ Khinh Ca lại lần nữa vang lên: "Tiểu Ca nhi thích lo chuyện bao đồng, hiện tại trước cho phép ngươi đi, đợi lát nữa sẽ phạt ngươi."

Dứt lời, thanh âm liền giống như triệt để biến mất trong đầu nàng.

Những đêm những lời này nghe vào tai Mộ Khinh Ca, sắc mặt lại tối sầm.

Phạt! Phạt muội người a! Lão yêu quái!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Bên trong Thiên điện

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Khinh Ca, ngươi sao vậy?" Phát giác Mộ Khinh Ca khác thường, Tần Diệc Dao hỏi. Đây là lần đầu nàng xưng tên Mộ Khinh Ca, trước khi mở miệng còn có chút ngượng ngùng, nhưng khi nói ra, lại phát hiện rất thuận miệng.

Trong lòng Mộ Khinh Ca bị người nào đó làm cho tức giận không nhẹ, không chú ý tới thái độ chuyển biến của Trường Nhạc công chúa, chỉ tùy ý đáp: "A... Không có việc gì."

Nàng không muốn nói, Tần Diệc Dao cũng không ép hỏi.

Hai người đi theo tỳ nữ vòng qua địa phương nhiều người, đi tới phương hướng hành cung.

Càng đi vào trong, Mộ Khinh Ca lại càng cảm thấy quái dị. Địa phương hẻo lánh như vậy, Bạch Tịch Nguyệt thế nào lại đi cùng Thái tử. Mà Thái tử dẫn nàng ta tới địa phương vắng vẻ như vậy, là muốn làm gì?

"Công chúa, tiểu tước gia, phía trước là thiên điện." Tỳ nữ chỉ tới vị trí cửa viện bí ẩn.

"Ồ đây?" Tần Diệc Dao cau mày, cũng cảm giác được vấn đề trong đó.

"Đây là đâu?" Mộ Khinh Ca lần đầu tiên tới nơi này, không hiểu rõ bố cục hành cung, cho nên trực tiếp hỏi.

"Thiên điện này quanh năm không có người tới, gần như hoang phế. Thái tử hoàng huynh vì sao lại mang Bạch cô nương tới đây?" Tần Diệc Dao giải thích một câu, lại xoay người hỏi tỳ nữ: "Người thấy có người nào đi theo không?"

Tỳ nữ lắc đầu nói: "Nô tỳ chỉ nhìn thấy Bạch cô nương đi theo Thái tử hướng nơi này, bên người cũng không có người hầu hạ. Xác định bọn họ vào Thiên điện, nô tỳ liền tới báo tin cho công chúa và tiểu tước gia."

Tần Diệc Dao nhìn về phía Mộ Khinh Ca, chờ nàng ra quyết định.

Không biết bắt đầu khi nào, nàng đã để ý tới ý kiến của Mộ Khinh Ca, chỉ sợ ngay cả nàng cũng chưa chú ý. Chỉ theo bản năng, liền lấy hồng y tuyệt điểm thiếu niên lang này làm chủ.

Mộ Khinh Ca suy nghĩ một chút nói: "Trước nhìn kỹ hăng nói." Dứt lời, lại đối với tỳ nữ kia: "Người chờ ở đây, nếu nửa canh giờ không thấy ta và công chúa đi ra, liền chạy đi tìm hoàng hậu, đem chuyện Thái tử dẫn Bạch cô nương đi nháo đến càng nhiều người biết càng tốt."

Tỳ nữ mờ mịt gật gù đầu, trong lòng nhớ kỹ lời nói Mộ Khinh Ca, liền tránh bên trong núi giả.

Nàng không rõ dụng ý Mộ Khinh Ca, nhưng không trở ngại nàng chấp hành mệnh lệnh.

"Đi thôi." Mộ Khinh Ca nói với Tần Diệc Dao.

Hai người tiếp tục đi lên trước vài bước, hướng gần Thiên điện.

"Người hoài nghi cái gì?" Tần Diệc Dao hỏi.

Mộ Khinh Ca lắc đầu: "Hiện tại không biết, chỉ để ngừa vạn nhất thôi." Hy vọng là nàng suy nghĩ nhiều, vị thái tử gia kia còn chưa lớn mật đến loại trình độ đó.

Cùng Tần Diệc Dao bước lên bậc thang thiên điện, còn chưa đẩy cửa vào, đã nghe thấy giọng nam nữ nói chuyện với nhau.

Mộ Khinh Ca bước chân dừng lại, lập tức kéo tay Tần Diệc Dao, đi tới dưới cửa sổ. Tần Diệc Dao đột nhiên bị bắt lấy tay trong lòng nhảy dựng, lại không có tránh ra, mặc cho hán lồi kéo như vậy.

"Thái tử điện hạ, ngài dẫn tiểu nữ đến nơi này làm gì?" thanh âm Bạch Tịch Nguyệt truyền đến.

Nghe âm thanh phán đoán, nàng ta tựa hồ không có việc gì.

Cho nên, Mộ Khinh Ca không nóng nảy đi vào.

"Tới nơi này làm gì? Tự nhiên là nhìn xem eo nàng có bị bốn Thái tử không cẩn thận đụng bị thương không." Thanh âm Thái tử Tần Cẩm Tu truyền đến.

Nhưng nghe thế nào, Mộ Khinh Ca lại cảm thấy trong đó mang theo một tia ái muội.

"Thái tử có tâm, Tịch Nguyệt vô cùng cảm kích." Bạch Tịch Nguyệt nhu nhu trả lời, tựa hồ vẫn chưa phát hiện ý tứ trong lời nói Thái tử.

Nhưng chỉ qua hai câu đối thoại, khiến cho Mộ Khinh Ca minh bạch.

Thì ra, Bạch Tịch Nguyệt là muốn dùng chiêu này tiếp cận Thái tử.

Tần Diệc Dao nhìn Mộ Khinh Ca, người sau khẽ lắc đầu. Hai người lại tiếp tục chờ đợi.

"Đừng sợ, để bản Thái tử nhìn xem. Nếu thật sự bị thương, sẽ kêu ngự y tới xem cho nàng." Tần Cẩm Tu nhẹ giọng dụ dỗ.

Mộ Khinh Ca ngoài cửa sổ cười lạnh: Không thể tưởng được đường đường Thái tử gia, lại có một mặt lòng lang dạ thú như vậy. Chỉ sợ lần này Bạch Tịch Nguyệt muốn đem đá nện chân mình rồi.

Nếu Bạch Tịch Nguyệt cùng Mộ phủ không có một xu quan hệ, nàng mới lười quản chuyện này.

Nhưng, Bạch Tịch Nguyệt ở Mộ phủ nhiều năm, lần này là nàng mang ra ngoài, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ lão gia tử sẽ dùng quân pháp xử trí nàng.

Vì cái môn của mình suy nghĩ, nàng thế nào cũng phải đem Bạch Tịch Nguyệt hoàn chỉnh mang về.

Nhưng là, trước không ngại ở đây, khiến đóa tiểu bạch liên nểm chút khổ sở đã.

Nghiền ngấm cười, Mộ Khinh Ca dứt khoát lôi kéo Tần Diệc Dao đến nghe góc tường Thái tử. Dù sao, chỉ cần không đến một bước cuối cùng, Bạch Tịch Nguyệt vẫn coi là còn trình không phải sao?

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca có chút hối hận việc an bài phía sau.

Vạn nhất hoàng hậu bên kia tới sớm, chẳng phải là phá hỏng trò hay này?

"Thái tử hoàng huynh muốn làm cái gì?" Tần Diệc Dao dù sao cũng là nữ tử, mặc dù sớm trưởng thành hiểu chuyện, ở phương diện nam nữ vẫn còn non nớt rất nhiều.

Nàng có thể nghe ra điểm quái dị trong lúc hai người họ nói chuyện với nhau, lại đoán không ra nguy hiểm cất giấu trong đó.

Mộ Khinh Ca cười, không tiếng động dùng khẩu ngữ: "Xem đi liền biết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tu vi hoàng cảnh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Vừa rồi là tiểu nữ không cẩn thận đụng tới thái tử điện hạ, không đáng lo ngại. Coi như là có cái gì, cũng là do bản thân tiểu nữ không cẩn thận tạo nên, cùng Thái tử không quan hệ. Thái tử nhân từ, mang tiểu nữ tới đây nghỉ ngơi, tiểu nữ đã vô cùng cảm kích rồi." Bạch Tịch Nguyệt rụt rè nói.

"Đừng, bản Thái tử luôn là người có chịu trách nhiệm. Nếu thật sự bị thương, bản Thái tử toàn quyền phụ trách." Tần Cẩn Tu bức bách nói.

"Thái tử điện hạ." Bạch Tịch Nguyệt lui ra sau một bước, tránh khỏi tay Tần Cẩn Tu. Lúc này, nàng cũng phát hiện có chút không thích hợp. Nàng vốn muốn tìm cơ hội để Thái tử nhớ kỹ năng, nhớ đầu về sau cần dùng đến đây? Lại không nghĩ, sự tình diễn biến vượt qua khống chế của nàng ta.

Thấy sắc mặt Tần Cẩn Tu có chút khó coi, nàng vội ôn nhu khuyên nhủ: "Thái tử điện hạ, tiểu nữ và ngài nam nữ hữu biệt. Thật sự là không tiện."

Tần Cẩn Tu trong lòng cười lạnh, nhẫn nại tính tình nói: "Này có quan hệ gì? Nơi đây lại không có người ngoài. Nếu muốn đợi gọi người tới đây kiểm tra, vạn nhất chậm trễ thương thế thì sao?"

Vừa rồi bên ngoài, hấn sớm bị một màn Mộ Khinh Ca uống rượu trên lưng ngựa chọc đến lửa nóng trong lòng, thậm chí không đi trách cứ Tào Quý vô dụng. Đang muốn trở lại hành cung tìm cung nữ hạ hòa, lại không nghĩ thiếu nữ tính thuần này chạy đến trong ngực hấn.

Nếu như thế, hấn cần gì phải đẩy ra?

Lại không nghĩ, đến đây rồi, nữ nhân này cư nhiên trở nên xấu hổ, khiến người ta không thích.

Cũng may, hấn còn chuẩn bị phía sau, chính là để ngừa vạn nhất.

Lời nói rõ ràng như vậy, Bạch Tịch Nguyệt nghe không hiểu thì thật sự ngu ngốc rồi. Thái tử tà niệm, khiến trong lòng nàng ta phản cảm, lập tức hoài niệm Duệ Vương tốt.

Ít nhất, Duệ Vương sẽ không đối với nàng như thế.

Trong lòng tức giận bản thân hôm nay lỗ mắng, Bạch Tịch Nguyệt chỉ có thể kiên trì trấn an Thái tử, tìm cơ hội rồi đi.

"Thái tử điện hạ, thời gian không còn sớm, tiểu nữ phải đi về rồi." Bạch Tịch Nguyệt có chút sốt ruột nói.

Thế nhưng, khi nàng vừa định muốn rời đi, lại phát hiện mình bị văng đầu hoa mắt, trong cơ thể như có cái gì xao động, loại cảm giác xa lạ này khiến nàng bất an.

Thân thể lao đảo một cái, Tần Cẩm Tu vội vàng bước tới đưa một tay qua đem nàng ôm vào trong ngực: "Nàng xem nàng kia, đi đường cũng không xong, còn nói không có việc gì? Nghe lời, để bản Thái tử giúp nàng kiểm tra tốt một phen."

"Ngươi!" Cả người Bạch Tịch Nguyệt nhũn ra, xao động trong lòng bởi vì Tần Cẩm Tu tới gần, mà càng thêm kịch liệt, nàng đã hiểu tất cả.

Vô tội trong mắt chợt lạnh lẽo, nàng mở miệng uy hiếp nói: "Thái tử điện hạ, ngài mau để ta rời đi. Ta là người Mộ phủ, nếu ta gặp chuyện không may, Mộ gia gia và Mộ ca ca sẽ không dễ dàng bỏ qua."

"Ngươi là người Mộ phủ?" Nghe thấy câu này, động tác trên tay Tần Cẩm Tu dừng lại.

Thiếu nữ đứng đến lồng ngực hắn, cư nhiên đến từ Mộ phủ, khiến hắn có chút kinh ngạc.

Mà ngoài cửa sổ, Mộ Khinh Ca nghe thấy Bạch Tịch Nguyệt nhắc tới Mộ phủ, đuổi cổ ra, từ khe hở cửa sổ nhìn vào trong.

Nhìn thấy, chính là một màn Bạch Tịch Nguyệt và Tần Cẩm Tu lôi kéo.

Tần Cẩm Tu phản ứng, khiến Bạch Tịch Nguyệt cho rằng có hy vọng, vội vàng gật đầu nói: "Không sai, ta là người Mộ phủ."

Đáng tiếc, nàng xem nhẹ Tần Cẩm Tu cả gan làm loạn.

Sau khi nghe Bạch Tịch Nguyệt nói ra thân phận của mình, hắn cười lạnh, ánh mắt nhiều thêm vài phần khinh miệt: "Ngươi là người Mộ phủ, chắc là nha đầu ám giương cho tôn tử của lão đầu Mộ gia kia đi. Hôm nay Mộ Khinh Ca chiếm được danh tiếng, bản Thái tử ngủ với nữ nhân của hắn, coi như huê nhau."

Tần Cẩm Tu nói, khiến Bạch Tịch Nguyệt trong lòng hoảng hốt. Mà Mộ Khinh Ca ngoài cửa sổ nghe được cũng chau mày.

"Thả ta ra!" Thấy khuyên bảo không có hiệu quả, Bạch Tịch Nguyệt chỉ có thể ra sức phản kháng.

Nhưng, thân thể khác thường, khiến Bạch Tịch Nguyệt căn bản không tránh khỏi được tay Tần Cẩm Tu hoành cảnh trung giai.

"Thả ngươi ra? Ngươi yên tâm, chờ bản Thái tử hưởng dụng tốt, tự nhiên sẽ thả ngươi về." Tần Cẩm Tu trong miệng cười lạnh, động tác tay không ngừng.

Xoẹt!

Tiếng xé rách vải vóc vang lên, tay áo Bạch Tịch Nguyệt bị hắn trực tiếp xé xuống.

"Không! Thả ta ra! Cứu mạng!" Bạch Tịch Nguyệt hoảng sợ kêu lên.

Tần Cẩm Tu cười đến vài phần tà ác: "Nơi này căn bản không có người tới, ngươi kêu cứu mạng có ích gì?"

Những lời này, khiến trong mắt Bạch Tịch Nguyệt sinh tuyệt vọng.

Nếu hôm nay, nàng thất thân với Thái tử, vậy tương lai nàng làm sao bây giờ? "Duệ Vương điện hạ, cứu ta!"

Dưới cửa sổ, động tĩnh bên trong, khiến Tần Diệc Dao nhăn chặt đôi mày đẹp. Nàng lôi kéo góc áo Mộ Khinh Ca: "Khinh Ca chúng ta..."

"Không vội." Mộ Khinh Ca bình tĩnh nói.

Nói muốn cho Bạch Tịch Nguyệt chịu chút giáo huấn, thì sẽ không nuốt lời.

Tần Diệc Dao há miệng, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói. Chỉ là nhìn Mộ Khinh Ca không biết đang suy nghĩ gì.

"A!!!"

Đột nhiên, Bạch Tịch Nguyệt phát cuồng hét lên. Tay chống lại ngực Tần Cẩm Tu nổi lên một vòng hoàng quang, liêu lĩnh chụp tới.

"Hoàng cảnh trung giai!"

Mộ Khinh Ca bên ngoài nhìn thấy con mắt co rút lại, đôi mắt nổi lên một tầng lạnh băng.

Bạch Tịch Nguyệt này che giấu thật sâu!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Mộ ca ca cứu muội

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Bạch Tịch Nguyệt cứ nhiên che giấu sâu đến vậy!

Nàng từng hỏi qua linh hồn Mộ Khinh Ca, biết được Bạch Tịch Nguyệt là xích cảnh. Không nghĩ, nàng ta cứ nhiên ẩn tàng thực lực của mình. Lấy tuổi nàng ta, có được thực lực hoàng cảnh trung giai, vô luận ở lại Mộ phủ hay rời đi, đều không lo sinh hoạt. Mà nàng ta lại lựa chọn giấu giếm, tâm tư trong này, thực sự khiến lòng người kinh sợ.

Cơ hồ trong nháy mắt, Mộ Khinh Ca liền đoán được vài lí do Bạch Tịch Nguyệt che giấu thực lực cùng khả năng thiên phú. Nhưng, lại không có cái nào là tâm tư đơn thuần.

Tần Cẩm Tu chưa kịp chuẩn bị đã bị Bạch Tịch Nguyệt đánh trúng, trực tiếp lao đảo ra sau.

Hắn vốn là hoàng cảnh trung giai, cùng Bạch Tịch Nguyệt tương đương. Nhưng tu luyện võ kỹ so với Bạch Tịch Nguyệt tốt hơn. Người trước là Thái tử, có tài nguyên tu luyện phong phú, mà người sau, bởi vì nàng giấu giếm, cho nên tài nguyên tu luyện này chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp. Nàng có thể tìm được võ kỹ tu luyện, nhưng tuyệt đối không thể so được với Tần Cẩm Tu.

Trong y phục Tần Cẩm Tu, có một tầng nhiễu gấp, giảm bớt không ít lực đạo từ Bạch Tịch Nguyệt. Tần Cẩm Tu che lấy ngực đau đứng lên, khuôn mặt thanh tú tràn đầy âm trầm, trong mắt tụ đầy sát ý.

"Người muốn chết!" Thanh âm lạnh băng từ trong miệng Tần Cẩm Tu phát ra.

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng hoảng loạn chưa hết, một kích vừa rồi, là dưới trạng thái thân thể nàng lúc này hạ toàn lực một kích.

Nàng phải lập tức rời đi, tìm được Mộ Khinh Ca mới có thể được cứu trợ.

Thoát ly khỏi khống chế của Tần Cẩm Tu, tư duy của Bạch Tịch Nguyệt cũng trở nên rõ ràng.

Nàng biết rõ, giờ khắc này, người duy nhất nàng có thể dựa vào chỉ có Mộ Khinh Ca.

Nhưng mà nàng ta không biết, người mà nàng ta chờ, lúc này đang ở bên ngoài, đem tất cả nhìn vào đáy mắt.

Bạch Tịch Nguyệt phóng tới cạnh cửa, đột nhiên cảm thấy da đầu một trận đau đón truyền đến. Tiếp theo, cả người đều bị ngã xuống đất.

Tần Cẩm Tu không chút thương hương tiếc ngọc kéo tóc Bạch Tịch Nguyệt, một cước đạp lên ngực nàng ta, mãnh liệt dùng sức.

"Phốc!"

Màu sắc đỏ tươi từ miệng Bạch Tịch Nguyệt phun ra, trong miệng bị mùi máu tanh bao vây.

Trên ngực kịch liệt đau nhức, khiến nàng khó có thể thừa nhận.

Lớn như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên bị thương như thế. Tuy rằng nàng vẫn là hoàng cảnh trung giai, nhưng lại khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, càng thêm không có chịu qua thương tổn gì.

Giờ khắc này, vô tận sợ hãi hướng nàng úp tới, khiến nàng lần đầu tiên cảm nhận được thật sâu tuyệt vọng.

Nàng hồi hận, hồi hận đã trêu chọc vị thái tử điện hạ ma quỷ này.

Trong mắt nàng tràn đầy hận ý, đem một khoản này ghi tạc lên đầu Mộ gia.

Nếu không phải do Mộ gia, nàng sẽ không trở thành cô nhi. Nếu nàng có thân phận ngao nhân, Thái tử tuyệt đối không dám đối với nàng như thế. Nếu không phải Mộ Khinh Ca... Nàng ta sẽ không xuất hiện ở đây, rơi vào miệng hổ Thái tử.

Bạch Tịch Nguyệt lâm vào sợ hãi cùng cừu hận, chỉ muốn phát tiết tuyệt vọng trong lòng.

Nàng ta tựa hồ đã quên, tới hội hoa săn thú, là chính nàng ta muốn theo tới. Cùng Thái tử gặp nhau, cũng do nàng ta một tay trù hoạch.

"Cầu xin ngài... Thả ta..." Bạch Tịch Nguyệt thống khổ cầu xin.

Khóe mắt đã chảy ra nước mắt, theo nàng nói chuyện, máu từ khóe miệng chảy ra.

Tần Cẩm Tu tàn nhẫn cười, cời y phục của mình, từ trên cao nhìn xuống: "Đến bây giờ còn dám cầu bản Thái tử thả ngươi đi? Hừ, trước khi ngươi chết, chỉ có thể làm nữ nô của ta, trở thành mẩu cầu ta nuôi."

Nữ nhân đáng chết này dám làm tổn thương hắn, hắn nhất định phải đem nàng ta giày vò sống không bằng chết.

"Không muốn... Không muốn..." Bạch Tịch Nguyệt liều mạng lắc đầu. Lại chỉ có thể nhìn y phục của mình từng kiện từng kiện bị Tần Cẩm Tu cời ra.

Ngoài cửa sổ, Tần Diệc Dao đột nhiên đứng lên, nắm đấm đã siết chặt lại.

Nàng không cách chịu nổi, cho dù nàng không thích nữ nhân Bạch Tịch Nguyệt này, cũng không thể trơ mắt nhìn nàng bị hoàng huynh khi dễ như thế.

"Thời gian cũng không còn nhiều lắm." Mộ Khinh Ca hậm hực đứng dậy, phui phui y phục. Nguyên bản còn lo lắng thời gian cho Tần Cẩm Tu chưa đủ, lại không thể tưởng được hắn cấp tốc như vậy.

Đương nhiên, cũng để nàng thấy được một mặt thô bạo của vị Thái tử điện hạ này.

Mộ Khinh Ca đi ra trước Tần Diệc Dao, một cước đá văng đại môn đóng chặt, cũng kinh động đến hai người trong phòng.

"Người nào!" Tần Cẩm Tu ghé trên người Bạch Tịch Nguyệt, đang muốn thi bạo. Thời điểm máu chót, nghe thấy có người xâm nhập, vội quay đầu nhìn lại.

Hồng y chói mắt kia, khiến hai con mắt hắn hơi nheo lại.

Chỉ nghe thấy thanh âm nữ tử sau lưng kích động kêu lên: "Mộ ca ca, mau cứu muội!"

"Mộ Khinh Ca!" Tần Cẩm Tu thấy rõ người tới, hoàng muội sau lưng hồng y thiếu niên bị hắn trực tiếp bỏ qua. Hắn không buông Bạch Tịch Nguyệt ra, mà dùng thanh âm lạnh lùng cảnh cáo: "Ngươi dám quản chuyện của bản Thái tử?"

Mộ Khinh Ca câu môi cười, không chút nào chịu ảnh hưởng bởi thanh âm lãnh lệ: "Không dám trở ngại nhã hứng Thái tử, bôn tước gia chỉ là tới đón Tịch Nguyệt muội tử về nhà!"

"Mộ ca ca." Bạch Tịch Nguyệt rơi lệ nói.

Tần Diệc Dao nhìn y phục không đủ che thân Bạch Tịch Nguyệt, không khỏi nói: "Hoàng huynh, mau thả nàng."

"Ngươi tính là thứ gì, cũng xứng ra lệnh ta?" Tần Cẩm Tu châm chọc hướng Tần Diệc Dao quăng mấy con mắt dao.

Tần Diệc Dao sắc mặt trắng nhợt, biết hoàng huynh này của mình phát điên rồi, ai cũng không màng. Đột nhiên, một mặt hồng y xuất hiện trước mắt mình, chặn đi cặp mắt âm lãnh như đao, khiến trong lòng nàng buông lỏng.

Nàng ngược mắt nhìn qua, mới phát hiện Mộ Khinh Ca đứng phía trước nàng, đem nàng bảo hộ phía sau.

"Thái tử điện hạ, thời điểm vừa rồi ta tới tìm Tịch Nguyệt muội tử, thuận tiện có gọi người thông tri Hoàng hậu nương nương. Ngài không biết, Tịch Nguyệt muội muội này của ta rất biết pha trò khiến Hoàng hậu vui, nghe được nàng lạc đường, chỉ sợ sẽ dẫn người tới tìm. Ngài xem, hiện giờ quang cảnh như vậy, nếu bị các quý phu nhân trong Tần quốc nhìn thấy..." Mộ Khinh Ca cười đến vô cùng tà mị.

Cái gì! Hoàng hậu muốn tới!

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng cả kinh, âm thầm oán trách cách làm Mộ Khinh Ca.

"Ngươi đang uy hiếp bản Thái tử?" Tần Cẩm Tu nghiêng răng, lạnh lùng nói.

"Không phải vậy. Bôn tước gia chỉ là đang nói sự thật thôi. Huống hồ, ta là đang vì danh dự Thái tử suy nghĩ. Vị muội muội này của ta, coi như bị người nhìn thấy, nhiều nhất chính là rời khỏi Lạc Đô, sinh hoạt vẫn tốt như cũ. Nhưng nếu Thái tử ngươi bị người nhìn thấy, trước không nói ngươi ở Tần quốc có thể đi nơi nào. Chỉ sợ vị trí Thái tử này có giữ được hay không còn khó nói. Hoàng hậu nương nương cũng không hy vọng ngươi muốn làm vậy đi." Mộ Khinh Ca nhếch miệng cười nói.

Đột nhiên, ánh mắt nàng dừng trên lư hương tầm thường trong phòng, khói xanh lượn lờ kia khiến nụ cười nàng lạnh lẽo.

Lúc trước từ trong lời nói Bạch Tịch Nguyệt, nàng đã nghe ra Thái tử động tay chân.

Vừa rồi sau khi tiến vào, một bên cùng Thái tử giằng co, một bên âm thầm tìm kiếm vật khả nghi. Một Thiên điện không người lui tới, lại châm lư hương, có thể không kỳ quái sao?

Hơn nữa, mùi thơm này tựa hồ chỉ hữu hiệu với nữ tử, đối với nam tử... giống Tần Cẩm Tu hoàn toàn không có hiệu quả.

Nàng không lo lắng, thân thể nàng trải qua được tể cải tạo gien, bản thân có thể bài trừ độc tố khỏi người. Nhưng còn Tần Diệc Dao?

Ánh mắt chợt lóe, Mộ Kinh Ca đối với Tần Diệc Dao sau lưng nói: "Công chúa, người ra ngoài trước chờ ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Vẫn là trúng chiêu rồi

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Diệc Dao không rõ lắm nhìn nàng, cho rằng hẳn lo lắng quan hệ giữa mình và Thái tử, liền lắc đầu cự tuyệt: "Không cần, ta và người cùng nhau. Hơn nữa, tình huống hiện tại của Bạch cô nương, có nữ tử ở bên sẽ tốt hơn."

"Ngu ngốc!" Mộ Kinh Ca trong lòng thầm mắng một câu.

Lúc này, nàng không thể quá kích thích Tần Cẩm Tu. Nếu không người này mà phát điên, thật khó mà nói kết cục hôm nay sẽ thế nào.

Tần Cẩm Dao không muốn rời đi, Mộ Kinh Ca chỉ có thể mau chóng bức Tần Cẩm Tu đi, đem lui hương xử lý tốt.

Ánh mắt vừa chuyển, Mộ Kinh Ca lầu bầu nói: "Đi? Hình như ta nghe thấy tiếng bước chân. Chẳng lẽ là hoàng hậu dẫn người đến?"

Tần Cẩm Tu trong lòng căng thẳng, Mộ Kinh Ca tuy nói chói tai, nhưng cũng làm hắn tỉnh táo lại.

Hắn trước có phụ hoàng đang nhìn, sau có Duệ Vương như hồ rình mồi, hắn không có khả năng để người lấy được nhược điểm. Nhịn lửa giận trong lòng xuống, Tần Cẩm Tu rút cuộc buông Bạch Tịch Nguyệt ra đứng lên.

"Giải quyết tốt hậu quả cho bản Thái tử, bằng không thì... Hừ." Cao ngạo vút ra những lời này, Tần Cẩm Tu liền rời khỏi Thiên điện, sợ chậm một bước bị người bắt được.

Tần Cẩm Tu vừa đi, Tần Diệc Dao liền chạy tới bên người Bạch Tịch Nguyệt, kéo xuống vài bộ, bao lấy thân thể nàng ta.

Mộ Kinh Ca tức thì trực tiếp đi tới lui hương kia, hừ lạnh một tiếng, đem nó đánh nghiêng xuống mặt đất, dẫm nát hương liệu đang đốt trong đó.

Làm xong hết thấy, Mộ Kinh Ca mới đối với Tần Diệc Dao nói: "Tận lực giúp nàng xử lý tốt." Dứt lời, liền rời khỏi Thiên điện, đứng bên ngoài bạc thang chờ.

Không chờ bao lâu, Hoàng hậu liền suất lĩnh một đám người trùng trùng điệp điệp tới đây.

Xa xa nhìn thấy Mộ Kinh Ca đứng bên ngoài Thiên điện, liền hỏi nói: "Mộ tiểu tước gia, người sao đứng ở đây? Bỗng cung nghe nói Bạch cô nương lạc đường, đang sai người tìm kiếm khắp nơi đây."

Mộ Kinh Ca trong lòng cười lạnh, chỉ sợ nữ nhân này nghe được tin nhi tử mình cùng Bạch Tịch Nguyệt mất tích, mới vội vàng vàng chạy tới đi.

Mà những phu nhân đang theo tới đi, chỉ sợ do khó từ chối, mới để các nàng miễn cưỡng đi theo.

"Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Tịch Nguyệt đã tìm được. Nguyên lai là do không cẩn thận ngã, lúc này đang được Trường Nhạc công chúa mượn thiên điện trong hành cung xử lý chút thương thế, còn có y phục bị bẩn." Mộ Kinh Ca thông dong nói, nghe không ra chút nào hư giả.

Câu trả lời của nàng, khiến Hoàng hậu buông lỏng căng thẳng trong lòng. Lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, gật đầu nói: "Tìm được là tốt. Đã có Trường Nhạc công chúa bồi, Bỗng cung sẽ không tiến vào. Nếu có gì cần, cứ việc phân phó cung nữ là được."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương" Mộ Kinh Ca rũ mắt nói.

Sau đó, Hoàng hậu khẽ liếc nhìn cánh cửa Thiên điện đóng chặt sau lưng Mộ Kinh Ca, mới mang theo người trùng điệp rời đi.

Thẳng đến khi đám người Hoàng hậu biến mất trong tầm mắt, Mộ Kinh Ca mới chậm rãi mở cửa ra.

Tần Diệc Dao đi ra, đối với Mộ Kinh Ca nói: "Bạch cô nương bị thương xương sườn, không thể tùy ý di động. Ta sai người đem xe ngựa kéo tới,

chúng ta liền rời đi."

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, đồng ý nàng an bài.

Thấy Mộ Khinh Ca đồng ý, Tần Diệc Dao liền đi xuống an bài. Vị băng sơn công chúa, tựa hồ dần lộ ra một mặt hiền huệ.

Chỉ chớp lát, xe ngựa Trường Nhạc công chúa liền chậm rãi chạy vào Thiên điện.

Tần Diệc Dao có chút khó xử đối Mộ Khinh Ca nói: "Bạch cô nương dù sao cũng là thân chờ gả, thị vệ ta sợ là không tiện chạm vào nàng. Bọn tỷ nữ lại sợ không cẩn thận động đến thương thế, hại xương sườn bị lệch vị trí."

Mộ Khinh Ca nhìn nàng, nghe nàng nói xong liền hỏi: "Ngươi muốn như thế nào?"

Tần Diệc Dao khẽ cắn môi, rũ mắt nói: "Ngươi và nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, không bằng ngươi ôm nàng lên xe ngựa?"

Mộ Khinh Ca như cười như không nói: "Ngươi ngược lại rất thiện tâm."

Tần Diệc Dao sắc mặt biến trắng, trầm mặc không nói. Trong nội tâm, nàng không hy vọng Mộ Khinh Ca và Bạch Tịch Nguyệt có tiếp xúc thân mật. Nhưng, bộ dạng Bạch Tịch Nguyệt lại khiến nàng sinh lòng trắc ẩn.

Nàng trầm mặc, khiến Mộ Khinh Ca trong lòng than một tiếng. Duỗi tay vỗ nhẹ trên má nàng hai tiếng: "Tâm địa thiện lương không tồi, nhưng phải xem đối tượng. Có nghe qua chuyện xưa nông phu và xà không?"

Tần Diệc Dao hoảng hốt lắc đầu.

Mộ Khinh Ca nhếch miệng nói: "Ngày khác nói cho ngươi nghe." Dứt lời, liền vào Thiên điện.

Trên thực tế, Tần Diệc Dao căn bản không nghe thấy Mộ Khinh Ca nói cái gì, chỉ là bị động tác thân mật đột nhiên của hắn khiến tâm thần lắc lư.

Chờ nàng khôi phục lại, Mộ Khinh Ca đã ôm Bạch Tịch Nguyệt đi ra, trực tiếp lên xe ngựa.

Nhìn bóng lưng hai người tiến vào xe ngựa, Tần Diệc Dao trong lòng dâng lên một cổ chua xót.

Ngay thời điểm nàng buồn bã mất mát, hồng y yêu đã thuộc về Mộ Khinh Ca từ xe ngựa chui ra, đối nàng hô: "Còn chưa lên, chờ cái gì?"

Tâm Tần Diệc Dao đóng băng, dưới cái nhìn chăm chú của Mộ Khinh Ca nổi lên một tia hơi ngọt.

Nàng lần đầu lộ ra một mặt cười như xuân phong, lên xe ngựa.

Xe ngựa, chậm rãi chạy ra Thú Liệp tràng hoàng gia.

Chỉ sợ, Bạch Tịch Nguyệt chủ động yêu cầu tới đây, thế nào cũng không tưởng được, bản thân sẽ lấy bộ dạng thảm hại này trở về Mộ phủ.

Quyền quý không kết giao được, lại thiếu chút nữa bị Thái tử...

Vừa nghĩ tới nguy hiểm trong Thiên điện vừa rồi, Bạch Tịch Nguyệt nước mắt lần nữa rơi xuống.

Bị thương xương sườn, chỉ có thể nằm thẳng. Bằng không không cẩn thận động đến, đều có thể tạo thành trọng thương ở tạng phủ.

Cho nên, hơn một nửa không gian trong xe ngựa, đều nhường cho Bạch Tịch Nguyệt nằm thẳng.

Cũng may, nàng có thực lực hoàng cảnh trung giai, thương thế như vậy còn có thể chịu đựng, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, thì không có cái gì trở ngại. Điều này khiến cho nàng thoáng yên tâm.

Vốn cho mình lần này xong đời, lại không nghĩ, cuối cùng lại là Mộ Khinh Ca cứu mình.

Cái phế vật hoàn khổ này, tựa hồ cũng không phải vô dụng như vậy.

Bạch Tịch Nguyệt nằm trên xe ngựa, hồi tưởng lại lúc trước Mộ Khinh Ca ở trước mặt Thái tử khủng bố như vậy chậm rãi nói, dăm ba câu cứu thanh danh của mình, không biết như thế nào, cư nhiên có chút động tâm.

Trong cơ thể, bởi vì bị thương mà xem nhẹ xao động khác thường, lúc này phảng phất lại lần nữa phát tác.

Dần dần, gương mặt tái nhợt của Bạch Tịch Nguyệt trở nên phần hồng nóng lên.

Bởi vì nàng là nằm, hai người ngồi bên kia cũng không phát hiện.

"Khinh Ca..." Bạch Tịch Nguyệt chiếm cứ nửa không gian trong xe ngựa, Tần Diệc Dao chỉ có thể cùng Mộ Khinh Ca chen lấn nửa còn lại.

Nghe được thanh âm có chút run rẩy từ phía sau truyền đến, Mộ Khinh Ca chuyển mắt quay đầu lại.

Chống lại, là hai con mắt Tần Diệc Dao như nước, bộ dạng kiều diễm.

"Người làm sao vậy?" Mộ Khinh Ca nhú mày nói.

"Ta... Ta không biết làm sao, cảm thấy thân thể nóng quá, cả người nhũn ra." Tần Diệc Dao nói nhỏ như muỗi kêu. Thanh âm lạnh như băng sương ngày thường thế nhưng có chứa một tia mỉa ý.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hạ được muội người

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Khinh Ca, ta nóng quá." Thanh âm Tần Diệc không như dĩ vãng quạnh quẽ, ngược lại mang theo một tia kiều mị.

Dứt lời, thân thể nàng vô lực dựa vào Mộ Khinh Ca, tựa hồ có thể từ trên người hắn hấp thu khí tức, vuốt xuống khô nóng xa lạ trong nội tâm nàng.

Hai con người Mộ Khinh Ca mãnh liệt trợn ra, tiếp được Tần Diệc Dao đảo tới người mình, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe đến bên kia truyền đến một tiếng ưm, lập tức quay đầu nhìn lại.

Bạch Tịch Nguyệt đang nằm thẳng, giờ phút này không màng đến thương thế bản thân, cuộn rút thành một đoàn, gương mặt không ngừng cọ sát gấm vóc dưới thân. Hai mắt híp lại, như say rượu lộ ra thần sắc mê ly.

"Khinh Ca..." Tần Diệc Dao ở đâu còn bộ dáng cao lãnh ngày thường, quả thực giống như biến thành rắn nước, muốn trèo quần lên người Mộ Khinh Ca.

Tay nhỏ mang theo hơi lạnh, thậm chí muốn duỗi vào trong vạt áo Mộ Khinh Ca. Sợ tới mức Mộ Khinh Ca nhanh chóng bắt được, đem tay gạt trở về.

Lúc trước Mộ Khinh Ca còn chưa kịp phản ứng, hai nàng là chuyện gì xảy ra.

Như vậy lúc này, nàng đã hoàn toàn minh bạch.

Đáp án, khiến cả người nàng đều không tốt: Tần Cẩm Tu người cái tên ăn tạp! Hạ được luôn cả muội người rồi!

"Khinh Ca, ta thật khó chịu." Cả người Tần Diệc Dao đều dán lên người nàng, dùng âm thanh dụ hoặc chậm rãi nói.

Mộ Khinh Ca hai vai lập tức căng thẳng, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Nhú mày, nàng từ trong không gian móc ra bình sứ nhỏ. Bên trong chứa thanh tâm tán nàng luyện chế lúc trước, tuy rằng không phải giải được, nhưng ít nhất có thể không chế một chút.

Không suy nghĩ nhiều, Mộ Khinh Ca liền đem nửa lọ được phần đổ vào trong miệng Tần Diệc Dao, còn lại nửa bình thì để Bạch Tịch Nguyệt ăn vào.

Có lẽ thanh tâm tán tán ra tác dụng có thể chống lại một ít được lực, hai người ăn vào thanh tâm tán giờ phút không còn như vừa rồi, hơi thở bằng phẳng rất nhiều, nhưng trên người như cũ vẫn nóng vô cùng.

Cả người Tần Diệc Dao xụi lơ dựa vào Mộ Khinh Ca, tựa hồ lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Bạch Tịch Nguyệt nằm một bên cũng không tốt hơn nơi nào, nàng hít mùi thơm so với Tần Diệc Dao nhiều hơn, lại còn bị thương trong người, sức chống cự liền càng yếu đi.

Nhìn Bạch Tịch Nguyệt một thân bạch y nhiễm máu, Mộ Khinh Ca nhú nhú mày.

Nàng vốn muốn sau khi trở lại Mộ phủ liền tìm đại phu đến trị liệu giúp Bạch Tịch Nguyệt, nhưng nàng ta vừa rồi bị được lực khống chế động thân thể, tựa hồ lại tăng thêm thương thế, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ...

Phiền toái!

Ở trong lòng nắng một câu, Mộ Khinh Ca đẩy màn xe ra, nhìn cửa hàng hai bên đường, con mắt thanh tịnh nhanh chóng tìm kiếm.

Rất nhanh, trong mắt nàng sáng lên. Một y quán chiều bài lọt vào trong mắt nàng.

"Dừng lại." Nàng nhanh chóng phân phó.

Có lẽ do Tần Diệc Dao trước đó phân phó, đội thị vệ phủ công chúa và xe ngựa đều theo lời ngừng lại.

Ngoài xe ngựa, cung nữ của Tần Diệc Dao lập tức vén rèm xe lên hỏi: "Tiểu tước gia, có chuyện gì vậy?"

Mộ Khinh Ca đem Tần Diệc Dao cẩn thận cất kỹ, mới đối với cung nữ: "Thương thế Bạch Tịch Nguyệt không thích hợp tiếp tục ngồi xe ngựa, ta trước mang nàng đi y quán trị liệu, các người phải người đi một chuyến tới Mộ phủ, để bọn họ phải một chiếc xe ngựa lại đây."

"Vâng." Không có bất kỳ dị nghị, cung nữ liền đi xuống an bài.

Mộ Khinh Ca quay người, đem Bạch Tịch Nguyệt đang nằm ôm ngang lên, xuống xe ngựa, lại phân phó bất luận kẻ nào đều không được tiến vào xe ngựa, mới tiến vào trong y quán.

Trong quá trình giúp Bạch Tịch Nguyệt trị liệu, người phải đi Mộ phủ cũng mang theo xe ngựa và thị vệ chạy tới.

Trong khi chờ đợi, Mộ Khinh Ca lại để cho lão đại phu y quán kê một ít chén thuốc an thần, dùng để ức chế xuân độc trong cơ thể nàng.

Cũng may, Tần Cẩn Tu không dùng loại xuân dược bá đạo gì, mà là một loại dược phấn trợ hứng. Dược lực không phải rất mạnh, dược trong người chỉ cần qua một hồi khó chịu nhất kia, sẽ dần bình ổn xuống, không cần phải tìm tráng nam đến giải dược.

Bạch Tịch Nguyệt tuy rằng trúng độc sâu hơn, nhưng bởi vì thương thế đau nhức cùng tác dụng của thuốc an thần, xuân độc đã không còn đáng ngại. Khi xe ngựa và thị vệ Mộ phủ đi vào y quán, nàng đã trị liệu xong, lâm vào hôn mê.

Mà độc trong cơ thể Tần Diệc Dao vẫn chưa hoàn toàn biến mất, trong xe ngựa thì thoáng phát ra tiếng ngậm như muỗi kêu.

"Tiểu tước gia." Thị vệ Mộ phủ nhìn thấy Mộ Khinh Ca liền đồng loạt hành lễ.

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, ở trong đám người Mộ phủ thấy được Lục Chi nha hoàn của Bạch Tịch Nguyệt.

"Lục Chi."

Lục Chi nghe tiếng tiến lên, trong mắt mang theo tia nôn nóng: "Lục Chi bái kiến tiểu tước gia. Xin hỏi tiểu tước gia, cô nương nhà ta như thế nào?"

"Nàng ở trong Thủ Liệp tràng không cẩn thận bị thương, hiện tại đã không còn lo ngại." Mộ Khinh Ca sơ lược. Thầm nghĩ, cung nữ phủ công chúa này cũng thật thông minh, lúc đi thông tri Mộ phủ còn biết đem Lục Chi gọi tới, giám sát cho nàng rất nhiều phiền toái.

"Cô nương bị thương sao!" Lục Chi lập tức kinh hoảng.

Phản ứng này, khiến cho Mộ Khinh Ca không vui hơi nhũn mảy.

Nàng không phải đã nói không còn đáng ngại sao? Huống chi, chủ tử nàng ta có thực lực hoàng cảnh trung giai, điểm tổn thương ấy tính là cái gì?

Phát giác thấy sắc mặt Mộ Khinh Ca biến hóa, Lục Chi vội cúi đầu xin lỗi: "Thực xin lỗi tiểu tước gia, Lục Chi chỉ là lo lắng cô nương."

"Được rồi." Mộ Khinh Ca khoát tay nói: "Cô nương nhà ngươi bị thương xương sườn, không nên lộn xộn. Một hồi ngươi liền bồi nàng trở lại trong phủ tĩnh dưỡng, có yêu cầu gì trực tiếp tìm quản gia là được."

"Tiểu tước gia, ngài không trở về phủ sao?" Lục Chi kinh ngạc hỏi. Biểu tình kia tựa như đang nói, "Cô nương nhà ta bị thương, còn là theo chân ngươi ra ngoài mà bị thương. Ngươi sao có thể đem nàng vứt bỏ như vậy, bản thân còn ở ngoài phủ chơi đùa?"

"Hành tung của ta còn phải hướng ngươi thông báo?" Mộ Khinh Ca ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng.

Ánh mắt kia, khiến Lục Chi trong lòng run lên, chỉ cảm thấy một cổ hàn khí kéo tới. Vội vàng lắc đầu: "Là Lục Chi quá phận."

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, quay người đối với thị vệ Mộ phủ phân phó vài câu, liền ra khỏi y quán chui vào trong xe ngựa của Trường Nhạc công chúa.

Sau khi nàng lên xe, xe ngựa chậm rãi đi, hướng tới phương hướng phủ công chúa.

Lục Chi nhìn chằm chằm vào bóng dáng xe ngựa rồi đi, bất mãn trong lòng đều viết lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Bạch Tịch Nguyệt nghĩ nhiều

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Lục Chi cô nương, được Bạch cô nương đã lấy xong, nếu không có chuyện gì, chúng ta sẽ hộ tống hai vị cô nương hồi phủ." Thị vệ Mộ phủ đi tới sau lưng Lục Chi, âm thanh lạnh lùng nói.

Lục Chi vội thu hồi tinh thần, quay người đối với thị vệ lộ ra nét mặt tươi cười: "Vậy làm phiền thị vệ đại ca."

"Không dám. Thuộc hạ bất quá là nghe theo Tiểu tước gia phân phó." Thị vệ quy củ đáp.

Bạch Tịch Nguyệt được đưa lên xe ngựa Mộ phủ, được thị vệ hộ tống, trở về Mộ phủ. Mà Mộ Khinh Ca tức thị đưa Tần Diệc Dao về phủ công chúa, vì phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh, nàng tiến vào phủ công chúa, liền sai người mang nước lạnh cho Tần Diệc Dao tắm, lại đem nàng đặt vào trong phòng nghỉ ngơi.

Bản thân phân phó tỷ nữ phủ công chúa, chuyển đến một chiếc ghế, chuẩn bị tốt trà xanh mỹ thực đặt trong sân, bên ngoài gian phòng Tần Diệc Dao.

Mới vừa trở lại Mộ phủ, nằm tại giường trong phòng mình, Bạch Tịch Nguyệt liền âm u tĩnh lại.

Cảnh tượng quen thuộc trước mắt, cùng với lúc nàng ta trước khi mất ý thức khác nhau, khiến nàng trong lòng cả kinh, theo bản năng nắm chặt vật áo mình. Khi nhìn thấy bóng lưng Lục Chi bận rộn trong phòng, mới thoáng thả lỏng lại.

"Lục Chi." Bạch Tịch Nguyệt mở miệng nhẹ gọi.

Ngực truyền đến cơn đau, khiến ký ức sợ hãi của nàng chậm rãi khôi phục.

Thanh âm sau lưng, khiến Lục Chi nhanh chóng xoay người.

Nhìn thấy Bạch Tịch Nguyệt đã tỉnh lại, nàng vội chạy đến bên người: "Cô nương, người tỉnh rồi?"

Bạch Tịch Nguyệt mím môi gật đầu, hỏi: "Ta trở về thế nào?" Trong thoáng chốc, nàng nhớ kỹ mình là được Mộ Khinh Ca ôm lên xe ngựa phủ công chúa, sau đó trí nhớ của mình đều một mảnh hỗn loạn, dù cho hiện tại đầu óc nàng cũng đang hỗn loạn.

"Tự nhiên là nô tỳ đón người trở về." Lục Chi ngẩng đầu nói.

Tiếp theo lại thêm nắm thêm muối nói: "Cô nương người cũng không biết, tiểu tước gia rõ ràng biết người bị thương, cư nhiên đem người ném ở y quán ven đường, liền đi cùng cái vị công chúa kia khênh khênh ta ta. Là nô tỳ đem người từ trong y quán tiếp trở về."

Bạch Tịch Nguyệt trong mắt lạnh lẽo, Lục Chi nói khiến cho nàng ta dâng lên một cỗ lửa giận lần ất cả cơn đau.

Nàng ta cư nhiên cứ vậy bị Mộ Khinh Ca tùy ý ném vào y quán ven đường?!

Không đúng!

Đột nhiên, ở trong trí nhớ hỗn loạn, Bạch Tịch Nguyệt lơ mơ nhớ được Trường Nhạc công chúa có chút dị thường dựa vào Mộ Khinh Ca, mà bản thân...

Bỗng chốc, gương mặt Bạch Tịch Nguyệt vì nóng lên mà biến hồng.

Nàng cư nhiên để Mộ Khinh Ca thấy một mặt chật vật của mình, cho dù là nàng bị chịu ảnh hưởng được vật. Nhưng, thân là nữ tử, nàng ở trước mặt Mộ Khinh Ca như vậy, mà hắn vẫn vứt bỏ mình, ôm ấp Trường Nhạc công chúa?

Lập tức, hai gò má đỏ của nàng, trở nên trắng bệch âm trầm.

Hắn thấy được da thịt mình, thấy được... Chẳng lẽ không nên phụ trách sao?

Trong mắt lạnh băng, dấy lên lửa giận phần nộ.

"Cô nương, người làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? Thế nào sắc mặt vừa đỏ lại trắng? Nô tỳ lại đi mời đại phu giúp người đi." Lục Chi lập

tức xoay người.

"Người đứng lại!" Bạch Tịch Nguyệt quát lạnh, ngăn trở động tác Lục Chi.

"Cô nương?" Lục Chi không hiểu quay người nhìn Bạch Tịch Nguyệt nằm trên giường toàn thân tỏa ra hơi lạnh.

Ánh mắt Bạch Tịch Nguyệt âm trầm nhìn về phía nàng, cắn răng nói: "Lúc người đi đón ta thấy được cái gì nói chi tiết, không được có nửa điểm giấu giếm."

Lục Chi trong lòng cả kinh, tưởng giấu giếm trong lời nói của mình bị chủ tử phát hiện, vội vàng quỳ xuống nói: "Cô nương bớt giận, Lục Chi không phải cố ý giấu giếm. Lục Chi cũng là do tức giận quá, tiểu tước gia biết rõ cô nương bị thương, còn có tâm tư vui đùa bên ngoài, mới... Mới..."

Bạch Tịch Nguyệt nghe được nhũn mày, nhưng là đoán được Lục Chi hiểu lầm.

Thấy chủ tử nhũn mày, trong lòng Lục Chi run lên, vội nói: "Là... Là tiểu tước gia đem cô nương đưa đến y quán trị liệu, lại phái người đến phủ kêu thị vệ và nô tỳ tới y quán. Sau khi cô nương trị liệu xong, tiểu tước gia phân phó nô tỳ chiếu cố tốt cô nương, lại phân phó thị vệ lấy được xong, liền đưa tiểu thư về."

"Ta muốn nghe không phải là cái này." Bạch Tịch Nguyệt trực tiếp cắt đứt lời nói Lục Chi. Nàng mới mặc kệ Mộ Khinh Ca an bài chu toàn như thế nào, tóm lại hấn vút bỏ nàng là sự thật.

"Kia... Cô nương muốn nghe cái gì?" Lục Chi vẻ mặt mờ mịt.

Hai con người Bạch Tịch Nguyệt nhũn lại, trầm giọng hỏi: "Lúc người đến y quán, có nhìn thấy Trường Nhạc công chúa?"

Ách...

Lục Chi sững sốt, tựa hồ không đuổi kịp tư duy của chủ tử. Nhưng nàng vẫn theo tình hình thực tế trả lời: "Nô tỳ không nhìn thấy công chúa, nhưng nhìn thấy xe ngựa công chúa dừng ngoài cửa y quán, chung quanh xe ngựa còn có tỳ nữ công chúa phủ và thị vệ."

"Mộ Khinh Ca rời khỏi y quán, liền lên xe ngựa phủ công chúa?" Bạch Tịch Nguyệt lại hỏi.

Lục Chi dùng sức gật đầu: "Nô tỳ tận mắt nhìn thấy tiểu tước gia lên xe ngựa phủ công chúa, hấn vừa lên xe, xe ngựa liền rời đi."

Bạch Tịch Nguyệt sắc mặt triệt để trầm xuống, hận ý trong lòng rốt cuộc ngăn không được.

"Mộ Khinh Ca, người lại dám đối với ta như vậy? Năm đó cha ta vì cứu gia gia người mà chết trận sa trường. Bởi vì phụ thân chết, mẫu thân tuyệt vọng tự sát, mà ta vốn nên là thiên chi kiêu nữ, lại biến thành một nữ cô nhi ăn nhờ ở đậu. Hiện giờ, ta và Trường Nhạc công chúa đồng thời trúng độc, ta còn có thương tích trong người, thậm chí trúng độc so với nàng càng nặng hơn. Người lại bỏ ta đi, không muốn cứu ta, chỉ muốn đi cứu vị công chúa cao quý kia phải không?"

Đột nhiên, trong bụng Bạch Tịch Nguyệt nổi lên một đoàn tà hỏa, trong nháy mắt khiến cho nàng trở nên vô lực. Loại xao động đã trải qua hai lần này, khiến sâu trong đôi mắt nàng hiện đầy tuyệt vọng.

"Ha ha a..." Bạch Tịch Nguyệt phát ra bi thương cười lạnh. Nàng biết rõ, độc kia chưa giải.

Cái loại độc này, nếu không cùng người... Như thế nào giải? Nếu mặc kệ lan tràn, thời điểm lý trí mình bị phá hủy, nàng bạo thể mà chết, hay là tùy ý tìm người giải độc?

Trong lòng bi phẫn cùng tuyệt vọng, khiến Bạch Tịch Nguyệt cả người đều che kín hơi thở khủng bố, sợ tới mức Lục Chi không khỏi lui về sau hai bước.

Kỳ thật, Bạch Tịch Nguyệt căn bản không nghĩ tới, giờ phút này trong thân thể khác thường, chỉ là được lực tản đi dao động một lần cuối cùng. Chỉ cần nàng ta kiên trì chịu đựng qua, liền không sao.

Nàng ta cho là mình trúng loại độc vô cùng bá đạo, kết quả cuối cùng không phải là chết, chính là thất thân với người. Chỉ có kết quả như vậy mới phù hợp với tính cách Thái tử Tần Cẩn Tu âm độc khủng bố.

Không! Nàng không muốn chết!

Không có lấy được hết thứ nên thuộc về nàng, nàng sao có thể chết?

Trong mắt Bạch Tịch Nguyệt dấy lên không cam lòng.

Thế nhưng...

Nếu không muốn chết, nàng nên tìm người nào giải độc?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Điện hạ cứu ta

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thế nhưng...

Nếu không muốn chết, nàng phải tìm ai giải độc?

Bạch Tịch Nguyệt trong mắt phức tạp hiện lên thần sắc thống khổ. Đối với nữ tử, trong sạch trọng yếu như thế nào. Mà giờ khắc này, nàng vì mạng sống, bắt buộc phải qua loa cho xong sao?

"Đều là người! Đều là người hại ta!" Bạch Tịch Nguyệt rống giận, chẳng sợ kéo thương thế trên ngực, nàng cũng không hề hay biết.

Nếu Mộ Khinh Ca chịu cứu nàng, mặc dù sau đó nàng sẽ không cam lòng và khó chịu, nhưng cũng xem như là lựa chọn miễn cưỡng có thể tiếp thu. Nhưng Mộ Khinh Ca lại vứt bỏ nàng, lựa chọn cứu Trường Nhạc công chúa.

Vậy còn nàng?

Nên tìm ai tự cứu? Gã sai vật trong phủ, hay là thị vệ? Hoặc là người qua đường?

Nghĩ đến khả năng này, hận ý trong lòng nàng đối với Mộ Khinh Ca liền nhảy lên tới đỉnh.

Mộ Khinh Ca, người đợi đấy! Ta sẽ khiến người phải hối hận ngày hôm nay đã đối xử như vậy với ta.

"Cô nương... Cô nương..." Bộ dạng Bạch Tịch Nguyệt lúc này, khiến Lục Chi sợ hãi, không dám tới gần.

"Thay y phục cho ta, ta muốn xuất phủ." Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên bình tĩnh phản phó.

Nàng mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng lại nôn nóng vô cùng.

Nàng nhất định phải giải độc trước khi được lực hoàn toàn bộc phát, mà chuyện này tuyệt không thể truyền ra ngoài. Biện pháp duy nhất chính là xuất phủ tìm người giải độc, chờ độc giải xong, lại đem người nọ giết!

Đem kế hoạch trong lòng tính toán tốt, Bạch Tịch Nguyệt trong mắt một mảnh lạnh băng, tràn ngập sát ý.

"Cô nương, trên người ngài có thương tích, lúc này sao có thể xuất phủ?" Lục Chi khuyên nhủ.

"Bảo người chuẩn bị liền chuẩn bị đi, đâu ra nhiều lời nói nhảm như vậy?" Bạch Tịch Nguyệt giận mắng, thời gian cấp bách, nha đầu này lại còn lải nhải, thật là hận không thể tát một cái, giết cho xong chuyện.

Lục Chi bị rống khiến tâm can run lên, sắc mặt trắng bệch đi xuống chuẩn bị.

Bạch Tịch Nguyệt trước mặt người khác nhu nhược ôn hòa, cũng chỉ có nha hoàn bên người nàng ta biết được bản tính chủ tử.

Rất nhanh, Bạch Tịch Nguyệt liền thay xong bạch y vô nhiễm, bên ngoài khoác thêm một kiện áo choàng che giấu.

Chuẩn bị tốt hết thấy, Bạch Tịch Nguyệt chịu đựng cơn đau ngực truyền đến, còn có xao động lan tràn từ bụng tới khắp tứ chi, cảnh cáo Lục Chi: "Người lưu lại trong phòng, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào. Nếu có người tới hỏi, người nói ta trong phòng nghỉ ngơi, không thể bị quấy rầy."

Lục Chi vội vàng găt đầu.

Bạch Tịch Nguyệt quay người rời khỏi phòng.

Lấy công lực của nàng, muốn không bị phát hiện rời khỏi Mộ phủ không khó. Huống chi, nàng quen thuộc địa phương và thời gian thủ vệ Mộ phủ đối vị trí tuần tra.

Mang theo hận ý và không cam lòng xuất phủ, Bạch Tịch Nguyệt trong lòng lại có chút sợ hãi.

Nàng nên tìm ai? Tìm người nào?

Lập tức, một loại bất lực ập vào trong lòng. Phảng phất, giữa thiên địa này, nàng giống như bèo dạt lè loi trôi nổi, không nơi nương tựa, càng không có người để ý.

Dòng người rộn ràng trên đường cùng nàng không có nửa điểm quan hệ.

Những nam tử xa lạ hi hi nộ kia, đều làm nàng buồn nôn. Nàng sao có thể để cho những kẻ phàm phu tục tử kia làm..

Không khỏe trong người, đã dần dần hòa hoãn. Nhưng, Bạch Tịch Nguyệt đã lâm vào hận ý mãnh liệt căn bản không chú ý đến điểm này. Giờ phút này, trong đầu nàng ta chỉ có một ý niệm, chính là không nhanh chút tìm người giải độc, nàng sẽ chết rất khó coi.

Trong lúc hoảng hốt, Bạch Tịch Nguyệt đụng phải một người.

Thân thể mềm mại như liễu ngã ra sau, một bàn tay đứng lúc kịp thời ôm eo nàng, đem nàng kéo lại.

Bạch Tịch Nguyệt ngược mắt vừa thấy, nhìn rõ ràng khuôn mặt người đang ôm eo nàng tiến vào đáy mắt, nàng ta giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, kích động nói: "Duệ Vương, cứu ta!"

Mới vừa từ hoàng miếu thả ra, Tần Cẩm Hạo nhíu mày, ngũ quan lạnh lùng mang theo một tia nghi hoặc.

Bị phạt yên tĩnh suy nghĩ trong hoàng miếu ba tháng, nhưng bởi vì mẫu phi hấn trong hậu cung nỗ lực, làm hấn sớm bỏ được lệnh cấm. Phiên muộn lúc trước khiến tâm tình hấn cực kém, chuẩn bị cùng vài tùy tùng ra cửa giải sầu, lại không nghĩ cư nhiên đụng phải Bạch Tịch Nguyệt sống nhờ Mộ phủ.

Càng làm cho hấn không thể tưởng được chính là, lời nói đầu tiên sau khi hai người gặp mặt, cư nhiên là nàng muốn hấn cứu nàng.

"Bạch cô nương làm sao vậy?" Tần Cẩm Hạo bất động thanh sắc hỏi.

Gương mặt tuấn lãng lạnh nhạt ngày đêm tư tưởng đột nhiên xuất hiện trước mắt Bạch Tịch Nguyệt, điều này khiến cho nàng cảm giác đây tất cả đều là trời cao an bài. Chân mệnh thiên tử đã định trước của nàng chính là Duệ Vương.

Thân thể cùng tư tưởng dày vò, nàng rốt cuộc nhìn không được nhào vào trong ngực Tần Cẩm Hạo, gắt gao ôm thắt lưng hấn, căn bản không quan tâm giờ phút này đang trên đường cái.

Hành vi lớn mật của Bạch Tịch Nguyệt, khiến ánh mắt Tần Cẩm Hạo lạnh lùng.

Hấn mới vừa bỏ lệnh cấm, không nghĩ muốn ngay lúc này lấy dính tin đồn nhảm gì.

Hướng tùy tùng sau lưng nhảy mất ra dấu, người sau ngậm hiểu rồi đi, hấn mới thoáng đẩy Bạch Tịch Nguyệt ra, nỗ lực dùng thanh âm ôn nhu hỏi: "Phía trước có trà lâu, ta đã sai người đi chuẩn bị. Bạch cô nương không bằng đi cùng ta, uống chút trà, đem tâm tình bình tĩnh lại, rồi hãy nói chuyện gì xảy ra cũng không muộn. Nếu là chuyện bốn vương có thể giúp, bốn vương quyết không chối từ."

Bạch Tịch Nguyệt sao sẽ phản đối?

Duệ Vương chính là thuốc cứu mạng trời cao ban cho nàng, vô luận thế nào nàng đều sẽ không bỏ qua.

Hướng chi, nàng có lòng tin. Một khi nàng cùng Duệ Vương có phu thê chi thực, tương lai hậu vị Tần quốc nhất định là của nàng!

Đến lúc đó, cái gì Mộ phủ, cái gì Mộ Khinh Ca, còn có Thái tử kia, nàng đều nhất nhất trả thù, làm cho bọn họ trước mặt nàng thống khổ cầu xin.

Bạch Tịch Nguyệt theo Tần Cẩm Hạo đi vào trà lâu, tiến nhả gian.

Lúc này, nàng cảm thấy thân thể mình đã bắt đầu run rẩy, không cách nào tiếp tục nhẫn nại.

Thời điểm Tần Cẩm Hạo châm trà, nàng gấp gáp mở miệng: "Điện hạ, ta có chuyện quan trọng muốn nói, có thể hay không khiến những người khác rời đi trước?"

Động tác Tần Cẩm Hạo khẽ dừng, ngược mắt nhìn về phía nàng. Đích xác thấy vệt vàng trong mắt nàng, mới đối với tùy tùng tâm phúc nói: "Được rồi, các người đi xuống trước đi."

Tùy tùng tâm phúc tự nhiên không có dị nghị, đồng loạt ly khai.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn dư lại hai người Tần Cẩm Hạo và Bạch Tịch Nguyệt.

"Bạch cô nương, hiện tại có chuyện gì người có thể nói." Tần Cẩm Hạo mở miệng.

Đúng a! Không có thời gian rồi.

Bạch Tịch Nguyệt run rẩy đứng lên, khăn trang điểm mím môi, trong mắt như nước nhìn Tần Cẩm Hạo, đột nhiên cúi bỏ áo choàng trên người mình, mặc kệ

nó rơi xuống đất.

Tần Cẩm Hạo con mắt hơi co lại, sắc mặt căng thẳng hỏi: "Bạch cô nương, người đây là vì sao?"

Bạch Tịch Nguyệt hai hàng lệ chảy ra, liều lĩnh nhào vào trong ngực Tần Cẩm Hạo, ôm chặt hắn, gấn sát ngực hắn, nghe thanh âm trái tim đập lên trong lồng ngực, dùng thanh âm run rẩy nói: "Điện hạ, cứu cứu Tịch Nguyệt. Muốn ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Thiếu niên phong lưu mỹ kiều nương

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong phủ Trường Nhạc công chúa, Mộ Khinh Ca thủ đến khi sắc trời hơi tối, bên trong lại vẫn chưa có động tĩnh.

"Tiểu Ca nhi, được tính trong cơ thể vị công chúa kia đã qua, đã ngủ rồi." Đột nhiên, thanh âm yêu nghiệt nào đó không hề đoán trước xâm nhập vào trong đầu Mộ Khinh Ca.

Làm cho Mộ Khinh Ca đang uống trà thiếu chút bị hớp nước trà làm sặc chết.

"Khụ khụ khụ..." Sát! Có cần phải dọa người thế không.

Hơi thở từ từ bình ổn, Mộ Khinh Ca đen mặt, từ trên ghế đứng lên, xoay người nhìn thoáng qua phía sau phòng. Yêu quái tiên sinh nói, nàng không hoài nghi.

Cho dù hắn không nói, dựa theo thời gian mà tính, được tính cũng nên đi qua.

Như vậy, nàng liền không cần tiếp tục lưu lại.

Tiêu sái phủi tro bụi không tồn tại trên trường bào, Mộ Khinh Ca phát tay áo rời đi, tóc đen bừa bãi vương lên trong gió.

Vừa ra khỏi Trường Nhạc công chúa phủ, cảnh sắc ngoài phủ phản chiếu trong mắt Mộ Khinh Ca bỗng tối lại, nháy mắt, trước mắt tầm mắt nàng lập tức khôi phục.

Nhưng lại không phải cảnh tượng vừa rồi kia.

Nàng không còn đứng ở đường cái ngoài phủ công chúa, mà là đứng trong một mảnh tiên cảnh.

Bốn phía, tiên khí mật mù, sương trắng như sa.

Quanh thân nàng, đều là cây lê như ngọc, hoa lê như tuyết trên cây, lại tựa như sương bạc quấn vào, đẹp đến mức khiến người không rời khỏi tầm mắt.

Mộ Khinh Ca một thân kinh hồng tuyệt diệu, đứng giữa hàng cây lê, yêu đã đến mức phảng phất như giọt huyết từ trên không rơi xuống, lộ ra một loại dụ hoặc chí mạng.

Nàng nhìn chung quanh bốn phía, nhìn thấy chỉ là hàng lê dài không dứt. Xa hơn phía chân trời, bị sương trắng bao phủ, giấu đi cảnh trí phía xa.

Đột nhiên, cây lê trước mặt nàng tự động tách ra hai bên, lộ ra một con đường nhỏ thẳng tắp.

Mộ Khinh Ca nhướng mày, thần sắc bình tĩnh bước vào đó.

Khi nàng vừa đi vào trong, cây lê sau lưng nàng lại tự động khép lại, dường như cái gì đều không có phát sinh.

Càng đi vào trong, hàng lê hai bên càng trong suốt như tuyết, thậm chí còn có mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt truyền đến. Mộ Khinh Ca thuận đường mà đi, bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng nước róc rách.

Bên tai vừa động, bước chân Mộ Khinh Ca không có nửa điểm dừng lại.

Rốt cuộc, hiện ra cuối con đường.

Mộ Khinh Ca thấy một ao hồ được cây lê vây quanh.

Ao trì trước mặt, tỏa ra tầng tầng sương trắng, trong ao còn tỏa ra bọt khí thật nhỏ. Một bóng lưng nam nhân đối diện nàng, tóc đen bị nước thấm ướt, trôi lơ lửng lơ trên mặt nước, mang theo tia khí mờ mờ. Nước ao lăn tăn nhân nhặt giọt nước, khó khăn vây quanh thất lưng hắn. Thân hình thon dài cao ngất, bả vai căng đầy rộng lớn, từng nét bút, đều như kiệt tác trên trời. Giọt nước thuận theo thân hình hoàn mỹ của hắn chảy xuống, phác họa ra thất lưng duyên dáng, mỗi một chỗ đều lộ ra một loại dụ hoặc trí mạng!

Mộ Khinh Ca xem đến trọn mắt há mồm, cái thân thể tỏa ra hormone giống đực nồng liệt này, khiến bên môi nàng dường như chảy ra một thứ khả nghi.

Hương đáng và nhân dân thể, nàng thuận đường tiến vào, tuyệt không nghĩ tới sẽ có một bức hương khí tuyệt diệu đang chờ nàng.

Đột nhiên, giọt nước trong ao từng tầng rung động, nam nhân đưa lưng về phía nàng ưu nhã xoay người, lộ ra dung nhan tinh xảo cương nghị như điêu khắc, mặt mày môi đỏ, thể nhưng hoàn mỹ như vậy, khiến người nhìn không được kinh ngạc cảm thán, trên trời dưới đất khó mà tìm được người có thể so sánh hắn.

Môi hắn, mang theo một loại màu đỏ mê người, không đậm, lại quyến rũ.

Bốn phía hoa lê óng ánh như ngọc, tựa hồ đối lập với đôi môi này, âm đậm thất sắc.

Ánh mắt thâm thúy, mộng ảo mê ly, phảng phất bị ánh sáng màu hồ phách bao phủ, lộ ra một loại dụ hoặc nguy hiểm đan chéo kỳ dị sáng rọi.

Mộ Khinh Ca không phải lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan yêu nghiệt của yêu quái tiên sinh, thế nhưng không có lần nào giống như lần này rung động như vậy.

Có lẽ, vài lần gặp mặt trước đó, cái làm nàng ấn tượng càng sâu là thực lực khủng bố của hắn.

"Nhìn đủ rồi?" Bộ dạng vẻ mặt Mộ Khinh Ca mộng bức, khiến tâm tình Tư Mạch không được tự nhiên, rốt cuộc chuyển biến tốt đẹp.

Trước kia, nếu là những nữ nhân khác dám can rời nhìn hắn như thế, đã sớm bị hắn bóp thành phần vụn. Thế nhưng, bị Mộ Khinh Ca nhìn, hắn lại sinh không ra nửa điểm sát ý, trong lòng ngược lại có chút đắc ý, rất thích nhìn bộ dạng Tiểu Ca nhi bị bản thân làm kinh diễm.

"À, xem ra, tính tình của hắn so với trước tốt hơn nhiều."

Khóe miệng Tư Mạch mơ hồ giương lên.

Đáng tiếc, Cô Nhài và Cô Dạ sớm đã ly khai không ở chỗ này. Nếu bọn họ biết suy nghĩ trong lòng Thánh chủ nhà mình, nhất định sẽ lấy tay áo che mặt, tuyệt vọng nói: "Chủ tử, không phải là tính khí ngài chuyển tốt, mà là người bất đồng a! Bằng không ngài đổi người khác tới xem, cam đoan ngài một giây sau sẽ nghiền người nọ thành đồng cặn bã."

Thanh âm thuần hậu như hương rượu mang theo từ tính, đánh thức lý trí Mộ Khinh Ca.

Nàng chớp chớp mắt, không hề có chút xấu hổ: "Người đem ta bắt đến nơi này, còn không phải để ta xem sao? Người đã hào phóng như vậy, ta như thế nào không biết xấu hổ cự tuyệt?" Khi nói chuyện, chân động kinh diễm trong mắt nàng đã dần dần rút đi, khôi phục lạnh nhạt bình tĩnh.

Nói xong, nàng nhìn chung quanh một lần.

Thấy bên cạnh ao suối nước nóng, bày một bàn trà và đệm. Trên bàn dài, còn bày mấy đĩa hoa quả tươi cùng một bầu rượu xanh ngọc.

Không chút nghĩ ngợi, nàng liền cất bước đi tới. Phất tay áo đỉnh đặc ngồi xuống, bưng lên bầu rượu ngửa đầu uống một ngụm, hai con ngươi híp lại say mê nói: "Thật là hảo tửu! Cảnh đẹp mỹ nhân rượu ngon, không tệ không tệ!"

Bộ dạng lười biếng tà mị kia, quả thực giống như thiếu niên lang phong lưu đùa giỡn thiếu nữ xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Tước gia là cái đại lừa dối

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tư Mạch nhìn nàng, con ngươi màu hồ phách tối sầm lại, phảng phất như có cái gì giọt sóng lưu động.

"Người ngược lại rất thông minh, biết là ta đem người tới đây." Từ đầu tới cuối, không thấy nửa điểm lúng túng.

Mộ Khinh Ca nướng mảy, đầu ngón tay cầm lấy một loại trái cây không biết tên, phóng tới bên miệng hung hăng cắn một ngụm. Trái cây kia vào miệng liền tan, hóa thành chất lỏng thơm ngon chảy vào trong cơ thể, dâng lên một cổ ấm áp, phảng phất tu vi nàng mơ hồ nhích nhích một chút.

Nàng sừng sốt, có chút kinh ngạc nhìn trái cây trong tay, đáp lại Tư Mạch: "Trong số những người ta nhận thức, có thể có bản lĩnh lớn như vậy đem ta từ đường cái trước phủ công chúa tới đây, cũng chỉ có người."

Khóe miệng Tư Mạch, bởi vì lời của nàng lần thứ hai giương lên.

Mộ Khinh Ca không tiếp tục để ý nhân vật trong ao này, cắn một ngụm hoa quả tươi trong tay.

Cảm giác đồng dạng lại lần nữa đến, Mộ Khinh Ca hai con ngươi co rút lại, trực tiếp nhìn phía hấn hỏi: "Đây là trái cây gì?" Dứt lời, lại nhìn lướt qua chung quanh, híp mắt truy vấn: "Đây là địa phương nào?"

Hết thấy nơi đây, làm cho nàng có một cảm giác không chân thật. Phảng phất, nơi này không phải là Lâm Xuyên đại lục.

Nếu như đây không phải là Lâm Xuyên đại lục, vậy thì là đâu?

Chẳng lẽ vị yêu quái tiên sinh này, thật sự có bản lĩnh đem mình tới một không gian khác?

Vấn đề của Mộ Khinh Ca, không khiến Tư Mạch cảm thấy không kiên nhẫn. Thân mình hấn tắm trong nước ao, trả lời: "Trái cây trong tay người, tên là thủy linh quả. Trong thịt quả ẩn chứa linh lực, người dưới từ cánh ẩn vào, có thể bổ sung linh lực xói mòn. Những trái cây khác trước mặt người cũng có tác dụng tương đồng. Mà nơi này, xem như địa phương thuộc về ta. Không có ta cho phép, dù là ai cũng không có biện pháp tiến vào."

Tư Mạch nói, khiến Mộ Khinh Ca triệt để sững sốt.

Trong lòng dâng lên một cổ cảm giác thập phần vi diệu. Giống như, nàng một phạm nhân xông lầm vào nơi ở thần tiên, tràn ngập cảm giác huyền huyền.

"Tiểu Ca nhi không cần kinh ngạc, về sau người cũng có thể như thế." Thanh âm Tư Mạch đột nhiên xuất hiện bên tai.

Mộ Khinh Ca theo phản xạ quay đầu, lại thấy được một tuấn nhan vô song phóng đại trước mặt. Con mắt nàng phút chốc co rút lại, cái lão yêu quái này, yêu nghiệt chết tiệt lúc nào từ trong hồ đi ra, còn ăn mặc chỉnh tề xuất hiện bên người nàng?

Biểu tình khiếp sợ này, làm cho tâm tình Tư Mạch rất tốt.

Hấn vươn ngón tay thon dài hiện rõ ràng khớp xương, nhẹ nhàng di đi chớp mũi ngao ngễ của Mộ Khinh Ca.

Một loại cảm giác tê dại từ chớp mũi lan tới, Mộ Khinh Ca đột nhiên gờ tay che lại mũi mình, đáy mắt thanh thấu dần dần bốc lên một cổ lửa giận.

Nàng cảm giác, bản thân vừa mới bị đùa giỡn!

Ta ngà! Cảm giác si nhục từ trong tâm dựng lên. Cho tới giờ đều là nàng đùa giỡn người khác, khi nào thì có người có gan đùa giỡn nàng?

Rất tốt! Người trước mặt này lại một lần nữa chọc vào tử huyệt của nàng.

Phanh!

Nhục quyền phảng phất đánh trúng vào thiết bản, đau đớn từ nắm đấm tay truyền lại, khiến Mộ Khinh Ca nhú mảy.

"Tay bị thương rồi?" Bàn tay to đem bàn tay nhỏ bé bao lấy, ngón tay đau nhức tựa hồ cũng nháy mắt biến mất.

Mộ Khinh Ca lạnh mặt, rút tay mình ra, ánh mắt sắc bén như đao nhìn chăm chăm vào ngực người nào đó, hận không thể chọc ra mấy cái lỗ.

Chết tiệt! Thịt gia hòa này làm từ kim cương à?

"Người đem ta đưa tới nơi này làm gì? Chỉ nhìn người tắm rửa?" Mộ Khinh Ca lạnh lùng nói.

Mộ Khinh Ca nói, nhắc nhở Tư Mạch ý định ban đầu của mình.

Nghĩ đến hình ảnh mỹ diệu nàng uống rượu trên ngựa, còn có biểu tình lộ ra của đám người vây xem kia, tâm tình hấn vốn đã chuyển tốt lập tức nổi lên cuồng phong bạo tuyết.

Đột nhiên, hấn có một xúc động muốn đem tiểu nha đầu này giấu đi. Như vậy, liền không còn người có thể dòm ngó bất luận cái gì tốt đẹp trên người nàng.

"Này!" Thật lâu không thấy Tư Mạch trả lời, Mộ Khinh Ca lại kêu một tiếng.

"Tur Mạch."

"Cái gì?"

Từ ngữ xa lạ, làm cho vẻ mặt Mộ Khinh Ca mờ mịt.

Biểu tình ngây thơ, ánh mắt khó hiểu, Tur Mạch xem thấy trong lòng nổi lên một trận mềm mại. Dưới cái nhìn chăm chú của nàng, hắn thậm chí bắt gặp thả mềm âm điệu, cũng kiên nhẫn nhiều hơn. "Tur Mạch, tên của ta."

Thì ra lão yêu quái tên gọi Tur Mạch.

Mộ Khinh Ca bừng tỉnh. Nhưng lại lập tức rối rắm, hắn tên gì, liên quan gì đến mình? Đột nhiên nói cho nàng biết là vì cái gì?

"Về sau, gọi ta Mạch." Tur Mạch lên tiếng lần nữa.

Khóe miệng Mộ Khinh Ca co lại. Bị lời Tur Mạch nói, làm cho nổi lên một thân da gà.

"Ha ha." Hường bên cạnh hoạt động vài cái, kéo giãn khoảng cách hai người. Mộ Khinh Ca không sợ chết nói: "Ta cảm thấy vẫn là yêu quái tiên sinh thích hợp người hơn."

"Vì sao gọi ta tiên sinh?" Tur Mạch nhướn mày hỏi. Yêu quái hắn có thể hiểu. Tựa hồ tiểu nha đầu này sau khi biết những truyền thuyết kia của mình ở Lâm Xuyên đại lục, liền từng xưng hô với hắn là lão bắt từ lão yêu quái. Nhưng mà tiên sinh, đây không phải là xưng hô đối với lão sư dạy học sao? Hắn cũng không phải thầy dạy học.

Ánh mắt hồ phách, hiện ra thần sắc vụn vụn ủy khuất. Buộc Mộ Khinh Ca nhất định phải cho ra lời giải thích hợp lý.

Ách...

Cái này giải thích như thế nào?

Mộ Khinh Ca vò đầu. Rối rắm một hồi, mới mở ra hình thức lừa dối: "Tiên sinh là một loại kính xưng. Ngươi biết ta lúc trước không thể tu luyện, võ không thành, chỉ có thể chờ đợi ở vãn có thể ra hoa kết quả. Nhưng cũng chẳng làm được cái gì, ta đối với vãn không có thiên phú, tiên sinh dạy không có học được cái gì. Nhưng là ta lại hết sức bội phục tiên sinh kiến thức rộng rãi. Cho nên, trong nội tâm của ta, chỉ có người đáng kính nể, mới có thể xưng là tiên sinh."

Lời nói dối này, Mộ Khinh Ca nói ra không có chút cảm giác tội lỗi. Vốn dĩ, cho dù ở kiếp trước, hai chữ "Tiên sinh" không phải nghĩa xấu. Chẳng qua, không có kính ý gì mà thôi. Thời đại phát triển ở kiếp trước, xưng hô thế này đã sớm trở thành một danh từ đối với nam nhân, ý chỉ người có học vấn và tu dưỡng.

Cho nên, ân, Mộ Khinh Ca là một người rất có học vấn và tu dưỡng!

"Phải không?" Tur Mạch lẳng lặng nghe Mộ Khinh Ca giải thích, cảm thấy vẫn chưa tin được.

"Đương nhiên!" Mộ Khinh Ca trấn định tự nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Mạch đại gia có bệnh

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nhìn bộ dáng nàng trấn định thần nhiên, Tur Mạch đột nhiên không nghĩ truy cứu lời nàng nói là thật hay không.

Mang nàng tới đây, vốn là muốn trừng phạt nàng.

Trừng phạt nàng không hiểu thu liễm chói mắt của nàng trước mặt kẻ khác, rước lấy vô số ánh mắt tham lam, làm hại hắn tâm tình không tốt.

Thế nhưng, khi Mộ Khinh Ca xuất hiện trước mắt hắn, hắn lại không sinh nổi chút nào tâm tình trừng phạt, chỉ muốn cùng nàng nói chuyện phiếm không kiêng nể gì.

A... Phải nói là nàng không kiêng nể gì cả đối với hắn.

Mà hắn, cũng thực có thể nhẫn nại nàng làm càn.

"Chẳng lẽ, ta đúng như lời Cô Nhai Cô Dạ nói, bị bệnh?" Tư Mạch trong lòng tự hỏi.

"Này, người đem ta tới nơi này rốt cuộc có chuyện gì? Nếu không có việc gì, liền nhanh đưa ta trở về đi." Nhìn tại phân tình hắn đưa cho nàng Thiên Lôi Quyết, Mộ Khinh Ca nhẫn nại tính tình hỏi.

"Tư Mạch." Tư Mạch nhíu mày sửa đúng.

Giữa hàng lông mày nhẹ nhíu lại, khiến người nhìn không được muốn duỗi tay vuốt phẳng.

Mà Mộ Khinh Ca thiếu chút nữa đã làm như vậy, cũng may thời điểm nàng sắp vươn tay ra, dừng lại kịp thời, ngăn lại hành vi mất mặt của mình.

Người nào đó kiên trì nhìn nàng, bắt đầu dĩ nàng đành phải nhún vai nói: "Được rồi, mỗi người nhường một bước, yêu quái tiên sinh."

"..." Tư Mạch lặng yên.

Được rồi, yêu quái tiên sinh liền yêu quái tiên sinh. Một ngày nào đó hắn sẽ khiến cái miệng nhỏ nhắn mê người này nói ra tên của mình.

"Yêu quái tiên sinh, nếu không chuyện gì, ta có thể rời đi không? Ta rất bận!" Mộ Khinh Ca lại lần nữa nói.

"Tiểu Ca nhi không thích nơi này như vậy, muốn rời khỏi sao?" Tư Mạch nói.

Mộ Khinh Ca than một tiếng: "Người chưa từng nghe qua ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của mình sao?" Nàng thật sự bẽ bộn, không có thời gian ở chỗ này bồi lão nhân gia hắn nói chuyện tào lao.

Chuyện Bạch Tịch Nguyệt bị thương, nàng còn phải về cấp lão gia tử một cái công đạo.

Năm trăm binh lính thân vệ vẫn còn đang chờ nàng tra tấn, a không, là mài giũa.

Còn có vừa mới sờ đến cánh cửa luyện được chế đan... Còn có vẫn chưa thuần thục Thiên Lôi quyết... Nàng thật sự rất bận rất bận được không?

"Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình." Trong miệng Tư Mạch lặp lại lời Mộ Khinh Ca, cười nói: "Thật là so sánh thú vị." Dừng lại một chút, lại nói: "Giống như Mộ Khinh Ca ngâm ra bài thơ kia, làm cho người kinh hãi."

Mộ Khinh Ca bị Tư Mạch nói hoảng sợ, bật thốt lên hỏi: "Làm sao người biết?" Nàng xuyên qua đến nay, tổng cộng chỉ lấy trộm một bài thơ. Mà lúc ấy, nàng xác định lão yêu quái này không ở đó, hắn làm sao mà biết được?

Tư Mạch thần bí cười: "Chuyện về tiểu Ca nhi, ta đều có thể biết."

Ta ngà! Riêng tư đâu? Bằng cái lông gì nàng lại phải sống dưới sự giám thị của lão yêu quái này?

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc của Mộ Khinh Ca lập tức đen như đáy nồi.

Nếu nàng có thể đánh bại nam nhân trước mắt này, nàng nhất định đem hắn giẫm xuống hung hăng chà đạp.

"Tiểu Ca nhi sinh khí?" Tư Mạch hỏi lại.

Rất! Rõ! Ràng! Được không?

Mộ Khinh Ca đã không muốn cùng người nào đó tiếp tục thảo luận nữa.

"Vì cái gì?" Tư Mạch hỏi lại.

Ta phi! Ta phi ta phi! Cưng nhiên còn dám vô tội hỏi nàng vì cái gì?

Hỏa diễm, cơ hồ từ trong mắt Mộ Khinh Ca phun ra.

Nàng nghiêng răng, nỗ lực khống chế bản thân nói: "Sau này, không được nhìn trộm sinh hoạt của ta, nếu không từ nay về sau ta và người không đội trời chung."

"Thì ra Tiểu Ca nhi vì cái này sinh khí." Tư Mạch cuối cùng minh bạch nguyên nhân Mộ Khinh Ca tức giận.

"Hảo." Không hề do dự đáp ứng, tựa hồ không tính là chuyện gì quan trọng.

Phản ứng này, thiếu chút nữa khiến Mộ Khinh Ca buồn bực!

Người cường đại, chính là như vậy sao? Nàng đã từng là một cường giả, cũng không có kiêu ngạo như vậy đâu! Mộ Khinh Ca im lặng nhìn trời.

Tức khác, nàng bỗng có một cảm giác như đánh vào bịch bông.

Khiến người ta Rất! Không! Thoải! Mái!

"Ta phải rời khỏi." Mộ Khinh Ca lạnh mặt yêu cầu.

Cảm giác Mộ Khinh Ca thật sự sinh khí, Tư Mạch không miễn cưỡng, thoáng khoát nói: "Ta tiễn ngươi rời khỏi."

Tiếp theo, Mộ Khinh Ca chỉ kịp liếc mắt nhìn hần một cái, cả người đều biến mất trong rừng lê.

Tư Mạch ngồi ở chỗ cũ, trong tay cầm lấy bầu rượu Mộ Khinh Ca đã uống lúc trước, dùng tư thế đồng dạng cũng uống một ngụm.

Đột nhiên, hai bóng người màu đen xuất hiện trước mặt hần.

Bóng người hư nhược dần dần hiện rõ, nguyên lai là hai người Cô Nhai và Cô Dạ.

"Thánh chủ!"

Hai người đồng thanh nói.

Tư Mạch dường như không nghe thấy, lẩm bầm tự nói: "Vốn còn muốn cùng Tiểu Ca nhi học một chút vũ đạo kỳ lạ kia, xem ra chỉ có thể chờ tâm tình nàng tốt."

Lời này rơi vào trong tai Cô Nhai và Cô Dạ, đáy mắt hai người đều hiện lên thần sắc cổ quái.

Bệnh chủ tử càng ngày càng nặng.

"Như thế nào?" Kết thúc tiệc nuôi trong lòng, Tư Mạch mới đối hai người nói.

Cô Dạ liền nói ngay: "Mấy nhà kia sau khi xác định Thánh chủ không có ở vực, tựa hồ kiểm chế không được rồi."

Sâu trong mắt hồ phách của Tư Mạch, chiết xạ ra một tầng sát ý lạnh băng. Khí thể toàn thân đột nhiên kéo lên, lạnh lùng cường đại khiến người khác hít thở không thông.

Trong mắt Cô Nhai cùng Cô Dạ toát ra quang mang lửa nóng, nhìn Tư Mạch, trong lòng đồng thanh nói: Đây mới là Thánh chủ bọn hần quen thuộc, chính xác mở ra phương thức a!

"Xem ra, đến thời điểm trở về một chuyến rồi." Tư Mạch làm ra quyết định.

Nghĩ nghĩ, hần lại nói: "Cô Dạ theo ta trở về. Cô Nhai lưu lại, âm thầm bảo hộ tiểu Ca nhi. Nhớ kỹ, nếu nàng không gặp nguy hiểm tính mạng, ngươi tuyệt không thể xuất hiện, cũng không cần phải theo dõi nàng hàng ngày, càng không thể để nàng phát hiện ra sự tồn tại của ngươi."

Cô Dạ đi theo Tư Mạch rời đi, trên khuôn mặt tuấn tú lạnh băng hiện lên đắc ý. Bỏ lại Cô Nhai như đứa trẻ bị bỏ rơi khóc lóc, tội nghiệp nhìn Tư Mạch.

Không phải hần không muốn bảo hộ Mộ Khinh Ca, mà là hần luyện tiếu rời khỏi chủ tử a! Hu hu hu! Vì cái lòng gì không phải là tên hỗn đản Cô Dạ kia lưu lại!

Đáng tiếc, Tư Mạch không nhìn hần cái nào, liền biến mất trước mặt bọn họ.

Xác định chủ tử đã rời đi, Cô Dạ mặt ngoài đồng tình vỗ vỗ bả vai Cô Nhai, an ủi: "Huynh đệ, hết hy vọng đi. Nhiều năm như vậy, Thánh chủ có khi nào thay đổi quyết định qua?"

"Có muốn tỷ thí một trận không?" Cô Nhai lạnh lùng tiến tới, nghiêng răng nói.

Cô Dạ cũng không ngốc, thời điểm này không muốn đi lên làm nơi trút giận. Lập tức trốn đi, lưu lại Cô Nhai một thân một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Hắn là người thế nào?

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong phủ Trường Nhạc công chúa, thời điểm Tần Diệc Dao từ trong hôn mê tỉnh lại, đã gần tới giờ Tý (Gần mười hai giờ đêm).

Nhìn đám nữ tỳ thấp sáng đèn trong phòng, trong đầu nàng không ngừng hiện ra một ít hình ảnh đứt quãng. Trong hình ảnh đó, nàng tựa như thay đổi thành một người khác.

Gương mặt Tần Diệc Dao đỏ lên, lại nhanh chóng khôi phục bình thường.

Thông minh như nàng, đã đoán được trên người mình xảy ra chuyện gì. Mà chuyện như vậy, khiến lòng nàng còn sợ hãi. Đồng thời cũng may mắn chính mình không làm cái chuyện gì không thể vãn hồi.

"Công chúa, người đói bụng sao? Nô tỳ sẽ bưng cho người chút thức ăn tới đây." Thấp đèn xong, tỳ nữ đi đến trước người nàng hỏi.

"Đợi một chút." Tần Diệc Dao lên tiếng gọi nàng lại. Mấp má môi, mới nhẹ giọng nói: "Trên đường hồi phủ, ta có một chút không thoải mái. Không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, người đem chuyện trải qua nói một lần."

"Vâng." Tỳ nữ không nghi ngờ gì, lập tức đem chuyện trải qua nói ra.

Bao gồm Mộ Khinh Ca đột nhiên thay đổi chủ ý, ở y quán bên đường giúp Bạch Tịch Nguyệt trị liệu. Sau đó lại để người Mộ phủ đem nàng ta tiếp về phủ, bản thân tự mình đưa công chúa trở về, lại ở ngoài cửa thủ hộ hồi lâu mới rời đi, đều một năm một mười nói ra.

Nghe xong lời tỳ nữ nói, Tần Diệc Dao tim đập có chút loạn.

Bừng tỉnh đuổi tỳ nữ kia đi, nàng nhìn ánh nến, ở trong ngọn lửa nhảy lên kia, suy nghĩ xuất thần.

"Mộ Khinh Ca, người rốt cuộc là dạng người gì?" Tần Diệc Dao ni non lên tiếng. Mang theo nghi hoặc, mang theo khó hiểu.

Mộ Khinh Ca, người người đều nói hắn là một phế vật vô dụng, vô si hoàn khổ. Nhưng khi nàng chân chính tiếp xúc, lại phát hiện hắn căn bản không phải như thế. Hắn so với bất luận kẻ nào còn có thể cho nàng một loại cảm giác an tâm, so với bất luận kẻ nào còn chính nhân quân tử.

Chuyện xuân dược này, hắn xử lý thích đáng như thế, không hề tổn hao danh dự của nàng. Thậm chí bởi vì không yên tâm, lại tự mình chờ đợi, xác định bản thân không có việc gì, mới im lặng ly khai.

Tinh tế suy nghĩ, Tần Diệc Dao cảm giác trái tim đóng băng của mình càng ngày càng ấm. Trên khuôn mặt kiêu diễm, phát ra một mặt tươi cười từ nội tâm, lan đến khóe miệng.

Trong phủ Trường Nhạc công chúa, Tần Diệc Dao bị ôn nhu trong lòng bủa vây. Mà ở bên kia Lạc Đô, trong quán trà bình thường, một màn kiêu diễm cuối cùng cũng kết thúc.

Bạch Tịch Nguyệt mặc tốt y phục của mình, trên da thịt trắng nõn còn lưu lại vết hồng thẹn thùng.

"Điện hạ, về sau Tịch Nguyệt chính là người của điện hạ." Hầu hạ Tần Cẩm Hạo mặc y phục, Bạch Tịch Nguyệt từ phía sau ôm lấy hắn, đem gương mặt mình dán tại phần lưng rộng lớn của hắn.

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo lóe lên, khóe miệng nhẹ nhàng gọi lên nụ cười, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé ôm hông mình, ôn nhu nói: "Yên tâm, bốn vương quyết không phụ khanh."

Nói xong, hắn lôi kéo tay nàng, đem cả người nàng đưa đến trước mặt mình, hỏi: "Hiện tại có thể nói cho bốn vương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Duệ Vương muốn dò hỏi tới cùng, Bạch Tịch Nguyệt đã sớm dự liệu được.

Cho nên, nàng không chút hoang mang gạt đầu, đem lí do thoái thác đã sớm nghĩ kĩ trong lòng nói ra.

Nàng nghĩ kỹ rồi, nàng muốn nói sự thật, như vậy mới có thể để Duệ Vương thay nàng báo thù. Đương nhiên, có chút chi tiết nên giấu đi, không nên để Duệ Vương biết rõ chi tiết đầy, nàng tuyệt sẽ không nói.

Con người như thủy, nhanh chóng nhiễm lên một tầng mờ mịt. Bạch Tịch Nguyệt mềm mại không xương tựa trong ngực Tần Cẩm Hạo, nói: "Tịch Nguyệt vốn là cùng Trường Nhạc công chúa còn có Mộ ca ca tham gia hội hoa sơn thú, chỉ là Tịch Nguyệt hồi lâu không thấy điện hạ, hy vọng có thể ở hội hoa sơn thú xa xa nhìn một cái. Thế nhưng, còn chưa nhìn thấy điện hạ, ta lại trong lúc vô ý đụng vào Thái tử."

Chuyện mình bị phạt, không trắng trợn tuyên ra ngoài. Cho nên một nữ tử từ khuê phòng như Bạch Tịch Nguyệt không biết, Tần Cẩm Hạo cảm thấy đây là bình thường.

Đương nhiên, trong lòng hắn cũng hơi hơi cảm động tình nghĩa nữ tử trong ngực đối với mình. Chẳng qua, cũng chỉ là một cái chớp mắt thôi.

Khi hắn nghe được từ "Thái tử", trong mắt hắn liền bật kín một tầng hàn băng, khóe mắt cũng hiện ra lệ khí.

Bạch Tịch Nguyệt không phát giác được Tần Cẩm Hạo khác thường, tiếp tục nói lí do thoái thác trong lòng: "Sau đó, Thái tử liền cưỡng ép đưa Tịch Nguyệt tới một nơi vắng vẻ, ý đồ...ý đồ..." Nghĩ đến bản thân lúc trước tuyệt vọng, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt trừ bỏ hận, còn có sợ hãi.

Thân mình nàng không nhịn được khẽ run rẩy, nước mắt càng không ngăn được chảy xuống.

Tần Cẩm Hạo nhíu mày, vì mau chóng làm rõ chuyện kể tiếp, hắn đem nữ tử trong ngực ôm chặt hơn chút, tựa như cho nàng an ủi.

Đối với hành động của Tần Cẩm Tu, hắn dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được. Sinh khí sao? Tần Cẩm Hạo không cảm thấy. Ngược lại, trong lòng hắn dâng lên một loại khoái cảm.

Cảm thấy bị Tần Cẩm Tu nhìn thấy, tính kế nữ tử, cuối cùng lại thành nữ nhân của hắn. Nhớ tới, liền cảm thấy hà tiện.

Cảm nhận được hai cánh tay ôm mình dùng sức buộc chặt, Bạch Tịch Nguyệt trong lòng ấm áp. Cảm thấy lựa chọn của mình không sai, Duệ Vương là đối với nàng có tình, mới có thể thương tiếc nàng, dùng hành động an ủi nàng.

"Cũng may về sau, Trường Nhạc công chúa kịp thời đến, bức Thái tử rời đi. Thế nhưng độc trên người Tịch Nguyệt lại... Tịch Nguyệt vừa bị thương vừa trúng độc, bị đưa về Mộ gia, sợ hãi không nơi nương tựa, vì tự cứu, ta liền trốn ra ngoài, tìm kiếm biện pháp cứu chữa. Ở lúc tuyệt vọng, khiến Tịch Nguyệt gặp được điện hạ. Nay hết thấy, thật giống như trời cao chú định." Bạch Tịch Nguyệt nói xong, trên khóe mắt đã nhiễm lên màu sắc hạnh phúc.

Nghe xong Bạch Tịch Nguyệt giải thích, Tần Cẩm Hạo ánh mắt lóe lóe, giữa kẽ hở cúi xuống hôn nàng, thương tiếc nói: "Ủy khuất nàng. Yên tâm, ta sẽ vì nàng lấy lại công đạo."

Những lời này, đúng là lời Bạch Tịch Nguyệt muốn. Giờ phút này, nghe được Duệ Vương chủ động đưa ra, trong lòng càng vô cùng thỏa mãn.

"Vậy Mộ Khinh Ca đâu?" Tần Cẩm Hạo đột nhiên hỏi.

Nhắc tới Mộ Khinh Ca, ánh mắt Bạch Tịch Nguyệt lập tức lạnh lẽo, lập tức toát ra bộ dáng đáng thương thê thảm: "Mộ ca ca làm sao có tâm tư quản ta? Sau khi Tịch Nguyệt được cứu trợ, hắn cũng chỉ vội vàng vàng đem Tịch Nguyệt ném tại y quán bên đường, sau đó liền đưa Trường Nhạc công chúa hồi phủ."

"Hắn cư nhiên không quan tâm nàng?" Tần Cẩm Hạo ánh mắt đen tối, thanh âm bình tĩnh khó phân hi nộ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Hắn cư nhiên không quan tâm nàng?" Ánh mắt Tần Cẩm Hạo đen tối, thanh âm bình tĩnh nghe không ra hi nộ.

Nhưng theo Bạch Tịch Nguyệt xem thấy, Duệ Vương sinh khí. Hắn sờ dĩ sinh khí, cùng nàng giống nhau, đối với hành vi của Mộ Khinh Ca cảm thấy chán ghét.

Khóe miệng ần ần lộ ra một mặt cười đắc ý, biểu tình Bạch Tịch Nguyệt càng trở nên vô tội đáng thương. Nàng nhẹ nhàng đẩy khỏi cái ôm của Tần Cẩm Hạo, đi ra hai bước, điềm đạm đáng yêu nói: "Tịch Nguyệt bất quá là một cô nhi ăn nhờ ở đậu, làm sao so được với công chúa, Mộ ca ca làm như thế, Tịch Nguyệt cũng có thể lý giải."

Tần Cẩm Hạo ánh mắt chợt lóe, tiến lên trước một bước hỏi: "Mộ Khinh Ca gần đây hay đi lại cùng hoàng muội ta?"

Bạch Tịch Nguyệt nhẹ gật đầu, nói chi tiết: "Công chúa điện hạ ngược lại thường xuyên tìm đến Mộ ca ca."

Tin tức này, khiến ánh mắt Tần Cẩm Hạo tức khắc tối đi.

Theo suy nghĩ của hắn, hoàng muội của mình gả cho tên phế vật Mộ Khinh Ca thực sự là ủy khuất, nếu là sử dụng để liên hôn với nước láng giềng, liền có thể làm trợ lực đáng vị tương lai của hắn.

Cho nên, quan hệ hai người Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Dao trở nên thân cận, cũng không phải là chuyện khiến hân vui.

Hắn và mẫu phi ý nghĩ giống nhau, tại lúc thế lực Mộ phủ còn tồn tại, có thể đem nó cướp lấy, biến thành thế lực của mình thì không còn gì tốt hơn. Hoàng thượng muốn đối phó Mộ phủ đã là chuyện sớm muộn, chờ hắn đem binh quyền Mộ phủ nắm tới tay, lại từ phụ hoàng đem Mộ phủ xử lý nốt, cuối cùng đem hoàng muội gả cho nước láng giềng. Như vậy, trong đám hoàng tử ở Tần quốc, còn ai có thể chống lại hắn? Chỉ bằng tên Thái tử ngu ngốc kia sao?

Không được, nhất định phải làm chút chuyện, làm Mộ gia loạn lên, hắn có thể nhân cơ hội thừa nước đục thả câu.

Tần Cẩm Hạo con người nhũn lại, trong lòng liền định ra chủ ý.

Hắn đối với Bạch Tịch Nguyệt nói: "Tịch Nguyệt, tình ý của ta đối với nàng, nàng cũng biết. Nhưng, nàng phải biết rằng, lấy thân phận của nàng, cho dù tương lai rước nàng về phủ, vị trí chính phi không có khả năng là nàng, thậm trí ngay cả vị trí trắc phi đều..." Vừa nói, thần sắc hắn lộ ra một tia thống khổ.

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng hoảng hốt.

Chính phi không được, trắc phi cũng không xứng? Vậy là lấy thân phận gì? Nàng muốn chính là trái tim Duệ Vương, muốn chính là hậu vị chí cao vô thượng.

Nhưng nàng cũng biết lời Duệ Vương là nói thật, ai bảo mình là cô nhi đây?

Chủ ý Bạch Tịch Nguyệt biểu tình biến hóa, lúc nàng lộ ra tuyệt vọng, Tần Cẩm Hạo lại nói: "Kỳ thật, cũng không phải không có biện pháp, khiến cho bốn vương quang minh chính đại lấy nàng làm phi."

"Biện pháp gì?" Bạch Tịch Nguyệt gấp không được nói.

Tần Cẩm Hạo vuốt mái tóc của nàng, chậm rãi nói: "Tự nhiên là làm việc cho phụ hoàng, lập công. Đến lúc đó, phụ hoàng sẽ cho nàng thân phận tương xứng, nàng không những có thể làm sáng lạn Bạch gia, thậm chí còn có thể nâng cao đầu làm thê tử bốn vương, không kẻ nào dám nói xấu."

Tần Cẩm Hạo thêu dệt ra cảnh đẹp, làm cho Bạch Tịch Nguyệt hướng tới. Nàng liền thuận theo "con đường tươi sáng" mà hắn nói, hỏi: "Nhưng ta chỉ là một tiểu nữ tử, làm sao có thể thay Hoàng thượng làm việc, lập nhiều công trạng?"

"Nàng có thể, đương nhiên có thể." Tần Cẩm Hạo tiếp tục cổ động. "Đừng quên, nàng hiện tại đang ở Mộ phủ, mà Mộ phủ đối với phụ hoàng ta sớm đã là họa lớn trong lòng."

Bạch Tịch Nguyệt cả kinh. Hoàng thượng đối với Mộ phủ đã... Nàng vậy mà không nhìn thấy một bước này.

Hoàn hảo, hoàn hảo! Mình gặp được Duệ Vương, cũng trở thành người của hắn. Trong lòng Bạch Tịch Nguyệt có một loại may mắn nghĩ mà sợ, cảm thấy, nếu Mộ phủ thật sự vong, có Duệ Vương bảo hộ, vận mệnh của nàng sẽ không thê thảm như những người khác trong Mộ phủ.

"Điện hạ, Tịch Nguyệt phải làm thế nào?" Chỉ trong nháy mắt, Bạch Tịch Nguyệt liền xác định lựa chọn của mình. Nàng, vẫn là vứt bỏ Mộ phủ đã nuôi dưỡng nàng trưởng thành.

Cá đã cắn câu, Tần Cẩm Hạo cười nói: "Hiện tại phụ hoàng còn chưa làm ra quyết định cuối cùng, nàng không cần quá lo lắng." Tiếp theo, lại cảm thán nói: "Kỳ thật, những thân tử như chúng ta cũng tương đối bị động. Ta cũng hy vọng phụ hoàng không đối phó Mộ phủ, dù gì đó là phụ gia tương lai của hoàng muội ta. Nhưng, quân muốn thân chết thân không thể không chết. Nếu phụ hoàng có ý muốn đối phó Mộ phủ, ta cũng chỉ thực xin lỗi tình nghĩa cùng Mộ phủ, vì thiên hạ suy nghĩ."

"Điện hạ trong lòng khó chịu, Tịch Nguyệt hiểu." Bạch Tịch Nguyệt khéo hiểu lòng người dựa vào ngực Duệ Vương: "Giống như Mộ phủ dưỡng ta nhiều năm như vậy, ta đối với Mộ phủ cũng là có cảm tình. Nhưng, hoàng mệnh khó trái, thân là con dân Tần quốc, vì thiên tử phân ưu là việc phải làm."

"Tịch Nguyệt, nàng thật là hiểu chuyện." Tần Cẩm Hạo khích lệ nói.

Bạch Tịch Nguyệt xấu hổ cúi đầu. Cùng Tần Cẩm Hạo đối thoại, nàng tựa hồ tìm được lý do chính đáng đem Mộ phủ giẫm dưới lòng bàn chân.

Đem Bạch Tịch Nguyệt ôm vào trong ngực, Tần Cẩm Hạo thấp giọng nói: "Về sau, nàng nếu ở Mộ phủ nghe được cái gì, liền lặng lẽ cho ta biết. Đương nhiên, nếu nàng có thể khiến Mộ công gia cùng Mộ Khinh Ca sinh ra khoảng cách, vậy càng tốt."

Lời Tần Cẩm Hạo, Bạch Tịch Nguyệt ở giữa tự nguyện chịu thiệt.

Mộ Khinh Ca đối với nàng như vậy, nàng tuyệt sẽ không dễ dàng ngưng tay.

Cho nên, nàng không chút nghĩ ngợi, liền đáp ứng.

Rốt cuộc đã cắm vào quân cờ ẩn tuyệt diệu ở Mộ phủ, Tần Cẩm Hạo tâm tình rất tốt. Cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng ngực, vẫn còn mang theo mị hoặc thẹn thùng sau màn mây mưa, lập tức dưới bụng lại căng thẳng.

Hắn vươn tay đem Bạch Tịch Nguyệt ôm lấy, lần nữa đi về hướng giường ngủ nhỏ dành cho khách nhân sau bình phong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (2)

Edit: Diệp Luru Nhiên

Một đêm, vội vàng qua.

Sắc trời không rõ, Tần Cẩm Hạo liền vào hoàng cung, thỉnh an mẫu phi mình.

Sau khi nhìn thấy Khương quý phi phong quang hậu cung, hắn đem chuyện Tịch Nguyệt đến tìm mình, nói rõ ngọn ngành đầu đuôi.

Khương quý phi bình tĩnh nghe xong, sau mới hơi nhíu mày nói: "Hạo nhi, ta để con trước cùng Mộ phủ đánh quan hệ tốt, thuận tiện con về sau tiếp chưởng Mộ gia quân. Nhưng con lại để cho Bạch Tịch Nguyệt kia châm ngòi ly gián quan hệ gia tôn Mộ phủ, còn nói cho nàng ta tâm tư phụ hoàng con... Là có dụng ý gì?"

Tần Cẩm Hạo cười cười, trong ánh mắt tự phụ mang theo thắng lợi nắm chắc: "Mẫu phi người có chỗ không biết. Từ khi Mộ Khinh Ca từ hoang nguyên Lạc Nhật trở về, trở nên không giống như trước. Trước kia hắn như ruồi bọ vây quanh nhị thần, đuổi cũng không đi. Mà bây giờ, hắn lại xa cách nhị thần, thậm chí cùng hoàng muội qua lại. Con muốn Bạch Tịch Nguyệt làm như thế, chính là muốn chờ quan hệ Mộ Khinh Ca và Mộ Hùng căng thẳng, đối với hắn quan tâm nhiều một chút, khiến hắn giống như trước kia, xem nhị thần là chỗ dựa vào, lấy được hoàn toàn tin cậy của hắn. Về phần nói cho Bạch Tịch Nguyệt tâm tư phụ hoàng..."

Dừng một chút, hắn châm chọc cười lạnh nói: "Nữ nhân kia, uống có đã tâm, lại hết sức ngu xuẩn, còn tự cho là mình vô cùng thông minh. Nàng ta vốn lòng mang bất mãn với Mộ phủ, hôm nay lại đánh chủ ý lên người ta, nếu không hảo hảo lợi dụng một phen, chẳng phải đáng tiếc."

Khương quý phi nhẹ gật đầu: "Nếu trong lòng nàng ta đối với Mộ phủ có bất mãn, nói cho nàng biết tâm tư phụ hoàng con, ngược lại cũng không tệ. Có thể khiến cho nàng ta nhanh đứng ở trận doanh chúng ta."

Trầm mặc một lát, nàng lại nói: "Có ám cớ là nàng ta, đối Mộ phủ, chúng ta liền chiếm tiên cơ. Con phải hảo hảo nắm chắc, không thể xảy ra sai lầm. Về phần Dao nhi bên kia, nàng cùng Mộ Khinh Ca thân cận, phần lớn là thái hậu phân phó, con không cần lo lắng. Dao nhi là thiên chi kiêu nữ, làm sao sẽ thích được tên phế vật Mộ Khinh Ca kia?"

Phế vật sao?

Tần Cẩm Hạo trong lòng có chút nghi vấn.

Mộ Khinh Ca ở Thủ Liệp trảng cư nhiên bắn ra tuyệt kỹ cửu tinh liên châu, tin tức này đã truyền tới tai hắn. Hắn không quá tin tưởng, một phế vật thật sự có thể làm được.

Ản tượng dĩ vãng, đã ăn sâu bén rễ trong lòng Tần Cẩm Hạo. Hắn vẫn là đem nghi vấn này coi thành trùng hợp, tạm thời buông xuống.

Đồng cung

Sắc trời vừa sáng, trong cung điện huy hoàng liền truyền đến thanh âm nghiền nát liên tục không ngừng.

Ngay sau đó, ba bốn nữ tử y phục không đủ che thân, vội vàng từ trong điện chạy ra, tựa như sợ chậm một bước, liền sẽ bỏ mạng.

Theo nữ tử cuối cùng chạy ra khỏi điện, sau lưng nàng bay tới một cái chén sứ, trực tiếp đánh trúng vào bắp chân nàng.

Bị đau kêu ra tiếng, nàng té nhào xuống đất, bàn chân đã máu tươi đầm đìa, chén sứ cũng rơi vỡ đầy đất.

"Còn không mau đem nàng ta đỡ đi?" Một vị thái giám cạnh cửa vội vàng chỉ huy cung nữ khác kéo nữ tử bị thương ra khỏi đại điện.

Tiếp theo, lại vấy tay gọi tới cung nữ thái giám khác, rất nhanh thanh lý một mảnh hỗn độn.

Mỗi người trong Đồng Cung, đều nom nớp lo sợ, sợ xui xẻo kế tiếp chính là mình.

Ngay tại lúc Đông cung đang một mảnh bận rộn, Tần quốc Hoàng hậu, Hàn thị mang theo cung nhân của mình vào Đông cung.

Mới bước lên bậc thang cung điện, nàng liền thấy được hỗn loạn còn chưa thu thập sạch sẽ. Không vui nhũn mày lại, nàng ngăn cản những người khác đi theo, một mình bước vào.

"Cút! Cút ngay cho bọn Thái tử! Kẻ nào dám vào, bọn Thái tử giết kẻ đó!"

Vừa bước vào trong cung, sau màn che liền truyền tới tiếng thô bạo quát ngưng lại.

Những lời này, khiến Hoàng hậu càng thêm không vui, thanh âm không khỏi lạnh vài phần: "Ngay cả bốn cung cũng muốn giết?"

Tức khắc, sau màn che an tĩnh lại. Sau một hồi tiếng sột soạt, Tần Cẩm Tu y phục lộn xộn mới sắc mặt khó coi đi ra, đối hoàng hậu nói: "Mẫu hậu, sao người lại tới đây?"

Sợi tóc hỗn loạn trên đầu Tần Cẩm Tu, trên cằm còn có râu lún phún. Toàn thân tản ra mùi rượu nồng đậm, thối nát.

Lông mày hoàng hậu dần dần cau lại, ra tiếng răn dạy: "Nhìn người xem, còn có bộ dáng Thái tử một nước sao?"

Tần Cẩm Tu bị giáo huấn không rên một tiếng. Nhưng phong bạo điên cuồng trong mắt hắn, lại không có chút bình ổn, chẳng qua đang nỗ lực ẩn nhẫn mà thôi.

Bên ngoài, hắn là Thái tử nhân nghĩa khiêm tốn. Mà bên trong... Ai biết được tính cách quái đản thô bạo của hắn, mới là tướng mạo sẵn có?

Cho tới nay, hắn đều tuân theo lời của mẫu thân, làm một Thái tử hoàn mỹ.

Nhưng lúc này, tức giận trong lòng hắn lại không bỏ xuống được.

Tần Cẩm Tu trầm mặc, Hoàng hậu căng thẳng đến sắc mặt phiem lãnh cũng hòa hoãn xuống. Nàng ôn nhu sùng nịch hỏi: "Là ai chọc người sinh khí lớn như vậy?"

Ngũ quan tuần tú của Tần Cẩm Tu lập tức bắt đầu vận vẹo, khí tức toàn thân từ ôn nhuận biến thành âm lệ khủng bố.

"Mộ Khinh Ca!" Hắn cắn răng phun ra tên một người.

"Là hắn?" Hoàng hậu cau mày nói.

Hai mắt Tần Cẩm Tu lạnh lùng híp lại, cả người rải rác khí tức nguy hiểm.

Cái phế vật Mộ Khinh Ca này không chỉ ở trước mặt nhiều người thắng người của hắn, còn bức bách Tào Quý trước mặt tất cả hướng một phế vật xin lỗi. Sau đó, lại phá hư chuyện tốt của mình, không chỉ có uy hiếp mình, còn mang đi miếng thịt sắp tới bên miệng.

Khinh nhục như thế, hắn sao có thể nuốt xuống?

"Mẫu hậu, ta muốn hắn chết!" Tần Cẩm Tu giống như một tiểu hài tử tùy hứng, nói ra yêu cầu của mình.

Hoàng hậu bắt đầu nhìn hắn, chậm rãi lắc đầu: "Chỉ cần Mộ Hùng còn đó một ngày, thì ngay cả phụ hoàng người cũng không thể dễ dàng động vào Mộ Khinh Ca."

Câu trả lời, khiến khí tức Tần Cẩm Tu lạnh xuống, thậm chí mang theo một tia tàn khốc: "Vậy để cho Mộ Hùng chết trước! Không có che chở, ta xem còn ai có thể cứu hắn. Chờ ta tra tấn hắn đủ rồi, lại tự mình tiến lên đường."

Thời điểm nói đến đây, hoàng hậu không có lưu ý trong mắt Tần Cẩm Tu xẹt qua một tia dị quang.

Vị Thái tử gia này, có một đam mê giấu rất kín. Ngay cả hoàng hậu cũng không biết.

Chính là, hắn đối với nữ mao của thiếu nam thiếu nữ, tất cả đều cảm thấy hứng thú.

Trước kia Mộ Khinh Ca chỉ là túi da phế vật hoàn khổ, còn không dậy nổi hứng thú của hắn. Nhưng hôm qua ở khu săn thú, hắn lại bị thiếu niên tiên y nộ nữ, tiêu sái khinh cuồng hấp dẫn.

Nếu không phải bởi vì Mộ Khinh Ca khơi gợi lên xao động trong thân thể hắn, hắn thế nào lại khó dẫn nổi muốn tìm Bạch Tịch Nguyệt giải quyết?

Nếu Mộ Hùng chết, Mộ Khinh Ca mất đi chỗ dựa, kia hắn chẳng phải có thể muốn làm gì thì làm? Chờ hắn (Tần Cẩm Tu) chơi chán rồi, lại giết hắn (Mộ Khinh Ca) đi, tiêu trừ một bút chịu nhục của hắn hôm qua!

"Người nói thật dễ dàng. Mộ Hùng nếu dễ giết như vậy, phụ hoàng cần gì phải đợi đến ngày hôm nay?" Hoàng hậu lắc đầu thờ dãi. Đối với đứa con trai này, nàng rất thất vọng. Nhưng có biện pháp gì? Ai bảo đây là con ruột của nàng đây?

Tần Cẩn Tu nghe ra dao động trong giọng nói hoàng hậu, lập tức tiến lên kéo lấy cánh tay nàng, làm nũng như hồi còn nhỏ: "Mẫu hậu thông minh như vậy, tổng có thể nghĩ tốt biện pháp. Lại nói, phụ hoàng đòi Mộ phủ sớm đã nhìn không thuận mắt, nếu chúng ta có thể giúp hắn giải trừ cái họa lớn này, hẳn chẳng phải sẽ càng coi trọng con? Đến lúc đó, Tần Cẩn Hạo kia dựa vào cái gì cùng ta tranh giành?"

"Con nha." Hoàng hậu bị Tần Cẩn Tu nói động. Bất đắc dĩ chọc chọc đầu của hắn, trấn an nói: "Chuyện này không thể nóng vội. Một khi có cơ hội, mẫu thân sẽ nói cho con biết nên làm thế nào. Hiện tại, con nên chạy đi nhanh sửa sang dáng vẻ mình một chút, bồi phụ hoàng con vào triều."

"Nhi thần tuân mệnh." Nhận được hoàng hậu hứa hẹn, tâm tình Tần Cẩn Tu cũng chuyển tốt đôi chút.

Hắn xoay người tiến vào nội thất sửa sang, vừa nghĩ không lâu nữa Mộ Khinh Ca sẽ nằm dưới thân mình hầu hạ, hỏa diễm trong cơ thể vừa mới dập tắt, lại lần nữa có xu thế đốt lên.

...

Một đêm này, vận mệnh mọi người, đều bởi vì lựa chọn của mình mà trở nên bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Một đêm này, vận mệnh mọi người, đều bởi vì lựa chọn của mình mà trở nên bất đồng.

Nhưng, Mộ Khinh Ca trung tâm của sự kiện, lại bị yêu quái tiên sinh trực tiếp đưa về Trì Vân uyển của Mộ phủ, hoa lệ ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, nàng là từ thanh âm nóng của Hoa Nguyệt làm tỉnh lại.

"Làm sao vậy?" Mộ Khinh Ca còn buồn ngủ, trong thanh âm cũng lộ ra lười biếng.

Sắc mặt Hoa Nguyệt có chút khó coi, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Lão công gia kêu tiểu tước gia đến chính sảnh."

Lão gia tử tìm?

Mộ Khinh Ca mở hai mắt ra, tia mê ly cuối cùng trong mắt nháy mắt tan đi, thấu triệt thanh tịnh.

"Giờ nào rồi?" Mộ Khinh Ca một tay chống cằm ngồi dậy, đưa tay vuốt tóc của mình.

"Mới vừa tới giờ Thìn (gần bảy giờ sáng)." Hoa Nguyệt lấy y phục ra, hỏi đáp.

Mộ Khinh Ca ngẩn ra, có chút kinh ngạc: "Mới giờ Thìn? Sớm như vậy, lão gia tử hẳn vừa mới thượng triều trở về đi."

Hoa Nguyệt gật gật đầu: "Lão công gia hỏi phủ còn chưa đủ một nén nhang."

"Vừa trở về liền tìm ta? Chuyện gì vội như vậy?" Mộ Khinh Ca nhíu mày hỏi.

"Bởi vì lão công gia vừa trở về, Bạch cô nương liền khóc sụt sùi đi tìm lão công gia." Âu Hà vén rèm đi vào, mang tới chậu nước, giúp Mộ Khinh Ca rửa mặt.

Bạch Tịch Nguyệt đi tìm lão gia tử?

Mộ Khinh Ca hai con ngươi hơi híp lại.

Nàng thế nào lại ngủ ra được mùi vị tỉnh kẻ nhĩ?

"Sau đó thì sao?" Nàng híp mắt hỏi.

Âu Hà và Hoa Nguyệt liếc nhau, người trước mới chậm rãi nói: "Nghe nói, Bạch cô nương sau khi gặp lão công gia, lão công gia liền phát giận. Tiếp theo liền lập tức phái người tới Trì Vân uyển, gọi chủ tử tới. Hình như, trưởng tiểu thư bên kia cũng có người đi gọi."

Mộ Khinh Ca cúi mặt cười lạnh.

Nàng thật đúng là đánh giá thấp năng lực lẫn lộn của Bạch Tịch Nguyệt. Rõ ràng đã bị thương, không hảo hảo nằm điều dưỡng, sáng sớm liền đem Mộ phủ lẫn đến gà bay chó sủa.

Nghĩ như vậy, Mộ Khinh Ca xuống giường, đạp lên sàn nhà, đối hai nàng nói: "Giúp bốn tước gia thay y phục, ta đi xem trò hay nào đang diễn."

Rất nhanh, dưới đôi tay khéo léo của hai nha đầu, Mộ Khinh Ca liền tươi sáng đi ra Tri Vân uyển.

Vẫn là hồng y như cũ, kinh hồng tuyệt điểm.

Lúc nàng mang theo Áu Hà và Hoa Nguyệt đi tới chính sảnh, mới phát hiện, bên trong bộ dạng hết như trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Gia gia nàng, chủ nhân chính thức của Mộ phủ, Mộ Hùng, vẻ mặt trầm sắc, ngũ quan căng thẳng ngồi ở chủ vị.

Mà cái vị đang thù dật chuyện kia, đang ngồi ở một bên, yên lặng rơi lệ. Mộ Liên Dung ngồi bên người nàng, liên tục an ủi, thấy Mộ Khinh Ca xuất hiện, còn ném cho nàng mấy cái ánh mắt như đao, xen lẫn trách cứ.

Ôi! Như thế nào nàng lại có cảm giác quen thuộc của đại hội thẩm phán?

Mộ Khinh Ca trong lòng giễu cợt.

"Mộ Khinh Ca, lần tới đây cho lão phu!" Thanh âm Mộ Hùng vừa ra, tựa như đất bằng sấm dậy.

Lập tức, Bạch Tịch Nguyệt đang khóc thút thít ngẩng đầu nhìn ngoài cửa một cái. Nhìn thấy Mộ Khinh Ca một thân hồng y, lại nhìn không được đau buồn, khóc càng thêm thương tâm.

Bộ dáng yếu ớt không nơi nương tựa, hư nhược hoa lệ đáng vũ kia, lập tức đưa tới tất cả mọi người trong sảnh thương tiếc. Ngay cả gia đình thị vệ đứng hai bên chính sảnh, đều hướng Mộ Khinh Ca phóng ánh mắt khinh bỉ.

Ta ngà! Gia làm cái gì? Sao cả đám đều giống như thấy gia làm chuyện gì khiến nhân thần công phẫn vậy?

Mộ Khinh Ca trong lòng giận dữ.

Trong mắt nàng hiện lên một tia châm chọc, lắc lắc ống tay áo to rộng, ngẩng đầu bước vào sảnh, hướng Mộ Hùng đi đến.

"Gia gia, sớm như vậy kêu tôn nhi tới đây, là có chuyện gì?"

"Tịch Nguyệt muốn dọn khỏi Mộ phủ, ngươi có biết không?" Mộ Hùng trầm giọng hỏi.

Bạch tiểu tiện muốn đi? Đây là chuyện quyết định khi nào?

Mộ Khinh Ca chớp mắt, nói thật: "Tôn nhi không biết."

"Vậy ngươi có biết, nàng vì cái gì muốn rời khỏi?" Mộ Hùng tức giận đến râu ria vểnh lên, nghiêm nghị hỏi.

Ta nào biết được?

Mộ Khinh Ca nhếch miệng, lắc đầu.

"Ngươi cái đồ hỗn trướng này." Mộ Hùng tức giận thiếu chút nữa động thủ. Nhưng tay vừa nâng lên, lại không đành lòng hạ xuống.

Bạch Tịch Nguyệt vùng trộm thấy một màn như vậy, lập tức đem khăn tay che mặt buông xuống, lộ ra hai con mắt đỏ vì khóc, nhu nhược nói: "Mộ gia không cần trách cứ Mộ ca ca, đều là Tịch Nguyệt không tốt. Tịch Nguyệt muốn dọn khỏi Mộ phủ không quan hệ với Mộ ca ca. Con vốn là một cô nhi không phụ không mẫu, Mộ phủ dưỡng con lâu như vậy, con cũng không thể mặt dày để cho Mộ phủ dưỡng con cả đời. Hiện giờ Tịch Nguyệt đã lớn, mang theo Lục Chi dọn ra ngoài, đến ngoài thành tìm cái thôn trang, gieo hai mẫu đất, chủ tớ hai người chúng ta cũng có thể trôi qua thích ý. Ít nhất, sẽ không không ngói che đầu."

"Tịch Nguyệt, con đừng nói bừa. Cô cô sẽ không để con rời khỏi Mộ phủ. Con một cô nương gia, một mình ra ngoài sao có thể trôi qua tốt?" Mộ Liên Dung tại chỗ lập tức cự tuyệt quyết định Bạch Tịch Nguyệt.

"Liên cô cô, con biết rõ người đau Tịch Nguyệt. Nhưng mà, Tịch Nguyệt đã quyết định rồi." Bạch Tịch Nguyệt trên mặt đau thương nói.

Mọi người nhìn thấy một màn này, sắc mặt có chút ít lộ ra vẻ mặt đồng tình thương tiếc. Lúc nhìn lại Mộ Khinh Ca, liền càng thêm trách cứ cùng không ủng hộ.

Mộ Khinh Ca bị xem đến không hiểu nổi, cứ như tất cả mọi người đều cho rằng nàng muốn đuổi Bạch Tịch Nguyệt.

Nàng trêu tức cười nói: "Ta có thể biết nguyên nhân Tịch Nguyệt muội muội muốn đi không?"

"Người còn dám nói!" Mộ Liên Dung lập tức đem mũi nhọn chỉ vào Mộ Khinh Ca.

Mộ Hùng cũng là vẻ mặt âm trầm. Khóe miệng căng chặt, tựa hồ ông đang nỗ lực khắc chế lửa giận trong lòng.

Phụ thân Bạch Tịch Nguyệt vì cứu ông mà chết, Mộ phủ liền có trách nhiệm chiếu cố nàng cả đời. Ông ngược lại không giống Mộ Liên Dung muốn đem Bạch Tịch Nguyệt gả cho Mộ Khinh Ca. Chỉ đơn giản cảm thấy, Bạch Tịch Nguyệt giống như thân cháu gái của mình, chờ đến tuổi lập gia đình, vì nàng tìm một phu gia tốt, có Mộ phủ chống lưng, hài tử đáng thương này cũng có thể trôi qua mỹ mãn.

"Vì cái gì không dám nói?" Mộ Khinh Ca thần nhiên nói.

Tầm mắt nàng, từ trên người Mộ Liên Dung chậm rãi dời đi, rơi xuống trên người Mộ Hùng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Cho dù muốn phản người từ hình, cũng phải để người nọ biết mình vì cái gì mà chết đi?"

Bộ dáng Mộ Khinh Ca thông dong thần nhiên, làm Mộ Hùng sững sờ.

Nghiêm khắc trong mắt, hiện lên một tia nghi hoặc.

"Gia gia người lười nói với người, ta nói." Mộ Liên Dung đem Bạch Tịch Nguyệt ôm vào trong ngực an ủi, đối Mộ Khinh Ca nói: "Ta hỏi người, người mang Tịch Nguyệt ra ngoài, không chỉ không xem trọng nàng, còn khiến cho nàng bị thương, cái này đã sai rồi. Sau đó người lại giữa đường đem nàng vứt bỏ, chỉ lo tiền đưa Trường Nhạc công chúa hồi phủ, như vậy chẳng phân biệt nặng nhẹ, là chuyện nam tử hán nên làm sao?"

Mộ Khinh Ca nghe được hai mắt nhử lại, trong khóe mắt biến hóa.

Nàng trầm mặc, Mộ Liên Dung lại nghĩ nàng không còn lời nào để nói, lập tức lại giáo huấn: "Trường Nhạc công chúa có tay có chân, lại có đóng lớn tỳ nữ thị vệ bồi cùng, còn cần người đưa tiền? Tịch Nguyệt và người cùng nhau lớn lên, coi như người không có tâm tư kia, cũng coi như là muội muội người. Người sao có thể cứ như vậy ném vào y quán, không quan tâm rồi đi?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Không quan tâm?

Khóe mắt Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng dừng trên người Bạch Tịch Nguyệt, tựa như băng sương. Mà người sau, vẫn như cũ bộ dáng ủy khuất buồn bã, cắn bản không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng bước qua, đi tới trước mặt Bạch Tịch Nguyệt, lạnh giọng hỏi: "Ta đối với người không quan tâm?"

"Xú tiểu tử, người làm cái gì?" Mộ Liên Dung đem Bạch Tịch Nguyệt ôm chặt, Mộ Khinh Ca nói, theo nàng xem thấy chính là đang uy hiếp Bạch Tịch Nguyệt.

Mộ Khinh Ca ngược mắt nhìn Mộ Liên Dung, ánh mắt một mảnh bình tĩnh.

Mộ Liên Dung bị cái nhìn này xem đến trong lòng run lên, lúc mở miệng, giọng điệu không khỏi hòa hoãn chút: "Người có biết, chính bởi vì hành động của người, khiến Tịch Nguyệt lầm cho mình là người dư thừa, cảm thấy ảnh hưởng chuyện người và công chúa, mới chủ động yêu cầu ly khai Mộ phủ hay không?"

Mộ Khinh Ca cười.

Chỉ là nụ cười có chút rét run.

Nhìn về phía Bạch Tịch Nguyệt, nàng thật không biết có nên dựng một ngón cái cho nàng ta hay không.

Đem chân tướng ngắt đầu bỏ đuôi, lại xem nhẹ một ít quá trình, liền trở thành một phiên bản khác. Cái phiên bản này nàng nghe xong, đến mình cũng cảm thấy mình là kẻ cặn bã.

Nàng ta nghĩ mình sẽ không nói ra sự thật che giấu đó sao?

Cho là coi như mình mặc kệ thanh danh của nàng ta, cũng sẽ không không màng đến thanh danh Trường Nhạc công chúa, còn có thanh danh Thái tử, sẽ không đem chân tướng nói ra?

Nàng dám xác định, thị vệ trong phủ mang theo xe ngựa đem Bạch Tịch Nguyệt từ y quán trở về, Mộ Hùng và Mộ Liên Dung đều biết rõ.

Vì vậy, ở lý giải của bọn họ, Bạch Tịch Nguyệt từ nhỏ lớn lên tại Mộ phủ, phụ thân lại đổi Mộ phủ có ân, vô luận từ mặt đạo nghĩa cùng cảm tình mà nói, đều phải so với Tần Diệc Dao càng thân cận trọng yếu hơn một ít.

Mà nàng lại chỉ đem Bạch Tịch Nguyệt bị thương ném cho thị vệ trong phủ mang về, bản thân lại đi đưa Trường Nhạc công chúa không bị thương gì.

Hành động như vậy, trong mắt Mộ gia, chính là vong ân phụ nghĩa.

Cũng khó trách Mộ Hùng và Mộ Liên Dung sao lại tức giận như vậy. Đừng nói bọn họ, không thấy gia nhân bốn phía Mộ gia, đều về mặt ghét bỏ cùng phần nộ nhìn nàng sao? Nếu không phải có Mộ Hùng ngồi ở đây, chỉ sợ sẽ có vô số trướng thú, cục đá hướng nàng ném tới.

Ha ha...

"Tiểu tử thú người còn cười!" Mộ Khinh Ca không tiếng động cười, làm cho Mộ Hùng nhú mày.

Mộ Khinh Ca chậm rãi ngược mắt, không hề sợ hãi chống lại con mắt Mộ Hùng, bình tĩnh nói: "Gia gia cũng cho rằng là Khinh Ca sai?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của người bốn phía đều trở nên bất thiện. Tựa hồ tức giận Mộ Khinh Ca không biết hối cải.

Ngay cả Mộ Liên Dung cũng nhú mày lại thành một đoàn.

Bạch Tịch Nguyệt rúc vào trong ngực Mộ Liên Dung, trộm nhìn Mộ Khinh Ca. Chẳng biết tại sao, nàng ta nghe giọng điệu bình tĩnh này của Mộ Khinh Ca, trong lòng trở nên hoảng loạn.

Hắn muốn giải thích sao?

Không, chuyện này, hắn căn bản giải thích không rõ.

Một khi hắn muốn nói rõ ràng, kia tất yếu phải đem chuyện phát sinh trong thiên điện nói ra, chuyện này dính đến Thái tử và công chúa, hắn tuyệt đối không dám nói ra.

Đúng! Hắn không dám nói. Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt. Hắn bắt quá là cổ lộng huyền hư (*) mà thôi, chỉ là mạnh miệng mà thôi.

(*) Cổ lộng huyền hư: cổ làm ra vẻ huyền bí.

Bạch Tịch Nguyệt trong lòng không ngừng tự an ủi mình.

"Mộ Khinh Ca, ngươi có lời gì muốn nói." Mộ Hùng không có trả lời vấn đề Mộ Khinh Ca, mà là hỏi ngược lại.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh lạnh đảo qua Bạch Tịch Nguyệt, trêu tức cười nói: "Tịch Nguyệt là bị thương không sai, nhưng nàng tại sao bị thương, Khinh Ca cũng không biết. Hôm qua, Khinh Ca cùng Tào Quý gia hoàn thành đánh cuộc, quay người lại đã không thấy tăm hơi Tịch Nguyệt muối muối. Ta cùng công chúa phải tìm kiếm một phen, mới tìm được nàng. Ta cũng muốn hỏi một chút, Tịch Nguyệt muối muối, một thân thương tích của ngươi rốt cuộc từ đâu mà đến? Đây chính là khu sân thủ hoàng gia, ngươi lần đầu tiên vào, vì sao không ngoan ngoãn ở bên người ta và công chúa, mọi nơi đi loạn, khiến cho mình bị thương? Ngay hôm qua vội vàng chữa thương cho ngươi, ta không có hỏi, không bằng hôm nay ngươi ở trước mặt gia gia và cô cô, giải thích nghi hoặc cho ta?"

Muốn tẩy trắng cho mình, nhất định phải nói ra chân tướng sao?

Mộ Khinh Ca trong lòng châm biếm. Chỉ cần đem lý do thoái thác của đối phương chỉ ra lỗ hổng, là đủ rồi.

"Muối..." Bạch Tịch Nguyệt ngây ngẩn cả người. Nàng căn bản không nghĩ tới Mộ Khinh Ca sẽ phản ứng nhanh như vậy, không đi biện bạch cho bản thân, ngược lại chỉ ra vấn đề trên người mình.

Nàng không dám nói chuyện hôm qua trong thiên điện, trước mắt phải đem sự tình nói thể nào cho qua?

"Tịch Nguyệt muối muối, ngươi nói đi." Khóe miệng Mộ Khinh Ca giương lên, nụ cười thập phần động lòng người.

"Không sai, Tịch Nguyệt, cô cô ngược lại quên hỏi con, vết thương trên người con là thể nào?" Mộ Liên Dung cũng truy vấn. Mục đích khác với Mộ Khinh Ca, nàng thật sự quan tâm thiếu nữ nàng nhìn lớn lên này.

"Ta... Ta..." Bạch Tịch Nguyệt ấp a ắp úng, làm cho Mộ Hùng trong mắt nghi hoặc càng nhiều.

Mộ Khinh Ca cười càng sâu, tự nói: "Nhắc tới cũng kỳ quái. Hôm qua ở Thủ Liệp tràng, Thiệu mập mập bởi vì trận đấu mà bị thương, mà người mất tích sau đó, cũng là mang thương tích xuất hiện. Kỳ quái nhất chính là, Trường Nhạc công chúa có lòng tốt chiều cổ người một phen, lúc trên đường về, cũng cảm thấy không khỏe. Ta cũng hết sức tò mò, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Dứt lời, ánh mắt thanh thấu của nàng dừng trên người Bạch Tịch Nguyệt.

Sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên trắng bệch.

Mộ Khinh Ca phản kích, khiến cho nàng ta căn bản chống đỡ không được.

Mộ Hùng nhìn Bạch Tịch Nguyệt sắc mặt biến hóa, nhíu mày hỏi: "Tịch Nguyệt nha đầu, vô luận chuyện gì, con cứ việc nói ra, có gia gia vì con làm chủ."

Gừng càng già càng cay, ông đã nhìn ra Bạch Tịch Nguyệt có chỗ giấu giếm.

Lần nữa bị truy vấn, Bạch Tịch Nguyệt đành phải kiên trì nói: "Con lần đầu tới khu săn thú hoàng gia, trong lòng hiếu kỳ liền không cẩn thận tách khỏi Mộ ca ca. Sau lại... Sau lại... Con gặp được một dã thú, trong lúc bảo vệ tính mạng bị thương. Lúc công chúa tìm được con, có thể bởi vì máu trên người con mà bị hù đến, cho nên mới có chút không khỏe."

"Nguyên lai Trường Nhạc công chúa là bởi vì muối muối mà không khỏe a!" Mộ Khinh Ca bừng tỉnh đại ngộ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Bạch Tịch Nguyệt vung về giải thích, Mộ Khinh Ca lười để ý đến có bao nhiêu người tin. Nàng chỉ nhìn lướt qua người chung quanh, chứng kiến một đám bộ dáng cau mày, nàng cười lạnh nói: "Trường Nhạc công chúa bởi vì Tịch Nguyệt muối muối mà cảm thấy không khỏe, với tư cách là ca ca của Tịch Nguyệt muối muối, ta là nghĩ muốn đích thân đưa công chúa quay về nghỉ ngơi, mới xem như cảm tạ đi. Về phần Tịch Nguyệt muối muối, tuy rằng bị thương, nhưng ta đã đưa đến y quán trị liệu, thoát ly nguy hiểm. Lại sai thị vệ trong phủ mang nàng về, còn có nha đầu thiếp thân của Tịch Nguyệt muối muối bồi cùng."

Nói xong, nàng quay người nhìn Bạch Tịch Nguyệt về mặt trắng bệch, lộ ra thần sắc áy náy: "Tịch Nguyệt muối muối, Mộ ca ca cũng muốn tự mình đưa người về. Chỉ là không có biện pháp phân thân, Trường Nhạc công chúa vì người mà chấn kinh, về tình về lý, ta là ca ca, lại là tiểu tước gia Mộ phủ, phò mã tương lai của công chúa, hẳn nên đưa nàng về mới phải. Chẳng lẽ, Tịch Nguyệt muối muối chính là bởi vì chuyện này, muốn rời khỏi Mộ phủ?"

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt bốn phía nhìn Bạch Tịch Nguyệt đều thay đổi.

Đồng tình thương tiếc lúc trước, biến thành trách cứ. Trách cứ nàng không hiểu chuyện, trách cứ nàng bất thông tình lý.

Tiểu tước gia người ta khắp nơi vì nàng suy nghĩ, vì nàng còn tự mình tiến đưa công chúa, biểu đạt lòng biết ơn. Nàng lại bởi vì tiểu tước gia không đưa nàng hồi phủ, việc nhỏ như vậy, liền nháo muốn rời nhà?

Thật sự là lòng dạ hẹp hòi, không hiểu chuyện.

"Không, không phải như thế." Bạch Tịch Nguyệt cảm nhận được ánh mắt bốn phía biến hóa, vội vàng muốn thanh minh cho mình.

"Tịch Nguyệt, nếu là bởi vậy mà con muốn rời phủ, kia cô cô cũng muốn nói với con. Khinh Ca tuy rằng không đưa con trở về, nhưng về tình cảm có thể tha thứ, con sao có thể trách hắn?" Mộ Liên Dung cũng lắc đầu nói. Lúc trước, nàng căn bản không biết công chúa thân thể không khỏe, hơn nữa còn là vì nguyên nhân Bạch Tịch Nguyệt.

"Liên cô cô..." Bạch Tịch Nguyệt thấy được trong mắt Mộ Liên Dung thất vọng, trong lòng cả kinh. Lại nhìn Mộ Hùng đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, không thấy nửa điểm hỏa khí, liền biết mình đã thất bại.

Không chỉ có thất bại, nàng còn cảm thấy hai gò má mình bỏng rát. Tựa hồ hình tượng hoàn mỹ nàng dựng lên mấy năm nay ở Mộ phủ, chỉ bởi mấy câu của Mộ Khinh Ca mà sụp đổ.

Nước mắt khoi dậy, tràn mi mà ra.

Bạch Tịch Nguyệt đáng thương khổ sở nói: "Không không không, con không biết Mộ ca ca là tốt cho con. Con sau khi bị thương liền hôn mê, lúc tỉnh lại

chợt nghe Lục Chi nói Mộ ca ca đem con đặt trong y quán, đưa công chúa trở về rồi. Con chỉ là cho rằng đều bởi vì con, làm hại Mộ ca ca phân tâm, không thể chuyên tâm đối công chúa. Cho nên mới nghĩ, nếu là rồi đi, sẽ giảm bớt chút phiền toái cho Mộ ca ca."

Vì vẫn hồi hình tượng của mình, Bạch Tịch Nguyệt không chút do dự liền đem nha hoàn của mình đẩy ra.

Lục Chi bị chủ tử bán đứng, lập tức sắc mặt trắng nhợt, vội quỳ xuống, cho mình cái tát, trong miệng không ngừng nói: "Lão công gia, tiểu tước gia, trưởng tiểu thư, đều là nô tỳ không tốt, ở trước mặt cô nương bàn lộng thị phi, làm hại cô nương nghĩ nhiều, càng hiểu lầm tiểu tước gia."

"Lục Chi, người sao có thể như vậy?" Lục Chi nói, làm cho Bạch Tịch Nguyệt thân sắc lộ ra xấu hổ và giận dữ, phảng phất, nàng cũng là người bị hại.

"Được rồi." Mộ Hùng nhíu mày chậm rãi đứng lên. Một màn trước mắt, tựa hồ biến thành một trò khôi hài.

Ông thật sâu nhìn Bạch Tịch Nguyệt, lại nhìn về phía Mộ Kinh Ca nói: "Ca nhi, đi theo ta."

Mộ Kinh Ca nhẹ gật đầu, khẽ cười nhạt, cùng theo Mộ Hùng rời đi. Đối với Bạch Tịch Nguyệt, nàng ngay cả một ánh mắt đều ngại nhìn.

Sau khi hai vị chủ tử rời đi, Mộ Liên Dung cũng lạnh giọng phân phó gia nhân: "Đều đi xuống đi, nên làm cái gì liền làm đi."

Mọi người đồng loạt lui ra, chỉ là lúc rời đi, ánh mắt nhìn chủ tử hai người Bạch Tịch Nguyệt đều mang theo một loại ý vị khác. Sau khi người trong sảnh đều rời khỏi, Mộ Liên Dung mới nhìn Bạch Tịch Nguyệt, hơi có thâm ý nói: "Tịch Nguyệt, Liên cô cô nhìn con lớn lên. Con ở trong lòng cô cô vẫn luôn là tiểu cô nương thiên chân vô tà, luôn quan tâm người. Chuyện này đã qua, trên người con còn có thương tích, về nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong, ánh mắt dừng lại trên người Lục Chi, nhiều thêm vài phần lạnh lẽo: "Lục Chi, thay chủ tử suy nghĩ là trách nhiệm của người. Nhưng người phải biết cái gì là bốn phận nha hoàn."

"Liên cô cô, là Tịch Nguyệt suy nghĩ nhiều." Bạch Tịch Nguyệt nhu nhu đứng lên, trong mắt mang theo nước mắt.

Mộ Liên Dung nhìn về phía nàng, im lặng không nói.

Khoảnh khắc, mới khẽ thở dài, rời khỏi chính sảnh.

"Cô nương." Đưa mắt nhìn Mộ Liên Dung rời đi, Lục Chi mới đứng lên, tới gần Bạch Tịch Nguyệt.

Ai ngờ, Bạch Tịch Nguyệt lại giơ tay phất một cái, tay áo mang theo lực đạo, đem Lục Chi trực tiếp ngã xuống đất.

"A!"

"Người cái phế vật này!" Bạch Tịch Nguyệt mắng. Đem cảm xúc trong lòng đều phát tiết lên người Lục Chi.

"Thực xin lỗi, cô nương." Lục Chi nhin xuống nước mắt, run run nói.

Bạch Tịch Nguyệt vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nói: "Còn không dẫn ta ly khai, ngại cái mặt này ném chưa đủ sao?" Nếu nói lúc trước muốn ly khai Mộ phủ chẳng qua là vì diễn trò, hiện giờ, nàng thật sự muốn rời khỏi, một khắc cũng không muốn ở lại.

Mộ Kinh Ca khi nào trở nên lợi hại như vậy, đầu óc rõ ràng như thế?

Nàng rõ ràng đã nghĩ nhiều lần sẽ không sai sót, mới làm như vậy. Như thế nào mới có dăm ba câu, cả sự kiện đều phản lại đây?

Ánh mắt Bạch Tịch Nguyệt đen tối khó hiểu.

Thất bại hôm nay, nàng không dám nói cho Duệ Vương. Sợ sẽ khiến người trong lòng thất vọng, cảm thấy mình vô dụng.

Không được! Nàng nhất định phải phá hư quan hệ giữa Mộ Hùng và Mộ Kinh Ca.

Bạch Tịch Nguyệt mím môi, ở Lục Chi nâng xuống, quay trở về viện mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Mộ Kinh Ca cuồng vả mặt (6)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Từ thư phòng Mộ Hùng đi ra, Mộ Khinh Ca ngửa đầu, nhìn bầu trời xanh thăm chợt thờ dài.

Chuyện ở chính sảnh, Mộ Hùng là hoài nghi. Đương nhiên, hoài nghi không phải là nài, mà là Bạch Tịch Nguyệt thay đổi. Nhưng theo nàng thấy, chỉ sợ đây mới là bản tính Bạch Tịch Nguyệt dần bại lộ.

Chỉ là, làm nài nghi hoặc, vì cái gì trong một đêm, Bạch Tịch Nguyệt liền thay đổi? Từ ấn nhẫn trước kia, giờ trở thành chủ động ra tay?

Đương nhiên, Mộ Hùng cũng đối với nài tò mò.

Mà nài cho ra đáp án là, nài đã trưởng thành, không còn là hoàn khố tư tưởng ngây thơ trước kia.

Đối với sự tình chân thật đã trải qua hôm qua, Mộ Hùng không hỏi, mà nài càng sẽ không chủ động nói.

Lúc nài ra cửa, Mộ Hùng chỉ dặn dò một câu: Cẩn thận.

Khỏe miệng Mộ Khinh Ca chậm rãi giờ lên, lầu bầu nói: "Xem ra, toàn bộ Mộ phủ, cảm giác nguy cơ nặng nhất chỉ sợ sẽ là lão gia tử."

Đáng tiếc a! Lão gia tử không bỏ xuống được lễ dân bách tính Tần quốc.

Nếu không, Mộ phủ làm sao đến nỗi bị động như vậy?

Mộ Khinh Ca bắt đầu cười, phát tay áo rời đi. Nài không về Trì Vân uyển, mà trực tiếp mang theo Áu Hà và Hoa Nguyệt ra cửa, hướng tới doanh địa Mộ gia quân ở vùng ngoại ô.

Ba người cười ngửa đi, chợ hai bên đường từ từ lùi lại.

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca hỏi: "Các người cảm thấy, Mộ phủ đối với Tần quốc là gì?"

Áu Hà và Hoa Nguyệt đồng thời sững sốt, không hiểu Mộ Khinh Ca vì sao hỏi vậy. Cuối cùng vẫn là Áu Hà phản ứng nhanh, trầm mặc một chút nói: "Lão công gia chinh chiến sa trường vài chục năm, bảo vệ Tần quốc thái bình. Mộ phủ tại Tần quốc, tựa như một bức tường đồng vách sắt, thủ hộ Tần quốc này."

"Vậy tại sao, vị kia Tần quốc lại trăm phương ngàn kế muốn lật đổ bức tường này?" Mộ Khinh Ca lại hỏi.

Hai nài càng thêm nghi hoặc.

Các nài cảm thấy, đáp án mấy vấn đề này, tiểu Tước gia hẳn phải hiểu mới phải. Vì cái gì còn muốn hỏi các nài?

Không rõ ràng lắm ý nghĩ của Mộ Khinh Ca, hai nài đành phải thành thật trả lời.

Lúc này, là Hoa Nguyệt mở miệng: "Bởi vì vị kia lo lắng không nắm giữ được bức tường này, sợ bức tường phản chiến, biến thành lấy tính mạng hắn, thành lợi kiếm hái đầu họ."

Mộ Khinh Ca không tiếng động cười lạnh, lại nói: "Nếu đã thế, vì sao lão gia tử còn không bỏ xuống được?" Nài là quân nhân không sai, nhưng tuyệt không ngu trung. Nếu người đương quyền bất nhân, nài sẽ tiêu sái bút ra. Vì dân phục vụ, đó là tư tưởng của quân chính quy. Mà nài, khắc vào ý chí cốt nhục là làm sao hoàn thành nhiệm vụ hiệu suất cao, hoàn mỹ chấp hành từng mệnh lệnh.

Cho nên, ở phương diện nào đó, nài cùng Mộ Hùng có khác biệt.

Nài lý giải Mộ Hùng nhường nhịn, lại không thể gạt bừa. Hai vị thiếu tướng quân Mộ phủ, còn có một vị lão phu nhân, đều chết không minh bạch. Thậm chí, bọn họ đều hoài nghi sau màn độc thủ là cái vị ngồi ở chỉ cao kia.

Mộ Hùng lại lựa chọn ấn nhẫn trầm mặc, vẫn như cũ vì thiên hạ cân nhắc, nuốt vào quả đắng này.

Nếu đổi là nài, đã sớm tra ra tất cả, lấy lại công đạo cho vợ con, sau đó mang theo tâm phúc tiêu sái rời đi. Nơi này không lưu gia thì có chỗ lưu gia, thật cho rằng thiên hạ đều là nhà của hắn sao?

Coi như Tần quốc bởi vậy mà diệt vong, coi như bá tánh lâm vào chiến hỏa, vậy thì sao? Đây là sai lầm của người đương quyền dẫn đến kết quả. Nếu thiên hạ này là Tần gia bọn hắn, Mộ gia bọn hắn sẽ xảy ra chuyện gì?

Và lại, thiên hạ này vốn không phải của một nhà nào, Hoàng đế luân phiên qua các triều. Quý tích lịch sử bình thường mà thôi.

Mộ Khinh Ca có thể nghĩ thoáng, thế nhưng Mộ Hùng là dân ở đây lại luẩn quẩn trong lòng. Điểm này, khiến cho Mộ Khinh Ca có chút buồn rầu.

"Lão công gia thương bá tánh thiên hạ. Tần quốc hiện giờ thái bình, đều do Mộ gia quân chúng ta trấn thủ, mới khiến cho nước láng giềng tuy nhìn chăm chăm, mới không dám dễ dàng uy hiếp." Áu Hà nhẹ giọng nói. Nài tựa hồ có chút hiểu sao Mộ Khinh Ca hỏi những câu vừa rồi.

Đúng vậy! Bá tánh.

Con mắt Mộ Khinh Ca nổi lên một tầng đóa gợn.

Trong thư phòng, có một đoạn nằng cùng Mộ Hùng đối thoại.

Nàng hỏi Mộ Hùng, nếu lo lắng, vì sao không rời đi? Lấy danh hào Mộ Hùng, lấy uy danh Mộ gia quân, bọn họ đi nơi nào sẽ không quá khó khăn.

Thế nhưng Mộ Hùng lại lắc đầu cự tuyệt.

Lý do của ông là, ông cả đời này vinh quang, không phải do hoàng đế ban cho, mà là bá tánh Tàn quốc ban tặng. Cho nên, ông nhất định phải ở lại bảo vệ.

Tương lai Mộ Khinh Ca nàng lựa chọn như thế nào, ông không quản được. Nhưng chỉ cần ông còn sống một ngày, thì sẽ phải thủ hộ Tàn quốc thái bình một ngày.

Lời như vậy, khiến cho Mộ Khinh Ca không phản bác được.

Cho nên, lúc rời đi, mới có thể nhìn trời thờ dài.

Dưới đề tài nặng nề này, ba người ra khỏi thành, đi tới nơi đóng quân của Mộ gia quân.

Hôm nay xuất phủ, Áu Hà và Hoa Nguyệt đều một thân trang phục lưu loát, ít đi phần mềm mại nữ tử, nhiều thêm vài phần tư thế hiên ngang.

Tới doanh địa Mộ gia quân, Mộ Khinh Ca cùng mấy vị phó tướng lên tiếng chào hỏi, liền mang theo hai nàng đi ra sau núi.

Phía sau núi, là địa phương tốt Mộ Khinh Ca chuyên môn chọn lựa, để làm sân huấn luyện cho thân vệ đội của nàng.

Mấy ngày trước, Mặc Dương liền lưu lại nơi này, mang theo năm trăm thân vệ chuẩn bị hết thảy.

Vòng qua rừng rậm, lướt qua vách đá, đi qua dòng suối, lại đi vào một tiểu đạo bí ẩn, ba người Mộ Khinh Ca mới tới trong sơn cốc.

Sơn cốc giống như một hồ lô, cốc khẩu rất nhỏ, nhưng trong cốc lại là một phen thiên địa khác.

Bốn phía sơn cốc, đều như đao tước vách đá, có một chỗ có thác nước thẳng đứng rơi xuống, bọt nước kích dân, tích lũy tháng ngày, đã đem một khối cự thạch lớn đánh thủng thành cái động.

Sau khi ba người Mộ Khinh Ca tiến vào sơn cốc, trên mảnh đất trống, bố trí rất nhiều đồ vật kỳ kỳ quái quái, ngay cả vách đá cũng treo đầy dây thừng.

Những đồ vật huấn luyện kỳ quái này, đối với đám người Mặc Dương, thật phần xa lạ.

Nhưng đối với Mộ Khinh Ca, lại vô cùng quen thuộc.

Những thứ này, đều dựa theo trí nhớ nàng tiến hành phục chế trang bị huấn luyện.

Chướng ngại, leo trèo, chiến đấu, thể năng, tốc độ, ứng biến, thậm chí ngôn ngữ chiến đấu của người cầm đao cùng sách lược lý luận tri thức nàng đều không buông tha. Nàng muốn năm trăm người này, trở thành chiến sĩ siêu cấp lấy một địch trăm.

Mà ở kiếp trước, gien chiến sĩ mà các quốc gia thêm khát, cũng sẽ ra đời trong tay nàng.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chậm rãi đảo qua mọi thứ trong sơn cốc, khóe miệng hiện ra một tia cười nhàn nhạt.

"Tiểu tước gia!" Mặc Dương đi tới bên người Mộ Khinh Ca.

Sinh hoạt trong quân đã nhiều ngày, khiến phong độ tri thức trên người hần nhạt đi không ít, gương mặt mảnh khảnh nhiều thêm phần cương nghị.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (7)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca nhàn nhạt gật đầu: "Đem bọn họ gọi ra."

Mặc Dương lĩnh mệnh đi, chỉ chốc lát, năm trăm binh sĩ đều đều nhịp đứng trước mặt Mộ Khinh Ca.

Trên người bọn họ, không có mặc áo giáp Mộ gia quân, càng không đeo kí hiệu Mộ gia quân lên y phục, chỉ là nghe theo mệnh lệnh Mộ Khinh Ca, ăn mặc quần áo gọn gàng, sạch sẽ lưu loát.

Mộ Khinh Ca trước mặt năm trăm người chậm rãi dạo bước, ánh mắt từng cái đảo qua trên người họ.

Kết quả, khiến người vừa lòng.

Năm trăm thanh niên này, từng ánh mắt đều lộ ra tin tưởng và kiên định, đây là yếu tố thành công đầu tiên.

Mộ Khinh Ca đứng chấp tay, đối mặt năm trăm binh sĩ, đối với Âu Hà và Hoa Nguyệt sau lưng nói: "Âu Hà, Hoa Nguyệt, từ hôm nay trở đi, các người cùng bọn họ huấn luyện. Nếu không thể vượt qua kiểm tra, liền không cần trở lại bên người ta."

Quyết định này, tại lúc Mộ Khinh Ca mấy lần mang theo các nàng tới quân doanh, các nàng cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Cho nên, Mộ Khinh Ca vừa dứt lời, các nàng không một chút dị nghị, liền gọn gàng lĩnh hoạt đứng bên người Mặc Dương. Ngược lại năm trăm hán tử khác, có chút kinh ngạc nhìn sang hai nữ tử xinh đẹp, không rõ tiểu tước gia muốn làm gì.

Mộ Khinh Ca dùng thanh âm chậm rãi, bình tĩnh mở miệng: "Không cần tò mò. Bên người ta không lưu người vô dụng, các nàng muốn đi theo, nhất định phải tăng cường bản thân. Các người cũng thế."

Bốn chữ cuối cùng, khiến năm trăm thanh niên đều đứng thẳng eo, thu liễm tâm thần.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca quét qua, nói tiếp: "Ta biết, trong lòng các người đều suy nghĩ, ta có thể dạy các người cái gì. Không cần sốt ruột, các người rất nhanh có thể cảm nhận được, tuyệt đối sẽ không khiến các người thất vọng. Hiện tại, ta có thể nói cho các người biết chỉ có... Thứ các người sắp học, là lĩnh vực xa lạ người khác chưa bao giờ tiếp xúc qua. Các người muốn niết bản, nhất định phải trải qua lửa địa ngục đốt nung. Những người ở đây, đều không được nói từ bỏ. Có thể rời khỏi nơi này, chỉ có hai loại khả năng, một là huấn luyện hợp cách, hai là tử vong, các người sợ không?"

"Không sợ!"

"Không sợ!!!"

Tiếng hô chỉnh tề, quanh quần tại sơn cốc.

Mộ Khinh Ca gọi lên khoe môi, tà tử mà nguy hiểm: "Ta rất hy vọng, thời điểm các người chính thức tiếp xúc với địa ngục, còn có thể hô lên những lời kiên định như vậy."

Năm trăm linh ba người, dùng ánh mắt kiên định trầm mặc trả lời nàng.

Mộ Khinh Ca đột nhiên thu liễm nụ cười, trầm giọng nói: "Đội thân vệ lúc trước của ta, tên là Liệt Ca vệ. Là lão tướng quân các người tự mình mệnh danh. Nhưng bọn họ đã hy sinh, cái tên này cũng vĩnh viễn cùng bọn hán chôn cùng. Các người, khi các người được ta tán thành, sẽ có một cái tên càng vang dội. Hiện tại ta sẽ không nói cho các người biết tên gì, bởi vì các người còn không xứng biết. Bắt đầu từ hôm nay, ta cùng các người huấn luyện. Ta làm cái gì, các người làm cái đó, nếu ta làm được, các người lại không làm được, kia chỉ có thể chứng minh một chút, các người ngay cả phế vật cũng không bằng."

Những lời này, khiến sắc mặt năm trăm người căng thẳng, khí thể toàn thân càng thêm lạnh thấu xương.

Bọn hán không phản bác lời Mộ Khinh Ca, mà là tính toán dùng hành động thực tế chứng minh hết thảy. Đây là Mộ gia quân, trước nay đều không khua môi múa mép, đều là xem bản lĩnh thật sự.

Tiểu tước gia nói bọn hán còn chưa có tư cách biết phiên hiệu thuộc về mình, như vậy tốt, bọn hán liền dùng mạng đi đua, nhìn xem có đủ tư cách không!

Từng đôi mắt trẻ tuổi, đẩy lên ngọn lửa hùng hực, khoe miệng Mộ Khinh Ca xẹt qua một tia cười không rõ.

Nàng xoay người, hướng tới vật chướng ngại đầu tiên. Vừa đi vừa nói chuyện: "Bắt đầu từ hôm nay, ban ngày dựa theo phương pháp của ta huấn luyện, buổi tối tức thì tu luyện cảnh giới bản thân, ai dám lười biếng, ngày thứ hai huấn luyện gấp bội!"

"Rõ!" Mọi người cùng rống một tiếng, ánh mắt theo Mộ Khinh Ca di động.

Bọn hán cũng hết sức tò mò, đến cùng những đồ vật cổ quái này sử dụng như thế nào.

Mộ Khinh Ca cỡi rộng ngoại bào thùng thỉnh, ở trên đùi mình cột lên chồng chất khối chì, ngay cả trước ngực và sau lưng cũng không tha.

Chuẩn bị xong, nàng mắt nhìn phía trước. Đột nhiên, như lập báo lao ra, bắt đầu vượt chướng ngại đầu tiên.

Trăm mét bình chạy, cấp tốc chuyển biến, vượt qua ba bước cọc, vượt qua chiến hào... Vượt lên tường thấp, trèo qua vũng mềm, tránh né bao cát, một loạt hoàn thành khiến người hoa mắt.

Đội tới lúc Mộ Khinh Ca mặt không đỏ tim không gấp đứng trước mặt mọi người, vẻ mặt bọn hắn đã ngốc tệ.

Giờ phút này, trong đầu bọn hắn chỉ trôi qua hai hàng chữ.

Thì ra mấy thứ này là chơi như vậy!

Tiểu tước gia thật trâu bò!

Mộ Khinh Ca bung lên ly trà, nhẹ nhấp một ngụm. Khép lại nắp trà, nàng nói: "Bắt đầu đi. Để ta xem bản lĩnh của các ngươi. Bất quá, không ai được dùng linh lực, chỉ có thể dựa vào thể năng của mình. Mỗi vòng kết thúc, một trăm người chậm nhất, đều phải chạy quanh núi. Chạy một vòng trở về, lại tiếp tục huấn luyện, lại thua, liền chạy tiếp. Mỗi lần trùng phạt chồng lên."

Tê...!

Năm trăm cái binh ca ca, giờ phút bọn hắn rút cuộc cảm nhận được địa ngục trong miệng tiểu tước gia là có ý gì rồi.

Không cho phép dùng linh lực, chỉ dựa vào thể năng.

Còn có trùng phạt kinh khủng kia, quả thực lột một tầng da vẫn không đủ a!

Thế nhưng, không người nào dám phản bác.

Bởi vì, Mộ Khinh Ca đã cho bọn hắn nhìn. Nếu bọn hắn kinh sợ, chính là như câu nói kia của Mộ Khinh Ca, ngay cả phế vật cũng không bằng.

Trong lòng yên lặng thấp cho mình ngọn nến, năm trăm cái binh ca ca, tính cả ba người Mặc Dương đều kinh hồn táng đảm đi tới điểm xuất phát.

Đặc biệt là hai nữ tử Áu Hà và Hoa Nguyệt, nghe Mộ Khinh Ca nói xong, các nàng đến tâm muốn chết cũng có.

Huấn luyện như vậy, ngay cả nam tử cũng không nhất định làm được, các nàng hai cô gái yếu ớt, làm sao có thể kiên trì?

Nhưng tính tình Mộ Khinh Ca các nàng rất rõ ràng, cho nên chỉ có thể khuất nhục, hai cái nữ hài yên lặng cổ vũ, cầu nguyện lẫn nhau.

Lúc đội thứ nhất chuẩn bị bắt đầu, Mộ Khinh Ca lại sâu kín nói một câu: "Đây chẳng qua là bắt đầu, đơn giản nhất mà thôi."

Một câu, sợ tới mức khiến mọi người thiếu chút nữa nằm rạp trên đất.

Đây là đơn giản nhất?!

Trong lòng mọi người lộ roi đầy mặt, cũng chỉ có thể kiên cường đứng ở vạch xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (8)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Huấn luyện, mãi cho đến trời tối.

Ngày này, hầu như không có ai không phải chạy quanh núi. Thậm chí là chạy bảy tám lần, Áu Hà và Hoa Nguyệt chính là một trong số đó.

Vốn các binh sĩ cho rằng Mộ Khinh Ca sẽ đối với hai nữ tử thương hương tiếc ngọc, lại không nghĩ, nàng cư nhiên có thể tâm cứng như sắt, căn bản đối với hai nữ tử thân thể lung lay sắp đổ làm như không thấy.

Thấy một màn như vậy, các binh sĩ đầy lòng nguội lạnh.

Lau đi nước mắt chua xót, bọn hấn rút cuộc nhận thức được, nếu muốn tiểu tước gia mềm lòng, so với mặt trời mọc đằng tây càng khó hơn.

Một đêm này, mấy trăm người đều tại tu luyện vượt qua. Mà Mộ Khinh Ca cũng không trở về Mộ phủ, lưu lại trong sơn cốc. Dù sao, nàng rất chán ghét phong vân gợn sóng trong Lạc Đô, ở lại sân huấn luyện này, ngược lại làm nàng tâm tình sung sướng.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng.

Tiếng trống vang vọng sơn cốc, đem vài trăm người mệt mỏi như chết ngày hôm qua làm cho giày vò đi tới.

Tuy rằng trải qua cả đêm tu luyện, nhưng bởi vì thiên phú, mọi người khôi phục khác nhau rất nhiều. Nhìn rất nhiều người bộ dáng tinh thần uể oải, Mộ Khinh Ca câu môi cười, lộ ra hàm răng trắng: "Huấn luyện bắt đầu. Chúng ta trước làm nóng người, chạy núi ba vòng."

Gào.....!!!

Hu hu hu, tiểu tước gia không phải là người, là ma quỷ mới đúng!

Mang theo nội tâm lên án, năm trăm linh ba con người bắt đầu một ngày đau khổ. Chỉ là lúc này Mộ Khinh Ca cũng mang theo một khối chạy cùng, còn chạy ở đằng đầu.

Nhìn bóng dáng phía trước nhẹ nhõm vô cùng, các binh sĩ ủy khuất đến sắp khóc rồi.

Không phải nói tiểu tước gia không thể tu luyện sao? Vì sao thể năng so với bọn hấn còn tốt hơn?

Nhưng rất nhanh, liền có người phát hiện bộ pháp Mộ Khinh Ca bất đồng, tựa hồ mỗi lần nàng đặt chân đều trải qua thiết kế tỉ mỉ, không có tiêu hao sức lực dư thừa.

Phát hiện được điểm này, không ngừng có người bắt đầu quan sát bắt chước, dần dần, bọn hấn quên mất mệt mỏi, ngược lại càng chạy càng nhẹ nhàng.

Mộ Khinh Ca chạy đằng trước, cảm nhận được biến hóa sau lưng, khóe miệng không tự chủ giương lên.

Huấn luyện mỗi ngày đều đang tiến hành, các binh sĩ mỗi một ngày cũng càng thêm tiến bộ.

Nhoáng một cái, nửa tháng trôi qua. Mộ Khinh Ca không rời khỏi sơn cốc một bước, càng không biết bất cứ tin tức gì của Lạc Đô bên kia.

Một ngày này, Mộ Khinh Ca quyết định trở về Lạc Đô một chuyến. Bởi vì nàng đang thiết kế một ít trang bị trên người binh sĩ, cần về Lạc Đô tìm người chế tạo.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt đều lưu lại tiếp tục huấn luyện, Mộ Khinh Ca một thân một mình cưỡi ngựa quay về Lạc Đô.

...

Sau khi trở lại Mộ phủ, Mộ Khinh Ca mới từ chỗ quản gia biết được, mấy ngày nàng không ở trong phủ, Trường Nhạc công chúa nhiều lần tới tìm nàng, đều tiếc nuối rời đi.

Lần cuối cùng, Trường Nhạc công chúa nhờ quản gia chuyển cáo cho nàng, mình phải cùng Thái hậu đi lễ Phật, phỏng chừng phải rời đi một tháng. Chờ nàng (Tân Diệc Dao) trở lại, lại đến tìm nàng (Mộ Khinh Ca).

Đối với chuyện này, Mộ Khinh Ca không quá để ở trong lòng.

Hiện giờ, tinh thần nàng đang tập trung vào chế tạo trang bị siêu cấp chiến sĩ.

"Tiểu tước gia, Ấu Hà và Hoa Nguyệt không trở về cùng ngài, có cần thuộc hạ phái mấy nữ tỳ khác đi Trì Vân uyển hầu hạ?" Quản gia một đường bồi theo Mộ Khinh Ca, lúc đi tới cửa Trì Vân uyển, hỏi.

Mộ Khinh Ca trực tiếp cự tuyệt: "Ta lần này trở về xử lý chút chuyện, qua mấy ngày sẽ rời đi. Không cần phiền toái như vậy."

"Tiểu tước gia nhanh như vậy đã đi rồi?" Quản gia muốn nói lại thôi nói.

Mộ Khinh Ca nghe ra trong lời hấn do dự, quay người nhìn phía hấn nói: "Có chuyện liền nói."

Quản gia rũ xuống khóe mắt nói: "Tiểu tước gia rời đi mấy ngày này, Bạch cô nương thường xuyên đối với lão công gia và trưởng tiểu thư nói, tuổi tiểu tước gia không còn nhỏ, cũng nên kiếm tâm lại, không thể vui đùa tùy ý như vậy, ngay cả nhà cũng không về. Thậm chí đề nghị lão công gia phái người tìm ngài về."

Mộ Khinh Ca nhướn mày: "Nàng ta không biết ta đi đâu?" chuyện nàng đi quân doanh, ở Mộ phủ cơ hồ không phải là bí mật gì. Lại không thể tưởng được Bạch Tịch Nguyệt cư nhiên không biết.

Lão quản gia cười cười: "Từ sau sự kiện kia, ấn tượng người trong nhà đối với Bạch cô nương liền... Nàng ngược lại có phải Lục Chi ra nghe ngóng, nhưng mọi người tựa hồ cảm thấy nàng quản hơi nhiều, cho nên đều ăn ý lựa chọn giấu giếm."

A! Còn có chuyện như vậy? Thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Mộ Khinh Ca vui vẻ.

Nàng không nghĩ nhân duyên của Bạch Tịch Nguyệt ở Mộ phủ hiện giờ kém như vậy.

"Gia gia và cô cô không nói cho nàng biết?" Mộ Khinh Ca lại hỏi.

Lão quản gia gật đầu.

Đối với chuyện Bạch Tịch Nguyệt, bọn hắn cũng không nghĩ sâu. Chẳng qua là cảm thấy vô luận như thế nào, Bạch Tịch Nguyệt cũng chỉ là khách nhân Mộ phủ, không có huyết thống, lại chưa gả cho tiểu tước gia hắn. Danh không chính ngôn không thuận, còn muốn can thiệp tự do của tiểu tước gia, có chút quá. Nữ chủ nhân tương lai chính thống của Mộ phủ là Trường Nhạc công chúa còn không có làm vậy, nàng ta dựa vào cái gì?

Trong nội tâm những người hầu bọn họ, người bọn họ bảo vệ thủy chung chỉ có ba vị chủ tử.

Mộ Khinh Ca cười gật đầu: "Ta đã biết, không cần phải quản nàng." Nói xong, nàng liền quay người chuẩn bị tiến vào Tri Vãn uyển. Nhưng lại đột ngột dừng lại, nghiêng mặt hỏi: "Ngoại trừ Trường Nhạc công chúa, còn ai tới Mộ phủ?"

Quản gia suy nghĩ một chút, nói: "Còn có Duệ Vương tước. Bất quá, y mỗi lần tới đều tới tìm lão công gia, lão công gia không có ở đây, y liền đi."

"Hắn có cùng những người khác tiếp xúc qua không?" Ánh mắt Mộ Khinh Ca khẽ nhúc nhích.

Thấy Mộ Khinh Ca hỏi cẩn thận, lão quản gia chớp mắt nhìn, trầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ tiểu tước gia vẫn đối với Duệ Vương tồn ý niệm khác?

Vừa nghĩ như thế, trong lòng hắn có chút thờ dãi.

Trong khoảng thời gian này, không thấy tiểu tước gia đi tìm Duệ Vương, còn tưởng rằng hắn nghĩ lại. Lại không nghĩ...

"Như thế nào?" Lão quản gia trầm mặc, khiến cho Mộ Khinh Ca nhíu nhíu mày.

"Ngà!" Lão quản gia vội thu liễm tâm thần đáp: "Có một hai lần, Bạch cô nương vừa vịn đi ngang qua, là nàng tiễn đưa Duệ Vương xuất phủ."

Mộ Khinh Ca khẽ hí hai con mắt lại: "Trong thời gian này Bạch Tịch Nguyệt có từng xuất phủ?"

Lão quản gia gật đầu: "Ngược lại từng có mấy lần, nói là mua một chút son phấn bột nước cho nữ hài, còn có tơ lụa thêu thùa."

Mộ Khinh Ca như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, không có hỏi lại.

"A, đúng rồi!" Lão quản gia chợt nhớ ra chuyện gì, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Mấy ngày hôm trước, trong cung đưa tới một thiệp mời, nói là mời tiểu tước gia tiến cung. Bởi vì trưởng tiểu thư vừa vịn ở phủ, liền giúp tiểu tước gia bồi thường. Cũng không biết là vị nào trong cung."

Trong cung mời?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (9)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca trong lòng suy tư. Ai sẽ mời nàng vào cung?

Nếu là hoàng đế, trực tiếp phái người tới tuyên chỉ, làm sao sẽ phái thiệp mời? Thái hậu? Không có khả năng, Trường Nhạc không phải phụng bồi nàng đi lễ phật sao? Vậy còn có ai? Khương quý phi? Hàn hoàng hậu?

Mộ Khinh Ca đem khả năng trong lòng từng cái loại trừ, nhưng vẫn không nghĩ được là ai.

Không thể nghĩ ra liền bỏ qua, Mộ Khinh Ca sau khi đuổi quân gia đi, bản thân liền vào Trì Vân uyển.

Lần này, nàng trừ bỏ muốn chế tác vũ khí cho binh sĩ, còn muốn luyện chế một ít đan dược cấp thấp khôi phục, cường kiện thể trạng, chuẩn bị cho huấn luyện về sau.

Vũ khí từng binh sĩ, nàng không tính qua tay gia gia. Hai người còn có cái hẹn ba tháng trước đó, với tư cách là phương đối lập, Mộ Khinh Ca làm sao sẽ dễ dàng để cho quân địch biết được lá bài tẩy của mình?

Vì vậy, nàng chỉ có thể tự mình đi tìm thợ rèn chế tạo. Chuyện này, có lẽ Thiệu mập mập có thể giúp đỡ, phụ thân hắn là Đô Úy triều đình, biết người nào có thể chế tạo binh khí tốt.

Trước khi quay về, nàng đã phái người thông tri mập mập, ước hẹn hôm nay làm chuyện này.

Trong Trì Vân uyển, Mộ Khinh Ca đem vũ khí binh sĩ quen thuộc trong đầu sàng lọc một lần, xác định vài loại có thể phát huy ở dị thể này, có thể chế tạo nên, đem từng cái phân giải, phác trên bản vẽ.

Sau khi chuẩn bị xong, liền chờ mập mập tới cửa.

Vừa mới đem bản vẽ phác thảo vào trong ngực, phía trước liền có người tới báo, Thiệu mập mập đã đến.

Mộ Khinh Ca lập tức ra khỏi Trì Vân uyển, hướng phía trước đi tới.

Nhiều ngày không thấy Thiệu mập mập, lần này gặp lại, Mộ Khinh Ca cảm thấy tên mập này lại to thêm một vòng, cả người càng thêm mượt mà, càng thêm giống một trái bóng.

Tránh khỏi cái ôm nhiệt tình của Thiệu mập mập, Mộ Khinh Ca ghét bỏ nói: "Mập mập, ngươi nên giảm béo."

Thiệu mập mập lập tức mặt suy sụp, ai oán nói: "Lão đại, đến ngươi cũng nói ta như vậy."

"A? Còn có ai nói như vậy với ngươi?" Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ chuyển, nghe ra trong lời nói một tầng hàm nghĩa khác.

"Còn có thể là ai, còn không phải là nương ta sao?" Thiệu mập về mặt ủy khuất: "Ta cũng không muốn béo như vậy! Ta uống nước thôi cũng sẽ tăng hai lạng thịt, ta có biện pháp nào? Còn bắt ta giảm béo, nói còn tiếp tục mập nữa thì đến tức phụ cũng không kiếm được. Ngươi nói, có nguyên rửa thân nhi tử vậy sao?"

Mộ Khinh Ca ngộ ra.

Tuổi Thiệu mập mập và nàng không sai biệt lắm, qua năm, nàng phải cử hành quan lễ. Dựa theo lễ pháp Tàn quốc, nam tử cử hành quan lễ, liền tính là trưởng thành, phải suy xét đến hôn nhân đại sự. Khó trách mẫu thân mập mập hắn bắt đầu nóng nảy.

Mộ Khinh Ca đồng tình vỗ vỗ bả vai Thiệu mập mập: "Huynh đệ, cái này ta không giúp được ngươi." Kỳ thật, vừa rồi trong đầu nàng hiện lên một ý niệm, muốn dùng được tề cải tạo gien thay đổi thể chất mập mập. Nhưng, được tề này không phải là nàng phát minh, không rõ ràng lắm nguyên lý trong đó, nàng chỉ là nhặt được một cái tiện nghi có sẵn thôi. Vạn nhất mập mập ăn vào, không chỉ không gầy được, ngược lại mập thêm, kia nàng nên tìm ai nói lí lẽ đây?

Cân nhắc một phen, nàng vẫn là từ bỏ ý nghĩ này.

Hướng chi, dùng được cải tạo gien phải thừa nhận thống khổ, cũng không biết mập mập này có thể thừa nhận được hay không.

"Chân ngươi sao rồi?" Mộ Khinh Ca nhìn xuống chân mập của Thiệu mập mập hỏi.

Thiệu mập mập đắc ý nói: "Đã sớm không sao!"

Đều nói thương gân động cốt một trăm ngày, tuy xương cốt mập mập không gãy, nhưng có thể nửa tháng liền sinh long hoạt hổ, đích xác khiến Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc.

Hôm nay, nàng vốn tưởng sẽ được nhìn thấy hình ảnh tiểu tử này chống quai trượng tới đây.

"Nếu không có việc gì, vậy đi thôi." Tầm mắt Mộ Khinh Ca thu hồi từ trên đùi hắn. Cặp chân kia, thật có cảm giác y hệt móng heo.

Hai người kẻ vai sát cánh rời khỏi Mộ phủ, vừa mới đi tới cửa, liền thấy một chiếc xe ngựa từ xa đi tới, chậm rãi ngừng trước cửa Mộ phủ.

Mộ Khinh Ca có chút nghi hoặc, tò mò là ai tới Mộ phủ bái phỏng.

Đột nhiên, xe ngựa còn chưa dừng hẳn, liền truyền tới thanh âm quen thuộc.

Thanh âm kia nhu nhu nói: "Thần ca ca chúng ta tới rồi, nhanh lên xuống xe, Liên Liên phải cho tiểu ca ca một kính hi."

"Đừng nóng vội, cẩn thận ngã." Thanh âm nam tử như cũ bình tĩnh, linh hoạt kỳ ảo, nhưng dưới cái bình tĩnh lại khó nén một tia quan tâm.

Khỏe miệng Mộ Khinh Ca co lại, nàng đột nhiên nghĩ đến trong miệng lão quân gia nói đến thiệp mời từ hoàng cung là do ai phát ra rồi.

Đoán chừng, chính là vị công chúa khác của Hoàng đế, Vĩnh Hoan công chúa, thiếu nữ ngây thơ cùng nàng trong lúc vô ý quen biết kia.

"Lão đại, thanh âm nam nhân này có điểm quen tai a!" Thiệu mập đứng bên người Mộ Khinh Ca nói.

Đương nhiên quen tai.

Trong lòng Mộ Khinh Ca chửi thầm, nàng không nghĩ tới người nọ cũng đi theo Vĩnh Hoan công chúa tới.

Tự nhiên đi xuống, Mộ Khinh Ca mới vừa tới trước xe ngựa, liền có một thiếu nữ nhanh nhẹn y phục hồng nhạt nhảy xuống xe ngựa.

Mộ Khinh Ca ánh mắt lóe lên, ôm quyền nói: "Bái kiến Hiền Vương, Vĩnh Hoan công chúa."

Tần Diệc Liên xuống xe ngựa vừa nghe thấy thanh âm Mộ Khinh Ca, vội vàng quay người, như bướm trắng nhào vào trong ngực Mộ Khinh Ca, vô cùng vui mừng nói: "A A A! Tiểu ca ca, Liên Liên còn nghĩ muốn cho huynh một kinh hi cơ."

Thiếu nữ thân cao mới đến ngực mình, Mộ Khinh Ca xoa xoa búi tóc đáng yêu của nàng, trong tươi cười mang theo vài phần nhu hòa.

Tâm linh Tần Diệc Liên là thuần tịnh tinh khiết, không có bị hoàng gia ô nhiễm, điểm này khó được đáng quý.

Lúc này, từ trên màn xe duỗi ra một bàn tay trắng nhợt, dưới tay, là ống tay áo hoàng sắc.

Tiếp theo, màn xe bị xốc lên, bóng dáng cao lớn đơn bạc đi xuống.

"Thật là Hiền Vương!" Thiệu mập mạp ngờ ngác nói một câu, mới nhớ rõ phải hành lễ.

"Không cần đa lễ." Tần Cẩm Thần nhàn nhạt nói. Nói xong, hẩn nhìn Mộ Khinh Ca, đôi mắt hắc bạch phân minh lại phá lệ bình tĩnh, như cũ không có chút gợn sóng: "Hôm nay, ta là bồi Liên Liên."

Tựa hồ là cùng Mộ Khinh Ca giải thích, vì sao hẩn xuất hiện ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (10)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, cũng không nhiều lời.

Tần Diệc Liên tự nhiên kéo lấy cánh tay Mộ Khinh Ca, bữu môi nói: "Tiểu ca ca, lần trước Liên Liên qua sinh nhật, muốn mời tiểu ca ca vào cung, kết quả huynh không có đây, Liên Liên rất thất vọng."

Thì ra lần trước là sinh nhật tiểu công chúa. Mộ Khinh Ca nhưng này, đối với cặp mắt to thuần tịnh ngập nước kia, cười nói: "Hôm nay ta vừa mới trở về. Nếu đã bỏ lỡ sinh nhật công chúa, vậy hôm nay ta bổ sung quà sinh nhật cho muội, thế nào?"

Tần Diệc Liên trong mắt sáng ngời, không hề che giấu chút nào tâm tình vui vẻ, kích động nói: "Tốt lắm! Liên Liên khó được xuất cung, không bằng tiểu ca ca bồi Liên Liên chơi một ngày, coi như là đền bù sinh nhật cho Liên Liên."

Mộ Khinh Ca suy nghĩ, liền đáp ứng.

Nói thật, để cho nàng đi mua quà sinh nhật, nàng thật đúng là một chút kinh nghiệm cũng không có.

Thấy Mộ Khinh Ca đáp ứng, Tần Diệc Liên liền kéo nàng rời đi, liền Mộ phủ đều không có ý định tiến vào. Thiệu mập mạp bị bỏ quên đối với Hiền Vương ngượng ngùng cười cười, càng đi theo sát.

Tần Cẩm Thần đứng tại nguyên chỗ, nhìn không phải là bóng lưng Vĩnh Hoan công chúa, mà là hồng y thiếu niên dắt tay cùng nàng.

Đôi mắt bình tĩnh chợt động một chút, cất bước điềm tĩnh đi theo.

Thị vệ và cung nữ mang đến cũng chỉ có thể bỏ lại xe ngựa, bảo trì khoảng cách theo sau vài vị chủ tử.

Trên đường, Tần Diệc Liên giống như chim nhỏ, vẻ mặt hiếu kỳ cùng hưng phấn. Mộ Khinh Ca nhìn nàng, đột nhiên hỏi: "Công chúa và Hiền Vương quan hệ rất tốt?"

Tần Diệc Liên quay người, không thuận theo nói: "Tiểu ca ca gọi ta là Liên Liên, không nên gọi ta là công chúa."

Mộ Khinh Ca sừng sốt, thấy trên khuôn mặt bánh bao tràn đầy nghiêm túc, liền buồn cười gật đầu.

Tần Diệc Liên mới bắt đầu vui vẻ lên, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Thần ca ca thực đáng thương, vừa mới sinh ra mẫu phi liền qua đời. Thân thể huynh ấy lại rất yếu, thường xuyên sinh bệnh, phụ hoàng cũng không thích. Sau này, mẫu phi ta liền đem huynh ấy nhận về nuôi dưỡng, lại về sau ta sinh ra, Thần ca ca liền giống như huynh trưởng cùng một mẫu thân của ta."

Công chúa nhỏ, khiến cho trong đầu Mộ Khinh Ca hiện lên cung yến ngày ấy, có một vị phi tử trong đó tham dự cùng Tần hoàng, thanh nhã thoát tục như mây, an tĩnh vô tranh.

Mộ Khinh Ca biết đó là Vân phi, là mẫu thân của Vĩnh Hoan công chúa.

Mà theo như lời của tiểu công chúa, Vân phi liền tựa như đường mẫu của Hiền Vương Tần Cẩm Thần.

Khó trách hai người này quan hệ thân cận.

"Oa! Những cái điều đó so với cung nữ làm đẹp hơn nhiều!" Tần Diệc Liên bị một cái sạp hàng bán điều màu sắc rực rỡ hấp dẫn, tức khắc chạy qua.

Mộ Khinh Ca cho Thiệu mập mạp một cái ánh mắt, người sau vội vàng theo tới phòng ngựa Tần Diệc Liên bị va đụng.

Có hoàn khổ nỗi danh Lạc Đô bảo hộ, ai sẽ đuổi mù đụng vào?

"Liên Liên rất khó có thể xuất cung, lần này vì tới gặp người, nàng đã cầu xin mẫu phi rất lâu. Nếu làm chậm trễ chuyện của người, ta thay nàng nói tiếng xin lỗi." Đột nhiên, thanh âm Tần Cẩm Thần xuất hiện bên tai Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca quay đầu nhìn lại, nhìn đôi mắt bình tĩnh kia, nói: "Không sao, ta rất yêu thích Liên Liên. Nàng rất đáng yêu, cũng rất đơn thuần."

Tần Cẩm Thần tán đồng nhẹ gật đầu, cùng Mộ Khinh Ca nhìn về phía Tần Diệc Liên đang mặc cả cùng dân thường: "Muội ấy tinh khiết giống như tờ giấy trắng, không biết là may mắn hay bất hạnh."

"Lời này của Hiền Vương không khỏi có chút bi quan." Mộ Khinh Ca nhú mày nhìn phía hấn.

Lúc trước, nàng đã cảm thấy nam nhân này bị sâu bi bao bọc, hiện tại tiếp xúc gần, loại cảm giác này càng mãnh liệt.

"Bi quan sao?" Tần Cẩm Thần cười nhạt một tiếng, hấn chuyển mắt, đối mặt Mộ Khinh Ca. Con người bình tĩnh kia dường như đang muốn nói gì, nhưng rồi lại cái gì cũng không nói.

Nam nhân này...

Mộ Khinh Ca hơi hơi nhú mày, thu hồi ánh mắt.

Lúc này, tiểu công chúa đã chọn xong con điều mong muốn, hoan hỉ chạy về, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Tiểu ca ca, chúng ta chơi điều đi."

Tiếp theo, lại nhìn về phía Tần Cẩm Thần: "Thần ca ca chúng ta cùng đi được không?"

Tần Cẩm Thần không hề do dự gật đầu, Mộ Khinh Ca tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Chỉ là, nàng âm thầm cùng Thiệu mập mạp trao đổi ánh mắt. Xem ra, chuyện vốn cần xử lý, phải chờ tới tối sau khi đưa tiễn tiểu công chúa.

Một đoàn người đi tới bụi cỏ, nơi này người không nhiều lắm, vừa lúc thích hợp thân phận đặc thù của bọn họ.

Ra khỏi phiên chợ đông người đông đúc, bọn thị vệ âm thầm bảo hộ Vĩnh Hoan công chúa âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Lần đầu tiên cảm thấy hai đại hoàn khổ Lạc Đô khá tốt.

"Tiểu ca ca, huynh giúp Liên Liên cầm điều, ta đến thả được không?" Tần Diệc Dao đối với Mộ Khinh Ca nói.

Mộ Khinh Ca vui vẻ gật đầu.

Tuy rằng nàng không có chơi thả điều. Nhưng muốn đem con điều này cất cánh chắc cũng không khó khăn lắm.

Đứng ở nguyên chỗ, Mộ Khinh Ca nghe theo Tần Diệc Liên chỉ huy, đôi tay cầm một đầu điều hình hồ điệp để trước ngực. Tần Diệc Liên cầm dây, nhắc vật áo hướng nơi xa chạy đi.

Chạy một hồi, nàng quay người thấy Mộ Khinh Ca còn cầm con điều đứng tại chỗ, liền hô lớn: "Tiểu ca ca, huynh sao còn không buông tay a!"

Ách?

Mộ Khinh Ca theo bản năng buông lỏng tay, con điều hình bướm rực rỡ trực tiếp rơi vào bụi cỏ.

Quýnh!

Khoé miệng Mộ Khinh Ca khê co rút, khom người nhặt điều lên, đối với Tần Diệc Liên xa xa đang ôm bụng cười không ngừng nói: "Liên Liên, chúng ta lại thử một lần."

Tần Diệc Liên mạnh gạt đầu, thu dây chạy về.

Lúc này, nàng nghiêm túc hướng Mộ Khinh Ca giải thích khi nào thì thích hợp thả điều bay nhất, mà người sau cũng vẻ mặt nghiêm túc nghe.

Bộ dáng chuyên chú kia, khiến Tần Cẩm Thần đứng một bên xem đến mê, trong mắt dường như chỉ còn lại hồng y yêu dã kia.

Sau khi hiểu cách thả điều, Mộ Khinh Ca tin tưởng mười phần chuẩn bị lại thử một lần.

Tần Diệc Liên lại lần nữa chạy đi, mà Mộ Khinh Ca tức thì cảm thụ con điều trong tay đã chịu sức gió. Lúc chuẩn bị tới điểm giới hạn, đem nó thả bay...

Phác!

Một con thả điều màu sắc hoa mỹ, nhẹ nhàng dựng lên, càng lên càng cao, bay vào trên bầu trời.

"Úc! Úc! Thành công!" Tần Diệc Liên vui vẻ đứng tại chỗ giơ chân, không ngừng hướng Mộ Khinh Ca vẫy tay.

Trên khuôn mặt Mộ Khinh Ca cũng nổi lên ý cười, bị tiểu công chúa này lấy nhiễm, nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, quên hết tất cả thất bại liên tục phân tranh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (11)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trên cỏ, Vĩnh Hoan công chúa an tĩnh phóng lên con điều hồ điệp.

Chơi đùa ước chừng một canh giờ, tiểu công chúa ngây thơ này rốt cuộc cảm thấy mệt mỏi, gối lên đùi Mộ Khinh Ca, nặng nề ngủ.

Mộ Khinh Ca vốn là nữ tử, cho nên, đối với tiểu công chúa thân cận, cũng không nghĩ quá nhiều.

Nhưng làm người kỳ quái là, Hiền Vương Tần Cẩm Thần tựa hồ không phản đối tiểu công chúa đối với nàng thân cận. Hẳn dường như đã quên, Mộ Khinh Ca chính là hôn phu một vị muội muội khác của hắn.

Mộ Khinh Ca rũ mắt, nhìn một bên mặt tiểu công chúa đang ngủ say, gương mặt trắng nõn, giống như táo đỏ, dù đồ người muốn đi cắn một cái.

"Trường Nhạc, Vĩnh Hoan. Bệ hạ thật đúng là yêu thương hai vị công chúa." Đột nhiên, nàng thì thầm nói.

Tần Cẩm Thần chậm rãi chuyển mắt, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng rơi vào người nàng, tựa như muốn nghe ra hàm ý chân thật trong lời nàng.

Đáng tiếc, Mộ Khinh Ca trừ bỏ khoé miệng như có như không ý cười, cũng không có cảm xúc gì khác để hắn nhìn được. Nhân nhặt thu hồi tầm mắt, hắn nhìn chân trời phía xa nói: "Phong hào Trường Nhạc và Vĩnh Hoan, đều là Thái hậu chọn cho."

Mộ Khinh Ca kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Nguy ý, hai phong hào này cùng bệ hạ không quan hệ. Từ trong đó, nàng còn nghe ra thái độ của hắc đối với đương kim hoàng thượng.

Thu hồi ánh mắt, Mộ Khinh Ca không nói thêm gì nữa. Mà bên người, cũng lần nữa an tĩnh trở lại.

Gió mát nhẹ lướt qua, khiến cỏ xanh tạo nên gọn sóng.

Trong núi yên tĩnh, khiến người ta tham lam không muốn rời đi.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca phản chiếu nơi tốt đẹp này, cho dù không muốn, cũng phải rời đi. Bởi vì nàng còn có nhiều chuyện chưa hoàn thành.

Đem tiểu công chúa như củ ngũ say đặt trên đồng cỏ, Mộ Khinh Ca tỉ mỉ dùng áo choàng đắp lên người nàng.

"Người muốn đi, không chờ Liên Liên tỉnh lại?" Tần Cẩm Thần yên lặng nhìn nàng, lúc nàng đứng lên quay người, hắc đột nhiên nói.

Mộ Khinh Ca ghé mắt nhìn hắc, chậm rãi lắc đầu: "Thịnh Hiền Vương điện hạ lúc công chúa tỉnh lại, thay ta nói tiếng cáo từ."

Tần Cẩm Thần trầm mặc gật đầu.

Không biết vì sao, đối diện cùng cặp mắt bình tĩnh hắc bạch phân minh kia, Mộ Khinh Ca có cảm giác tâm linh mình bị nhìn trộm.

Nàng hơi hơi nhú mày, thẳng đến khi cảm xúc kia dưới đáy lòng dần bình tĩnh lại.

Liếc nhìn Tần Cẩm Thần, Mộ Khinh Ca quay đầu hướng Thiệu mập mập hô: "Mập mập, đi thôi."

Thiệu mập mập đã sớm chờ đến không kiên nhẫn, nghe thế, lập tức vui vẻ chạy tới, mỡ thịt trên mặt đầy vẻ tươi cười.

Cáo từ Hiền Vương, Mộ Khinh Ca và Thiệu mập mập chuẩn bị ly khai.

Đột nhiên, thanh âm Tần Cẩm Thần từ phía sau truyền đến: "Nếu không thích, sao không rời đi?"

Mộ Khinh Ca dưới chân khẽ dừng, nhú mày quay đầu lại, nhìn về phía Tần Cẩm Thần.

Tựa hồ đang dò hỏi hắc ý tứ những lời này.

Đáng tiếc, nàng chỉ nhìn thấy một đôi mắt bình tĩnh đến cực điểm.

Xoay người rời đi, thanh âm Mộ Khinh Ca dần dần biến mất trong mắt Tần Cẩm Thần. Không có người phát hiện, lúc này, trong đôi mắt bình tĩnh kia, hiện ra nhàn nhạt mắt mắt.

Rời xa ngọn núi nhỏ, Thiệu mập vò đầu hỏi: "Lão đại, lời Hiền Vương nói có ý tứ gì?"

"Không biết." Mộ Khinh Ca dứt khoát trả lời.

"Ách? Người không biết?" Thiệu mập về mặt kinh ngạc.

Mộ Khinh Ca liếc hắc một cái, cười nhạt: "Xem người kia, cứ như cho rằng cả thế giới này ta đều biết rõ ràng vậy."

Ai ngờ, Thiệu mập đương nhiên thừa nhận: "Đó là đương nhiên! Người là ai? Là lão đại của Thiệu Việt Trạch ta a!"

Mộ Khinh Ca tức cười.

Nàng thừa nhận, nàng bị mập mập não đường này đánh bại.

Bằng lòng gì vì nàng là lão đại hắc, sẽ phải "không gì không biết"? Hai cái này có cái quan hệ chíp bông gì?

"Lão đại, chúng ta không phải là đáp ứng đền bù sinh nhật cho tiểu công chúa sao? Đi luôn thế này có vấn đề hay không?" Thiệu mập mập đuổi theo vài bước, hỏi.

"Nếu người muốn tiếp tục ở lại, ta không ngăn cản người." Mộ Khinh Ca nói.

"Đừng đừng đừng! Nghĩ tới hoàn khổ nỗi danh Lạc Đô ta, cư nhiên bởi một tiểu cô nương chơi. Nói ra quá mất mặt, hơn nữa ở lại rất nhàm chán! Đặc biệt là Hiền Vương còn ở bên cạnh, khiến ta ngay cả hô hấp đều không thông. Ta chỉ là lo lắng chúng ta rời đi như vậy, có thể sẽ chọc giận tiểu công chúa hay không." Thiệu mập mập lập tức phun ra nước đắng trong lòng.

Hắc căn bản không muốn ở gần con cháu hoàng thất, nói gì, làm gì đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Chỉ nhìn qua, Mộ Khinh Ca liền hiểu được suy nghĩ của Thiệu mập mập, cười cười giải thích: "Vĩnh Hoan công chúa không phải người lòng dạ hẹp hòi. Huống chi chúng ta đã bồi nàng mấy canh giờ, dựa theo quy củ trong cung, chờ nàng tỉnh lại cũng đã tới thời gian hồi cung, tiếp tục ở lại chờ nàng tỉnh,

cũng không khác nhau là bao."

Thiệu mập mập hiểu rõ gât đầu, lập tức nịnh nọt nói: "Lão đại chính là lão đại! Ta xem không hiểu mấy cái cong cong thẳng thẳng này."

"Cho nên người chỉ thích hợp làm một cái hoàn khổ nhân tảo vô lo." Mộ Khinh Ca không phải không nghĩ tới dùng được cái tạo gien lên người Thiệu mập mập. Nhưng nàng càng hiểu rõ tính tình mập mập. Hắn đối với võ đạo không quá hứng thú, thà rằng nghiên cứu vui chơi ăn uống. Nếu không, thiên phú hắn tuy thường thường, nhưng cũng không đến mức phế vật tới tình trạng này.

"Thừa dịp bây giờ sắc trời còn sớm, chúng ta đi gặp người nợ mà người nói." Lười cùng hắn dây dưa, Mộ Khinh Ca nói thẳng chính sự.

Thiệu mập mập tự tin vỗ ngực mình, cam đoan nói: "Yên tâm đi lão đại, chuyện người dặn dò, ta nhất định sẽ làm thoả đáng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (12)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Từ bên ngoài trở về, trăng đã lên đầu canh.

Mộ Khinh Ca một mình trở lại Trì Vân uyển, ngồi trên ghế, rót cho mình tách trà.

Người Thiệu mập mập giới thiệu, tay nghề không tồi, cho nên tất cả bản vẽ trang bị Mộ Khinh Ca đều ném cho hắn. Hai bên ước định tốt, một tháng sau tới lấy hàng.

Nàng không lo lắng chút nào bản vẽ vũ khí của thời không này bị tiết lộ ra ngoài, bởi vì những bộ linh kiện đó, trừ bỏ nàng ra, không có người biết lắp ráp, càng đoán không được công dụng thật.

Nhẹ nhấp một ngụm nước trà ấm, Mộ Khinh Ca nghĩ tới câu nói kia của Tần Cẩm Thần.

Cái gì gọi là "Nếu không thích, sao không rời đi?"

Ngón tay chậm rãi ma sát thành chén, Mộ Khinh Ca lâm vào suy nghĩ.

Vì cái gì, vì cái gì nàng cùng Hiền Vương rõ ràng không có liên quan, nàng lại có thể từ trên người hắn cảm nhận một loại cảm giác kỳ quái? Hiền Vương kia, một người điệu thấp như vậy, sao lại nói với nàng những lời này?

Không thích, là chỉ cái gì? Không thích người nơi này, hay là không thích hoàn cảnh nơi này? Hay là chỉ đối với cuộc sống bây giờ không vui?

Rời đi...rời đi thế nào? Nàng ngược lại tiêu tiêu sái sái. Nhưng nàng đã đáp ứng Mộ Khinh Ca chính chủ, phải trông coi Mộ phủ, trông coi Mộ Hùng và Mộ Liên Dung.

Duy nhất có thể xác định là, lúc Tần Cẩm Thần nói ra những lời này, nàng cảm nhận được trong đó chân tâm thật ý.

Mộ Khinh Ca đôi mắt trầm xuống, lầm bầm tự nói: "Mộ Khinh Ca a Mộ Khinh Ca, người đi là xong chuyện, lại còn để lại nhiều phiền toái như vậy muốn ta thu thập. Giữa người và Hiền Vương từng có khúc mắc gì?"

Đem tách trà buông xuống, cùng mặt bàn va chạm, phát ra một tiếng trầm muộn.

Mộ Khinh Ca đứng lên, xoay người hướng tới luyện dược phòng. Không nghĩ ra, liền không nghĩ. Nàng hiện tại không dư thừa thời gian đi thanh lý quan hệ nhân mạch của "Mộ Khinh Ca".

Ngày kế tiếp, Mộ Khinh Ca đi ra từ Trì Vân uyển, tuy trên nét mặt xen lẫn vẻ mệt mỏi, nhưng tâm tình cả người nàng đều sung sướng.

Một đêm công phu, nàng không chỉ luyện chế ra toàn bộ thuốc bột yêu cầu, còn luyện chế ra được hai lô đan dược cấp thấp. So với thảm bại lần đầu tiên nàng ném thử, quả thực chính là bay vọt về chất!

Hai lô đan dược cấp thấp, chỉ có thể phụ trợ chữa trị kinh mạch và cơ bắp mệt mỏi.

Tuy cấp bậc không cao, hiệu quả trị liệu cũng bình thường, nhưng đối với Mộ Khinh Ca bây giờ mà nói, là cần nhất.

Chuyện nên làm, đã xong xuôi. Mộ Khinh Ca không tính toán tiếp tục trì hoãn, mà chuẩn bị rời khỏi Mộ phủ, trở lại doanh địa Mộ gia quân.

Mới vừa tới chính sảnh, nhìn bóng người đang ngồi bên trong, đuôi mày Mộ Khinh Ca bỗng nhướng lên.

Người tới đồng dạng thấy được nàng, đứng dậy nghênh đón: "Khinh Ca, bốn vương cuối cùng chờ được ngươi." Ngũ quan lạnh lùng đột nhiên hiện lên ý cười, khiến người thập phần không thích ứng.

Mộ Khinh Ca chính là như thế.

Không để lại dấu vết kéo ra một khoảng cách, nàng câu môi cười nhạt: "Duệ Vương điện hạ, tìm gia gia ta?"

Tần Cẩm Hạo lắc đầu: "Bốn vương là đặc biệt tới chờ ngươi."

"Chờ ta?" Mộ Khinh Ca nghiêng ngẫm nói: "Duệ Vương tìm ta có chuyện gì?"

Mộ Khinh Ca như vậy, làm cho Tần Cẩm Hạo rất không thích ứng. Hắn hơi hơi nhíu mày, mím môi không nói.

Lúc này, một người đi theo hắn lập tức nhảy ra, chỉ vào Mộ Khinh Ca giáo huấn: "Mộ Khinh Ca! Duệ Vương hảo tâm tới tìm ngươi, muốn mời ngươi cùng du ngoạn, ngươi đứng lên mặt không biết xấu hổ."

Độ cong khoé miệng Mộ Khinh Ca dần sâu thêm, khoé mắt nàng nhìn thoáng qua Tần Cẩm Hạo bình tĩnh như thường, dời mắt nhìn sang cái người đang kêu gào: "Ngươi là ai?"

"Mộ Khinh Ca ngươi đang giả ngu à! Ta là ai ngươi không biết?" Người nọ châm chọc cười lạnh. Tựa hồ, hắn rất xem thường Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhíu mày, khuôn mặt tuyệt mỹ không thấy nửa điểm tức giận: "Bốn tước gia nên biết ngươi?"

"Ngươi!" Mộ Khinh Ca khinh thường, khiến người nọ tức giận. Thấy Duệ Vương không ngăn cản, trong lòng hắn càng thêm tự tin, chỉ vào Mộ Khinh Ca mắng: "Phế vật ngươi, không chỉ phế vật, ngay cả trí nhớ cũng không có. Mắt công Duệ Vương coi trọng ngươi như thế, ngươi lại không biết tốt xấu. Lữ Tụng ta khinh thường làm bạn với ngươi."

Dứt lời, hắn quay người hướng Tần Cẩm Hạo, nghĩa đảm trung tâm ôm quyền nói: "Duệ Vương điện hạ, Mộ Khinh Ca này bất quá chỉ là kẻ hoàn khổ, cùng hắn tương giao thật sự là bôi nhọ thân phận điện hạ, thỉnh điện hạ nghĩ lại, cùng người bậc này ít lui tới."

Tần Cẩm Hạo nhíu mày đáp: "Lữ Tụng, không thể đối Khinh Ca vô lý. Tuổi y còn nhỏ, ngươi nên đãi y như thân đệ. Đối với bốn vương, Khinh Ca cũng là đệ đệ bốn vương."

Răn dạy Lữ Tụng xong, Tần Cẩm Hạo quay đầu lại, đang chuẩn bị trấn an Mộ Khinh Ca vài câu.

Giống như trước kia, lúc hắn bị người bên cạnh mình nhục mạ mỉa mai, chỉ cần mình ra mặt nói hai câu, hắn lại sẽ cảm động rơi nước mắt, đối với hắn (Tần Cẩm Hạo) hết sức lấy lòng.

Thế nhưng, không đợi lời hắn an ủi ra khỏi miệng.

Thanh âm lạnh lùng của Mộ Khinh Ca liền phiêu tới: "Lữ Tụng đúng không."

Lữ Tụng sùng sốt, trộm liếc mắt nhìn Duệ Vương. Hình như không phải diễn như vậy a!

Chỉ thấy Tần Cẩm Hạo muốn mở miệng nói, lại bị Mộ Khinh Ca cắt ngang, sắc mặt đúng là không tốt. Hắn (Lữ Tụng) không dám nhiều lời, chỉ có thể đối Mộ Khinh Ca ngao khí hừ lạnh một tiếng.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca cười càng sâu, quả thực chính là sáng lạn như hoa.

Thế nhưng, thanh âm của nàng lại lạnh lùng như băng: "Ai cho ngươi lá gan, tại Mộ phủ dám nói vậy với ta?" Lạnh lùng chất vấn, khiến Lữ Tụng cả người ngẩn ra, tức khắc có một cảm giác hàn khí kéo tới.

Hắn hy vọng Duệ Vương có thể mở miệng lúc này, người sau lại chỉ trầm mặt đứng một bên, không hề có ý định lên tiếng.

Đem Lữ Tụng chờ đợi nhìn ở đáy mắt, Mộ Khinh Ca châm biếm một tiếng, nhắc bước về hướng hắn: "Xem ra, phế vật chính là ngươi, không phải ta. Cho dù ta không thể tu luyện, ít nhất còn hữu dụng. Ngươi thì sao?"

Nàng tới gần, dồn ép Lữ Tụng lùi liền mấy bước, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Không sai! Hắn nói không sai!

Trong lòng Lữ Tụng khẩn trương.

Mộ Khinh Ca vô dụng, nhưng có tước vị trên người, hơn nữa còn là tôn tử của Mộ Hùng. Hấn chỉ là nhi tử của một tiểu quan tam phẩm, dám khi nhục Mộ phủ Tiểu tước gia, bất quá là ý thể Duệ Vương.

Nếu Duệ Vương không để ý tới hấn nữa, như vậy hậu quả chọc giận Mộ Khinh Ca...

Mộ Khinh Ca có danh hào hoàn khổ đệ nhất Lạc Đô cũng không phải là nói không.

Lữ Tụng hiểu rõ mấu chốt trong đó, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hấn liều mạng hướng Tần Cẩm Hạo cầu cứu, nhưng đối phương lại giống như căn bản không phát hiện. Tựa hồ quyết định chủ ý, muốn dùng hấn cấp Mộ Khinh Ca hết giận.

"Người tới!" Mộ Khinh Ca đột nhiên dừng lại, ngửa đầu hô một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (13)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nháy mắt, hộ vệ Mộ phủ liền xuất hiện trước mắt ba người.

"Tiểu tước gia!" Người đi đầu ôm quyền nói.

Trong mắt hấn, tựa hồ chỉ có một người Mộ Khinh Ca

Điều này khiến cho Tần Cẩm Hạo trầm mặc lông mày càng nhíu, đội trưởng hộ vệ làm như không thấy, càng tăng lửa giận trong lòng hấn.

Mộ Khinh Ca câu môi nói: "Đem cái thứ chó cạy thể chủ này lôi ra ngoài, còn dám tới gần Mộ phủ, liền đánh gãy hai chân hấn cho ta."

"Vâng." Thị vệ Mộ phủ không một chút chần chờ.

Đồng loạt đi lên, đi qua Duệ Vương đang đen mặt, dùng cương đao xiên qua hai tay Lữ Tụng, không chút lưu tình một cước đá vào đầu gối hấn, đau khiến hấn kêu cứu mạng.

"Duệ Vương cứu thần!"

Lữ Tụng bị cương đao xiên kéo đi, tiếng kêu thê lương cầu cứu quanh quẩn ở đại sảnh Mộ phủ.

Cổ nén cảm giác nóng bỏng trên gương mặt, Tần Cẩm Hạo trầm giọng đối Mộ Khinh Ca nói: "Ngươi vừa lòng chưa?" Hấn vừa rồi sợ dĩ không ra mặt, chính là cho rằng Mộ Khinh Ca đang phát tiểu tính tình, cho nên mới mặc kệ hấn như thế.

Hiện tại hỏi ra những lời này, trong giọng nói càng nhiều trách cứ.

Đối mặt Tần Cẩm Hạo chất vấn, Mộ Khinh Ca cười khê: "Duệ Vương điện hạ xem thường ta, nếu ngươi cũng ra khỏi đây, ta mới hài lòng đấy." Dứt lời nàng xoay người rời đi, căn bản không muốn cùng Tần Cẩm Hạo tiếp tục nửa phần.

Tần Cẩm Hạo trầm mặt, mắt thấy Mộ Khinh Ca cứ như vậy tiêu sái rời đi. Hai mắt sắc bén, nhẹ nhàng híp lại.

Đây là Mộ Khinh Ca, cư nhiên không hề đối với hấn lộ ra tình cảm ái mộ, ngược lại còn bài xích hấn tới gần?

Cái nhận thức này làm cho tâm tình Tần Cẩm Hạo cực độ không xong. Có một loại cảm giác nói không nên lời! Tựa hồ, hấn có thể đùa giỡn tâm Mộ Khinh Ca, nhưng nàng không thể đối hấn biểu hiện ra một chút bất mãn.

"Mộ Khinh Ca, ta đã rất chịu đựng ngươi. Không cần ý đồ dùng biện pháp ngu xuẩn khiêu khích ta, đến hấp dẫn hứng thú của ta." Hai mắt Tần Cẩm Hạo, lợi như đao mang.

Một bộ bạch y, chậm rãi bước ra sau đại sảnh.

Nhìn bóng lưng Duệ Vương một thân huyền sắc vĩ ngạn, trong mắt nàng toát ra nhu tình, chậm rãi hướng tới gần hấn.

"Người có tra ra được gần đây Mộ Khinh Ca đang bận gì sao?" Còn chưa chờ nàng tới gần, một câu lạnh băng dò hỏi liền truyền đến.

Bước chân Bạch Tịch Nguyệt bởi lời này mà chợt dừng lại, vui sướng khi nhìn thấy người trong lòng, cũng bị hoảng loạn thay thế. "Ta, không có."

Không có? Đây không phải là đáp án Tần Cẩm Hạo muốn.

Hắn chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc bén dừng trên người Bạch Tịch Nguyệt, ngũ quan lạnh lùng không thấy nửa điểm nhu tình: "Lâu như vậy cư nhiên không tra ra?"

"Điện hạ, cho Tịch Nguyệt một chút thời gian." Thanh âm nam nhân lạnh lùng, khiến cho Bạch Tịch Nguyệt tim đập mạnh lên, sợ hãi dần dần kéo tới.

Tần Cẩm Hạo hừ lạnh một tiếng, sau khi vút xuống bốn chữ "hạn cuối ba ngày", liền không chút lưu luyến quay người rời đi.

Nhìn bóng dáng cao lớn rời đi, Bạch Tịch Nguyệt trong lòng buồn bã mất mát. Nàng hoài niệm ngày đó Duệ Vương ôn nhu, đối với nàng sủng ái. "Tất cả đều là vì Mộ Khinh Ca!" Trong nháy mắt, Bạch Tịch Nguyệt đem khoản nợ này tính lên đầu Mộ Khinh Ca, hai mắt sợ hãi cũng trở nên sắc bén.

Mộ Khinh Ca đến cùng đi đâu?

Đó cũng không phải bí mật, Tần Cẩm Hạo từ lúc phát hiện Mộ Khinh Ca không ở trong thành, liền phái người đi thăm dò.

Nhưng mà, kết quả điều tra lại là Mộ Khinh Ca đi tới chỗ Mộ gia quân ngoài thành.

Hắn một phế vật không thể tu luyện, đi quân doanh làm gì?

Đây mới điều làm Tần Cẩm Hạo nghi hoặc.

Hắn lần này nhận được Bạch Tịch Nguyệt báo tin, nói Mộ Khinh Ca hồi phủ, mới vội vàng tới. Thứ nhất là muốn duy trì quan hệ hai người, trong khoảng thời gian này, hắn như cảm giác được Mộ Khinh Ca không hề ý lại hắn giống như trước kia. Thứ hai, chính là muốn hỏi ra Mộ Khinh Ca đi quân doanh làm gì.

Đáng tiếc, hôm nay tất cả đều thất bại.

Điều này làm cho nhẫn nại của Tần Cẩm Hạo đối với Mộ Khinh Ca sắp leo tới đỉnh.

...

Mộ Khinh Ca nắm chặt thời gian trở về Mộ gia quân, nàng nóng lòng muốn đi kiểm nghiệm thành quả huấn luyện của đội thân vệ, mới biết bước được tiếp theo nên tiến hành thế nào.

Trở lại trong sơn cốc, năm trăm linh ba người đang huấn luyện dựa theo nàng an bài.

Từ lúc mới bắt đầu không thích ứng, hiện giờ, bọn họ đã tiếp nhận loại huấn luyện khác lạ này, đồng thời cũng cảm nhận được thân thể không ngừng tăng cường.

Sau khi nhìn một vòng, Mộ Khinh Ca đem Mặc Dương gọi tới.

Chờ Mặc Dương mở hời đàm địa đi tới trước mặt nàng, nàng đem thuốc bột và đan dược đã luyện chế tốt ném tới trước mặt hắn, phân phó: "Những dược phẩm này, từ hôm nay trở đi, cho vào trong bồn tắm, có thể giúp các người chậm rãi bồi dưỡng gân cốt. Còn những đan dược này, phân phát cho mỗi người, cách một ngày ăn một viên."

Đan dược cấp thấp nàng luyện chế lần này không tính nhiều, phân phát cho năm trăm linh ba người, trong tay mỗi người cũng chỉ có ba viên.

Tuy đan dược không nhiều lắm, nhưng phối hợp với tác dụng thuốc bột, cũng có thể tạo được hiệu quả mong muốn.

Trong đầu Mộ Khinh Ca có truyền thừa đan thần, nàng có thể phối chế ra đan dược và thuốc bột thích hợp cho đám người này.

Mặc Dương cảm lấy đồ rời đi, sau khi Mộ Khinh Ca nghỉ ngơi một chút, cũng gia nhập huấn luyện.

Nàng hiện giờ đã là lục cảnh sơ giai, cường độ thân thể dưới tác dụng của dược tề cải tạo gân, cũng được đề cao rất nhiều. Kỳ thật huấn luyện như vậy đối với nàng không có trợ giúp lớn, nhưng nàng vẫn như cũ huấn luyện cùng các binh sĩ.

Không phải vì cái gì, chỉ là kiếp trước nàng đã có thói quen huấn luyện như vậy, đồng thời có thể khiến nàng nhanh chóng hiểu biết đặc điểm và khuyết điểm từng người.

Tu luyện trong núi, thời gian chớp mắt một cái đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (14)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Một tháng này huấn luyện phong bế, tiểu tước gia nàng, cộng thêm năm trăm linh ba người, đã trở thành đề tài thảo luận trong miệng Mộ gia quân.

Bọn hần tò mò tiểu tước gia mang theo đội thân vệ vào núi làm cái gì, đồng thời được biết tin tức hai tháng nữa sẽ cùng đội thân vệ độ sức.

Mộ Hùng sớm đã phân phó, nghiêm cấm bất luận kẻ nào tới gần sơn cốc huấn luyện của Mộ Khinh Ca. Từ phó tướng đến binh sĩ đều nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của ông, vì vậy Mộ Khinh Ca ở trong sơn cốc, khoảng thời gian này giống như biến mất trước mắt mọi người.

Tần Cẩm Hạo đem toàn bộ thám tử rải ra ngoài, cũng không mang về được nửa điểm tin tức hữu dụng.

Một ngày này, Mộ Khinh Ca đình chỉ huấn luyện an bài.

Nàng tập trung tất cả mọi người, đứng trong sơn cốc, chuẩn bị bắt đầu bước kế hoạch tiếp theo.

Nàng trộm được cải tạo gian không chỉ có một ống.

Chính nàng dùng thử xong một ống. Hiện tại, trong không gian nàng chính là rương mật mã nhiệt độ ổn định, còn có chín cái ống nghiệm yên lặng nằm trong đó.

Lưu lại một ống chuẩn bị bất cứ tình huống gì, Mộ Khinh Ca đem tám ống nghiệm toàn bộ pha loãng, chia làm năm trăm linh ba chén.

Lúc này, trên chiếc bàn dài sau lưng nàng, chính là năm trăm linh ba chén chính chính tề tề này.

Đứng chấp tay, con mắt Mộ Khinh Ca từ trên người từng binh sĩ trước mắt đảo qua.

Những thanh niên này, trong một tháng mài giũa, trở nên càng cương nghị sắc bén, rút đi không ít non nớt. Ngay cả hai nha đầu Ấu Hà và Hoa Nguyệt, cũng không hề nhu nhược như nước nữa, giữa mày còn mang theo vài phần anh khí.

"Hôm nay, ta muốn tuyên bố một việc." Mộ Khinh Ca mở miệng.

Theo thanh âm nàng vừa ra, tất cả mọi người tập trung tinh lực, cẩn thận nghe.

"Trong cái chén đằng sau ta, để vào một loại thần dược có thể thay đổi thể chất, cải biến thiên phú các ngươi. Sau khi ăn vào, các ngươi sẽ rất thống khô, sống hay chết, ta không thể bảo đảm. Nhưng ta có thể nói chính là, một khi các ngươi trụ được qua, được đến chính là thứ mà cả đời các ngươi không dám vọng tưởng. Các ngươi có thể lựa chọn không uống, tùy các ngươi."

Mộ Khinh Ca nói, khiến cho năm trăm linh ba người đều khiếp sợ mở to hai mắt. Bọn hần quên mất ngôn ngữ, tựa như đang tiêu hoá lời Mộ Khinh Ca nói, lại đối với lời Mộ Khinh Ca tiến hành phân tích.

Cải thiện thể chất, cải biến thiên phú? Thần dược nghịch thiên như vậy, thật sự tồn tại ở đây sao? Hơn nữa còn cách bọn họ gần trong gang tấc?

Mặc Dương đột nhiên một bước bước ra, nhìn Mộ Khinh Ca nghiêm túc nói: "Tiểu tước gia, Mặc Dương nguyện ý thay tiểu tước gia thử dược!"

Mộ Khinh Ca sững sốt, chớp chớp mắt không có phản ứng lại.

Những người khác tại Mặc Dương nhắc nhở đã minh bạch. Đồng loạt mở miệng: "Tiểu tước gia, thuộc hạ nguyện ý thay người thử thuốc."

Ngay cả hai nha đầu Ấu Hà và Hoa Nguyệt cũng không cam chịu yếu thế.

Trong những âm thanh đòi muốn thử thuốc, Mộ Khinh Ca cuối cùng hiểu rõ. Nàng dờ khóc dờ cười đối với Mặc Dương nói: "Ngươi cho là mình rất thông minh phải không? Bỏ tước gia cần các ngươi phải thử thuốc?"

Đột nhiên, nàng mở lòng bàn tay, quang mang xanh lục trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Tức khắc, mọi người đều sợ ngây người, con mắt cả đám đều đồng loạt rơi xuống đất.

"Này... Đây là lục cảnh!"

"Ôi trời ơi! Tiểu tước gia cư nhiên biến thành lục cảnh cao thủ!"

"Ta không có nằm mơ đi! Thật là lục cảnh?"

Mộ Khinh Ca hừ lạnh một tiếng, thu hồi linh khí trong tay, lục quang biến mất. Nàng đánh mặt, đối với mọi người nói: "Muốn nói thử được, phải là bốn tước gia thay các ngươi thử được mới đúng."

Dứt lời, đang lúc vẻ mặt mọi người xấu hổ, nàng nhìn Mặc Dương cũng xấu hổ cúi đầu: "Ngươi cho rằng ta đạt được loại thần dược này, bởi vì không xác định được công hiệu và tác dụng phụ, cho nên muốn xuất ra một bộ phận dùng trên người các ngươi nhìn xem? Nếu thành công, ta liền kiểm lời, cho dù thất bại, cũng không sao cả? Ta ở trong lòng các ngươi, chính là một người ích kỷ vô tình như vậy? Há?"

Lạnh giọng hỏi, càng khiến nhiều người vẻ xấu hổ trên mặt càng đậm.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt đồng loạt quỳ xuống, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Tiểu tước gia, tui nô tỳ chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy. Chúng ta là cam tâm tình nguyện thử dược vì tiểu tước gia." Chủ tử cư nhiên có thể tu luyện, lục cảnh cao thủ ở Tàn quốc tuy không thừa thớt, nhưng lấy tuổi của Mộ Khinh Ca mà đạt đến độ cao này, tuyệt đối là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (*). Trời mới biết, trong lòng các nàng giờ phút này có bao nhiêu cao hứng.

(*) Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: trước không có người, sau cũng không có người.

Bịch!

Mặc Dương cũng hai chân quỳ xuống, hồ thẹn nói: "Tiểu tước gia, Mặc Dương không dám nghĩ như thế. Chỉ là cảm thấy thân thể tiểu tước gia quý như vậy, không nên mạo hiểm, bọn thuộc hạ có thể vì tiểu tước gia thử thuốc cũng là vinh hạnh. Mặc Dương đối với tiểu tước gia, tuyệt không hai lòng, thiên địa chứng giám!"

"Chúng ta đối với tiểu tước gia tuyệt không hai lòng, thiên địa chứng giám!"

Theo Mặc Dương nói, năm trăm thân vệ cũng đồng loạt quỳ chân xuống, hướng Mộ Khinh Ca tỏ lòng trung thành.

Thở dài, kỳ thật Mộ Khinh Ca cũng không thật sự tức giận. Lúc Mặc Dương nói ra câu kia, nàng cảm nhận được trong đó là chân tình thực lòng, không trộn lẫn nửa điểm giả dối.

Chẳng qua, nàng chỉ buồn bực ý nghĩ bọn họ cư nhiên là vậy, thật là đem nàng quá bẹp.

"Tất cả đứng lên đi," Mộ Khinh Ca trầm mặt nói. Sau đó lại cảnh cáo tất cả mọi người: "Chuyện ta có thể tu luyện, trừ bỏ các ngươi ra không thể cho ai biết. Các ngươi nhất định phải thay ta giữ bí mật, ta không hy vọng trong thời buổi rối loạn, bởi vì ta mà khiến Mộ phủ cuốn vào trong đó." Nếu chuyện nàng có thể tu luyện truyền ra ngoài, sẽ ở Tàn quốc cuốn lên bao nhiêu sóng gió? Chỉ sợ ả nhãi nhép nhiều năm đều sẽ tan thành mây khói đi.

Vẫn là câu nói kia, Mộ phủ có một người thừa kế phế vật hoàn khổ, nếu so với người thừa kế thiên phú tuyệt cang thêm bình tĩnh an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Mộ Khinh Ca cuồng vả mặt (15)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Tiểu tước gia yên tâm, chúng ta tuyệt sẽ không trước bất kỳ ai lộ ra nửa câu. Nếu vi phạm, trời tru đất diệt!" Mọi người đồng loạt hứa hẹn.

Mộ Khinh Ca không tiếng động nhẹ gật đầu, nhìn lướt qua chén sau lưng, nàng nói tiếp: "Một khi các ngươi uống thứ trong chén này, cả đời này chỉ có thể đi theo ta, tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của ta, nguyện trung thành với ta. Nếu trong các ngươi có người muốn phản bội ta, như vậy ta sẽ tự thân giết hắn, lấy về tất cả mọi thứ của ta."

Lời nàng nói, thập phần lãnh khốc, sát ý bức người.

Cho dù là binh sĩ kinh nghiệm qua chiến trường, cũng ở dưới sát ý của nàng cảm thấy như rơi vào hầm băng, khiến cả người phát lạnh.

Đột nhiên, có người hô lớn nói: "Tiểu tước gia, ngài yên tâm. Nếu có người dám phản bội ngài, phản bội tất cả chúng ta, không cần ngài ra tay, chúng ta các huynh đệ khác sẽ đem hắn đuổi giết đến chân trời góc biển, lấy đầu trên cổ hắn đưa đến trước mặt ngài."

"Trợn đời không phản bội, thề sống chết trung thành!"

"Trợn đời không phản bội, thề sống chết trung thành!"

"Trợn đời không phản bội, thề sống chết trung thành!"

Tiếng hô âm ỉ chinh tề, vang dội sơn cốc.

Lúc Mộ Khinh Ca giờ tay lên, mới chợt yên lặng. Mộ Khinh Ca nói: "Huấn luyện lúc trước, nguyên nhân bộ phận chính là rèn luyện thân thể các người, giúp các người hấp thu được lực càng tốt. Hiện tại, người dám mạo hiểm uống được, liền từng người đi lên lấy một chén đi."

Dứt lời, nàng thối lui đến một bên bàn dài, kéo cái ghế vắt chân ngồi xuống.

Tầm mắt năm trăm linh ba người, đều đồng loạt dừng trên năm trăm linh ba cái chén kia.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt liếc nhau, hai người nắm tay, tiến lên đầu tiên, cầm lấy cái chén gần nhất, không chút do dự uống xong.

Trong mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia khen ngợi, đối với hai người nói: "Các người về phòng chờ. Nhớ kỹ, vô luận phát sinh cái gì, khó chịu thế nào, đều phải cắn chặt răng kiên trì."

Ấu Hà và Hoa Nguyệt gật đầu rời đi.

Các nàng đi rồi, Mặc Dương tiến lên, uống xong được vật trong chén.

Còn lại năm trăm người, cũng ngay ngắn trật tự đi lên, tự mình lấy một chén, uống vào.

Rất nhanh, năm trăm linh ba cái chén đều không còn gì, tất cả đều trở về doanh phòng, chờ đợi chuyện kế tiếp...

Mộ Khinh Ca ngồi một mình trên ghế, cánh tay tựa lên mép bàn, đầu ngón tay nhẹ gõ mặt bàn.

Chỉ chớp lát, trong doanh phòng sau lưng, bắt đầu truyền đến tiếng rên rỉ ầm ầm thống khổ. Những âm thanh này đan vào cùng một chỗ, truyền vào tai Mộ Khinh Ca, tựa như thanh âm thiên nhiên, khiến nàng vui vẻ nheo lại hai mắt.

Từ sáng sớm cho tới mặt trời lặn, Mộ Khinh Ca vẫn một mực ngồi tại chỗ.

Rốt cuộc, phía sau truyền đến thanh âm mở cửa, Mặc Dương sắc mặt có chút tái nhợt đầu tiên bước ra.

"Tiểu tước gia." Mặc Dương đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca, ôm quyền nói.

"Thế nào?" Mộ Khinh Ca nhướng mày hỏi.

Mặc Dương cười khổ lắc đầu: "Không có cảm giác được gì, không biết là thành công hay không."

Tuy trả lời như vậy, nhưng Mộ Khinh Ca biết Mặc Dương thành công. Bởi vì, lúc bản thân nàng phục dụng được cải tạo gien, lúc kết thúc, nàng cũng không cảm thụ được gì đặc biệt. Chỉ có lúc tu luyện, mới phát hiện bất đồng.

Nàng nhẹ gật đầu đối với Mặc Dương nói: "Không cần nóng vội. Có thành công hay không, chờ lúc người tu luyện là có thể cảm nhận được." Đột nhiên, nàng rút ra chủy thủ tủy thần, bỏ lên bàn, đối với Mặc Dương giương cầm phản phó: "Cửa một đao lên cánh tay mình, không được bôi được. Sau khi khép lại liền nói cho ta." Nàng muốn biết, Mặc Dương bọn họ dùng được tề cải tạo gien có giống như nàng không, có năng lực tự lành và giải độc.

Mặc Dương có chút nghi hoặc, nhưng đối với mệnh lệnh Mộ Khinh Ca lại không chần chờ.

Hắn không chút do dự cầm lấy chủy thủ, trên cánh tay mình hạ một đường sâu. Thương thế như vậy, cho dù bôi thuốc, cũng phải cần nửa tháng mới có thể hoàn toàn khép lại.

Yên lặng dùng vài bó quần chặt miệng vết thương, phòng ngừa chảy máu không ngừng. Mặc Dương ngược mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca.

"Rất tốt." Mộ Khinh Ca gật đầu tán dương. Lại từ trong lòng lấy ra một viên dược, ném lên bàn trước mặt Mặc Dương.

Mặc Dương nhìn viên dược kia, ở trên mặt bàn xoay tròn đồng đưa, mím môi, duỗi tay cầm lấy đan dược, cho vào miệng mình, nuốt xuống.

"Đây là độc dược." Mộ Khinh Ca nhìn ánh mắt hắn nói.

Mặc Dương sắc mặt không biến, thông dong đáp: "Thuộc hạ biết rõ."

"Biết rõ người còn ăn?" Mộ Khinh Ca trêu tức híp hai mắt lại, khoé miệng giương nhẹ tựa lưng ra ghế.

Mặc Dương thần sắc bất động trả lời: "Nếu Tiểu tước gia hy vọng thuộc hạ ăn, như vậy tất có lý do. Thuộc hạ tin tưởng tiểu tước gia an bài."

Mộ Khinh Ca mỉm cười, không giải thích nhiều: "Người đi xuống đi. Đem biến hoá trên thân thể mình ghi chép lại, sau đó nói cho ta biết."

"Vâng!" Mặc Dương lui ra.

Chỉ chốc lát, những người khác đều liên tiếp đi ra.

Mộ Khinh Ca tùy ý chọn lựa mười người, ở trên người bọn họ làm chuyện y hệt như đối Mặc Dương, sau đó phân phó bọn họ trở về phòng tu luyện cảm thụ một chút.

Một đêm này, trong sơn cốc thập phần yên tĩnh, chỉ có vài tiếng côn trùng ngẫu nhiên kêu vang, còn có tiếng gió.

Cho tới tận sáng sớm, trong ngoài doanh trại đều bị quang mang màu cam bao phủ, như là thiên địa dị tượng.

"Ta đột phá!"

"Ta cũng đột phá!"

"Ta cũng vậy, ta từ xích cảnh trung giai thoát cái đã đến chanh cảnh sơ giai!"

"Người thăng liền hai cấp? Hắc hắc, xấu hổ, ta thăng liền ba cấp."

"Người ba cấp có gì đặc biệt? Nghe nói tiểu tử Mặc Dương kia thăng liền năm cấp, ngay cả hai cái nha đầu Ấu Hà và Hoa Nguyệt cũng thăng liền bốn cấp!"

"Cái gì! Quá biến thái!"

"Hừ, muốn nói biến thái, ai có thể so với tiểu tước gia của chúng ta? Y chính là không thể tu luyện, lại biến thành cao thủ lục cảnh sơ giai a!"

Mộ Khinh Ca tu luyện là ở trong những tiếng đàm luận phần khởi này kết thúc.

Nàng chậm rãi mở hai mắt ra, đáy mắt bình tĩnh, tựa hồ đã sớm dự liệu được kết quả.

Những người này, nguyên bản đều là xích cảnh, có mấy người là chanh cảnh sơ giai. Hôm nay, tất cả đều tiến vào chanh cảnh, thậm chí có người mơ hồ đột phá, sắp tiến vào hoàng cảnh. Điều này khiến cho thực lực của thân vệ đội được đề cao rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Mộ Khinh Ca cuồng và mất (16)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Khoé miệng hơi giương hiện lên một tia ý cười, cửa phòng Mộ Khinh Ca đã bị người gõ vang.

"Vào đi." Thu liễm biểu tình, Mộ Khinh Ca ở trong phòng khoanh chân lên giường nói.

Cửa phòng bị mở ra, tiến vào là Mặc Dương.

Hắn đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca, vén lên ống tay áo của mình. Cánh tay trơn bóng, khiến trong mắt Mộ Khinh Ca sáng ngời.

Hôm qua, trên cánh tay lưu lại vết sẹo dữ tợn kia, giờ phút này đã tìm không thấy bất luận tung tích gì.

Mặc Dương buông tay áo xuống, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Dựa theo tiểu tước gia phân phó, thuộc hạ chưa từng bôi dược lên miệng vết thương. Nhưng vừa rồi, sau khi thuộc hạ dừng tu luyện, lại phát hiện miệng vết thương đã hoàn toàn khép lại. Mà độc tố trong cơ thể trừ bỏ phát tác lúc ban đầu, sau đó cũng dần dần biến mất."

Một đêm sao?

Mộ Khinh Ca rũ mắt, trong lòng tính toán.

Lúc trước nàng cùng Bắc Minh lão nhân kịch đấu, bị trọng thương như vậy, bất quá chỉ trong khoảnh khắc liền khôi phục như ban đầu. Mà chút vết thương kia của Mặc Dương lại cần một đêm.

"Còn những người khác?" Mộ Khinh Ca nâng mắt hỏi.

"Bọn họ đều giống thuộc hạ." Mặc Dương thành thật trả lời. Nhưng trong lòng hắn đã suy đoán được gì.

"Xem ra, chuyện này cùng với nồng độ của dược cải tạo gen có liên quan." Mộ Khinh Ca trong lòng cho ra kết luận. Nàng đối với Mặc Dương nói: "Loại dược này không chỉ cải tạo thể chất và thiên phú của các người, còn có thể có được năng lực tự lành và năng lực giải độc nhất định, cái này đối với các người cũng là một loại bảo đảm." Có thể nói, chỉ cần đối phương không đem thân thể của nàng một đao mất mạng, cho dù họ bị trọng thương, cũng có khả năng khép lại, hơn nữa không hề di chứng.

Chính tai nghe được Mộ Khinh Ca nói, Mặc Dương luôn luôn bình tĩnh lý trí, cũng lộ ra thần sắc kịch động.

Mộ Khinh Ca đối hắn nói: "Đem chuyện này nói cho mọi người, sau đó an tâm tu luyện. Đừng quên, hai tháng sau, còn có một cuộc tỷ thí đang chờ chúng ta."

Mặc Dương mang theo kịch động lui ra, lúc gần đi, cái nhìn nhìn về phía Mộ Khinh Ca tràn ngập cảm kích.

Hắn có thể dự đoán được phản ứng của những người khác sau khi biết chuyện này, cái biến bọn họ chính là Mộ Khinh Ca, từ đây, tính mạng của bọn họ cũng sẽ là của Mộ Khinh Ca!

Thời gian hai tháng, thoáng cái đã qua.

Một tháng trước, Mộ Khinh Ca phái Mặc Dương mang theo vài người, đem vũ khí định chế (đặt theo yêu cầu) tốt toàn bộ lấy về.

Tại trước mặt mọi người, nàng đem những bộ linh kiện kỳ ảo kia tiến hành lắp ráp, y hệt ảo thuật, biến ra bốn kiện vũ khí.

Một kiện, là ưng trào có thể co rút tùy ý.

Một kiện, là ám tiễn.

Một kiện, là quân đao bỏ thêm nhiều công năng.

Kiện cuối cùng, là gấu bên trong cạnh hai chân, thanh đao găm có rãnh ba lạng.

Những trang bị này, đề cao sức chiến đấu mọi người. Cũng để cho ánh mắt bọn họ nhìn Mộ Khinh Ca càng ngày càng bội phục, thậm chí sùng bái.

Bỏ ra một ngày, học lắp ráp và tháo dỡ, Mộ Khinh Ca liền bắt đầu huấn luyện bọn họ phối hợp cùng những vũ khí này, đồng thời đốc thúc bọn họ tu luyện võ đạo.

Ngắn ngủn hai tháng, đám người kia đã có hơn nửa tiến nhập vào hoàng cảnh, còn lại một nửa, tuyệt đại bộ phận đều đang ở chanh cảnh đỉnh phong, tùy thời có thể tiến vào hoàng cảnh.

Hoàng cảnh, trong Mộ gia quân, đã xem như tồn tại trên đỉnh.

Trên cơ bản trừ bỏ mấy vị phó tướng là lục cảnh, các đám binh sĩ khác đều là xích cảnh chanh cảnh. Mà trong đó, xích cảnh chiếm nhiều nhất.

Mộ gia quân, khiến người sợ hãi không phải là tu vi cá nhân, mà là lực ngưng tụ đáng sợ của bọn hắn, còn có tinh thần không sợ chết.

Một cao thủ siêu cấp lam cảnh, một mình đối mặt với Mộ gia quân như tường đồng vách sắt, cũng chỉ có thể chạy trốn chết, không dám tái chiến.

Màn đêm buông xuống, Mộ Khinh Ca mặc y phục dạ hành, dẫn theo năm trăm đội thân vệ đứng trên đỉnh núi, phía xa, chính là doanh địa Mộ gia quân.

Năm trăm người, ăn mặc y phục dạ hành, trên người trang bị vũ khí Mộ Khinh Ca chuẩn bị, trầm mặc không nói.

Trông về phía xa xa quân doanh nghiêm mật canh gác dưới núi, Mộ Khinh Ca câu môi cười cười.

Lúc này, nàng khó được không mặc hồng y, nhưng dưới bóng đêm, nàng vẫn như cũ tuyệt mỹ yêu dã như anh túc. Gió đêm, thổi bay sợi tóc nàng, lướt qua gò má, sâu trong con mắt thấu triệt, cất giấu hưng phấn muốn thử.

Tựa hồ, nàng lại trở về thời đại nàng quen thuộc kia, làm chuyện nàng quen thuộc.

Nàng trầm giọng nói: "Dưới núi, chính là quân doanh Mộ gia quân. Nhiệm vụ của các người, chính là bắt hết tất cả người trong trại, nhỏ xuống soái kỳ."

Trả lời nàng chính là một mảnh trầm mặc.

Nàng nhìn qua quân doanh, câu môi cười nhạt. Nàng cùng Mộ Hùng ước định, là hôm nay. Chỉ sợ, người trong quân doanh đều cho rằng chân chính đối kháng là sau hừng đông. Nhưng, qua giờ Tý chính là một ngày mới, ai quy định nàng không thể ở giờ Dần sau giờ Tý, hành động vào lúc con người mệt mỏi nhất?

Năm trăm người khiêu chiến hơn chín ngàn người, nàng mới không ngốc đi chính diện đối kháng.

"Nhớ kỹ ta giao đồ vật cho các người, đừng làm tổn thương gia thất vọng! Đi thôi." Mộ Khinh Ca cặp môi đỏ mọng yêu dã, trong bóng đêm quyền rũ ra.

Theo lời nàng vừa dứt. Năm trăm ánh tử sau lưng, đồng loạt lao xuống núi, mục tiêu - Mộ gia quân doanh.

Bóng người màu đen, dung nhập vào bóng đêm, như tinh linh ám sắc hướng phía doanh trại Mộ gia quân.

Dưới núi, Mộ gia quân doanh.

Trong trường, ánh nến sáng ngời.

Mấy vị phó tướng, ngồi vây quanh trong đó, trên bàn tròn bày một đĩa đậu phộng, còn có một chút thịt. Trong quân doanh không cho uống rượu, mấy người sẽ không vì phạm, chỉ dùng nước trà thay thế.

Xem bọn hấn một thân võ trang, lại thần tình buông lỏng, thật sự có chút mâu thuẫn.

Một người phó quan trong đó đứng lên, rót đầy trà cho những vị phó quan khác lớn tuổi hơn chút. Cười nói: "Cũng không biết lão tướng quân nghĩ như thế nào, thế mà lại phụng bồi đáp ứng tiểu tước gia làm ầu. Không nói đến năm trăm binh lực trong tay tiểu tước gia vốn không phải là tinh anh trong doanh gì, coi như năm trăm người này đều là cao thủ đứng đầu trong quân, muốn xâm nhập vào quân doanh rút soái kỳ, chính là ý nghĩ hảo huyền a."

Hắn vừa nói xong, lập tức có người gạt đầu phụ họa: "Không sai, chúng ta mang binh đánh giặc cả đời. Lấy ít thắng nhiều đã thử qua, nhưng binh lực cách xa lớn như vậy, còn muốn thủ thắng, căn bản là người si nói mộng."

Một vị phó tướng khác cười hắc hắc, nói thẳng: "Nếu chỉ có vậy có thể làm tiểu tước gia thắng, không cần lão tướng quân phạt ta, ta cũng không xứng lại tiếp tục mang binh."

"Lão tướng quân đúng là, cho phép tiểu tước gia hồ đồ. Năm trăm người này, nếu dựa theo như lúc trước nói, giao cho Hùng tướng quân huấn luyện, còn có chút đáng xem. Kết quả lại bị tiểu tước gia mang đi, còn đồng ý một cái trận đấu vớ vẩn như vậy. Hừ." Cái vị phó tướng mở miệng này, giọng điệu rất là bất mãn. Tựa hồ, nếu không phải trở ngại Mộ Hùng, lời nói trong miệng hắn sẽ càng thêm khó nghe.

Kỳ thật, trong lòng ai không phải nghĩ như vậy?

Mộ Khinh Ca luyện binh? Còn muốn dùng năm trăm người đối kháng tiếp cận vạn quân bọn hấn?

Nói đùa gì vậy?!

Trong lòng mấy người đều khinh thường. Chỉ bởi vì nguyên nhân Mộ Hùng, mới có thể vẫn luôn chịu đựng không nói. Lúc này, bọn họ vô vùng hy vọng thi đấu kết thúc, chứng kiến bộ dạng Mộ Khinh Ca bị thua.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Mộ Khinh Ca cuồng võ mặt (17)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lúc ấy, bọn họ sẽ có thể nói thắng với lão tướng quân. Vẫn là đem tiểu tước gia mang về đi, quân doanh này không phải là nơi mà thân đệ tử thế gia cảnh vàng lá ngọc nên tới, bên nào mới mê liền đi bên đấy đi, này hồ nháo cũng hồ nháo đủ rồi.

Mấy người trao đổi ánh mắt, căn bản không đem trận đấu này là cấp bậc trận đấu, chỉ cho đây là trò khôi hài trẻ con.

Chỉ bất quá, bởi vì tướng quân Mộ Hùng của bọn hấn sốt ruột tôn tử, mới để cho bọn họ những người chỉ huy giết địch, bồi trẻ con chơi một chút thôi.

Mấy người lấy trà thay rượu, cụng chén, đem nước trà uống xuống.

Đột nhiên, bọn hấn phát hiện phó quan đứng đầu ngồi ở chủ vị, Hùng phó tướng vẫn luôn bảo trì trầm mặc, tâm tình lộ ra chút trầm trọng.

Một người buông bát trà trong tay xuống, tò mò hỏi: "Hùng tướng quân, ngài làm sao vậy?"

Hùng phó tướng nghe thấy câu nói, chậm rãi giương mắt, nhưng không mở miệng.

Mấy người khác trao đổi ánh mắt một chút, người đầu tiên mở miệng hỏi thăm lại nói: "Hùng tướng quân, ngài chẳng lẽ lo lắng huynh đệ chúng ta chịu thiệt trong tay tiểu tước gia? Nếu thật là thế, vậy ngài cũng quá khinh thường các huynh đệ."

Nói đến phần sau, mặt hần lộ vẻ chút không vui.

Vài người khác phụ họa nói: "Đúng vậy, chúng ta cũng không phải như đám công tử bột kia. Hùng tướng quân lo lắng như vậy có chút dư thừa, tới tới tới, chúng ta bồi ngài chén trà này."

Mấy người rót trà vào chén, dùng ánh mắt bức bách.

Hùng phó tướng bắt đầu dĩ, đành phải bụng chén trà trước mặt, cùng mọi người uống.

Đem bát buông xuống, hần mới thở dài nói: "Ta không phải lo lắng cùng tiểu tước gia tỷ thí, ta đối với binh lực chúng ta có lòng tin. Tiểu tước gia muốn dùng năm trăm người đối kháng, cho dù là lão tướng quân tự mình chỉ huy cũng khó khăn."

Mấy người liên tiếp tán đồng gật đầu.

"Vậy ngài vừa rồi đang lo lắng cái gì?" Một người trong đó tò mò hỏi.

Hùng phó tướng nhìn bọn họ một cái, trầm giọng nói: "Ta lo lắng lão tướng quân."

"Người lo lắng gia gia cái gì?" Đột nhiên, cửa trưởng, một đạo thanh âm non nớt mà thanh lãnh truyền đến. Như gió đêm lạnh lẽo thổi vào, đem vài vị phó tướng bên trong đông lạnh đến giật mình.

"Tiểu tước gia! Ngài sao lại ở đây?" Hùng phó tướng khiếp sợ đứng lên.

Mấy phó tướng khác cũng đều đứng dậy, sắc mặt khiếp sợ nhìn Mộ Khinh Ca khoanh tay đứng ở cửa vào.

Tiểu tước gia vào trưởng, bọn họ cư nhiên không chút nào phát giác? Hơn nữa, không chỉ như thế, bên ngoài cũng không có người thông báo.

Di! Không đúng!

Mấy vị phó tướng kinh nghiệm phong phú lập tức phản ứng lại.

Bốn phía không khỏi quá an tĩnh, ngay cả tiếng bước chân binh lính tuần tra cũng không có.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Trên mặt mấy người tràn đầy khó hiểu, cùng nhìn về phía Hùng phó tướng, lại nhìn về phía Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca một thân hắc y, bước vào chủ trưởng. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo, môi đỏ khẽ mím, trong mắt lạnh như băng, khiến người không rét mà run.

Nàng trực tiếp đi tới sau lưng Hùng phó tướng, vươn tay rút soái kỳ ra, ném sang Mặc Dương cùng theo vào. Người sau sau khi nhận lấy, đứng nguyên tại chỗ, trầm mặc không nói.

Mấy cái phó tướng không thể hiểu được nhìn Mộ Khinh Ca làm hết thấy, trong lòng nghi hoặc khiếp sợ, làm cho bọn họ không ai chủ động mở miệng.

Mộ Khinh Ca đi tới trước mặt Hùng phó tướng, hai mắt thanh thấu nhìn thẳng hần, hỏi: "Gia gia ta làm sao?"

"Này..." Hùng phó tướng lộ vẻ khó xử, tựa hồ không tiện mở miệng.

"Nói." Mộ Khinh Ca quát lạnh.

Hùng phó tướng trong lòng rung mình, đối với vị tiểu tước gia này, một cái hoàn khổ, da đầu hần cư nhiên toát lên một tầng mồ hôi mỏng. Phảng phất, đứng trước mặt hần không phải Mộ Khinh Ca, mà là Mộ Hùng... Không, so với Mộ Hùng càng làm cho người ta áp lực càng lớn, cơ hồ khiến hần không thở nổi.

"Lão tướng quân vốn dĩ muốn tự mình chủ trì cùng tiểu tước gia tỷ thí, nhưng năm ngày trước, lại bị thánh chỉ Hoàng thượng triệu hồi, đến nay chưa về." Ở cái nhìn chăm chú của Mộ Khinh Ca, Hùng phó tướng mọi thứ mình biết.

Hai con người Mộ Khinh Ca nhủ lại, nàng dường như người được trong đó một tia bất thường.

Gia gia sẽ không nói tiếng nào liền không thấy bóng dáng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến ông không kịp dặn dò một câu.

"Đã phái người đi tìm hiểu?" Mộ Khinh Ca trầm tĩnh hỏi.

Thế nhưng, sự trầm tĩnh của nàng làm cho Hùng phó tướng cách nàng gần nhất cảm nhận được cuồng bạo dưới cái bình tĩnh đấy.

Hùng phó tướng thành thật nói: "Đã phái, nhưng trở về đều nói lão tướng quân không ở trong phủ, Dung tiểu thư cũng không ở đó."

Ánh mắt Mộ Khinh Ca càng lạnh.

Hệ thống tình báo Mộ phủ cùng quân đội là vận hành độc lập, nắm giữ tình báo chính là Mộ Liên Dung, nàng cư nhiên cũng không ở đây? Nếu là hoàng cung bên kia có biến cố gì, thế nhưng Mộ gia quân doanh vẫn như cũ bình tĩnh, này thật không thông.

Mộ Khinh Ca lắc đầu, bác bỏ suy đoán trong lòng.

Nàng hướng Hùng phó tướng hỏi: "Mấy ngày này, có gì bất thường không?"

Tựa hồ lúc trước nhận lấy Mộ Khinh Ca uy hiếp, Hùng phó tướng cẩn thận suy nghĩ, nghiêm túc trả lời: "Không có."

Mọi thứ bình thường? Vậy gia gia đi đâu?

Nàng mím môi, ngược mắt nhìn về phía Hùng phó tướng, âm thanh lạnh lùng nói: "Đi theo ta."

Dứt lời, liền quay người ra ngoài trường.

Lúc đi ngang qua mấy vị phó tướng, ánh mắt nàng từ trên người họ đảo qua, rơi vào thức ăn trên bàn. Lập tức, làm cho mấy vị tướng quân thân kinh bách chiến mặt già đỏ lên.

Nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, Mộ Khinh Ca đối bọn họ nói: "Các người cũng đi theo."

Tiếp theo, lắc mình một cái, liền ra khỏi trường.

Rất nhanh, sau lưng nàng, Hùng phó tướng dẫn theo mấy phó tướng khác từ chủ trường đi ra.

Chính là, khi bọn hắn nhìn thấy một màn trước mắt, hai mắt cơ hồ tròn to đến thoát ra ngoài, kinh ngạc thiếu chút nữa cắn rớt đầu lưỡi mình.

Ở trước mặt bọn họ, bị năm trăm hắc y nhân vây thành vòng lớn, gần vạn nhân thủ chân bị trói tư thế đặc thù, quỳ gối ngồi dưới đất, trong miệng nhét một miếng vải trắng. Mỗi người đều quần áo đầu tóc lộn xộn. Trong ánh mắt càng toát nồng đậm không cam lòng, lại không thể làm gì.

Tựa như, bọn họ thua rất nhệch khuất. Rồi lại bị phương thức chiến đấu chưa bao giờ thấy qua này khiến cho cả kinh đến mất ngôn ngữ phản kháng.

Lúc năm trăm người kia nhìn thấy Mặc Dương cầm lấy soái kỳ đi ra, cũng không khỏi tự chủ đứng thẳng thắt lưng, trong mắt phát ra ánh sáng nóng rực.

"Cái này... Điều này sao có thể?" Hùng phó tướng khiếp sợ khiến ngay cả nói chuyện đều có chút run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Mộ Khinh Ca cuồng và mặt (18)

Edit: Diệp Lư Nhiên

"Không có gì không thể." Mộ Khinh Ca khoanh tay bình tĩnh nói: "Người của các người, từ mới bắt đầu đã đối với người của ta, trong lòng khinh thường. Lại tự cho là trận đấu tối thiểu phải chờ tới bình minh bắt đầu, cả đám đều sớm đi nghỉ, chờ mong trời sáng. Mà người của ta, từ mới bắt đầu đã rất coi trọng trận đấu này, vừa qua giờ Tý, chính là ước định tốt thời gian. Bọn họ xé chắn ra lẻ, chia thành tốp nhỏ lên vào quân doanh, đem từng người còn đang trong mộng chế trụ, có gì khó?"

Nàng rất bình tĩnh, dường như hết thảy trước mắt là bình thường, là hợp tình lý.

Nhưng rơi vào tai đám người Hùng phó tướng, còn có gần vạn binh sĩ, lại không nhận được trong lòng kêu khổ.

Có gì khó? Thật sự rất khó được không?

Đúng, lên vào không khó, thừa dịp bọn hán ngủ chế trụ cũng không khó. Khó là khó ở chỗ, trong quá trình làm sao có đủ cam đoan đem vạn người chế trụ, không làm tỉnh một người. Hoặc là nói, có thể ở trong quá trình đó không khiến bạo động, dẫn đến kế hoạch thất bại.

"Ngô ngô ngô..."

Tiến gần vòng tù binh, có một người giãy giụa muốn đứng lên.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca đảo qua hắn, lập tức có người tiến lên, thay hắn mở trời, giải trừ vải trắng trong miệng hắn.

"Ta không phục! Các ngươi đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, căn bản không công bằng!" Vừa được tự do, người nọ liền lễ thắng khí hùng dũng lên.

Hắn nói, tựa hồ được rất nhiều binh sĩ đồng ý. Bọn họ không thể nói chuyện chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt duy trì.

Không chỉ có binh lính, các phó tướng lấy Mộ Hùng cầm đầu, đều trầm mặc, tựa hồ đang biểu đạt bất mãn đối với kết quả tỷ thí lần này.

"Không phục?" Khoé miệng Mộ Khinh Ca giương lên một mặt cười nguy hiểm, trong mắt tựa như ngưng kết thành hàn băng, nhìn người nọ nói: "Ngươi nói cái này gọi là nhân lúc cháy nhà hôi của, ta nói cái này gọi là binh bất yểm trợ. Ngươi nói không công bằng, vậy lấy năm trăm người đối kháng với gần vạn người các ngươi, chính là công bằng trong mắt các ngươi?!"

Hai chữ cuối cùng, nặng nghiêm nghị hô lên, khiến cho toàn quân chấn động.

Nàng hất cằm lên, ngạo nghễ nói: "Các ngươi muốn công bằng cái gì? Trên chiến trường có công bằng đáng nói sao? Người đối địch với ngươi, đẳng cấp tu luyện cao hơn ngươi, ngươi có phải hay không muốn trong lúc tỷ thí hô tạm dừng, muốn hắn chờ ngươi quay về tu luyện đến khi cấp bậc tương đương, lại đến cùng hắn quyết thắng thua? Hay là binh khí trong tay đối phương so với của ngươi sắc bén hơn, ngươi cũng muốn lễ thắng khí hùng dũng muốn hắn vứt bỏ lợi khí trong tay, tay không cùng ngươi quyết chiến sinh tử? Nếu như thế, cần gì phải chiến trường làm gì? Không bằng bày cái lò đài cho các ngươi công bằng quyết đấu. Các ngươi hiện tại cùng ta giảng công bằng, ta xem các ngươi chính là một đám nhu nhược không chịu nổi thua!"

"Chúng ta không phải!" Binh lính kia phản bác.

"Vậy là cái gì?" Mộ Khinh Ca con mắt sắc bén ném tới, khiến hắn tại chỗ không phản bác được.

Mộ Khinh Ca không nhìn hắn nữa, mà hướng về mấy vị phó tướng trầm mặc kia, ngũ quan tuyệt mỹ sắc bén như đao. Nàng nhàn nhạt nói: "Ta cho rằng, trên chiến trường, chính là phải dùng bất cứ thủ đoạn nào. Trên chiến trường không có đạo nghĩa. Duy nhất chính là, như thế nào dùng tài nguyên hiện có, lấy được thắng lợi. Đồng thời, giữ được tính mạng binh tướng thủ hạ ta. Nếu ta có thể không uổng một binh một tốt liền giành được thắng lợi, vì sao phải vứt bỏ không cần, đi cầu cái công bằng đối trả kia? Hay là nói, chúng ta thua, đối với các ngươi mới là công bằng? Mới là kết quả nên có? Nếu ngay cả các ngươi cũng đều nghĩ như vậy, vậy các ngươi không phải là một cái người nhu nhược không chịu nổi thua, thì là cái gì? Hùng phó tướng, ngươi tới nói cho bốn tước gia, kết quả tỷ thí lần này thế nào?"

Nàng nhìn Hùng phó tướng, người có quyền lực cao nhất ở đây.

Hùng phó tướng bị điểm tên, trên mặt một mảnh nóng bỏng. Không thể phủ nhận, trong lòng hắn cũng không phục. Nhưng, điểm không cam nguyện trong lòng này, bị lời nói sắc bén của Mộ Khinh Ca trực tiếp đánh tỉnh.

Trên chiến trường, nào có cái gì công bằng? Ai có thể thắng, người đó chính là công bằng.

Hắn hổ thẹn cúi đầu xuống, ôm quyền cắn răng nói: "Tỷ thí lần này, là tiểu tước gia thắng. Chúng ta thua!" Thua, từ trong miệng Mộ gia quân nói ra cái chữ này, quá mức khó khăn. Nhưng bọn hắn không cách nào phản bác.

Bình ổn tinh thần, bọn hắn còn cảm nhận được chỗ đáng sợ của Mộ Khinh Ca.

Có thể trong ba tháng, đem binh lính bình thường huấn luyện thành như vậy, ở trong vạn đại quân qua lại như không có gì, đã làm người cảm thấy nghi mà sợ. Nếu là cao thủ phối hợp, muốn lấy đầu trên cổ bọn họ, đây chẳng phải là... dễ như trở bàn tay?

Tương tự như vậy, mấy người Hùng phó tướng đều cảm thấy trên cổ mát lạnh, một cỗ rùng mình từ sống lưng toát ra.

"Mặc Dương." Sau khi rắn dạy gần vạn người giống như chim cút, Mộ Khinh Ca trực tiếp đối với Mặc Dương hô: "Ngươi theo ta về Mộ phủ một chuyến." Tiếp theo, lại hướng sang năm trăm người nói: "Các ngươi lập tức quay về doanh địa, mang đủ trang bị, trở về đại doanh chờ mệnh lệnh của ta."

Năm trăm người cùng hô lên đáp ứng.

Quân kỳ này, lại lần nữa khiến mấy người Hùng phó tướng xem đến tròn mắt há mồm.

Chờ lúc hắn lấy lại tinh thần, mới chú ý tới tiểu tước gia nhìn về phía mình, vội thu liễm kinh ngạc trong mắt, hơi hơi gật đầu.

"Hùng phó tướng, ta trở về tìm tung tích gia gia ta. Ngươi lưu lại trong doanh, chỉnh đốn toàn quân, chú ý tình huống bốn phía, chờ mệnh lệnh của ta." Mộ

Khinh Ca trầm giọng phản phó.

Hùng phó tướng vốn là lo lắng hướng đi Mộ Hùng. Lúc này, nghe Mộ Khinh Ca nói vậy, cũng cảm nhận được bất thường trong đó. Hắn không phản đối, mà dựa theo Mộ Khinh Ca phản phó hành sự.

An bài bố trí tốt mọi thứ, Mộ Khinh Ca để Ấu Hà và Hoa Nguyệt lưu lại trong Mộ gia quân doanh, mang theo Mặc Dương, thay y phục dạ hành, cười khoải mĩ vờ vàng hướng tới Lạc Đô.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Đông Cung, tẩm cung Thái tử Tần quốc.

Giờ phút này, Tần Cẩn Tu đang kích động đi tới đi lui trong điện, hai đầu lông mày nồn nóng khó nhịn.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng thái giám truyền âm.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Thanh âm này, khiến cho Tần Cẩn Tu trong lòng vui vẻ, vờ vàng hướng ra ngoài cửa.

"Nhi thần cung nghênh mẫu hậu phượng giá!"

Tần Cẩn Tu quý ở ngoài điện, đối với phụ nhân ung dung kia nói.

Hàn hoàng hậu khoé miệng vẫn duy trì nụ cười đoan trang cao quý, phượng trâm trên đầu chiếu sáng rực rỡ. Đối với đứa con duy nhất của mình, nàng cúi người, tự mình nâng hân dậy: "Mau đứng lên, trên đất lạnh."

Tần Cẩn Tu theo lời đứng lên, thay vị trí của cung nữ, khùy tay đỡ tay của Hàn hoàng hậu, mang nàng đi vào trong điện.

Hàn hoàng hậu tiến vào tẩm cung, thấy nhi tử không có hồ nháo, trong lòng hài lòng nhẹ gật đầu.

Phân phó người đi theo chờ bên ngoài, tẩm cung lớn như vậy, liền chỉ còn lại mẫu tử bọn họ.

"Mẫu hậu, ngài xác định Mộ Hùng lần này đi không còn mạng trở về sao?" Tần Cẩn Tu không thể chờ được hỏi.

Hàn hoàng hậu nhìn hân một cái, cười nói: "Con nha, cái tính nồn nóng này, thật làm người ta đau đầu."

Thấy nàng hỏi một đằng đáp một nẻo, Tần Cẩn Tu nhú nhú mày, lần nữa hỏi: "Mẫu hậu, Mộ Hùng kia là chết chắc rồi?" Trong giọng nói, mang theo tia âm lệ, lãnh khốc tàn nhẫn.

Hàn hoàng hậu nhàn nhạt gật đầu, hai đầu lông mày trên nét mặt, tràn đầy ngạo nghễ đã định liệu trước.

"Thật tốt quá! Xem Mộ Khinh Ca còn dám vô lễ can rờ trước mặt ta không!" Về mặt Tần Cẩn Tu lộ ra hưng phấn. Trong lòng nghĩ so với ngoài miệng nói còn nhiều hơn.

Tỷ như, chờ tin Mộ Hùng chết truyền ra, hân sẽ như thế nào dẫn Mộ Khinh Ca vào phủ, chà đạp tra tấn?

Mấy ngày này, ban đêm hân đều nồn nóng chờ đợi cái ngày đấy đến a!

"Con tiểu tử này, tính tình khi nào có thể sửa?" Hàn hoàng hậu bất đắc dĩ nói. Nếu không phải Mộ Hùng đích xác là một cái cây không thể không chặt, nàng sao có thể thuận theo tâm ý nhi tử.

"Mộ Khinh Ca chẳng qua là miệng lưỡi đụng vào con, cũng đáng để cho con một thiên chi kiều tử để ở trong lòng như thế?" Hàn hoàng hậu tò mò nói.

Tần Cẩn Tu cười cười, che giấu qua đi.

Mục đích chân chính của hắn là muốn Mộ Khinh Ca, không tính nói cho Hàn hoàng hậu. Dù gì, nàng là mẫu thân thân sinh của mình.

Mộ Khinh Ca chọc tới không phải là dùng ngôn ngữ công kích hắn, mà là thứ làm cho người kinh diễm tuyệt sắc.

Vừa nghĩ tới cặp mắt bình tĩnh mang theo khinh cuồng, rất nhanh sẽ phải nằm dưới thân mình đau khổ cầu xin, hắn liền nhin không được cảm thấy sáng khoái!

Thấy hắn không nói, Hàn hoàng hậu cũng không có nghĩ nhiều, lên tiếng: "Ta đã phân phó cữu cữu của con lúc đốc chiến, tận lực kéo dài tiếp tế quân nhu. Duệ thành kia là địa phương nào? Là nơi nghèo túng, hoang vu. Không có quân nhu tiếp viện, cho dù Mộ Hùng hắn có bản lĩnh thông thiên, cũng chỉ có thể bị vây chết ở kia." Dứt lời, trong mắt nàng xẹt qua một đạo tàn nhẫn.

Nghe xong toàn bộ kế hoạch của Hàn hoàng hậu, Tần Cẩm Tu cảm thấy ý nghĩ mong muốn lại gần thêm một bước.

Nhưng hắn vẫn hỏi một câu: "Phụ hoàng không hoài nghi đến chúng ta sao?" Dù gì, Mộ Khinh Ca so với ngôi vị hoàng đế, cái sau mới là cái hắn không dứt bỏ được.

"Phụ hoàng con bên kia không cần lo lắng." Hàn hoàng hậu cười nói: "Không nói đến việc hắn cũng không muốn để Mộ Hùng tiếp tục sống sót, kể cả đã biết, đến lúc đó Mộ Hùng đã chết hắn có thể thế nào? Chờ hắn chuồng quân Mộ gia quân, nói không chừng còn tính con lập công."

"Vây nhĩ thần an tâm." Tần Cẩm Tu lộ ra nét mặt tươi cười, không có biểu tình âm lệ, ngược lại có vài phần tuấn tú.

...

Cùng thời khắc đó, ở chỗ khác trong cung, Duệ Vương Tần Cẩm Hạo cũng đang gặp mẫu phi mình.

Mây kiếm hắn gắt gao dính chặt vào nhau, đối với Khương quý phi nói: "Mẫu phi, lần này phụ hoàng phái Mộ Hùng đi trấn áp Thú triều, vì sao nhĩ thần cảm thấy trong việc này có người thao túng?"

Khương quý phi đùa nghịch bình hoa, cong môi cười nói: "Đương nhiên là có người xúi giục."

Tần Cẩm Hạo ánh mắt trầm xuống, hỏi: "Là Hoàng hậu Thái tử bọn hắn?"

Khương quý phi nhẹ gật đầu. Có đôi khi, tin tức trong cung so với ngoài cung càng thêm linh thông.

Hoàng hậu cho là mình làm không hề hờ, lại làm sao biết, nàng sớm đã cho người xếp tới bên người nàng ta? Khương quý phi trong lòng khinh thường cười cười, tiếp tục đùa nghịch hoa tươi điểm lệ hái từ ngự hoa viên.

"Bọn hắn làm như thế, là rút cùi dưới đáy nồi!" Sắc mặt Tần Cẩm Hạo trở nên hết sức khó coi.

Hắn cũng hy vọng Mộ Hùng chết, Mộ phủ xong đời. Nhưng hắn còn muốn binh quyền Mộ phủ. Hiện giờ chuyện này vẫn chưa đầu vào đầu, nếu Mộ Hùng chết đi lúc này, hắn căn bản không chiếm được chút chỗ tốt nào.

Đến lúc đó, Hàn gia bên kia, còn có Hàn Ngọc trên tay nắm ba mươi vạn binh mã. Vậy hắn có cái gì? Lấy cái gì cùng Thái tử tranh?

Tương tự đến hậu quả Mộ Hùng đột nhiên chết đi, tâm tình Tần Cẩm Hạo càng thêm bức bối, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Con gấp cái gì?" Khương quý phi liếc Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo ngẩng đầu nhìn mẫu phi mình: "Mẫu phi, nhĩ thần sao có thể không vội?"

Khương quý phi chậm rãi lắc đầu: "Con vẫn còn quá trẻ tuổi. Con cũng không nghĩ, Hàn gia bây giờ đã có ba mươi vạn đại quân, binh quyền Mộ gia, hoàng thượng sao có thể cho bọn hắn? Mộ Hùng chết rồi, duy nhất sở hữu Mộ gia quân chỉ có thể là đệ hạ. Chờ đến khi binh quyền Mộ gia tới trong tay đệ hạ, lấy sự sủng ái của phụ hoàng đối với con, chỉ cần lập chút công, chậm rãi tiếp nhận binh quyền Mộ gia có gì khó? Cho nên, Hàn hoàng hậu bên kia làm chuyện này là tổn công vô ích, bất quá là may áo cưới cho con mà thôi."

Gánh nặng trong lòng Tần Cẩm Hạo được giải khai, cảm thấy lời mẫu phi nói rất có lý.

Tức khắc hắn thả lỏng tâm tình, cười nói: "Sợ là bọn hắn không nghĩ tới một bước này." Giờ phút này, hắn cũng ước gì Mộ Hùng nhanh chết đi. Đến lúc đó, hắn liền không cần phải chịu Mộ Khinh Ca khinh bỉ. Chờ đến khi Mộ gia rơi đài, thời điểm hắn cầu mình, xem ta làm thế nào tra tấn hắn, mới có thể tiêu trừ sự chán ghét trong lòng ta?

Trong lúc nhất thời, hết thảy đều đang chờ đợi Mộ Hùng chết, mỗi người đều đang tính toán bản thân được mất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (2)

Edit: Diệp Lư Nhiên

Khương quý phi đem một nhánh hoa cuối cùng cắm vào, đối với Tần Cẩm Hạo nói: "Trước mắt, con nên chuyên tâm ứng đối làm thế nào kéo giãn khoảng cách giữa bệ hạ và Thái tử, đem vị trí Thái tử của hân kéo xuống."

Tần Cẩm Hạo tự tin câu môi: "Mẫu phi yên tâm, nhi thần liền trở về triệu tập phụ tá, vì đại ca tốt của ta chuẩn bị một phần hậu lễ."

Khương quý phi phát phát tay áo: "Đi đi."

...

Tiến vào Lạc Đô, Mộ Khinh Ca cũng không cảm thấy có chỗ nào khác lạ.

Lòng còn nghi hoặc, nàng mang theo Mặc Dương về tới Mộ phủ. Vừa vào cửa, lại kinh hi thấy được cô cô Mộ Liên Dung.

Nàng đưa lưng về phía đại môn, tựa hồ đang nói cái gì với người nào đó.

Mộ Khinh Ca mang theo Mặc Dương trực tiếp đi vào, Mộ Liên Dung đang nói chuyện nghe được tiếng bước chân phía sau, lập tức xoay người, thấy được Mộ Khinh Ca, cũng để Mộ Khinh Ca thấy được người cùng nàng đối thoại.

Là Bạch Tịch Nguyệt?

Một thân bạch y, điềm đạm đáng yêu.

Nhưng hai đầu lông mày lại khó nén một tia âm u. Mộ Khinh Ca nhíu mày, hướng cô cô đi đến. Nàng lại không biết, một tia âm u trong mắt Bạch Tịch Nguyệt là bởi vì nàng mà dấy lên.

Không thể tìm hiểu được Mộ Khinh Ca đang làm cái gì, Bạch Tịch Nguyệt đương nhiên ở trước mặt Duệ Vương không chiếm được sắc mặt tốt, điều này khiến trong nội tâm nàng ta lo lắng.

Mà giờ phút này, Mộ Khinh Ca lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, trong mắt sáng ngời, lập tức kêu lên: "Mộ ca ca, huynh về rồi?" Một tiếng này, tuyệt đối mang theo chân tâm thật ý.

Mộ Khinh Ca liếc nhìn nàng, đối với Mộ Liên Dung nói: "Cô cô, ta có lời muốn nói với người."

Đầu lông mày Mộ Liên Dung cũng có chút trầm trọng, nàng cũng có chuyện muốn nói cùng Mộ Khinh Ca. Vì vậy nàng đối với Bạch Tịch Nguyệt phân phó: "Tịch Nguyệt, con đi về trước đi."

Mộ Liên Dung là lục cảnh đỉnh, Bạch Tịch Nguyệt không dám ở ngoài cửa nghe lén.

Nếu bị bắt được, chỉ sợ nàng không thể lại ở Mộ phủ, như thế nào trợ giúp Duệ Vương một tay?

Cẩn rằng, Bạch Tịch Nguyệt không cam lòng rời đi.

Chỉ là lúc nàng ta rời đi, lại để lại bảo bối có được từ Duệ Vương.

Theo lời Duệ Vương nói, kiện bảo bối này, trên đời khó có, là tiên nhân lưu lại. Có thể nghe trộm bất luận kẻ nào nói chuyện, cho dù là từ cảnh tuyệt đỉnh cao thủ, cũng phát hiện không ra.

Duệ Vương đem nó cho nàng, chính là vì có thể nghe một ít việc cơ mật Mộ phủ.

Đem một khối ngọc giác bằng ngón cái lạng lẽ đặt vào trong sảnh, Bạch Tịch Nguyệt mang theo một khối ngọc giác khác vội vàng trở về phòng.

Chỉ chốc lát, trên ngọc giác sáng bóng chợt tối chợt sáng, lập tức có tiếng người truyền đến.

Trong chính sảnh, Mộ Liên Dung và Mộ Khinh Ca đều tuyệt không tưởng được trong tay Bạch Tịch Nguyệt có loại bảo bối này, lúc này lực chú ý của các nàng, đều ở trên người Mộ Hùng.

"Cô cô, gia gia đi đâu?" Mộ Khinh Ca hỏi thẳng.

Mộ Liên Dung vỗ vỗ vai nàng, an ủi nói: "Gia gia con không có việc gì, chỉ là vùng Tần Lĩnh có thú triều, Hoàng thượng phái ông ấy chỉ huy Mộ gia quân

tiến đến thủ địa phương kia."

Thú triều?

Mộ Khinh Ca lần đầu tiên nghe được cái tên như vậy.

Tần Lĩnh nàng biết. Lúc xem Tần quốc lục địa chí, nàng biết ở biên cương Tây Bắc Tần quốc, có một đạo Tần Lĩnh, là một phần nhỏ trong sơn mạch xuyên suốt Lâm Xuyên đại lục. Trong Tần Lĩnh, là dã thú, linh thú thiên hạ.

Nhưng mà, giữa người và thú, cũng rất ít bộc phát xung đột.

Thú triều này là chuyện gì xảy ra?

"Làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện Thú triều?" Mộ Khinh Ca bất động thanh sắc hỏi.

Mộ Liên Dung cũng đồng dạng nghi hoặc, chậm rãi lắc đầu, nét mặt nàng có chút mờ mịt: "Nguyên nhân không rõ. Một hai năm mới xuất hiện một lần Thú triều, hơn nữa quy mô không lớn, không cần đến gia gia con, trú binh của chúng ta lưu tại Duệ thành cũng đủ đối phó. Hiện giờ, có chút kỳ quặc. Nhưng mấy ngày nay ta khắp nơi bốn ba tìm kiếm manh mối vẫn không thu hoạch được gì."

Thì ra Mộ Liên Dung mấy ngày nay hành tung không rõ, là vì điều tra cụ thể tỉ mỉ sau lưng chuyện này.

Mộ Khinh Ca trong lòng hiểu rõ.

Nhưng cũng nghe ra trong giọng Mộ Liên Dung lo lắng. Ánh mắt nàng loé loé nói: "Cô cô đang lo lắng cái gì?"

Mộ Liên Dung hai con mắt híp lại, nhíu mày nói: "Gia gia con lúc sắp đi, từng nói qua, muốn ta chú ý mật thiết đến động thái Duệ thành. Một khi có tin tức không tốt truyền đến, không cần do dự, lập tức mang theo con rời đi. Hơn vạn đại quân ngoài thành, chính là vì bảo hộ con mà lưu lại. Có lẽ, ông ấy cũng cảm nhận được bất thường trong đó."

Mộ Khinh Ca trong lòng run lên.

Nàng không nghĩ tới, lúc Mộ Hùng rời đi, còn lo lắng cho an toàn của mình, cũng làm ra an bài thích đáng.

Nhưng an bài của ông, cũng bại lộ điểm yếu Mộ phủ. Trong lòng dân chúng Mộ phủ vững như tinh cương, một khi mất đi Mộ Hùng, sẽ sụp đổ, không hề có lực chống cự.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh lùng, hỏi: "Cô cô, gia gia rời đi mấy ngày rồi? Đã có tin tức gì truyền đến?"

"Gia gia con rời đi đã năm ngày, đại khái đã đến Duệ thành rồi, nhưng kỳ quái không có chút tin tức nào truyền lại." Mộ Liên Dung thờ dãi nói. Không có tin tức, mới là điều khiến nàng lo lắng nhất.

Năm ngày không có tin tức truyền đến.

Trong lòng Mộ Khinh Ca yên lặng tính toán.

Duệ thành, là đất phong Mộ gia. Nói là đất phong, càng phải nói là một mảnh đất hoang. Duệ thành dựa vào Tần Lĩnh xây nên, vốn chính là chống cự sự xâm lấn của Thú tộc, làm gì có bá tánh nào nguyện ý đi nơi đó định cư?

Không có dân chúng Duệ thành, kinh tế, dân sinh căn bản phát triển không nổi, không phải đất hoang thì là cái gì?

Duy nhất canh giữ ở chỗ kia, chỉ có Mộ gia quân. Năm mươi vạn Mộ gia quân, dùng thanh xuân và huyết nhục của mình, ở chỗ đó Tần Lĩnh đúc thành một bức tường thép, bảo vệ Tần quốc an bình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Duệ thành, Duệ thành, Duệ, là có ý gì? Xiêm y vật áo, nằm ngoài y phục. Địa phương xa xôi có một từ, vì duệ dân, lại là ý gì? Chỉ chính là bị lưu đây

vùng biên cương danh tiếng hung ác.

Tần quốc hoàng đế đem Duệ thành ban cho Mộ gia làm đất phong phong tước, dụng tâm này có thể nghĩ.

"Nếu không có tin tức truyền đến, con lập tức đi Duệ thành." Ánh mắt Mộ Khinh Ca kiên định nói.

"Cái gì?!" Mộ Liên Dung bị quyết định Mộ Khinh Ca làm hoảng sợ, lập tức ngăn cản: "Khinh Ca hiện tại không phải thời điểm hồ nháo." Muốn đi cũng là nằng đi, khi nào đến phiên thăng nhải ranh này đi?

Mộ Khinh Ca chậm rãi lắc đầu: "Cô cô, con không hồ nháo. Người lưu lại Mộ phủ, tiếp tục lưu ý hết thầy. Nếu có cái gì dị thường, liền dựa theo gia gia nói, lập tức rời đi. Đại quân ngoài thành, con không mang theo, để lại cho người. Con mang theo thân vệ đội là được."

"Không được! Con không thể đi!" Mộ Liên Dung trực tiếp cự tuyệt.

Mộ Khinh Ca bắt lấy tay Mộ Liên Dung, nghiêm túc nhìn nàng: "Cô cô, người nghe con nói." Lúc trước nàng bảo Hùng phó tướng chuẩn bị tốt, là lo lắng gia gia bị nhốt, nàng muốn bức vua thoái vị. Nhưng hiện tại tình huống bất đồng, nàng không thể huy động đại quân, chỉ có thể mang theo năm trăm thân vệ tiến đến Duệ thành. Có Hùng phó tướng bọn họ ở đó, nàng cũng không cần lo lắng cô cô Mộ Liên Dung.

Mộ Liên Dung liên tục lắc đầu: "Vô luận con nói cái gì, ta đều không thể cho con đi mạo hiểm. Lần này là Thú triều, bị bắt được, đám dã thú linh thú kia chỉ biết đem con nuốt vào bụng, sẽ không biến con làm tù binh, chờ chúng ta đến đàm phán."

"Cô cô, người yên tâm, con có thể tự bảo vệ mình. Huống chi, còn có gia gia không phải sao?" Mộ Khinh Ca nắm chặt tay Mộ Liên Dung, mơ hồ phát ra lực quang.

Đáy mắt Mộ Liên Dung bị lực quang làm nổi bật, khiếp sợ đến lập tức im bật.

Lực quang chớp mắt một cái liền biến mất.

Mộ Liên Dung vội hỏi: "Khinh Ca, vừa rồi..."

"Cô cô, có một số việc, trong lòng biết là được." Mộ Khinh Ca nắm chặt tay Mộ Liên Dung nói.

Mộ Liên Dung có chút đồ dẫn gật gật đầu, nỗ lực bình phục nội tâm khiếp sợ cùng kích động.

"Gia gia con biết không?" Mộ Liên Dung không có phát hiện giọng điệu nàng bởi vì kích động mà ần ần có chút run rẩy.

Mộ Khinh Ca lắc đầu: "Vì vậy, con đi, không có việc gì. Dù gì, con cũng có thể chạy về được. Gia gia bên kia chỉ có một người, người lo lắng, con cũng lo lắng."

Mộ Liên Dung hoàn toàn lâm vào khiếp sợ, đối với lời Mộ Khinh Ca nói không cách nào ra phản bác, chỉ có thể theo bản năng gật gật đầu.

Chờ lúc nàng phản ứng lại, trước mắt nào còn bóng dáng Mộ Khinh Ca?

"Mộ Khinh Ca tiểu tử này!" Mộ Liên Dung buồn bực đến dậm chân. Nhưng trong lòng lại cảm thấy an ủi. Độc đinh Mộ phủ, rốt cuộc có thể tu luyện. Hơn nữa thiên phú kinh người, tuổi này cư nhiên tiến vào lục cảnh.

Có năng lực như vậy, cho dù đi Duệ thành, hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì lớn mới đúng.

Mộ Liên Dung ở trong lòng tự mình thôi miên, làm cho mình tiếp nhận quyết định của Mộ Khinh Ca.

Bên này, nói chuyện kết thúc.

Bên kia, Bạch Tịch Nguyệt thông qua ngọc giác nghe lén tất cả, cũng vội vàng vàng lặng yên rời phủ.

Mộ Khinh Ca cư nhiên không sợ chết muốn đi Duệ thành? Tin tức này, nàng nhất định phải lập tức truyền tin cho Duệ Vương.

...

Bởi vì là quyết định lâm thời, Bạch Tịch Nguyệt chỉ có thể đến Duệ Vương phủ tìm Duệ Vương Tần Cẩm Hạo.

Chỉ là nàng không biết, Trường Nhạc công chúa vừa mới bởi Thái hậu đi lễ phật trở về cũng vừa vặn ở trong phủ Duệ Vương.

Nguyên nhân nàng tới, tự nhiên là vấn an huynh trưởng.

Trong chùa, Thái hậu vì tất cả huyết mạch hoàng thất, đều cầu một đường bình an phúc. Tần Diệc Dao chính là đến đưa bùa bình an.

Trước mặt Tần Diệc Dao, Tần Cẩm Hạo đem bùa bình an cho vào trong ngực mình, đối với bào muội này nói: "Dao nhi khó được tới nơi này của bốn vương, không bằng hôm nay liền lưu lại dùng bữa."

Tần Diệc Dao ngồi trên ghế, mím môi suy nghĩ, gật đầu đáp ứng.

Đột nhiên nàng đứng lên, đối với Tần Cẩm Hạo nói: "Hoàng huynh, ta trở lại Lạc Đô, tiễn đưa hoàng tổ mẫu hồi cung xong, liền tới Duệ Vương phủ, một thân phong trần. Có thể chuẩn bị cho hoàng muội một gian phòng, để ta rửa mặt một phen?"

Tần Cẩm Hạo nhẹ gật đầu, lập tức phân phó quản gia, dẫn Tần Diệc Dao xuống dưới.

Tiến vào gian phòng cho khách, tỷ nữ bên người Tần Diệc Dao hỏi: "Công chúa, người không nguyện lưu lại, vì sao còn phải đáp ứng?"

Tần Diệc Dao cười ngoại bảo, đáp lại lời tỷ nữ: "Hoàng huynh này của ta từ trước đến nay bá đạo, quyết định của hắn luôn không cho người cự tuyệt. Ta cần gì phải vì việc nhỏ như vậy cùng hắn tranh chấp? Bất quá là một bữa cơm thôi. Ăn xong, chúng ta liền hồi phủ."

Tỷ nữ vừa nghe, cũng không hề nhiều lời, hầu hạ nàng thay y phục.

Kỳ thật, trong lòng Tần Diệc Dao còn muốn gặp một người, chỉ là không biết hôm nay có thể nhìn thấy không.

Thời điểm Tần Diệc Dao thay y phục, Bạch Tịch Nguyệt cũng đã đến Duệ Vương phủ.

Đạt được thông truyền, Bạch Tịch Nguyệt tiến vào trong phủ, gặp được Tần Cẩm Hạo.

"Điện hạ!" Thật vất vả nhìn thấy người trong lòng, Bạch Tịch Nguyệt lộ ra biểu tình vui sướng, hận không thể nhào vào lòng ngực hắn, cùng tóc mai hắn chạm vào nhau.

Chỉ là, Tần Cẩm Hạo hiển nhiên không có cho nàng tâm tình tốt như vậy.

Hắn không muốn Tần Diệc Dao trong phủ mình thấy được Bạch Tịch Nguyệt, cho nên liền trực tiếp hỏi: "Người vợ vàng tới tìm ta, là có chuyện gấp gì?"

Một câu, khiến cho Bạch Tịch Nguyệt kích động bình tĩnh trở lại.

Nàng vợ vàng gật đầu nói: "Mộ Khinh Ca muốn dẫn thân vệ tiến đến Duệ thành."

Tần Cẩm Hạo ánh mắt loé lên, lập tức bật dậy khỏi ghế, lần nữa xác nhận: "Người nói là Mộ Khinh Ca muốn dẫn thân vệ đi Duệ thành tìm Mộ Hùng?"

Bạch Tịch Nguyệt liên tục gật đầu.

"Người nào cho hắn lá gan đó?" Tần Cẩm Hạo nheo lại hai mắt, khinh thường cười lạnh.

Lần trước, Mộ Khinh Ca mang theo năm trăm thân vệ đi một chuyến tới hoang nguyên Lạc Nhật, kết quả hắn một người trở về.

Lần này, Duệ thành bên kia Thú triều hung mãnh, ngay cả hắn cũng không dám tới gần. Cái phế vật hoàn khổ này, cư nhiên lại muốn mang theo vài trăm người xông lên chịu chết?

Thật là ngu xuẩn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Cẩm Hạo trong đầu suy nghĩ nhanh chóng hiện lên, tự hỏi nên ngăn trở hành vi Mộ Khinh Ca đi chịu chết, hay là giả vờ không biết gì.

Lát sau, hắn tựa hồ cảm thấy, nếu Mộ Khinh Ca cứ như vậy chết ở Duệ thành, kết cục lại càng tốt.

Như vậy, Mộ gia liền chân chân chính chính biến mất khỏi Tần quốc.

Hắn lại càng không cần phải tốn tâm đi ứng phó Mộ Khinh Ca, chỉ cần chuyên tâm đối phó với đại ca tốt của hắn.

Chẳng qua là tiện nghi hắn (Mộ Khinh Ca).

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo xẹt qua một tia âm u. Nếu Mộ Khinh Ca chết ở Duệ thành, khuất nhục trong lòng hắn kia, lại không thể phát tiết.

Bị một cái phế vật hoàn khố ái mộ, đây chính là nhục nhã lớn nhất trong lòng hắn.

Huống chi, cái phế vật này, còn năm lần bảy lượt chơi trò lạt mềm buộc chặt với hắn, khiến hắn chán ghét đến cực điểm.

"Điện hạ, chúng ta nên làm thế nào?" Bạch Tịch Nguyệt hỏi.

Khoé miệng Tần Cẩm Hạo giương lên một nụ cười lãnh khốc tàn nhẫn: "Ngươi về trước đi, chuyện này ta sẽ xử lý."

Không có nhận được đáp án mong muốn nào từ Tần Cẩm Hạo, khiến Bạch Tịch Nguyệt có chút thất vọng, lại không dám ngỗ nghịch hắn. Chỉ có thể vội vàng cáo từ rồi đi.

Chuyến này, nàng vậy mà không có nghe được nửa câu ôn nhu từ Duệ vương, điều này làm cho nội tâm nàng mơ hồ cảm thấy ủy khuất.

Tần Cẩm Hạo dám can đảm để Bạch Tịch Nguyệt nói chuyện ở chính sảnh, chính là tính đến Tần Diệc Dao sẽ không nhanh như vậy thu thập xong.

Thế nhưng, hắn lại không biết, Tần Diệc Dao căn bản không có tắm rửa, chỉ là thay một bộ y phục, liền quay về.

Vừa vặn, liền nghe được tin tức Mộ Khinh Ca muốn mạo hiểm đi Duệ thành.

Sắc mặt nàng lập tức biến đổi, không kịp hướng huynh trưởng cáo từ, liền mang người rời khỏi Duệ vương phủ. Một bên, phái người tìm hiểu chuyện phát sinh gần đây nhất ở Lạc Đô, một bên phái người đi tìm tung tích Mộ Khinh Ca.

Mà nàng tức thì hướng ngoài thành chạy đến, muốn rời khỏi Lạc Đô nhất định phải đi qua con đường này ngăn chặn Mộ Khinh Ca, cản hắn xúc động làm việc.

...

Rời khỏi Lạc Đô, trên con đường thông hướng Duệ thành, Tần Diệc Dao ngồi trên lưng ngựa nhìn xa.

Chỉ chốc lát, xa xa bụi đất tung bay, tiếng vó ngựa nổi lên bốn phía, giống như gió bão hướng bên này đánh tới.

"Công chúa, có người tới! Có thể hay không là tiểu tước gia?" Tỷ nữ của Tần Diệc Dao đuổi dài cổ nhìn xung quanh.

Sẽ là hắn sao?

Tần Diệc Dao trong lòng tự hỏi.

Đang chạy băng băng, Mộ Khinh Ca đi đằng trước xa xa liền thấy được bóng dáng yếu ớt trên đồi núi nhỏ bên cạnh con đường.

Chỉ là, bởi vì khoảng cách quá xa, thấy không rõ rốt cuộc là người nào.

Chờ dần dần tới gần, nàng mới phát hiện, là Trường Nhạc công chúa, vị hôn thê của mình, Tần Diệc Dao.

"Xuyyyyyy --!" Ghim chặt dây cương, vó ngựa chạy như bay tại nguyên chỗ không ngừng đạp.

Mộ Khinh Ca nhìn về phía Tần Diệc Dao hỏi: "Công chúa vì sao ở đây?"

Nàng một thân hồng y yêu dã, cười trên hắc mã, đường hoàng khinh cuồng như vậy. Dung nhan tuyệt mỹ vô song, bởi vì lâu ngày không thấy, tựa hồ càng trở nên thành thực xinh xắn.

Tần Diệc Dao nhìn nàng, nhất thời quên mất ý đồ bản thân đến.

Nghe được Mộ Khinh Ca dò hỏi, nàng mới cười ngựa lại đây, trực tiếp hỏi: "Ngươi muốn đi Duệ thành?" Nói xong, nàng ngược mắt nhìn vài trăm người sau lưng Mộ Khinh Ca trên thân chỉ mang giáp nhẹ, khiến cho nàng kinh ngạc đồng thời, cũng vì an toàn Mộ Khinh Ca lo lắng.

"Công chúa từ chỗ nào biết được?" Hai con ngựa Mộ Khinh Ca nguy hiểm hí lại.

Tần Diệc Dao cắn môi nói: "Lúc Bạch Tịch Nguyệt đến Duệ Vương phủ, ta vừa vặn ở chỗ hoàng huynh."

Nàng không trực tiếp trả lời vấn đề Mộ Khinh Ca, nhưng lại thông minh dùng một câu, nói rõ tất cả.

Bạch Tịch Nguyệt, Tần Cẩm Hạo?

Khoé mắt Mộ Khinh Ca lộ ra lãnh mang. Xem ra, hai người kia thật đúng là thông đồng với nhau.

Chỉ là, Bạch Tịch Nguyệt như thế nào biết được chuyện mình muốn đi Duệ thành? Cô cô nói? Không có khả năng, chuyện như vậy, cô cô tuyệt sẽ không nói cho Bạch Tịch Nguyệt.

Nhưng bây giờ không phải là lúc truy tìm ra vấn đề.

Mộ Khinh Ca thu liễm lãnh ý trong mắt, nhìn Tần Diệc Dao nói: "Kia công chúa xuất hiện ở đây..."

"Người không thể đi, quá nguy hiểm." Tần Diệc Dao nói ra ý đồ mình đến. Khoảng thời gian nàng chờ đợi này, người nàng phải ra đã đem tin tức truyền về.

Thú triều đại quy mô trăm năm khó gặp một lần, Mộ Khinh Ca lúc này đi qua, chẳng phải là chịu chết sao?

Cho dù có Mộ Hùng ở kia, cũng không thể bảo đảm Mộ Khinh Ca an toàn a!

"Công chúa quá lo lắng, ta chỉ là đi tìm gia gia, lại có nguy hiểm gì. Huống chi, tại Duệ thành, còn có gần năm mươi vạn đại quân Mộ gia ta thủ hộ." Mộ Khinh Ca nói.

Thấy thần sắc hần kiên định, Tần Diệc Dao nói: "Người thật sự muốn đi?"

Mộ Khinh Ca không cần nghĩ ngợi gật đầu.

"Được, nếu vậy, ta cùng đi với người." Tần Diệc Dao nói ra quyết định bản thân.

Mộ Khinh Ca hai con mắt mở to, thốt lên: "Người điên rồi!" Nàng đi, là có lý do không thể không đi. Tần Diệc Dao lại đi xem náo nhiệt gì?

"Tiểu tước gia, công chúa nhà ta là lo lắng an nguy của ngài, mới mạo hiểm như vậy, ngài sao có thể..."

"Im miệng!" Tần Diệc Dao quát lạnh một tiếng, ngăn lại tỷ nữ bên người bắt mồm thay nàng.

Sâu kín chuyển mắt, ánh mắt Tần Diệc Dao dừng trên người Mộ Khinh Ca, mím môi nói: "Người không cần để ý lời nàng nói. Nếu người có ý muốn đi, phải đáp ứng đề ta đồng hành."

"Đây không phải đùa giỡn." Mộ Khinh Ca nhú mày trầm giọng nói.

Tần Diệc Dao hơi giương khoé miệng, rất nghiêm túc nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ muốn chơi."

Cổ chấp trả lời, khiến hai con người Mộ Khinh Ca mãnh liệt nhú lại, nàng cười ngửa, đi vài bước hướng về Tần Diệc Dao, tới bên người nàng, cúi người bên tai nàng nói nhỏ: "Người có biết, lần này đi, người có khả năng không về được."

"Ta biết." Tần Diệc Dao thản nhiên nói.

Mộ Khinh Ca nhú mày: "Người không sợ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Diệc Dao ánh mắt hơi chuyển động, dừng trên người nàng, khẽ mím môi, chậm rãi lắc đầu.

Mộ Khinh Ca híp hai mắt, thu hồi thân thể đang nghiêng về trước, đột nhiên câu lên khoé môi hỏi: "Nếu ta kiên quyết không mang theo người đi cùng?"

Tần Diệc Dao đồng dạng cười trả lời: "Đường đến Duệ thành, cũng không phải chỉ có mình người biết."

Ánh mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một đạo lãnh mang, nàng nhìn chăm chăm ngũ quan Tần Diệc Dao lạnh lùng lại kiêu diễm. Khoảnh khắc, nàng lạnh lùng nói một tiếng: "Đuổi kịp." Liền gió roi thúc ngựa xông lên trước.

Nàng vừa đi, đằng sau vài trăm người cũng nhanh chóng đi theo. Vô ngựa quất lên tro bụi, che phủ bộ dáng con đường, cũng làm mờ hồ tầm nhìn.

"Khục khục, công chúa chúng ta làm sao bây giờ?" Tỳ nữ bị bụi đất làm sặc đến khó chịu, che miệng hỏi.

Tần Diệc Dao nhìn bóng lưng Mộ Khinh Ca ly khai, con người lạnh băng gọn lên tia sáng kỳ dị. Khoé miệng nàng như có như không giờ lên, giờ lên roi ngựa đồng thời đối với tỳ nữ phân phó: "Người quay về Lạc Đô thay ta truyền lời một tiếng, nói..."

Trầm mặc trong chớp mắt, hai gò má Tần Diệc Dao nhiễm lên một tầng đỏ ửng. Nàng mang bộ dáng nữ nhi gia thẹn thùng nói: "Nói, Trường Nhạc là tức phụ Mộ phủ. Hiện giờ phu quân muốn lên chiến trường, Trường Nhạc phải đi theo."

Dứt lời, nàng giờ roi mảnh liệt quất vào mông ngựa, dẫn đến thân ngựa hí lên một hồi âm thanh, hướng phía trước xông lên.

"Công chúa!" Tỳ nữ bị bỏ lại sững sốt một chút, nàng muốn gọi lại chủ tử của mình, đáng tiếc, đối phương chỉ chừa cho nàng bóng dáng tiêu sái không chút do dự.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể trước mắt đưa mọi người rời đi, mới tâm trạng thấp thòm, phản hồi Lạc Đô.

...

Kỵ ngựa của Tần Diệc Dao, tất nhiên không phải là ngựa của năm trăm thân vệ có thể so sánh được.

Rất nhanh, nàng liền vượt qua mấy trăm người, vọt tới bên người Mộ Khinh Ca.

Chuyển mắt nhìn bên người hồng y kiều dương chói mắt, Tần Diệc Dao không tự chủ giương lên khoé môi. Tựa hồ, nơi nàng muốn đi không phải là địa phương nguy hiểm bị Thủ triều đột kích, mà chỉ là dạo chơi ngoài thành cùng người mình thích.

Người mình thích...

Tần Diệc Dao bị cái từ trong lòng này làm sợ không nhẹ, con người thanh lãnh xuất hiện một tia hoảng loạn.

"Người ngược lại thật sự theo tôi." Ngữ khí Mộ Khinh Ca nhàn nhạt vang lên bên tai, đánh tan kiêu diễm trong lòng nàng.

Những lời này, nghe không ra hi vọng.

Nhưng Tần Diệc Dao lại biết, câu nói cuối cùng của mình mang theo uy hiếp, đã chọc giận hồng y thiếu niên lang trước mắt.

Liếc nhìn ngũ quan thiếu niên tuấn mỹ bộ dáng căng chặt, Tần Diệc Dao mấp máy môi, không nói gì.

Tần Diệc Dao trầm mặc, cũng không khiến cho Mộ Khinh Ca có bất kỳ phản ứng nào, chỉ khiến cho nàng tốc độ nhanh hơn.

Đội ngũ mấy trăm người, như con lốc, hướng Duệ thành chạy đến.

Mộ Khinh Ca không có dư thừa thời gian lãng phí trên người Tần Diệc Dao, nếu nàng muốn đi, thì liền đi. Chờ tới Duệ thành, hình ảnh vạn thú công thành, chỉ sợ sẽ làm cho vị công chúa sinh trưởng trong thâm cung hối hận quyết định ngày hôm nay.

Chỉ là, đến lúc đó còn phải phân tâm đem nàng ta đưa về. Thật là phiền toái.

Mộ Khinh Ca ánh mắt trầm xuống, roi ngựa trong tay lần nữa hung hăng quất lên mình ngựa, kích thích con ngựa ngửa mặt lên trời hí một tiếng, chạy càng nhanh.

Từ Lạc Đô đến Duệ thành, dựa theo tốc độ người thường, ước chừng phải đi hơn mười ngày.

Nếu là ra roi thúc ngựa, ngày đêm không ngừng, có thể đem thời gian rút ngắn lại một nửa.

Hiện giờ, Mộ Hùng đã năm ngày không có truyền lại tin tức, Mộ Khinh Ca cần phải nhanh một chút đuổi tới, làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

...

Lạc Đô, Tần Cẩm Hạo bị trong cung triệu tới vội vàng đi vào.

Lúc phát hiện Tần Diệc Dao không nói không rằng ly khai vương phủ, hắn cũng đã nhận ra sự tình không ổn.

Tiến vào Phụng Nghi cung, Tần Cẩm Hạo lập tức liền thấy được mẫu phi sắc mặt âm trầm cơ hồ đến chảy ra nước. Mà tỳ nữ bên người hoảng sợ nhìn mình, đang quý gối trên đại điện, toàn thân run rẩy.

Nhìn tỳ nữ kia, mang theo suy tư trong lòng, Tần Cẩm Hạo đối Khương quý phi nói: "Mẫu phi, đã xảy ra chuyện gì?"

Khương quý phi bởi vì ảm đạm con giận, khiếp cho ngũ quan xinh đẹp hơi vẩn vơ.

Nghe được Tần Cẩm Hạo nói, nàng nghiêng răng cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc như đao dừng trên người tỳ nữ đang quý dưới đất: "Người đứng là có

một muội muội tốt a!"

Quả nhiên có liên quan đến Trường Nhạc!

Tần Cẩm Hạo ánh mắt chợt loé, trong lòng đã có suy đoán.

"Hoàng muội làm sao vậy? Lúc này nàng còn đi qua trong phủ con, rồi lại không từ mà biệt. Trước khi nhĩ thần tiến cung, còn tính toán sai người đến phủ công chúa dò hỏi đây." Tần Cẩm Hạo đối Khương quý phi lộ ra mờ mịt.

Biểu tình vô tội kia, khiến Khương quý phi trong khoảng thời gian ngắn không nên làm sao phát ra oán khí trong lòng, đành phải vuron ra móng tay đỏ tươi, hướng nữ tỳ âm thanh lạnh lùng nói: "Người hỏi nàng đi."

Tần Cẩm Hạo lập tức xoay người nhìn xuống tỳ nữ đang quỳ kia.

Tỳ nữ không dám giấu giếm, liền đem lời Tần Diệc Dao lúc sắp đi nói lại một lần.

Lập tức, khiến sắc mặt Tần Cẩm Hạo cũng trở nên khó coi.

"Người nghe một chút, muội muội tốt này của người thật đúng là có tiền đồ. Ngày thường tính tình chán ngắt, hôm nay lại làm ra loại chuyện mắt mặt này. Thích ai không tốt, cứ nhiên thích một tên vô dụng hoàn khổ. Còn chưa thành thân, đã vội vàng chạy tới cùng hần đồng sanh cộng tử." Khương quý phi càng nói càng giận, ánh mắt nhìn tỳ nữ, thật hận không thể đem nàng ta băm thây vạn đoạn. Như thế, người quý dưới này là đầu sỏ gây tội Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo biến đổi vài lần, rừ mắt nhìn tỳ nữ quỳ dưới đất kia, phân phó: "Người đi xuống trước đi."

Tỳ nữ như được đại xá, vội ngẩng đầu cảm kích nhìn hần một cái.

Nhưng nàng không dám cứ vậy rời khỏi, mang theo ánh mắt sợ hãi nhìn sang người đưa ra quyết định cuối cùng. Thấy Quý phi nương nương vẫn chưa tỏ vẻ phản đối, nàng mới vội vàng vàng tạ ơn, thối lui khỏi điện.

Sau khi tỳ nữ rời đi, Tần Cẩm Hạo mới hướng mẫu phi mình, thừ nói: "Trường Nhạc lần này đích xác quá vọng động rồi, khiến mẫu phi sinh khí."

Khương quý phi hừ lạnh một tiếng, trong lòng đối với nữ nhĩ tùy hứng thập phần bất mãn.

Thái hậu muốn tác hợp Trường Nhạc cùng Mộ Khinh Ca, nàng lúc đầu vốn cho là nữ nhĩ mình tâm cao khí ngạo, đám nam tử thiên phú, tài đức nhiều mặt kia còn chướng mắt, thế nào sẽ coi trọng một tên hoàn khổ không thể tu luyện? Cho nên, nàng không có đi can thiệp nhiều. Lại không tưởng được, lúc nàng không lưu ý, nữ nhĩ mình cứ nhiên bị tên hoàn khổ Mộ Khinh Ca lừa đi rồi, cũng không biết có chịu thiệt không.

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Khương quý phi càng thêm khó coi, trong lòng tựa hồ đã nhận định Tần Diệc Dao bị Mộ Khinh Ca chiếm hết tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Nếu quân muốn đi, thiếp đương tùy (6)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nữ nhĩ nàng, vốn nên phát huy công dụng lớn hơn, hiện giờ liền bị hủy trên người một cái hoàn khổ?

Càng nghĩ, càng không cam lòng. Ngũ quan Khương quý phi cùng trang phục tỉ mỉ cơ hồ vận vẹo lại với nhau.

"Hạo nhĩ, người dẫn người đi, tranh thủ thời gian đem Trường Nhạc mang về!" Khương quý phi nghiêm nghị nói.

Tần Cẩm Hạo chần chờ một chút: "Mẫu phi, đây chính là Trường Nhạc chủ động đi theo. Lấy tính tình muội ấy, chỉ sợ sẽ không ngoan ngoãn theo nhĩ thần về."

"Người phải không từ thủ đoạn đem nàng về cho ta!" Khương quý phi khuôn mặt âm trầm nói.

"Cái này..." Tần Cẩm Hạo đứng nguyên tại chỗ, cũng không có động.

"Như thế nào, người không muốn đem muội muội người mang về?" Khương quý phi ánh mắt sắc bén, dừng trên người Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo rũ mắt, nói thẳng: "Nhi thần chỉ là suy nghĩ, Trường Nhạc đi cùng với lưu lại, đối với kế hoạch sẽ có ảnh hưởng gì hay không."

"Có ý tứ gì?" Khương quý phi trong mắt tinh quang loé lên. Kế hoạch trong miệng Tần Cẩm Hạo, khiến cho toàn bộ người nàng nháy mắt bình tĩnh lại.

Tần Cẩm Hạo trộm ngược mắt nhìn nàng, thấy nàng không có sinh khí, mới tiếp tục nói: "Thỉnh mẫu phi thứ nhi thần vô tội, nhi thần mới dám nói."

"Người nói cẩn thận chút." Khương quý phi lúc này cả người đã hoàn toàn tự mình thoát khỏi chuyện Tần Diệc Dao tự ý rời đi. Điều nàng càng để ý, là lời nói của nhi tử.

Tần Cẩm Hạo trong lòng châm chọc ngôn ngữ một chút, sau mới nói: "Nhi thần và mẫu phi cũng không biết, Trường Nhạc và Mộ Khinh Ca cảm tình đã phát triển đến trình độ gì. Nếu hai người đã... Chỉ sợ mang Trường Nhạc về, tác dụng cũng không lớn, ngược lại sẽ kích khởi nàng phản kháng chúng ta. Tính tình Trường Nhạc, mẫu phi rất rõ ràng. Nếu thật sự khiến nàng thương tâm tuyệt vọng, nàng so với người khác càng thêm tuyệt tình."

Khương quý phi một đôi mắt phượng vũ mị híp lại, móng tay sơn móng tinh tế vuốt ve da thú trên mặt ghế, lông thú được xử lý qua khe hở ngón tay nàng chui ra, theo động tác nàng phập phồng.

"Hiện giờ, nếu Trường Nhạc đã đi theo. Nếu có thể bình an trở về, mẫu phi trách cứ nàng cũng không muộn. Nếu là chưa về..." Tần Cẩm Hạo lần thứ hai trộm nhìn mẫu thân, thấy nàng vẫn duy trì bình tĩnh, mới nói tiếp: "Lúc chúng ta xử trí Mộ phủ, chẳng phải là nhiều thêm một tội trạng? Lừa gạt công chúa, khiến công chúa táng thân bên ngoài, đây chính là tử tội."

Đột nhiên Khương quý phi một trái mành liệt nắm chặt lông thú. Trong mắt phượng, tinh quang hiện ra, lại lạnh lẽo vô cùng.

Nàng nhếch môi, không có mở miệng.

Tần Cẩm Hạo cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn biết rõ, mẫu thân đang rất nghiêm túc suy nghĩ lời hắn nói. Đợi nàng suy nghĩ xong, liền có thể đưa cho hắn một đáp án hài lòng nhất.

Sau khoảnh khắc, Khương quý phi nắm chặt năm ngón, chậm rãi buông ra.

Ánh mắt nàng đậm đặc đảo qua trên người Tần Cẩm Hạo, dùng ngữ điệu cao cao tại thượng chậm rãi nói: "Hạo nhi, người cần phải nhớ kỹ hoàng muội vì nghiệp lớn của người đã trả giá hết thảy. Sau khi người hoàn thành đại sự, người nếu không cho nàng phong quang nên có, mẫu phi sẽ không thuận theo."

Tần Cẩm Hạo vừa nghe, trong lòng tức khắc minh bạch ý tứ.

Hắn gật đầu nói: "Mẫu phi yên tâm. Trường Nhạc vì nhi thần hi sinh, nhi thần vĩnh viễn không dám quên."

Khương quý phi nhắm hai mắt, phất tay áo, lười biếng một môi nói: "Bổn cung mệt mỏi, người lui ra đi."

"Thỉnh mẫu phi bảo trọng phượng thể, chớ quá mức vất vả. Nhi thần cáo lui trước!" Tần Cẩm Hạo chậm rãi lui xuống.

Văn Hà điện, cung điện một phi tử được sủng ái khác của Tần quốc hoàng đế Tần Thương.

Chủ nhân toà cung điện này, được sắc phong làm Văn phi. Trôi sinh tính đậm bạc, không tranh chấp. Cũng bởi vậy, nàng mới có thể ở giữa đấu tranh của Hàn hoàng hậu và Khương quý phi, sống tự tại bình yên.

Một trận tiếng đàn cô tịch từ Văn Hà điện truyền ra, tiếng đàn mang theo xa cách lạnh nhạt, còn có một loại phong bế người khác chớ gần.

Trong điện, bóng dáng hoàng y cao lớn, chuyên tâm đánh đàn.

Hai tay Tần Diệc Liên chống lên khuôn mặt bánh bao, mắt to không chớp nhìn chăm chăm người đánh đàn.

Một mỹ phụ bạch y uyển chuyển hàm súc, ngồi ở chỗ xa xa, đùa nghịch thêu thùa trong tay, khi thì ngược mắt mang theo nụ cười nhu hoà nhìn một đôi nhi nữ của mình.

Tiếng đàn dần dần chậm lại, ngón tay thon dài đẹp đẽ để lại dây cầm.

"Thật là dễ nghe!" Tần Diệc Liên nhin xuống xúc động muốn ngáp, ra sức thổi phồng.

Tần Cẩm Thần chậm rãi ngược mắt, nhìn khuôn mặt bánh bao một bộ nghiêm túc, khoé miệng giương nhẹ, thanh âm dễ nghe nói: "Liên Liên thật là cho Thần ca ca mặt mũi, tiếng đàn này của ta, muội là không thích nhất."

Tần Diệc Liên bị nói trúng, trộm le lưỡi. Nàng đứng lên chạy đến bên người Tần Cẩm Thần, hai tay thân mật kéo tay hắn, làm nũng nói: "Thần ca ca, Liên Liên thật nhàm chán. Không bằng huynh mang Liên Liên xuất cung, chúng ta cùng đi tìm tiểu ca ca chơi đi."

Nghe được lời nữ nhi, Văn phi nhíu nhíu mày, trách nói: "Liên Liên, không thể hồ nháo."

Tiểu công chúa hy vọng tan biến, đô đô miệng, mắt to thuần khiết tràn ngập ủy khuất.

Tần Cẩm Thần trong mắt bình tĩnh, tràn đầy nhu hoà nhìn nàng, không đành lòng thấy nàng khổ sở như vậy, liền mở miệng nói: "Tiểu ca ca của muội sợ là không có ở Lạc Đô, cho dù muội xuất cung, muội cũng không tìm được hắn."

"Tiểu ca ca không có ở Lạc Đô sao? Vậy huynh ấy đi đâu?" Tần Diệc Liên kinh ngạc nói.

"Hắn..."

"Liên Liên, con nên nghỉ ngơi rồi." Vân phi đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời Tần Cẩm Thần. Lại sai mama trong cung, đem Tần Diệc Liên không tỉnh nguyện dẫn xuống.

Tần Diệc Liên sau khi rời khỏi, ánh mắt Tần Cẩm Thần lần nữa trở về bên huyền cầm.

Vân phi buông nữ hồng trong tay, hướng hắn đi tới.

Đi tới bên người, ánh mắt Vân phi lo lắng dừng trên người hắn. Nâng tay lên, dùng trên đầu tóc hắn, đau lòng nói: "Thần nhi, con đã đáp ứng ta, không đi tranh giành những thứ kia, bình an vượt qua cả đời."

Tần Cẩm Thần rũ mắt càng thấp, lông mi dài che giấu đi cảm xúc. Hắn bình tĩnh nói: "Nhi thần không quên."

Nghe được hứa hẹn, trong lòng Vân phi nhẹ nhàng thở ra: "Không quên là tốt rồi. Ta biết con cảm động và nhớ nhưng Mộ phủ tiểu tước gia đã từng đối với con ân tình. Nhưng có một số việc, hoàng mệnh khó trái. Mẫu phi chỉ mong con và Liên Liên đều tốt."

"Mẫu phi, nhi thần biết rõ. Huống chi..." Tần Cẩm Thần lộ ra một nụ cười ý vị không rõ: "Hắn tựa hồ không nhớ rõ chuyện trước kia. Có lẽ, những chuyện kia đối với hắn, chỉ là việc nhỏ không đáng kể."

"Con có thể nghĩ thoáng, vậy ta an tâm." Vân phi trù mến nói.

Tần Cẩm Thần ngẩng đầu, đối với Vân phi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Tiếp theo, liền đứng dậy, ôm cầm của mình, rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Duyệt Thành, biên giới tây bắc Tần quốc.

Đây chính xác là một tứ thành nằm trong khe hẹp. Bên trái là Đồ quốc luôn chiến tranh với Tần quốc, bên phải lại dựa vào Tần Lĩnh hung ác. Ban đêm, đều có thể nghe được bên trong Tần Lĩnh, tiếng gầm gừ của đàn thú.

Đồ quốc và Tần quốc kẹp Duyệt thành ở giữa, Mộ gia quân trú tại nơi này, không chỉ phải chú ý động tĩnh Tần Lĩnh, mà còn phải thời khắc chú ý đến dị biến Đồ quốc.

Trọng địa quân sự như vậy, chỉ bởi vì sự nghi kỵ của Tần đế, biến thành một vùng đất hoang vu.

Nơi đây không có dân chúng, phần lớn đều là kẻ mang tội lưu đầy, sung làm quân nô trong Mộ gia quân.

Tại Duyệt thành, hết thảy tài nguyên sinh hoạt, đều dựa vào Mộ phủ ở Lạc Đô liên tục không ngừng vận chuyển vật tư sinh hoạt. Chỗ như vậy, chính là đất phong Mộ gia.

Lúc Mộ Khinh Ca lần đầu biết đất phong nhà mình là nơi quý quái này, nàng rất muốn vỗ đầu hoàng đế lão nhân hỏi một chút: "Hoàng đế chết dẫm, người sao lại không biết xấu hổ?"

Mộ Hùng ít nhiều là người có thể nhẫn, cư nhiên hơn mười hai mươi năm, lại có thể nhịn được.

Người ta có đất phong, đều là từ đất phong lấy đi mồ hôi nước mắt dân chúng, giàu đến chảy mỡ. Mà Mộ phủ bọn họ? Không chỉ không thể từ đất phong tăng thu nhập thuế má, lại còn phải bồi tiền vào đó.

Trong Duệ thành, không có phiên chợ, chỉ có quân đồn, thành lũy.

Dựa vào vách núi đá trên dốc Tàn Lĩnh, tựa núi mà xây nên chính là phủ Thành chủ. Cũng là trung tâm chỉ huy của Mộ gia quân.

Phía tây của phủ, có thể trông thấy son thùy Đồ quốc, ngoài tường thành uốn lượn bên mặt phải, là thú vực Tàn Lĩnh không người dám tới gần.

Giờ phút này, toàn bộ Duệ thành, đều quanh quẩn tiếng thú vật gào thét, thanh âm gào rú. Trong không khí, khắp nơi đều là mùi máu tanh. Ngoài tường thành, càng là vùng đất nhuộm máu, xương gãy, thịt vụn, tùy ý có thể thấy được.

Ánh lửa, huyết quang đan xen lẫn nhau, đem Duệ thành biến thành địa ngục nhân gian.

Khói báo động cuộn cuộn, chiến hỏa không thôi, tiếng kèn to rõ đột nhiên vang lên, quanh quẩn trong Duệ thành.

Đã nhớ không rõ lần thứ mấy thú triều phát động công kích, rồi dần dần thối lui. Nắm chặt khe hở có được này, binh khí trong tay Duệ thành Mộ gia quân đều đã xuất hiện lỗ hồng, ngồi dựa vào tường thành lạnh băng trên mặt đất nghỉ ngơi.

Doanh hậu cần phụ trách bếp núc, hai người nâng một cái sọt tre, đem từng bánh hấp trong đó ra phân phát.

Chỉ là phát đến tay các binh sĩ, đều không phải là bánh hấp hoàn chỉnh. Mà là một bị phân thành hai, mỗi người chỉ ăn một nửa.

Nhìn qua bánh hấp trong tay mình còn chưa đến cỡ bàn tay, có chút binh sĩ cố nén phần nộ trong lòng, há mồm to nuốt xuống. Có chút, tức thì giận dữ nắm chặt bánh hấp, khiến nó cùng máu đen trên bàn tay hoà cùng một thể.

Bọn hấn ở tiền tuyến anh dũng chém giết, nhưng ngay cả bụng đều ăn không no.

Rốt cuộc là vì cái gì!

Trong lòng bọn họ phần nộ, ghen khuất, khổ sở, các dạng mặt trái cảm xúc từng người, đều giống như thủy triều từng đợt kéo tới. Nếu như không phải còn có bóng người trong lòng sùng bái ở đây, bọn hấn đã sớm không làm.

Đột nhiên, chiến trường yên tĩnh bởi vì ngừng chiến, chột truyền đến tiếng vó ngựa.

Này làm cho Mộ gia quân một môi đói khát, đều đồng loạt đứng dậy, chen chúc hướng bên ngoài tường thành nhìn. Đây là tiếng kị mã truyền tin, là hy vọng của bọn hấn.

Cao cao dưới tường thành, lính truyền tin một thân phong trần lão đảo xuống ngựa, không dám có chút ngừng lại, liền xông lên đầu tường, hướng phía phủ cạnh núi chạy tới.

Ngàn vạn tướng sĩ Mộ gia quân, trầm mặc, đưa mắt nhìn hấn rồi đi, trong mắt mang theo hy vọng.

"Báo --!!!"

Lính truyền tin một đường hô lớn, tiến vào chỗ chỉ huy đại quân trong phủ.

Mộ Hùng đang nghiên cứu chiến thuật, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn lính truyền tin từ ngoài cửa lớn chạy vào. Bởi vì động tác quá lớn, khiến áo giáp uy vũ trên người va chạm nhau phát ra tiếng vang kim loại.

"Chuyện gì?" Mộ Hùng trầm tĩnh hỏi. Nhưng một môi trong mắt ông, lại bại lộ tâm tình ông lúc này khẩn trương.

Lính truyền tin mấp máy môi, ngẩng đầu, trong mắt đỏ lên, tràn đầy áy náy cùng tự trách. Đối với cặp mắt Mộ Hùng tràn đầy hy vọng, hấn giận dữ nói: "Lão tướng quân, bọn họ là muốn bức tử chúng ta a!"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hai tròng mắt Mộ Hùng co rụt lại, vội vàng hỏi.

Vây quanh chung quanh hấn, phó tướng Mộ gia quân đều đem tâm tình khẩn trương rót vào người tên lính truyền tin.

Lính truyền tin môi run rẩy không thôi, ngực như nổi trống.

Hai tay hấn gắt gao ôm quyền, đối với Mộ Hùng dò hỏi, ghen ngào nói: "Thuộc hạ phụng mệnh đi thúc giục quân lương, kết quả đều là không có lương thực. Nhưng thuộc hạ rõ ràng thấy trong Hán thành, người người giàu có, lương thực phong phú. Bất đắc dĩ, thuộc hạ lại xin Hàn Ngọc tướng quân giúp đỡ, nhưng Hàn Ngọc tướng quân lại nói quân nhu hấn không đủ, hơn nữa không có hoàng mệnh, hấn không dám cho mượn."

"Hàn đốc quân đâu?" Mộ Hùng lạnh giọng hỏi. Trong mắt hỏ cất giấu hừng hực lửa giận.

Không chỉ ông, đám phó hướng tả hữu, cũng mỗi người đầy mặt hung khí, hận không thể phóng đi cướp đoạt lương thực thành khác.

"Hàn đốc quân?" Lính truyền tin sắc mặt giận dữ càng sâu: "Thuộc hạ nhiều lần đi cầu hấn, hấn lại mỗi lần thoái thác. Mỗi lần đều nói đang trừ bị, muốn

chúng ta đợi mấy ngày, kiên trì mấy ngày. Thuộc hạ không tin hấn, ngằm theo dõi, lại phát hiện hấn mỗi ngày đều tìm hoan mua vui, căn bản không đi trừ bị quân lương. Thuộc hạ tức quá, liền đi tìm hấn, lại bị hấn đánh hai mươi đại bản, đuổi ra ngoài."

"Hỗn đản!"

"Súc sinh!"

"Tên khốn khiếp!"

Lính truyền tin nói, khiến đám phó tướng cơ hồ thiếu chút nữa bạo tẩu.

Mộ Hùng mặt âm trầm, đôi môi mím chặt thành đường, không nói một câu.

"Lão tướng quân, chúng ta truyền tin cho Dung tiểu thư đi! Lại tiếp tục nữa, năm mươi vạn tướng sĩ chúng ta đều phải chết ở đây!" Có phó tướng khản cổ nói.

Mộ Hùng cười khổ lắc đầu: "Ta đã sớm phát ra truyền tin tới Lạc Đô, nhưng lại chậm chạp không có đáp lại. Không chỉ có Hoàng thượng không có, ngay cả Liên Dung cũng không có."

"Cái gì!"

"Sao có thể như vậy!"

"Cứ như vậy, Duệ thành chúng ta chẳng phải biến thành cô thành?!"

Chúng tướng khiếp sợ.

"Không có quân nhu lương thảo, cuộc chiến này như nào đánh?" Có người đã bắt đầu nhụt chí.

Mộ Hùng hít một hơi dài tức giận, ngăn chặn lửa giận mênh mông trong lồng ngực, ánh mắt sắc bén nói: "Phải đánh! Nếu chúng ta thất bại, ngàn vạn bá tánh sau lưng chúng ta sẽ thế nào? Mộ gia quân chúng ta không vì cái gì khác, chỉ vì dân chúng Đại Tần ta!"

Mộ Hùng nói, khiến chúng tướng trầm mặc.

Trong lòng bọn hấn không cam lòng, tràn đầy phần nộ. Nhưng, lại có thể thế nào? Bọn hấn đều là hán tử thiết tranh Mộ gia quân, sao có thể không màng đến tính mạng bá tánh phía sau?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Duệ Thành vừa vỡ, tây bắc Tần quốc không thể tiếp tục ngăn cản đàn thú. Hơn nữa, nếu Duệ thành phá, Mộ gia quân diệt, Đồ quốc vẫn nhìn chăm chăm Tần quốc, cũng sẽ thừa cơ xâm lược.

"Bệ hạ, người sao lại nhìn không thấu a! Lão thần chưa bao giờ có lòng phản nghịch, vì sao người còn có lòng nghi ngờ mạnh như thế?" Mộ Hùng không tiếng động ngửa đầu, nhiệt lệ trong mắt chỉ có thể nuốt trong lòng.

Ô ô --!

Tiếng kèn trận lần nữa vang lên.

Kèn dồn dập, là tín hiệu thú triều lại lần nữa phát động công kích.

Mộ Hùng trong lòng ngẩn ra, thu liễm cảm xúc phức tạp, suất lĩnh chúng tướng ra khỏi phòng, đứng trên tường thành khỏi báo động cuộn cuộn.

Rống --!

Rống rống --!

Ngao ô --!

Ngao ngao --!

Vạn thú lao tới, đàn thú gào thét, phảng phất đại địa đều đang chấn động.

Trong Tần Lĩnh, có dã thú không có linh trí, cũng có linh thú có linh trí nhất định. Mà giờ khắc này, Mộ gia quân đứng trên tường thành, lại phân không rõ đâu là dã thú, đâu là linh thú.

Trong con mắt bọn họ chứng kiến, chỉ là thú tộc điên cuồng đột kích. Những cái bộ mặt dữ tợn, động tác mạnh mẽ, lực lớn vô tận đều giết đến đỏ mắt rồi, đều muốn phá tan tường thành Duệ thành, tiến vào cảnh nội Tần quốc tàn khốc giết chóc.

"Phòng ngự!"

Trên tường thành, âm thanh truyền lệnh không ngừng vang lên.

Mộ gia quân đã mỗi một đôi khát không chịu nổi, dựa vào ý chí kiên cường miễn cưỡng đứng lên, chết lặng cầm lấy vũ khí sắp hồng trên tay, bắt đầu chiến đấu.

Vũ tiễn đã không còn mũi tên, dây cung đã đứt đoạn, cương đao đã xuất hiện lỗ hồng. Chảo dầu đốt nóng, đã sớm khô cạn, đá lớn cũng toàn bộ ném hết.

Đạn tận lương tuyệt, bốn chữ nói hết khốn cảnh Mộ gia quân giờ phút này.

Mà lúc này, tàn phá ngoài tường thành, vô số đại quân thú tộc, không ngừng phát động tiến công.

"Lão tướng quân, chúng ta lao xuống liều mạng với lũ súc sinh này!" Bên người Mộ Hùng, một vị phó tướng hai mắt đã tràn đầy nước mắt nóng, hấn nhìn binh lính dưới tay mình trước móng vuốt thú vật, biến thành một đoàn huyết nhục mơ hồ, không chịu nổi nữa đối Mộ Hùng hô to.

Liều mạng? Liều mạng thế nào?

Mộ Hùng căng mặt, đôi môi mím đến gắt gao.

Ông là lam cảnh cao giai thì thế nào? Vẫn như cũ không ngăn nổi thú tộc vô số. Huống chi, bên trong thú tộc, cấp bậc linh thú cùng nhân loại tương đương. Ai có thể biết, trong thú triều bất tận này, có ẩn tàng ít nhiều cao thủ thú tộc?

Một khi ông mở cửa thành, suất lĩnh mọi người lao ra, như vậy kết cục chỉ có một, Mộ gia quân toàn diệt, Tần quốc nguy rồi.

Hiện tại, duy nhất có thể làm, chính là thủ vững tường thành, chống cự thú tộc tiến công. Nhất định phải phái người đi thúc giục lương thảo, bổ sung chiến lực, nói không chừng còn có thể vượt qua một kiếp này. Bằng không, bọn họ những người này thập tử vô sinh!

"Người tới!" Mộ Hùng hô.

Lập tức có lính truyền tin đến, quỳ một gối trước mặt ông.

Hai con người Mộ Hùng gắt gao nhìn chăm chăm chiến trường dưới tường thành, không ngừng có Thú tộc trùng kích tường thành đưa tới chấn động làm ông không dám có mảy may buông lỏng.

Ông trầm giọng nói: "Không ngừng phát truyền tin cho ta, thúc giục lương thảo. Nếu có người ngăn trở, lập trừng vô xá!" Dứt lời, ông cầm lệnh tiễn của mình, ném cho lính truyền tin.

Lính truyền tin lập tức lui ra, chỉ chốc lát, một đội hoả tốc cười khoái mã, vội vàng hướng tới Hán thành.

Hán thành, thành trì dồi dào cách Duệ thành gần nhất, đốc quân triều đình phái tới cũng ở kia. Mộ Hùng nhìn binh sĩ truyền lệnh rời đi, ông không tin Hán thái thú không hiểu cái gì là môi hở răng lạnh.

Nếu Duệ thành xong rồi, kia Hán thành sao có thể sống một mình?

Đem hy vọng ký thác cho lính truyền tin, Mộ Hùng mang theo phó tướng trở về phòng chỉ huy, thương lượng đối sách kéo dài thời gian.

Thế nhưng, không bột đổ gột nên hồ.

Đạn tận lương tuyệt, Mộ gia quân thể xác và tinh thần mỗi một, có biện pháp nào trước lợi trao thú tộc kéo dài thời gian, chờ đợi quân nhu đến?

"Hai ngày, ít nhất phải kéo dài hai ngày." Đây là thời gian ít nhất từ Duệ thành đến Hán thành. Nếu binh sĩ truyền tin chuyển này thành công, tối thiểu phải hai ngày mới có thể mang lương thảo về Duệ thành. Mộ Hùng đem thời gian cần thiết nói ra.

Chúng tướng lại một mảnh trăm mặc.

Hai ngày? Đừng nói hai ngày, chỉ sợ hai canh giờ, bọn hán không biết có thể qua hay không.

Có phó tướng than thở khóc lóc nói: "Lão tướng quân, tướng sĩ chúng ta liên tục chiến đấu mấy ngày, đã ba ngày không có một bữa cơm no. Vũ khí bọn họ sớm đã không thể sử dụng, lại còn tiếp tục, chỉ có thể dùng mạng đổi mạng, kéo dài thời gian."

Mộ Hùng nhắm mắt, ông sao không biết đạo lý này?

Thế nhưng, không có cách nào cũng phải nghĩ biện pháp.

Mộ Hùng môi bởi vì nghẹn ngào mà run rẩy, ông chinh chiến cả đời, trải qua vô số chiến đấu. Lần này lại đánh đến nghẹn khuất nhất, khiến trong lòng ông khổ sở.

Bởi vì, ông không thua trước đối thủ, mà là thua trước quốc gia ông nguyện trung thành.

"Báo! Lão tướng quân, Chân tướng quân cùng Khâu tướng quân cầu kiến." Đột nhiên, lính truyền tin tới báo.

Mộ Hùng đột nhiên mở mắt: "Truyền." Trong lòng có chút nghi hoặc. Hai vị này, không phải hôm qua chiến đấu bị trọng thương sao?

Rất nhanh, hai vị tướng quân trên đùi và cánh tay đều quấn vải bó đẫm máu đi đến.

Mộ Hùng vội vàng đứng dậy: "Các người hai người không hảo hảo dưỡng thương, tới nơi này làm gì?"

Chân tướng quân cùng Khâu tướng quân đối mặt nhau, thân nhiên đối Mộ Hùng ôm quyền.

Chân tướng quân nói: "Lão tướng quân, mặt tướng có một biện pháp có thể kéo dài thời gian."

Mộ Hùng trong mắt sáng ngời, lập tức kích động hỏi: "A? Biện pháp gì? Mau nói đi."

Chân tướng quân giương môi cười: "Phương pháp xử lý của mặt tướng chính là, triệu tập binh sĩ trọng thương do hai người chúng ta dẫn đầu, mở cửa thành, ra ngoài thành tử chiến cùng thú tộc."

"Người nói cái gì! Không được!" Mộ Hùng khiếp sợ cự tuyệt.

Muốn ông đưa binh lính của mình đi tìm chết, sao có thể?

Các phó tướng khác cắn môi trăm mặc, trong mắt đã bị nước mắt mờ hồ.

Khâu tướng quân cũng thông dong cười nói: "Lão tướng quân, chúng ta đều đi theo ngài mười mấy năm, sinh tử gì chưa thấy qua? Lúc này, là đại kiếp nạn sinh tử Mộ gia quân chúng ta, nếu hy sinh ta có thể đổi lấy một đường sinh cơ, vậy cần gì phải do dự? Hơn nữa, trong quân chúng ta không có được vật trị liệu, cho dù chúng ta không đi, thêm mấy ngày, cũng đều biến thành phế nhân. Như vậy còn không bằng để chúng ta ra đi oanh oanh liệt liệt."

"Không! Chờ một chút. Ta đã phái người đi thúc giục quân nhu, còn có được vật. Các người sẽ không có việc gì!" Mộ Hùng cố nén bi thống trong lòng nói.

Chân tướng quân cười to nói: "Lão tướng quân, đây không phải là chủ ý của hai người chúng ta. Mà là chủ ý của toàn bộ huynh đệ trong doanh quân y. Chúng ta đã nằm nhiều ngày ở kia, nghe các huynh đệ phía trước tắm máu hăng hái chiến đấu, trong lòng hồ thẹn! Ngài để cho chúng ta vì Mộ gia quân làm chút chuyện đi."

Mộ Hùng kéo miệng, không nói tiếng nào.

Trong miệng, hàm răng cắn chặt đã sớm đau đến mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trên đường đến Duệ thành, bụi đất tung bay, Mộ Khinh Ca mang theo thân vệ đội của nàng ngày đêm bốn ba, một khắc cũng không dám ngừng lại.

"Tiểu tước gia, thêm mấy canh giờ, chúng ta có thể đến Duệ thành." Bên người, một thân vệ quen thuộc hoàn cảnh đối với Mộ Khinh Ca nói.

Mộ Khinh Ca nghiêng mặt, chậm rãi gật đầu.

Đột nhiên, phía trước có tiếng vó ngựa vang lên.

Trong đội thân vệ có người giục ngựa nghênh tiếp, loại huấn luyện nghiêm chỉnh này, còn có phản ứng cực cao, khiến Tần Diệc Dao một đường đi theo trong lòng kinh ngạc.

"Tiểu tước gia, là Mặc Dương bọn họ." Thân vệ kia sau khi thấy rõ người tới, lập tức đối với Mộ Khinh Ca nói.

Mặc Dương dẫn theo mấy người một mực dò đường phía trước, lúc này quay về, là chuyện gì xảy ra?

Mộ Khinh Ca ánh mắt trầm xuống, lập tức thúc ngựa nghênh tiếp.

"Tiểu tước gia!" Mặc Dương giục ngựa tới trước người Mộ Khinh Ca, khuôn mặt tuần tú như băng nói: "Chúng ta phía trước phát hiện thi thể binh sĩ truyền tin Mộ gia quân."

Mộ Khinh Ca con mắt trong suốt hiện lên một tia lãnh mang, thanh âm nàng lạnh lùng nói: "Đi."

Lập tức vài trăm người hướng tới nơi phát hiện thi thể.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện sao?

Tần Diệc Dao trong lòng cả kinh, có chút lo lắng nhìn bóng lưng Mộ Khinh Ca, nhanh chóng đuổi theo.

Rất nhanh, Mộ Khinh Ca liền thấy được thi thể lính truyền tin Mộ gia quân trong miệng Mộ Khinh Ca. Trên đường, năm ngón ngang bảy tám thi thể mặc y phục Mộ gia quân.

Bọn hắn trước khi chết, đã trải qua kịch chiến.

Nhưng không có thi thể đối phương. Có thể thấy được, thực lực kẻ ám sát cao hơn bọn hắn.

Ai sẽ ra tay với lính truyền tin Mộ gia quân?

Mộ Khinh Ca xoay mình xuống ngựa, đi tới ngồi xổm trước những thi thể kia, cẩn thận tìm tòi.

Trên thi thể chặt vật, làm cho Mộ Khinh Ca biết tình hình chiến đấu ở Duệ thành rất không tốt, mà những miệng vết thương gọn gàng kia, cũng dễ nội tâm nàng đối với địch nhân có chút phán đoán.

"Tiểu tước gia!" Mặc Dương đột nhiên hô.

Mộ Khinh Ca đứng dậy, quay người liền nhìn thấy trong tay Mặc Dương cầm một kiện đồ vật, bước nhanh tới.

Tự nhiên, Mộ Khinh Ca đem tầm mắt nhìn xuống vật trên tay hắn.

Hắn thiết đúc thành, một đầu bén nhọn như mũi tên, trên mặt viết chữ Mộ. "Tiểu tước gia, đây là lệnh tiễn của lão công gia. Xem ra Duệ thành xảy ra chuyện lớn. Nếu không lão công gia sẽ không đem lệnh tiễn đại biểu thân phận mình giao cho binh sĩ truyền tin mang ra."

Mộ Khinh Ca tiếp nhận lệnh tiễn trong tay Mặc Dương, bàn tay nắm chặt, quay người lên ngựa: "Đi."

Mấy trăm kỵ binh lần nữa hướng tới Duệ thành. Đội ngũ cuối cùng, tự giác lưu lại mấy người, an táng những binh sĩ truyền tin của Mộ gia quân.

...

Duệ thành, dưới tường thành uốn lượn, nơi giao tiếp với Tần Lĩnh, trải qua mấy ngày chém giết, đã bị máu loãng ngấm đầy.

Bên ngoài tường thành, năm sáu vạn binh sĩ thương thế không đồng nhất, dưới sự dẫn dắt của Chân tướng quân cùng Khâu tướng quân, chỉnh tề bày trận, trở thành bức tường người ngăn cản thủ tộc tiến công.

Ngoài trăm thước, vô số thủ tộc chậm rãi đạp bước đến. Mấy vạn tàn binh đứng ngoài thành, trong mắt chúng nó bất quá chỉ là một bữa ăn ngon miệng.

Chân tướng quân rút cương đao ra, giọng cao chi lên trời. Thoải mái cười to nói: "Các huynh đệ, cùng người chiến. Tuy chết, còn có thể lưu lại toàn thân. Cùng đám súc sinh này chiến, chỉ sợ sau khi chết chúng ta cũng khó phân ra ai. Cũng được! Đám súc sinh này dám ăn chúng ta, huynh đệ chúng ta liền bội thực chết chúng nó, chờ đến âm tào địa phủ, sẽ cùng chúng nó đại chiến ba trăm hiệp!"

"Rống rống --!"

Lời của Chân tướng quân, kích phát sĩ khí.

Mấy vạn tàn binh ngưng tụ sĩ khí, vang dội đến Duệ thành.

Mộ Hùng đứng trên tường thành nhìn hết thấy, trong lòng đau đớn khó nói nên lời. Ông đỡ lấy tường thành, hòn đá cứng rắn dưới tay đã hoá thành bụi phấn. Lam quang chói mắt, quanh quẩn trong tay ông.

Mộ gia quân dâng trào sĩ khí, tựa hồ chọc giận đàn thú.

Mắt chúng nó lộ ra hung quang, nhe răng sắc bén, gầm thét, hướng mấy vạn tàn binh vọt tới.

Vạn thú trùng kích, trong bày thú, mơ hồ có thể thấy được ánh sáng xích chanh lục không ngừng lập loè.

Khi thấy những ánh sáng kia, Mộ Hùng trong mắt tuyệt vọng.

Ông biết, mấy vạn tướng sĩ này của ông, không có khả năng trở lại.

"Các huynh đệ, xông lên!!!" Khâu tướng quân cùng Chân tướng quân giơ cương đao lên cao, dẫn đầu mọi người phóng tới đàn thú, cùng đàn thú triển khai giáp lá cà.

Người và thú vọt tới cùng một chỗ, chiến cuộc hỗn loạn, khiến cho áp lực tường thành giảm nhiều.

Thế nhưng, Mộ gia quân đứng trên tường thành, lại người người bị thống, mãnh thú trong lòng không ngừng gào thét, huyết hồng hai mắt tràn ngập hận ý, nhìn huynh đệ bọn họ xé thành mảnh nhỏ, bị nuốt vào bụng đàn thú.

Chúng tướng canh giữ ở hai bên Mộ Hùng, tận mắt nhìn đến hết thấy.

Bọn họ hận không thể tự mình nhảy xuống, cùng đám súc sinh đó liều mạng.

Mỗi một người, tay đều đặt chuôi đao bên hông, đồng loạt phiếm các loại quang mang.

"Lão tướng quân, chúng ta liều mạng đi!" Có binh lính hồng mắt, hướng tới Mộ Hùng hô to.

"A a a a!!! Để ta cùng xuống đi! Ô ô ô..."

"Đám súc sinh này!!! Súc sinh!!!"

"Lão tướng quân, cầu ngài hạ lệnh, để chúng ta cùng các huynh đệ phía dưới cùng chiến!"

Các binh sĩ, mỗi người lệ rơi đầy mặt, trong ngực bạo ngược lửa giận, đã thiêu hủy tất cả lý trí bọn hắn. Giờ phút này, bọn hắn không muốn đi quân cái gì lê dân bách tính, không muốn tiếp tục kéo dài hơi tàn, chỉ muốn nhảy xuống tường thành, cùng đồng đội tay chân kề vai chiến đấu.

"Lão tướng quân..." Phó tướng cách Mộ Hùng gần nhất, cổ nén nước mắt, chuyển mắt nhìn về phía ông.

Đột nhiên, hai con ngươi hắn co rút lại, khiếp sợ vươn tay hướng Mộ Hùng, hô: "Lão tướng quân! Ngài làm sao vậy?"

Thân mình Mộ Hùng cao ngạo, dáng người to lớn cứng như sắt thép, thời khắc này, trở nên lão đạo. Ông đưa tay ngăn trở phó tướng vươn tay ra, lấy tay lau đi khoé miệng tràn ra máu tươi.

Ông không bị thương, lại bởi vì đau lòng, mà phun ra máu huyết.

Để ông tận mắt nhìn binh lính của mình đi chịu chết, thay người sống bọn họ kéo dài thời gian. Loại đau này, so với lăng trì ông còn muốn đau hơn gấp nghìn, gấp vạn lần.

Nhìn không được nữa, Mộ Hùng phốc xuy một tiếng, máu tươi trong miệng phun ra, hướng giữa không trung.

"Gia gia!"

Thanh âm thanh lãnh mang theo vội vàng truyền đến, khiến Mộ Hùng bỗng chốc trợn to hai mắt, chuyển mắt nhìn hồng y thiếu niên đang chạy như bay hướng tới tường thành.

Tức khắc, hai tròng mắt ông co rút lại, lạnh giọng quát: "Người tới làm cái gì!"

Mộ Khinh Ca mím môi không nói, trong mắt chỉ có khoé miệng Mộ Hùng còn lưu lại vết máu.

Phía sau nàng, đi theo là Tần Diệc Dao, còn có năm trăm thân vệ. Binh lính Duệ thành cũng đi theo phía sau, hẳn muốn bảo vệ, chính là tốc độ lại

không so được tiểu tước gia.

"Gia gia!" Mộ Khinh Ca nháy mắt liền tới bên người Mộ Hùng, đỡ ông.

"Ta hỏi ngươi tới làm cái gì?" Trong mắt Mộ Hùng chứa hàm mang, dùng giọng nói vô cùng nghiêm khắc nói.

"Con tới tìm gia gia." Mộ Khinh Ca bình tĩnh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (4)

Edit: Diệp Luru Nhiên

"Ngươi!" Mộ Hùng tức giận đến ngực phập phồng. Mà lúc này, ông lại thấy được Tần Diệc Dao đi theo phía sau, lập tức chỉ cảm thấy trước mắt một màu đen, một loại xúc động bạo tẩu quần quanh trong lòng.

"Thêm phiền! Thêm phiền! Ngươi nhanh cút trở về cho ta!" Mộ Hùng hung hăng mắng.

Thế nhưng, Mộ Khinh Ca nếu đã tới, sao có thể đơn giản trở về?

Nàng chuyển mắt, nhìn chiến trường bên ngoài tường thành. Lúc những tàn binh kia ánh vào mắt nàng, trong con mắt trong suốt mãnh liệt co rụt lại, tràn đầy khiếp sợ.

"Bọn hần... Bọn hần..." Tần Diệc Dao cũng nhìn thấy một màn này, khó có thể tin lắm lắm.

Tựa hồ bị chiến trường chính thức này làm rung động, lại giống như đang muốn hỏi vì cái gì huyết chiến phía dưới đều là tàn binh.

Phó tướng đằng sau phát hiện Mộ Hùng không ổn, chủ động giải thích: "Mộ gia quân tại Duệ thành huyết chiến mấy ngày, quân nhu sớm đã trống rỗng. Tiếp tế chậm chạp chưa tới, những tướng sĩ bị thương này không cách nào trị liệu. Vì giúp chúng ta kéo dài thời gian, chờ đợi tiếp tế, các binh sĩ này đã tự nguyện ra khỏi thành, dùng mạng đổi mạng." Nói đến phần sau, hần đã nghẹn ngào khó nói nên lời.

"Tại sao lại như vậy?" Tần Diệc Dao lấy tay che miệng, khiếp sợ trong mắt nhanh chóng tích đầy nước mắt.

Nàng cho rằng chính mình ở hoàng thất, có thể biết chiến tranh tàn khốc. Nhưng, chờ nàng tận mắt nhìn thấy, lại bị Mộ gia quân làm chấn động, bị những tàn binh xả thân đó làm cảm động.

"Vì cái gì quân nhu chưa tới?" Thanh âm Mộ Khinh Ca vô cùng trầm thấp, lộ ra lạnh lẽo.

Một phó tướng khác châm biếm: "Chúng ta không biết đã phái ra bao nhiêu lính truyền tin, nhận về đều là không có lương. Đây rõ ràng chính là có người ác ý làm khó dễ, muốn mượn tay đám súc sinh đó, tiêu diệt Mộ gia quân chúng ta."

Trong con mắt trong suốt Mộ Khinh Ca, hàn ý càng dày.

Sau lưng nàng, đội thân vệ đi theo, sớm đã bị chiến trường tàn khốc trước mắt khơi dậy lửa giận trong lòng.

Chỉ cần Mộ Khinh Ca ra lệnh một tiếng, bọn hần liền dám nhảy vào trong đàn thú, giết hết đám súc sinh này.

"Trước khi Chân tướng quân cùng Khâu tướng quân bọn họ ra khỏi thành, lão tướng quân đã phái lính truyền tin sử dụng lệnh tiễn đi đoạt lương, ta xem còn người nào dám quấy phá!" Phó tướng oán hận một chương vô trên tường thành, tựa hồ đang phát tiết hận ý trong lòng.

Nghe được những lời này của hần, ánh mắt Mộ Khinh Ca loé lên, nghĩ đến lệnh tiễn còn trong ngực nàng, cũng không có lấy ra.

"Ca nhi, ngươi mang theo công chúa trở về." Mộ Hùng đột nhiên đối Mộ Khinh Ca nói. Ông nhìn ánh mắt nàng, tràn ngập tuyệt quyết: "Sau khi trở về, lập tức tìm cô cô ngươi, các ngươi lập tức rời đi, vĩnh viễn không cần trở về Tần quốc."

Những lời này của ông, là dùng mật âm truyền vào, chỉ có Mộ Khinh Ca có thể nghe thấy.

Mộ Khinh Ca nhìn ông, trong mắt quyết tuyệt, khiến trong lòng nàng đau xót. Nàng không biết đây là cảm xúc của chính mình, hay là tàn lưu sót lại của đời trước. Nhưng vô luận thế nào, nàng nếu đi tới nơi này, liền tuyệt sẽ không để cho Mộ Hùng một mình gánh.

Nàng hơi giương lên khoé môi, đối với Mộ Hùng nói: "Gia gia, những binh lính dưới thành kia, đều làm tốt lắm. Ngài bỏ được bọn họ đi chịu chết, Khinh Ca lại luyện tiếp."

Dứt lời, nàng nháy mắt liền thoát ly Mộ Hùng không chế, đập lên tường thành, nhảy xuống.

Mọi người chỉ thấy một thân hồng y diễm lệ, tựa như huyết sắc trong hoa anh túc, trên không trung nhanh nhẹn rơi xuống.

"Ca nhi!!!" Mộ Hùng đầu tiên phản ứng lại.

Ông vươn tay ra, muốn bắt lấy ống tay áo Mộ Khinh Ca đem nàng túm lên, đáng tiếc chỉ nắm được không khí.

Cọ cọ --!

Mộ Hùng tiếng nói còn chưa tiêu tán, năm trăm thân vệ theo Mộ Khinh Ca đến cũng đều đồng loạt nhảy lên đầu tường thành, không chút do dự đuổi theo bộ pháp Mộ Khinh Ca, nhảy xuống.

Lập tức, trên tường thành Duệ thành, ánh sáng cam lập loè không ngừng, bỗng nhiên rơi xuống, tiến vào trong chiến trường.

"Bảo hộ tiểu tước gia!" Mặc Dương hô lớn một tiếng. Năm trăm lính một người vây bên người Mộ Khinh Ca, bảo hộ nàng cực kỳ chặt chẽ.

Mà trên tường thành, sớm đã chấn kinh một mảnh.

Trong đó, kinh hãi nhất đúng là Mộ Hùng.

Mộ Khinh Ca mang năm trăm người kia, người khác không biết, ông nhưng là rõ ràng nhất. Ba tháng trước, những người này còn là xích cảnh, hôm nay thế mà đều đã là chanh cảnh!

Cái này... Cái này...

Tần Diệc Dao từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nhìn một mặt bóng dáng yêu dã dưới tường thành. Cấn răng một cái, cũng đi theo nhảy xuống.

"Công chúa!" Mộ Hùng trong lúc khiếp sợ lại lần nữa bắt hụt.

Thiếu chút nữa làm ông đương trường bạo tẩu!

"Lão tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?" Phó tướng bên người dò hỏi.

Không thể không nói, hành vi Mộ Khinh Ca nhảy xuống tường thành khiến bọn họ bội phục. Nhưng bọn họ cũng không quên, tiểu tước gia không thể tu luyện. Hẳn cứ như vậy nhảy xuống, chẳng phải là làm thức ăn cho đàn thú sao.

Mà bọn hắn lại quên mất, Mộ Khinh Ca đầu tiên nhảy xuống, vẫn an an ổn ổn đáp xuống đất.

Mộ Hùng còn chưa mở miệng, chợt nghe thanh âm cao vút của Mộ Khinh Ca dưới tường thành truyền đến: "Bảo hộ cái rắm! Cùng theo bốn tước gia giết lên, cứu người!"

Nhóc con!

Mộ Hùng nghe thấy mắt như muốn nứt ra.

Ông bỏ nhào lên tường thành, thời điểm lý trí bị tình cảm ăn tươi, chuẩn bị liều lĩnh mở cửa thành ra cứu người, ông đột nhiên trấn trụ.

Trời ơi! Là mắt ông mờ sao?

Ông thế mà thấy được trên người tôn nhi nhà mình lộ ra lục sắc quang mang. Ánh sáng màu lục, tại một mảnh huyết hồng, đặc biệt rõ ràng.

Không thể tin được dụi dụi con mắt, Mộ Hùng lần nữa nhìn Mộ Khinh Ca, lục quang trên người nàng không giảm, trái lại còn tăng. Đó là lục cảnh sơ giai hàng thật giá thật a!

"Lục cảnh! Tiểu tước gia cư nhiên là lục cảnh cao thủ!"

"Ôi trời ơi! Ta đang nằm mơ sao?"

"Ha ha ha ha! Tiểu tước gia cư nhiên là lục cảnh cao thủ, thiên tư bậc này, ai dám nói hắn là phế vật?"

"Tiểu tước gia!"

"Tiểu tước gia! Tiểu tước gia!"

Trên tường thành, Mộ gia quân phản ứng lại, tức khắc cùng kêu lên hô to. Tựa hồ, đó là thuộc về vinh quang của bọn họ!

"Hắn... Hắn như thế nào..." Tần Diệc Dao ngơ ngẩn nhìn lục quang trước mắt.

Nàng khó tin nhìn hướng Mộ Khinh Ca, khiếp sợ đến quên mất bản thân đang ở nơi nào.

Hắn lại là lục cánh? Ta một cái hoàng cảnh trung giai lại nghĩ muốn bảo hộ hắn. Thật sự là không biết lượng sức. Một loại cảm giác thất bại từ đáy lòng Tần Diệc Dao bay lên. Giờ khắc này, nàng quên mất sự thật Mộ Khinh Ca phế vật, cũng đã quên đến hỏi nàng vì sao đột nhiên biến thành lục cánh. Chỉ là cảm thấy chính mình ở chỗ này là cỡ nào buồn cười và dư thừa.

Bá --!

Huyết dịch hỗn tạp tanh hôi phun trước mặt Tần Diệc Dao, đem nàng bùng tỉnh.

Nàng ngược mắt, đối diện chính là Mộ Khinh Ca gần ngay trước mắt.

Người sau lạnh lùng nói: "Đứng ở đây không ra tay, là muốn chết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lời tuy lãnh khốc, nhưng Tần Diệc Dao nghe đến trong lòng âm áp. Ngược lại thì thể thú tộc dưới chân mình, đã bị một phân thành hai. "Hắn vẫn là quan tâm mình, mới có thể kịp thời ra tay không phải sao?" Nhận thức này làm cho Tần Diệc Dao định thần lại, trong tay hiện lên trường kiếm hoàng sắc nhanh nhẹn vung lên, hào quang quét tới móng vuốt thú vật đánh lên sau lưng Mộ Khinh Ca.

Lập tức, móng vuốt thú vật đứt gãy, máu nóng bắn vào lưng Mộ Khinh Ca, tựa như mưa máu, bên trong thâm khốc, kiêu diễm như độc, đẹp đến khiến người kinh tâm.

Trong mắt Tần Diệc Dao hiện lên kinh diễm, tại tiếng chém giết bốn phía nhanh chóng thu liễm.

Nàng nắm trường kiếm, tự giác đứng sau lưng Mộ Khinh Ca, thay nàng yểm hộ công kích phía sau.

Loại ẩn ý không nói gì này, làm trong mắt Mộ Khinh Ca khẽ động, hiện lên một tia hiểu ý, lục quang trong tay lần nữa bắt đầu chuyển động.

Mộ Khinh Ca là lục cánh, cố tình lại hiểu được các loại kỹ xảo giết chóc.

Cơ hồ mỗi lần ra tay, đều có thể thu hoạch một mạng.

Phía sau lại có Tần Diệc Dao yểm hộ, hai người phối hợp, tức khắc mở một đường máu. Mà năm trăm thân vệ của nàng, từ Mặc Dương dẫn đầu, năm trăm người tự mình tách ra, từ năm cái góc độ tiến hành xoắn giết, chui vào chiến trường, đem hỗn chiến ở chiến trường xé rách.

Tốc độ phản ứng hung mãnh nhanh chóng, không chút dây dưa phát lực dư thừa, khiến Mộ Hùng trên tường thành khiếp sợ.

Ông không thể tin được, vèn vèn ba tháng, tôn nhi ông, phế vật hoàn khổ trong mắt người, sẽ đem binh sĩ bình thường huấn luyện thành tinh nhuệ như thế.

Còn có những cái vũ khí vô cùng kì diệu kia, là chuyện gì xảy ra?

Mộ Hùng mắt sắc sớm đã thấy được vũ khí thần kỳ trên chiến trường kia, mà đều không ngoại lệ, đều là từ trên người thân vệ Mộ Khinh Ca phát ra.

Cơ hồ trong khoảnh khắc, tàn binh may mắn còn sống, đã được thu nạp về sau lưng năm trăm thân vệ.

Trong mắt Mộ Hùng sáng ngời, vung tay lên, cao giọng hô: "Mở cửa thành ra, đem huynh đệ chúng ta tiếp vào!" Đồng thời, ông cũng rút ra bội kiếm của mình, trực tiếp nhảy xuống, gia nhập chiến trường.

Tôn nhi ông ở đằng trước anh dũng giết địch, làm gia gia sao có thể giống một con rùa đen rút đầu núp trong thành.

Mộ Hùng không có truyền đạt mệnh lệnh ra khỏi thành công kích, ông chỉ một người nhảy ra, đại biểu cá nhân ông, mà không phải là toàn bộ Mộ gia quân.

Nhưng, người đứng đầu đã nhảy xuống rồi, những người khác sao có thể nhịn?

Cơ hồ là thời điểm Mộ Hùng nhảy xuống, những phó tướng khác cũng đều rút đao nhảy xuống. Các tướng sĩ thủ thành, một bên mở cửa thành ra, đem thương binh tiếp vào, một bên cũng gia nhập chiến trường.

Tức khắc, bị bắt phòng thủ, biến thành chủ động công kích.

Mộ Khinh Ca nhiệt huyết, đốt lên ngọn lửa Mộ gia quân tâm. Bọn hắn như gió bão, cuốn vào chiến trường. Quên mất vũ khí trong tay bọn hắn đã sớm cùn cật không được da thịt, quên mất bọn hắn đã vài ngày chưa nếm qua một bữa cơm no.

Đao bỏ không được, bọn hắn liền dùng răng.

Mộ gia quân vứt bỏ cương đao, làm lơ huyết nhục trên người mình, hung hăng dùng răng xé xuống da thịt thú tộc.

Đây là một trận dã man đọ sức.

Ở chỗ này, không hề phân chia nhân thú, chỉ còn lại có thắng bại.

Mộ Khinh Ca càng giết, trong mắt càng bình tĩnh. Trước khi tới, nàng từ chỗ Mộ Liên Dung biết được, thú triều lần này tựa hồ không đơn giản. Sau khi đến đây, nàng tận mắt nhìn thấy, càng cảm thấy rõ ràng.

Đám thú tộc này, quả thực giống như muốn liều lĩnh đánh vào Duệ thành.

Đến cùng, là cái gì hấp dẫn chúng nó điên cuồng như thế?

Mà nàng, phải làm sao mới dẹp loạn được cỗ bạo động này?

Giết sạch tất cả thú tộc? Đó căn bản không có khả năng. Bên trong Tần Linh, thú tộc đâu chỉ ngàn vạn? Đừng nói nàng chính là lực cản, cho dù có một ngày, nàng trở thành tử cảnh cường giả, làm cho đám thú tộc này xếp hàng cho nàng giết, có giết đến trăm năm cũng không xong.

Mộ Khinh Ca như đao nhọn, trực tiếp cắm vào trung tâm đàn thú.

Tần Diệc Dao đã mơ hồ cảm thấy đuôi sức, nhưng như cũ toàn lực bảo vệ sau lưng Mộ Khinh Ca.

Năm trăm thân vệ gắt gao đi theo, vì nàng càn quét bốn phía.

Tàn binh may mắn còn sống sót, đã được tiếp vào thành. Mộ Hùng một chương chắn vỡ một linh thú hoàng cảnh, ngẩng đầu vừa nhìn, tại chỗ xa xa tìm được mặt hồng y.

Trong lòng cả kinh, ông lập tức hô to: "Ca nhi trở về!"

Thanh âm truyền vào tai Mộ Khinh Ca, nàng nghe được, nhưng lại không thể bứt ra.

Lúc này, nàng là mượn vào Mộ gia quân tâm bi thống tạo thế. Cái gọi là anh binh tất thắng (quân đau thương tất chiến thắng)! Nhìn tàn binh dưới thành vì bọn họ tranh một hơi thở, đã sớm làm Mộ gia quân tâm nghẹn lấy một đoàn lửa.

Cho nên nàng liền làm tiếng trống tinh thần một mạch đi sâu, mới có thể bộc phát ra sức chiến đấu kinh người.

Nhưng nếu hiện tại liền thối lui, thú triều rất nhanh sẽ quay lại. Đến lúc đó, còn có thể khua lên kinh phong tái chiến một lần hay không, cái này rất khó nói.

Nàng không quên, Mộ gia quân đã vài ngày không có cơm ăn, trong tay không có vũ khí sắc bén.

Mà nàng càng không quên, lính truyền tin Mộ Hùng phái đi, sớm đã chết. Đại biểu lệnh tiền Mộ Hùng còn trong ngực mình, căn bản sẽ không có tiếp tế đưa tới.

Vì vậy nàng lúc này, nhất định phải đem bọn súc sinh dọa sợ, khiến chúng nó trong thời gian ngắn, không dám tới gần Duệ thành.

Sâu trong con mắt trong suốt, hiện lên tia kiên định.

Động tác trong tay Mộ Khinh Ca càng nhanh thêm vài phần.

"Khinh Ca, chúng ta không thể vào sâu hơn." Bên tai, truyền đến thanh âm Tần Diệc Dao lo lắng.

Lần đầu tiên chiến đấu cường độ cao như thế, sớm đã khiến hai tay một công chúa như nàng run lên, trên người lay đینگ huyết dịch. Lúc trước một bộ băng sơn cao lãnh, giờ phút này lại càng giống nữ thần giết chóc.

Mộ Khinh Ca dừng bước lại, hô to: "Mặc Dương!"

Mặc Dương xoay người, sau khi chém giết một đầu Độc Giác Lang, nhanh chóng tới bên người Mộ Khinh Ca.

"Mang theo công chúa, tất cả các người toàn bộ lui lại." Mộ Khinh Ca lạnh giọng phân phó.

Mặc Dương khẽ giật mình, không có lập tức đáp ứng.

Tần Diệc Dao cũng giật mình bắt lấy hai tay nàng, hô: "Người muốn làm gì?"

Mộ Khinh Ca con người trong suốt bình tĩnh nhìn nàng, hỏi: "Người nguyện tin tưởng ta?"

Tần Diệc Dao ngơ ngẩn, cặp mắt trong suốt kia, khiến nàng không cách nào cự tuyệt. Một khắc này, chỉ cần lời Mộ Khinh Ca nói ra được, hứa hẹn, nhất định sẽ thực hiện.

Theo bản năng, nàng nhẹ gật đầu.

Mộ Khinh Ca câu lên khoé môi, thán nhiên nói: "Đã nguyện tin ta, liền cùng bọn họ rút đi. Chuyện tiếp theo ta làm, các người ở bên, sẽ bất tiện."

Tần Diệc Dao buông lỏng hai tay Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca thừa cơ hô: "Mặc Dương."

Mặc Dương mím môi, kéo Tần Diệc Dao lui về phía sau.

Muốn đi theo Mộ Khinh Ca, điều kiện tiên quyết là phải học được phục tùng tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Mộ Khinh Ca không phải phế vật (6)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Năm trăm thân vệ trong sự kinh ngạc dần lui về phía sau, chỉ có Mộ Khinh Ca một người lưu lại trong đàn thú, tiếp tục chém giết.

Bị đàn thú che giấu, Mộ Hùng chỉ thấy được đội thân vệ đang lui về phía sau, cho rằng Mộ Khinh Ca cũng ở trong đó, tâm treo lên, dần buông xuống.

Mà lúc này đàn thú bạo động, đem tất cả phần nộ phát tiết vào một người còn tại trung tâm chém giết.

Hồng y yêu dã, liệt như hỏa, diệu như dương. Bàn tay trắng nõn tung bay, bình tĩnh thu hoạch sinh mạng.

Xác định bọn người Mặc Dương, Tần Diệc Dao đã đi xa, Mộ Khinh Ca đột nhiên thu lại. Khoé miệng giương lên một mạt tà tứ nguy hiểm: "Cho các người chấn động."

Tiếng nói vừa dứt, đôi tay nàng chém ra, mười ngón tung bay. Lấy tay làm kiếm, dẫn động linh khí thiên địa, khí tức thần bí mà kinh khủng giáng xuống, dường như bị nàng triệu hoán ra...

Oanh oanh oanh --!

Đột nhiên, tiếng sấm nổi lên bốn phía, vang vọng trên bầu trời Duệ thành.

Tiếng sấm, làm Mộ Hùng ngửa đầu.

Lúc này, đám người Mặc Dương đã lui về cửa thành.

Mộ Hùng nhanh chóng ở trong đám người tìm kiếm bóng dáng Mộ Khinh Ca, lại phát hiện không có.

"Mặc Dương, chủ tử ngươi đâu?" Mộ Hùng trực tiếp bắt lấy Mặc Dương hỏi.

Mặc Dương sắc mặt khó coi quay đầu nhìn bên trong đàn thú: "Tiểu tước gia phân phó chúng ta lui về trước."

"Cái gì!" Mộ Hùng nghe đến hốc mắt muốn nứt ra, thiếu chút không đem Mặc Dương bóp chết.

Mà lúc này, không trung chợt tối sầm xuống. Nguyên bản bầu trời trong xanh, bị mây đen che đầy, thấp đến mức muốn rơi xuống mặt đất.

Dị tượng này, làm Mộ gia quân quên mất động tác trong tay, đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngay cả Mộ Hùng cũng không ngoại lệ.

Mà trong đàn thú, cũng dần bình tĩnh lại, nhưng chúng nó đều vây quanh Mộ Khinh Ca, cũng không thối lui.

Đột nhiên, thú tộc từ các phương hướng khác nhau đi ra càng nhiều, trên người chúng nó đều ầm ầm phiếm ánh sáng thanh lam. Thậm chí, có chút lam quang đã sắp sang màu tím.

Linh thú cấp thấp cùng dã thú, bắt đầu thối lui ra sau. Lưu lại, đều là linh thú cảnh giới siêu việt.

Hai tròng mắt chúng nó lạnh băng vô tình, đều gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Khinh Ca.

Hồng y diễm lệ, trở thành ảnh ngược duy nhất trong con mắt chúng nó.

Răng sắc treo huyết nhục, móng vuốt sắc bén, hơi thở hung hãn, gắt gao vây quanh Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, không nghĩ tới mình cư nhiên hấp dẫn nhiều đại nhân vật như vậy.

Giữa mây đen, lóe quang ảm hiện.

Lực lượng sớm đã tích góp tốt, chỉ còn chờ Mộ Khinh Ca ra lệnh một tiếng, liền từ trên trời giáng xuống.

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca cảm giác gió mát bên tai thổi qua, hình ảnh hắc y nhân cao lớn xuất hiện trước mặt nàng.

"Là ngươi!" Mộ Khinh Ca con mắt co rụt lại. Nàng nhận ra người này, là người bên cạnh yêu quái, từng xuất hiện qua trong hoàng cung.

Cô Nhai đau đầu nhìn Mộ Khinh Ca, cảm thụ khí tức lôi điện bạo ngược phía chân trời, trầm giọng nói: "Thánh chủ để ta lưu lại, âm thầm bảo hộ ngươi. Lấy năng lực bây giờ của ngươi, cho dù dẫn động Thiên lôi quyết, toàn thân sẽ thoát lực mất đi phản kháng. Cảnh giới bây giờ của ngươi sử dụng Thiên lôi quyết, cũng không thể đem tất cả linh thú ở đây kích diệt, đến lúc đó, ngươi chính là đồ ăn trong miệng chúng nó. Ta trước mang ngươi rời đi."

Con mắt Mộ Khinh Ca nhú lại, lắc đầu cự tuyệt: "Ta không thể đi."

Cô Nhai nhú mày, trầm giọng nói: "Ngươi đang đùa giỡn tính mạng mình."

Mộ Khinh Ca đột nhiên câu môi cười: "Không phải là có ngươi sao? Chờ ta thoát lực, ngươi lại mang ta đi không được sao?"

Cô Nhai im lặng.

Mộ Khinh Ca quật cường, làm hấn cảm thấy vô lực.

Hấn có biện pháp nào?

Kết quả là hấn chỉ có thể đem đề nén trong lòng phát tiết vào đàn thú.

Vốn hấn đột ngột xuất hiện, làm cho linh thú có chút tư duy trong lòng mơ hồ đề phòng. Nhưng hấn đột nhiên đại khai sát giới, lại làm cho đàn thú phần nộ rồi, liền linh phóng tới muốn xé nát hấn.

Đã có Cô Nhai chính diện hấp dẫn chú ý đàn thú, áp lực Mộ Khinh Ca đối mặt chợt giảm. Nàng tập trung tinh thần, linh lực màu lục giống như tầng sa mỏng bao trùm.

Oanh oanh oanh --!

Tiếng sấm đánh xuống, Mộ Khinh Ca ngửa đầu, tóc đen bay múa.

"Thiên lôi quyết!"

Theo lời nàng vừa dứt, vô số dòng điện như con rắn nhỏ, từ trong mây đen giáng xuống, nhập vào đàn thú.

Rống rống --!

Ngao ngao ngao --!

Đàn thú bị lôi điện đánh trúng, đồng loạt phát ra âm thanh thống khổ, có con còn không kịp hừ liền trực tiếp mất mạng.

Một màn rung động này, chấn kinh đến đám người bên tường thành.

Trong hình ảnh tựa như diệt thế cực hạn, ánh mắt bọn họ đều cố định một mặt hồng y liệt hoả kia.

Một kích đi qua, sắc mặt Mộ Khinh Ca chợt trở nên xanh trắng. Đôi môi cũng mất đi huyết sắc.

Cô Nhai nháy mắt xuất hiện bên người nàng, ngoài miệng nhắc nhở, trong mắt lại khó nén kinh ngạc: "Phát động Thiên lôi quyết phạm vi lớn như vậy, người đã kiệt lực, không thể lại ra tay. Ta mang người rời đi!"

Mộ Khinh Ca chậm rãi lắc đầu, môi mím chặt trầm giọng nói: "Ta còn có thể lại một lần!" Không khiến bọn súc sinh này sợ, chúng nó sao sẽ buông tha công kích Duệ thành?

Vừa nói xong, nàng lại lần nữa tụ hợp linh lực còn dư trong cơ thể, phát động thiên cấp cao giai võ kỹ - Thiên lôi quyết!

Điện xà đột nhiên giáng xuống, nhưng quy mô so với lần đầu nhỏ đi nhiều.

Băng hàn trong mắt Mộ Khinh Ca chưa lui, điện lưu quang quanh hai tay, nắm tay chém ra.

Không có linh lực, nàng còn có dị năng! Nàng cũng không tin không thể đem đám súc sinh này đánh sợ!

...

Chỗ sâu trong Tàn Linh, mảnh đất trung tâm.

Nguyên bản là nơi ở của đàn thú, giờ phút lại nhìn không tới một con linh thú, thậm chí hơi thở cũng không có.

Sâu trong một huyết động, đột nhiên truyền đến một tiếng kinh ngạc "Ồ?"

Một thanh âm khác dò hỏi: "Làm sao vậy?"

Thanh âm ban đầu kia kinh ngạc nói: "Tại hạ giới tam đẳng quốc này, lại có người có được Thiên cấp võ kỹ."

"Có gì kỳ quái? Thiên cấp võ kỹ mặc dù hiếm có ở đây, nhưng không phải không có. Nói không chừng là cơ duyên xảo hợp thôi." Thanh âm kia không quan tâm nói.

Đột nhiên, người nọ lại nói: "Không đúng! Ta hình như ngửi được mùi linh căn."

"Người nói đùa gì vậy? Địa phương này sẽ xuất hiện linh căn? Biết cái mũi này của người tầm bảo dùng được, chúng ta đừng nên trì hoãn nữa. Đem đàn thú đuổi ra, nếu trì hoãn quá lâu, chỉ sợ khiến nơi khác chú ý. Đến lúc đó, bảo vật này có phải của hai người chúng ta không còn không biết."

Thanh âm, yên lặng xuống.

Biên giới Tàn Linh, ngoài Duệ thành, Mộ Khinh Ca sử dụng một tia khí lực cuối cùng, đánh chết một đầu linh thú cùng giai với nàng, cả thân thể mềm ngã xuống.

Đàn thú đã lâm vào khủng hoảng, nhưng như cũ hướng Mộ Khinh Ca đánh tới.

Dường như, chỉ có giết cái kẻ trước mắt này, mới giải trừ được nỗi sợ hãi của chúng nó.

Mà Cô Nhai lúc này cũng bị không ít linh thú cuốn lấy, không thể trước tiên chạy đến.

Nguy cơ phía trước, Mộ Khinh Ca chỉ cảm thấy từng trận khí triều giết chóc đánh úp vào mình, cơ hồ muốn đem mình thiên đao vạn quả!

Lúc nàng sắp chạm đất, đột nhiên rơi vào một cái ôm ấm áp.

Cảm giác ấm áp kia, thật giống như dương quang chiếu rọi, trắng sáng đến chói mắt, đem nàng bao vây trong đó, ai cũng không thể thương tổn.

"Tiểu Ca nhi, người lại không ngoan!" Bên tai, truyền đến thanh âm quen thuộc, còn có từng trận hương thơm lạ lẫm.

Không biết vì sao, nghe được thanh âm này, Mộ Khinh Ca đột nhiên cảm thấy toàn thân buông lỏng, yên tâm ở trong ngực hân thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Các người không phục, ta cũng không phục (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lúc Mộ Khinh Ca tỉnh lại, bên cạnh sớm đã không còn người có khí tức khiến người an tâm kia, ngay cả Cô Nhai cũng không thấy. Phảng phất, cảm giác trước khi nàng hôn mê, chỉ là một giấc mộng.

Đánh giá gian phòng lạ lẫm, Mộ Khinh Ca cảm thấy xương cốt cả người đều như tan rã, rất khó chịu.

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra.

Tần Diệc Dao bưng chén nước đi vào.

Thấy Mộ Khinh Ca đã tỉnh, nàng kích động bước nhanh tới: "Khinh Ca, người đã tỉnh?"

Một tay Mộ Khinh Ca chống đỡ mép giường ngồi dậy, trực tiếp nhận lấy chén nước trong tay nàng, há miệng uống ngụm lớn. Đem giọt nước cuối cùng uống hết, nàng mới cảm giác được bản thân triệt để sống lại.

"Ta trở về thế nào? Ngủ bao lâu? Mộ gia quân sao rồi?" Uống nước xong, Mộ Khinh Ca hỏi ra mấy vấn đề nàng quan tâm.

Tần Diệc Dao đáp: "Là vị đại nhân bên cạnh Thánh Vương bệ hạ đem người về, người bất quá mới ngủ một đêm. Về phần Mộ gia quân, hiện tại Thú triều đã lui, Mộ lão công gia đang nghỉ ngơi chỉnh đốn đội ngũ."

Hoàn hảo chỉ qua một đêm.

Mộ Khinh Ca trong lòng nhẹ thở ra.

Nhưng khi biết là Cô Nhai đem mình về, mà không phải là bóng trắng trong trí nhớ, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia không thoải mái khiến nàng xa lạ.

Đi giây vào, Mộ Khinh Ca nói: "Gia gia ở đâu?"

"Lão công gia ở trong quân." Tần Diệc Dao thay nàng sửa sang lại vạt áo, giống như một tiểu thê tử ôn nhu.

Mộ Khinh Ca rũ mắt, nhìn động tác Tần Diệc Dao, ánh mắt loé loé, cái gì cũng không nói liền đi ra ngoài.

Tần Diệc Dao không nghĩ ngợi gì, cũng đi theo.

Vừa ra khỏi cửa, Mộ Khinh Ca liền thấy được tướng sĩ Mộ gia quân. Trên mặt mỗi người còn nhiễm máu đen, nhưng khi gặp nàng, đều dùng một loại ánh mắt sùng bái, cung cung kính kính kêu: "Tiểu tước gia!"

Mộ Khinh Ca có chút kì quái, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi tìm Mộ Hùng.

Mà Tần Diệc Dao sau lưng thấy Mộ Khinh Ca được các tướng sĩ tôn kính, trong lòng cũng có một cảm giác cùng chung vinh dự.

Thời điểm Mộ Khinh Ca tìm được Mộ Hùng, ông đang cùng đám phó tướng thương lượng vấn đề lương thực. Nghe tất cả mọi người đều đem hy vọng phó thác vào lính truyền tin, Mộ Khinh Ca trầm mặc đi tới, mang lệnh tiễn ở trong ngực lôi ra, đặt trước mặt Mộ Hùng.

"Lệnh tiễn của ta?!" Mộ Hùng kinh ngạc nhìn Mộ Khinh Ca, hỏi: "Tại sao lại ở chỗ con?"

Mộ Khinh Ca rũ mắt nói: "Ở trên đường, thấy được thi thể lính truyền tin Mộ gia quân."

Oanh!

Trong phòng, tức khắc trở nên khản trương.

Hy vọng của mọi người, theo một câu của Mộ Khinh Ca mà tan biến.

Căn bản sẽ không có người tới chi viện cho bọn họ, quân nhu lương thảo, căn bản sẽ không đưa tới!

Lập tức, tuyệt vọng tràn ngập gian phòng!

Phần nộ tích tụ trong lòng mỗi người. Hoà tan sự vui sướng thắng trận hôm qua.

"Bọn hán chết như thế nào?" Mộ Hùng cầm lấy lệnh tiễn, tình té vuốt ve trong tay.

Mộ Khinh Ca nói ra phán đoán của mình: "Cao thủ mai phục, chiến đấu hết sức mà chết."

Mộ Hùng nhắm hai mắt lại, bí thông thật lớn bao lấy ông, hồi lâu ông mới nói: "Tốt tốt tốt! Không hổ là hán tử Mộ gia quân ta!"

"Lão tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ!" Có phó tướng bí thương hỏi.

Mộ Hùng mở mắt ra, trong mắt hồ bắn ra tinh quang.

Rõ ràng có người muốn mượn Thú triều đưa ông vào chỗ chết, đưa Mộ gia quân vào chỗ chết!

"Làm sao bây giờ? Trước mắt bày đầy đồ ăn như vậy, các người nhìn không thấy sao?" Thanh âm Mộ Khinh Ca lạnh lạnh vang lên, khiến mọi người sửng sốt.

Mộ Hùng nhìn về phía nàng, tựa như đang chờ đợi câu nói kế tiếp của nàng.

"Tiểu tước gia, đồ ăn ở đâu?" Có phó tướng hỏi.

Mộ Khinh Ca nở nụ cười, con mắt trong suốt một mảnh bình tĩnh: "Ngoài thành nhiều thi thể thú tộc như vậy, không phải đồ ăn thì là cái gì? Quân lương tuyệt đỉnh thế này, mà lại bị các người lãng phí không ít."

Trong mắt chúng tướng lập tức sáng ngời.

Đúng rồi! Bọn họ thế nào không nghĩ tới? Đám dã thú, linh thú kia không phải đồ ăn sao? Lúc trước, bọn họ khi chiến đấu chỉ đem đàn thú thành địch nhân, lại không nghĩ thêm một chút. Nếu không phải tiểu tước gia nhắc nhở...

Phó tướng kịp phản ứng, lộ ra nét mặt tươi cười, đối Mộ Khinh Ca khen tặng nói: "Ha ha, vẫn là tiểu tước gia đầu óc xoay chuyển mau. Đồ ăn bày ra trước mắt, chúng ta lại không có phát hiện."

Nói xong, mọi người đều nhìn về phía Mộ Hùng, chờ đợi quyết định của ông.

Khoảng khắc sau đó, cửa thành được mở ra, vô số binh lính chen chúc ra ngoài, trên chiến trường tìm kiếm đồ ăn ngon miệng. Vô số cỗ thi thể thú tộc được nâng vào thành, khuôn mặt mỗi một của các binh sĩ mấy ngày qua, rốt cuộc nổi lên ý cười.

Đem thuốc bột còn lại trong không gian phản phó Mặc Dương nhanh chóng phát ra ngoài, Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Dao quay về gian phòng lúc trước nàng tỉnh lại.

Tiến vào phòng, liền ngửi thấy một mùi thịt nướng truyền ra.

Mộ Khinh Ca đưa mắt nhìn, mới phát hiện trên bàn tròn có để chén đĩa. Trên bàn chính là thịt nướng thú tộc.

Thịt nướng có chút cháy, một số chỗ còn lộ ra tơ máu.

Tần Diệc Dao vừa xem ngực bỗng cuộn cuộn, nhìn không được nôn khan một trận.

Mộ Khinh Ca dời mắt nhìn nàng một cái, không nói gì thêm, đi qua đứng trước bàn tròn, dùng chủy thủ đã chuẩn bị tốt, cắt ra một khối thịt nướng dính máu, mắt nhắm cũng không nhắm liền ăn vào.

Tần Diệc Dao hai mắt mở to nhìn Mộ Khinh Ca, tới khi nàng đem thịt trong miệng nuốt xuống, vẫn như cũ khó có thể tiếp thu.

Mộ Khinh Ca nhìn nàng, thần nhiên nói: "Khi sống sót biến thành mục tiêu duy nhất, còn có gì ăn không được? Mộ gia quân trong Duệ thành, bao gồm cả ta, đều muốn sống sót. Không ăn, liền không có khí lực, không có khí lực liền không thể sinh tồn trên chiến trường. Đơn giản như vậy."

Dứt lời, nàng ném dao găm trong tay, quay người về giường.

Tần Diệc Dao ngo ngáy nghe xong Mộ Khinh Ca nói, nhìn một bàn thịt nướng, đi bước một tới gần.

Cuối cùng, nàng lấy hết dũng khí, cầm lấy chủy thủ Mộ Khinh Ca vừa ném, cắt xuống một miếng thịt cho mình, nhét vào trong miệng. Không có bất kỳ giả vờ gì, chỉ có mùi tanh tràn ngập khoang miệng. Tần Diệc Dao thiếu chút nữa nhổ ra, cuối cùng lại cố nén, trực tiếp nuốt xuống.

Đợi nàng ăn xong miếng thịt trong miệng, lúc xoay người lại, mới phát hiện Mộ Khinh Ca đã ngồi trên giường khoanh chân tu luyện.

Nàng mở miệng, cuối cùng lại im lặng thối lui rồi khỏi phòng.

Trong nội tâm nàng, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Thế nhưng, lúc cùng một chỗ với Mộ Khinh Ca, lại cái gì đều hỏi không ra.

Mộ Khinh Ca vì sao đột nhiên có thể tu luyện? Hơn nữa ở trong Mộ gia quân, hắn không ngừng biểu hiện kinh điển, đều làm người nghi hoặc, và khiếp sợ.

Tân Diệt Dao chậm rãi đi tới tường thành bị tổn hao, đã bắt đầu có binh sĩ nắm chặt thời gian tu bổ. Mà xa xa, là chiến trường hôm qua, hình ảnh máu huyết vương vãi kia, hiện lên trong đầu nàng.

Cùng Mộ Khinh Ca kẻ vai chiến đấu, khiến lòng nàng nhộn nhạo ảm áp, đã trở thành kí ức khó quên.

...

Mộ Khinh Ca từ trong tu luyện tỉnh lại, phát hiện trong phòng nhiều thêm một người.

Cô Nhai đứng ở mép giường, thấy Mộ Khinh Ca tỉnh lại, liền ném cho nàng một kiện đồ vật còn mang theo bùn đất máu tanh.

Mộ Khinh Ca thuận tay tiếp được, mở vải trắng bao bọc bên ngoài, nhìn đến đồ vật bên trong, tức khắc hai tròng mắt khiếp sợ co rụt lại: "Long xà quả!"

Không phải là nàng nhận ra trái cây màu đỏ giống như bồ đào này, mà là trí nhớ đan thần nói cho nàng biết.

Long xà quả, tụ thiên địa linh khí mà sinh Linh quả. Bình thường sinh trưởng ở huyết động âm u ẩm ướt, bởi vì có linh tính mà tùy thời di động, cho nên rất khó xác định hành tung.

Người thường nếu ăn nó, lập tức có thể tăng cường linh lực, khuếch trương kinh mạch, lại có thể gia tăng tuổi thọ.

Nếu là dùng để luyện đan, phối với thảo dược khác, có thể tạo được công dụng không tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Các người không phục, ta cũng không phục (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Có thể nói, Long xà quả rất khó tìm, là thảo dược cực kì trân quý.

Không nghĩ tới loại trái cây nghịch thiên này, cứ nhiên xuất hiện trong tay nàng!

Thấy Mộ Khinh Ca nhận thức Long xà quả, Cô Nhai đỡ phải giải thích, nói thẳng: "Thánh chủ sai ta chuyển cáo cho người, Thú triều lớn như vậy, là bởi vì có kẻ biết Long xà quả sinh trưởng trong Tân Lĩnh, đem đàn thú đuổi ra, thuận tiện tìm kiếm. Đàn thú mất đi gia viên, chỉ có thể công kích nơi ở nhân loại."

Mộ Khinh Ca neho mắt lại, nàng không nghĩ tới nguyên nhân sau lưng đợt thú triều này là như vậy.

"Mộ tiểu thư..."

Nghe Cô Nhai xưng hô, Mộ Khinh Ca mày nhăn lại, sửa đúng: "Kêu ta Tiểu tước gia."

Cô Nhai nhếch nhếch miệng, sửa lại xưng hô: "Tiểu tước gia sử dụng Lôi linh căn, bị người kia cảm ứng được. Thánh chủ e sợ bọn hắn gây bất lợi cho tiểu tước gia, đã đem bọn hắn giết, Long xà quả này coi như hai người bọn hắn bồi tội. Thánh chủ nói, trước khi Tiểu tước gia có năng lực tự bảo vệ mình, tốt nhất không nên dùng Lôi linh căn. Hiện giờ ở Lâm Xuyên, cũng không thái bình."

Mộ Khinh Ca nghe vậy hai mắt chớp động, hí mắt hỏi: "Nói như vậy, lúc ta mất đi tri giác, cảm giác được chủ nhân người xuất hiện, không phải là ảo giác?"

Cô Nhai lặng yên một hồi, mới nói: "Đó là hình chiếu của Thánh chủ, ngài không ở tại Lâm Xuyên. Có lẽ cảm nhận được Tiểu tước gia sử dụng lôi linh căn, mới khiến ngài vội vàng chạy tới."

Thì ra, hắn thật sự đến.

Mộ Khinh Ca trong lòng chợt động. Hai hàng lông mày lại nhíu chặt: "Đến cùng vì cái gì, hắn không cho ta dùng lôi hệ, a, không cho ta dùng lôi linh căn?"

Đáp án vấn đề này, khiến Mộ Khinh Ca khó hiểu rất lâu.

Thế nhưng, Cô Nhai lại không có ý định trả lời, bóng dáng nhạt dần biến mất trước mắt Mộ Khinh Ca.

"Uy!" Mộ Khinh Ca ngăn cản không kịp, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chủ nào tớ này, đều là khốn khiếp!"

Đúng lúc này, cửa phòng Mộ Khinh Ca bị đẩy ra.

Thanh âm Mộ Hùng truyền vào: "Thằng nhãi ranh, mắng ai đấy?"

Mộ Khinh Ca sững sốt, biết Mộ Hùng cuối cùng dành thời gian tới hưng sư vấn tội.

Quả nhiên, Mộ Hùng đầu tiên muốn biết vì sao nàng đột nhiên có thể tu luyện.

Cũng may trong lòng Mộ Khinh Ca đã sớm nghĩ kỹ lý do, đem tất cả đẩy cho lão yêu quái Tư Mạch kia.

Soạn tốt nguyên nhân, nói cho Mộ Hùng.

Người sau trầm mặc một hồi, mới lần nữa hướng nàng xác nhận: "Con nói là, Thánh Vương điện hạ giúp con thay đổi thể chất, còn chỉ đạo con tu luyện? Thậm chí còn tặng một quyển Thiên cấp võ kỹ cho con?"

Mộ Khinh Ca điềm nhiên gật đầu.

Dù sao lời này nửa thật nửa giả, Mộ Hùng cũng không thể đi tìm Tư Mạch đối chất.

"Tốt tốt! Tốt! Ông trời cuối cùng đối với Mộ gia ta có mắt!" Mộ Hùng xúc động thật lâu nói.

Nhìn lão nhân trước mắt, tuy rằng ông vẫn cường tráng, nhưng tang thương trong mắt lại khiến Mộ Khinh Ca không nhận được thở dài.

Ngày tiếp theo, thân vệ đội được Mộ Khinh Ca phái đi tìm hiểu hướng đi đàn thú quay về Duệ thành, mang đến tin tức tốt đàn thú thối lui, tức khắc làm cho trên dưới Duệ thành lâm vào hoan hô.

Tin tức này, Mộ Khinh Ca đã sớm biết.

Nàng từ trong lời Cô Nhai đoán được. Nếu đầu sỏ gây nên đã bị Tư Mạch giải quyết, đàn thú bị đuổi ra này tự nhiên sẽ quay về gia viên, trở lại Tân Lĩnh.

Thời điểm mọi người hoan hô, Mộ Khinh Ca lặng lẽ gọi Mặc Dương tới, ghé bên tai hắn phân phó vài câu, Mặc Dương liền mang theo mấy chục thân vệ biến mất ở Duệ thành.

Chờ khi hắn lại lần nữa xuất hiện, đã là ngày thứ tư từ lúc bọn họ đến Duệ thành.

Mặc Dương phong trần mệt mỏi tìm được Mộ Khinh Ca cùng một chỗ với Mộ Hùng, khuôn mặt tuấn tú mang vài phần sắc bén.

"Tiểu tước gia, Hàn Thịnh chạy."

Mộ Khinh Ca sắc mặt trầm xuống.

Lúc này, Mộ Hùng mới biết được hai ngày này Mặc Dương biến mất đi đâu.

"Chạy? Hắn còn có thể chạy chỗ nào?" Mộ Khinh Ca nheo hai mắt lại, trong khoé mắt chợt hiện lãnh ý, khoé miệng câu lên nụ cười nguy hiểm.

...

Hàn Thịnh bị Mộ Khinh Ca tâm tâm niệm niệm, từ lúc truyền đến tin Duệ thành đại thắng, liền cuống quýt trốn về Lạc Đô.

Trong lòng hắn biết rõ, Mộ Hùng nếu không chết, nhất định sẽ đến tìm mình phiền toái. Hắn phải tìm được người hắn có thể dựa, mới có thể bảo vệ tính mạng.

Thân là Đốc quân, không đi theo đại quân thù ở tiền tuyến thì thôi, còn cất xén quân nhu. Chờ Mộ Hùng đến, còn không ăn tươi nuốt sống hắn?

Hàn Thịnh ngày đêm gấp gấp trở lại Lạc Đô, ngay cả gia môn cũng không thời gian về, liền vội vàng vào cung, gặp Hoàng hậu tỷ tỷ của hắn.

Hàn hoàng hậu ở trong cung, nghe Hàn Thịnh cầu kiến, vốn tưởng rằng đại sự đã thành, đệ đệ mình tới báo cho mình tin vui. Lại không nghĩ đệ đệ này của nàng thành sự không có bại sự có thừa, thế mà lại nói cho nàng biết, kế hoạch thất bại.

Hàn hoàng hậu về mặt âm trầm nhìn nam tử trung niên run rẩy đứng một bên, hận không thể quạt cho hắn mấy cái tát.

Thật vất vả chờ được cơ hội ngàn năm có một, nàng tí mỉ bố trí hết thủy, cư nhiên thất bại tổn công? Điều này làm cho nàng như thế nào tiếp nhận?

Đáng giận nhất là, hắc cái đệ đệ này chỉ là nghe nói Thú triều lui, Mộ Hùng không chết, liền bị dọa sợ tới mức chạy trở về, căn bản không biết Duệ thành đã xảy ra chuyện gì. Thú triều hung mãnh dị thường như thế, như thế nào nói lui liền lui.

"Người đứng là phế vật!" Hàn hoàng hậu phẫn nộ mắng.

Hàn Thịnh không dám nhiều lời, chỉ có thể chờ tý tý phát tiết xong nộ khí trong lòng.

Hắn cũng hy vọng Mộ Hùng chết a, hắn cũng sẽ không sợ hãi như vậy. Chính là ông trời không thu Mộ Hùng, hắn có biện pháp nào?

Hàn Thịnh ủy khuất hồi lâu, mới ngưng ngừng mở miệng: "Tỷ tỷ, tỷ mau nghĩ biện pháp, chờ Mộ Hùng trở về chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đệ. Đệ chính là đệ đệ duy nhất của tỷ a, hơn nữa cũng là vì Thái tử chất nhi mới lưu lạc như thế."

"Người gấp cái gì?" Hàn hoàng hậu tức giận nói.

Nàng đi qua đi lại hồi lâu, suy tư nên ứng đối thế nào. Mộ Hùng chết, Hoàng thượng đương nhiên sẽ không nói thêm cái gì. Nhưng Mộ Hùng không chết, để trấn an hắn, Hoàng thượng thật sự sẽ ném người ra chịu tội thay.

Cùng Tần Thương phu thê nhiều năm, Hàn hoàng hậu đối với Hoàng đế lạnh lùng ích kỷ thấu hiểu rất rõ.

Nhú nhú mày, Hàn hoàng hậu đối với đệ đệ nói: "Người bây giờ lập tức trở về, viết xong tấu chương, hướng Hoàng thượng thỉnh tội. Trong tấu chương nói mình đốc chiến bất lợi, thúc giục quân nhu chậm chạp, hại Mộ gia quân bị hao tổn. Làm bệ hạ trách phạt người, trị người đắc tội."

Hàn Thịnh vừa nghe, sắc mặt tức khắc đại biến, thất thanh hô: "Tỷ tỷ, tỷ đây là giúp đệ đệ, hay là hại đệ đệ a?"

"Ngu xuẩn!" Hàn hoàng hậu mắng: "Người nhất định phải đi trước Mộ Hùng, khiến bệ hạ trị tội người. Chờ Mộ Hùng trở về, muốn tìm người phiên toái cũng khó. Bởi vì hắn không thể trái lại thánh chỉ bệ hạ!"

Được chỉ điểm, Hàn Thịnh hiểu ra, lập tức cáo lui rời khỏi cung, dựa theo tỷ tỷ phân phó đi bố trí.

...

Mười ngày sau, Tần quốc Lạc Đô.

Đô thành uy nghiêm tráng lệ, sáng sớm hôm nay, bá tánh đều sôi nổi chen chúc ra ngoài, vây quanh hai bên đường.

Quân hộ thành đứng hai bên đường phố, ngăn cản đám đông kích động, không chế trật tự.

Hôm nay, là ngày chiến thần Tần quốc Mộ Hùng thắng lợi trở về.

Trận đánh Thú triều hung mãnh kia, đã sớm truyền đến Lạc Đô, dân chúng sinh sống ở đây biết rõ, nếu không phải có lão tướng quân mang theo Mộ gia quân ở biên quan liều chết phòng ngự, bọn hắn đã sớm trở thành đồ ăn trong miệng Thú tộc.

Vì vậy, đối với lần nghênh đón này, bọn họ đều mang theo chân thành, đều muốn tiếp những dũng sĩ này về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Các người không phục, ta cũng không phục (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Cách cửa thành gần trăm trượng, Thái tử và Duệ vương phụng mệnh ở lại đây nghênh đón, sắc mặt đều cực kỳ khó coi. Hai người tuy rằng tâm tư khác nhau, nhưng đều có chung mục đích.

Hôm nay, mục đích thất bại, tâm tình bọn hắn có thể tốt sao?

Đặc biệt là, nghe được bá tánh bốn phía đối với Mộ Hùng, đối với Mộ gia quân sùng bái, càng làm cho bọn hắn phiền muộn.

"Hoàng huynh hôm nay nhìn qua, tựa hồ sắc mặt không tốt a!" Tần Cẩm Hạo cười đại mã, liếc Thái tử Tần Cẩm Tu bên cạnh, thân nhiên nói.

Trong mắt Tần Cẩm Tu hiện lên một tia âm u, cường chế nội tâm tức giận, cười lạnh phản kích: "Bồn Thái tử rất tốt, nhưng ta xem thấy Duệ Vương sắc mặt có chút khó coi. Có chuyện gì không hài lòng?"

Tần Cẩm Hạo mắt ung nhú lại, khoé mắt hiện lên một đường lãnh quang, môi mòng giương nhẹ: "Hoàng huynh quá lo lắng. Sắc mặt bồn vương khó coi không phải giả, chủ yếu là có một hoàng muội khiến người nhọc lòng a. Không nói một tiếng đã theo Mộ Khinh Ca chạy tới Duệ thành, mấy ngày này bồn vương cùng mẫu phi đều rầu nát tâm."

"Trường Nhạc thật quá hồ nháo." Tần Cẩm Tu cười lạnh liên tục. Ánh mắt nhìn Tần Cẩm Hạo giấu giếm sát khí.

Hai người đấu khẩu, âm thầm đấu pháp, ai cũng không nhường bước.

Đối với Tần Cẩm Hạo, tuy tổ tôn Mộ Hùng không thể chết ở Duệ thành, làm hắn cảm thấy thất vọng. Nhưng hắn không phải là không có cơ hội. Dù sao, giữa hắn và Mộ gia, còn có Trường Nhạc tăng quan hệ này không phải sao?

Ngược lại Thái tử...

Nếu Mộ Hùng biết là phe Thái tử âm thầm tính toán, nói không chừng, Mộ Hùng luôn bảo trì trung lập, cũng sẽ phản chiến đến bên phe hắn.

Trong lòng tính kế một phen, Tần Cẩm Hạo cảm thấy kết quả hôm nay không phải quá khó tiếp nhận, tức khắc khoé miệng giương lên cười đắc ý.

Tươi cười kia, kích thích sát ý trong lòng Tần Cẩm Tu, sắc mặt lại âm trầm vài phần.

Lúc này, sau lưng hai người, truyền đến một hồi tiếng vỗ ngựa.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mộ Liên Dung tư thế hiên ngang, cưỡi ngựa mang theo hộ vệ xuất hiện.

Tần Cẩm Tu mím môi không nói, ánh mắt Tần Cẩm Hạo vừa chuyển, chủ động cười ngửa đi qua, đối với Mộ Liên Dung lễ phép nói: "Dung cô cô."

Mộ Liên Dung rũ mắt gạt đầu: "Duệ Vương." Tiếp theo, nàng lại hướng vị trí Tần Cẩm Tu hô một tiếng: "Thái tử điện hạ."

Tần Cẩm Tu nỗ lực điều chỉnh tốt tâm tình của mình, lộ ra một mặt cười ôn nhuận, ôn hoà có lễ nói: "Dung cô cô, người đã đến rồi."

Mộ Liên Dung thần sắc bất động, chỉ là đối với hai vị hoàng tử gạt đầu, liền mang theo người đứng phía sau bọn họ, chờ đợi phụ thân và chất nhi trở về.

Lần chiến đấu này, nàng cơ hồ không thu về được tin tức Duệ thành.

Dị thường như vậy, sớm đã làm nàng nổi lên hoài nghi. Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn âm thầm thu thập chứng cứ, chính là muốn tìm độc thủ sau lưng chân chính hãm hại Mộ gia.

Mà hiện giờ, người nàng xác định, vừa vặn ở ngay trước mắt.

Hai vị hoàng tử này đối với ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi, đều làm nàng hoài nghi. Ngay ở hôm qua, hoàng đế hạ xuống một đạo thánh chỉ giáng tội, thay nàng chỉ rõ hung thủ thật sự.

Mộ Liên Dung lặng yên không tiếng động nâng mắt lên, dừng tại chỗ yếu hại sau lưng Thái tử.

Đại thù lần này, cùng với mẫu thân, nhị ca năm đó ngoài ý muốn bỏ mình, đại ca ly kỳ chết trận sa trường, không thể nghi ngờ đã chết. Nàng đoán được kẻ làm chủ sau màn, lại không có chứng cứ, như thế nào chính tay đâm kẻ thù?

Mộ Liên Dung hạ mắt, hơi hơi nhú mày.

Con người giấu trong lòng mi thật dài chiết ra hận ý nồng đậm. Nhưng giữa ánh mắt lưu chuyển, lại ảm nhẫn xuống.

"Mộ gia, tuyệt không làm quân phản quốc!"

Mộ Hùng đã từng chém đinh chặt sắt một câu, hôm nay lại giống như gong xiềng, khiến Mộ Liên Dung cảm thấy hô hấp khó chịu. Mộ gia, trung can nghĩa đảm, đôi lại được cái gì?

Tay gắt gao nắm chặt dây cương, khoé miệng Mộ Liên Dung vẫn duy trì nụ cười hiền lành, không để sát khí quanh thân tiết ra.

"Tới! Tới!"

Trong đám người, đột nhiên nổi lên xôn xao.

Phụ thân! Ca nhi!

Thân nhân cốt nhục, làm Mộ Liên Dung tạm thời buông xuống cừu hận, giương mắt hướng tới cửa thành. Nội tâm kích động, thông qua đôi mắt toát ra.

Con đường ngoài thành, đội ngũ dần dần xuất hiện trong tầm mắt, hấp dẫn lực chú ý mọi người.

Nhưng khi đội ngũ này đến gần, trong đám người lại phát ra âm thanh nghị luận mãnh liệt.

Minh tề (*) đầy trời, theo gió phiêu lãng.

Tựa như bông tuyết, trong nháy mắt lan tràn tới ngoài thành Lạc Đô.

(*) Tiên âm phủ.

Binh lính trở về, không có sự cao hứng bùng bùng đánh thắng trận. Ngược lại đều trầm mặc, cả đội quân đều tản mát ra một loại bi thương nồng đậm.

Thậm chí trong đội ngũ, trên tay phải mỗi một binh sĩ, đều buộc một cây màu trắng. Sọt tre trên lưng, đều để từng cái binh sứ màu đen.

Mộ gia quân theo Mộ Hùng từ Duệ thành hồi Lạc Đô báo cáo, chỉ có năm ngàn người.

Trên lưng năm ngàn người này, người người đều như thế. Những cái sọt tre, những cái binh sứ kia, làm cho tất cả mọi người tò mò.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vì sao, Mộ gia quân lần này đắc thắng trở về, lại không giống như lúc trước?

Minh tề bay trong không trung, hướng tới phương hướng Tàn Cẩn Hạo và Tàn Cẩn Tu.

Một ít roi trước người bọn hắn, một ít roi trên người bọn họ.

Tàn Cẩn Hạo một tay vươn ra, bắt được minh tề hướng tới mình, nhủu nhủu mảy, đem minh tề vò thành một cục, ném đi. Mà Tàn Cẩn Tu thì phẩy tay áo một cái, sắc mặt xanh lét quét minh tề quấy rối.

Mộ Liên Dung phía sau bọn họ, hơi hơi ngửa đầu, nhìn một trời mưa minh tề, đau thương trong lòng hiện lên, trong mắt nhanh chóng dâng lên một tầng sương.

Nàng tựa hồ thấy được bên trong minh tề lộ phí âm phủ này, cảm nhận được, thấy được trận chiến thảm khốc.

Những cái binh sứ bên trong sọt tre kia, người khác nhìn không ra, nàng chỉ cần liếc liền nhận ra đó là binh tro cốt chứa thi cốt của binh sĩ Mộ gia quân.

"Phụ thân, mang bọn họ về tới!" Mộ Liên Dung ngực chấn động, hốc mắt phỉếm hồng.

Bốn phía, một mảnh yên tĩnh.

Tựa hồ bị bầu không khí đau thương này lây nhiễm.

Đại quân năm ngàn người, từ cửa thành đi vào, ngoại trừ tiếng vó ngựa, không có âm thanh nào khác.

Mộ Hùng đứng đầu quân, cưỡi ngựa đi ở đằng trước.

Thần sắc ông nghiêm túc, tang thương trong mắt hồ, mang theo một loại tình cảm phức tạp.

Cánh tay phải của ông đồng dạng cũng cột vải trắng, không bởi vì thân phận mà khác. Bên cạnh ông, trên một con ngựa khác, là Mộ Khinh Ca một thân hồng y nhanh nhẹn.

Trên cánh tay bên hông nàng, cũng là vải trắng quấn quanh.

Ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, thập phần trầm tĩnh. Trong con người nhiếp đoạt hồn phách, bình tĩnh không gợn sóng, lại cất dấu sắc bén vô cùng.

Sau lưng nàng, là Trường Nhạc công chúa Tàn Diệc Dao, tiếp đến, là năm trăm thân vệ của nàng.

"Là Tiểu tước gia!" Hoa Nguyệt sau lưng Mộ Liên Dung đuổi cổ ra hô. Áu Hà bên người nàng thấy Mộ Khinh Ca bình an vô sự, cũng lộ ra sắc mặt mừng rỡ.

Hai người bọn họ được lưu lại bên cạnh Mộ Liên Dung, những ngày này chờ đợi lo lắng, tâm vẫn treo lên, cuối cùng cũng để xuống.

Mộ Liên Dung nhìn thấy Mộ Khinh Ca bên người Mộ Hùng, nàng ngưng mắt, thì thào nói: "Ca nhi, hình như có chút không giống."

Áu Hà và Hoa Nguyệt vừa nhìn, đáy mắt đều có chút nghi hoặc.

Tiểu tước gia không giống sao?

Chương 112: Các người không phục, ta cũng không phục (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Hu --!" Ngựa Mộ Hùng đi tới trước mặt Mộ Hùng, mới dừng lại.

Mộ Hùng ánh mắt lảng lẽ, trên người hai người đảo qua, nhàn nhạt ôm quyền nói: "Thái tử, Duệ vương."

Thái độ ngạo nghễ này, khiến trong lòng Tần Cẩn Tu không vui, lại ngại hoàn cảnh, không thể không kéo ra nụ cười ôn nhu: "Lão công gia vất vả."

Tần Cẩn Hạo nhìn Tần Cẩn Tu khẽ cười lạnh, hai tay ôm quyền nói: "Bổn vương ở đây chúc mừng lão công gia đại thắng trở về, vì danh hào chiến thần Tần quốc ta, thêm một bút quang huy."

Khen tặng vừa ra, lại không có làm tâm tình Mộ Hùng chuyển tốt.

Ông thần sắc hờ hững: "Duệ Vương quá khen. Thắng lợi này, không phải dựa vào Mộ Hùng ta, mà là ngàn ngàn vạn vạn Mộ gia quân hi sinh chiến đấu."

Tần Cẩn Hạo khoé miệng co lại, nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo.

Duệ Vương ăn một, khiến tâm tình Thái tử chuyển biến tốt lên. Hắn lộ ra tươi cười tuần tú, nhìn không ra nửa phần thô bạo: "Lão công gia, phụ hoàng trong cung vì ngài chuẩn bị tốt tiệc tẩy trần, thỉnh lão công gia theo bốn thái tử vào cung."

"Chậm." Mộ Hùng ngăn lại đề nghị của Tần Cẩn Tu.

Đối với an bài của vị kia trong cung, cũng không tạ ơn, không cự tuyệt. Ông nhìn Mộ Liên Dung, lớn tiếng nói: "Liên Dung."

Mộ Liên Dung lập tức cười ngửa về phía trước, thần tình đồng dạng nghiêm túc: "Phụ thân."

Thanh âm nữ nhi, làm trong mắt bình tĩnh của Mộ Hùng, có một tia vết nứt. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa ông không thể thấy nữ nhi của mình.

Cổ nén chua xót trong lòng, Mộ Hùng trầm giọng nói: "Bệ hạ chỉ cho phép năm ngàn người Mộ gia quân trở về báo cáo, trên lưng bọn hắn, chính là tro cốt liệt sĩ đã hi sinh bảo vệ Tần quốc, thù hận dân chúng Tần quốc ta. Người muốn an bài thích đáng, trước đem những linh hồn liệt sĩ an táng tốt, thông tri người nhà bọn họ. Bọn họ, không hồ là lang nhai Tần quốc ta, không hồ là dừng sĩ Mộ gia quân ta!"

Mộ Hùng nói, khiến bá tánh đứng xem rốt cuộc biết những cái bình sứ trong sọt tre dùng làm gì.

Vui sướng vì thắng trận trên mặt bọn họ, dần thu liễm. Trong đám người, truyền đến mơ hồ tiếng khóc.

"Vâng! Liên Dung không làm nhục mệnh!" Mộ Liên Dung cố nén xúc động rơi lệ, đồng ý.

Năm ngàn người, sau lưng mỗi người đều đeo bốn năm cái bình sứ. Cộng lại, cũng chừng hai vạn người. Đây còn là thi cốt có thể tìm về, vậy còn những thi cốt không tìm được, có phải đều táng thân trong bụng thú tộc?

Suy đoán này, không chỉ Mộ Liên Dung biết, dân chúng bốn phía cũng biết.

Trong lúc đó, tại cửa thành Lạc Đô, bị loại cảm xúc bị thống bao trùm.

Khiến Tần Cẩn Tu và Tần Cẩn Hạo trong đó không thể không thu liễm tâm tư mình, đặc biệt là Tần Cẩn Tu. Hắn đối với phản ứng như vậy cảm thấy phần nợ, chuyện Mộ gia quân, hẳn rõ ràng nhất.

Theo hắn thấy, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần có thể giết Mộ Hùng, hi sinh một ít Mộ gia quân thì có là gì? Thế nhưng, lời nói Mộ Hùng, còn có phản ứng dân chúng bốn phía, khiến hắn có cảm giác chột dạ.

"Hoàng huynh, người nói, nếu dân chúng biết nội tình khiến Mộ gia quân tổn thất thảm trọng, bọn hắn sẽ thế nào?"

Bên tai Tần Cẩn Tu, đột nhiên truyền đến âm thanh rất nhỏ vui sướng khi người gặp họa.

Tần Cẩn Tu biến sắc, ánh mắt tàn nhẫn nhìn Tần Cẩn Hạo, âm u nói: "Bản thái tử không biết người đang nói cái gì."

Tần Cẩn Hạo nghiêm ngắc cười: "A? Hoàng huynh không biết thì thôi."

Dứt lời, khoe miệng hắn gọi lên một mặt hình cung nhàn nhạt. Phản ứng dân chúng càng lớn, hắn càng thêm vui vẻ. Hắn giống như trong tay lại có thêm một kiện bất lợi cho Thái tử.

"Lão công gia, con của ta đâu? Hắn có trở về không?"

Trong đám người, một cụ lão lao ra, nước mắt tuôn đầy mặt nhìn Mộ Hùng, trong hai mắt già nua tràn đầy chờ mong.

Mộ Hùng mím môi trầm mặc. Ông cũng không biết, nhi tử lão còn sống hay không.

"Lão công gia, còn có nhi tử ta!"

"Lão công gia, con của ta còn sống không!"

Thanh âm hỏi thăm bốn phía dần dần nổi lên, lấy danh của Mộ gia quân, Tần quốc có bao nhiêu hài tử gia đình, đều gia nhập trong đó? Mộ Hùng không có khả năng nhận thức từng người, cũng lý giải tâm tình những người này.

Ông gợn tay trấn an: "Mọi người đừng nóng vội, tuy lần này chúng ta mất đi không ít lang nhi, những vẫn còn có rất nhiều người như cũ đóng tại biên quan Duệ thành. Từ ngày mai, sẽ có người liên hệ với mọi người, xác định con của các người hiện tại thế nào."

Nghe được Mộ Hùng nói, bá tánh bốn phía cảm xúc dần bình ổn. Bọn họ chờ đợi, hài tử mình còn sống, những binh sĩ đó đều không phải hài tử bọn họ.

"Lần này, vốn không nên có thương vong lớn như vậy." Lúc cảm xúc mọi người hoà hoãn lại, một thanh âm lạnh lùng đậm nhạt đột nhiên vang lên.

Bốn phía bởi vì câu nói này lần nữa an tĩnh.

Mộ Khinh Ca cười ngựa chậm rãi đi ra, hướng phía Tần Cẩn Tu.

"Đó là ai?"

"Hình như là Mộ phủ Tiểu tước gia."

"Hắn tại sao ở đây? Chẳng lẽ hắn cũng đi tham chiến sao?"

"So với cái này, ta càng muốn biết hàm nghĩa trong lời hắn."

Đám người đều nghị luận.

Mà trong lòng Tần Cẩn Tu bởi vì Mộ Khinh Ca tới gần mà trở nên khẩn trương. Tần Cẩn Hạo vui vẻ nhìn Tần Cẩn Tu chật vật, tự nhiên sẽ không nói chuyện.

Lúc này, ánh mắt hắn nhìn Mộ Khinh Ca, mang theo điểm tán thành. Tựa hồ kẻ âm thầm ái mộ hắn, cũng không phải quá đáng ghét.

Ngựa Mộ Khinh Ca dừng trước mặt Tần Cẩn Tu, ánh mắt nàng lạnh lẽo, khoe miệng hơi giương, hài hước nói: "Thái tử điện hạ, ngài không có gì muốn nói sao?"

"Mộ Khinh Ca người có ý gì?!" Tần Cẩn Tu trong lòng cả kinh, lạnh lùng nói.

Hắn tựa hồ cảm nhận được dân chúng xung quanh dùng ánh mắt ngờ vực.

"Cần rồi!" Hộ vệ Thái tử đột nhiên quát.

Mộ Khinh Ca liếc nhìn hắn, ánh mắt lại trở về trên người Tần Cẩn Tu, nụ cười mang theo hàn khí: "Điện hạ phản ứng lớn như vậy làm gì? Bồn tước gia chỉ muốn hỏi Thái tử điện hạ, có biết tung tích Hàn Thịnh không."

"Hàn Thịnh không phải là cựu cựu Thái tử sao?"

"Tiểu tước gia này hỏi tung tích quốc cựu làm cái gì?"

"Đúng vậy! Sao lại kéo Hàn quốc cựu vào rồi?"

Dân chúng xung quanh, một mảnh khó hiểu.

Nhưng mấy người thân phận tôn quý ở đây, vừa nghe đã hiểu ý tứ trong miệng Mộ Khinh Ca.

"Người tìm hán làm gì?" Tần Cẩm Tu trầm mặt hỏi.

Mộ Khinh Ca quỹ dị cười, thanh âm nhẹ hẫng, lại truyền vào lỗ tai bá tánh dân chúng: "Bỏ tước gia tìm hán, tự nhiên là muốn hỏi một chút... Thời điểm lúc Mộ gia quân ta liều chết chống cự thú tộc tiến công, hán vị Đốc quân đại nhân này đang làm cái gì? Vì sao Mộ gia quân ta ở tiền tuyến kháng địch, lại lương thảo không có, tay cầm cùn khí chém giết cùng Thú tộc?"

Oanh --!

Nội tình vừa nói ra, lập tức dậy lên sóng to gió lớn.

Bá tánh sau khi khiếp sợ, đều lộ ra thần sắc phẫn nộ.

Mà năm ngàn Mộ gia quân, bao gồm Mộ Hùng, đều duy trì trầm mặc. Nhưng ai cũng nhìn ra được, trong sự trầm mặc này là gió lốc cuồng bạo.

Tần Diệc Dao đứng trong Mộ gia quân, thấy hai vị hoàng huynh của mình, nàng không có lộ diện.

Thân phận nàng có chút miễn cảm. Cùng theo Mộ Khinh Ca tới Duệ thành đã là hành vi lớn mật rồi, lúc này nàng mà đứng ra, không biết sự tình sẽ phát triển thế nào.

Nhớ tới Mộ gia quân lúc đó thảm thiết bị trắng, đầy mắt Tần Diệc Dao hiện lên bi thương.

Nàng là người tự mình trải qua trận chiến này, nếu không phải có kì binh Mộ Khinh Ca, không phải hán cái khó ló cái khôn, dùng thi thể thú tộc no bụng, chỉ sợ nàng cũng sẽ bị vây chết ở Duệ thành.

Cho nên nàng không có bất kỳ lập trường gì đi ngăn cản chuyện Mộ Khinh Ca muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Các người không phục, ta cũng không phục (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thậm chí nếu không phải ngại thân phận, nàng rất muốn chính tay đâm đầu sỏ gậy tội kia!

Nghị luận bốn phía, làm sắc mặt Tần Cẩm Tu khó coi. Hàn Thịnh là cứu cứu hán, nếu lời đồn đại này truyền ra, đối với hán mang đến bao nhiêu ảnh hưởng?

Nghĩ đến hậu quả này, ánh mắt hán nhìn Mộ Khinh Ca nhiều hơn vài phần oán hận sát ý.

"Hàn Thịnh đốc quân bất lợi, sau khi trở về đã bị phụ hoàng nghiêm trị." Tần Cẩm Tu lạnh lùng nói.

"Nga? Bệ hạ nghiêm trị thế nào?" Mộ Khinh Ca tiếp tục ép hỏi.

Tần Cẩm Tu chau mày, không muốn trả lời.

Mộ Liên Dung lại đúng lúc mở miệng: "Bệ hạ phạt hán hạ xuống hai cấp, phạt ba năm bổng lộc, bệ môn tư quá một năm."

Lời nàng nói, khiến đám người càng thêm phẫn nộ.

Mà Mộ Khinh Ca lại cười.

Nàng cười đến điên cuồng, cười đến khiến người khó sở. Cũng lúc đó quay đầu nhìn lại, Mộ Khinh Ca nhìn Mộ Hùng, cười hỏi: "Gia gia, người xem. Tính mạng mấy vạn tướng sĩ Mộ gia quân ta, giá trị chẳng qua chỉ là bị xuống hai cấp, ba năm bổng lộc, một năm bệ môn tư quá."

Mộ Hùng thống khổ nhắm mắt, trên mu bàn tay nổi lên gân xanh, cho thấy tâm tình ông giờ phút này.

"Chúng ta không phục!!!"

Trong Mộ gia quân, đột nhiên cùng hô lên.

"Không phục! Không phục!" Trong đám người, cũng có người cùng theo giọng hô to.

Tươi cười trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Khinh Ca vừa thu lại, lãnh ý trong mắt hiện ra: "Các người không phục, bốn tước gia cũng không phục!" Giọng khắc này, nàng toả sáng chói mắt, khiến người không dời được ánh mắt.

Tần Cẩm Hạo nhìn thấy có chút ngây dại, trong lòng dâng lên ý niệm: Nếu hắn là nữ tử, thật tốt bao nhiêu?

"Mộ Khinh Ca người muốn làm cái gì?" Tần Cẩm Tu sắc mặt khó coi quát.

Mộ Khinh Ca chuyển mắt, ánh mắt băng lãnh dừng trên người hắn: "Thái tử từ trước đến nay lấy nhân nghĩa trị quốc, Thái tử nho nhã tuấn tú, chẳng lẽ hung thủ là cứu cứu ngài, nên muốn bao che hắn sao?"

Tần Cẩm Tu cứng đờ, cảm nhận được ánh mắt bất thiện xung quanh, kiên trì nói: "Phụ hoàng đã nghiêm trị hắn, người không thể xằng bậy!"

"Nghiêm trị? Các người gọi cái này là nghiêm trị, ta thấy chưa đủ!" Mộ Khinh Ca ánh mắt sắc bén như đao quét qua: "Mặc Dương, dẫn người đi thỉnh Hàn Quốc cứu!"

"Vâng!" Mặc Dương bước ra khỏi hàng lĩnh mệnh, mang theo trăm người thân vệ đội, gọn gàng lưu loát rời đi.

Tần Cẩm Tu trong lòng hoảng hốt, nhìn về phía Mộ Hùng hô: "Lão công gia, Mộ Khinh Ca làm vậy như thế, chẳng lẽ người mặc kệ không quản sao?"

Đáng tiếc, Mộ Hùng chỉ nhắm mắt, nhíu mày, không để ý tới.

Mộ Khinh Ca chăm chọc nhìn Tần Cẩm Tu, như đang xem một kẻ đàn độn.

Mấy vạn Mộ gia quân chết oan, nhất định phải có người ra tính tiền. Hàn Thịnh, thoát khỏi sao? Trong lòng Mộ Khinh Ca biết rõ, kẻ sau lưng không phải Hàn Thịnh, nhưng nàng không ngại thu tiền lãi trước.

Sớm muộn có một ngày, nàng sẽ hoàn toàn lấy lại công đạo. Hơn nữa, ngày đó, nàng cảm giác được sẽ không quá lâu.

Rất nhanh, Hàn Thịnh đã bị Mặc Dương lôi tới.

Y phục hắn vì gãy giữa mà trở nên lộn xộn, sắc mặt trắng bệch hoảng sợ. Tựa hồ đám người này nhảy vào phủ đệ hắn, đã thương thị vệ trong phủ hắn, cưỡng ép hắn mang tới đây, hắn liền đoán được cái gì.

Khi hắn thấy được cờ xí Mộ gia quân, còn có Mộ Hùng ngồi trên lưng ngựa, trong lòng tuyệt vọng.

Hai mắt hắn hoảng sợ loạn chuyển, lúc nhìn thấy Thái tử điện hạ, hắn như thấy được cọng cỏ cứu mạng, hô lên: "Điện hạ cứu ta!"

Sắc mặt Tần Cẩm Tu âm trầm như nước.

Cứu? Hắn cứu thế nào? Mộ Hùng căn bản là mặc kệ Mộ Khinh Ca làm vậy, dân chúng xung quanh càng đang nhìn chằm chằm. Hắn có thể vì cứu ông ta, mà đem cả mình góp vào sao?

Tần Cẩm Tu cúi đầu phân phó vài câu với thị vệ. Người sau, lập tức giục ngựa hướng phía hoàng cung.

Giờ phút này có thể cứu Hàn Thịnh cũng chỉ có hoàng thượng.

Tần Cẩm Tu một bên mong lá gan Mộ Khinh Ca đừng quá lớn, một bên mong thị vệ hắn tranh thủ thời gian mang hoàng mệnh đến, ngăn cản hết thảy.

Nhất cử nhất động của hắn, Mộ Khinh Ca đều xem trong mắt.

Nhưng nàng không quan tâm.

Lưu loát tiêu sái nhảy xuống lưng ngựa, Mộ Khinh Ca đáp xuống đất, nắm vạt áo Hàn Thịnh, đối với dân chúng nói: "Vị này, tất cả mọi người đều nhận thức. Hắn chính là quốc cứu Tần quốc ta, là đốc quân đại nhân cho trận chiến lần này. Nhưng mà, vị đốc quân đại nhân này, không ở tiền tuyến đốc chiến, mà là tự nguyện nhận nhiệm vụ thúc giục quân nhu lương thực, trốn trong Hán thành. Nghe nói, vị Đốc quân đại quân ở Hán thành trôi qua thập phần tiêu dao khoái hoạt, mỗi ngày rượu ngon mỹ thực mỹ nhân hầu hạ. Còn Mộ gia quân?"

Ánh mắt nàng sắc bén đảo qua Hàn Thịnh xui xẻo dưới đất, cười lạnh nói: "Mộ gia quân dùng thân thể huyết nhục của mình ngăn cản thú tộc tiến công, không có lương thực, cầm cùn khí chém giết thú tộc. Các người có biết, binh sĩ chúng ta cuối cùng dùng cái gì làm vũ khí không? Dùng răng! Dùng răng của bọn họ đi đối kháng thú tộc, như mảnh thú liệu linh tính mạng! Bọn họ đến cùng là vì ai? Tướng sĩ không có được vật trị liệu, không muốn liên lụy đại quân, vì đại quân kéo dài thời gian, mang theo thương thế ra thành, dùng mạng ngăn cản thú tộc tiến công. Bởi vì, bọn họ tin tưởng, triều đình sẽ đưa quân nhu tới. Nhưng đến cuối cùng, chiến đấu kết thúc, chúng ta vẫn không nhìn thấy bóng dáng vị Hàn đốc quân này. Phải người nghe ngóng mới biết được, hắn sớm đã từ Hán thành trốn về Lạc Đô. Các người nói, tội kẻ này nên xử trí thế nào, mới có thể không phụ lòng mấy vạn anh linh?"

"Giết hắn đi!"

"Róc xương róc thịt!"

"Lăng trì xử tử!"

"Ném hấn vào Tần Lĩnh, khiến hấn ném thử tư vị vạn thú gặm ăn!"

Mộ Khinh Ca nói, đem phần nộ trong lòng dân chúng bùng nổ. Bọn hấn không nghĩ tới, những tướng sĩ bảo hộ bọn hấn là thắng lợi như vậy. Những hình ảnh vô cùng thê thảm kia, tựa như hiện lên trong mắt mỗi người, khiến bọn họ từng người đồng cảm giống như bản thân cũng cùng trải qua.

"Đánh chết hấn!"

Một quả trứng gà từ đằng xa ném tới, chuẩn xác rơi vào mặt Hàn Thịnh, chia năm xẻ bảy.

Ngay sau đó, vô số trứng thối lá cải đều ném vào Hàn Thịnh. Trong đó, dân chúng có thân nhân ở Mộ gia quân là phản ứng mãnh liệt nhất.

Phảng phất, Hàn Thịnh chính là kẻ thù thí thân bọn họ.

Hình ảnh điên cuồng, khiến Tần Cẩm Tu không tự chủ lui về phía sau. Ngay cả Tần Cẩm Hạo cũng thu hồi tâm tư quan sát lúc trước, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn Mộ Khinh Ca chói mắt giữa đám người.

Đây tuyệt đối không phải là Mộ Khinh Ca hấn quen thuộc!

Mộ Khinh Ca không nên nói ra những lời này, không có quyết đoán như vậy, càng không có mê người loá mắt như thế...

Phản ứng của dân chúng, khiến khoé miệng Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng gọi lên.

Nàng xách theo Hàn Thịnh trực tiếp nhảy lên đài cao trên đường cái, nhìn xuống mọi người.

Bá tánh vây xem, còn chưa kịp suy nghĩ Tiểu tước gia hoàn hảo khi nào có được thân thủ lưu loát như vậy, liền thấy nàng một tay bắt lấy đai lưng Hàn Thịnh, đem hấn giơ lên cao.

Hàn Thịnh bị dọa vỡ mật, cổ họng la lớn: "Người không thể giết ta! Ta là mệnh quan triều đình! Giết hại mệnh quan triều đình là tử tội!"

Mộ Khinh Ca chỉ chăm chọc cười.

Nàng cao giọng nói: "Tất cả mọi người đều nói hấn đáng chết, như vậy hôm nay Mộ Khinh Ca ta, Mộ phủ tiểu tước gia, liền thay trời hành đạo!" Tức khắc, cánh tay nàng đột nhiên phát ra lục quang, tập kích Hàn Thịnh.

Phanh --!

Một tiếng bạo tạc nổ tung vang lớn giữa không trung, thân thể Hàn Thịnh trong nháy mắt nổ tung, huyết nhục như pháo hoa bắn ra vung vãi bốn phía. Mộ Khinh Ca đứng trong đó, nhưng không bị huyết nhục lây dính mây may.

Trong huyết vũ, lục quang chói mắt toàn bộ hiện ra, khiến người không dám nhìn thẳng.

"Lục cảnh!" Trong mắt Tần Cẩm Hạo mãnh liệt co lại, không thể tin những gì mắt thấy.

Tần Cẩm Tu càng là ghen hống bị một màn trước mắt dọa sợ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Giải trừ hôn ước (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

"Lục cảnh! Tiểu tước gia cư nhiên là lục cảnh cao thủ!"

"Trời ạ! Trước kia ta còn mắng sau lưng hấn là phế vật. Mười lăm tuổi lục cảnh, hấn là phế vật, chúng ta là cái gì?!"

"Một cọng phé vật đều không phải!"

"Yêu trung hùng kiếm trường tam xích, quân gia nghiêm từ tri bất tri."

"Có ý tứ gì? Nói tiếng người."

"Chính là 'Người trâu như vậy, người trong nhà có biết không', vô học!"

"..."

"Thánh chỉ đến!"

Thánh chỉ Hàn Thịnh chờ mong cứu mạng cuối cùng đã tới, nhưng mà cũng vô dụng. Hắn đã hoá thành một đoàn thịt nát, nghe không được, nhìn không thấy.

"Thánh chỉ đến!" Ngự lâm quân trong tay gươm cao Thánh chỉ chạy băng băng đến, thật vất vả chui vào đám người, lại không thấy bóng dáng Hàn Thịnh.

Hắn tìm kiếm một phen, không khỏi nói thảm: "Người đâu?"

Mộ Khinh Ca sớm đã thu liễm mũi nhọn khoanh tay đứng, đứng trước ngựa Mộ Hùng, nhìn xem nhất cử nhất động của Ngự lâm quân, khoé miệng ẩn ẩn giương lên cười lạnh nửa mai.

"Thái tử điện hạ!" Thị vệ được Tần Cảnh Tu phái đi Đông cung viện binh, lúc này cũng chạy trở về, vội vàng hướng chủ tử phục mệnh.

Nhưng, hắn thấy lại là Tần quốc Thái tử toàn thân phát run, bị cái gì đó dọa sợ.

Ngự lâm quân trái phải không thấy người, nhũn mảy nhìn về phía Mộ Hùng hỏi: "Lão công gia, xin hỏi Hàn quốc cứu người đâu?"

Mộ Hùng sắc mặt trầm tĩnh nghiêm túc, môi mím chặt tựa hồ không tính toán mở ra.

Mộ Khinh Ca đứng phía trước, nét cười trên khoé miệng càng sâu, tà tứ cuồng quyền, chỉ vào huyết nhục quanh thân nói: "Hàn quốc cứu ở chỗ này, vị tướng quân này không thấy sao?"

Ngự lâm quân tướng quân sững sờ, rốt cuộc thấy rõ thứ Mộ Khinh Ca chỉ.

Huyết nhục mơ hồ văng khắp nơi, còn có mảnh vỡ y phục quý giá, làm hắn không khỏi có một phỏng đoán kinh khủng. Đồng tử mãnh liệt co rút, sắc mặt đột biến, lạnh giọng hỏi: "Mộ tiểu tước gia, các người đã làm gì Hàn quốc cứu?"

Mộ Khinh Ca câu môi cười lạnh, ánh mắt lạnh lạnh, không chút nào sợ hãi nói: "Hàn quốc cứu thẹn trong lòng, không dám sống tạm hậu thế, tự nhiên đi bồi mảy vạn Mộ gia quân táng thân Duệ thành ta."

"Người! Giết hắn!" Ngự lâm quân tướng quân lập tức trừng lớn hai mắt. Hắn vừa dứt lời, một đám Ngự lâm quân đi theo sau mãnh liệt rút bội đao bên hông, chỉ vào Mộ Khinh Ca.

Một động tác này, hoàn toàn chọc giận Mộ gia quân trầm mặc.

Đại quân năm ngàn, đồng loạt rút cương đao, chỉ về phía Ngự lâm quân.

Năm trăm thân vệ của Mộ Khinh Ca càng là nhanh chóng tập kết, bảo hộ hai bên tả hữu, về mặt hồ hững nhìn Ngự lâm quân.

"Hàn Thịnh đáng chết!"

"Hàn Thịnh không chết không đủ bình dân phần!"

"Tiểu tước gia giết rất tốt!"

"Tiểu tước gia chúng ta ủng hộ ngài!"

Bốn phía vang lên thanh âm ủng hộ, dần dần thống nhất. Bọn họ tự phát che trước người Mộ Khinh Ca, căm tức nhìn Ngự lâm quân từ trong nội cung.

Ngự lâm quân cũng bị kinh sợ tại chỗ, không dám có hành vi quá khích. Tướng quân dẫn đầu toàn thân căng thẳng, như lâm đại địch. Mà một đám Ngự lâm quân rút bội đao kia, tay nắm chặt chuôi đao cũng run nhè nhẹ, như muốn thu hồi.

Tướng quân dẫn đầu Ngự lâm quân trong lòng khiếp sợ: Phé vật Mộ phủ tiểu tước gia, khi nào đã có được dân tâm đáng sợ bức này?!

Hình ảnh như vậy, khiến không ít người rung động.

Có Mộ Hùng, Mộ Khinh Ca. Có Tần Diệc Dao đang ở trong Mộ gia quân, cũng có Duệ vương Tần Cảnh Hạo còn chưa tỉnh táo lại đã kích từ lúc Mộ

Khinh Ca là lục cảnh cao thủ.

Cũng có Thái tử Tần Cẩn Tu sớm bị hình ảnh máu tanh vừa rồi dọa sợ mất hồn phách.

Hắn sợ, không phải là Mộ Khinh Ca đột nhiên có dân tâm. Hắn lo lắng là, nếu để Mộ Khinh Ca biết rõ chuyện này đến tột cùng là xuất phát từ người nào, một đoàn huyết nhục vắng khắp nơi kia, chính là hắn sau này.

"Giết hắn đi! Giết hắn đi!" Đột nhiên, Thái tử giống như vừa tỉnh mộng, một bên co lại lùi ra sau, một bên chỉ vào Mộ Khinh Ca hô.

Mộ Khinh Ca chuyển mắt nhìn hắn, sâu trong con ngươi trong suốt mang theo mĩa mai cùng sát ý.

"Ai dám!" Mộ Hùng trầm mặc rồi cuộc bùng nổ.

Ông trừng mắt hổ, sát khí trên thân tản mát ra, lập tức chấn nhiếp toàn trường, ngay cả Tần Cẩn Tu cũng không dám ho he một tiếng.

Tướng quân Ngự lâm quân, nhũ mây nhìn một màn trước mắt, thập phần đau đầu.

Sớm biết chuyện xui xẻo này cứ nhiên khó giải quyết như vậy, hắn đã sớm né tránh. Nhưng bây giờ, coi như hắn muốn bứt ra, trong tay nắm thánh chỉ cũng làm cho hắn không đường thối lui.

Hạ quyết tâm, Tướng quân Ngự lâm quân ôm quyền đối Mộ Hùng nói: "Lão công gia, chuyện này đã vượt qua quản hạt của mặt tướng. Thánh chỉ trong tay mặt tướng, là thánh chỉ bệ hạ tuyên Hàn quốc cứu tiền cung. Hiện giờ Hàn quốc cứu không còn, chỉ sợ phải mời tiểu tước gia theo mặt tướng tiến cung một chuyến, tự mình hướng bệ hạ giải thích."

Mộ Khinh Ca cười lạnh không nói.

Mộ Hùng mất hổ lạnh lùng đảo qua Tướng quân Ngự lâm quân: "Về Hoàng thượng, lão phu ta đây sẽ tự đi giải thích, người trở về chuyển cáo bệ hạ, việc làm hôm nay của Mộ Khinh Ca là lão phu bày mưu đặt kế. Bệ hạ vì lão phu làm tiệc tẩy trần, nếu không hủy bỏ, lúc canh giờ đến, tổ tôn chúng ta sẽ đứng giờ trình diện."

Dứt lời, ông không để ý tới Tướng quân Ngự lâm quân có đáp ứng hay không, trực tiếp đối với Mộ Khinh Ca nói: "Ca nhi lên ngựa, chúng ta về nhà."

Khoé miệng Mộ Khinh Ca xẹt qua một tia ý cười, xoay người lên ngựa. Mộ Hùng mang theo người Mộ gia, Mộ gia quân hướng về Mộ phủ. Về phần Tần Diệc Dao, Mặc Dương từ lúc nhận được ám chỉ của Mộ Khinh Ca, đã mang theo người lặng lẽ hộ tống nàng về phủ Trường Nhạc công chúa.

Ngự lâm quân bất đắc dĩ, chỉ có thể thả người rời đi.

Lúc bản thân đang đau đầu nên trở về phục mệnh thế nào, hắn bỗng thấy được Duệ vương Tần Cẩn Hạo, vội vàng lại gần nói: "Duệ Vương điện hạ vẫn luôn ở đây, nói vậy cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, còn thỉnh điện hạ theo mặt tướng hồi cung, hướng Hoàng thượng thuật lại."

Tần Cẩn Hạo nghiêm mặt, hắn phát hiện mình tựa hồ nghĩ sai một chuyện.

Mộ Khinh Ca cứ nhiên che giấu sâu đến vậy?

Nhìn thoáng qua Thái tử bị vây trong sợ hãi, ánh mắt hắn loé lên, đối mặt với thỉnh cầu của Tướng quân Ngự lâm quân, gật đầu đáp ứng.

...

Trở về Mộ phủ, được Âu Hà và Hoa Nguyệt hầu hạ, Mộ Khinh Ca rửa mặt chải đầu, thay đổi một thân hồng bào sạch sẽ, đi tới thư phòng Mộ Hùng.

Mà chuyện phát sinh ở cửa thành, cũng lấy tốc độ thật nhanh truyền ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, đầu đường cuối ngõ đều biết chuyện Mộ Khinh Ca giận giết Hàn quốc cứu. Bộ dáng lúc đó của nàng, được miêu tả càng thêm khoa trương, khiến vô số người tán dương sùng bái.

Mà để cho người tò mò, chính là nàng vì cái gì đột nhiên từ một phế vật biến thành lục cảnh cao thủ?

Phải biết rằng toàn bộ Tần quốc, lục cảnh tuy không ít, nhưng ở độ tuổi đó, chỉ có một mình nàng. Quả thực chính là siêu cấp thiên tài, tuyệt đỉnh yêu nghiệt a!

Những tin tức này, thậm chí theo gió truyền vào nội viện bên trong Mộ phủ.

Khi Bạch Tịch Nguyệt từ Lục Chi biết được tin tức kia, bình hoa trong phòng đập nát, sắc mặt âm trầm khủng bố.

"Mộ Khinh Ca sao có thể là lục cảnh?" Bạch Tịch Nguyệt không muốn tin tưởng.

Nếu hắn là lục cảnh, vậy nàng đau khổ giấu giếm thiên phú kinh người là vì cái gì? Nàng lo lắng Mộ phủ thêm khát thiên phú của nàng, tâm tư bức bách nàng gả cho Mộ Khinh Ca, quả thực chính là chê cười.

Dựa vào thiên phú của Mộ Khinh Ca cộng thêm thân phận, tại Tần quốc không biết có bao nhiêu nữ tử nguyện ý ủy thân.

"Mộ phủ, Mộ Khinh Ca, các người giấu giếm ta thật tốt, che giấu thật sâu a!" Bạch Tịch Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Giải trừ hôn ước (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong thư phòng, Mộ Hùng đã gỡ xuống một thân khôi giáp, ngồi xuống trước án thư. Mộ Liên Dung thay ông châm trà, đứng ở bên người ông, thần sắc lạnh lùng.

Đột nhiên, cửa thư phòng bị đẩy ra.

Mộ Khinh Ca cất bước đi đến.

Tiến vào thư phòng, nàng tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống, bộ dạng không chút nào lo lắng.

Mộ Liên Dung nhìn nàng bộ dáng vân đạm phong khinh, nhú nhú mày, dùng lời nói đậm nhạt: "Người đứng là hoạ tinh, trên đường giết hoàng thân quốc thích, có biết là tội gì không?"

Mộ Khinh Ca nhướng mi, lạnh nhạt nói: "Con giết hoàng thân quốc thích sao? Con giết bất quá chỉ là một đào binh trên chiến trường mà thôi."

Bảng quơ giải thích, khiến Mộ Liên Dung chán nản. Nàng có chút cạn lời chuyển mắt nhìn phụ thân, oán trách nói: "Phụ thân người cũng mặc kệ tiểu tử này, tùy hắn làm bậy."

Nàng thừa nhận giết Hàn Thịnh rất hả dạ. Nhưng cái này sẽ mang đến phiền phức cho Mộ Khinh Ca.

Tiểu tử thú này không chỉ giết Hàn Thịnh, còn bại lộ thực lực của mình, không biết vị trong cung kia sẽ nghi kỵ thành cái dạng gì.

Mộ Hùng trong tay nắm chén trà, trầm mặc một hồi, ông nói: "Hàn Thịnh, giết rất tốt."

Mộ Liên Dung tức quá hoá cười, không khỏi hỏi: "Vậy kế tiếp làm sao bây giờ? Đem Khinh Ca trói vào cung cho vị kia nguôi giận? Còn có Hoàng hậu kia, Khinh Ca giết thân đệ đệ của nàng ta, còn không biết sẽ tức giận thành cái dạng gì, sau lưng đối phó Khinh Ca thế nào." Càng nói, nàng lại càng lo lắng, thật sự hận không thể đem Mộ Khinh Ca nhét vào trong ngực, tự mình bảo hộ.

Mộ Hùng nâng mắt, bình tĩnh nhìn Mộ Khinh Ca hỏi: "Ca nhi con có tính toán gì không?" Đã trải qua chuyện Duệ thành, ông đã sớm đổi với tôn nhi của mình lau mắt mà nhìn. Ông cảm thấy, Mộ Khinh Ca làm như vậy, sẽ không không nghĩ tốt đối sách. Vô luận thế nào, trước hết ông muốn nghe ý tưởng của tôn nhi.

Bị điểm tên, Mộ Khinh Ca câu môi cười, ánh mắt nhìn về phía gia gia và cô cô: "Không bằng, thừa cơ hội này, giải trừ hôn sự của con và Trường Nhạc công chúa."

"Người nói cái gì?" Mộ Liên Dung phản ứng kịch liệt.

Trường Nhạc công chúa mặc dù là người hoàng thất, nhưng tiếp xúc rồi, người cũng không tệ lắm. Tiểu tử này sao lại đem người mà ai cũng muốn lấy làm tức phụ đẩy ra ngoài?

Mộ Hùng không rõ nhú mày: "Vì cái gì?" Trường Nhạc công chúa nguyện ý mạo hiểm bởi tôn nhi của mình đến Duệ thành, tình nghĩa trong đó đến lão nhân như ông còn thấy được, tôn tử mình sao lại chẳng hề để ý?

Chẳng lẽ... Hắn vẫn còn nhớ thương Duệ Vương...

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt Mộ Hùng lập tức khó nhìn.

Vừa thấy sắc mặt Mộ Hùng, Mộ Khinh Ca liền hiểu ông nghĩ sai. Vợ nói: "Con giải trừ hôn ước, là vì công chúa suy nghĩ. Không quan hệ đến kẻ khác."

"Cái này là có ý gì? Chẳng lẽ gả vào Mộ phủ chúng ta, là ủy khuất Trường Nhạc công chúa sao? Huống chi, ta xem tình cảm công chúa đối với con rất

sâu." Mộ Hùng cau mày nói.

Mộ Liên Dung nghỉ hoặc nhìn cha mình.

Tiếp theo, Mộ Hùng đơn giản đem chuyện Tần Diệc Dao theo Mộ Khinh Ca đến Duệ thành, lập tức đem Mộ Liên Dung cảm động đến rối tinh rối mù.

Nàng không chút khách khí nói Mộ Khinh Ca: "Tiểu tử thú, công chúa đối với ngươi tình thâm nghĩa trọng, ngươi nếu dám phụ nàng, lão nương ta quyết không buông tha ngươi!"

Tình cảnh này càng tỏ càng đen, làm cho Mộ Khinh Ca thở dài, buông tay nói: "Chính vì thế, nên con mới nhất định phải cùng nàng giải trừ hôn ước." Lúc ở Duệ thành, nàng đã nhận ra tâm tư của Tần Diệc Dao đối với nàng.

Nếu nàng thật sự là nam tử, có Tần Diệc Dao thế tử như vậy, nàng cũng không chán ghét.

Nhưng nàng là thân nữ nhi hàng thật giá thật, sao có thể cưới Tần Diệc Dao? Nếu thật đem nàng cưới về, kia mới thật là hại cả đời nàng.

"Nói rõ ràng." Mây kiếm Mộ Hùng đã vịn lại thành nhúm.

Mộ Liên Dung cũng nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ nàng chính là nam nhân đệ nhất phụ lòng.

Hai người cùng bức bách, khiến Mộ Khinh Ca trong lòng thâm than. Rốt cuộc, nàng hạ quyết tâm, đứng dậy khỏi ghế, giơ tay tháo xuống khuyên tai màu tím bên tai trái.

Tức khắc, hình ảnh quý dị hiện lên trước mắt Mộ Hùng và Mộ Liên Dung.

Mộ Khinh Ca nguyên bản ngũ quan góc cạnh, trở nên nhu hoà. Dung nhan tuyệt mỹ càng tinh xảo, anh khí giữa mày không giảm, lại nhiều thêm vài phần vũ mị phong tình. Hầu kết lộ bên ngoài, cũng dần dần biến mất, địa phương nguyên bản tồn tại trở nên trơn bóng một mảnh. Dáng người cao ngất càng thêm hấp dẫn nhanh nhẹn, vô luận từ góc nhìn nào, đều là đường cong hoàn mỹ.

"Cái này... Cái này... Cái này..." Mộ Hùng nghẹn họng nhìn trần trời.

Mộ Liên Dung cũng là vẻ mặt ngốc trẻ nhìn xem người sống Mộ Khinh Ca trước mặt bọn họ đại biến.

Kháo!

Mộ Hùng mãnh liệt đứng lên, chỉ vào Mộ Khinh Ca, cả buổi không nói ra lời. Ai có thể nói cho ông biết, cháu trai êm đẹp của ông như thế nào biến thành cháu gái?

Đem biểu tình kinh sợ của họ nhìn vào đáy mắt, Mộ Khinh Ca nhún vai thờ dãi: "Như hai người thấy, con là nữ tử. Nữ tử thì như thế nào lấy vợ sinh con?"

Mộ Hùng hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt ghế, kích thích này quá lớn, ông cần phải hảo hảo tiêu hoá.

Cũng không phải là ông trọng nam khinh nữ, chỉ là cháu trai nuôi mười lăm năm, lại là nữ tử, làm ông khó có thể tiếp nhận mà thôi. Mười lăm năm này, ông thế nhưng đem cháu gái cho rằng cháu trai mà nuôi!

Đồng dạng khó có thể tiếp nhận có Mộ Liên Dung, nhìn ánh mắt của Mộ Khinh Ca, khó nói nên lời.

Nàng không thể tưởng được, tiểu hồn đản bị mình cả ngày hô "tiểu tử thú, tiểu tử thú", cư nhiên là thân nữ nhi, mà mình còn cả ngày ngóng trông nàng cưới vợ sinh con, vì Mộ gia khai chi tán diệt.

Một loại cảm giác bị chơi xỏ chạy ập lên não, khiến nàng thốt ra: "Tiểu hồn đản đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Mộ Khinh Ca bĩu môi, nàng cũng rất vô tội được không?

Lập tức, liền đem chuyện lúc trước Mộ Khinh Ca chính chủ giải thích cho nàng, lần nữa hướng hai vị Mộ gia thuật lại một lần.

Có lẽ, vị mẫu thân lai lịch thần bí kia của nàng, vì củng cố địa vị Mộ gia, không thể không đem nàng giả trang thành nam tử. Hoặc có lẽ, bọn họ vốn muốn sinh thêm một đứa con, tìm cái có lẽ có thể thay đổi thân phận, để cho nàng khôi phục thân nữ nhi.

Nhưng mà, kế hoạch không theo kịp biến hoá, Mộ phủ thiếu tướng quân Mộ Liên Thành, phụ thân Mộ Khinh Ca chết trận, làm cho kế tiếp không thể dựa theo kế hoạch.

Mẫu thân đi tìm thi thể phụ thân liền mất tích, đến nay không rõ sinh tử.

Lưu lại nàng, cũng chỉ có thể lấy thân phận tiểu tước gia, người kế thừa duy nhất Mộ phủ sống sót.

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca có chút may mắn. May mắn Mộ Khinh Ca chân chính kia không ngu ngốc chạy tới hướng Tần Cẩm Hạo ái mộ lộ thân phận,

nếu không thật không biết phải mang đến cho nàng bao nhiêu phiền toái.

Nghe xong Mộ Khinh Ca nói, Mộ Hùng thật lâu không nói nên lời, một đôi con ngươi tràn đầy tang thương, phiếm ra lệ quang.

Mộ Liên Dung cũng trầm mặc lại.

Vô luận quyết định như vậy, là đúng hay sai. Vì cái gì đều là Mộ gia, lại để cho hài tử Mộ Khinh Ca chỉ bất quá mười lăm tuổi đau khổ gánh lấy.

Hồi lâu, Mộ Hùng và Mộ Liên Dung đều đã tiếp nhận sự thật Mộ Khinh Ca là thân nữ nhi.

Bọn họ nhìn Mộ Khinh Ca một lần nữa đeo lên bông tai màu tím, từ thiếu nữ tuyệt sắc, biến thành thiếu niên lang yêu dã, trong lòng đều cảm thấy thần kỳ.

Mộ Hùng cảm khái nói: "Cũng không biết con dâu lớn đến cùng có lai lịch ra sao, lại có bí bảo như vậy."

"Xem cử chỉ dung mạo của đại tẩu không phải nhà bình thường có thể bồi dưỡng ra được, chỉ là nàng không muốn nói, chúng ta liền không hỏi nhiều thôi." Mộ Liên Dung cũng gật đầu đồng ý.

Đột nhiên, ánh mắt Mộ Hùng loé lên, nghiêm túc đối với Mộ Khinh Ca nói: "Ca nhi, thân phận của con nhất định phải giữ bí mật, không thể tùy ý tiết lộ ra ngoài."

Nếu bị vị trong hoàng cung kia biết, trực tiếp có thể lấy tội khi quân dò xét Mộ gia.

Ông không tham quyền quyền thế, nhưng nếu không có quyền thế, thì đó chính là lúc Mộ gia diệt vong. Những kẻ trong hoàng cung, chậm chạp không đối với một nhà bọn họ động thủ, còn không phải là cố kỵ chút quyền ấy trong tay ông sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Giải trừ hôn ước (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca hiểu rõ gât đầu, chuyện nàng là nữ tử, không cần Mộ Hùng đặc biệt nhắc nhở, nàng cũng sẽ không tuyên ra khắp nơi.

"Cho nên, lần này con giết Hàn Thịnh, hoàng đế bên kia khẳng định cần người giân. Khiến hấn hủy bỏ hôn ước, con xem hấn cũng không thể nào cam tâm tình nguyện gọi con là con rể. Chờ hấn hủy bỏ hôn sự của con và Trường Nhạc công chúa, gia gia lại chủ động đưa ra phạt con đến Duệ thành, chờ đến quan lễ mới có thể trở về." Mộ Khinh Ca nói ra kế hoạch trong lòng. Dù sao nàng thấy hoàng đế thích phạt cảm tức như vậy, hành vi phạm tội của Hàn Thịnh như thế, chẳng qua chỉ phạt hạ cấp bậc, sau đó một năm không cho ra ngoài. Hiện giờ, chính nàng lưu đầy đến nơi hoang dã, hoàng đế này còn có ý kiến nữa sao?

Hiện tại thanh thế Mộ gia quân đang thịnh, hấn dám giết nàng sao?

"Con muốn đi Duệ thành?" Mộ Hùng kinh ngạc nói.

Mộ Khinh Ca ánh mắt lưu chuyển, trong mắt chớp động lãnh mang: "Con hôm nay bại lộ thực lực, nếu tiếp tục lưu tại Lạc Đô, chỉ có thể đối mặt với vô số ám sát thăm dò. Hiện giờ con cần là đề cao thực lực, không có thời gian thoải mái nhàn hạ chơi với bọn hấn. Duệ thành là một nơi tốt, là đất phong của Mộ gia chúng ta, lại có Mộ gia quân, không cần lo lắng vấn đề an toàn. Vừa vặn sẽ giúp con chuyên tâm tu luyện một đoạn thời gian. Con đi rồi, chỉ cần gia gia mấy ngày này ít ra khỏi cửa, là có thể khiến Mộ gia tránh đi tầm mắt. Thái tử và Duệ vương tranh đấu liền kéo không đến Mộ gia, sang năm con trở về cử hành quan lễ, cũng có thể kết thúc hết thảy."

"Ca nhi, con muốn làm gì?" Mộ Hùng nhíu mày hỏi. Ông không cảm thấy cháu gái là loại tính tình né tránh.

Bị lão hồ ly mất hồ chăm chú nhìn, Mộ Khinh Ca đành phải nói ra ý định khác trong lòng mình: "Gia gia nên biết lấy lui làm tiến. Chuyện Duệ thành lần này, rõ ràng cho thấy có kẻ muốn Mộ gia chết. Chúng ta biết rõ là ai, cũng khó có thể động đến hấn. Bởi vì, Mộ gia chúng ta trung nghĩa. Cho nên, không bằng trước tiên lui một bước, để bọn họ chó cắn chó một hồi. Khoảng cách quan lễ còn có mười tháng, cũng chính là kỳ Mộ gia ta ngủ đông. Chờ con trở lại, chính là thời điểm Mộ gia chúng ta đòi nợ."

Mộ Hùng nghe vậy trong lòng cả kinh, bị trong lời nói Mộ Khinh Ca lộ ra sát ý nhiếp trụ. Ông trầm giọng nói: "Ca nhi, con không thể xằng bậy. Mộ gia chúng ta tuyệt không làm loạn thần tặc tử."

Mộ Liên Dung nhú mày nói: "Phụ thân, tới nước này rồi, người còn nhìn không thấu sao?"

Mộ Hùng khoé mắt nhảy dựng, thờ dãi: "Ta chỉ là không muốn thiên hạ đại loạn, khiến Tàn quốc chìm trong chiến hoả."

"Gia gia yên tâm" Mộ Khinh Ca câu môi, hai con mắt nheo lại, nụ cười mang theo lãnh ý: "Hoàng đế Tàn quốc họ Tàn, nhưng ai có thể ngồi lên, phải từ Mộ gia ta nói. Chúng ta không phải phản thần tác loạn, mà là thanh quân trắc!"

Thanh quân trắc! (*)

(*) Thanh trừ kẻ gian, nịnh thần bên cạnh vua.

Mộ Hùng và Mộ Liên Dung đều không khỏi hít ngậm khí lạnh.

Bọn họ khiếp sợ tâm tư Mộ Khinh Ca, càng khiếp sợ lá gan nòng lớn.

Trầm mặc hồi lâu, Mộ Hùng mới nhìn Mộ Khinh Ca nói: "Ca nhi, gia gia đáp ứng cho con đi Duệ thành. Nhưng con phải đáp ứng gia gia, không có nắm chắc, không thể xằng bậy. Còn có, chính là không được gây hoạ cho dân chúng và người vô tội."

"Gia gia yên tâm" Mộ Hùng thoả hiệp, khiến khoé miệng Mộ Khinh Ca càng giương lên.

Chỉ là, quang mang trong mắt lại lạnh lẽo vô cùng.

Thiếu nợ nần, kiếp trước kiếp này, không ai có thể thoát!

...

Thương lượng tốt đối sách, Mộ Khinh Ca cùng Mộ Hùng vào cung. Mà Mộ Liên Dung tức thì âm thầm chuẩn bị chuyện Mộ Khinh Ca đi Duệ thành. Duệ thành là địa phương nào, nàng rất rõ ràng, chất nữ bảo bối của mình muốn ở bên kia lâu như vậy, nàng tự nhiên muốn hảo hảo chuẩn bị một phen.

Trong hoàng cung, nghênh đón Mộ Hùng và Mộ Khinh Ca, không phải là bữa tiệc đón gió tẩy trần, mà là chánh điện thăm vấn uy nghiêm.

Mộ Khinh Ca vẫn là lần đầu tiên tiến vào đại điện nghị sự loại này.

Trong điện, không có văn võ bá quan.

Trừ bỏ vẻ mặt hoàng đế âm trầm bên ngoài, còn có Hàn hoàng hậu khóc không ra tiếng, Thái tử cùng Duệ vương. Đương nhiên, còn có Tướng quân Ngự lâm quân lúc trước truyền chỉ.

Xem ra, Hoàng đế Tàn Thương cũng không tính đem chuyện này công thẩm (công khai thẩm vấn).

Nhìn trận thế này, Mộ Khinh Ca đã rõ ràng ý định của Tàn hoàng. Cũng thế, nếu là muốn công thẩm, Hàn Thịnh về điểm trách phạt này thật đúng là không nói nổi.

Tàn hoàng cũng khôn khéo, nếu Hàn Thịnh đã chết, hẳn tự nhiên không muốn gánh lấy tiếng xấu bao che.

"Mộ Khinh Ca, người trên đường giết hoàng thân quốc thích, đã biết tội?" Tàn Thương trực tiếp hạ mã uy.

Mộ Khinh Ca thông dong ngạo nghễ nói: "Bệ hạ, Mộ Khinh Ca chỉ vì những Mộ gia quân bỏ mình ở Duệ thành cho một cái công đạo."

Tàn Thương cả giận: "Hàn Thịnh không làm tròn trách nhiệm, trầm đã xử lý. Coi như trong lòng người không phục, cũng có thể tìm đến trầm nói. Mà người lại giết hán trên đường cái, quả thực chính là vô pháp, người đem trầm đặt ở chỗ nào?"

Tàn Thương nóng nảy. Hắn vừa mới biết được, Mộ Khinh Ca không chỉ không phải là phế vật, mà là một cái thiên tài tuyệt thế. Mười lăm tuổi lục cảnh, truyền ra ngoài, đều khiếp sợ các nước láng giềng xung quanh.

Hắn rất muốn giết nàng, nhưng lại không thể.

Lần này Mộ gia quân tổn thất vô cùng nghiêm trọng, Mộ Hùng vốn là ghen một hơi. Nếu hắn (Tàn Thương) xử trí tôn nhi bảo bối của hắn (Mộ Hùng), chẳng phải là bức Mộ Hùng tạo phản sao?

Một Mộ Hùng không đáng sợ, đáng sợ chính là mấy chục vạn Mộ gia quân.

Một khi Tàn quốc rối loạn, nước láng giềng bốn phía nhìn chăm chăm, có thể trực tiếp đem Tàn quốc xé nát.

Vì vậy, hắn Hoàng đế Tàn quốc này chỉ có thể ghen khuất chịu đựng.

Hừ! Đều là hoàng hậu làm chuyện tốt!

Không chỉ không thể giết Mộ Hùng, còn rước về một đồng phiến toái.

Đổi mặt Tần hoàng chất vấn, Mộ Khinh Ca câu môi cười nói: "Ta vốn chính là cái hoàn khổ, ở đâu hiểu được luật pháp? Chỉ là nghe dân chúng bốn phía kêu la giết Hàn Thịnh, ta liền giết."

Lời nàng nói nhẹ nhàng băng quơ, đưa tới ánh mắt ác độc của hoàng hậu. Hận ý trong mắt kia, giống như độc dược, đều muốn lấy tính mạng Mộ Khinh Ca.

Thế nhưng, Mộ Khinh Ca sẽ quan tâm sao?

Độc dược nàng còn không sợ, sẽ sợ mấy cái ánh mắt này của nàng ta?

Trừng, tiếp tục trừng đi. Nàng rất thích bộ dáng rõ ràng hận nàng muốn chết, nhưng lại bất lực, chỉ có thể tức chết chính mình.

Nàng không để bụng Hàn hoàng hậu có thể tức giận đến mức thổ huyết hay không.

Dưới ánh mắt hoàng hậu tràn ngập hận ý lạnh tri, độ cong khoé miệng lại giương lên.

Thái độ khinh miệt như vậy, cơ hồ đem Hàn hoàng hậu tức giận đến cắn nát lụa khăn trong tay.

"Bệ hạ, ngài phải vì Hàn Thịnh làm chủ a! Cho dù hấn đáng chết, cũng phải là từ hoàng thượng hạ chỉ xử quyết. Như vậy trên đường bị người giết hại, tính là cái gì? Lại coi Hàn gia ta là cái gì?" Hoàng hậu khóc than.

Thái tử Tần Cảnh Tu lúc này đã khôi phục một ít, đứng bên cạnh hoàng hậu, đồng dạng dùng ánh mắt âm độc nhìn Mộ Khinh Ca. Ngược lại Duệ vương Tần Cảnh Hạo dị thường trầm mặc, không biết đang tính toán cái gì.

Hàn hoàng hậu khóc lóc, làm Tần Thương nhú mảy, ánh mắt nhìn Mộ Khinh Ca càng thêm không tốt.

Lúc này, Mộ Hùng mở miệng: "Bệ hạ, chuyện lần này, Ca nhi là tuổi trẻ xúc động chút. Nhưng, máu tươi mấy vạn tướng sĩ Mộ gia quân ta không thể chảy vô ích. Hàn Thịnh hấn phải chết, mới có thể trấn an tâm tướng sĩ. Hiện giờ, Ca nhi bất quá là tiền hấn lên đường thôi. Tuy có chút lỗ mẫn, không có suy xét đến bệ hạ, nhưng cũng bởi vậy trấn an dân tâm, làm cho bọn họ đa tạ bệ hạ."

Đa tạ? Đa tạ cái rắm! Không có các người tuyên dương bốn phía, những bá tánh đó biết cái gì?

Tần Thương hận không thể chửi ầm lên, lại không thể không nhịn xuống.

Càng tức giận, hấn lại càng cảm thấy hoàng hậu đi một nước cờ nát. Căn bản không thèm nhìn tới nàng ta.

Hàn hoàng hậu đang khóc lóc nhìn đến sắc mặt Tần Thương, lập tức trong lòng nhảy dựng. Nàng biết rõ, vị Hoàng đế bệ hạ này, trong lòng đang muốn tìm người chịu tội thay rồi, lập tức không dám lên tiếng nhiều lời nữa.

Tần Thương trầm giọng khó xử nói: "Mộ ái khanh, lời tuy như thế. Nhưng hành vi của Mộ Khinh Ca thật sự là quá mức cả gan làm loạn, nếu không nghiêm trị, vạn nhất người người noi theo, trấn nên như thế nào?"

Mộ Hùng rũ mắt, thuận theo nói: "Bệ hạ nói phải."

Hả?

Phản ứng của Mộ Hùng, làm cho Tần Thương sững sốt. Tựa hồ không nghĩ thông Mộ Hùng này sao dễ nói chuyện như thế. Cự nhiên đối với việc trừng phạt, thăm mình đại nghĩa như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Giải trừ hôn ước (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Kết quả là, hấn liền thuận theo Mộ Hùng nói: "Vậy theo ý người, trấn nên phạt hấn thế nào?" Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Thương liền hỏi hận. Minh thế mà lại đem quyền chủ động giao vào tay Mộ Hùng?

Khoé miệng Mộ Hùng tức thì không dấu vết xẹt qua một tia ý cười.

Trong lòng càng thêm thương thức cháu trai bảo bối của mình... Không, là cháu gái bảo bối. Ông dựa theo lời nói kịch bản Mộ Khinh Ca đưa tới lúc trước, cư nhiên cứ vậy khiến hoàng đế đưa ra quyền chủ động.

Cháu gái ông không chỉ có thiên phú kinh người, trí tuệ cũng có thể nói là yêu nghiệt a!

Lập tức, thanh âm cất lên: "Tạ bệ hạ đối với lão thần tin cậy."

Lời này vừa ra, Tần Thương cho dù muốn đôi ý, cũng đôi ý không được nữa. Chỉ có thể kiên trì hỏi: "Uh, người nói trước thử xem."

Mộ Hùng nâng mắt, nhìn Tần Thương một chút, lại rừ mắt nói: "Ca nhi bất hảo, thật sự là gỗ mục không thể khắc. Đầu tiên, lão thần cho rằng, vì để đảm bảo danh dự hoàng thất, tránh cho hành vi quái đản của tiểu tử này về sau bôi nhọ hoàng thất, bệ hạ có lẽ nên hủy bỏ hôn ước khi trước ban cho Mộ phủ. Trường Nhạc công chúa thiên tư hơn người, tài đức vẹn toàn, hẳn là nên có phò mã ưu tú hơn, mà không phải khối bùn nhão nhà thần."

Hủy bỏ hôn ước?!

Lời nói này, rốt cuộc khiến khuôn mặt trầm mặc của Tần Cảnh Hạo khẽ động.

Nếu hủy bỏ hôn ước, vậy tia liên hệ duy nhất cùng Mộ gia chẳng phải là chặt đứt? Hiện tại lấy quan hệ Trường Nhạc và Mộ Khinh Ca, hẳn là rất thân mật mới đúng, vì cái gì Mộ gia đột nhiên đưa ra giải trừ hôn ước?

Trong mắt Tần Cảnh Hạo lộ vẻ khó hiểu, hẳn nhìn Mộ Khinh Ca đứng bên người Mộ Hùng, tựa hồ muốn từ trên người nàng dò ra cái gì.

Tần Thương không biết chuyện Tần Diệc Dao theo Mộ Khinh Ca đến Duệ thành, hẳn đối với cuộc hôn nhân này, vốn là miễn cưỡng đáp ứng. Lúc trước thành chỉ từ hôn, phần nhiều là trở ngại tình cảm thái hậu.

Trong lòng hắn, nhi nữ Trường Nhạc ưu tú như vậy, phải nên có tác dụng lớn hơn, chứ không phải là gả cho một tên hoàn khổ. Dựa theo thủ đoạn nhu hoà của Thái hậu, giải quyết Mộ gia.

Cho nên Mộ Hùng đề nghị, gãi đúng chỗ ngứa, khiến đáy lòng tức giận của hắn phai nhạt vài phần.

"Mộ ái khanh, người nghĩ kỹ rồi? Tôn tức như Dao nhi cũng không thấy nhiều a!" Trong lòng Tần Thương đã có quyết định, nhưng ngoài miệng vẫn phải thăm dò Mộ Hùng vài phần.

Mộ Hùng lộ vẻ mặt do dự, không nói gì.

Sợ tới mức Tần Thương thiếu chút nữa là tranh thủ hạ chỉ đồng ý từ hôn.

Cũng may Mộ Hùng do dự xong, vẫn là nhịn đau nói: "Ca nhi không xứng với Trường Nhạc công chúa, thỉnh bệ hạ hạ chỉ."

Đạt được những lời này, Tần Thương tâm treo cao mới hạ xuống. Lại nhìn Mộ Khinh Ca, tựa hồ cũng thuận mắt chút ít.

Hắn mặt lộ vẻ khó xử nói: "Được rồi, nếu ái khanh đã kiên trì, cái kia trăm chỉ có thể hạ chỉ." Dứt lời, hắn nhìn về phía Mộ Hùng, chờ đợi lời kế tiếp của ông.

Mộ Hùng ngầm hiểu: "Đa tạ bệ hạ. Lão thần cảm thấy, chỉ giải trừ hôn ước thôi vẫn chưa đủ trừng phạt. Mấy năm này, lão thần lo là quân giáo, khiến tiểu tử này ở Lạc Đô tung hoành ngang ngược, kiêu ngạo ăn chơi. Tình tình bất hảo này, lão thần quân không được, dứt khoát ném hắn đến Duệ thành, cũng để lão thần mắt không thấy tâm không phiền. Lão thần hy vọng bệ hạ phạt Mộ Khinh Ca cấm túc tại Duệ thành, thẳng đến ngày quan lễ của hắn, mới có thể trở về Lạc Đô."

Đề nghị này, làm ánh mắt Tần Thương loé lên, lâm vào suy tư.

Đồng thời những kẻ khác trong đại điện trong lòng cũng khẽ động.

Mộ Khinh Ca lưu lại Lạc Đô, có Mộ Hùng tại đó, bọn hắn không tiện động thủ. Nhưng nếu rời khỏi Lạc Đô, trên đường xảy ra chuyện gì, Mộ Hùng ông ta không thể trách đến trên đầu bọn họ.

Tâm tư đi xuống, không có người phản đối đề nghị của Mộ Hùng.

Mà Tần Thương do dự một chút, rốt cuộc đáp ứng.

Sự tình Hàn Thịnh, kết thúc như vậy.

Hoàng đế được chỗ tốt, không lại chất vấn tội Mộ Khinh Ca.

Lòng không cam tâm, cũng chỉ có Hàn hoàng hậu và Thái tử.

Mộ Khinh Ca nhận hai đạo thánh chỉ ra khỏi cung, tại bên ngoài cửa cung, cùng Mộ Hùng tách ra. Người sau muốn đi quân doanh Mộ gia quân ngoài thành, dần xếp tướng sĩ đến từ Duệ thành. Những người này, sẽ cùng Mộ Khinh Ca trở về.

Mà bữa tiệc tẩy trần, bởi vì chuyện Hàn Thịnh, bị hoãn lại đến ba ngày sau.

Chỉ là ba ngày sau, Mộ Khinh Ca đã lên đường đến Duệ thành, các loại phong ba ở Lạc Đô đều không ảnh hưởng đến nàng.

"Khinh Ca dừng bước."

Mộ Khinh Ca đang định hồi phủ, đột nhiên bị Duệ Vương Tần Cẩn Hạo gọi lại.

Nàng quay đầu nhìn lại, nhú mày nói: "Duệ vương có gì chỉ giáo?"

Tần Cẩn Hạo giương ra một nụ cười mỉa mai, đối với Mộ Khinh Ca nói: "Thế chất Mộ Khinh Ca rõ ràng không thể tu luyện, hôm nay lại trở thành lục cảnh cao thủ, bốn vương thật sự kinh ngạc."

"Người nói chuyện này?" Khoé miệng Mộ Khinh Ca nghiêng ngả cười: "Cái này không có gì kỳ lạ, Thánh Vương điện hạ Duệ vương còn nhớ rõ đi. Ta có thể tu luyện, đều là dựa vào hắc." Tiếp tục để cho yêu quái tiền sinh cõng cái nôi này, Mộ Khinh Ca không có chút cảm giác tội lỗi nào.

Ánh mắt Tần Cẩn Hạo chợt loé, bất động thanh sắc nói: "Thì ra là thế. Xem ra, Khinh Ca là được đại cơ duyên. Chỉ là, hoàng muội bốn vương đối với ngươi một mảnh thâm tình, cứ giải trừ hôn ước như vậy, không biết khi nàng biết sẽ thương tâm thế nào."

"Công chúa thiên nhân chi tử, xứng với ta thật sự là đáng tiếc. Chuyện này, còn thỉnh Duệ vương chuyển cáo công chúa một tiếng. Khinh Ca không phải là lương xứng, hy vọng nàng tương lai có thể đạt được hạnh phúc." Mộ Khinh Ca nói.

"A? Trường Nhạc không phải là lương xứng của ngươi, vậy là trong lòng Khinh Ca có người ái mộ?" Ánh mắt Tần Cẩn Hạo lập loè, trong lời nói mang theo bức bách.

Mộ Khinh Ca vừa nghe vui vẻ. Tên nam nhân này còn chờ mong nàng nói ra cái gì sao?

Chẳng lẽ hy vọng nàng nói ra mấy cái lời nói "Kỳ thật người ta ái mộ là ngươi"?

Mộ Khinh Ca câu môi, thần nhiên nói: "Không có."

Tươi cười trên mặt Tần Cẩn Hạo cứng lại, ánh sáng trong mắt chuyển lạnh.

"Nếu Duệ vương không có việc gì, bốn tước gia liền cáo từ." Mộ Khinh Ca nói xong, liền quay người rời đi, không chút nào lưu luyến.

Đưa mắt nhìn nàng rời đi, sắc mặt Tần Cẩn Hạo lạnh xuống. Hắn nói khẽ: "Mộ Khinh Ca, ngươi còn muốn chơi lạt mềm buộc chặt sao?" Hắn vẫn không tin thái độ Mộ Khinh Ca đối với hắn sẽ hoàn toàn chuyển biến.

Ánh mắt ái mộ trước kia, không phải là giả.

Hắn tin tưởng vững chắc, tư thái lúc này của Mộ Khinh Ca nhất định là giả vờ. Muốn khiến cho hắn hứng thú.

Trong lòng Tần Cẩn Hạo âm thầm: Nếu ngươi là nữ tử, còn có khả năng khiến bốn vương hứng thú. Nhưng ngươi một nam tử, cư nhiên dám mơ tưởng bốn vương, nhất định chủ định ngươi cả đời bị kịch.

Mộ Khinh Ca không biết Tần Cẩn Hạo cư nhiên nào bỏ lợi hại như vậy, nếu biết, chỉ sợ nàng sẽ nói một câu: Hạnh vô bạch nhận khu hướng tiền, hà dụng tương thân tự khí quyền.

Có ý tứ gì?

Àn, ý tứ chính là: "Không tìm đường chết sẽ không phải chết, vì cái gì không rõ."

...

Đồng cung, sai tất cả mọi người lui ra, chỉ có hai người Hàn hoàng hậu và Thái tử Tần Cẩn Tu.

Hàn hoàng hậu đã lau khô nước mắt, thần sắc sớm đã không còn đoan trang đại khí lúc trước, chỉ còn lại sắc mặt âm trầm.

Tần Cẩn Tu cũng không tốt là bao.

Không có người ngoài ở đây, hắn đã sớm cởi bỏ lớp nguy trang ôn nhuận tuấn tú, lộ ra tướng mạo âm lãnh thô bạo sẵn có. Mãnh liệt nện một quyền, ngũ quan hắn vận vận nhìn về phía mẫu thân mình, không cam lòng hỏi: "Mẫu hậu, chúng ta cứ như vậy buông tha hắn sao?"

Hàn hoàng hậu liếc hắn, cười lạnh: "Ngươi cảm thấy ta sẽ cứ như vậy buông tha kẻ sát hại đệ đệ của ta?"

Tần Cẩn Tu trong mắt sáng ngời, không thể chờ đợi truy vấn: "Mẫu hậu, người có an bài gì?"

Hàn hoàng hậu câu lên khoe môi, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh lẽo: "Hắn không phải là muốn đi Duệ thành sao? Trên đường đi, bổn cung phải hảo hảo tiếp đón một phen."

"Không sai!" Tần Cẩn Tu hưng phấn vỗ tay. "Hắn có mệnh rời khỏi Lạc Đô, nhưng không biết còn mệnh để tới Duệ thành không."

Dứt lời, trong mắt hắn lại biểu lộ chút không tha, nỉ non nói: "Chỉ là đáng tiếc..."

"Đáng tiếc cái gì?" Hàn hoàng hậu mặt lạnh nói: "Mộ Khinh Ca phải chết! Bổn cung đã truyền tin về Hàn gia, tin tưởng trong gia tộc sẽ bố trí thích đáng hết thảy. Hơn nữa, người thật cho rằng người muốn lấy tính mạng Mộ Khinh Ca, chỉ có chúng ta sao?"

Tần Cẩn Tu mỉm môi, đem tâm tư của mình che giấu đi.

Cũng may Hàn hoàng hậu không chú ý tới hắn khác thường, chỉ là lâm vào trong cừu hận.

"Chẳng lẽ phụ hoàng bên kia sẽ ra tay?" Tần Cẩn Tu hỏi.

Hàn hoàng hậu nhìn hắn, nụ cười mang theo lãnh ý: "Người nói xem? Phụ hoàng người, cũng không phải là thiện nam tín nữ gì. Chỉ sợ, không chỉ phụ hoàng người sẽ động thủ, ngay cả tiện nhân Khương thị kia cũng sẽ kìm nén không được, thậm chí cả thái hậu cũng sẽ ra tay."

"Thái hậu?!" Tần Cẩn Tu giật mình nói.

Hàn hoàng hậu nói: "Người đưa nhò này quá đơn thuần rồi, thật cho rằng Thái hậu sủng ái Mộ Khinh Ca? Lúc trước Thái hậu khiến phụ hoàng người tứ hôn, chính là lấy thủ đoạn dụ dỗ không chế Mộ gia. Mà hiện giờ, Mộ Khinh Ca lại cự tuyệt hôn sự này, lão thái thái không chừng thẹn quá hoá giận, dứt khoát phải người giết hắn cho xong việc. Ta ngược lại muốn nhìn xem, Mộ Khinh Ca hắn dưới nguy cơ bủa vây tứ phía, làm thế nào bình yên trở về Duệ thành."

Đêm hôm vắng ngoi lên edit 4 chương kế tiếp thoả mãn con dân đó, mọi người hảo hảo gặm nhé. Cảm ơn all đã ủng hộ nhiều nha!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Long Nha Vệ soái ngút trời! (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thời điểm sáng ngời trong triều bắt đầu nổi lên, Mộ Khinh Ca đã dẫn theo hai tỷ nữ của mình lặng yên rời thành, hội hợp cùng Mộ gia quân trở về Duệ thành.

Càng trì hoãn, lại càng dây dưa phiền toái.

Mà nàng tuyệt không thể tưởng được, bởi vì động tác nhanh chóng của nàng, khiến vài phương nhân mã trong Lạc Đô đều rối loạn trận cước.

...

Xuyên qua màn đêm, Mộ Khinh Ca cưỡi ngựa. Theo phía sau là hai thiếu nữ cũng đồng dạng cưỡi ngựa, ra cửa thành Lạc Đô, dần dần biến mất trong tầm mắt.

Trên tường thành, một bóng người lơ mơ cô độc đứng yên, dõi theo bóng lưng của nàng, lại không muốn bị nàng phát hiện.

Đợi đến khi nhìn không thấy nữa, hắn cũng chưa từng cử động, phảng phất như biến thành một pho tượng.

Đột nhiên, bên người hắn xuất hiện một đạo bóng dáng hắc y nhân.

Hắc y nhân toàn thân sát khí, như đi ra từ núi mây biển máu. Nhưng hắn lại đối với nam tử trên tường thành, dị thường cung kính.

Vừa xuất hiện, hắc y nam nhân chân sau quỳ xuống, hai tay ôm quyền nói: "Điện hạ, Hàn gia, Hoàng thượng, còn có Thái hậu bên kia, đều phái người đi."

Gió, thổi bay tay áo nam tử, y phục hoàng sắc dưới sắc trời tối xuống, mơ hồ không rõ.

Thân hình hấn gầy gò, dường như bị gió thổi có chút lung lay. Cố gắng ổn định thân hình, hấn mới nói: "Thực lực như thế nào?"

Hắc y nhân có chút bận tâm nhìn hấn, tựa hồ sợ thân thể hấn duy trì không được.

Sau đó, mới trả lời vấn đề: "Theo tin tức thuộc hạ do thám được, trong ba phương đội ngũ này, phần lớn là hoàng cảnh và lục cảnh, đều có một thanh cảnh sơ giai dẫn đội."

"Thanh cảnh sơ giai?" Sắc mặt tái nhợt của Tần Cẩm Thần hiện lên một mặt cười châm chọc, khinh thường nói: "Bất quá là dựa vào được vật có được thực lực mà thôi."

Lời hấn tuy nhẹ nhàng, nhưng trong con mắt hắc bạch phản minh, ẩn ẩn lo lắng.

Phái kẻ như vậy đuổi giết Mộ Khinh Ca, xem ra là bọn họ muốn hấn chết.

"Duệ Vương bên kia có động tĩnh gì không?" Tần Cẩm Thần đột nhiên hỏi.

Hắc y nhân chậm rãi lắc đầu nói: "Duệ vương xuất cung, liền tới phủ Trường Nhạc công chúa. Lúc xuất phủ, liền đi lại loanh quanh trong cung một hồi, trước mắt không có an bài gì."

Ánh mắt Tần Cẩm Thần khẽ động, phân phó: "Nghiêm mật giám thị động tĩnh Duệ Vương."

Hắc y nhân vui vẻ lĩnh mệnh.

Giây lát, Tần Cẩm Thần lại hỏi: "Trường Nhạc đã biết việc hủy bỏ hôn ước?"

Hắc y nhân chần chờ một chút, mới nói: "Duệ vương tới phủ công chúa hình như là tới vì chuyện này, nhưng phản ứng của Trường Nhạc công chúa lại rất bình tĩnh. Duệ Vương đi rồi, nàng vẫn luôn ở trong phủ công chúa, chưa từng đi ra."

Tần Cẩm Thần nhẹ rũ mắt, lông mi khẽ run: "Trường Nhạc thật sự động tâm, tuy ta không biết tại sao hấn hủy hôn ước, nhưng hấn đối với Trường Nhạc không phải vô tình. Các người phái người âm thầm thủ hộ Trường Nhạc, đừng để nàng xảy ra chuyện gì."

Tiếp theo, hấn lại nói: "Đi mời cô sư tự mình dẫn người rời thành, âm thầm bảo hộ tiểu tước gia trở về Duệ thành. Nhớ kỹ, không thể để các nàng phát giác sự tồn tại của các người."

Cổ sư tự mình dẫn đội?!

Hắc y nhân trong lòng cả kinh, kinh ngạc nhìn chủ tử của mình.

Hấn biết rõ chủ tử coi trọng Mộ phủ tiểu tước gia, lại không biết tự nhiên xem trọng như vậy.

Cổ sư là ai?

Là lão sư của chủ tử, còn là nhân vật lợi hại huấn luyện ra bọn họ.

Hơn nữa, bản thân đã là cao thủ lam cảnh cao giai. Nghe nói, hấn đã bước một chân vào tử cảnh, trở thành cường giả tử cảnh đỉnh cao của đại lục này, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Có cổ sư âm thầm bảo hộ, có phái ra nhiều người hơn nữa cũng không đủ nhìn a!

"Đi xuống đi." Tần Cẩm Thần không để ý thuộc hạ kinh ngạc, chỉ là lệnh hấn rời đi, mà chính mình vẫn nhìn chăm chú phương hướng Mộ Khinh Ca như cũ, giống như từ biệt.

...

Phủ Trường Nhạc công chúa, Tần Diệc Dao trầm mặc ngồi trong phòng mình.

Từ khi hoàng huynh Duệ vương của nàng từ trong cung mang đến tin tức kia, nàng vẫn ngồi như vậy. Nàng không muốn tin tưởng đây là thật, nhưng thời điểm nhận được thánh chỉ, nàng lại không thể không tin tưởng.

"Công chúa, nô tỳ đi Mộ phủ, bọn họ nói tiểu tước gia không ở trong phủ." Nha hoàn phái đi rồi cuộc trở về mang tin tức, nhưng như cũ khiến người ta thất vọng.

Ánh mắt Tần Diệc Dao âm trầm, nhẹ giọng phân phó: "Không cần đi nữa, người đi xuống đi."

Nha hoàn có chút bận tâm lui ra.

Đã không có người ngoài, nước mắt Tần Diệc Dao vẫn luôn cố nén rót cuộc rơi xuống, lưu trên khuôn mặt tuyệt mỹ hai hàng nước mắt.

"Vì cái gì?" Tần Diệc Dao giống như tự hỏi, lại giống như đang hỏi Mộ Khinh Ca.

Nhưng định trước nàng không chiếm được đáp án.

Nàng có kiêu ngạo của nàng, Mộ Khinh Ca dễ dàng phủi đi cốc hôn ước này, nàng cũng không có khả năng giống như oán phụ bị vứt bỏ, đi tìm hấn truy vấn nguyên do.

Hắn không ở Mộ phủ, lại để cho hoàng huynh chuyển cáo chuyện này, nói thẳng ra, là hắn không muốn gặp nàng.

Tần Diệc Dao vốn thông minh, như thế nào nhìn không ra hàm ý trong đó.

Cho nên nàng không tiếp tục đi tìm tung tích Mộ Khinh Ca, chỉ vì một phân tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Nước mắt chảy hết, ngũ quan tuyệt mỹ của Tần Diệc Dao lại khôi phục lạnh nhạt như ban đầu, dường như dùng băng sơn lần thứ hai bao vây mình lại, phong ấn trong đó.

...

Lúc Mộ Khinh Ca đi tới quán doanh Mộ gia quân, đội ngũ phải trở về Duệ thành đã chờ xuất phát.

Mộ Hùng và Mộ Liên Dung cũng ở đây, bởi nàng qua một đêm. Từ biệt ngày mai, gặp lại chính là mười tháng sau.

"Ca nhi, tới đây. Xem cô cô chuẩn bị cho con cái gì." Mộ Liên Dung lời kéo tay Mộ Khinh Ca, dẫn nàng vào trong lều trại.

Tiến vào lều trại, Mộ Khinh Ca liền ngậm ngẫn cả người.

Đồ vật bên trong chồng chất như toà núi nhỏ, làm nàng cả kinh trợn mắt há mồm.

Mà Mộ Liên Dung lại giống như tiểu hài tử hiển vật quý, hướng nàng giới thiệu từng cái: "Con xem, đồ ăn vặt này đều là nổi danh Lạc Đô, cô cô mua cho con mỗi thứ một chút. Còn có lăng la tơ lụa này, đều từ phía nam tới. Có một bộ phận còn là từ Ngụ quốc đó nhé. Nhìn xem, rất đẹp đi. Chờ đến Duệ thành, con phải chuẩn bị cho mình ít y phục, đại tiểu thư Mộ gia nhà ta không thể khó coi. Đúng rồi, chỗ này còn có các loại trang sức... Một bao này là son phấn."

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca đang chán kinh trong tay có thêm một hộp trang sức kim tuyến.

Sức nặng trong tay làm nàng phục hồi tinh thần lại, nhìn sang Mộ Liên Dung đang chìm trong hưng phấn, khoe miệng kéo ra.

"Cô cô, con là nam tử!" Mộ Khinh Ca cảm giác đau đầu, nhắc nhở Mộ Liên Dung sắp mất hình tượng.

Sao nàng có cảm giác, vị cô cô này, sau khi biết thân phận nữ nhi của mình, liền trở nên có chút không đúng?

Mộ Khinh Ca nhắc nhở, làm cho tươi cười trên sắc mặt Mộ Liên Dung cứng lại.

Hưng phấn như thủy triều thối lui, Mộ Liên Dung tràn đầy đau lòng nhìn nàng, vươn tay ôn nhu xoa lên sợi tóc nàng, không giống như trước kia kêu nàng "Xú tiểu tử, Xú tiểu tử".

"Ca nhi, vất vả cho con." Mộ Liên Dung trong lòng ghen nửa ngày, mới thốt ra. Thiên ngôn vạn ngữ, tựa hồ đều hoá thành một câu.

Mộ Khinh Ca lắc đầu: "Cô cô, con không vất vả. Thế này ngược lại tự tại hơn nhiều." Nếu nàng mang thân phận nữ tử, đây chẳng phải là muốn cả ngày ở trong Mộ phủ, hưởng thụ đại môn bất xuất, nhị môn bất tiến (*) sao? Sau đó chờ khi nàng đến tuổi lấy chồng, rồi bị tùy tiện ném cho một nam nhân nào đó?

(*) Đại môn bất xuất, nhị môn bất tiến: Đại môn không ra, cửa nhỏ không tới. Ý chỉ những cô nương ở nhà cả ngày không đi đâu.

Nếu là như vậy, nàng tình nguyện dùng thân phận nam nhân để sống.

Tối thiểu nhất, thiên địa rộng lớn, mặc nàng bay lượn.

"Con đứa nhỏ này." Mộ Khinh Ca nói thật lòng, lại bị Mộ Liên Dung xem là nàng hiểu chuyện.

Mộ Khinh Ca càng hiểu chuyện, trong lòng nàng lại càng đau lòng.

Nàng không thành thân, cũng không có hài tử. Mộ Khinh Ca đối với nàng mà nói, chính là hài tử thân sinh của mình. Cha mẹ trên đời, người nào không hy vọng nữ nhi mình sống tốt?

Mà Mộ Khinh Ca vừa sinh ra, đã bị quán vào trong hưng suy gia tộc, trên lưng mặc danh đeo gánh nặng vốn không thuộc về nàng. Mười lăm năm qua, một mình một người yên lặng chịu đựng, bảo vệ bí mật này.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Long Nha Vệ soái ngút trời! (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nghĩ đến đây, Mộ Liên Dung liền cảm thấy trong lòng mình một trận khó chịu.

“Đội Mộ gia chúng ta an ổn, ta và gia gia con liền nghĩ biện pháp khôi phục thân phận nữ nhi của con.” Mộ Liên Dung rất nghiêm túc cam đoan nói.

Đối với cái này, Mộ Khinh Ca thật sự là một chút cũng không để ý.

Chỉ là thấy bộ dạng nghiêm túc của cô cô, nàng cũng không tiện phản bác. Cười cười, nàng nói: “Đúng rồi, cô cô. Bạch Tịch Nguyệt hình như cùng Duệ vương quan hệ mập mờ, người trong nhà nên chú ý một chút.”

“Tịch Nguyệt cùng Duệ vương?” Mộ Liên Dung có chút khó tin.

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, nói: “Người cũng biết vì sao công chúa biết con muốn đi Duệ thành không?”

Vấn đề này cũng là điểm khiến Mộ Liên Dung kỳ quái. Lúc trước có quá nhiều chuyện, nàng chưa kịp nghĩ lại, cũng không kịp hỏi.

Giờ này Mộ Khinh Ca chủ động nói ra, trong đầu nàng hiện lên một đường ánh sáng, bật thốt lên: “Cùng Tịch Nguyệt có quan hệ?”

Mộ Khinh Ca lần nữa định mở miệng.

Nhưng Mộ Liên Dung lại nhíu mày lắc đầu: “Không có khả năng. Chuyện con đi Duệ thành, ta không nói cho Tịch Nguyệt. Nàng làm sao mà biết được?”

Điểm này làm cho Mộ Khinh Ca nghi hoặc. Vốn nàng ý định từ Duệ thành trở về, dò xét tra rõ ràng. Nhưng nàng hiện tại lại sắp đi Duệ thành, chuyện này chỉ có thể giao cho Mộ Liên Dung đi làm.

Vì vậy, nàng nói: “Vì sao nàng biết, con cũng không rõ. Nhưng từ công chúa để phán đoán, hình như chúng ta nói chuyện với nhau bị nàng nghe thấy, sau lại chạy tới Duệ Vương phủ nói với Duệ vương. Mà đúng lúc, công chúa đang ở Duệ vương phủ, vô tình nghe được, liền chạy tới tìm con.”

“Tịch Nguyệt nàng...” Chân mày lá liễu Mộ Liên Dung nhíu chặt, lời Mộ Khinh Ca nói khiến nàng khó có thể tiếp nhận.

Bạch Tịch Nguyệt là hải tử nàng nhìn lớn lên, mà hiện giờ, nàng lại từ Mộ phủ chạy tới cùng Duệ vương một chỗ, đem hành tung Mộ Khinh Ca bại lộ.

“Nàng vì cái gì?” Mộ Liên Dung chậm rãi lắc đầu.

Mộ Khinh Ca nhìn nàng, con người lạnh lẽo tựa hồ nhìn thấu nhân tâm: “Bạch Tịch Nguyệt cũng không đơn thuần, chẳng lẽ cô cô còn nhìn không ra sao?”

Mộ Liên Dung trong lòng ngẩn ra, không còn lời gì để nói.

Từ lần trước Bạch Tịch Nguyệt vu tội Mộ Khinh Ca, nàng liền cảm thấy hải tử dường như đã thay đổi.

“Hơn nữa, con còn biết, nàng vẫn luôn giấu giếm thực lực của mình. Cô cô biết nàng bây giờ là cảnh giới gì không?” Mộ Khinh Ca rên rỉ khi còn nóng nói.

Mộ Liên Dung không chút nghĩ ngợi nói: “Nàng không phải là xích cảnh cao giai, sắp tiến vào chanh cảnh sao?”

“Nàng thật ra đã đánh vào hoàng cảnh trung giai.” Trong tươi cười Mộ Khinh Ca mang theo vài phần mỉa mai.

Mộ Liên Dung hai con ngươi co rụt lại, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ.

“Nàng vì sao phải giấu giếm? Đứa bé này đến cùng đang suy nghĩ gì?” Mộ Liên Dung đột nhiên phát hiện mình không nhìn thấu Bạch Tịch Nguyệt rồi.

Mộ Khinh Ca không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói: “Con cảm thấy hình như gia gia cũng phát hiện ra, bất quá là không muốn đứt gãy phần ân tình này mà thôi. Con chỉ lo lắng cho cô cô người, nàng là do người nuôi dưỡng từ nhỏ tới lớn, cảm tình của cô cô đối với nàng không ít hơn con. Nhưng, địa vị Mộ gia ta miễn cưỡng, một khi có chút ân tình rơi vào trong tai kẻ khác, chỉ sợ sẽ mang đến tai họa ngập đầu. Cho nên, thỉnh cô cô nhất định phải cẩn thận, phải đề phòng!”

“Ta đã biết.” Thần tình Mộ Liên Dung có chút hoảng hốt, nhưng vẫn nhớ kỹ lời Mộ Khinh Ca.

Hai người nói chuyện, Mộ Hùng cũng đi vào lều.

Ông cũng bị đồ vật chồng chất trong lều trại làm hoảng sợ, giấy lát mới đối với Mộ Khinh Ca nhủm mảy nói: “Ca nhi, con có biết một đường trở về Duệ thành, sẽ không thái bình?”

Mộ Khinh Ca gật đầu.

Nàng sao lại không biết?

Thấy nội tâm nàng rõ ràng, Mộ Hùng cũng không giải thích gì thêm, chỉ hỏi: “Vậy con có tính toán gì không?”

Mộ Khinh Ca bĩu môi, chẳng hề để ý nói: “Nước tới đất lấp, binh tới tướng chặn.” Từ lúc biết yêu quái tiên sinh phái người âm thầm làm bảo tiêu cho nàng, nàng đối với an nguy của mình chẳng chút nào lo lắng.

Vốn nàng đối với hành vi tự mình làm của yêu quái tiên sinh thập phần mâu thuẫn. Nhưng về sau Cô Nhại nói, yêu quái tiên sinh chỉ để hấn bảo hộ an toàn của nàng, quyết không dẫm ngõ đến cuộc sống của nàng, và lại bất cứ chuyện gì không cần hướng hấn báo cáo, nàng liền miễn cưỡng tiếp nhận.

Dù sao, chỉ cần mình không bị theo dõi, có được một người lợi hại làm bảo tiêu miễn phí, nàng cần gì phải ra vẻ rụt rè, vẻ mặt ngạo kiều cự tuyệt?

Duy nhất khiến nàng nghi hoặc chính là: Yêu quái tiên sinh vì sao phải làm như vậy?

Thế nhưng Mộ Hùng không biết rõ nội tình, không giống nàng bình tĩnh như thế, cau mày nói: “Con cho mình là lục cảnh liền vô địch thiên hạ rồi hả? Nếu không chú ý cẩn thận, con căn bản không đến được Duệ thành.”

Lúc này, Mộ Liên Dung cũng từ trong đá kích bởi Bạch Tịch Nguyệt khôi phục lại, nghe thấy lời phụ thân mình, nàng chủ động nói: “Không bằng con đưa Ca nhi tới Duệ thành.”

“Không được!” Đầu tiên cự tuyệt là Mộ Khinh Ca.

Nàng hướng gia gia cùng cô cô mình nói: “Hiện tại ba người Mộ gia chúng ta, tùy tiện chết một người, đều có thể khiến đám người kia đốt pháo ăn mừng. Cô cô tiễn con đi Duệ thành, vậy lúc trở lại thì làm sao giờ?”

“Ta không thành vấn đề.” Mộ Liên Dung còn muốn kiên trì.

Nhưng Mộ Khinh Ca chỉ là câu môi cười: “Dùng câu của gia gia, người cho rằng lục cảnh liền vô địch thiên hạ sao?”

Lời vừa ra, râu ria Mộ Hùng đều vênh lên, mà Mộ Liên Dung càng xấu hổ.

Mộ Khinh Ca giương môi cười nói: “Cho nên, hai người ở lại Lạc Đô, con tự mình đi Duệ thành tuyệt sẽ không việc gì.”

“Con lấy tin tưởng ở đâu ra?” Mộ Hùng nhủm mảy hỏi.

Nhìn bộ dáng gia gia mình dò hỏi tới cùng, bất đắc dĩ, Mộ Khinh Ca đành phải lần nữa xả ra đại kỳ yêu quái. Nàng nói thẳng: “Thánh Vương điện hạ đã phái vị đại nhân bên người hấn âm thầm bảo hộ an toàn cho con. Các người thử nói, ai có thể lấy tính mạng của con? Không sợ Thánh Vương điện hạ tức giận sao?”

“Thánh Vương điện hạ phái người âm thầm bảo hộ con?!”

Cái này, đem Mộ Hùng cùng Mộ Liên Dung đều hoàn toàn chấn kinh.

“Vì sao Thánh Vương điện hạ phái người bảo hộ con?” Mộ Liên Dung tò mò hỏi.

Mộ Khinh Ca bĩu môi, rất là tự luyện nói: “Chắc do con siêu cấp vô địch đáng yêu, soái đến thiên lý bắt dung đi!”

Bộp!

Một cái tát gọn gàng lưu loát dừng trên đỉnh đầu Mộ Khinh Ca.

Nàng bụm lấy đầu, ngược mắt u oán nhìn Mộ Hùng động thủ.

Mộ Hùng không thêm liếc mắt nhìn nàng, suy tư nói: “Đoán chừng, Thánh Vương điện hạ là nhìn trúng thiên phú của Ca nhi đi. Dù sao, Ca nhi chúng ta có thể trong mấy tháng liền từ phế vật trở thành lục cảnh cao thủ, thiên phú như vậy, trên đời không có ai a! Thánh Vương điện hạ muốn thu nàng làm đồ đệ, cũng không phải không có khả năng!”

Mộ Khinh Ca nhìn một bộ biểu tình đặc ý của lão gia tử, khoé miệng trừu rút.

Uy, lão nhân gia, có thể hay không đừng tự luyện?

Bất kể thế nào, đã có lời này của Mộ Khinh Ca, Mộ Hùng và Mộ Liên Dung đối với an nguy của nàng cuối cùng yên tâm.

...

Ngày kế tiếp trời còn chưa sáng, đại quân xuất phát.

Mộ Hùng và Mộ Liên Dung cười ngửa đưa tiễn, lưu luyện không rời dặn dò Mộ Khinh Ca phải viết thư nhiều về nhà, chú ý thân thể và vài việc vụn vặt.

Một mực từ sáng sớm, tiễn đến giữa trưa, hai người mới không thể không trở về Lạc Đô.

Quảng đường còn lại, phải dựa vào Mộ Khinh Ca một người rời đi.

Mộ Khinh Ca mang theo năm ngàn đại quân, trùng trùng điệp điệp hướng về Duệ thành. Về phần những kẻ tính toán nàng, nàng không chỉ không sợ hãi, ngược lại có chút chờ mong.

Tựa hồ, những sát thủ muốn lấy mệnh nàng, đều chỉ là đối tượng cho nàng luyện tập.

Thế nhưng chờ nàng một đường chậm rì rì đi đến Duệ thành, ám sát trong tưởng tượng một lần đều không có phát sinh, làm nàng buồn bực không thôi.

Một lần nữa trở về toà thành Duệ thành, Mộ Khinh Ca về mặt âm trầm hô tên Cô Nhai.

“Ngươi không phải nói, chỉ có khi sinh mệnh ta gặp nguy hiểm, mới sẽ ra tay sao?” Mộ Khinh Ca ngữ khí không tốt nói.

Cô Nhai về mặt vô tội: “Chuyện không liên quan đến ta.”

Mộ Khinh Ca không tin chút nào: “Không liên quan đến ngươi, vậy đám kia đâu? Những kẻ muốn giết ta đâu?”

“Ta không ra tay, nhưng có người xuất thủ.” Cô Nhai thản nhiên nói.

Có người ra tay?!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Long Nha Vệ soái ngút trời! (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca trong mắt loé lên, trong đầu nhanh chóng nhớ lại người quen biết, ai sẽ âm thầm ra tay giúp nàng?

Trường Nhạc công chúa? Chớ trêu. Hủy bỏ hôn sự, nàng không giết mình đã là tốt rồi, sao có thể âm thầm bảo vệ? Huống chi, những kẻ muốn giết nàng lai lịch không nhỏ, lấy năng lực Tần Diệc Dao, sao có thể bảo hộ nàng được chu toàn như vậy?

Thiếu mập mạp?

Càng không có khả năng. Suy đoán này vừa hiện lên, Mộ Khinh Ca không chút nghĩ ngợi liền gạch đi. Ngược lại là lần này tới đi vội vàng, chưa kịp từ biệt mập mạp, làm trong lòng nàng có chút xấu hổ.

Không biết lần sau gặp mặt, mập mạp có thể ghim thù hay không!

Đều không phải, vậy sẽ là ai?

Nếu gia gia phải người bảo hộ, chắc chắn sẽ không gạt nàng. Huống hồ, nàng đã nói có Cô Nhai bảo hộ, bọn họ càng sẽ không làm điều thừa.

Mộ Khinh Ca vắt hết óc, không nghĩ ra rốt cuộc là ai âm thầm bảo vệ nàng.

“Người giết ta, người bảo hộ ta, người đều thấy rõ?” Mộ Khinh Ca đột nhiên ngược mắt nhìn Cô Nhai.

Cô Nhai trầm mặc gật đầu, khò khò nói: “Sát thủ đầu tới ba đợt, sau đó lại gia nhập một đám. Đầu là thanh cảnh dẫn đầu chanh, lục cảnh. Chắc vì thực lực lục cảnh của người mà đặc biệt phối trí. Người bảo hộ chỉ có một đội, nhưng người dẫn đầu là lam cảnh chỉ thiếu một bước lên cường giả từ cảnh đỉnh phong, nhân số trong tay tuy không nhiều, nhưng đều có thủ đoạn tàn nhẫn, hơn nữa đều là lục cảnh.”

Mạnh như vậy!

Mộ Khinh Ca trong mắt hơi co lại, bị lời Cô Nhai làm rung động.

Rốt cuộc là người nào, có bản lĩnh lớn như vậy, có thể phái người chỉ kém chút lên từ cảnh tới bảo hộ mình?

“Những người kia còn ở đây không?” Mộ Khinh Ca trầm tư hỏi.

Cô Nhai đáp: “Tiểu tước gia sau khi đến Duệ thành, bọn họ liền rút lui.”

“Người có biết lai lịch của bọn hắn?” Mộ Khinh Ca ngược mắt nhìn Cô Nhai.

Cô Nhai trầm mặc một chút, vẫn như cũ khò khò nói: “Chuyện tam đẳng quốc, đều sẽ không xen vào...”

“Được rồi, không biết liền nói không biết.” Mộ Khinh Ca không chút khách khí đánh gãy lời Cô Nhai.

Cô Nhai sắc mặt tối sầm, ngâm miệng.

Nhìn vẻ mặt ngao kiêu trước mặt mình bị ăn một, trong lòng Mộ Khinh Ca sung sướng không nói nên lời.

Để Cô Nhai rời đi, Mộ Khinh Ca giờ ngón tay xoa xoa cằm suy tư nửa ngày, vẫn không nghĩ ra ai sẽ âm thầm bảo hộ mình, mà còn có thể lực cường đại như vậy.

Nghĩ không ra, liền tạm buông.

Tóm lại, người bảo vệ nàng, chưa hẳn là địch nhân đi.

...

Duệ thành, nơi này là cô thành, ngược lại khiến Mộ Khinh Ca cảm nhận được tự do không trói buộc cùng thích ý.

Đối với những người khác mà nói, đi vào Duệ thành, khả năng xem như lưu đây, nhưng đối với nàng lại là một thường thức.

Đến Duệ thành ngày thứ mười, sáng sớm, sương chưa tan, Mộ Khinh Ca tỉnh lại trong tu luyện. Lúc nàng mở hai mắt ra, con người trong suốt xẹt qua một đường lục quang thâm sâu.

Lục cảnh trung giai!

Hai ngày trước, nàng đã đột phá!

Từ một gia hỏa đến xích cảnh cũng không thể, nhảy đến lục cảnh trung giai, khoảng cách chỉ có năm tháng. Tốc độ như vậy, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ bị kinh hãi đến rớt cằm.

Thiên tài cái gì, yêu nghiệt cái gì?

Vẫn là so ra kém với tốc độ tu luyện hoá tiễn của nàng.

Cửa phòng nhẹ nhàng gõ vang, lục mang dưới đáy mắt Mộ Khinh Ca tức khắc thu liễm, thấp giọng nói: “Vào đi.”

Âm thanh dừng lại, cửa mở.

Áu Hà và Hoa Nguyệt cùng nhau đến, trong tay bưng đồ rửa mặt.

“Tiểu tước gia, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt.”

“Tiểu tước gia, hôm nay ngài muốn ăn món gì?”

Hai người dịu dàng hỏi thăm, bước chân chạy tới trước mặt Mộ Khinh Ca, chuẩn bị hết thảy.

Mộ Khinh Ca xuống giường, một bên hường thụ hai nô tỳ hầu hạ, vừa nói: “Ta đối với đồ ăn không yêu cầu gì. Chỉ cần không khó ăn, đừng quá quái dị, không cần quá dầu mỡ, không thể quá nhạt nhẽo, mang chút vị cay là được rồi.”

Ấu Hà mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng oán thầm: Tiểu tước gia của ta, thế này mà gọi là không yêu cầu gì?

“Đúng rồi, Duệ thành bão cát lớn, bốn phía hoang vu. Hai người các người thích ứng được không?” Mộ Khinh Ca đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi.

Hai người nhìn nhau cười cười, Ấu Hà nói: “Tiểu tước gia không cần quan tâm chúng ta, phong quang ở Duệ thành, Lạc Đô không thể so sánh. Ở chỗ này, tỷ muội chúng ta chẳng những có thể hầu hạ tiểu tước gia, còn có thể an tâm tu luyện cùng một chỗ với các huynh đệ khác, quả thực không thể tốt hơn.”

“Người thật biết nói chuyện.” Mộ Khinh Ca vươn tay捏捏 chóp mũi Ấu Hà, trêu đùa.

Nàng vừa làm động tác này, trong đầu lại đột nhiên hiện lên hình ảnh nào đó tương tự. Tựa hồ, có người cũng từng đối với nàng làm động tác này...

Đem thân ảnh bạch y ném ra khỏi đầu, Mộ Khinh Ca tuyệt sẽ không thừa nhận sự thật nàng bị... lão yêu quái nọ chết tiệt đùa giỡn qua!

“Tiểu tước gia, người làm sao vậy?” Mộ Khinh Ca đột nhiên ngây người, khiến cho Ấu Hà luôn cẩn thận chú ý đến.

Mộ Khinh Ca hồi thần, lắc đầu tỏ vẻ không việc gì, đối với hai nàng nghiêm mặt nói: “Sau khi ăn sáng, truyền tin cho những người khác tập hợp dưới thành.”

Nói xong, hai mắt nàng nheo lại, thầm nghĩ trong lòng: Tu đường mười ngày, cũng nên là thời điểm bước huấn luyện tiếp theo.

Tuy thân vệ mới tạo dựng của nàng, ở lần thứ triều công thành thể hiện ra chiến lực phi phàm. Nhưng đối với nàng, vẫn còn chưa đủ, khoảng cách so với suy nghĩ của nàng còn kém rất xa.

Nếu những người này kiên trì muốn theo nàng tiến lên phía trước, nhất định phải trải qua huấn luyện càng thêm tàn khốc.

Mười tháng này, không chỉ là thời gian đề cao thực lực bản thân nàng, mà cũng là thời điểm đề cao chiến lực đội thân vệ.

Cảm nhận khí tức nguy hiểm truyền đến từ Mộ Khinh Ca, hai người Ấu Hà và Hoa Nguyệt nhìn nhau, biết rõ những ngày an nhàn của bọn họ sắp kết thúc, khiêu chiến mới sắp xảy ra.

“Tiểu tước gia, Lạc Đô gửi thư!” Đột nhiên, lính truyền tin Duệ thành vội vàng tới gấp, hướng Mộ Khinh Ca trình lên ba phần thư tín đến từ Lạc Đô.

Mộ Khinh Ca vừa vận mặc xong y phục mới, Hoa Nguyệt đang giúp nàng sửa sang lại góc áo, Ấu Hà thì đang thu thập đồ rửa mặt.

Ấu Hà tiếp nhận thư tín, chuyển giao đến tay Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca rất nhanh nhìn một lần, một phần thư là đến từ Mộ phủ. Chữ viết thanh tú, còn có giọng điệu quen thuộc, làm nàng biết đây là cô cô nàng, Mộ Liên Dung.

Nội dung trong thư không có đại sự gì, chỉ hỏi nàng ở Duệ thành có quen thuộc, ăn ngon ngủ tốt không? Phải chiều cổ bản thân cho tốt, không cần lo lắng Mộ phủ Lạc Đô.

Phong thư thứ hai, đến từ Thiệu mập mập.

Không thoát khỏi Mộ Khinh Ca sở liệu, quả nhiên tiểu tử này biết mình sau khi rời Lạc Đô, gấp không chờ nổi viết thư tới mừng nàng.

Trong thư nói nàng không có nghĩa khí, lúc rời đi, nói cũng không nói, không đủ huynh đệ... Nhưng, Mộ Khinh Ca còn từ giữa hàng chữ nhìn ra Thiệu mập mập tưởng niệm nàng, tựa hồ hận không thể tự mình chạy tới Duệ thành cùng nàng chung hoạn nạn.

Nhìn chữ viết giống như chó cắn của hoàn khổ thứ hai Lạc Đô, Mộ Khinh Ca hiểu ý nở nụ cười.

Bên trong những chữ viết này, tựa như biến thành dòng nước ấm, chảy vào trái tim nàng.

Một phong thư cuối cùng, Mộ Khinh Ca sau khi mở ra, con mắt trong suốt toát lên kinh ngạc. Nàng không nghĩ tới, người ghi phong thư này cho nàng, lại là tiểu công chúa Tần Diệc Liên.

Số lần gấp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng có vẻ Vinh Hoan công chúa đối với nàng dị thường ý lại, đối với chuyện nàng rời khỏi, biểu đạt mãnh liệt không muốn.

Phong thư này, viết không tính tốt. Bên trong viết đều là cuộc sống hằng ngày của tiểu công chúa, còn đối với nàng tưởng niệm, trong phong thư, hỏi nàng không dưới mười lần lúc nào trở về, cuối cùng kết câu là, nàng chờ tiểu ca ca trở về Lạc Đô, đến lúc đó mời tiểu ca ca ăn kẹo, còn muốn cùng Mộ Khinh Ca tâm sự nhiều lời.

Hai phong thư trước, Mộ Khinh Ca đều trả lời ngắn gọn. Duy chỉ có thư của Tần Diệc Liên, nàng không có ý định đáp lại.

Tiểu công chúa tâm tư đơn thuần này, nàng thật sự không muốn đem nàng ấy kéo vào mâu thuẫn. Giữ một khoảng cách, có lẽ có thể kéo dài phần tốt đẹp trong nội tâm nàng.

Đem việc vụn vặt xử lý xong, Mộ Khinh Ca liền dẫn hai nữ tỳ đi dưới quảng trường tường thành.

Năm trăm thân vệ, tính cả Mặc Duyệt, tổng cộng năm trăm linh một người, đã đứng thẳng xếp thành hàng chờ đợi trong sân rộng.

Xa xa, là Mộ gia quân coi giữ, bọn hần đều từ xa nghiêng nhìn bên này, tựa hồ hóng xem kế tiếp phát sinh chuyện gì.

Mộ Khinh Ca từ đằng xa đi tới, tướng thủ lĩnh Duệ thành vội vàng nghênh đón.

“Tiểu tước gia, người đây là muốn...” Từ chuyện lần trước, Mộ gia quân đối với Mộ Khinh Ca chỉ có sùng bái, không có coi khinh.

Giờ phút này, nếu có người dám ở trước mặt bọn họ nói bậy Mộ Khinh Ca một câu, chỉ sợ sẽ khiến bọn hần toàn lực phản công.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca từ trên người hần đảo qua, nhàn nhạt hỏi: “Ngươi tới vừa lúc, ngươi đóng giữ ở Duệ thành nhiều năm, trong tay hần có bản đồ vùng Tần Lĩnh đi.”

“Bản đồ Tần Lĩnh?” Trong lòng tướng thủ lĩnh cả kinh, thật cẩn thận mở miệng: “Xin hỏi tiểu tước gia muốn dùng bản đồ Tần Lĩnh vào việc gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Long Nha Vệ soái ngút trời! (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca cũng không che giấu, nói thẳng: “Ta muốn dẫn bọn hần vào Tần Lĩnh tập huấn, ngắn thì một tháng, lâu thì ba tháng.”

Ai ngờ, tướng thủ lĩnh vừa nghe sắc mặt đại biến, vội vàng ngăn cản: “Tiểu tước gia không thể! Bên trong Tần Lĩnh nguy hiểm rất lớn, là địa bàn thú tộc. Tiểu tước gia cho dù cầm bản đồ đi vào, cũng vẫn không an toàn. Tình tiểu tước gia thu hồi lệnh này, lưu tại Duệ thành. Nếu tiểu tước gia có cái gì ngoài ý muốn, mặt tướng vô pháp hướng lão tướng quân công đạo.”

Mộ Khinh Ca liếc mắt nhìn hần, tiến lên trước hai bước, đối với thân vệ nàng hô lớn: “Các ngươi cũng nghe thấy, sợ hãi?”

“Không sợ!” Thanh âm chinh tề, giống như sóng gầm núi thờ, quanh quẩn trong không khí.

Thanh âm quyết tuyệt không chút do dự, khiến Mộ gia quân Duệ thành ghé mắt.

Bọn hần kinh ngạc đám người kia cả gan, bọn hần quanh năm đóng giữ tại Duệ thành, không có người nào so với họ hần có tư cách nói Tần Lĩnh rốt cuộc là dạng địa phương gì.

Ánh mắt khinh thường, mỉa mai, đều hướng về năm trăm thân vệ bay tới.

Nhưng mà bọn họ lại không chút nào dao động. Trải qua lần trước, để trong lòng bọn họ có một tín niệm bất di bất dịch: Tín tiểu tước gia, được vĩnh sinh! Đi theo tiểu tước gia, tuyệt đối có thịt ăn!

Không có ai thấy, sâu trong đáy mắt bọn họ giấu một tia kích động cùng điên cuồng.

Bọn họ đối Mộ Khinh Ca tín nhiệm, từ cái ngày thiên phú thay đổi mà sinh ra, bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào cũng không cách nào xóa đi.

“Rất tốt.” Mộ Khinh Ca hài lòng câu lên khoe môi.

Con mắt trong suốt của nàng nhạt như nước, mỏng như băng, nhàn nhạt đảo qua tất cả mọi người, lần lượt từng ánh mắt, có lẽ nàng không nhớ kỹ từng người, nhưng đôi mắt cố định kia, lại làm cho nàng nhớ kỹ!

Cái này, mới là thân vệ nàng muốn!

“Ta đã từng nói, cái ngày khiến ta tuyệt đối cảm thấy các ngươi xứng đáng, sẽ nói cho các ngươi biết, danh hào thân vệ của các ngươi. Hiện tại, chính là lúc.” Mộ Khinh Ca bước ra một bước, đối với năm trăm linh một người hô.

Tướng thủ lĩnh Duệ thành nhú nhú mảy, không có mở miệng.

Có lẽ, hần muốn biết, Mộ Khinh Ca đến cùng muốn làm gì. Binh sĩ Duệ thành, cũng đều bảo trì trầm mặc. Chỉ là tầm mắt mọi người, đều tập trung vào dưới tường thành.

Lời Mộ Khinh Ca rót lại phía sau, năm trăm linh một người đều thần tình nghiêm túc, mím môi trầm mặc.

Trong mắt bọn hần đều phát ra một tia kích động cuồng nhiệt.

Tựa hồ, cố gắng của bọn hần rốt cuộc nhận được Mộ Khinh Ca công nhận, tựa hồ bọn hần rốt cuộc có được danh hào thuộc về mình!

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là Long Nha Vệ của Mộ Khinh Ca ta!” Mộ Khinh cất cao thanh âm, hô lên cái tên chôn dấu trong nội tâm nàng.

Long Nha Vệ!

Cái tên khí phách, khiến trong mắt năm trăm linh một người hội tụ ánh sáng! Trong con ngươi, dấy lên hừng hực hoả diễm.

“Rõ ràng! Long Nha Vệ!”

“Long Nha! Long Nha! Long Nha!”

Không cần khẩu lệnh, chỉnh tề hô lên, làm cho hai chữ ‘Long Nha’ tại Duệ thành quanh quẩn thật lâu không tan.

Tâm Mộ Khinh Ca đồng dạng bành trướng, không có ai so với nàng ý nghĩa hơn hai chữ ‘Long Nha’. Long Nha, là danh hiệu kiếp trước của nàng.

Long, đứng đầu trong đàn thú. Mà Nha, là vũ khí sắc bén nhất, ẩn vào trong miệng, lại hiện ra mũi nhọn.

Nàng từng là thanh đao sắc bén nhất trong tay quốc gia, đứng đầu trong bảng xếp hạng đặc công toàn cầu. Cho nên, danh hiệu của nàng, chính là Long Nha.

Chỉ sợ, sau khi hy sinh, không có người ngoài biết rõ, khiến thế lực ngầm của thế giới cảm thấy e ngại, làm cho tổ chức của quốc gia khác cảm thấy đau đầu, thúc thủ vô sách Long Nha Hoa Hạ, là một nữ tử gần hai mươi chín tuổi.

Long Nha, là huy hoàng nàng có kiếp trước.

Hôm nay, nàng đem danh hiệu này, tặng cho thân vệ nàng, hy vọng bọn họ không phụ uy danh của nó.

Truyền thuyết long nha, không chỉ có tại Hoa Hạ là thần thoại không thể đánh bại, tại nơi dị thế này, cũng đồng dạng vang vọng thiên địa, sáng tạo ra tân thần thoại.

Long Nha Vệ?

Cái tên này, truyền vào Mộ gia quân Duệ thành.

Có lẽ, giờ phút này bọn họ ngoại trừ cảm thấy cái tên này thật khí phách, ngược lại không cảm thấy cái gì. Nhưng cuối cùng có một ngày, bọn hần sẽ minh bạch hàm nghĩa chính thức của Long Nha.

Mộ Khinh Ca giờ tay lên, thanh âm đột nhiên im bặt.

Năm trăm linh một người, kiềm chế tâm tình kích động, tầm mắt cực nóng nhìn về phía nàng.

“Từ hôm nay trở đi, các ngươi tự phát phân tổ. Cứ hai mươi lăm người một tổ, tự mình bầu ra tổ trưởng, phục tùng chỉ huy của hần. Mặc Dương, sẽ là tổng vệ trưởng của các ngươi, trực tiếp phục tùng ta. Chức tổ trưởng, tiếp nhận khiêu chiến, thua thoái vị, thắng tiếp nhận chức vụ. Nhưng khiêu chiến này, không chỉ là khiêu chiến sức chiến đấu, còn là khảo nghiệm năng lực chỉ huy. Về phần Mặc Dương, nếu ta cảm thấy hần không thích hợp làm tổng vệ trưởng, đồng dạng xóa bỏ tất cả, để cho mọi người công bằng tranh cử.” Mộ Khinh Ca ngắn gọn nói ra biên chế Long Nha Vệ.

Nàng áp dụng phương pháp phân phối hữu hiệu đơn giản nhất, mượn dùng cách của kiếp trước.

Cạnh tranh tốt, có lợi cho tiến bộ của đoàn đội.

Thời gian nàng có hạn, thật sự không có dư thừa tinh lực tiêu hao về phía này, đem bọn họ coi thành học sinh tiểu học mà dạy.

Lời nàng vừa hạ xuống, sau lưng Mộ gia quân, đều đồng loạt xông vào.

Mà đối với Long Nha Vệ, lại trầm mặc như trước, như đá chìm biển rộng.

“Hiện tại các ngươi có thời gian một nén nhang, tiến hành phân chia. Sau một nén nhang, chúng ta tiến vào Tàn Lĩnh, bắt đầu huấn luyện.” Mộ Khinh Ca

ném xuống một câu, xoay người nhìn tướng thủ lĩnh Duệ thành.

Ánh mắt trầm tĩnh, hướng tướng thủ lĩnh yêu cầu bản đồ.

“Tiểu tước gia, ngài đây là...” Tướng thủ lĩnh trong lòng không tình nguyện, vẻ mặt khó xử.

Hắn minh bạch tầm quan trọng của Mộ Khinh Ca đối với Mộ gia, với Mộ Hùng. Cho hắn một vạn cái lá gan, cũng không dám để vị tiểu tổ tông này tiến vào Tần Lĩnh.

“Người không muốn giao bản đồ cũng được, ta vẫn có thể đi vào.” Mộ Khinh Ca nhàn nhạt nói.

Câu nói uy hiếp này, thiếu chút nữa khiến hắn bay mất nửa cái mạng.

Có bản đồ đã nguy hiểm, không có bản đồ mà xông loạn Tần Lĩnh, có... tính mạng để về không còn khó nói. Tướng thủ lĩnh trong lòng suy tư, nghiêng rặng quyết định nói: “Tiểu tước gia chờ một chút, mặt tướng đi chuẩn bị bản đồ. Nhưng thỉnh tiểu tước gia đáp ứng mặt tướng, chỉ ở bên ngoài Tần Lĩnh là được, nhất quyết không thể xâm nhập. Mặt tướng cũng sẽ phái một vạn quân đi theo, bảo hộ tiểu tước gia an toàn.”

“Một vạn người đi theo? Ta là huấn luyện, không phải đi nghỉ dưỡng.” Mộ Khinh Ca mặt tối sầm, không lưu tình chút nào cự tuyệt đề nghị của tướng thủ lĩnh.

Tướng thủ lĩnh lập tức khuôn mặt đắng chát, cơ hồ muốn khóc.

Cuối cùng hắn vẫn không thể lay chuyển Mộ Khinh Ca, chỉ có thể chảy nước mắt, hai tay dâng bản đồ Tần Lĩnh, giữa ngàn vạn không muốn cùng lo lắng, đưa mắt nhìn đám người Mộ Khinh Ca ly khai Duệ thành.

Ra khỏi tường thành uốn lượn, xuyên qua bình nguyên đã từng tắm máu chiến trường, có thể chứng kiến hình dáng Tần Lĩnh.

Dãy núi không ngừng kéo dài hai bên, rừng cây rậm rạp nhìn không thấy dốc đứng cùng nguy hiểm, mang theo một cảm giác cạm bẫy không biết, hướng người tới gần Tần Lĩnh, lộ ra nanh vuốt dữ tợn.

Tần Lĩnh, nghiêm túc mà nói, không phải gọi là Tần Lĩnh.

Trong Lâm Xuyên lục địa chí, Mộ Khinh Ca biết được, Tần Lĩnh chỉ là một đoạn nhỏ son mạch xuyên qua đại lục, hơn nữa, cũng không phải đoạn nguy hiểm nhất.

Bởi vì nằm ở cảnh nội Tần quốc, vì vậy nhiều thế hệ Tần quốc xưng là Tần Lĩnh.

Tần Lĩnh, từ toàn bộ tây bắc Tần quốc một mực kéo dài đến phía bắc, phân chia biên giới. Bên kia Tần Lĩnh, thuộc về biên cảnh nhị đẳng quốc Địch quốc.

Trong Lâm Xuyên lục địa chí, Địch quốc là đất nước có lãnh thổ hẹp dài. Son mạch chòng lên bị chiếm cứ gần nửa biên giới. Mà phía bắc Địch quốc, thì là biên giới Lâm Xuyên đại lục, một mảng sa mạc không giới hạn, giấu giếm sát cơ ngăn cách, tạo thành màn chắn ra vào.

Lúc Mộ Khinh Ca đọc đến chỗ này, trong lòng mang theo nghi hoặc.

Thế giới quan, vũ trụ quan của nàng nói cho nàng biết, thế giới đều là tròn, bất quá chỉ là tính thể trong vũ trụ mà thôi.

Từ một điểm vẫn luôn hướng tới một phương hướng, một ngày nào đó sẽ trở lại nguyên điểm. Sẽ không có cái gì gọi là biên giới, màn chắn.

Nàng cũng biết, thế giới bản thân đang ở không giống, cho nên nàng đối với phiền chán sa mạc trần ngập tò mò, rất là hoài nghi, nếu xuyên qua phiền sa mạc kia, xông ra màn chắn, có thể đi tới một thế giới khác hay không?

Nhìn hình dáng Tần Lĩnh tầm mắt có thể nhìn tới, dãy núi sương mù lượn lờ, như đang nói lên sự thần bí. Trong mắt Mộ Khinh Ca, ngoại trừ hiếu kỳ, còn có dục vọng khiêu chiến mãnh liệt.

Nàng muốn chinh phục phiền thổ địa này, khiến Tần Lĩnh thần phục!

“Tiểu tước gia, trên bản đồ nói, bên ngoài Tần Lĩnh phần lớn đều là dã thú không có tư duy, chỉ có thể tiếp tục đi sâu mới có tung tích Linh thú.” Mặc Dương cầm lấy bản đồ được họa trên da thú, cười ngửa tới bên người Mộ Khinh Ca, trầm giọng nói.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ chuyển, rơi vào trên bản đồ.

Phản bản đồ này vẽ rất đơn giản, đại khái phân Tần Lĩnh thành mấy khối lớn, ghi chú rõ một ít vị trí địa lý, còn có lãnh địa đàn thú.

Đại khái nhìn thoáng qua bản đồ, ánh mắt Mộ Khinh Ca nhìn thẳng vào chỗ có kí hiệu ghi lãnh địa ‘diễm mã bộ’.

Ngón tay chỉ hướng nơi này, nàng nhàn nhạt mở miệng: “Tối nay, ở chỗ này hạ trại.”

Mặc Dương ánh mắt chột lơ, không nói thêm gì, phục tùng lui xuống an bài mọi thứ.

Đội sau khi hân rời khỏi, hai tròng mắt Mộ Khinh Ca hơi hơi mị. Trong khoé mắt, tràn đầy tinh quang tính kế: Diễm mã, thân thể tuấn dật cao lớn, tốc độ nhanh như chớp, phần nộ đập đê, đánh rách phá tan đại địa. Khi ở trạng thái chiến đấu, toàn thân bao bọc bởi hắc viêm, xúc chi đốt lửa, đao thương bất nhập. Trong đàn linh thú, liệt về hàng trung giai.

Bảo bối tốt như vậy, không nghĩ biện pháp biến thành võ trang cho Long Nha của nàng, như thế nào phụ lòng bản thân?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Mộ Khinh Ca tân hoan (1)

Edit: Diệp Luru Nhiên

Cướp linh thú trung giai làm toạ kỵ, đừng nói là người thường không thể có, ngay cả mấy vị hoàng tử Tàn quốc kia, chỉ sợ cũng không có vinh hạnh này.

Tại nơi như tam đẳng quốc Tàn quốc, có nhiều dã thú chưa khai mở linh trí giúp sức cho con người.

Kiếp trước Mộ Khinh Ca nhận thức thế này: đem chúng nuôi dưỡng, tiến hành thuần hoá, sau đó là làm thịt cho người ăn.

Có lẽ bởi vì cấu tạo thế giới này cùng với thế giới kiếp trước của Mộ Khinh Ca có phần khác nhau, dã thú bị thuần hoá nơi này, so với kiếp trước Mộ Khinh Ca biết mạnh hơn nhiều.

Lúc nàng mới tới nơi đây, đã chạm trán phải mùi cường đạo cười ngựa rất nhanh.

Nhưng sau đó tiếp xúc càng nhiều, nàng mới biết được những thứ ngựa kia, ở thế giới này chỉ là tồn tại kém nhất.

Hưng phấn mang theo bản đồ, Mộ Khinh Ca dẫn người không ngừng nghỉ chạy tới địa điểm của ‘diễm mã bộ’. Cái gọi là ‘diễm mã bộ’, chẳng qua chỉ là cái đánh dấu trên bản đồ.

Thực tế chính là nơi xuất hiện đàn diễm mã.

Bản tính Diễm mã giống với ngựa thường, là động vật quần cư, và đều có một con ngựa vương dẫn đầu.

Dấu hiệu địa phương ‘diễm mã bộ’ trên bản đồ là một mảnh đất bằng màu xanh tràn đầy hoa cỏ, đích xác là nơi Diễm mã ưa thích.

Diễm mã, là Linh thú ăn tạp.

Thức ăn thông thường đều là cỏ xanh. Cách đoạn thời gian rất dài, sẽ vò một ít linh thú nhỏ yếu làm đồ ăn, bổ sung lực lượng trong cơ thể.

Bãi cỏ này, cách bên ngoài Tàn Lĩnh không quá xa.

Hơn năm trăm người cuộn cuộn tiến vào, ngược lại không gặp dã thú cỡ lớn công kích gì.

Không biết là bọn họ vận khí tốt, hay bởi vì trận đại địch lần trước, khiến nhiều bầy dã thú lớn bị thương đang giai đoạn nghỉ ngơi, không đi dạo loạn bên ngoài.

Chỉ là ngẫu nhiên có mấy con lợn rừng và thỏ rừng lạc đàn xông vào đội ngũ.

Binh lính Long Nha Vệ không chút thương tiếc bắt lại, thu vào trong túi để làm bữa tối.

Đối với chuyện này, Mộ Khinh Ca không có ý kiến gì.

Thời điểm màn đêm buông xuống, Mộ Khinh Ca dẫn đầu Long Nha Vệ rút cuộc tiếp cận được nơi của ‘diễm mã bộ’.

Ở bên ngoài bãi cỏ, Mộ Khinh Ca ra lệnh hạ trại.

Ngựa mang vào đều được dắt tới dưới cây, từng người trong đội ngũ ngay ngắn trật tự phân công, chuẩn bị hết thảy qua đêm.

Ấu Hà cũng đi hỗ trợ xử lý đồ ăn vừa đánh hạ được trên đường. Hoa Nguyệt thì đi lấy nước giúp Mộ Khinh Ca tẩy rửa.

Rất nhanh lợn rừng nướng và thỏ hoang nướng thơm phức ra lò.

Sau khi đã phân chia thức ăn, Mộ Khinh Ca phân phó Mặc Dương an bài một tổ Long Nha Vệ đi trước thăm dò tung tích Diễm mã, nhìn xem có hay không.

Rất nhanh Long Nha Vệ vừa phái đi đã mang tin tức tốt trở về.

Bọn họ thấy được Diễm mã ẩn móng trên cỏ, tựa như ở chỗ này một hai ngày.

Hơn nữa bên kia mặt cỏ thừa rất nhiều cỏ xanh, dựa theo tập tính của Diễm mã, chúng nó nhất định sẽ tiếp tục xuất hiện, cho tới khi ăn sạch cỏ xanh mới thôi, mới có thể đi tìm bãi cỏ khác.

Hải lòng nhận tin tức, Mộ Khinh Ca cong khoẻ miệng. Sau khi phân phó người thay phiên trực ban, liền để cho mọi người nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng sức ngày mai đi săn ngựa!

...

Đêm nay, Mộ Khinh Ca ngủ rất sâu.

Thẳng đến sau nửa đêm, Mộ Khinh Ca bị từng tiếng ngựa hí vang thảm thiết đánh thức, mới bước ra khỏi lều trại.

Ngoài trường, đã sớm loạn thành một mảnh.

Bọn họ mang đến mấy trăm con ngựa, tất cả đều nằm trong vũng máu không còn sinh khí. Tầng lớn trên da thịt bị xé rách.

Ánh mắt nàng trầm xuống, nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Mặc Dương nhanh chóng xuất hiện bên người nàng, sắc mặt cũng khó coi nói: “Tiểu tước gia, là Diễm mã đánh lên. Ngựa chúng ta đều bị cắn chết rồi, một bộ phận còn bị Diễm mã ăn.”

Con mắt trong suốt của Mộ Khinh Ca nhanh chóng ngưng ra tầng băng mỏng.

Mặc Dương tiếp tục nói: “Diễm mã có linh tính, thừa dịp lúc chúng ta thay ca xông lên, tốc độ rất mau. Sau khi phát hiện, thối lui không hề ham chiến. Vì phòng có trá, thân vẫn chưa sai Long Nha Vệ truy đuổi.”

Mộ Khinh Ca trầm mặc hồi lâu, mới lạnh giọng mở miệng: “Người làm không tệ.” Sắc trời hỗn loạn, địa thế không rõ. Tùy tiện đuổi theo, sẽ dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ là nàng không nghĩ tới. Nàng đánh chủ ý lên Diễm mã, Diễm mã này lại đánh chủ ý lên ngựa của nàng.

Rất tốt! Nếu đã đem ngựa bọn họ đều giết, ăn, vậy càng có lí do lưu lại cho Long Nha Vệ làm toạ kỵ.

“Phân phó mọi người nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ tới đồi đám ngựa kia lấy lại công đạo!” Mộ Khinh Ca phân phó một tiếng xong, xoay người quay trở lại lều trại.

Ngựa chết thảm, từng người trong Long Nha Vệ như nghẹn lấy một đoàn lửa cục tức.

Trong lòng Mộ Khinh Ca càng lạnh lùng.

Nàng thật không nghĩ đến, mình thế mà lại bị đám ngựa kia tính kế.

Sắc trời vừa sáng, Long Nha Vệ liền chờ xuất phát, mang theo chiến ý nồng đậm muốn báo thù cho ngựa của mình!

Mộ Khinh Ca trước phái người âm thầm dò la mặt cỏ đằng trước, đội ngũ còn lại thì làm ra bộ dạng muốn rời đi. Diễm mã có linh tính, nói không chừng đang âm thầm nhìn chằm chằm bọn họ, nếu như không diễn kịch, sao khiến chúng mắc câu?

Vòng một cái vòng lớn, xác định đằng sau không có cái đuôi đi theo, Mộ Khinh Ca lại mang theo Long Nha Vệ quay lại bên ngoài bãi cỏ, mượn địa hình ẩn tàng thân hình.

Che giấu, mai phục,... Đây là yêu cầu của nàng đối với Long Nha Vệ.

Rất nhanh tổ Long Nha Vệ được phái đi tìm hiểu tình huống đã trở về, mang đến tin tức mới nhất cho Mộ Khinh Ca.

Diễm mã đích xác có linh tính, sau khi bọn họ rời khỏi, hồi lâu mới xuất hiện vài con trở lại chỗ bọn họ hạ trại cẩn thận tìm kiếm, xong mới trở về.

Sau đó một đoàn Diễm mã dưới sự dẫn dắt của Mã vương lần lượt xuất hiện trên bãi cỏ, bắt đầu hưởng thụ mỹ vị.

Mộ Khinh Ca nghe xong cười lạnh. Một đám ngựa mà thôi, có linh tính, mở linh trí, như thế nào so được con người trăm vạn năm thành tinh?

Dần dần ẩn núp đi lên, mọi người rất nhanh liền thấy được đoàn Diễm mã đánh lén đêm qua.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca quét qua, đàn Diễm mã đại khái năm sáu trăm con, ngược lại đủ bù đắp cho tối qua. Bắt lại Diễm mã này, phối trí mỗi người trong Long Nha Vệ một con, dư lại có thể mang cho Mộ gia quân tạo ân tình.

Lại lấy ra mấy con đưa về Lạc Đô, giao cho gia gia xử lý.

Về phần Thiệu mập mập...

Nghĩ lại, lấy bản lãnh của hắn, đem Diễm mã đưa cho hắn, chỉ biết mang đến phiền toái.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Mộ Khinh Ca đã tính toán xử trí tốt đàn Diễm mã này thế nào, phảng phất đàn Diễm mã này đã là vật trong tay nàng.

Màu lông Diễm mã rất thống nhất, đều là một màu ngăm đen, không hề giống những con ngựa khác có màu sắc khác nhau.

Đột nhiên, trong mắt Mộ Khinh Ca sáng ngời, ánh mắt lập tức bị một con Diễm mã trong đó hấp dẫn.

Bộ lông đen nhánh xinh đẹp, cơ bắp rắn chắc chặt chẽ, bề ngoài hoàn mỹ thoát nhìn tư thế hiên ngang, quả thực gia tăng giá trị! Mặc dù ở trong đám hắc mã, vẫn như cũ trở hết tài năng.

Khiến người để mắt đến nhất là, trên đầu có một đóm lông bờm nồng đậm, gọn sóng tao nhã, tô đậm hoàn toàn khí chất của nó.

Lúc nó chạy như bay, cuốn bờm dài cầu thả bay theo trong gió phảng phất lưu động, hình thành một bức tranh mộng ảo cực hạn.

Lực hấp dẫn này, có thể khiến lòng người nhắc lên từng đợt sóng chấn động, khiến người không dời được mắt.

Hai mắt Mộ Khinh Ca toát ra trái tim, đối với con Diễm mã này vừa thấy đã yêu!

Nhưng nàng rất nhanh đã nhìn ra địa vị con Diễm mã này không tầm thường. Mọi cử động của đàn Diễm mã đều quay chung quanh nó.

Một ánh mắt, một động tác, đều có thể khiến cho bầy ngựa thần phục thuận theo.

‘Mã vương!’

Trong nháy mắt, một từ liền nhảy ra.

Hai mắt Mộ Khinh Ca hiếm có xuất hiện cảm xúc lửa nóng, không tự chủ liếm khoé môi.

Nếu muốn thuần phục toàn bộ bầy ngựa, nhất định phải hàng phục được Mã vương.

Mộ Khinh Ca không do dự, thân ảnh phát ra một tầng lực mang, nháy mắt rời khỏi nơi mai phục.

Ở bên tai Long Nha vệ chỉ lưu lại một câu mệnh lệnh: ‘Tại chỗ chờ lệnh!’

Mộ Khinh Ca vừa động, Mã vương đang cúi đầu ăn cỏ liền có cảm ứng, nó giơ lên cần cổ duyên dáng, hai cặp mắt đen như thạch, đối mặt Mộ Khinh Ca thân ảnh di động.

“Thu...” Thanh âm hí vang cao vút, từ nó phát ra không trung.

Nó đang hướng đồng bạn phát ra cảnh cáo!

Lập tức, bầy ngựa cảm ứng, tiếng hí to rõ vang vọng bốn phía.

Mộ Khinh Ca nhẹ câu khoé miệng, từ trên trời giáng xuống, mục tiêu, phần lưng đường cong tuyệt đẹp ưu mỹ của Mã vương.

Thế nhưng, nàng nhanh, Mã vương càng nhanh hơn!

Nó dường như biết tâm tư Mộ Khinh Ca, trong mắt toát ra khinh thường châm chọc, bốn vó dưới chân khẽ động, liền đã ở bên ngoài mấy trượng, dễ dàng tránh né Mộ Khinh Ca tập kích.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Mộ Khinh Ca tân hoan (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Phản ứng bén nhạy, còn có tốc độ tia chớp, làm Mộ Khinh Ca càng thêm kinh điển, trong lòng càng phát ra tâm tư nhất định phải có được.

Muốn huấn ngựa, nhất định phải ngồi trên lưng nó.

Nhưng tốc độ Mã vương quá nhanh, phản ứng quá nhanh nhẹn, khiến cho nàng căn bản không thể nào đặt chân.

Ánh sáng trào phúng trong mắt Mã vương càng sâu.

Tựa như đang cười nhạo nàng ngu ngốc.

Mộ Khinh Ca đem trào phúng của nó nhìn vào trong mắt, trong lòng ngược lại không có cái gì không vui. Nàng nhìn trúng con ngựa này, tự nhiên phải có đủ cao ngạo.

Lần nữa phóng tới lưng ngựa, Mã vương lần thứ hai dễ dàng tránh thoát.

Mặt khác đàn Diễm mã cảnh giác bốn phía, không có vẻ gì là hoang mang.

Chúng nó nhìn ra Vương đang trêu đùa nhân loại bình thường nhảy ra này.

Mộ Khinh Ca dừng xuống bãi cỏ, lại chạy tới hướng Mã vương. Nàng nhanh, Mã vương cũng nhanh, nàng chậm, Mã vương cũng chậm. Như đang cố ý trêu chọc nàng.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca hiện lên ý cười nhàn nhạt, không để ý Mã vương cố ý trêu đùa.

Một người một ngựa, người truy ta trốn, lẫn lộn hồi lâu.

Khinh miệt trong mắt Mã vương càng đậm, mặt ngựa tuấn đạt tựa hồ mang theo trêu tức xem Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đột nhiên ra động tác, nhìn giống như kiệt lực.

Mã vương càng đắc ý, cũng thả chậm tốc độ của mình, hướng tới Mộ Khinh Ca khiêu khích.

Đột nhiên, ngay tại thời điểm Mã vương thả lỏng cảnh giác, ngón trở Mộ Khinh Ca khẽ cong, một đạo quang điện đã chuẩn bị tốt từ ngón tay bắn ra, trực tiếp rơi xuống trên người Mã vương.

“Hí...!!! Tê...”

Cảm giác toàn thân điện giật, làm Mã vương ngửa đầu hí vang, thần kinh tê dại trong nháy mắt.

Mà ở nháy mắt này, Mộ Khinh Ca nắm lấy cơ hội nhảy lên, hai chân áp mỗi bên, vững vàng ngồi lên lưng Mã vương.

Trên lưng trầm xuống, làm Mã vương đoán được mục đích của Mộ Khinh Ca.

Mã vương vừa khôi phục vì bị tê liệt, tức khắc nổi giận!

Nó giơ lên móng trước, mạnh mẽ giãy dụa thân thể mình, muốn đem Mộ Khinh Ca té xuống. Nhưng Mộ Khinh Ca lại không chút sứt mẻ, giống như đã dính hẳn vào lưng ngựa.

Hai tay Mộ Khinh Ca gắt gao túm lấy lông bờm cuộn sóng, mặc nó nhảy thế nào, đều kẹp chặt bụng ngựa.

Diễm mã khác thấy Mã vương bị bắt, lập tức bắt đầu điên cuồng đứng lên muốn vây quanh, lại sợ đã thương Mã vương, dưới tình thế cấp bách, vô ngựa đều lao xạo đi lại trên cỏ.

Mã vương không cách nào vùng thoát khỏi Mộ Khinh Ca trên lưng, trong lòng thịnh nộ.

Khí hơi màu trắng từ lỗ mũi nó phả ra. Nó đột nhiên đạp trên mặt đất, tức khắc một trận sơn băng địa liệt từ dưới đất truyền đến.

Móng nó hạ xuống, vài đạo vết rách lan tràn ra.

“Nguy rồi! Mã vương nổi giận!” Trong Long Nha Vệ, có binh sĩ kinh nghiệm cả kinh nói.

Long Nha Vệ vẫn luôn ản núp bất động, cơ hồ đều có xu thế muốn lao ra tương trợ Mộ Khinh Ca.

Mặc Dương chuyển mắt, thần sắc bình tĩnh nói: “Tất cả chớ động! Tin tưởng Tiểu tước gia, nàng không ra lệnh, nếu ai lộn xộn, xử trí theo quân pháp!”

Một câu kia, làm cho Long Nha Vệ rục rịch mới an tĩnh lại.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt cũng vẻ mặt lo lắng nhìn Mộ Khinh Ca độ sức với Mã vương.

Hoa Nguyệt cắn môi, âm thầm lôi kéo ống tay áo Ấu Hà.

Người sau hiểu ý, đối với Mặc Dương nhẹ giọng: “Tiểu tước gia không có việc gì chứ?”

Mặc Dương tự tin nói: “Mọi người đừng quên! Tiểu tước gia chúng ta là lục cảnh cao thủ.”

Lục cảnh cao thủ, bốn chữ, tựa như rót lực lượng vào mọi người, khiến tâm bọn họ treo cao tạm thời thả xuống.

Hai mắt Mã vương thị huyết, trào phúng lúc trước sớm đã bị phần nộ nhục nhả thay thế.

Giờ phút này nó hận không thể đem người sau lưng ngã xuống, dùng bốn vó giẫm đạp nàng đến chết, đem thi thể ném cho bầy ngựa ăn, mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng nó.

Nó mang theo Mộ Khinh Ca chạy như điên trên bãi, giống như sóng thần vỗ lấy thuyền nhỏ.

Người bình thường bị lấn lộn như vậy, chỉ sợ đã sớm buông tay ra, rơi xuống đất ghê tởm ỏi mũi. Nhưng Mộ Khinh Ca lại như không có việc gì, sừng sững bất động.

Kiếp trước, đoạn thời gian nàng ở trên thảo nguyên kia, không chỉ học được tài bắn cung thần kỳ cửu tinh liên châu, còn học xong thuật huấn cưỡi ngựa.

Ngựa càng mãnh, càng khó thuần phục. Một khi đã thuần phục, đổi lấy sẽ là trung thành tuyệt đối!

Mã vương càng phản kháng, ánh mắt Mộ Khinh Ca nhìn nó lại càng nóng.

Thấy không có cách nào đem Mộ Khinh Ca té rớt, lửa giận trong lòng Mã vương đã vượt qua lý trí. Nó ngửa đầu hí vang, bộ lông ngăm đen lập tức toát ra hoa diễm màu đen.

Ngọn lửa kia, đúng với cái tên Diễm mã.

Hoả diễm có thể phát ra từ thân thể, có thể đốt hủy tất cả mọi thứ tới gần Diễm mã, bảo hộ bản thân nó không bị bất kỳ cái gì thương tổn.

Chớp mắt khi ngọn lửa màu đen xuất hiện, quanh thân Mộ Khinh Ca đồng dạng nổi lên một tầng lục mang xanh biếc, bảo hộ nàng chặt chẽ, ngọn lửa màu đen kia lập tức khó lan đến nàng.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca giương lên một vòng cung, đột nhiên từ trong lòng mọc ra một chủy thủ sắc bén.

Giơ lên cao, hung hăng đâm xuống!

Trực tiếp cắm vào cái mông của Mã vương, lập tức dòng máu đỏ tươi mang theo hắc viêm phun ra.

Mã vương bởi vì vết thương kịch liệt đau nhức, kêu to thống khổ.

Hắc viêm, có thể ngăn cản công kích bên ngoài.

Nhưng đừng quên, nàng đang ở trên lưng ngựa, linh lực phóng ra triệt tiêu một bộ phận lực lượng hắc viêm, giúp chủy thủ của nàng dễ dàng cắm vào.

“Phục, tắc sinh. Không phục, tắc chết.”

Ngay tại thời điểm Mã vương bởi vì miệng vết thương mà đau đớn phát điên, một thanh âm lạnh lùng không chút tình cảm vang lên trên đầu nó.

Tựa như chỉ cần nó biểu hiện ra chút tư thế phản kháng, nhân loại một lòng muốn hàng phục nó này, sẽ không chút do dự giết mình.

Sát khí tràn ra, trong nháy mắt đem lý trí Mã vương kéo về!

Sát ý thật khủng khiếp!

Cuồng nộ trong mắt Mã vương dần dần khôi phục tỉnh táo, nó không tưởng được, tiểu nhân nhi cười trên lưng này sao lại có được sát ý khủng bố như vậy.

Nhưng không đợi nó nghĩ kỹ, một thanh âm càng thêm lạnh lẽo, như băng trùy đâm vào đại não nó.

“Sinh từ người có thể nghĩ kỹ? Cùng theo ta, người sẽ không bị thua thiệt.”

Không biết có phải do sợ hãi cái chết, hay là rốt cuộc tin tưởng câu nói kia của Mộ Khinh Ca, tâm tình táo bạo của Mã vương dần dần bình ổn, không còn tồn tâm tư muốn hất Mộ Khinh Ca xuống.

Chạy như điên, dần dần thả chậm.

Rốt cuộc, Mã vương cúi cái đầu cao ngạo, trong con người hắc như thạch, hiện lên thần sắc thuận theo.

“Mã vương hình như bị thuần phục?” Long Nha Vệ ở nơi xa theo dõi, có chút khiếp sợ nhìn một người một ngựa biến hoá.

Trên lưng ngựa tuần mỹ vô song, bờm dài phiêu dật như vũ. Thiếu niên lang một thân hồng y tuyệt thế lấy ra thứ gì đó hướng móng ngựa xoa xoa, tựa như đang giúp nó trị thương.

Hình ảnh thoải mái khinh cuồng, cực kỳ mỹ lệ!

Đem toàn bộ được phần trong bình dùng hết, thương thế trên móng Mã vương lập tức lấy mất thường có thể thấy được tốc độ thu máu đáng vậy.

Mộ Khinh Ca tiêu sái đem bình sứ dùng xong ném đi, vỗ vỗ lưng ngựa nói: “Khiến con dân của người an tĩnh, từ giờ phục tùng thủ hạ của ta, chúng ta cùng nhau xem núi sông, duyệt toàn bộ nhân gian mỹ sự.”

Phảng phất nghe hiểu lời nàng, Mã vương thuận theo gật gật đầu, hướng bầy ngựa hí vang hai tiếng.

Sau hai tiếng đó, bầy ngựa xao động lập tức an tĩnh, trong mắt Mã vương lại hiện lên cao ngạo vương giả.

Nhìn bầy ngựa đều không có ý thức phản kháng, Mộ Khinh Ca mới giương nhẹ khoé miệng, hướng chỗ Long Nha Vệ ẩn núp hô: “Đều ra đi, từng người chọn ngựa!”

Long Nha Vệ sớm đã chờ đến sát nút, vừa nghe lời này, như măng mọc sau mưa tuôn ra, về mặt hưng phấn xông tới đàn Diễm mã.

Đi theo tiểu tước gia, có thịt ăn!

Không thấy mới tiến vào Tần Lĩnh hai ngày, liền có linh thú Diễm mã làm toạ kỵ sao?

Đột nhiên xông ra nhiều người như vậy, ngoại trừ Mã vương có chuẩn bị tâm lý, trong mắt Diễm mã khác đều tràn đầy đề phòng, thẳng đến khi Mã vương lại lần nữa giảm nhẹ một tiếng, mới hoàn toàn an tĩnh lại.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt dưới ánh mắt cổ vũ của Mộ Khinh Ca, cũng vẻ mặt tươi cười chạy tới chọn ngựa.

Mộ Khinh Ca tức thì cười trên lưng Mã vương, nhìn một màn vui vẻ hoà thuận trước mắt.

Một lát sau, nàng sửa sang cuốn bờm dài đen mượt cầu thả, cúi người nói bên tai ngựa: “Sau này ta gọi người là Hắc Diễm, thế nào?”

Mã vương ghét bỏ xốc cái mũi một chút, tựa hồ châm chọc chủ nhân nó đặt tên thừa thãi.

Mộ Khinh Ca cũng cảm giác được ý ghét bỏ trong đó, xấu hổ sờ sờ chóp mũi mình, hắc hắc cười, không cho phản bác đem việc này cứ thế định sẵn.

Một lát sau, tất cả Long Nha Vệ đã chọn xong ngựa, từng người yêu thích không buông tay cùng Diễm mã của mình thân mật.

Mộ Khinh Ca cất cao giọng nói: “Từ bây giờ, chúng nó sẽ là đồng bạn cùng ta kẻ vai chiến đấu, là chiến hữu của các người, nếu có kẻ dám khi nhục chúng nó, hết thảy xử trí theo quân pháp!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Mộ Khinh Ca tân hoan (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Vâng! Tiểu tước gia!”

Tất cả ưỡn ngực cùng hô.

Bọn họ không phải tay mơ, biết rõ tầm quan trọng của chiến mã trên chiến trường. Huống chi đây là Diễm mã hiếm có, sao có thể nhẫn tâm khi dễ?

Mộ Khinh Ca thoáng gật đầu.

Ánh mắt đảo qua bảy tám chục con Diễm mã còn dư lại.

Những Diễm mã này không phải là con yếu nhất trong đàn, trái lại đại bộ phận đều mạnh mẽ cường tráng. Chúng nó bị lưu lại, chỉ có thể nói Long Nha Vệ hiểu tâm tư của Mộ Khinh Ca.

Biết rõ năng đối với những con ngựa này có xử lý khác, cho nên mới cố ý không chọn.

Long Nha Vệ cùng bảy Diễm mã vui vẻ hoà thuận ở chung ba ngày. Đoạn thời gian này, người và ngựa gia tăng tình cảm, cũng dễ cho Long Nha Vệ dần thích ứng tu luyện trong Tần Lĩnh.

Linh khí ở Tần Lĩnh so với bên ngoài sung túc hơn rất nhiều, tốc độ tu luyện của mọi người càng mau.

Ba ngày sau, Mộ Khinh Ca sai Hắc Diễm tiếp tục mang theo tộc đàn nó ở phụ cận kiên nhẫn chờ đợi, chờ bọn họ rời khỏi Tần Lĩnh, sẽ mang chúng nó rời đi.

...

Sâu trong Tần Lĩnh, là đàn sói Khiếu Thiên.

“Nhanh! Công kích từ bên phải!”

“Chúng ta làm mồi dụ, các người bọc đánh phía sau! Tổ cha nó, hôm nay nhất định phải tiêu diệt đám sói này!”

“Moá! Nếu đám gia hoả bên ngoài kia biết chúng ta lấy đàn sói Khiếu Thiên lục cảnh làm bồi luyện, không biết sẽ rớt bao nhiêu con mắt!”

“Đừng nói nữa, nắm chặt thời gian!”

Sâu trong rừng rậm, người và sói hỗn chiến. Lại nhìn bên phía con người không chút nào bối rối, ngược lại đàn sói một lần lại một lần lâm vào nguy hiểm.

Ngày thứ hai mươi lăm Long Nha Vệ tiến vào Tần Lĩnh.

Mấy ngày này, ban ngày bọn họ chạy trong rừng. Lúc không gặp đàn thú nào, thì học hỏi Mộ Khinh Ca truyền thụ kinh nghiệm dã ngoại, bao gồm những cơ quan tinh vi, bấy rập, còn có nguy trang che dấu.

Gặp đàn thú thực lực cường đại, bọn họ tức thì liên hợp đối kháng, đem đàn thú này coi thành vật bồi luyện.

Theo lời Mộ Khinh Ca mà nói chính là, nếu muốn nhanh chóng mạnh mẽ, biện pháp tốt nhất chính là vượt cấp khiêu chiến. Vì vậy, bọn họ tìm đàn thú, đều là quân thể có thực lực mạnh hơn bọn họ.

Cơ hồ mỗi một lần chiến đấu, đều muốn lấy cái mạng của bọn hấn.

Nhưng bọn họ còn sống, không ngừng tiến bộ nhanh chóng!

Mà buổi tối, bọn hấn vứt bỏ lều trại, áp dụng phương pháp nguyên thủy nhất, lợi dụng cây cối và sơn động nghỉ ngơi, dùng việc tu luyện thay thế việc ngủ.

Đồ ăn, là thi thể Linh thú bọn họ từng chiến đấu.

Trong lúc ăn, bọn hấn phát hiện thịt Linh thú, có thể tăng cường linh lực trong cơ thể, chỉ là mang theo một tia khí tức cuồng bạo.

Về sau mỗi lần ăn, bọn hấn đều dựa theo Mộ Khinh Ca phân phó, dùng ít thời gian đem khí tức cuồng bạo bài trừ ra ngoài cơ thể, lại tiến hành tu luyện.

Hơn hai mươi ngày, Mộ Khinh Ca cùng bọn họ sớm chiều ở chung. Thời gian dần trôi qua, bọn hấn cũng từ chỗ Mộ Khinh Ca học được rất nhiều từ xuyên việt, hơn nữa có thể vận dụng tự nhiên.

Mộ Khinh Ca đứng trên ngọn của cây đại thụ, nhìn xuống màn chiến đấu phía dưới, trong mắt bình tĩnh.

Nửa canh giờ sau, Khiếu Thiên lang vương kêu rên một tiếng, chiến đấu rốt cuộc kết thúc.

Long Nha Vệ truyền đến thanh âm hoan hô, làm kinh động chim chóc trong rừng giương cánh bay khỏi cành.

Nhìn thấy một màn này, Mộ Khinh Ca chấp tay từ trên ngọn cây nhảy xuống, dáng điệu nhẹ nhàng như lông chim, nhanh nhẹn roi, mang theo vài phần

tiêu sái khinh cuồng, khiến người không thể dời mắt.

Lúc mũi chân nàng chạm xuống mặt đất nhiễm máu, Long Nha Vệ toàn thân sát ý đều chân sau quỹ xuống, cùng kêu lên hô: “Tiểu tước gia!”

Mộ Khinh Ca lạnh nhạt gật đầu, hướng tới chỗ Lang vương.

Đột nhiên, nàng vươn tay, lực mang giữa năm ngón hiện ra, chỉ thấy nàng nâng lên không trung, một khối đá màu xanh lục bằng nắm tay trẻ con từ trong đầu Lang vương bay ra, không mang theo nửa điểm dính máu dừng trên tay nàng.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca dừng trên khối đá trong suốt màu xanh lục, lực mang nhân nhạt chiếu lên gương mặt tuyệt mỹ của nàng.

Đánh giá một hồi, Mộ Khinh Ca tùy ý đem nó ném đi, Hoa Nguyệt đi đằng sau đuổi tay ra bắt lấy, nhét khối đá vào túi mình.

Túi căng phồng, xem ra bên trong đựng không ít đồ.

“Nhanh chóng sưu tập thú hạch, quét dọn chiến trường, một canh giờ sau rời đi.” Mộ Khinh Ca phân phó.

Mọi người, bao gồm Ấu Hà và Hoa Nguyệt đều động, bắt đầu cạy mở đầu thú, sưu tập khối đá giống không sai biệt lắm khối vừa rời.

Thú hạch, chỉ tồn tại ở trong đầu thú tộc cấp bậc Linh thú trở lên.

Căn cứ cảnh giới khác nhau, thú hạch cũng sẽ xuất hiện màu sắc khác nhau.

Thú hạch cụ thể có thể sử dụng làm cái gì, Mộ Khinh Ca không biết nhiều lắm. Chỉ biết, cái đồ chơi này rất đáng tiền. Có nơi thậm chí có thể coi thành tiền mà sử dụng.

Hơn nữa còn có thể dùng cho luyện khí, giá trị cường độ vũ khí cùng một ít công năng đặc thù.

Cho nên khi nàng giết chết con Linh thú đầu tiên, mặc kệ cảnh giới cao thấp, nàng đều muốn thu toàn bộ thú hạch, coi như là khoản tài phú.

Rất nhanh, một đồng lớn thú hạch vàng lục giao nhau đều đặt trong túi, đưa tới tay Hoa Nguyệt và Ấu Hà.

Hai nàng vui vẻ tiếp lấy, đứng sau lưng Mộ Khinh Ca.

Sau khi xác định không có bỏ sót gì, Mộ Khinh Ca mới nhân nhạt phân phó một tiếng: “Xuất phát!” Mang người rời khỏi chiến trường huyết tinh.

Đêm xuống, sau khi Ấu Hà và Hoa Nguyệt đem thú hạch hôm nay thu thập được đặt trước mặt Mộ Khinh Ca, liền lui xuống. Ánh mắt Mộ Khinh Ca quét nhẹ qua đồng lớn thú hạch, trong chớp mắt, thứ này liền biến mất.

Kỳ thật, chúng chỉ là dịch chuyển chỗ.

Chúng được đặt trong không gian của Mộ Khinh Ca, trong suy nghĩ của nàng, không gian của mình chính là chỗ an toàn nhất.

Bí mật không gian, nàng không nói cho bất luận kẻ nào.

Mà Long Nha Vệ, còn có Hoa Nguyệt, Ấu Hà cũng không tò mò nàng đem thú hạch đặt ở đâu.

Tiểu tước gia của bọn họ, chung quy phải có bản lĩnh ngoài ý liệu, mới là bình thường!

Trời vừa sáng, Long Nha Vệ tiếp tục thâm nhập Tàn Linh.

Lại qua một tháng, Long Nha Vệ ở trong Tàn Linh, như đàn châu chấu cuồng quét rất nhiều đàn thú thực lực mạnh mẽ, thú hạch thu thập trong không gian Mộ Khinh Ca cũng lấy tốc độ khủng bố tăng lên, quả thực sắp thành núi nhỏ.

Tuy rằng cảnh giới thú hạch không cao, nhưng đều là tiền không phải sao.

Ngày hôm nay, là trọn vẹn hai tháng Long Nha Vệ tiến vào Tàn Linh.

Mộ Khinh Ca đột nhiên triệu tập toàn bộ bọn họ, chuẩn bị phát ra mệnh lệnh mới.

“Các người tiến vào Tàn Linh đã hai tháng, đối với nơi này có còn sợ hãi?” Mộ Khinh Ca hỏi.

“Không sợ! Không sợ!”

Long Nha Vệ cùng hô lên trả lời.

Sợ? Sao có thể? Dưới sự lãnh đạo của Mộ Khinh Ca, bọn họ quả thực cảm thấy Tàn Linh như toà bảo khố thiên nhiên, tùy ý bọn họ đoạt lấy.

Nhìn biểu tình kiêu ngạo đặc ý trên mặt mọi người, ánh mắt Mộ Khinh Ca trầm xuống, bất động thanh sắc nói: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta xé chắn ra lẻ, chia thành tốp nhỏ, lấy tiểu tổ làm đơn vị hành động. Một tháng sau, từng người mang theo Diễm mã của mình trở về Duệ thành.”

Mệnh lệnh này, khiến bọn họ cả kinh.

Bọn hắn nghĩ không thông, hành động chính thể tốt như vậy, vì sao phải tách ra.

Nhưng là, trở thành Long Nha Vệ, hàng đầu chính là đối với Mộ Khinh Ca phục tùng tuyệt đối. Cho dù nàng muốn tất cả tự sát, bọn họ cũng tuyệt không có bất kì phản kháng gì. Vì vậy, mỗi người đều đem nghi hoặc giấu trong lòng.

Chỉ có Mặc Dương đi theo Mộ Khinh Ca lâu nhất, trong lòng khẽ động, nhìn lần lượt từng khuôn mặt đặc ý kia, như có điều suy nghĩ.

Mộ Khinh Ca thân nhiên nói: “Từ giờ trở đi một tháng, các người sống hay chết đều dựa vào bản lĩnh chính mình.” Dứt lời, nàng đối với Âu Hà và Hoa Nguyệt nói: “Đem bản đồ Tần Lĩnh trong tay các người sao lại, phân phát cho mỗi tổ.”

Hai nàng vâng một tiếng, đã sớm đem địa đồ đã chuẩn bị tốt phân phát ra.

Bản đồ này, so với cái của Duệ thành thì kĩ càng tỉ mỉ hơn chút. Nơi Mộ Khinh Ca đi qua, đều đánh dấu rõ ràng.

Sau khi mỗi tổ đều nhận được bản đồ, Mộ Khinh Ca lại nói: “Tầm bản đồ này, không chỉ là chỉ đường cho các người, đồng thời cũng là đại biểu cho nhiệm vụ. Đó chính là đánh dấu những nơi các người đã đi qua, hoàn thiện phần bản đồ này. Lộ tuyến của các người, ta sẽ không hạn chế, lựa chọn thế nào là chuyện của các người.”

“Tiểu tước gia, vậy ngài...” Có người lên tiếng dò hỏi.

Ngữ khí kia giống như chờ mong Mộ Khinh Ca cùng bọn họ một tổ.

Đáng tiếc, Mộ Khinh Ca lại đánh nát nguyện vọng của bọn hắn: “Ta sẽ không cùng bất kì người nào chung một tổ. Ta sẽ dẫn Hoa Nguyệt và Âu Hà đi một con đường khác.”

Nói xong, nàng xoay người chuẩn bị rời đi.

Chỉ là lúc đi ngang qua người Mặc Dương, dừng lại, đối với hắn thấp giọng nói: “Người một mình hành động, âm thầm chú ý biểu hiện của bọn họ, tập hợp cho ta. Nếu bọn họ đều có thể sống sót, lúc trên đường về, liền để cho mọi người đơn độc hành động, dựa vào bản lĩnh bản thân ra khỏi Tần Lĩnh, mang Diễm mã của mình về. Nói cho bọn họ, đây là khảo nghiệm cuối cùng ta cho bọn hắn, thông qua liền chân chính trở thành Long Nha Vệ!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Mộ Khinh Ca tân hoan (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thanh âm bình tĩnh mang theo một phân lạnh nhạt, nhưng Mặc Dương lại cảm nhận được thâm ý trong đó.

Hắn trịnh trọng gật đầu, tỏ vẻ mình sẽ nghiêm túc làm việc dựa theo Mộ Khinh Ca phân phó.

Mộ Khinh Ca không chút lưu luyến rời khỏi, cùng đi còn có hai nha đầu của nàng. Còn dư lại năm trăm hán tử, như hải tặc bị vứt bỏ, một đám sững sờ tại chỗ không biết làm sao.

Thẳng đến lúc Mặc Dương lên tiếng phân phó xuất phát, mọi người mới nhao nhao rời đi.

Nhìn từng bóng lưng mờ mịt, ánh mắt Mặc Dương hơi trầm xuống, trong lòng thầm nói: “Hy vọng các người không cô phụ Tiểu tước gia dụng tâm lương khổ, chờ các người xông qua cửa ải sinh tử, lần nữa trở về, chính là phượng hoàng tắm máu trùng sinh!”

...

“Tiểu tước gia, chúng ta đi đâu?” Đi xa được một lúc, Hoa Nguyệt khôi phục bản tính, mang theo vài phần kiêu mị làm nũng Mộ Khinh Ca.

Bước chân Mộ Khinh Ca không ngừng, đáp: “Ta nhớ rõ đi hướng này ba ngày, là có thể tới nơi ở của Liệt Vân Báo.”

Tê!

Hai nha hoàn đi sau nàng, ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Liệt Văn Báo là Linh thú cao giai, hơn nữa con thú Tiểu tước gia ngấm tới, hình như là thanh cảnh.

Cảm giác sau lưng đột nhiên không còn thanh âm, Mộ Khinh Ca ngừng chân hỏi: “Thế nào? Chẳng lẽ ta nhớ lầm?”

“Không, không sai.” Âu Hà quanh co nói.

Nhớ không lầm vậy tốt.

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, tiếp tục lên đường

Nhưng nàng bình tĩnh, hai nha đầu kia lại không bình tĩnh.

Âu Hà và Hoa Nguyệt nhìn nhau, vội vàng trái phải chạy tới bên Mộ Khinh Ca, khuyên can.

“Tiểu tước gia, con báo kia là thanh cảnh, chúng ta thực sự muốn đi tìm nó?” Hoa Nguyệt chưa từ bỏ ý định hướng Mộ Khinh Ca xác nhận.

Âu Hà cũng cân nhắc mở miệng: “Tiểu tước gia, ta và Hoa Nguyệt đều là hoàng cảnh sơ giai, chỉ sợ không phải là đối thủ của súc sinh kia.”

“Sợ cái gì, không phải còn có bốn tước gia ta sao?” Mộ Khinh Ca lơ đãng nói.

Nhưng trong lòng nàng lại nghĩ tới vấn đề khác. Chính là Long Nha Vệ của nàng, bao gồm hai nha đầu này, đều đã tiến vào hoàng cảnh.

Tiến vào hoàng cảnh, là có thể tu luyện võ kỹ, đề cao chiến lực.

Nhưng nàng đối với mấy chiến kỹ ở Tàn quốc lại chướng mắt. Toàn do vị yêu quái tiên sinh kia cho nàng một quyển thiên cấp cao giai chiến kỹ, làm ánh mắt nàng chỉ có thể coi trọng võ kỹ cao cấp hơn.

Thế nhưng trên tay nàng ngoại trừ Thiên lôi quyết thích hợp với nàng ra, cũng không có chiến kỹ khác, Long Nha Vệ của nàng phải tu luyện cái gì?

A, đúng rồi!

Mộ Khinh Ca đột nhiên nghĩ đến lúc mình rời đi, Mộ Liên Dung nhét cho mình chiến kỹ Điện ảnh bộ.

Khác với của yêu quái tiên sinh đưa cho, chiến kỹ này sau khi đọc, sẽ không tự động biến mất. Mộ Liên Dung đem chiến kỹ tu luyện của mình cho nàng, phỏng chừng là nghĩ đến nàng thân là nữ tử, học Điện ảnh bộ, nếu có gặp phải cường địch cũng có thể tự bảo vệ mình chạy trốn đi.

Chiến kỹ này, Mộ Khinh Ca vẫn chưa tu luyện.

Hôm nay ngược lại có thể đưa cho hai nàng tu luyện một phen.

Về phần võ kỹ cho Long Nha Vệ, ý tưởng duy nhất của nàng, chính là mượn đọc của người nào đó một ít.

Chỉ là đáng tiếc, tên kia không biết khi nào mới xuất hiện. Đi hỏi Cô Nhai, lại thấy mình có vẻ rắp tâm bất lương.

Trong lòng xoắn xuýt một hồi, Mộ Khinh Ca tạm thời buông xuống vấn đề này.

Nàng thò tay vào trong ống tay áo, từ không gian lấy ra phương pháp tu luyện Điện ảnh bộ, trực tiếp ném cho Âu Hà. Đối với hai nàng nói: “Đây là võ kỹ huyền cấp trung giai, thích hợp cho nữ tử tu luyện. Hai người các người nắm chặt thời gian học, có thêm mấy phần bản lĩnh bảo mệnh.”

“Điện ảnh bộ?! Đây không phải là của Trương tiểu thư...” Âu Hà cúi mắt nhìn thấy, lập tức kinh hô.

Hoa Nguyệt thò đầu nhìn qua, tức khắc giật mình nói: “Tiểu tước gia, ngài sẽ không trộm chiến kỹ của Trương tiểu thư đi?”

Mộ Khinh Ca khoé miệng co lại, thầm nghĩ trong lòng: Xem ra phải tìm cơ hội đem thân phận nữ tử nói cho hai nàng này. Nếu không, không chừng suy nghĩ của các nàng sẽ lệch đến phương nào.

“Các ngươi yên tâm, đây là cô cô tự tay cho ta. An tâm tu luyện là được.” Mộ Khinh Ca lạnh lùng nói.

Biết Mộ Khinh Ca không trộm chiến kỹ của Mộ Liên Dung, trong lòng Âu Hà và Hoa Nguyệt buông lỏng. Các nàng thật đúng là sợ Trương tiểu thư sau khi biết chiến kỹ bị trộm, lập tức từ Lạc Đô giết tới.

Nắm chặt chiến kỹ trong tay, trong lòng Âu Hà và Hoa Nguyệt đều có một dòng nước ảm, ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca tràn ngập cảm kích.

Nếu không phải tiểu tước gia, các nàng thân là nô tỳ, sao có thể tu tập chiến kỹ cao như vậy?

“Đi thôi.” Mộ Khinh Ca thúc giục.

Bây giờ hai nha đầu này mới nhớ lại là Mộ Khinh Ca muốn đi đâu.

Lập tức sắc mặt hai nàng đại biến, lần nữa ngăn cản: “Tiểu tước gia, không thể đi! Liệt Vân Báo là thanh cảnh, cảnh giới càng sâu, chênh lệch mỗi cảnh càng lớn. Ba người chúng ta cộng lại, căn bản không đủ nhìn.”

Mộ Khinh Ca lại nói: “Không vượt cấp khiêu chiến, sao có thể kích phát năng lực của mình trong lúc nguy hiểm đây?” Đến kẻ từ cảnh nàng đều đã chiến qua, còn có thể sợ một con báo thanh cảnh? Nàng bắt quá là thêm khối thú hạch thanh cảnh mà thôi.

Mặc dù Bắc Minh lão nhân chỉ có thể coi là một nguy từ cảnh. Mặc dù thắng lợi của nàng là nhờ vào đánh lén. Mặc dù nàng là cùng hồn phách Mộ Khinh Ca liên thủ...

Khụ khụ, dù sao thắng chính là thắng.

Lại nói, có bảo tiêu Cô Nhài âm thầm đi theo, nàng không nhân cơ hội áp bức sức lao động của hắn, như thế nào phụ lòng bản thân?

Có Cô Nhài ở đây, mạng nhỏ của nàng sẽ không bị ném đi, nàng còn sợ cái gì?

Thấy không cách nào thuyết phục được Mộ Khinh Ca, hai nàng đành ôm vẻ mặt đau khổ đi theo sau. Nhưng trong lòng các nàng đã hạ quyết định, nếu gặp nguy hiểm, các nàng có liều mạng cũng nhất quyết không để Tiểu tước gia chịu nửa phần thương tổn.

Trong ba ngày, Linh thú gặp phải đều bị Mộ Khinh Ca không chút khách khí lấy đi thú hạch. Lúc nghỉ ngơi, Áu Hà và Hoa Nguyệt liền nắm chặt thời gian học tập Điện ảnh bộ.

Ba ngày sau, ba người Mộ Khinh Ca rốt cuộc đi vào vòng trong Tàn Linh, địa bàn của Liệt Vân Báo thanh cảnh.

Vừa tiến vào, ba người liền cảm nhận được tầng tầng uy áp, ngăn cản các nàng tới gần.

Đờ lấy uy áp, Mộ Khinh Ca bước tới phía trước hai nàng, nói: “Nắm chặt tu luyện, ở dưới uy áp này, chính là đường tắt rèn luyện linh khí trong cơ thể, không cần lãng phí.”

Hai nàng vừa nghe, lập tức gật đầu, nghiêm túc đối phó uy áp tựa núi.

Cô Nhài một đường âm thầm đi theo, lần nữa bị lời Mộ Khinh Ca nói mà khoé miệng co lại.

Hắn sống lâu như vậy, thấy nhiều người như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người nói như vậy. Uy áp bị người người coi là áp lực, tới chỗ nàng lại thành lối tắt tu luyện.

Tư tưởng không giống người thường, chẳng lẽ chính là nguyên nhân Thánh chủ đối với nàng vài phần kính trọng?

Hắn vì bảo hộ Mộ Khinh Ca, một đường đi theo bọn họ vào Tàn Linh. Chính mắt nhìn nàng hàng phục Diễm mã vương, sau đó mang theo bộ hạ đại sát tứ phương. Tiếp theo, lại hạ mệnh lệnh lãnh khốc.

Xé chắn ra lẻ, chia thành tốp nhỏ, từng người tự chiến.

Đám thân vệ kia có lẽ giờ phút này không hiểu tâm tư Mộ Khinh Ca, nhưng hắn thì hiểu. Nha đầu này là dùng pháp tắc rừng rậm tàn khốc, dạy cho đám binh lính bởi vì thắng lợi liên tiếp mà kiêu ngạo một khoá. Để cho bọn họ từ tự cao lắng xuống, trở về sơ tâm.

Phương pháp như vậy, nàng cư nhiên cũng nghĩ ra.

Hắn thật không biết nên châm chọc nàng máu lạnh, hay là khen ngợi nàng tâm tư nhạy bén.

“Kì quái! Tiểu tước gia, chúng ta tiến vào đây lâu như vậy, sao đến một con Linh thú cũng không thấy?” Hoa Nguyệt đánh giá bốn phía, đột nhiên tò mò hỏi. Trán nàng rịn mồ hôi, nói chuyện vẫn có thể xem là biện pháp dời lực chú ý tốt.

Mộ Khinh Ca lạnh nhạt cảm thụ uy áp dừng trên người mình, bình tĩnh nói: “Rất bình thường. Trong thế giới thú tộc, lãnh địa của mình không cho phép thú loại khác tới gần. Một khi tới gần, chính là coi rẻ uy nghiêm của nó, chờ đợi chính là một trận quyết đấu sinh tử.”

Cô Nhài âm thầm kinh ngạc. Vị hoàn khó tiểu thư này, đúng là biết không ít.

Áu Hà vâng một tiếng, thở gấp nói: “Chúng ta có thể coi là vận khí không tệ? Nơi đây Linh thú khác đều bị Liệt Vân Báo đuổi đi, chờ lúc đánh lên, ít nhất sẽ không hai mặt thụ địch.”

Mộ Khinh Ca mỉm cười, không mở miệng.

Đây là chỗ nàng nhìn trúng các nàng. Dưới uy áp như vậy, Hoa Nguyệt trước sau giỏi về quan sát, mà Áu Hà có thể bình tĩnh phân tích. Hai nàng phối

hợp càng tăng thêm sức mạnh.

Rống!

Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng rống của thú, cắt đứt bước chân của ba người.

Khắp rừng cây, cũng bởi vì thanh âm rống to, mà nhánh cây rung rung, lá rụng bay tán loạn. . .

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Bên ngoài Lâm Xuyên, không gian dị biến (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Rống!

Tiếng gào của Liệt Vân Báo đột nhiên truyền đến, khiến ba người Mộ Khinh Ca dừng bước.

Đồng thời cũng làm lông mày nàng hơi chau lên.

Lẽ ra, lấy thực lực ba người các nàng, sẽ không dẫn tới Liệt Vân Báo thanh cảnh phát ra phản ứng lớn như thế.

Trong tiếng hô kia, xen lẫn phần nộ và hận ý mãnh liệt, hiển nhiên không phải nhắm vào các nàng.

Nhưng nếu không phải nhắm vào các nàng, vậy sẽ là nhắm vào ai?

Chẳng lẽ có kẻ đi trước một bước giăng co Liệt Vân báo?

Suy đoán này vừa ra, ánh sáng trong đáy mắt Mộ Khinh Ca chợt loé, thân ảnh lập tức phi tới phía trước.

Hoa Nguyệt và Áu Hà vội vàng đuổi theo, nắm chặt vũ khí trong tay, bảo vệ hai bên Mộ Khinh Ca.

Ba người chạy gấp một hồi, chỗ tốt khi hành tẩu dưới uy áp bắt đầu hiện ra. Sau khi các nàng lao ra trăm trượng, mới cảm giác áp lực trên người không đáng kể chút nào, linh lực vận chuyển trong cơ thể càng thêm sung túc, tinh thuần.

Trong lòng hai người vui vẻ, đối với lời nói của Mộ Khinh Ca càng thêm tin tưởng.

Dưới chân các nàng lần nữa phát lực, vận dụng Điện Ảnh bộ đuổi theo Mộ Khinh Ca.

Quả nhiên có người!

Thanh âm vũ khí va chạm, làm ánh mắt Mộ Khinh Ca trầm xuống. Nàng vội kéo hai nàng kia tìm một chỗ ẩn nấp trong đó, thu liễm hơi thở quan sát.

Bên ngoài cách đó không xa, Liệt Vân báo bị coi là mục tiêu lần này đang đánh nhau cùng một người.

Bộ dạng người nọ nhẹ nhàng thoải mái, như chỉ đang trêu đùa Liệt Vân báo.

Mộ Khinh Ca cảm thụ không đến cảnh giới của người nọ. Tựa như một người bình thường không biết tu luyện, không hề có linh khí dao động.

Người thường không biết tu luyện có thể đối kháng với Liệt Vân báo thanh cảnh?

Không có khả năng!

Như vậy cũng chỉ có một nguyên nhân.

Thực lực của người này, vượt xa khỏi nhận thức của nàng. Giống như yêu quái tiên sinh, hay Cô Nhai bọn hắn, nàng cũng không cảm thụ được linh khí dao động trên người bọn họ, càng nhìn không ra cấp bậc cảnh giới của bọn hắn.

Cái phán đoán này, khiến hai tròng mắt Mộ Khinh Ca co rút lại, lông mày vặn cả lên.

“Người này không phải người Lâm Xuyên.” Đột nhiên, thanh âm Cô Nhài xuất hiện bên tai Mộ Khinh Ca.

Nàng không dấu vết nhìn về phía Hoa Nguyệt và Áu Hà, thấy biểu tình các nàng nghiêm túc nhìn chăm chăm chiến đấu phía trước, chưa nhận thấy gì. Liền biết Cô Nhài đang dùng mật âm truyền vào tai, chỉ có nàng nghe thấy.

Chuyện này nàng đã cảm thụ qua ở chỗ yêu quái tiên sinh, cũng ở chỗ gia gia cảm thụ qua.

Không phải người Lâm Xuyên, vậy là người nơi nào?

Vấn đề tựa hồ quay lại chỗ cũ, bên ngoài Lâm Xuyên, còn có phiên thể giới nào khác?

Mộ Khinh Ca đến giờ vẫn không biết đáp án.

Nhưng nàng có thể xác định một chút, thể giới bên ngoài Lâm Xuyên, cường giả như mây. Tùy tiện xuất hiện một vị, đều sẽ nghiền ép cường giả ở Lâm Xuyên.

Đương nhiên, ngoại trừ yêu quái tiên sinh!

Mộ Khinh Ca không biết vì sao mình có lòng tin này. Nàng có một loại cảm giác, người trước mắt tuy mạnh, nhưng so với người nào đó còn không bằng một ngón tay.

Trừ bỏ vấn đề này tạm thời không có người nào cho nàng đáp án, còn có một vấn đề khác khiến nàng phức tạp.

Chính là vị cường giả bên ngoài Lâm Xuyên, rảnh rỗi đi làm khó một đầu Liệt Vân báo thanh cảnh làm gì?

Nhưng rất nhanh, vị cường giả ngoại lai này đã giải trừ nghi hoặc của nàng.

“Tiểu báo tử, bản tôn kiên nhẫn có hạn. Nếu ngươi còn không chịu trả lời vấn đề của bản tôn, bản tôn chỉ có thể giết ngươi, rồi tìm những linh thú khác hỏi thăm” Người ngoại lai kia nói rất tùy ý, giống như giết chó còi đối với hắn, chỉ như ăn một bữa cơm.

Tuổi tác hắn không lớn, ước chừng khoảng hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, ngũ quan thanh tú không tính là tuần mỷ. Chỉ là trong mắt mang theo lỗ mãng và tự ngạo, khiến người xem rất không thoải mái.

Tựa như mọi thứ ở Lâm Xuyên, đối với hắn đều tồn tại như con sâu cái kiến.

Bên chân hắn, là thi thể một con ấu báo mới sinh, bộ dạng huyết nhục mơ hồ, khắp nơi có thể thấy thủ đoạn tàn nhẫn của hắn.

Khó trách vừa rồi trong tiếng kêu của Liệt Vân báo, có hận ý mãnh liệt như vậy.

Mộ Khinh Ca sáng tỏ.

“Hừ, nhân vật tép riu, cũng dám xưng tôn? Thiên phú thế này, cũng chỉ có thể oai phong chơi chơi ở Lâm Xuyên.” Đột nhiên, thanh âm khinh thường của Cô Nhài lần nữa vang lên.

Mộ Khinh Ca khẽ giật mình. Ánh mắt thay đổi liên tục.

Cường giả như vậy, đối với Cô Nhài chỉ là kiến hôi, vậy hắn rốt cuộc mạnh tới mức nào?!

Mà hắn...

Thân ảnh bạch y không nhiễm bụi trần, lại thần bí thâm thúy không hiểu sao hiện lên trong đầu Mộ Khinh Ca, nụ cười khuyếch thế nào kia, khiến nàng có xúc động muốn đánh người.

Nhắm mắt, Mộ Khinh Ca xóa đi hình ảnh người nào đó trong đầu, chuyên tâm nhìn một màn phía trước.

Chiến đấu hình như tạm ngừng lại.

Liệt Vân báo gầm gừ, trong mắt tràn đầy hận ý và phẫn nộ nhìn chăm chăm kẻ nọ.

Mà kẻ nọ, vẫn thong thả như cũ.

“Tiểu báo tử, bản tôn hỏi lần nữa, ngươi cuối cùng có nhìn thấy hai người này?” Cường giả ngoại lai giơ tay lên, trên lòng bàn tay hắn, cư nhiên hoá ra bộ dáng hai người.

“Là bọn họ!” Sau khi bộ dáng hai người kia xuất hiện, Cô Nhài kinh ngạc một tiếng.

“Ngươi biết bọn hắn?” Mộ Khinh Ca ở trong lòng hỏi.

Tâm niệm vừa chuyển, Cô Nhai cư nhiên trả lời vấn đề của nàng: “Không biết, nhưng gặp qua. Bọn hấn chính người dẫn phát thú triều lần trước, bị thần niệm của Thánh chủ đập thành thịt nát.”

Hắn bình tĩnh trả lời.

Lại không biết câu trả lời của hắn, làm Mộ Khinh Ca xém cắn đứt đầu lưỡi.

Nàng sớm biết người xuất hiện trên chiến trường, ôm lấy nàng lúc hôn mê, không phải bản thể của yêu quái tiền sinh. Lại không nghĩ, một cái ảo ảnh, một ý niệm trong đầu, sẽ đem hai kẻ quấy toản bộ Tàn Linh bức đàn thú ra ngoài, đập thành thịt nát.

Cho tới nay, biểu hiện của nam nhân này, làm nhận thức của nàng đối với sự lợi hại của hắn không chính xác, cảm thấy nam nhân này ôn hoà dễ bắt nạt. Lại không nghĩ, người ta mới là đại thần, trùm cuối!

Chỉ một ý niệm, liền biến người thành thịt nát.

Hệt như bóp chết một con kiến, đối với hắn không hề có chương ngại tâm lý!

Tựa hồ cảm nhận được suy nghĩ của Mộ Khinh Ca, trong lòng Cô Nhai bĩu môi ngoay ngoay: “Này tính là cái gì? Danh hào Thánh chủ của bọn hấn, vốn là đại biểu cho giết chóc. Chỉ cần có kẻ có gan trêu chọc, đều sẽ bị giết sạch sẽ.”

Sạch sẽ này, không chỉ riêng mỗi kẻ đuôi mắt đi trêu chọc kia, mà còn cả thế lực sau lưng, cũng sẽ trong một đêm biến mất sạch sẽ.

Bởi vì Thánh chủ đại nhân của bọn họ ngại phiền toái! Chán ghét ứng phó những chuyện dây dưa, cho nên dứt khoát làm sạch sẽ, ngăn chặn phiền toái.

Vì vậy từ góc độ này, hắn có phải nên nói rằng, nha đầu này cũng kính người tương tự như Thánh chủ đại nhân bọn họ?

Khoảng thời gian đôi theo Mộ Khinh Ca, hắn nhìn ra cô nương này không động thủ thì thôi, một khi động thủ liền diệt cỏ tận gốc, nhân vật tàn nhẫn cắt đứt phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Bên ngoài Lâm Xuyên, không gian dị biến (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Xem ra người này là tới tìm hai kẻ bị chủ tử các ngươi đập thành thịt nát.” Trong lòng Mộ Khinh Ca hơi trầm xuống.

Nếu để cho người này biết hai kẻ kia chết có can hệ với nàng, có can hệ với Duệ thành, có can hệ với Mộ gia quân. Chỉ sợ, sẽ mang đến một hồi kiếp nạn.

Cường giả này, Cô Nhai chú ý mất, nhưng không đại biểu hấn yếu.

Ít nhất, Mộ Khinh Ca có thể khẳng định, gia gia Mộ Hùng tuyệt đối không phải là đối thủ của người trước mắt.

Nên làm gì bây giờ?

Đại não Mộ Khinh Ca nhanh chóng xoay chuyển.

Đột nhiên, nàng hỏi Cô Nhai: “Những người đó có thể tùy ý tiến vào Lâm Xuyên?” Đây là chỗ nàng lo lắng nhất.

“Không.” Cô Nhai cấp đáp án, làm trong lòng Mộ Khinh Ca buông lỏng.

Cô Nhai lại nói tiếp: “Người Lâm Xuyên rời khỏi rất khó, mà người muốn đi vào Lâm Xuyên cũng khó như thế. Thông thường bọn họ muốn vào nơi này, đều là dùng bí thuật bỏ ra thông đạo tạm thời. Tới đây rồi, thực lực cũng sẽ chịu áp chế, nhưng vẫn đứng đầu phiên đại lục này.”

“Nếu giết hấn, sẽ thế nào?” Mộ Khinh Ca lại hỏi lần nữa.

Ngữ khí nàng cực kỳ bình tĩnh, phảng phất trong lòng đã hạ quyết định.

Ngược lại, Cô Nhai càng hoảng sợ, hỏi: “Người muốn giết hấn?”

Mộ Khinh Ca gật đầu: “Người hán muốn tìm đã chết, nếu để hán cứ thế tiếp tục, tất nhiên sẽ tra ra được trận chiến ngày đó. Chủ tử các ngươi giết người thì phải tay xong việc, lại còn liên lụy Mộ gia quân ta. Nếu không giết hán, chẳng lẽ chờ hán giết đến tận cửa sao?”

Tính tình quyết đoán này, làm Cô Nhai có chút tán thưởng.

Nhưng cái giọng điệu ghét bỏ chủ tử kia, Cô Nhai lại không tán đồng. Chủ tử hán sao còn thời gian nghĩ sau khi hai kẻ kia chết, sẽ có người tìm tới? Bây giờ ngài đang bận đối phó với mấy gia hỏa đã tâm bưng bưng kia.

“Đầu tiên, ngươi giết hán thế nào?” Cô Nhai hỏi lại.

Mệnh lệnh hán nhận được là bảo vệ Mộ Khinh Ca không chết, không phải là trở thành súng của nàng, thay nàng giết người. Cho dù cái phiên toái này là do chủ tử hán lưu lại.

Cũng may, Mộ Khinh Ca không tồn tâm tư muốn Cô Nhai xuất thủ, chỉ kiên trì hỏi: “Giết hán thế nào không phải chuyện của ngươi. Ngươi chỉ cần nói cho ta hậu quả khi giết hán.”

Ánh mắt Cô Nhai loé lên, cuối cùng đáp: “Giết hán. Nếu vận khí ngươi tốt, sau lưng hán không có thể lực đặc thù gì, vậy liền xong việc. Nếu vận khí ngươi không tốt, sau lưng hán có thể lực duy trì, chuyện hán tới đây lại có người khác biết. Vậy chỉ dẫn tới càng nhiều người ngoại lai tới tra rõ chân tướng.”

Thật khó giải quyết!

Chân mày Mộ Khinh Ca càng nhíu chặt.

“Làm sao có thể phán đoán đằng sau hán có thể lực hay không?” Mộ Khinh Ca lại hỏi.

Cô Nhai trầm mặc một chút, mới đáp: “Nói thế này, người dựa vào thể lực, trên người đều có đồ vật tỏ rõ thân phận. Nhưng thứ này, ngươi muốn biết có hay không, chỉ có thể trước tiên giết hán rồi tìm. Chỉ sợ hán sẽ không chủ động đưa cho ngươi xem.”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca trầm xuống.

“Nhưng...” Giọng nói Cô Nhai vừa chuyển, lại nói: “Lấy thiên phú của kẻ này, cho dù sau lưng có thể lực, cũng sẽ không được coi trọng. Nhiều lắm chỉ ở rìa ngoài, muốn người trong thể lực hao hết nhân lực tới tìm hán, khả năng không cao.”

Mộ Khinh Ca trầm ngâm một chút, mới bình tĩnh nói: “Cũng chỉ có thể đánh cược một lần.”

Giết người nọ có dẫn tới phiên toái lớn hơn nữa không, lúc này đã không nằm trong phạm vi cân nhắc của Mộ Khinh Ca. Nàng nhất định phải giải quyết phiên toái trước mắt, ngăn cản kẻ này đem tầm mắt nhắm tới Mộ gia quân.

Cường giả ngoại giới này, thấy thế nào cũng không phải là người biết nói đạo lý.

Đã như vậy, liền lấy giết ngăn giết đi!

Sát ý trong mắt Mộ Khinh Ca khởi động, nàng không lên tiếng đối thoại với Cô Nhai, trong lòng tính toán làm sao lấy tính mạng của cường giả ngoại giới này.

Tuy nàng không sợ vượt cấp khiêu chiến.

Nhưng, một trận chiến hôm nay, nhảy cũng quá nhiều cấp.

Mộ Khinh Ca nắm chặt nắm đấm, đã có chút rỉ mồ hôi.

Người trước mắt, nàng không nắm chắc thắng.

“Áu Hà, Hoa Nguyệt, hai người các ngươi trước rời khỏi đây.” Mộ Khinh Ca ý định để hai nàng rời đi. Chiến đấu thế này, các nàng không chỉ không giúp được gì, mà còn làm liên lụy nàng.

Rời khỏi, là lựa chọn tốt nhất.

Áu Hà và Hoa Nguyệt nghe tính toán của nàng, lập tức cả kinh, theo bản năng không muốn rời đi.

Các nàng tình nguyện chết bên người Mộ Khinh Ca, cũng không muốn chạy trốn rời đi.

Tuy cảnh giới các nàng không cao, nhưng cũng có thể nhìn ra người trước mắt không dễ đối phó. Đem nguy hiểm để lại cho chủ nhân, còn mình đào tẩu, thế này sao được?

Thấy hai người không hèn mà cùng lắc đầu, ánh mắt Mộ Khinh Ca hơi trầm xuống nói: “Nếu các ngươi không muốn nghe theo mệnh lệnh của ta, vậy từ

nay về sau, danh phận chủ tớ chúng ta liền chặt đứt.”

Hậu quả như vậy, so với giết các nàng còn khó chịu hơn!

Hoa Nguyệt u oán nhìn về phía Mộ Khinh Ca, tựa như trách cứ nàng đem các nàng dẫn đi chính xác như thế.

Ấu Hà nhấp môi trầm mặc một chút, thật sâu nhìn Mộ Khinh Ca, bắt lấy tay Hoa Nguyệt, cẩn thận lùi về phía sau.

“Ấu Hà, ngươi làm cái gì? Sao có thể để tiểu tước gia ở lại đây?” Hoa Nguyệt muốn tránh thoát tay Ấu Hà.

Ấu Hà lại gắt gao giữ chặt, trầm giọng nói: “Lưu lại, chỉ làm ảnh hưởng tiểu tước gia, khiến ngài lâm vào tình trạng nguy hiểm hơn.”

“Nhưng cũng không thể cứ vậy rời đi!” Hoa Nguyệt gấp đến độ thiếu chút nữa khóc lên.

Ấu Hà mím môi nói: “Chúng ta cách xa chút, âm thầm quan sát. Nếu phát hiện tiểu tước gia có nguy hiểm, chúng ta liền nghĩ cách dụ đàn thú tới đây, thừa dịp loạn cứu tiểu tước gia.”

Hoa Nguyệt an tĩnh lại, đồng ý phương án này của Ấu Hà.

Sau khi hai nàng rời khỏi, Cô Nhai hiện thân xuất hiện bên người Mộ Khinh Ca, hai tay vây quanh trường kiếm hỏi: “Ngươi muốn làm thế nào?”

Khoé miệng Mộ Khinh Ca xẹt qua một tia cười lạnh, nhìn chăm chăm một người một báo nói: “Ngươi không nghe nói qua, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu sao?”

Nhờ người nọ cuồng vọng, giết Liệt Vân ấu báo, tự tay ngăn cách khả năng hoà hiệp của Liệt Vân báo. Khiến nàng có cơ hội liên thủ với Liệt Vân báo, giết hấn.

Chỉ là nàng không nghĩ tới. Nàng vốn muốn bắt Liệt Vân báo luyện tập, hiện giờ lại muốn cùng nó liên thủ kháng địch.

Nghe được kế hoạch của Mộ Khinh Ca, ánh mắt Cô Nhai loé lên, nói: “Phản ứng của ngươi rất nhanh.” Có thể trong thời gian ngắn như vậy, đối mặt với cường địch mạnh như thế, suy nghĩ ra phương án giết địch có khả năng nhất trước mắt, hoàn toàn khiến người kinh diễm.

“Nhưng ngươi vẫn khó có thể thắng hấn.” Cô Nhai nói ra một sự thật. Trên thực tế, hấn muốn nói, cho dù Mộ Khinh Ca cùng Liệt Vân báo cộng lại, cũng không đủ nhìn.

“Ta biết. Năm chắc thắng lợi sẽ không gọi là đánh cuộc.” Ngữ khí Mộ Khinh Ca vẫn bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Bên ngoài Lâm Xuyên, không gian dị biến (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Suy nghĩ một chút, Cô Nhai đột nhiên nói: “Nếu cần ta hỗ trợ, cứ mở miệng.”

Mộ Khinh Ca sừng sốt, ghé mắt nhìn về phía hấn, đột nhiên cười nói: “Yên tâm, ta sẽ không nỡ không dùng ngươi.”

Nụ cười kia, mang theo vài phần tính toán. Lập tức làm cho Cô Nhai có cảm giác như rơi vào hầm, hơn nữa, vũng hồ này còn là chính hấn đào!

“Động thủ.” Ánh mắt Mộ Khinh Ca sáng ngời, trầm giọng nói.

Cô Nhai ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Liệt Vân báo bị thương làm lơ lời của người nọ, phát tiếng rống giận nhằm phía hấn.

Tốc độ của Liệt Vân báo nổi tiếng cực nhanh, hơn nữa nó là linh thú thanh cảnh, lúc công kích, Mộ Khinh Ca ngay cả hư ảnh của nó đều thấy không rõ.

Nhưng nàng thấy không rõ, không có nghĩa cường giả ngoại lai kia cũng thấy không rõ.

Không thấy thân ảnh hấn có chút di động, chỉ tùy ý đỡ, Mộ Khinh Ca liền nghe được Liệt Vân báo kêu rên, toàn bộ thân thể bay ngang ra ngoài.

Phanh!

Liệt Vân báo rơi mạnh xuống đất, máu từ miệng nó phun ra.

Một kích này, gần như đã muốn nửa cái mạng của nó. Nhưng vẫn không giảm bớt hận ý trong mắt nó.

‘Rống Rống!’ Yết hầu Liệt Vân báo, phát ra tiếng gào rống trầm thấp. Nó mạnh mẽ chống lên, dạo bước quây quanh cường giả ngoại lai, tựa hồ đang tìm kiếm cơ hội công kích.

“Thật phiền toái, xem ra ngươi sẽ không chịu phối hợp.” Trên mặt cường giả ngoại lai rớt cuộc lộ ra vẻ không kiên nhẫn, giống như đã định hạ sát thủ.

Điểm này, Mộ Khinh Ca đã nhìn ra, Liệt Vân báo cũng nhìn ra.

Hai tròng mắt nó đỏ bừng, quang mang màu xanh nổi lên bao vây quanh thân nó, lần nữa phát động công kích. Hào quang màu xanh, tại mỗi một lần công kích, đều mang theo gió xoáy màu xanh vùng tới, mang theo tất cả lực lượng xé nát xông tới cường giả ngoại lai.

Thế nhưng, những công kích hung mãnh đó dừng trên người cường giả ngoại lai, lại biến mất không thấy bóng dáng, căn bản không tới nửa điểm.

Trên mặt cường giả ngoại lai càng thêm đắc ý, ánh mắt nhìn Liệt Vân báo càng thêm khinh thường giễu cợt.

Liệt Vân báo gào thét, liều lĩnh tiếp tục phát động công kích. Mặc dù, nó biết rõ công kích như vậy căn bản không có hiệu quả.

Mạnh, quá mạnh!

Nó phải thế nào mới báo thù được cho con mình?

Mộ Khinh Ca trốn ở một bên thu liễm khí tức, càng xem càng kinh hãi. Vị cường giả ngoại lai này, mang đến rung động cho nàng so với Bắc Minh lão nhân còn lợi hại hơn.

Thậm chí nàng cảm thấy, nếu Bắc Minh lão nhân có ở đây, căn bản tiếp không được ba chiêu của vị này!

Hắn rốt cuộc là cảnh giới gì?

“Hắn là cảnh giới gì không quan trọng, quan trọng là hắn ở Lâm Xuyên, thực lực sẽ bị áp chế ở từ cảnh đỉnh.” Cô Nhai phảng phất biết suy nghĩ trong lòng Mộ Khinh Ca, nhân nhát giải thích một câu.

Từ cảnh đỉnh phong?!

Mộ Khinh Ca nuốt nước miếng, ách ách hỏi: “Nói như vậy, chúng ta bắt luận ra công kích gì, đối với hắn, chỉ như gãi ngứa.” Căn bản không phá được phòng ngự của từ cảnh đỉnh!

“Có thể nói vậy.” Cô Nhai gật đầu thừa nhận sự thật này.

Hai hàng lông mày Mộ Khinh Ca hung hăng chau lại.

Trước đó một lần, cuộc chiến của nàng và Bắc Minh lão nhân, là thừa dịp đối phương không phòng bị, cận thân đánh lên. Nhất định phải tránh né phòng ngự, nàng mới có thể có cơ hội làm thương đối phương.

Lần này, có thể làm vậy hay không?

Không thể không nói, lần đầu chiến đấu với Bắc Minh lão nhân, làm Mộ Khinh Ca tích lũy được một ít kinh nghiệm. Rất nhanh, nàng lại suy diễn các loại phương án trong đầu.

Đúng! Nhất định phải để hắn lơ lửng phòng bị.

Mộ Khinh Ca cuối cùng xác định phương án. Chẳng qua, chỉ có thể ủy khuất Liệt Vân báo làm mồi ròi.

Lên tốt kế hoạch, Mộ Khinh Ca vừa quan sát một người một báo chiến đấu, một bên lặng yên không tiếng động tới gần. Về điểm này, nàng thật muốn khen yêu quái tiền sinh. Hắn truyền thụ mật pháp thu liễm khí tức, quả thực chính là không còn gì tốt hơn!

Vận dụng đến cực hạn, quả thực ngay cả nàng đều thiếu chút nữa xem nhẹ tồn tại của mình.

Cho nên, nàng thật cẩn thận tới gần, không chút lo lắng bản thân sẽ bị phát hiện. Hiện giờ, cái này là cái nàng dựa vào lớn nhất!

Rất nhanh, Mộ Khinh Ca vòng tới phía sau cường giả ngoại lai, ánh mắt nàng hầu như cùng Liệt Vân báo giao nhau một chỗ.

Đồng tử kim sắc của thú chống lại con người Mộ Khinh Ca, không cần trao đổi, Liệt Vân báo đã biết ý đồ đến của Mộ Khinh Ca. Nó có linh trí sơ khai, không nhắc nhở cường giả ngoại lai có kẻ thứ ba ở đây.

Con người nó buông xuống, tựa hồ đáp ứng ý hợp tác trong mắt Mộ Khinh Ca.

Đột nhiên, nó ngừng đầu lên, nghe răng lợ ra lợi đỏ tươi, còn có hàm răng sắc bén. Trong mắt thú mang theo tuyệt quyết, lần nữa xông tới cường giả ngoại lai.

Cường giả ngoại lai bị Liệt Vân báo dây dưa cố chấp khiến cho rất không kiên nhẫn, lúc này căn bản không bận tâm phía sau mình. Bàn tay tụ lực, tính toán muốn lấy mạng Liệt Vân báo.

Hắn bị Liệt Vân báo hấp dẫn lực chú ý, không để ý tới phía sau Mộ Khinh Ca tới gần.

Liệt Vân báo chạy tới một nửa, đột nhiên toàn thân bộc phát ra thanh quang chói mắt, che dấu toàn bộ thân hình nó.

Cường giả ngoại lai con người co rụt lại, cười lạnh nói: “Súc sinh, cứ nhiên dám tự bạo thiêu đốt thú hạch? Nếu dám làm bản y phục bản tôn, bản tôn sẽ giết hết linh thú ở đây hả giận!”

Không biết có phải thật sự lo lắng y phục bị bản, cường giả ngoại lai vậy mà đem tất cả phòng ngự tập trung phía trước, chống Liệt Vân báo tự bạo.

Mà toàn bộ phản lưng hắn, đều mở ra, không hề có phòng ngự.

Thanh cảnh tự bạo là dạng uy lực gì?

Lúc Liệt Vân báo bắt đầu tụ lực, Mộ Khinh Ca liền cảm nhận được một tấn áp suất bị ép vào không gian nhỏ hẹp.

Nhéch môi, Mộ Khinh Ca đem lực lượng lôi điện bám vào chủy thủ, nhắm ngay tới lưng cường giả ngoại lai.

“Súc sinh! Chịu chết đi!” Cường giả ngoại lai lạnh giọng quát.

Cùng với tiếng Liệt Vân báo liều chết gào rống.

Phanh!

Tiếng nổ mạnh cực lớn, chấn động khắp núi rừng. Lực lượng cường đại như gợn sóng lan tràn, cơ hồ muốn phá hủy tất cả.

Nắm lấy cơ hội, dao găm trong tay Mộ Khinh Ca mang theo dòng điện đâm vào sau lưng cường giả ngoại lai.

Không một chút phòng bị, cường giả ngoại lai đột nhiên cảm thấy sau lưng đau đớn, toàn thân tê liệt, khó có thể nhúc nhích.

Tại nơi này, cứ nhiên bị đánh lén!

Không thể tin, hắn cứng ngắc quay đầu, thấy được khuôn mặt tinh xảo nhưng lạnh lẽo.

“Người!” Trong mắt hắn khiếp sợ, như đang suy nghĩ tép riu dám đánh lén này xuất hiện khi nào.

Mộ Khinh Ca thừa dịp hắn khiếp sợ, mãnh liệt rút chủy thủ, hướng tới cổ hắn. Vô luận ở thế giới nào, nhược điểm thân thể con người sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Đâm trúng lưng, có lẽ chỉ có thể làm chậm tốc độ, suy yếu lực lượng của hắn, không thể lập tức mất mạng. Nhưng chỉ cần cắt động mạch chủ trên cổ hắn, vậy hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Bên ngoài Lâm Xuyên, không gian dị biến (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Con mắt Mộ Khinh Ca phiếm ra ánh sáng kiên quyết. Nàng ra tay hết sức, cường giả ngoại lai này cũng đồng dạng huy chương xen lẫn lực lượng tràn đầy đánh úp lại.

Nàng không tránh không né, quyết tâm ôm một kích đổi một kích, không chút do dự nhắm chuẩn cổ hắn.

“Tim chết!” Cường giả ngoại lai nhìn ra dụng ý của Mộ Khinh Ca, trong mắt hắn xuất hiện một tia hoảng loạn, vội vàng thối lui ra sau, chưởng lực trong tay vội vàng ném ra mắt chính xác, sát qua đầu vai Mộ Khinh Ca.

“A...” Lực lượng đè ép như núi sụp đổ, vẫn khiến nàng bị đau phát ra tiếng kêu rên. Tựa như toàn bộ cánh tay trái đều mất tri giác, máu trong cơ thể cuộn cuộn đánh trúng nàng.

Mà chảy thủ nàng, cũng sắc bén xẹt qua cổ hắn. Nhưng động tác hắn quá nhanh, chỉ lưu lại một đạo vết thương không sâu. Miệng vết thương, mơ hồ có thể thấy được mạch máu nhảy lên, chỉ cần sâu hơn một phân, là có thể nhìn thấy hình ảnh máu phun.

‘Đáng tiếc!’ Ánh mắt Mộ Khinh Ca tối sầm lại, trong lòng tiếc hận.

Lần này nàng tuy đã thương cường giả ngoại lai, nhưng Liệt Vân báo đã tự bạo chết, chết ngay cả cận vệ đều không còn.

Trên cơ bản xem như đánh ngang.

Lúc này nàng bị thương nhẹ, lại không có giúp đỡ hiệp trợ. Nếu muốn giết cường giả ngoại lai, có chút phiền phức. Mà đối phương? Đầu tiên là hao phí lực lượng tiêu trừ năng lượng tự bạo của Liệt Vân báo, lại bị Mộ Khinh Ca đánh lên thành công, máu tươi chảy ra phía lưng thấm đẫm y phục hắn, trên cổ còn giữ miệng vết thương ghê rợn.

Cường giả ngoại lai chặt vật tránh né, kéo ra khoảng cách với Mộ Khinh Ca, trở tay che lại miệng vết thương trên cổ. Cơ bắp trên lưng khẽ động, ngừng lại máu tươi chảy xuống.

Ánh mắt hắn âm u, tràn ngập hận ý nhìn về phía Mộ Khinh Ca. Ánh mắt kia tựa như bôi nọc độc: “Một con kiến ở hạ giới, cứ nhiên dám đánh lên bản tôn! Bản tôn thể, hôm nay không chỉ muốn giết ngươi quất xác, còn muốn đem tất cả những kẻ có quan hệ với ngươi tra tấn đến chết, phát tiết mối hận trong lòng ta!”

Ngôn ngữ ác độc, khiến ánh mắt Mộ Khinh Ca trầm xuống.

Trận chiến này, đã định trước không chết không ngừng.

Nàng không muốn chết. Như vậy, người chết chỉ có thể là hắn!

Con ngươi trong suốt nhanh chóng ngưng tụ ra sát ý lạnh lẽo. Dưới chân Mộ Khinh Ca vừa động, quang mang xanh lục trải rộng toàn thân, như đạn pháo công tới cường giả ngoại lai.

Nàng không phải không nghĩ tới sử dụng Thiên lôi quyết. Nhưng chiến kỹ này tuy mạnh, lại chỉ thích hợp dùng trong chiến đấu diện tích lớn. Loại quyết đấu một chọi một này, đối phương không ngờ đứng tại chỗ cho nàng công kích.

Cho nên, nàng nhanh chóng quyết định bỏ qua Thiên lôi quyết, mà chọn dùng cận chiến nàng quen thuộc nhất.

Vùng quyền, đá chân!

Từng chiêu từng thức, đều ẩn chứa ngàn quân lực.

Mộ Khinh Ca linh hoạt như cá trạch, khiến người ta không bắt được.

Cường giả ngoại lai bị quấy rối đến phiền cũng không xong, đột nhiên ngửa đầu hét dài một tiếng. Lực lượng tràn đầy như núi, thâm sâu như biển từ trong thân thể hắn phát ra, khuếch tán bốn phía, chấn đến tảng phủ Mộ Khinh Ca run rẩy. Một ngụm máu tươi phun ra, cả người bay ngược trở về.

Phanh!

Mộ Khinh Ca rơi thẳng xuống đất, xương cốt toàn thân cơ hồ muốn vỡ ra.

Nàng ngửa đầu, nhìn về phía cường giả ngoại lai lơ lửng giữa không trung. Nàng đã thương hắn, lại không lấy mệnh hắn. Hắn so với đánh giá lúc trước càng lợi hại hơn, càng khó đối phó.

Thân thể kia như thùng bê tông, nàng đánh trúng hắn vô số, lại không mang đến nửa điểm thương tổn.

Trên mặt Mộ Khinh Ca trầm như nước, trong đầu nhanh chóng phân tích tình hình chiến đấu. Kết quả làm nàng có chút uể oải, nàng không giết được hắn!

“Nếu ta không giết được, mà ngươi cần phải chết, như vậy cũng chỉ có thể...” Ánh mắt Mộ Khinh Ca chớp động.

“Con kiến chết tiệt, bản tôn muốn gỡ từng khung xương ngươi xuống!” Thanh âm cường giả ngoại lai xen lẫn tức giận, như sấm rền vang.

Hắn vuron tay, năm ngón tay thành trảo. Một cỗ hấp lực thật lớn đem Mộ Khinh Ca đang té dưới đất cưỡng ép bứt lên, bay tới hướng hắn.

Trong mắt Mộ Khinh Ca, phảng phất xuất hiện một cỗ lốc xoáy vô hình, đem mình hút vào, cắn nát!

Không chút do dự, nàng hô lớn nói: “Cô Nhai!!!”

Trong nháy mắt, Mộ Khinh Ca cảm thấy hấp lực trên người biến mất, toàn bộ thân thể mất trọng lượng ngã xuống.

Phanh phanh!

Mộ Khinh Ca cùng thi thể cường giả ngoại lai kia, đồng thời rơi xuống đất.

Khác nhau ở chỗ, người trước còn sống, còn người sau thì chết rồi.

Cả người đau đớn, cũng không át nổi đáy lòng Mộ Khinh Ca khiếp sợ. Nàng biết Cô Nhai rất mạnh, cũng biết cường giả ngoại lai này không phải là đối thủ của Cô Nhai. Thế nhưng, nàng không thể tưởng được. Nàng thậm chí không nhìn thấy Cô Nhai vùng kiếm thế nào, cường giả ngoại lai kia cứ vậy chết rồi!

Mộ Khinh Ca trợn mắt há mồm, dưới cái bóng Cô Nhai đi tới bao phủ.

Người sau vẫn bộ dạng lạnh lùng, hai tay vây quanh kiếm, đứng thẳng.

Phảng phất vừa rồi giết người, như đập chết một con ruồi đơn giản vậy.

“Người...” Mộ Khinh Ca miễn cưỡng mở miệng, lại không biết nên nói gì. Cô Nhai cường hãn, đã vượt xa khỏi tưởng tượng mình. Vậy còn người kia?

Cô Nhai nhìn xuống Mộ Khinh Ca, bình tĩnh nói: “Cái người thấy, không phải lực lượng chân chính của tử cảnh. Hoặc là nói, lấy thực lực hiện tại của ngươi, căn bản không thể khiến cho tử cảnh phát huy ra toàn bộ lực lượng.”

Khoé miệng Mộ Khinh Ca hung hăng co lại.

Những lời này, thật là đã kích người!

Nàng biết mình bây giờ rất yếu gã, được chưa.

Mộ Khinh Ca chống thân mình, khoanh chân điều tức. Thân thể nàng có lực khôi phục siêu cường, không cần dùng đan dược nào, chỉ cần nghỉ ngơi một chút, tự nhiên sẽ chữa trị.

Cô Nhai nhìn thoáng qua Mộ Khinh Ca tiến vào tu luyện, cũng trầm mặc xuống, thối lui một bên bảo hộ.

Sau một lát, thương thể Mộ Khinh Ca đã khôi phục được bảy tám phần.

Nàng mở mắt ra, quang mang trong mắt càng thêm sắc bén. Nhưng chỉ trong chớp mắt, liền hoá thành bình tĩnh u tịch.

Nàng nhảy đứng lên, tùy ý vỗ vờ bần trên vạt áo, định chuẩn bị rời đi.

“Tiểu tước gia không định lực soát chiến lợi phẩm?” Đột nhiên, Cô Nhai nhắc nhở.

Mộ Khinh Ca kinh ngạc quay đầu nhìn, ánh mắt rơi vào thi thể bị chia thành hai, vừa nhìn về phía Cô Nhai, như muốn dò hỏi. Người là người giết, chiến lợi phẩm không nên là của người sao?

Nàng nghĩ, chỉ là hỏi Cô Nhai một chút cường giả ngoại lai này có bối cảnh gì hay không mà thôi. Biết trước, cũng có thể phòng bị trước.

“Tuy người là ta giết, nhưng ta chỉ phụng mệnh hành sự.” Cô Nhai bình tĩnh nói. Bộ dáng kia, chỉ kém chút không chính miệng nói, bổn đại gia chương mất mấy thứ kia.

Mộ Khinh Ca trong lòng kinh hãi một cái, cũng không khách khí nữa. Xoay người trở lại bên cạnh thi thể, cẩn thận kiểm tra.

Đã có kinh nghiệm lục soát thi thể Bắc Minh lão nhân, Mộ Khinh Ca trực tiếp đem ánh mắt nhắm tới tay cường giả ngoại lai. Chỉ là trên tay hấn lại không có vật gì.

‘Chẳng lẽ có thủ thuật che mắt gì?’ Mộ Khinh Ca thầm nghĩ trong lòng. Có chút ghét bỏ nắm lên cổ tay hấn kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Bên ngoài Lâm Xuyên, không gian dị biến (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ai ngờ, nàng vừa đặt tay lên cổ tay, liền cảm nhận được dưới lớp y phục truyền đến một trận lạnh lẽo.

Ánh mắt nàng chợt loé, nhanh chóng kéo ống tay áo ra. Một cái vòng tay tạo hình tinh xảo xuất hiện trước mắt nàng. Vòng tay cực kỳ tinh xảo, khắc các màu bảo thạch, chiếu sáng rực rỡ. Nhưng kiểu dáng quá khoa trương, không phải loại Mộ Khinh Ca thích.

“Vòng tay Tu Di.” Cô Nhai thân nhiên nói.

Mộ Khinh Ca nhướng mày, lập tức minh bạch.

Tu Di trạc (vòng tay) này chỉ sợ cũng giống với Tu Di giới (nhẫn) đều là vật chứa không gian, chỉ có kiểu dáng là khác nhau.

Chủ nhân vừa chết, vòng tay Tu Di liền thành vật vô chủ. Tinh thần Mộ Khinh Ca không tồn chút sức tiến vào bên trong vòng tay Tu Di. Vừa mới vào nàng đã bị một hồi đủ loại màu sắc làm cho hoa mắt.

Đội nàng nhìn rõ, mới phát hiện cường giả ngoại lai thật đúng là không phải giàu có bình thường. Trong không gian chất đầy các màu thú hạch, số lượng ít nhất phải tính bằng đơn vị nghìn vạn. Còn có chút viên đá óng ánh, nhưng số lượng rất ít, chỉ rải rác hơn mười viên.

Nàng bây giờ không biết, thú hạch nàng nhìn trúng, ở chỗ khác, căn bản là không đáng tiền. Chân chính đáng giá, là những viên đá óng ánh kia.

Trừ cái đó ra, nàng còn phát hiện mấy quyền chiến kỹ địa cấp cao giai, cộng thêm một quyền thiên cấp sơ giai.

Niềm vui ngoài ý muốn, làm nàng vui sướng.

Lúc trước nàng còn đang lo đi đâu tìm chiến kỹ cho Long Nha Vệ tu luyện. Hiện tại những chiến kỹ hiếm có liền đưa tới trước mặt nàng, bảo sao nàng không tâm tình khoan khoái?

Thu thập vòng tay Tu Di xong, Mộ Khinh Ca phát hiện có một khối lệnh bài đặt trong hộp.

Chất liệu lệnh bài không rõ, màu sắc đồng màu. Mặt sau có hình đồ đằng chưa từng thấy qua, chính diện khắc một chữ triện ‘Nhạc’.

Nghĩ nghĩ, tâm niệm Mộ Khinh Ca vừa động, đem vòng tay Tu Di ném vào không gian mình. Chỉ cảm một khối đá óng ánh, còn có lệnh bài kia, mở ra trước mặt Cô Nhai.

“Hai vấn đề. Cục đá này là cái gì? Lệnh bài này đại biểu cái gì?” Mộ Khinh Ca trực tiếp hỏi.

Cô Nhai rũ mắt, nhìn lướt qua khối đá và lệnh bài, nói: “Khối trên tay ngươi là Linh thạch cấp thấp, có thể phụ trợ tu luyện, cũng có thể sử dụng làm tiền. Về phần tấm lệnh bài này, hẳn là tiêu chí thân phận của một gia tộc nào đó. Nói thế này, thành viên ngoài rìa gia tộc, thân phận bài do gỗ chế thành. Mà đồng màu, thân phận tượng trưng cho quân sự ngoại môn.”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca trầm xuống, đem Linh thạch và lệnh bài ném vào không gian, mới nói: “Nói như vậy, gia hỏa xem ra có thể coi là tiểu đầu mục.”

Cô Nhai trầm mặc một hồi, mới nói: “Theo ta được biết, những gia tộc chia làm ba bảy loại. Đệ tử ngoại môn nhiều vô số kể, cái gọi là quân sự ngoại môn, tiểu gia tộc không có trên trăm, cũng có mấy chục. Gia tộc trung đẳng tính bằng trăm, gia tộc thượng đẳng càng nhiều hơn.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca vừa chuyển, cẩn thận suy ngẫm lời Cô Nhai nói: “Ý của ngươi là, người này tuy có chút thân phận, nhưng không phải nhân vật ghê gớm gì. Chuyện hắn chết ở Lâm Xuyên, không nhất định sẽ có người biết. Cho dù có người biết, cũng không nhất định sẽ hao tinh lực và thời gian đi điều tra, thậm chí báo thù?”

Cô Nhai nhẹ gật đầu: “Có thể nói vậy. Đây là dựa theo lẽ thường phỏng đoán. Còn sự thật thế nào, thì không biết.”

Mộ Khinh Ca mím môi trầm mặc.

Chuyện tới lúc này, cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Chỉ cần xử lý sạch sẽ hiện trường, cho dù có người tới tra, cũng không nhất định tra được tới mình.

Mộ Khinh Ca quay người lại, chuẩn bị đi xử lý thi thể.

Nhưng Cô Nhai lại duỗi tay ngăn nàng lại: “So với che giấu, không bằng đặt ở đây. Để cho Linh thú bốn phía tự nhiên phân nhau ăn, càng khiến cho đối phương không thể nào điều tra.”

Mộ Khinh Ca nghĩ nghĩ, tán thành lời Cô Nhài, từ bỏ ý định xử lý thi thể.

Nàng chuẩn bị rời khỏi hiện trường, đột nhiên quay người nhìn Cô Nhài hỏi một câu: “Thế giới mạnh hơn Lâm Xuyên kia, có rất nhiều gia tộc?”

“...” Cô Nhài lặng yên. Hắn phát hiện hôm nay mình nói hơi nhiều.

...

Mộ Khinh Ca đi không lâu, liền phát hiện hai nha đầu Ấu Hà và Hoa Nguyệt.

Hai nàng nhìn thấy Mộ Khinh Ca hoàn hảo vô khuyết xuất hiện, lập tức khóc oà lên, nhào vào trong ngực nàng.

Nhìn hai nàng khóc nức, Mộ Khinh Ca có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể an ủi một phen. Sau đó mới mang theo hai nàng rời khỏi lãnh địa Liệt Vân báo.

Sau khi bọn họ rời khỏi, nơi này mất đi Liệt Vân báo uy hiếp, bắt đầu có Linh thú lục tục xuất hiện.

Nhìn thi thể bị phân thành hai trên mặt đất, nhóm Linh thú đều thềm nhỏ dãi, chậm rãi tới gần.

Nhưng lúc chúng nó tới gần, thời điểm chuẩn bị há miệng, dị biến nổi lên. . .

...

Hai nửa thi thể trên đất, đột nhiên xuất hiện một tầng băng, bao bọc ở bên trong. Ngay sau đó, bùn đất dưới thi thể dường như biến thành nước, đem thi thể chìm xuống đất, tiến hành vùi lấp.

Sau một lát, mặt đất khôi phục bình thường.

Một cỗ uy áp cường đại từ trong đất tràn ra, khuếch tán bốn phía. Nhóm linh thú khắp nơi cả kinh chạy trốn, không dám tới gần nữa.

Chớp mắt sau, tất cả khôi phục lại bình tĩnh, tựa như không có cái gì phát sinh.

Ban đêm, ba người Mộ Khinh Ca tìm được sơn động Linh thú vút đi, làm nơi nghỉ ngơi. Ấu Hà và Hoa Nguyệt phân ra tìm thực vật và nước, lưu lại Mộ Khinh Ca một người nghỉ ngơi trong sơn động.

Mộ Khinh Ca nhắm mắt dưỡng thần, ý thức tiến vào không gian bản thân. Những thú hạch chồng chất như núi kia, chính là đại biểu cho vô số tài phú!

Thế nhưng, Mộ Khinh Ca vốn định ôm “vàng” ngủ ngon, lúc tiến vào không gian, không ngờ phát hiện, thú hạch thu vào lúc trước, cư nhiên thiếu đi một ít.

“Đây là có chuyện gì?” Mộ Khinh Ca kinh ngạc nhìn một góc trong không gian.

Lúc trước, nàng rõ ràng nhớ kỹ, chỗ này được nàng chất đầy thú hạch cao giai cướp đoạt được từ cường giả ngoại lai. Nhưng bây giờ lại trống trơn, những thú hạch màu xanh tím, đều biến mất sạch sẽ.

Đứng tại chỗ, dạo qua một vòng, toàn bộ không gian đều bị Mộ Khinh Ca thu vào mắt. Đột nhiên, con ngươi nàng co rút lại, phát hiện một kiện đồ khác cũng biến mất.

Hơn mười khối Linh thạch cấp thấp, cũng không thấy!

Moá! Là ai!

Mộ Khinh Ca nổi giận! Nàng thật vất vả thu một ít gia sản, cư nhiên biến mất thần không biết quỷ không hay? Đặc biệt là những Linh thú kia, ở Lâm Xuyên nàng chưa nghe nói qua. Bảo bối này nàng chưa kịp cầm nóng tay, cư nhiên đã không thấy tăm hơi?

Trong mắt Mộ Khinh Ca, sát ý nổi lên bốn phía.

Đột nhiên, một tiếng nắc vang lên.

Mộ Khinh Ca cả kinh, nhanh chóng quay người tìm kiếm: “Là ai!” Tại sao có thể có thứ lên vào không gian của nàng? Cái này phi logic!

Đáng tiếc, không có ai trả lời nàng.

Mộ Khinh Ca nhú chặt mi, trong lòng suy tư.

Thú hạch bắt đầu bay lên trước mắt nàng, nháy mắt hoá thành ánh sáng năm màu, hướng tới không gian nào đó bay tới.

Mộ Khinh Ca nhìn theo, thấy đoàn ánh sáng năm màu kia rút xuống bao quanh một cái hộp, sau đó đột nhiên biến mất.

Con người trừng lớn, Mộ Khinh Ca chăm chú nhìn cái hộp không xa lạ gì. Nàng có lẽ đã tìm được đầu sỏ khiến cho thú hạch, Linh thạch biến mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Không gian tặc ăn vụng (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nếu lúc trước có người nói cho nàng biết, hộp sẽ biết ăn.

Mộ Khinh Ca nhất định sẽ cười lạnh châm chọc.

Nếu còn có người nữa nói cho nàng biết, biết ăn, lại còn biết đánh nấc không phải là hộp, mà là vô tự lệnh bài chứa trong hộp, như vậy nàng nhất định sẽ cười nhạo người kia ngu ngốc.

Nhưng sự thật phát sinh trước mắt, làm nàng không cười nổi.

Chỉ cảm thấy, có một bầu không khí quỷ dị, xuất hiện trong chính không gian của mình.

Hai hàng lông mày Mộ Khinh Ca vắn lại, gắt gao nhìn thẳng hộp gỗ quỷ dị. Hoặc là nói, là vô tự lệnh bài nằm trong hộp.

Cái hộp kia, sau khi bị phát hiện hành tung vụng trộm, cứ nhiên mở nắp ra, quang minh chính đại ăn thú hạch của nàng.

Đây là khiêu khích!

Mộ Khinh Ca tựa như nghe được thanh âm nghiêng răng của mình.

Vô tự lệnh bài yên tĩnh nằm trong hộp, những ánh sáng năm màu đó xuyên qua hộp rơi vào người nó, giống như bị người một ngụm nuốt vào, biến mất không thấy.

Ly kỳ nhất chính là, mỗi một đoàn sáng nuốt vào, vô tự lệnh bài kia hình như sáng hơn một chút.

Đây mới là nguyên nhân chính Mộ Khinh Ca không ra tay ngăn cản.

Nàng nhớ rõ yêu quái tiên sinh đã từng nói, tấm lệnh bài này, cùng di tích Thượng cổ có chút ít quan hệ. Là chìa khoá tiến vào không gian di tích, thậm chí là nhận thức thân phận.

Những không gian bị vứt đi đó, có thể thông qua lệnh bài tiến cử. Vận khí tốt, thậm chí có thể trở thành chủ nhân không gian.

Loại vận may nghịch thiên này sẽ phát sinh trên người mình sao?

Lập tức, trong lòng Mộ Khinh Ca tràn ngập chờ mong. Tựa hồ chuyện thú hạch bị trộm, cũng không còn khiến nàng sinh khí nữa.

Nàng lúc này hận không thể đem tất cả thú hạch nhét vào lệnh bài, cho nó ăn no.

Hai mắt Mộ Khinh Ca nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm vào vô tự lệnh bài như động không đáy cắn nuốt. Rất nhanh, thú hạch chổng chất lên ít đi một nửa.

Mà bây giờ, nàng cảm giác được Ấu Hà và Hoa Nguyệt đã về.

Nghĩ nghĩ, nàng xoay người rời khỏi không gian.

Xem bộ dáng vô tự lệnh bài lòng tham không đáy kia, phỏng chừng nhất thời sẽ không có thay đổi gì. Chuyện nàng có không gian là bí mật, nàng vẫn chưa sẵn sàng cho hai nàng kia biết được.

Mộ Khinh Ca mở mắt ra, Ấu Hà và Hoa Nguyệt cũng vừa lúc đi vào son động.

Trên tay Ấu Hà, xách một con thỏ rừng đã xử lý tốt.

Còn Hoa Nguyệt thì ôm bó củi, còn có nước lấy được từ hồ.

“Tiểu tước gia đói bụng không? Bọn nô tỳ liền chuẩn bị cái này ăn.” Áu Hà mỉm cười nói.

Hoa Nguyệt tức thì thả củ xuống, đem ấm nước bằng da đưa tới trước mặt Mộ Khinh Ca: “Tiểu tước gia, uống miếng nước trước.”

Mộ Khinh Ca tiếp nhận ấm nước, ngửa đầu uống vài ngụm.

Hoa Nguyệt vòng ra sau lưng nàng, đôi tay mềm mại không xương dừng trên vai giúp nàng xoa bóp, thư giãn gân cốt.

Hưởng thụ mỹ nhân phục vụ, Mộ Khinh Ca lại nhắm hai mắt lại.

Đột nhiên, nàng cảm thấy không gian của mình truyền đến chấn động. Trong đầu chợt đau đớn như bị kim đâm, khiến nàng không khỏi nhíu mày.

Thân thể nàng bỗng căng thẳng, khiến Hoa Nguyệt dừng động tác trên tay, cẩn thận hỏi: “Tiểu tước gia, có phải nô tỳ mạnh tay rồi không?”

Mộ Khinh Ca nhíu mày, căn bản không thể trả lời.

Nàng trầm mặc, làm Hoa Nguyệt và Áu Hà lập tức khẩn trương, buông mọi thứ trong tay xuống, vây quanh bên người nàng.

“Tiểu tước gia, ngài không sao chứ?”

“Tiểu tước gia ngài làm sao vậy?”

Thanh âm quan tâm truyền vào tai.

Nhưng Mộ Khinh Ca chỉ cảm thấy tinh thần lực của mình như bị cắt đi, ngực như muốn ói.

Loại cảm giác trời đất quay cuồng này, làm nàng không rảnh bận tâm hai nàng kia hỏi han.

Sắc mặt Mộ Khinh Ca bỗng nhiên trở nên trắng bệch, giọt lớn mồ hôi làm ướt sợi tóc, theo gương mặt nhỏ xuống. Nhếch môi đã không còn chút huyết sắc, phảng phất tùy thời sẽ té xỉu.

“Sao lại đột nhiên thế này?” Hoa Nguyệt kinh hoàng nhìn về phía Áu Hà.

Áu Hà cũng không có đầu mối, chỉ có thể lắc đầu.

Không biết tiểu Tước gia xảy ra chuyện gì, căn bản không dám cho nàng loạn uống thuốc. Vạn nhất ăn nhầm đan dược, bệnh tình tăng thêm thì sao giờ?

Hưởng chi, bởi vì bọn họ sau khi trải qua cải tạo, đều có năng lực hồi phục và phòng độc nhất định. Lần tiến vào Tàn Linh này căn bản không mang theo đan dược đặc thù gì, chỉ có một ít dược phẩm cầm máu và hạ sốt. Hơn nữa, đều là từ Tiểu tước gia cung cấp cho.

Những dược này, hình như không cách nào giải quyết tình huống trước mắt.

“Chúng ta không thể ngồi chờ chết!” Hoa Nguyệt khóc nức nở nói.

Áu Hà nâng mắt nhìn Hoa Nguyệt, đạo lý này nàng sao không biết? Nhưng lại không có cách nào!

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca khó khăn mở hai mắt ra, nhìn hai nàng nói: “Không ngại. Ta muốn đột phá, hai người các ngươi thay ta hộ pháp, không nên quấy rầy ta.”

Miền cường nói xong câu đó, Mộ Khinh Ca lần nữa nhắm hai mắt lại.

Đột phá?!

Đột phá kiểu gì khác thường như vậy?

Áu Hà và Hoa Nguyệt đồng thời sửng sốt. Nhưng mặc dù trong lòng các nàng còn nghi hoặc, lúc này lại không thể không lựa chọn tin tưởng lời Mộ Khinh Ca.

Bởi vì, các nàng vốn cái gì cũng không làm được. Mà Mộ Khinh Ca sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa giỡn.

Hai người nhìn nhau, liếc lui ra ngoài canh giữ cửa động. Một bên chú ý tình huống trong động, một bên lưu ý động tĩnh bốn phía.

Để hai nàng rời đi, Mộ Khinh Ca lần thứ hai lâm vào thống khổ phân cách giữa linh hồn và thể xác.

Nàng cảm giác rất rõ ràng, không gian của mình đang chịu ngoại lực công kích, muốn đem không gian của nàng phân khỏi tinh thần lực của nàng.

Nàng quyết không cho phép chuyện này phát sinh!

Mang theo dũng khí tuyệt quyết, Mộ Khinh Ca lần nữa tiến nhập vào không gian lung lay sắp đổ của mình.

Không gian lúc này tựa như gặp động đất, bốn phía đều xuất hiện vết rách. Tất cả thú hạch cũng không thấy, dư lại vật tồn trữ, đều trôi nổi trong không gian.

Trong hộp gỗ, vô tự lệnh bài hào quang mãnh liệt.

Nó đã ăn xong thú hạch tồn trữ và linh thạch của Mộ Khinh Ca, tựa hồ muốn đem mục tiêu nhắm ngay không gian Mộ Khinh Ca.

Mảnh vỡ không gian nghiền nát, bị hút vào bên trong lệnh bài, trở thành một tia ánh sáng của nó.

“Cư nhiên bị lừa bởi một tấm lệnh bài!” Mộ Khinh Ca mắng, phóng tới lệnh bài.

Nàng muốn đem lệnh bài chết tiệt này ném khỏi không gian của nàng.

Thế nhưng, thời điểm tay nàng tiếp xúc với vô tự lệnh bài, đột nhiên từ trong lệnh bài truyền đến một cỗ hấp lực thật lớn bao vây nàng, kéo vào trong đó.

Nàng khiếp sợ đến há to miệng, trừng lớn mắt.

Mà thân thể nàng lại hoá thành ánh sáng màu đỏ chói mắt, bị lệnh bài hút vào trong, biến mất tại không gian.

Theo Mộ Khinh Ca biến mất, tia ý thức phản kháng cuối cùng trong không gian cũng bị nuốt hết. Nháy mắt không gian thuộc về Mộ Khinh Ca theo nàng từ kiếp trước tới, hoá thành đạo bạch quang trong suốt, bị vô tự lệnh bài hút vào trong đó. Tính cả những vật lúc trước chứa đựng, cũng biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Không gian tặc ăn vụng (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong động, cả người Mộ Khinh Ca hình như tiến nhập vào loại trạng thái quy tức, bình tĩnh trở lại. Hô hấp và tim đập đều mỏng manh khó phát hiện.

Nàng khoanh chân ngồi, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo hờ hững, tựa như pho tượng.

Chỉ có hồng y trên người vẫn loá mắt như dương quang, yêu dã như hà, nổi bật phong hoa tuyệt đại của nàng.

“Đây là nơi nào?” Tiến vào không gian trong lệnh bài, Mộ Khinh Ca nhìn bốn phía sương trắng, tự nói.

Thân thể không khoẻ, đã biến mất.

Nhưng đáy lòng nàng vẫn cảm thấy không nắm chắc.

Nàng rốt cuộc bị vô tự lệnh bài dẫn tới nơi nào đây?

Đột nhiên, sương trắng bốn phía tản đi, dần dần hiện lộ ra phiến thiên địa khác lạ. Mộ Khinh Ca nhìn biến hoá trước mắt, một nơi như tiên cảnh phản chiếu trong mắt nàng.

Đỉnh dãy núi, phong hồi mây tan.

Bầu trời màu tím, là lần đầu tiên Mộ Khinh Ca thấy.

Dãy núi xếp chồng, sương trắng vẫn vút như ẩn như hiện. Thác nước chảy như ngân hà trút xuống, đồ sộ mà mỹ lệ. Chỗ gần bị sương mù màu lam nhạt bao phủ, là một mảnh hoa cỏ. Đoá hoa tuyết trắng tinh mịn tản mát thanh hương, giao cổ tương ai, dường như khê khằng, vô tận triền miên.

Hương hoa vào mũi, khiến người vui vẻ thoải mái, tựa như ăn phải linh đan diệu dược, bài xuất tạp khí trong cơ thể.

Cùng hoà một chỗ với đám cỏ lau, dòng sông óng ánh uốn lượn róc rách, bích thủy liên thiên. Cỏ thụ cao lớn không biết sinh trưởng bao nhiêu năm, tán cây hai bên bờ sông theo gió lắc nhẹ, dường như đang thấp giọng kể một câu chuyện cổ xưa.

Trước mắt một gốc cây cổ thụ bần cù ngoại long lẳng lẳng đứng giữa trời đất. Tựa như che dù thật lớn, được vurun lên từ thời viễn cổ. Lá xanh óng ánh rơi xuống từ tán cây, giống như mảnh bích ngọc.

Nhưng khi chúng nó rơi xuống mặt đất, lại hoá thành một đạo lục mang, bị đất hút vào lưu chuyển đến trong cổ thụ, khiến cho tán cây lại xanh thêm một phần.

Dưới tàng cây, có một gian nhà dựng bằng cỏ tranh. Đơn sơ nhưng không mất phong nhã, mang theo vài phần tiên khí.

Mộ Khinh Ca khiếp sợ nhìn hết thấy, cảm giác như mình đang ở trong mộng.

Nàng đi thẳng về phía trước, không trở ngại gì.

Dễ dàng đi vào nhà tranh, nàng dừng lại bước chân, xoay người đi tới một hướng khác. Lúc nàng đi tới bụi cỏ lau, đột nhiên bị một cổ lực lượng trong suốt cản lại.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca khẽ nhúc nhích, bất động thanh sắc thay đổi hướng khác.

Sau khi nàng đi được trăm thước, lại lần nữa bị ngăn trở đường đi, chỉ có thể quay lại. Dần dần, nàng thông qua thí nghiệm phát hiện được, bản thân chỉ có thể lấy cổ thụ làm trung tâm, hoạt động trong phạm vi trăm thước.

Vượt qua phạm vi, nàng có thể nhìn, nhưng sẽ không đi được.

Mộ Khinh Ca lần nữa về tới cửa nhà tranh, gian phòng này xuất hiện ở đây làm cho nàng tò mò.

Mím môi suy nghĩ, nàng khom lưng tiến vào trong.

Đột nhiên, trước mắt nàng rộng mở thông suốt.

Không gian ánh vào trong mắt, cơ hồ lớn gấp mười mấy lần so với nhìn thấy từ ngoài vào.

Tuy kiến trúc vẫn là cỏ tranh, nhưng lại được phân chia thành ba loại.

Ba gian phòng phía trước song song tồn tại. Một gian trong đó, là vật phẩm lưu trữ của Mộ Khinh Ca lúc trước, bao gồm chiến kỹ và một ít dược cải tạo gen còn lại.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca sáng lên, nhanh chóng hướng bên kia đi tới.

Xác thật những bảo bối này vẫn còn, tâm nàng mới hơi chút nói lỏng.

Sau đó nàng tiến vào một gian phòng khác, bên trong chỉ có đàn lô tạo hình cổ xưa, tựa hồ cố ý chuẩn bị phòng luyện đan cho nàng.

Ánh mắt loé loé, Mộ Khinh Ca đi vào gian phòng thứ ba.

Bãi trí trong này càng kỳ quái, ngoại trừ có một loạt giá đỡ, chính giữa còn để cái bếp lò, bên cạnh là nước suối đầm băng.

Mộ Khinh Ca nhướng mày, nhìn thế nào vẫn thấy giống tiệm rèn.

Đạo qua căn phòng này một vòng, không có phát hiện gì khác lạ, Mộ Khinh Ca thuận theo hành lang hướng tới phòng sau.

Không gian đằng sau, so với gian phòng phía trước càng lớn hơn.

Nàng mới tới gần, liền cảm nhận được hơi thở làm mình vui vẻ, tựa như bên trong có nguyên tố khiến nàng thân cận.

Chờ sau khi nàng tiến vào, cả người bị bao phủ bởi quang mang tím xanh, mới giật mình phát hiện, thứ khiến nàng cảm thấy thân cận là cái gì.

“Lôi nguyên tố thật mạnh!” Mộ Khinh Ca khiếp sợ nhìn phía đầm nhộn nhạo chất lỏng màu tím.

Lôi nguyên tố nơi này, cơ hồ dẫn động dị năng lôi hệ trong cơ thể nàng, khiến hai tay nàng hiện đầy quang điện màu tím.

Chậm rãi nâng tay lên, Mộ Khinh Ca nhìn đôi tay của mình, lại nhìn về phía ao đầm tràn ngập lôi nguyên tố, trong lòng không ngừng tự hỏi, đây rốt cuộc là nơi nào?

Đột nhiên nàng phát hiện, trên nước ao kia, có một cái kén màu bạc đang bao vây lấy cái gì, dòng điện sinh ra từ nước ao như rắn dâng lên, chui vào trong cái kén, biến mất không thấy.

“Đây rốt cuộc là nơi nào?” Trong lòng Mộ Khinh Ca dâng lên cảm xúc quý dị.

Nàng dường như cảm thấy, hết thấy ở đây đều là chế tạo vì nàng.

Thế nhưng, lại có chút nhìn không ra.

“Chủ nhân, ta chuẩn bị lễ vật cho ngài, ngài có thích không?” Đột nhiên, một thanh âm mềm mại mạnh mẽ đột ngột vang lên sau lưng nàng.

Mộ Khinh Ca cả kinh, nhanh chóng xoay người, lại không nhìn thấy ai cả.

“Chủ nhân, người ta ở chỗ này nè!” Thanh âm mềm mại mạnh mẽ lần nữa vang lên.

Lúc này, hình như là ở bên chân.

Mộ Khinh Ca theo tiếng cúi đầu, đuôi lông mày đột nhiên nhảy dựng. Nàng nhìn thấy gì? Trên mặt giày của mình, đang có một con bọ chó béo đờ đờ không ngừng nhảy?

Mà gia hỏa này, còn luôn miệng kêu mình là chủ nhân?!

“Ngươi là thứ đồ chơi gì?” Khoé miệng Mộ Khinh Ca co lại, hỏi.

“Người ta mới không phải là đồ chơi, ta là khí linh chương quan phiến không gian này!” Bọ chó nhỏ thuận theo ý phục Mộ Khinh Ca không ngừng nhảy lên, cuối cùng nhảy tới trên đầu vai nàng.

Lúc này Mộ Khinh Ca mới phát hiện thứ gọi là khí linh này, chính là một hài đồng ba tuổi bản siêu cấp thu nhỏ.

Độ cao chỉ cao đến ngón tay cái nàng, béo đờ đờ, thập phần tinh xảo. Ngũ quan rất đáng yêu, hai mắt như bồ đào, gương mặt phấn nộn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, giữa mi tâm nàng điểm một nốt chu sa.

Trên đầu chài hai búi tóc, trên người chỉ có cái yếm màu đỏ che giấu, mông thịt hờ hờ hoàn toàn lộ ra ngoài.

Gia hỏa này nàng chỉ cần một bàn tay đã bóp chết, lại còn nói mình là khí linh? Mộ Khinh Ca đột nhiên cảm thấy thế giới quan của mình lần nữa lung lay.

Chủ yếu nhất là, nàng khi nào trở thành chủ nhân của nàng ta?

Mộ Khinh Ca ghé mắt, nhìn về phía tiểu gia hỏa vui sướng chao đảo trên đầu vai mình, hỏi: “Ngươi tốt nhất giải thích rõ ràng cho ta, hết thấy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Tiểu gia hỏa sùng sốt, đờ đờ miệng, ủy khuất nói: “Người ta kêu Manh Manh.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Không gian tặc ăn vụng (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“...” Khoé miệng Mộ Khinh Ca nhẹ rút, trong lòng oán thầm: Ai đặt tên ghê tởm này vậy!

Ai ngờ, Manh Manh bằng ngón cái hình như nghe được nội tâm của nàng, cư nhiên trả lời: “Đương nhiên là chủ nhân tiền nhiệm đặt cho nha!” Trong thanh âm nhu mềm, nhiều thêm phần ôn ẻn, càng khiến cho Mộ Khinh Ca toàn thân không thoải mái.

“Có thể nói chuyện tử tế không?” Mộ Khinh Ca nhấn chặt mày.

Manh Manh ủy khuất chớp mắt, đối với ngón tay nói: “Người ta nói chuyện tử tế mà!”

Không thể nhịn được nữa, Mộ Khinh Ca nhanh chóng cúi tay, bắt lấy Manh Manh trên đầu vai, hung tợn nói: “Không muốn ta bóp chết ngươi, thì ngươi tốt nhất ngoan ngoãn trả lời vấn đề của ta.”

“Hu hu hu, chủ nhân thật bạo lực! Thật tàn nhẫn!” Manh Manh không hề có vẻ mặt sợ hãi, ngược lại giống như trêu chọc.

Sau đó nàng nhìn thấy vẻ mặt Mộ Khinh Ca càng thêm khó coi, mới nhấn mũi không tình nguyện nói: “Rồi rồi nha! Người ta đã lâu không có người nói chuyện, không thể nhân nhượng một chút sao? Chủ nhân xấu xa!”

Tiếp theo dưới ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Khinh Ca, khai báo tất cả.

Nàng đích xác là một khí linh, điều khiển một phương không gian đúng là có liên hệ với vô tự lệnh bài.

Nghiêm túc mà nói, vô tự lệnh bài có khả năng mở ra phiên không gian kia, đã bị vứt bỏ ở thời viễn cổ. Sau lại gặp được một vị đại năng, cũng chính là chủ nhân tiền nhiệm của Manh Manh, đem luyện hoá trở thành một mảnh không gian độc lập, Manh Manh cũng liền sinh ra.

Về sau, chủ nhân tiền nhiệm vũ hoá, nàng liền lâm vào ngủ say.

Nếu không phải Mộ Khinh Ca đánh bậy đánh bạ đem thú hạch và linh thạch đặt cùng chỗ với vô tự lệnh bài, còn cả không gian của mình đều bị Manh Manh cắn nuốt, mới kích hoạt nàng, phỏng chừng nàng hiện tại vẫn còn ngủ say.

“Cho nên nói, người nuốt không gian của ta?” Hai con người Mộ Khinh Ca ngây hiem híp mắt.

Manh Manh giật mình, lập tức xua tay giải thích: “Manh Manh hiện tại chính là không gian của chủ nhân! Manh Manh so với không gian cấp thấp chỉ có thể trừ vật lợi hại hơn nhiều! Chủ nhân phải thương người ta!”

Mộ Khinh Ca trầm mặc không nói, ánh mắt biến hoá, đã đoán được đại khái.

Có lẽ đúng bởi vì Manh Manh cắn nuốt không gian của nàng, khiến tinh thần lực của nàng thâm thấu đến mảnh thiên địa này, mới trong lúc vô ý trở thành tâm chủ nhân của nàng ấy đi.

Thấy Mộ Khinh Ca im lặng, Manh Manh lại tiếp tục lấy lòng nói: “Chủ nhân, ngài xem người ta còn đặc biệt vì ngài chuẩn bị phòng luyện đan, còn có Lôi Trì có thể luyện thể, thậm chí rèn luyện lõi linh căn. Còn có còn có, huyền phù giữa lõi trì kia là một kiện thần khí nha! Rất lợi hại, Manh Manh ngay cả phòng luyện khí sơ cấp đều chuẩn bị cho ngài, có phải rất tri kỷ hay không?”

Nói xong, nàng chớp chớp mắt tròn, thanh thuần đáng yêu.

Con người Mộ Khinh Ca chậm rãi di động, rơi xuống trên người nàng.

Nuốt không gian của nàng, biết nàng có lõi hệ dị năng, nàng có thể lý giải. Biết nàng có đan thần truyền thừa, hiện giờ đang luyện đan, nàng cũng có thể hiểu được. Về phần thần khí, hừm, muốn chuẩn bị lễ gặp mặt với chủ nhân mới là khẳng định. Thế nhưng, phòng luyện khí sơ cấp là cái quỷ gì vậy?

Cảm giác được hận ý trong mắt Mộ Khinh Ca, Manh Manh vội nói: “Sau khi chủ nhân và Manh Manh đạt thành quan hệ chủ tớ, Manh Manh cảm giác được trong cơ thể chủ nhân có huyết mạch luyện khí sư, cho nên cố ý chuẩn bị kính hi cho chủ nhân.”

“Người có thể biết suy nghĩ trong lòng ta?” Thanh âm Mộ Khinh Ca trở nên âm trầm.

Manh Manh vội vàng che miệng nhỏ của mình, chỉ cảm thấy thân hình nhỏ bé của mình bị bao phủ trong bóng ma khủng bố.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca càng thêm lạnh lẽo, Manh Manh mới nói: “Manh Manh thân là không gian của chủ nhân, tự nhiên cùng chủ nhân tâm ý tương thông. Nhưng chủ nhân yên tâm, ngài không muốn Manh Manh biết chuyện gì, Manh Manh tuyệt sẽ không biết được.”

Nói xong còn giơ tay làm ra tư thái thề.

Manh Manh trả lời, làm cho Mộ Khinh Ca hơi chút an tâm. Nếu không, nàng thật sự cảm thấy trong người mình có một tiểu gián điệp.

“Cái gì gọi là trong cơ thể ta có huyết mạch luyện khí sư?” Mộ Khinh Ca trầm giọng hỏi.

Về mặt Manh Manh biểu lộ ‘ngài thế mà không biết’, mới đối với Mộ Khinh Ca xụ mặt nói: “Từ thời kỳ viễn cổ, có rất nhiều gia tộc cổ xưa đều có chút năng lực đặc thù, bị giấu trong huyết mạch, nhiều đời truyền thừa xuống. Qua ngàn đời sau, đám người con cháu thừa hưởng, số thì huyết mạch đậm, số thì huyết mạch nhạt. Trong cơ thể chủ nhân chính là có huyết mạch luyện khí sư, hơn nữa rất đậm, chẳng qua còn chưa kích phát, trước mắt vẫn đang ảm mà thôi.”

“Mộ gia ở viễn cổ cư nhiên là luyện khí sư?” Mộ Khinh Ca đã đọc thuộc lòng đại lục chí, tự nhiên có thể rõ ràng nghề luyện khí sư này so với luyện đan sư thì trân quý hơn nhiều.

Có lẽ phải nói thế này, khắp Lâm Xuyên đại lục đều không có một luyện khí sư chân chính.

Vì vậy, vũ khí trên phiên đại lục này, cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với kiếp trước của Mộ Khinh Ca.

Cho dù có chút binh khí lợi hại, cũng không biết là đã trải qua bao nhiêu truyền thừa có được.

“Không phải đến từ phụ tộc của chủ nhân nha!” Manh Manh nhắc nhở.

Trong lòng Mộ Khinh Ca khẽ giật mình, ánh mắt chuyển một cái rơi vào trên người Manh Manh, mím môi không nói. Huyết mạch không tới từ phụ thân, vậy thì chỉ có thể tới từ mẫu thân.

Chẳng lẽ, mẫu thân lai lịch thần bí của nàng, cư nhiên xuất thân từ gia tộc luyện khí sư?

Cái này tựa hồ có thể giải thích, vì cái gì như huyền khí đặc thù tồn tại, mẫu thân nàng có thể dễ dàng lấy ra.

Thế nhưng, Lâm Xuyên đại lục có gia tộc luyện khí sư sao?

Trong lòng nghi ngờ phức tạp làm Mộ Khinh Ca nhíu mày.

‘Xem ra, trên người thê tử Mộ Liên Thành còn có rất nhiều bí mật! Nàng ta thật đã chết rồi sao?’ Mộ Khinh Ca ở trong lòng tự hỏi, đáng tiếc không ai cho nàng đáp án.

Thu liễm tâm tình, lực đạo trong tay nàng đối với Manh Manh đã nói lỏng, nhưng vẫn không buông tay.

Nàng hỏi: “Vì sao cảnh sắc chung quanh này, ta có thể nhìn được, nhưng không tới gần được?”

Manh Manh quay đầu, trả lời đương nhiên: “Đó là bởi vì thực lực hiện tại của chủ nhân không đủ, chỉ có thể miễn cưỡng mở ra khu vực này.” Vừa nói, nàng vừa đưa tay chỉ sương trắng sau nhà tranh: “Đội thực lực chủ nhân đến từ cảnh rồi, liền có thể đi vào trong được đấy kia trông thảo dược. Bắt quá thảo dược trên quý hơn, phải đội chủ nhân lợi hại hơn, mới có thể hái. Chủ nhân ở bên ngoài nếu như có được thảo dược trên quý, có thể đem vào đây trồng, sẽ lớn lên rất nhanh nha!”

Tin tức này, làm Mộ Khinh Ca cả kinh nhíu hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Không gian tặc ăn vụng (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Dựa theo Manh Manh giới thiệu, nàng đích xác so với không gian lúc trước lợi hại hơn rất nhiều.

Nơi này cư nhiên có được điện? Quả thực chính là chế tạo cho nàng. Về phần phải tới từ cảnh mới có thể mở ra, nàng căn bản không cảm thấy thế nào. Bởi vì từ cảnh đối với nàng, không còn là điểm cuối, mà là giai đoạn nhất định phải trải qua. Hơn nữa ngày này sẽ không quá lâu, nàng có lòng tin!

“Nơi này lớn bao nhiêu, còn có khu vực nào?” Mộ Khinh Ca hỏi.

“Nơi đây rất lớn!” Manh Manh nỗ lực duỗi thẳng cánh tay mình, vẽ một cái vòng tròn lớn: “Nhưng phải đợi chủ nhân tự mình phát hiện.”

Khoé miệng Mộ Khinh Ca co lại, có chút thống hận Manh Manh đột nhiên khôn khéo.

Nhưng vô luận thế nào, kinh hi này đã làm cho nàng thấy đủ rồi. Vốn không gian chỉ có thể trữ vật, biến thành không gian tràn ngập các loại khả năng, sao có thể làm nàng không vui vẻ?

Tựa hồ, theo mỗi lần thực lực nàng tiến bộ, mảnh không gian này sẽ làm cho người hiếu kỳ mà sợ hãi thần phục.

Đây quả thực là động lực cố gắng tu luyện!

Sâu trong mắt Mộ Khinh Ca xẹt qua một tia sáng, đột nhiên nàng đối với Manh Manh nở nụ cười: “Kế tiếp, chúng ta bàn một chút chuyện thần khí theo như lời của ngươi!”

“A! Chủ nhân nói đến Linh Lung sao!” Manh Manh xuân mạnh nói.

Linh Lung?

Mộ Khinh Ca nhướng mày, trầm nghĩ trong lòng: Thì ra món thần khí đó tên là Linh Lung.

Chỉ là... Thần khí...

Mộ Khinh Ca rũ mắt, lông mi phủ xuống che đi cảm xúc. Trong đầu nàng nhớ lại, dị giới này hình như có phân chia vũ khí.

Trên sách cổ nàng đọc được, bình thường bình khí được phân thành vũ khí, linh khí, bảo khí, thần khí, thánh khí, còn có cấp bậc chí tôn khí. Ở Tàn quốc, sợ là chỉ có thể lực nội tình thâm hậu mới có thể lấy ra được một hai kiện linh khí.

Nhưng ở nhị đẳng quốc, linh khí tuy trân quý, lại không phải hi hữu. Thậm chí, có chút thể lực cất giấu bảo khí cấp cao hơn.

Trong sách cổ, Thánh Nguyên đế quốc là nhất đẳng quốc duy nhất, có thần khí trong truyền thuyết, số lượng bảo khí cũng không ít. Về phần thánh khí, chí tôn khí đều là tồn tại trong truyền thuyết, đã sớm biến mất không thấy.

Mà tiêu chuẩn phân chia những bình khí này, ngoại trừ trình độ cứng rắn, khác nhau lớn nhất chính là năng lực phụ gia.

Có loại công năng phụ trợ phòng ngự, có loại tăng phúc cường độ công kích cho người cầm giữ. Dù loại, khó có thể tập hợp. Gia tăng biên độ lớn nhỏ còn có loại, chính là khác nhau giữa linh khí và bảo khí.

Thần khí cực chi, ngoài có một loại công năng khác, còn có chính là biến hoá hình thái.

Nó có thể theo tâm ý chủ nhân, tiến hành trạng thái ngưng trệ. Có khi một vật tầm thường, chính là một kiện thần khí hi hữu thế gian.

Trùng sinh đến bây giờ, Mộ Khinh Ca cũng không có một kiện bình khí phù hợp.

Trước mắt, Manh Manh trực tiếp đưa cho nàng một kiện thần khí, có phải quá kiêu ngạo hay không?

Nhưng mà, nàng thích!

Khoẻ miệng cười ra độ cung nhân nhật, Mộ Khinh Ca đối với Manh Manh nói: “Đẫn đường đi, lấy thần khí.”

Manh Manh gật gật đầu, lập tức nhảy ra khỏi bàn tay đã buông lỏng của Mộ Khinh Ca, thuần thục rơi xuống đầu vai nàng.

Lần nữa trở lại bên lôi trì, Mộ Khinh Ca không đi thử nghiệm công năng của nó. Mà đem ánh mắt tập trung lên cái kén màu bạc trôi nổi trên lôi trì.

“Chủ nhân, ngài đánh nát quang kén, Linh Lung liền đi ra.” Manh Manh đối với Mộ Khinh Ca nói. Sau đó, lại tự luyến: “Không có biện pháp, ai bảo Linh Lung không giống người ta có ý thức của mình đây?”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chợt loé, nhìn về phía Manh Manh: “Có ý gì?”

“Nói đúng ra là Linh Lung tuy lợi hại, nhưng còn chưa sinh ra khí linh, không có Manh Manh lợi hại!” Manh Manh ngạo kiều dùng tay mập chống eo.

Mộ Khinh Ca mím môi, không để ý Manh Manh tự luyến, mà là đem ánh mắt lần nữa trở xuống trên cái kén.

Đánh nát quang kén? Manh Manh nói ngược lại rất đơn giản.

Trong tay Mộ Khinh Ca tụ lực, lập tức, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra đoàn quang cầu lục sắc. Trong quang cầu, phảng phất ẩn chứa năng lượng cực lớn.

Phanh!

Mộ Khinh Ca vung tay lên, quang cầu màu xanh lục bay về phía cự kén, tiếng va chạm lớn bên trong, bộc phát ra đạo quang sáng chói mắt, đem toàn bộ lôi trì bao gồm cả Mộ Khinh Ca đều bao phủ trong đó.

Sau khi ánh sáng nhạt đi, dần dần biến mất. Mộ Khinh Ca mới thu hồi tay lại, ngược mắt nhìn về phía cự kén, lập tức hai mắt bắn ra ánh sáng kinh diễm.

“Cái này...”

Mộ Khinh Ca cảm thấy mình bị mất đi năng lực ngôn ngữ.

Ánh mắt nàng phản chiếu ảnh ngược hình dáng Linh Lung.

Đó là một cây thương tạo hình tinh xảo, đặc biệt.

Toàn thân phiếm ánh quang, tựa bạc phi bạc, thông thấu không hề tạp chất giống như thủy tinh. Giữa đầu thương và thân thương gắn hình trăng lưỡi liềm. Trong trăng khuyết đó, điêu khắc hoa văn thần bí đẹp để mang phong cách cổ xưa. Cây thương đứng thẳng hai lưỡi lê, sắc bén lạnh lẽo khiến người run sợ.

Đầu thương song nhận phiếm sắc tím xanh, dường như chỉ cần vung xuống, liền có thể phá vỡ thiên địa.

Mộ Khinh Ca chưa bao giờ thấy qua cây thương khiến người kinh diễm như thế.

Giờ phút này niệm tên nó, mới phát giác đặt tên này chuẩn xác cỡ nào.

“Linh Lung...” Đòi mỗi Mộ Khinh Ca hé mở, nỉ non nói.

Ai ngờ, thần thương Linh Lung đang lơ lửng, phảng phất nghe được triệu hoán, toàn thân khẽ run rẩy. Bay thẳng tới phía Mộ Khinh Ca, tựa như đứa trẻ làm nũng.

Mộ Khinh Ca theo bản năng thân thủ nắm chặt, bắt lấy thân thương, một cổ lạnh lẽo thấu xương nhanh chóng truyền vào cơ thể. Chỉ chớp mắt, cảm giác này liền biến mất không thấy, liên kết giữa nàng và Linh Lung thương trở nên chặt chẽ hơn.

Phảng phất Linh Lung thương chính là cánh tay của nàng, vận dụng tự nhiên.

Mộ Khinh Ca giờ Linh Lung thương tùy ý vung lên không trung, mũi thương lạnh lẽo sắc bén mang theo tử sắc.

“Thương tốt!” Linh Lung thương hạ xuống đất, đứng lặng bên cạnh Mộ Khinh Ca. Nàng ngửa đầu nhìn mũi thương tán thưởng.

Nhưng tiếp theo, nàng lại tiếc hận nói: “Đáng tiếc, ta không biết thương pháp.”

Nàng vừa dứt lời, trên thân Linh Lung thương hiện lên một đường ánh sáng, mũi thương bay ra xông thẳng vào mi tâm Mộ Khinh Ca. Lúc nàng chưa kịp phản ứng, đã chui vào trong.

Lập tức Mộ Khinh Ca như bị điện giật, nắm thương đứng thẳng không nhúc nhích, cả người giống như nhập định.

Manh Manh ngồi trên đầu vai nàng không thấy hoảng loạn, ngược lại bộ dáng đương nhiên.

Qua một hồi lâu, cả người Mộ Khinh Ca run lên, mở hai mắt. Kinh hãi trong con ngươi chưa rút, nàng thì thào nói: “Thương pháp thật lợi hại!”

Lập tức ánh mắt nàng chớp động, trong lòng vô cùng vui sướng, ngay cả tim đập cũng dồn dập.

Có Linh Lung thương truyền thụ thương pháp, vừa lúc đền bù chiến kỹ thiếu thốn. Nếu nói Thiên Lô quyết phạm vi công kích lớn, như vậy thương pháp chính là nhằm vào công kích nhanh nhẹn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Không gian tặc ăn vụng (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hơn nữa nàng có thể cảm giác được, thương pháp Linh Lung thương không đơn giản như vậy, nó bây giờ triển lộ ra chỉ là do cấp bậc của nàng vừa vận có thể luyện chiêu này.

Và lại vừa rồi lúc nàng tiếp nhận thương pháp, còn cảm thấy Linh Lung thương có thể tăng cường lực công kích của nàng.

Độ cung tăng cường này là tăng lên. Tỷ như cảnh giới bây giờ của nàng là lục cảnh, đánh ra công kích, thông qua Linh Lung thương gia trì, có thể tăng gấp đôi giống thanh cảnh. Đợi nàng đến thanh cảnh, mượn nhờ Linh Lung thương, là nàng có thể đánh ra lực công kích từ cảnh.

Phải biết rằng, khoảng cách giữa lam cảnh và tứ cảnh rất lớn, mười lam cảnh không nhất định là đối thủ một tứ cảnh.

Cảnh giới càng cao, chênh lệch cũng càng lớn, càng rõ ràng.

Đã có Linh Lung thương phụ trợ, nếu có gặp lại cường giả từ cảnh, Mộ Khinh Ca có niềm tin dám đánh chính diện, không cần tốn tâm tư nghĩ cách đánh lén sau lưng.

..

Trong sơn động, lúc Mộ Khinh Ca mở mắt ra, đã qua bảy ngày bảy đêm.

Trong khoảng thời gian này, nàng lưu lại trong không gian tu luyện.

Đắm chìm trong sự tinh diệu thương pháp của Linh Lung thương, khó có thể tự kìm chế.

Nếu không phải đột nhiên nhớ tới Âu Hà và Hoa Nguyệt vẫn còn đợi bên ngoài, chỉ sợ Mộ Khinh Ca không nguyện tỉnh lại.

Về phần thuật luyện đan và thuật luyện khí. Luyện đan, Mộ Khinh Ca có đan thần truyền thừa, nàng tự nhiên sẽ dành thời gian luyện chế đan dược. Luyện khí, tuy rằng Manh Manh có cho nàng một ít thư tịch cơ bản.

Nhưng dựa theo lời Manh Manh nói, nếu nàng không thể kích hoạt huyết mạch luyện khí sư trong cơ thể, sẽ rất khó có thành tựu ở phương diện này.

Kích hoạt huyết mạch thế nào, Manh Manh cũng không rõ lắm. Chỉ là đề nghị Mộ Khinh Ca có thời gian, có thể đi tới phòng luyện khí gõ gõ đánh đánh, nói không chừng ngày nào đó liền kích hoạt.

Đối với loại ý tưởng ‘mèo mù vớ cá rán’ này, Mộ Khinh Ca không dám gạt bừa.

Nhưng vẫn y theo lời nàng nói, có thời gian, liền bắt đầu học luyện khí cơ bản. Mục đích nàng rất đơn giản, chính là võ trang toàn diện cho Long Nha Vệ của mình, đề cao sức chiến đấu của bọn hắn.

Linh khí sao, tạm thời không nghĩ tới.

Không kích hoạt huyết mạch, luyện cả đời cũng không xuất ra được một kiện linh khí.

Nhưng mà lợi dụng sở học kiếp trước, cộng thêm thuật luyện khí ở thế giới này, chế tạo ra một loạt vũ khí tinh tế, vẫn là có thể làm được.

Trải qua bảy ngày bảy đêm, trong lòng dư vị một lần, Mộ Khinh Ca mới gọi hai nàng kia vào sơn động.

Bảy ngày không thấy, bộ pháp hai nàng hình như trở nên nhẹ nhàng hơn, động tác linh mãnh thêm vài phần. Mộ Khinh Ca không cần hỏi, cũng biết mấy ngày nay các nàng không nhàn rỗi, dụng tâm tu luyện điệp ảnh bộ.

Trong lòng khẽ gật đầu, Mộ Khinh Ca phân phó hai người vài câu, lại lần nữa tiến vào bệ quan.

Manh Manh ngoài ý muốn xuất hiện, cắt đứt kế hoạch lúc trước của nàng.

Không tôi luyện mình trong chiến đấu, mà là hấp thu tất cả vừa có được.

Một tháng, ba người hầu như mỗi người đều tu luyện.

Lúc Mộ Khinh Ca lần đầu tiên ra khỏi sơn động, đã đến ước định ngày phải về. Cũng không biết, năm trăm Long Nha Vệ có làm nàng thất vọng không? Có cảm nhận được dụng tâm an bài của nàng?

Tiện tay phải đi bụi bặm cỏ dại trên y phục. Mộ Khinh Ca chấp tay sau lưng, đối với hai nàng nói: “Đi thôi, sửa soạn rồi về.”

Trên đường về, Mộ Khinh Ca không tiến vào tu luyện thời gian dài, mà là tiếp tục kế hoạch lúc trước, dùng linh thú gặp phải đến luyện tập để làm quen chiêu thức và thương pháp.

Linh Lung thương xuất hiện, làm Ấu Hà và Hoa Nguyệt kinh ngạc.

Nhưng hai nha đầu thông minh cái gì cũng không hỏi.

Mười ngày sau, ba người tới rìa Tần Lĩnh, nhẹ nhàng tìm điểm mã của mình.

Mộ Khinh Ca cười con điểm mã vương phi phạm tuần dật, hắc điểm trên người, một đỏ một đen đan chéo nhau, yêu đã khiến người kinh điểm tán thưởng.

Chờ các nàng ra khỏi Tần Lĩnh, phát hiện năm trăm Long Nha Vệ quần áo tả tơi, chỉnh tề đất điểm mã của mình, chờ Tiểu tước gia bọn họ.

Mộ Khinh Ca ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt đảo qua.

Năm trăm linh một người, trong ánh mắt không hề kiêu ngạo nóng nảy, mà trở nên nội liễm trầm ổn. Đường cong trên mặt càng thêm có hình dáng, cương nghị cứng rắn.

Biến hoá này làm Mộ Khinh Ca âm thầm gật đầu, không nhiều lời, chỉ phân phó một tiếng: “Xuất phát!” Đội ngũ liền trùng điệp hướng về Duệ thành.

Khi năm trăm linh bốn người bọn họ dặt gần sáu trăm con điểm mã, nguyên vẹn không sút mẻ trở về Duệ thành, toàn bộ Mộ gia quân đều chấn động rồi.

Ánh mắt nhìn về phía Long Nha Vệ, còn có bọn họ cười điểm mã, đều là hâm mộ.

Nhưng trong ánh mắt Long Nha Vệ lại không thấy một tia kiêu ngạo tự mãn, chỉ có thâm thúy bình tĩnh.

Tướng quân thủ Duệ thành nhìn Long Nha Vệ ba tháng không gặp, trong lòng thất kinh. Nếu như nói, ba tháng trước Long Nha Vệ là thanh bảo kiếm lộ ra mũi nhọn, vậy Long Nha Vệ hôm nay giống như đã trải qua tang thương, thu liễm phong mang, danh kiếm càng thêm sắc bén.

Ngắn ngủi ba tháng, cư nhiên có thể đem binh luyện thành như vậy, ánh mắt tướng quân Duệ thành lần nữa nhìn Mộ Khinh Ca đã biến thành khâm phục.

Vừa trở về Duệ thành, Mộ Khinh Ca liền thu được một sọt thư tín tích cóp từng ngày.

Tất cả đều là từ Lạc Đô, ngoài ba bốn phong của cô cô nàng, còn có một phong của gia gia, thư tín báo cho nàng biết tình huống ở Lạc Đô. Còn lại là đến từ tiểu công chúa Tần Diệc Liên.

Mười mấy phong thư chồng chất một chỗ, Mộ Khinh Ca không đi xem. Nàng chỉ vội vàng nhìn lướt qua tin của cô cô, sau đó nghiêm túc đọc phong thư của Mộ Hùng.

Trong thư nhắc tới, nàng rời Lạc Đô mấy tháng này, Duệ Vương và Thái tử đấu càng mãnh liệt.

Hoàng đế giống như sống chết mặc bay, ai cũng không giúp, ai cũng không phạt.

Mà sau khi nàng và Tần Diệc Dao giải trừ hôn ước, Duệ Vương tựa hồ không tính buông tha cái trợ lực Mộ gia này, vẫn như cũ đi lại cùng Bạch Tịch Nguyệt thêm thân cận.

Xem xong thư, trong lòng Mộ Khinh Ca mặc niệm một câu: ‘Xem ra, Tần Cẩm Hạo rất kiêng kỵ binh quyền Hàn gia, cho nên mới bất chấp không muốn từ bỏ Mộ gia.’

Có binh có quyền, mới có tư cách đoạt thiên hạ!

Nghỉ ngơi hồi phục ở Duệ thành mấy ngày, Mộ Khinh Ca lần nữa triệu tập Long Nha Vệ, ban nhiệm vụ cho bọn hắn.

Nhiệm vụ lúc này, rất cơ động.

Mộ Khinh Ca để cho bọn họ trong vòng mấy tháng, lấy tổ làm đơn vị, tự tổ chức tiến vào sâu trong Tần Lĩnh rèn luyện, còn có đến chỗ giáp ranh Tần quốc và Đồ quốc, bắt sơn tặc và hung đồ luyện tập. Lấy chiến đường chiến.

Thậm chí, bao gồm cả Áu Hà và Hoa Nguyệt đều phải thi thoảng đi theo, đem lý luận dùng cho thực chiến, tích lũy kinh nghiệm chiến đấu. Để cho hai người tiếp xúc hệ thống tình báo Mộ gia, sau đó học tập, tự mình phát triển mạng lưới tình báo thuộc về Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nuôi trồng thế lực của mình, không vì cái gì khác, chỉ muốn nắm giữ quyền chủ động tốt hơn.

Mà chính nàng ngoại trừ tu luyện, chính là học tập luyện đan và luyện khí, nắm chặt tất cả thời gian đề cao võ trang bản thân.

Trong khoảng thời gian ngắn, Long Nha Vệ và Mộ Khinh Ca đã trở thành đề tài thần bí trong Duệ thành. Bọn họ so với ai khác đều bận rộn, căn bản thấy không đến người, lại như vô cùng thanh nhàn, thỉnh thoảng sẵn được món dân dã từ Tần Lĩnh mang về, khao đại quân...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Mạch đại gia hiếu học (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Quốc, Lạc Đô.

Mấy phong thư đến từ biên cương tây bắc Tần Quốc, tình báo cùng một nội dung, đưa tới những địa phương khác nhau.

Có Hoàng cung, có Đông cung, cũng có Duệ Vương phủ.

Người nhìn thấy nội dung trong mật báo, tâm tư cũng khác nhau.

Hoàng cung, đêm đã khuya. Trong ngự thư phòng, ngọn đèn vẫn duy trì sáng tỏ. Ngẫu nhiên từ bên trong truyền đến vài tiếng ho khan khó chịu, khiến thái giám cung nữ đều đi nhẹ bước chân, không dám quấy nhiễu người trong phòng.

“Bệ hạ, đêm đã khuya. Quý phi nương nương phái người thúc giục mấy lần, hỏi bệ hạ khi nào tới Phụng Nghi cung.” Thái giám đại tổng quản bên người Tần hoàng Tần thương đưa lên trà xanh, cẩn thận hỏi thăm.

“Thúc giục cái gì, trăm chính vụ còn chưa xử lý xong.” Tần Thương nhú mày, không vui nói. Nhưng ngực nặng nề làm cho hắn vừa dứt lời, không nhịn

được lại ho khan vài tiếng.

“Bệ hạ phải bảo trọng thân thể!” Đại thái giám khẩn trương nói.

“Không ngại.” Tần Thương xoa tay: “Chỉ là phong hàn ngẫu nhiên mà thôi, không cần dùng đan dược.” Nói xong, ánh mắt hắn lại rơi xuống tình báo trên bàn.

Mặt trên nền trắng chữ đen, dùng ngôn ngữ tinh giản hồi báo, lại làm tâm tình hắn trầm trọng.

Ở biên giới Tần quốc và Đồ quốc, cư nhiên xuất hiện một đội ngũ thần bí khó lường, như sát thần thu hoạch những kẻ tội ác tày trời.

Bọn hắn đến đi vội vàng, không ai nhìn thấy mặt. Mỗi một lần ra tay đều như tia chớp mạnh mẽ, tàn nhẫn quyết đoán, không chút lưu tình?

Đội ngũ hơn mười người, truyền thuyết người người đều là lục cảnh, thậm chí thanh cảnh?

Hơn nữa bọn họ trang bị tinh xảo, mỗi lần sau khi chiến đấu, đều không để lại chút manh mối nào?

Một đám người như vậy, đến cùng thuộc về thế lực phương nào? Tại sao đột nhiên xuất hiện?

Thực giác nói cho Tần Thương biết, nếu không làm rõ chuyện này, sẽ khiến giang sơn hắn khó giữ. Thế nhưng, mặc kệ hắn phái ra bao nhiêu thám tử, đều không tìm hiểu được bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

Đối phương giống như một tảng sương mù, vô ảnh vô tung.

Mấy ngày nay hắn lo lắng chuyện này, làm cho cuộc sống khó bình an. Cổ lực lượng như vậy không phải do hắn khống chế, quả thực giống như nghẹn ở cổ họng, làm cho hắn không trừ không được!

Đáng tiếc, không có biện pháp tìm manh mối, khiến hắn chưa thể quyết định ra đối sách.

Đây mới là chỗ khiến hắn bức bối, càng để lộ ra binh tướng Tần quốc hắn vô dụng!

“Thôi, tôi nay nghỉ ngơi.” Khổ tư không có kết quả, Tần Thương chỉ đành tạm thời buông chuyện này, khởi giá tới Phụng Nghi cung nghỉ ngơi.

Đột nhiên, hắn đi được một nửa lại thay đổi chủ ý, đối với đại thái giám bên người phân phó: “Đi Văn Hà điện.”

Đại thái giám sùng sốt, hướng hắn xác nhận: “Bệ hạ muốn cho Văn Phi nương nương hầu hạ sao?”

Tần Thương không chút do dự gật đầu. Mỗi khi hắn phiền não mệt mỏi, Văn Phi luôn có thể khiến tâm tình hắn bình thản.

“Nhưng còn Quý phi nương nương...” Đại thái giám chần chừ nói.

Sắc mặt Tần Thương không kiên nhẫn nói: “Trẫm muốn đi đâu thì đi đấy. Chẳng lẽ còn phải xin phép?” Trong khoảng thời gian này, hai đứa con trai của hắn tranh đấu. Tuy hắn không thêm để ý, nhưng mâu thuẫn của chúng nó lại khiến hắn có chút sinh ghét.

Nghĩ đến Văn Phi khí chất vân đạm phong khinh xuất trần, trong lòng Tần Thương nóng thêm vài phần, bước chân tới Văn Hà điện càng mau hơn.

Đại thái giám thấy không ngăn được, đành phải để tiểu thái giám bên người đi Phụng Nghi cung nói một tiếng, bản thân tức thì nhanh theo sau.

...

Đồng cung, trong đại điện mơ hồ có ánh nến chập chờn.

Giường lớn bốn phía tràn ngập mùi vị hoan hảo. Đệm giường hỗn độn, vài thân thể nằm tứ tung ngang dọc. Những người này, nữ có nam có, duy nhất giống nhau là tuổi đều không lớn.

Thái tử Tần Cẩn Tu hỗn loạn đứng dậy, mang theo thân thể mệt mỏi đi tới ngoài điện, từ trong tay tùy tùng tiếp nhận tin tức biên cương Tây bắc truyền đến. Chỉ là nhìn lướt qua, liền ném xuống.

Thái giám cuồng quất vội khom lưng nhặt lại, thở mạnh cũng không dám.

“Mấy thứ này đưa đến chỗ mẫu hậu là tốt rồi, đưa cho ta làm cái gì?” Tần Cẩn Tu không vui nói. Lực lượng thần bí cái gì, hắn căn bản không quan tâm. Chỉ cần hắn bước lên long ý, mọi thứ của Tần quốc đều không phải của hắn sao?

“Điện diện hạ... Hoàng hậu nương nương phái người tới truyền lời, nói là bệ hạ đã khâm định ngài tiếp đãi sứ giả Đồ quốc. Muốn ngài bảo trọng thân thể, ít vất vả chút, chú ý chi tiết tiếp đãi.” Thái giám run rẩy ngắt đầu. Ánh mắt liếc qua cảnh tượng dơ bẩn kia, nhỏ giọng nói.

Tần Cẩn Tu hừ lạnh một tiếng, rũ mắt nhìn thái giám.

Thái giám kia tức khắc cảm thấy như lọt vào hầm băng.

Tần Cận Tu dùng giọng điệu âm lãnh nói: “Chỉ là sứ giả Đồ quốc quên, cần bản Thái tử hao tâm tổn sức sao? Nhiều thế hệ hai nước Tần Đồ giao chiến, lần này tôi chơi ai biết bọn họ có dụng ý gì? Còn chưa cú!”

Thái giám tâm can run lên, vội vàng hoảng hốt chạy bừa lui xuống.

Hắn biết nếu chậm thêm một bước, vị thái tử điện hạ thô bạo quái đản này sẽ lấy cái mạng nhỏ của hắn.

Đều nói Mộ phủ tiểu tước gia là đệ nhất hoàn khố Lạc Đô. Nhưng ai biết, Thái tử đương triều mới chính là đại ác ma đây?

Cùng so sánh với Thái tử, hai chữ ‘hoàn khố’ này liền biến thành lời ca ngợi.

...

Duyệt Vương phủ, đêm đã khuya.

Nhưng Duyệt vương Tần Cận Hạo vẫn chưa vào giấc ngủ.

Hắn y phục sạch sẽ ngồi trong phòng tối, bốn phía đều là muru sĩ của hắn và các quan viên khác.

Trong tay hắn cầm một phong tin tức. Nội dung cùng với hoàng đế, thái tử đại khái đều giống nhau. Sau khi hắn xem xong, đem tin tức truyền từ phải sang trái cho mọi người đọc.

Chờ đến khi tin tức lần thứ hai trở lại về tay hắn, mới cảm thán nói: “Nếu bốn vương có thể có được một chi vệ đội đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi thì thật tốt!”

Trong đám muru sĩ, có người chấp tay an ủi: “Điện hạ không cần như thế. Tuy đội ngũ này lai lịch kỳ quặc, thực lực siêu quần. Nhưng rốt cuộc chỉ là mấy chục người mà thôi, đối với nghiệp lớn của điện hạ trợ giúp cũng không lớn.”

“Cũng không phải. Tiên sinh phải biết rằng, nhiều khi một chút lực lượng liền có thể thay đổi toàn cục.” Một muru sĩ khác lập tức phản đối.

Lập tức hai người dựa theo lý luận của mình tranh luận.

Tần Cận Hạo nhíu mày, giọng tay lên nói: “Được rồi hai vị. Bốn vương chỉ là cảm xúc mà thôi, đội ngũ lai lịch thần bí này cách Lạc Đô khá xa, bốn vương sao kỳ vọng đạt được, chẳng qua là hy vọng xa vời mà thôi. Chúng ta nên nói chuyện trước mắt đi.”

Hắn nói một câu, hai người lập tức rũ mắt im tiếng.

Chuyện trước mắt? Đơn giản chính là Đông cung bên kia, còn có sứ giả Đồ quốc rồi.

Trầm mặc một hồi, có muru sĩ nói: “Vị Đông cung kia, gần đây càng bại lộ bản tính. Chỉ cần chúng ta tiếp tục âm thầm thúc đẩy, tin tưởng rất nhanh có thể xé rách mặt nạ giả nhân giả nghĩa của hắn. Có lẽ chúng ta có thể lợi dụng chuyện sứ giả Đồ quốc tới chơi. Đồ quốc đột nhiên phái sứ giả đến, mục đích khó đoán. Dựa theo quan hệ hai nước, nếu trong đó kéo ra một chút chuyện khác...”

Muru sĩ nói, ánh mắt cẩn thận quét đến trên khuôn mặt tuần tú Tần Cận Hạo, thấy hắn không có ý tứ ngăn cản, mới tiếp tục nói: “Chúng ta có thể... Đến lúc đó, vô luận là sứ giả Đồ quốc xảy ra chuyện, hay là chuyện Thái tử cầu kết với Đồ quốc bị bại lộ, đều khiến cho Đông cung thậm chí Hàn hoàng hậu vĩnh viễn không thể trở mình. Hắn già rồi xuống, đến lúc đó ngôi vị chí tôn còn không phải là vật trong tay điện hạ sao?”

Dứt lời, mọi người đều phụ họa tán thưởng.

Tần Cận Hạo thật lâu không nói, tựa hồ suy tư cái gì.

Mọi người an tĩnh lại, đều cẩn thận nhìn về phía hắn.

Muru sĩ cách hắn gần nhất thử hỏi: “Điện hạ đang suy nghĩ gì?”

Tần Cận Hạo chậm rãi nâng mắt, mày kiếm hơi nhăn lại, trầm giọng nói: “Các ngươi hình như quên mất, ngày Mộ Khinh Ca cập quan đã sắp đến. Dựa theo ý chỉ phụ hoàng lúc trước, hắn sắp từ Duyệt thành trở về Lạc Đô.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Mạch đại gia hiếu học (2)

Edit: Diệp Luru Nhiên

Trong lòng mọi người cứng lại, ánh mắt trao đổi lẫn nhau.

Suy nghĩ đều nghĩ hoặc giống nhau: Mưu đồ đại sự của bọn hắn, cùng hoàn khổ Mộ gia kia có quan hệ gì đâu?

Nhưng bọn họ đều là mưu sĩ đi theo bên người Duệ vương đã lâu, đối với chuyện Duệ vương thêm binh quyền Mộ gia đã biết từ trước. Vì vậy, sau khi Duệ vương nói ra những lời này, cũng không dám nói bừa.

Cuối cùng vẫn là vị mưu sĩ già nhất, đại biểu mọi người hỏi: “Lần trước hoàn khổ Mộ gia rời khỏi Lạc Đô, trên đường không chỉ chúng ta, còn có mấy chi đội ngũ ám sát khác. Cuối cùng lại không hiểu sao bị giết, lúc trước chúng ta từng hoài nghi có phải Mộ Hùng âm thầm an bài nhân mã. Chẳng lẽ lần này Mộ Khinh Ca từ Duệ thành trở về, điện hạ định tính toán ra tay?”

Thấy mọi người hiểu lầm ý tứ của hắn, Tần Cảnh Hạo mày kiếm nhíu chặt: “Sự kiện kia điều tra đến bây giờ còn không kết quả, các ngươi còn có mặt mũi nói. Bốn vương nhắc tới Mộ Khinh Ca, chỉ là muốn nói. Nếu lúc này hắn trở về, Mộ phủ vẫn như cũ không tỏ thái độ ủng hộ bốn vương. Vậy thời điểm chúng ta tiến đưa Thái tử, không ngại tiến luôn Mộ phủ đoạn đường. Người bắt trung với bốn vương, lưu lại đều là hoạ lớn trong lòng. Huống chi bốn vương cũng cần phải có binh mã, để phòng Hân thị nhất hệ chó cùng rứt giậu.”

Rốt cuộc hiểu rõ tâm tư Duệ vương, mọi người vội vàng khen ngợi hắn tâm tư nhanh nhẹn, suy xét chu toàn. Một đám âm mưu tính kế, bày ra giữa căn phòng tối.

Mộ Khinh Ca còn chưa trở về Lạc Đô, tựa hồ cũng bị kéo sâu vào sóng ngầm mãnh liệt.

...

Duệ thành, vách đá biên quan, như cũ nguy nga hiem trở.

Một mực đóng tại giữa biên giới Đồ quốc và Tần Lĩnh, hệt như bảo kiếm từ trên trời giáng xuống, ngăn trở hết thảy thế lực tiến công, thủ hộ đại địa Tần quốc phía sau bá tánh an khang.

Tính toán thời gian, từ khi Mộ Khinh Ca đoạt xá tới đây đã hơn một năm. Đi tới Duệ thành này, cũng vội vàng qua mười tháng.

Trong khoảng thời gian này, nàng bên ngoài đã xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Dáng người cao gầy hấp dẫn, không còn là bộ dáng thiếu niên ngây ngô. Trong mắt người ngoài, nàng càng thêm cao lớn đỉnh đặc. Ngũ quan cũng càng thêm tinh xảo tuyệt mỹ, anh khí mười phần, khó phân nam nữ. Đẹp đến mức khiến người khó dời ánh mắt.

Hồng bào rộng thùng thình trên người, đã sớm đổi thành y phục yêu dã như huyết, liệt hoả loá mắt. Trang phục thiếp thân bên ngoài mang giáp nhẹ bằng bạc, giày chiến. Mặt trên điêu khắc hoa văn thần bí phức tạp, tựa như chỉ trang trí.

Nhưng chỉ có Mộ Khinh Ca biết tác dụng của hoa văn này.

Chúng nó có thể tăng phúc năng lực phòng ngự của bộ giáp, ngăn chặn một bộ phận công kích.

Nàng không kích hoạt lực lượng huyết mạch, nhưng trong lúc vô tình chơi đùa quyền sách cổ từ Mạnh Mạnh, thấy được một quyển về cấm chế. Từ đó về sau, nàng đối với luyện khí có loại lý giải mới, còn có phương pháp rèn luyện. Chính là vũ khí có gia nhập cấm chế, lợi dụng lực lượng cấm chế, đem vũ khí bình thường tăng lên tới linh khí, thậm chí cấp bậc bảo khí.

Hơn nữa nàng tin tưởng vững chắc theo nàng tiếp xúc cấm chế càng nhiều, thông qua phương pháp đặc thù này luyện ra vũ khí càng thêm cường hãn.

Hôm nay nàng chỉ tiếp xúc đến da lông, vì vậy lợi dụng phương pháp này luyện chế vũ khí áo giáp cũng chỉ có linh khí. Nhưng ở Tần quốc, linh khí đã đủ rồi.

Huống chi trong thời gian này, nàng luyện chế không chỉ là giáp nhẹ trên người nàng.

Trên cơ bản, Long Nha vệ từ áo giáp tới vũ khí, đều được nàng dùng phương pháp đặc biệt này luyện chế qua một lần.

Hai người Ấu Hà và Hoa Nguyệt càng sẽ không quên.

Thậm chí, trong tay một nhóm người tại Mộ gia quân, đều được Mộ Khinh Ca luyện chế áo giáp vũ khí.

Luyện khí cần rất nhiều tài liệu. Vì vậy, Mộ Khinh Ca không thể khiến Mộ gia quân Duệ thành tiến hành thăng cấp chinh thủ. Nhưng một chuyện khác, lại không cần hao tâm tổn sức.

Mộ Khinh Ca ở thuật luyện đan, có đồ cất giữ phong phú của Bắc Minh lão nhân, hơn nữa có thể làm Mạnh Mạnh ngẫu nhiên hái một ít dược thảo cứu tế từ được điền.

Cho nên trong thời gian này, thuật luyện đan của nàng tăng mạnh, đã có thể thuần thực luyện ra đan dược cao cấp.

Loại thiên phú này nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến bao người kinh hãi.

Phải biết rằng, dược đồng bình thường bắt đầu học phân biệt thảo dược, đến khi được xưng là Luyện đan sư cao cấp, cần một quá trình rất dài. Thời gian ít thì vài chục năm, nhiều thì vài thập niên. Càng lớn, rất nhiều người cả đời đều không thể đạt được cảnh giới này. Chỉ có thể dừng lại ở trung cấp, hoặc thấp hơn.

Mà Mộ Khinh Ca, dưới tình huống không chuyên tâm, chỉ dùng một năm thời gian đã đạt đến độ cao cả đời khó với.

Thiên phú này, đã không thể xưng là thiên tài, mà phải xưng là yêu nghiệt!

Trong lúc luyện đan, Mộ Khinh Ca hầu như không lãng phí một lò thảo dược. Đan dược cấp cho toàn bộ Mộ gia quân đều là chữa thương bảo mệnh. Số lượng chế tạo quả thực dọa người.

Đan dược cấp cho Mộ gia quân là loại trung cấp, mà Mộ Khinh Ca cấp cho Long Nha Vệ liền là đan dược cao cấp.

Thế chất Long Nha Vệ đặc thù, thật ra khiến nàng không lo lắng lắm.

Mặt khác, nàng còn chuẩn bị cho gia gia và cô cô lễ vật, chờ đến khi trở về liền cho bọn họ. Nàng tin tưởng, gia gia và cô cô sẽ thích phần lễ vật này. Cũng có thể cho Tần quốc lão hoàng đế một kinh hi thật lớn!

“Tiểu tước gia, lão tướng quân phái người đưa tin đã đến.” Người tới mang một cái bọc dày tiến vào.

Mộ Khinh Ca mở ra nhìn qua, bên trong chính tề tề bảy tám phong thư.

Ngoại trừ một phong đến từ Mộ Hùng, còn lại đều đến từ Vĩnh Hoan công chúa Tần Diệc Liên.

Mộ Khinh Ca tới Duệ thành mười tháng, nàng đã viết không dưới trăm phong thư. Mà Mộ Khinh Ca không chỉ không trả lời một phong, đôi lại là không có xem qua một phong. Nàng ấy lại vẫn kiên nhẫn như cũ.

Mộ Khinh Ca không thể không bội phục nàng cố chấp.

Như thường ngày đem thư của tiểu công chúa vứt qua một bên, Mộ Khinh Ca mở thư tín của gia gia ra.

Nội dung trong thư giới thiệu một chút tình huống ở Lạc Đô, sau đó là dò hỏi Mộ Khinh Ca chuẩn bị khi nào khởi hành trở về Lạc Đô.

Nhanh chóng xem xong thư tín, Mộ Khinh Ca hô: “Ấu Hà.”

Nháy mắt Ấu Hà liền đi vào phòng, hành lễ nói: “Tiểu tước gia!”

Mộ Khinh Ca đứng chấp tay, lạnh nhạt hỏi: “Sứ giả Đồ quốc đi tới đâu rồi?”

“Hồi bẩm Tiểu tước gia, sứ giả Đồ quốc đã tiến vào cảnh nội Tần quốc. Nếu không ngoài ý muốn, bọn họ đại khái là bảy ngày liền tới Lạc Đô. Lúc này bọn họ đến Tần quốc là vì chuyện liên hôn. Nghe nói, Thái tử bọn họ muốn cầu công chúa Tần quốc chúng ta.” Ấu Hà đem tin tức bản thân có được nói.

Trong thời gian này, nàng và Hoa Nguyệt ở phương diện tình báo tiến bộ rất nhanh, làm Mộ Khinh Ca vui mừng.

“Liên hôn sao?” Mộ Khinh Ca nói thăm một câu. Rũ mắt xuống, để Ấu Hà lui ra.

Lúc Ấu Hà gần đi ra, lại đột nhiên gọi lại, đối với nàng nói: “Truyền tin xuống, hai ngày sau trở về Lạc Đô.”

Ấu Hà rời đi, đem mệnh lệnh Mộ Khinh Ca truyền đạt xuống.

Một mình một người lưu lại trong phòng, trong đầu Mộ Khinh Ca hiện ra ngũ quan lãnh lạnh tuyệt diệu của Tần Diệc Dao. Nếu là muốn liên hôn, tuổi tương đương thích hợp gả chồng, cùng với Thái tử Đồ quốc cũng chỉ có nàng.

‘Cuối cùng, người vẫn trốn không thoát vận mệnh bị người bày bô?’ Trong lòng Mộ Khinh Ca khẽ thờ dài, liền thu hồi suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Mạch đại gia hiếu học (3)

Edit: Diệp Lư Nhiên

Ban đêm, Mộ Khinh Ca nằm trong phòng chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên cảm thấy một trận mùi thơm lạ lùng kéo tới, ngay sau đó cả người đã bị một cỗ lực lượng bao bọc, cách ly gian phòng.

Chờ ánh mắt nàng trở nên thanh minh, người đã đi tới sâu trong Tàn Linh.

Đừng hỏi nàng sao đoán được... Khí vị Tàn Linh, nàng bây giờ đã quen thuộc vào tận xương cốt.

Tuy rằng nơi này nàng chưa từng tới, cũng có thể biết nơi này chính là Tàn Linh, hơn nữa người bình thường khó có thể tiến vào sâu.

Chỉ là nàng đứng ở trên lá cây thật dày, bốn phía lại yên tĩnh dị thường, không có chim hót côn trùng kêu vang, càng không có khí tức Linh thú. Phảng phất như vùng đất chết.

Nếu như... Trên đời thật sự có vùng tử địa mỹ lệ như vậy...

Mộ Khinh Ca ngấm nhìn bốn phía, đây là một mảnh rừng lá phong như lửa. Bốn phía đều là cây phong nhìn không thấy bờ, từng mảnh lá phong giống như ngọn lửa, chiếu sáng một phương thiên địa.

Ngước mắt nhìn lại, xa xa cỏ thụ xông thẳng lên trời xanh, tán cây cực lớn xanh biếc rủ xuống, phiếm lam quang lấp lánh.

Gió đêm nổi lên, thổi bay lá phong hướng tới phía Mộ Khinh Ca.

Nàng gió tay tiếp lấy, lá phong nhanh nhẹn rơi xuống trong tay nàng, uyển chuyển nhẹ nhàng không cảm giác được một tia trọng lượng.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ rũ, con ngươi thanh triệt dừng trên lá phong như lửa đỏ, phảng phất trong tay dâng lên ngọn lửa.

Đột nhiên, một bàn tay lớn xuất hiện dừng trên lòng bàn tay nàng phủ lên lá phong, cũng đem bàn tay nàng gắt gao nắm chặt.

Mộ Khinh Ca nâng mắt nhìn, bạch y khiết trần không nhiễm xuất hiện trước mắt nàng, như sương trắng lưu vân mờ ảo khó dò. Lại ngước mắt khẽ nhếch cằm, một trương khuynh thế tao nhã, tuấn mỹ có tà phản chiếu trong mắt nàng. Đường môi một mạt cười nhẹ, phảng phất diễn tả hết thế gian tươi đẹp.

“Là người.” Mộ Khinh Ca thấp giọng nhẹ lẩm bẩm.

Trong giọng nói không có kinh ngạc, cũng không có ngoài ý muốn. Tựa hồ vốn là như vậy.

Khoé môi Tư Mạch cong lên càng thêm động lòng người, rũ xuống tóc đen lay động trong gió, mang theo mị hoặc vô biên. Hắn rũ tay áo, đột nhiên nâng lên lộ ra bàn tay thon dài rõ ràng.

Không có bất kì báo trước, hắn đột nhiên nắm eo nàng. Dem nàng kéo gần, giữa hai người cơ hồ không nhìn thấy kẽ hở.

Mộ Khinh Ca không có phản kháng, chỉ là nhìn hắn. Đuôi lông mày khẽ nâng, ánh mắt nhiều thêm vài phần nghiền ngẫm.

Tư Mạch cúi đầu, thâm thúy trong mắt đào hoa nghiêm túc nhìn Mộ Khinh Ca một thân hồng y, nhẹ giọng nói: “Đã sớm muốn Tiểu Ca nhi dạy ta vũ điệu kỳ quái kia. Chỉ bằng, chọn ngày không bằng nhầm ngày, liền tới nay đi.”

Lời nói đương nhiên, không cho cự tuyệt.

Hai người Cô Nhai và Cô Dạ âm thầm nghe được nâng trán rơi lệ. Thánh chủ của bọn họ, vì sao càng thêm mặt dày rồi?

“Người muốn học khiêu vũ?” Mộ Khinh Ca câu môi trêu tức nói.

Phảng phất không nhìn thấy trêu tức trong mắt nàng, Tư Mạch gạt đầu: “Cảm giác, cảm thấy, chỉ có ta mới có thể cùng Tiểu Ca nhi nhảy ra điệu múa kinh thể kia.”

“Người thật đúng là hết sức tự phụ.” Mộ Khinh Ca cười nhạo.

Tư Mạch cười mà không nói. Giống như đang dùng ánh mắt nói cho nàng biết, phải hay không, nhảy là biết.

Ngưng mắt nhìn hắn, khoảnh khắc, Mộ Khinh Ca nâng lên tay kia của mình đặt vào trên vai hắn. Tiến thêm một bước kéo gần khoảng cách hai người, dán ở bên tai hắn mị hoặc nói nhỏ: “Vậy học cho tốt.”

Không có âm nhạc, lại hình như có âm nhạc.

Theo lá phong rơi xuống, Mộ Khinh Ca động.

Lúc này nàng nhảy chính là bước nữ. Bởi vì Tư Mạch bá đạo vượt lên trước chiếm được vị trí bước nam. Tựa hồ lần trước Mộ Khinh Ca khiêu vũ, hẳn liền nhớ kỹ từng động tác nhảy của nàng.

Thân tùy vũ động, bạch y cùng hồng sam chặt chẽ tương liên, vẽ ra từng đạo đường cong ôn nhu mang theo quyền rũ.

Điệu nhảy này, vẫn như cũ Mộ Khinh Ca chủ đạo.

Thế nhưng mỗi một động tác của nàng, tựa hồ Tư Mạch đều có thể tiếp được, hai người phối hợp cùng nhau nhảy vô số lần.

Độ cao ảm ý, làm trong lòng Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc, không thể tin được đây là lần đầu Tư Mạch nhảy.

Âm thầm, Cô Nhai chọc chọc cánh tay Cô Dạ hỏi: “Này, ngươi từng thấy Thánh chủ khiêu vũ không?”

Cô Dạ trừng mắt một cái: “Ngươi từng thấy không?”

Cô Nhai hung hăng lắc đầu.

Chắc chắn, Mộ gia tiểu tước gia thật đúng là lợi hại, quả thực chính là khắc tinh của Thánh chủ!

Phảng phất, chỉ cần là bởi vì nàng, Thánh chủ làm ra cái gì đòi phong bại tục... Phi... Không phải, là chuyện mở rộng tầm mắt, đều chẳng có gì lạ!

Hai người trầm mặc, cũng không biết là nên vui hay nên buồn. Chỉ có thể bị động thương thức hai người khiêu vũ.

Mà hai người kia phảng phất coi bọn hắn là trong suốt, lẫn nhau sa vào ánh mắt đối phương, xoay tròn với lá phong trong rừng. Cùng lá phong nhảy múa.

Điệu Tango, là vũ đạo biểu đạt tình yêu nam nữ.

Nóng bỏng mà lớn mật, có rất nhiều động tác thân mật mập mờ.

Lúc trước ở hoàng cung Tần quốc, Mộ Khinh Ca chỉ là ứng phó sự tình, cho nên chỉ mang theo Tần Diệc Dao làm ít động tác độ khó cao. Mà giờ phút này, Tư Mạch phối hợp, khiến nàng không khỏi lâm vào vũ đạo, tùy theo tâm ý mà nhảy.

Mộ Khinh Ca nhảy điệu Tango, là để phục vụ nhiệm vụ khi cần. Nhưng sau khi nàng học được, cũng yêu loại phóng thích tứ chi này. Vì vậy ở kiếp trước, nàng có bạn nhảy cố định, ở thời điểm nàng nghỉ ngơi, ngẫu nhiên sẽ đi nhảy khiêu vũ. Điều này cũng biến thành sinh hoạt giải trí duy nhất của nàng.

Mà lúc này nàng cảm giác, Tư Mạch phối hợp với nàng, tựa hồ so với bạn nhảy kia càng thêm ảm ý. Có thể làm cho nàng một bước phóng thích.

Lập tức nàng quên mất bản thân ở nơi nào, quên mất thế gian phức tạp, toàn thân thoải thích phóng thích trong vũ đạo, càng nhảy càng hăm sâu.

Cùng nàng nhìn lẫn nhau, Tư Mạch sớm đã phát hiện điểm này. Hắn không nhắc nhở, càng không có cắt ngang, trong mắt mỉm cười cũng đưa mình vào trong đó.

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca duỗi tay đẩy, kéo ra khoảng cách hai người.

Tư Mạch sững sốt, không rõ đã xảy ra chuyện gì, trong mắt hiện lên nghi hoặc.

Hắn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộ Khinh Ca, thấy được bình tĩnh trong mắt nàng. Hơi hơi nhú mày.

Thế nhưng, một màn kế tiếp lại làm tâm hắn vốn bình tĩnh từ trước tới nay, bắt đầu kịch liệt nhảy lên.

Nàng nâng cánh tay lên, đầu ngón tay chạm đến bông tai màu tím trên tai trái.

Nhẹ nhàng lôi kéo, bông tai từ vành tai nhẹ nhàng rơi xuống vào lòng bàn tay.

Cổ tay Mộ Khinh Ca nhẹ động, bông tai màu tím như sao băng xẹt qua một đạo cong hình cung, bay qua phía sau nàng, đâm vào trong thân cây lộ ra một nửa.

Phút chốc, ngoại hình Mộ Khinh Ca xảy ra biến hoá.

Dáng người vẫn cao gầy, nhưng đường cong càng thêm là lướt mê người. Dung mạo vẫn tuyệt mỹ vô song, khó phân nam nữ, lại càng thêm vài phần nữ tử kiều mị, nhu hoà.

Hồng y thiếu nữ trước mắt, khiến trong mắt Tư Mạch kinh diễm.

Dường như trong thiên địa, hần chỉ bao dung nàng ở đáy mắt, trái tim hần.

Thanh âm tim đập tựa hồ xuất hiện bên tai, như gióng trống thanh thanh điếc tai.

Đột nhiên, Tư Mạch cảm thấy mình mất đi năng lực động tác, chỉ có thể nhìn nàng chậm rãi tới gần mình.

“Tiểu Ca nhi...”

“Phù!”

Ngón tay hơi lạnh dừng giữa môi hần, ngăn trở lời nói kế tiếp.

Đôi tay Mộ Khinh Ca mềm mại không xương, ôm cổ hần thấp giọng nói: “Cùng ta múa một khúc.” Ánh mắt nàng bình tĩnh thanh triệt, không có một tia mê loạn.

Những lời này làm Tư Mạch khôi phục năng lực hành động.

Hần dường như cảm nhận Mộ Khinh Ca chỉ là thông qua loại vũ đạo đặc biệt này, tế điện cái gì.

Tế điện cái gì?

Hần không biết. Nhưng vô luận là tế điện cái gì, đều có hần ở bên người nàng.

Nhẹ gật đầu, Tư Mạch một lần nữa ôm vai Mộ Khinh Ca, tiếp tục vũ động.

Lúc này, động tác Mộ Khinh Ca càng thêm lớn mật, tựa hồ mỗi một điệu múa đều mang theo vô tận dụ hoặc câu dẫn. Nếu không phải ánh mắt nàng thủy chung thanh tịnh, chỉ sợ Tư Mạch đã bất tri bất giác mắc mưu, hãm sâu trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Mạch đại gia hiếu học (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lúc Mộ Khinh Ca kéo xuống, Tư Mạch cũng đắm chìm trong bước nhảy, dần dần phối hợp ăn ý. Tựa hồ mỗi một động tác của nàng, nên kéo dài thế nào, hần đều biết trước.

Hai người quên mình chuyên chú, lại khiến hai người âm thầm nhìn xem cảm giác hai gò má khô nóng, miệng đắng lưỡi khô.

Trong lòng không khỏi thâm thiết: Thế gian tại sao có thể có vũ đạo đoạt phách câu hồn như thế? Mộ phủ nữ tước gia này lớn mật như vậy, không sợ nhóm lừa tự thiêu sao? Thánh chủ bọn họ tuy không gần nữ sắc, nhưng không có nghĩa là phương diện kia không được!

Đột nhiên, Mộ Khinh Ca cầm chân vào giữa hai chân Tư Mạch, hữu lực vận vẹo bên hông một chút. Khiến hai người Cô Dạ và Cô Nhai không tự chủ kẹp chặt hai chân.

Hai người liếc nhau, đều hạ một quyết định, nhanh chóng rời khỏi mảnh đất thị phi này.

Giây tiếp theo, hai người liền biến mất tại chỗ, cấp tốc rời đi.

Động tác của Mộ Khinh Ca làm sảng mắt Tư Mạch khẽ nhúc nhích, phảng phất có cái gì đang muốn từ dưới đất chui ra. Đột nhiên, nàng lại thay đổi động tác, thu hồi chân đá ra. Một cái xoay tròn đã dựa lưng vào lồng ngực dày rộng rắn chắc của Tư Mạch.

Tư Mạch hô hấp cứng lại, theo bản năng ôm eo Mộ Khinh Ca. Người sau lại linh hoạt khẽ động, chui ra khỏi ngực hần. Câu chân cuốn lấy bắp đùi hần, cọ xát trên dưới vài cái, nhanh chóng buông ra.

Đáy mắt Tư Mạch trở nên thâm sâu, đỏ sậm. Nhìn chằm chằm vào ánh mắt Mộ Khinh Ca, mơ hồ hiện lên thứ tình cảm hần cực lực khắc chế.

Thế nhưng Mộ Khinh Ca lại dường như không có phát hiện, cùng Tư Mạch mười ngón gắt gao đan chéo nhau. Lợi dụng lực lượng tứ chi, bay lên trời

trôi nổi trên không.

Tư Mạch theo bản năng chuyển động bộ phận, mang theo nàng như linh điệp giữa không trung xoay tròn. . .

Thật lâu, chờ Tư Mạch từ trong tình cảnh ảo mộng tỉnh lại, khiêu vũ đã chấm dứt. Mộ Khinh Ca không có việc gì đứng dưới cây phong có bông tai cắm vào. Rút bông tai màu tím ra, một lần nữa đeo lên tai trái.

Nháy mắt, nàng liền biến trở về mỹ thiếu niên tuyệt đại khuynh thành.

Tư Mạch nghiêng thân lên, đột nhiên nắm tai trái nàng.

Vành tai mẫn cảm, làm cho thân thể Mộ Khinh Ca nhẹ run, theo bản năng muốn tránh né.

Mà lời nói kế tiếp của Tư Mạch, làm nàng bỏ đi hành động này.

“Người cũng biết, người có huyền khí tuy rằng hi hữu, nhưng cấp bậc không cao. Gặp gỡ đối thủ cường đại, bọn hắn liếc một cái là có thể nhìn thấu nguy trạng của người.” Hắn không nói cho nàng biết, cái gọi là ‘cường đại’ vượt ra xa khỏi lý giải của Mộ Khinh Ca.

“Có biện pháp nào giải quyết?” Mộ Khinh Ca nhíu mày hỏi.

Nguy trạng hơn một năm, làm nàng thói quen nam trang mang đến tiện lợi. Nàng cũng không muốn bị người đơn giản nhìn thấu nguy trạng của nàng.

“Tìm được Luyện khí sư, một lần nữa rèn luyện. Hơn nữa, Luyện khí sư này phải là luyện khí sư huyết mạch truyền thừa có thể luyện chế huyền khí.” Tư Mạch nói.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chợt loé, không nói gì.

Huyết mạch Luyện khí sư, nàng có.

Nhưng, còn là huyết mạch Luyện khí sư có thể luyện chế huyền khí truyền thừa, nàng lại không thể thừa nhận.

Tuy nàng có thể xác định mẫu thân lai lịch thần bí kia của mình, có lẽ chính là Luyện khí sư. Cho dù không phải thì cũng là đến từ Luyện khí sư của gia tộc. Nhưng nàng không thể xác định, huyền khí trong tay nàng, có phải gia tộc này luyện chế hay không.

Nàng trầm mặc, làm Tư Mạch cho rằng nàng đang rầu rĩ chuyện này, lại nói tiếp: “Đây là phương pháp trị tận gốc. Còn có phương pháp trị phần ngọn, chính là để ta hạ xuống đó một ít cấm chế, phòng ngừa cường giả dòm ngó.”

Mộ Khinh Ca ngước mắt nhìn về phía hắn.

Tư Mạch cười giải thích: “Giống như lập kết giới trên bông tai của người, ngăn cản người có thực lực không bằng ta nhìn thấy. Hiểu không?”

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu.

Tư Mạch nói khiến nàng thiếu chút nữa cho rằng lời tất luyện khí thuật kia không phải duy nhất.

Hoàn hảo, dựa theo lời Tư Mạch nói, hắn chỉ tạo kết giới trên huyền khí. Mà không phải như nàng lợi dụng hiệu quả cấm chế khác nhau để tăng cường công năng phụ trợ vũ khí.

Thực lực không bằng hắn, đều không thể nhìn thấu nguy trạng của nàng?

Thực lực yêu quái tiền sinh hắn là rất mạnh!

Trong lòng tính toán một phen, Mộ Khinh Ca dứt khoát lưu loát tháo xuống bông tai, ném cho Tư Mạch. Ý tứ kia, rõ ràng nhất.

Tư Mạch không nói thêm gì. Tóm lại là do mình nói ra, chỉ có thể nhận mệnh thực hiện nó.

Ai bảo hắn thật sự không muốn nam nhân nào khác ngoài hắn, thấy được sự tốt đẹp của nàng đây?

Mang theo tâm tư không thuần khiết, Tư Mạch ở trên bông tai hạ xuống cấm chế kết giới mang theo ấn ký của hắn.

“Tốt.” Tư Mạch rất nhanh liền hoàn thành, đem bông tai trả về.

Chẳng qua lúc này hắn không giao về tay Mộ Khinh Ca, mà là không cho phép cự tuyệt tự mình đeo cho nàng.

Mộ Khinh Ca vuốt bông tai bên tai trái mình, thần sắc cổ quái nhìn hắn nói: “Nếu không có chuyện gì, ta đi trước.”

Tư Mạch gật gù đầu, lại nói: “Nếu cần ta hỗ trợ, cứ mở miệng.”

“Không cần.” Mộ Khinh Ca không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Nàng biết rõ Tư Mạch nói chỉ ý gì. Nhưng muốn đem Mộ phủ thoát khỏi khổ cảnh, nàng muốn dựa vào chính mình. Nàng có thể ở thời điểm nào đó, dùng danh hào Tư Mạch kéo cờ lớn, xoay chuyển một chút thế cục.

Nhưng sẽ không để cho Tư Mạch nhúng tay vào giải quyết tất cả.

Bộ dạng Mộ Khinh Ca quật cường, làm Tư Mạch hơi mỉm cười. Không có khuyên nỡ, mà là tôn trọng quyết định của nàng: “Nếu như ngươi không cần ta, ta đây liền phải rời đi.”

“Ngươi phải rời đi?” Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc nói.

Gia hoà này không phải là mới đến sao?

Tư Mạch gật gù đầu: “Trên đại lục, có một số việc cần phải đi xử lý. Tần quốc sẽ chỉ là khởi điểm của ngươi, ta chờ ngươi.”

Lời nói không thể hiểu, làm Mộ Khinh Ca nhíu nhíu mày.

Nhưng Tư Mạch không hề nói tiếp, mà là nói tránh đi: “Cô Nhai sẽ tiếp tục lưu lại bên cạnh ngươi. Ngươi đã biết sự hiện hữu của hấn, đại khái có thể tìm lý do để hấn quang minh chính đại xuất hiện bên người ngươi, thay ngươi làm việc.”

“Vẫn là tính. Hấn chính là lộ mặt qua ở hoàng cung Tần quốc rồi.” Mộ Khinh Ca căn bản là không có quyết định này.

Nàng đem Cô Nhai ra sai sử, không phải là nói cho mọi người, nàng cùng người nam nhân trước mắt này có quan hệ sao?

Nếu tăng quan hệ này bị nhận định, nàng chỉ biết cảm thấy bó tay bó chân.

“Ngươi không muốn cũng được, để cho hấn tiếp tục ở nơi bí mật gần đó, với tư cách là át chủ bài bảo vệ tính mạng của ngươi.” Tư Mạch cũng không miễn cưỡng.

“Ngươi đối với năng lực của hấn rất có lòng tin.” Mộ Khinh Ca nhướn mày nói. Tuy rằng nàng cũng tán thành Cô Nhai rất lợi hại, nhưng nàng không quen nhìn bộ dáng nhất đẳng của người nam nhân này.

Ai ngờ, Tư Mạch lại gật đầu nói: “Thực lực Cô Nhai ta rất rõ ràng, ở Lâm Xuyên hiếm khi có địch thủ.” Bộ dạng bình tĩnh lạnh nhạt kia, tựa hồ tạo cho người ta ảo giác, đối với thực lực Cô Nhai chỉ là đánh giá bảo thủ.

Khoẻ miệng Mộ Khinh Ca nhẹ rút, phẩy tay áo rời đi.

Tuy rằng nơi này là sâu trong Tần Lĩnh, nhưng nàng biết rõ ở trước mặt nam nhân này, Tần Lĩnh hung ác cũng biến thành hậu hoa viên vô hại.

“Ta đưa ngươi về.” Sau lưng truyền đến thanh âm Tư Mạch.

Ngay sau đó Mộ Khinh Ca cảm thấy thân thể chợt nhẹ, cả người bị cuốn vào không trung, biến mất ở trong Tần Lĩnh.

Mộ Khinh Ca đi rồi, Tư Mạch thật lâu không rời đi.

Thẳng đến khi Cô Dạ trở về, hấn vẫn như cũ đứng giữa rừng phong, tựa như pho tượng cao quý đến cực điểm

“Thánh chủ.” Cô Dạ đi tới phía sau Tư Mạch, cung kính nói.

Tư Mạch không có chút phản ứng nào, khoảnh khắc mới chậm rãi nói: “Cô Dạ, vì sao ta lại không thích Mộ Khinh Ca rời đi? Rất hy vọng đem nàng đặt bên cạnh ta, chỉ một mình ta nhìn thấy. Thế nhưng ta lại hay bởi vì nàng không thích thế, mà không thể không ngổ nghịch tâm ý mình, thả nàng rời đi.”

Cô Dạ khẽ giật mình, giật giật khoẻ miệng. Thanh âm trầm muộn nói: “Thuộc hạ không hiểu.”

“Ngươi cũng không hiểu sao?” Tư Mạch thấp giọng trầm ngâm. Lông mi thật dài che đi suy nghĩ trong mắt. Đột nhiên hấn cười rộ lên, tựa như băng tuyết hoà tan: “Ngươi không hiểu, ta cũng không hiểu. Vậy ta phải hiểu được mới thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Vương giả trở về (1)

Lạc Đô, cửa thành phía bắc.

Phố lớn liên thông cửa thành, lớn rộng bằng phẳng. Hai bên đường cửa hàng san sát, quán trà quán rượu kéo dài không dứt. Thanh âm hét to ầm ĩ, náo nhiệt cả khu phố.

Trên nhả thất tầng hai của một lầu, cửa sổ khép hờ nhìn xuống mặt đường. Bên trong tựa hồ có người nói chuyện.

“Công chúa, đây là ngày thứ ba chúng ta tới đây rồi. Tiểu tước gia không biết khi nào mới đến, người chẳng lẽ lại đợi thêm một ngày sao?” Một cung nữ đi tới ngồi bên mép giường, che mặt nữ tử phía sau, nhẹ giọng hỏi.

Trong giọng nói mang theo bất bình oán trách thay nữ tử.

“Nếu người không muốn tới đây, có thể rời đi.” Thanh âm Tần Diệc Dao lạnh lạnh truyền đến, như gió trên tuyết son thối tới.

Cung nữ vội vàng quỳ gối trước nữ tử lam y, thỉnh tội: “Nô tỳ sai rồi, công chúa thứ tội. Nô tỳ chỉ là đau lòng công chúa, không bằng để nô tỳ sai người tới Mộ phủ nghe ngóng thời gian cụ thể tiểu tước gia trở về?”

“Không cần.” Tần Diệc Dao nhanh chóng cự tuyệt, trong giọng nói mang theo một tia hoảng loạn.

Nàng làm hết thấy, đều không muốn Mộ Khinh Ca biết.

Cung nữ cẩn mõi quỳ trên đất, ngửa đầu nhìn góc nghiêng khuôn mặt tuyết điểm của Tần Diệc Dao, trong mắt tràn ngập đau lòng. Nàng thật sự không rõ, công chúa các nàng tốt như vậy, là nữ tử tốt nhất trên đời, vì sao tiểu tước gia lại muốn từ hôn?

Từ hôn còn chưa tính, nhưng cố tình qua lâu như vậy rồi, trong lòng công chúa vẫn không bỏ xuống được.

Mấy ngày này, cả người công chúa như bao bọc bởi tầng băng, người lạ chớ gần.

Phảng phất chỉ có nhắc đến tiểu tước gia, mới có thể từ mặt nàng nhìn ra một tia cảm xúc mịm mòi.

Công chúa như vậy, Quý phi nương nương trong cung và Duệ vương còn mặc kệ.

Càng nghĩ, cung nữ lại càng ủy khuất thay chủ tử. Hai mắt lập tức trở nên ửng đỏ.

Đột nhiên, thanh âm của Tần Diệc Dao lần nữa truyền đến, tựa hỏi phi hỏi: “Sứ giả Đồ quốc ba ngày trước đã tới. Nghe nói, bọn họ muốn hướng phụ hoàng đưa ra ý cầu hôn.”

Cung nữ ngẩng đầu, biểu tình kinh ngạc nhìn chủ tử mình.

Lời này nàng nghe hiểu. Nhưng là, nhưng là bởi vì nghe hiểu, mới cảm thấy sợ hãi.

Cầu hôn?

Chính là muốn Tần quốc gả công chúa đến Đồ quốc?

Nhưng mà, công chúa thích hợp cưới gả ở Tần quốc chỉ có công chúa cô đơn nhà mình thôi!

Đây chẳng phải là muốn đem Trường Nhạc công chúa gả tới Đồ quốc sao?

“Công chúa, nô tỳ nghe nói khi hậu Đồ quốc ác liệt, dân phong bủ hủ hết như kẻ nguyên thủy hoang dã. Và lại đất đai phần lớn cằn cỗi, bá tánh nghèo khổ. Kể cả quý tộc thế gia, phần lớn không hiểu lễ giáo. Người chính là thiên chi kiêu nữ, sao có thể đi tới nơi kia? Không bằng chúng ta đi cầu xin Quý phi nương nương hoặc Duệ vương điện hạ... Bọn họ là mẫu thân đại huynh người, tất nhiên sẽ không để người đi chịu khổ.” Cung nữ vội vàng nói.

“Cầu bọn họ?” Trong miệng Tần Diệc Dao đắng chát nói thầm.

Chỉ sợ giờ này khắc này, bọn họ chỉ ước gì mình được Đồ quốc rước đi thôi. Như vậy hoàng huynh một mực cầu bình mã, chẳng phải là có?

Hoàng huynh và Thái tử tranh đấu càng kịch liệt, nếu có cường binh Đồ quốc tương trợ, phần thắng không chỉ là gia tăng một hai điểm.

Huống chi nếu nàng thật sự gả đến Đồ quốc làm Thái tử phi. Hoàng đế Đồ quốc trăm năm sau, nàng có thể ngồi lên vị trí hoàng hậu. Đến lúc đó đối với toàn bộ Tần quốc đều là một uy hiếp, vị trí ngôi của mẫu thân và huynh trưởng tốt của nàng sẽ càng vững hơn.

Tâm tư Tần Diệc Dao thông thấu. Tuy không tham dự những thứ tranh đấu này, lại vẫn xem hiểu rõ ràng tất cả.

Rõ ràng bản thân chỉ là một quân cờ mà thôi.

Đối với dục vọng quyền thế của mẫu huy nh mà nói, tác dụng của nàng vẹn vẹn chỉ là hy sinh cho nghiệp lớn của họ.

Hoàng gia vô tình, bốn chữ này, từ lúc nàng còn nhỏ đã hiểu rõ.

Chính vì hiểu rõ, nàng mới dùng sự lạnh nhạt bao mình lại, đóng băng tâm mình. Vốn tưởng rằng vĩnh viễn đều như vậy, lại không nghĩ người nọ lại lạnh lẽo cạy tâm nàng ra. Đến khi nàng bắt đầu đánh bạo nếm thử thất tình lục dục, hấn lại tiêu sái không chút lưu luyến rời đi. Thậm chí ngay cả bóng lưng cũng không lưu lại.

Nàng nên hận hấn, không phải sao?

Nhưng nàng lại không hận nổi. Ngược lại hấn lại trở thành ấm áp mềm mại duy nhất chạm đến đáy lòng nàng.

Tần Diệc Dao rũ mắt xuống, lông mi thật dài khẽ run.

Nàng chỉ muốn vụng trộm liếc hấn một cái.

Thu...!

Tiếng ngựa hí, nổi lên.

Tần Diệc Dao từ trong suy nghĩ bừng ra, thân thể hơi nghiêng về phía trước. Xuyên qua khe hở cửa sổ tìm kiếm bên ngoài.

Còn không đợi nàng thấy rõ ràng tình cảnh mặt đường, liền nghe được tiếng vó ngựa chinh tề mạnh mẽ. Ngay sau đó là dân chúng kinh hô.

Bá tánh, tựa hồ loạn cả lên.

Ánh mắt Tần Diệc Dao rơi xuống dân chúng khắp nơi trên đường lớn, hơi hơi nhú mảy.

“Trời! Đó là cái gì? Hình như là Linh thú!”

“Kiến thức quá nông cạn rồi. Đó là Diễm mã, linh thú rất lợi hại.”

“Cư nhiên có người dùng Diễm mã làm toạ kỵ? Quá soái đi!”

“Soái? Ta thấy vẫn là tránh xa một chút, Diễm mã chính là linh thú. Linh thú chính là có thể ăn thịt người!”

Theo thanh âm nghị luận, bay vào tai Tần Diệc Dao. Nàng ngược mắt nhìn lại, liền thấy được một đội ăn mặc thống nhất, quân đội uy phong lẫm lẫm như liệt hoả vào thành.

Từ lâu này, là nàng cố ý chọn lựa. Vị trí nhà phòng lầu hai này có thể bao quát toàn cảnh cửa thành đến đường lớn.

Giờ phút này đội ngũ vài trăm người, cưỡi Diễm mã toàn thân lông mao đen bóng chậm rãi vào thành.

Bọn họ mỗi người đều khoác một thân áo giáp hắc đồng tinh xảo. Chiến bào màu đỏ, trên vai choàng áo choàng màu đen. Mũ giáp che đi khuôn mặt họ, lại có vẻ hai mắt họ càng thêm sáng ngời kiên định.

Trên áo giáp còn ẩn hiện khắc hoa văn thần bí màu vàng, tựa như chú ngữ, lại giống như đồ đằng...

Trong đội ngũ chỉ có tiếng vó ngựa, như là nổi trống.

Các tướng sĩ trầm mặc tràn ra bốn phía, dần dần ảnh hưởng đến phạm vi dân chúng xem, cũng đều ngậm chặt miệng, không dám dễ dàng phát ra tiếng vang.

Ở đội ngũ đằng trước, có hai vị nữ tướng. Trên người các nàng mặc nhuyễn giáp tinh xảo, một người lão luyện khôn khéo, ôn nhu hào phóng. Một người khác, vũ mị đa tình, mị nhãn như tơ.

Mà ở phía trước hai người các nàng, là một vị thiếu niên tướng quân tuyệt mỹ vô song.

Dung mạo hấn khiến người kinh diễm khó quên, tuyệt thế khuynh thành. Bên tai trái đeo bông tai màu tím, tản mát ra quang mang yêu dã mà quý dị. Tóc dài như mực tùy ý thả ra sau vai, khinh cuồng tùy ý. Hấn cũng một thân chiến bào màu đỏ, chỉ khác áo giáp trên người là màu bạc, trên áo giáp cũng có hoa văn thần bí diễm tuyết. Sau lưng, áo choàng hấn như dung nham nóng bỏng, kiêu diễm như máu...

Trên ngón trỏ tay phải hấn được phủ bằng chỉ sáo tạo hình độc đáo, trên đầu chỉ sáo bén nhọn sắc bén, phiếm hàn quang. Phần dưới chỉ sáo có khắc bảo thạch, dây xích bạc nổi với vòng tay đeo lên cổ tay hấn, như ẩn như hiện.

Diễm mã dưới thân hấn tuần mỹ cao lớn, cuốn bờm dài cầu thả tự nhiên khiến cho nó khác biệt với những con diễm mã khác. Cái loại vương giả chi

phong, làm điểm mĩ khác chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Một người một ngựa, một đỏ một đen. Phối hợp với nhau càng tăng thêm sức mạnh, kinh điểm vô số ánh mắt.

Vạn người chú mục như thế, cơ hồ ngay khi xuất hiện đã lọt vào mắt Tàn Diệc Dao. Sau đó trong mắt nàng không còn dung nhập những cái khác, dường như toàn bộ thế giới đều an tĩnh lại, chỉ còn lại hồng y thiếu niên lang chúi mắt trên điểm mĩ cao lớn kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Vương giả trở về (2)

‘Mười tháng không thấy, hần càng thêm tuấn mỹ đỉnh đặc. Hần dường như đã không còn là thiếu niên khinh cuồng tiên y nô mã kia, đã lột xác thành thiếu niên tướng quân rong ruổi sa trường, bày mưu lập kế. Một thân áo giáp kia, khiến hần càng thêm anh vĩ bất phàm, làm người kinh diễm. Ở trước mặt hần, ta như minh châu phủ bụi trần, mất đi ánh sáng...’ Tàn Diệc Dao si ngốc nhìn, ánh mắt dần dần âm đạm.

“Ồ? Kia hình như là Mộ phủ tiểu tước gia!”

“Đúng là tiểu tước gia!”

“Tiểu tước gia uy vũ! Tiểu tước gia uy vũ!”

Trong dân chúng có người nhận ra Mộ Khinh Ca, lập tức từ sợ hãi lúc trước biến thành hoan hô hò hét.

Mười tháng trước, chuyện Mộ Khinh Ca trên đường nổi giận chém Hàn Thịnh sớm đã lan truyền trong bá tánh, hoàn toàn điên đảo hình tượng hoàn hảo của nàng. Khiến cho nàng một phát trở thành anh hùng trong lòng dân chúng.

Nàng tuy biến mất mười tháng ở Lạc Đô, nhưng không có làm mọi người quên lãng.

Vẫn là trên đường phố, Tiểu tước gia càng thêm chói mắt. Khoi gọi trong lòng mọi người hồi ức nhiệt huyết sôi trào kia.

Bá tánh đồng thanh hoan hô, làm cho quân sĩ thủ cửa thành đều có chút sợ hãi. Vừa lo lắng dân chúng kích động làm ra sai lầm, vừa kinh ngạc thanh danh Mộ Khinh Ca trong lòng dân chúng.

Tiếng hoan hô của mọi người, truyền vào tai Mộ Khinh Ca.

Bộ dáng nàng vẫn bình tĩnh như cũ, không kiêu ngạo nóng nảy. Ánh mắt thanh lãnh nhàn nhạt đảo qua đám người kích động, phàm là chỗ bị nàng đảo qua đều không ngoại lệ an tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn kích động.

“Đây là uy vọng Mộ gia ở Tàn quốc sao? Quả nhiên khiến người mở rộng tầm mắt! Lúc bốn sứ giả ở Đồ quốc còn nghe nói người thừa kế Mộ gia là phế vật ăn chơi trác táng. Không nghĩ tới, một phế vật hoàn hảo lại có thể đạt được dân chúng kính yêu như thế. Dân phong Tàn quốc quả nhiên chất phác!”

Trong đám người, một đám không ở gần phía trước trang phục kỳ lạ, truyền đến lời nói âm dương quái khí.

Quần áo bọn họ rõ ràng khác với người Tàn. Ống tay áo, ống quần đều bó lại, không có trang trí rườm rà, đai lưng trước vạt áo thêu đồ đằng có liên quan động vật. Trên đầu còn mang mũ mềm. Ngủ quan so với người Tàn càng thêm thâm thúy.

Người nói chuyện địa vị có lẽ không thấp, được mọi người chú tình cùng nguyệt vây vào giữa.

Cùng bên cạnh hần, một thân y phục thường ngày, đúng là hai người Thái tử Tàn quốc và Duệ vương. Hôm nay hai người bọn họ phụng chỉ bởi đoàn người sứ giả Đồ quốc cải trang vì hành dân gian.

Lại không nghĩ đi ngang qua nơi này, trùng hợp gặp phải một màn Mộ Khinh Ca hồi đô.

Mộ Khinh Ca chói mắt, cũng làm kinh diễm hai người Tàn Cẩn Tu và Tàn Cẩn Hạo.

Nhưng khi sứ thần Đồ quốc nói một câu châm biếm trong tối ngoài khen, sắc mặt Tàn Cẩn Tu lập tức đen xuống. Ánh mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca đã thành ghen ghét tràn ngập sát ý.

Ngược lại Tàn Cẩn Hạo khi nhìn đến bóng người màu đỏ chói mắt kia, ánh mắt khẽ nhúc nhích, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau khi sứ thần dứt lời, hần mỉm cười, ý vị không rõ nói một câu: “Tin tức Man Vương có chút cũ rồi. Mộ tiểu tước gia Tàn quốc chúng ta không còn là hoàn hảo phế vật. Hần không chỉ là cao thủ lục cảnh, hơn nữa còn từng vì lấy lại công đạo cho các tướng sĩ hi sinh ở Duệ thành, trên đường nổi giận

chém Hàn quốc cứu đầu sở gây nên.”

“A? Cứ nhiên còn có chuyện này?” Râu quai nón run lên, trong mắt sứ thần Đồ quốc mang theo nghiền ngẫm nhìn về phía Thái tử mặt đen.

Tần Cẩn Tu hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc không thể giữ bộ dáng ôn nhuận. Cổ nén tức giận trong lòng hỏi: “Man Vương không phải muốn đi xem cảnh đẹp rừng đào sao, hà tất vì người không liên quan làm lãng phí thời gian.”

“Thái tử điện hạ nói phải, chúng ta hay là đi thưởng thức cảnh đẹp đào viên đi. Ha ha ha ha...”

Tiếng cười bừa bãi làm cho Tần Cẩn Tu sắp muốn tức giận.

Mà Tần Cẩn Hạo thì trầm mặc đứng bên, khoé miệng giương lên nụ cười thần nhiên.

Đoàn người rời đi vẫn chưa kinh động bất kì ai. Tất cả chú ý của mọi người đều tập trung vào Mộ Khinh Ca và Long Nha Vệ phía sau nàng.

Mộ Khinh Ca đi đằng trước, đột nhiên cảm thấy một đạo ánh mắt cực kỳ phức tạp rơi xuống người mình.

Nàng ngược mắt tìm kiếm, chuẩn xác bắt được trên cánh cửa sổ ở lầu hai một tửu lâu, đối mặt với đôi con ngươi thanh lãnh như băng mang theo tâm tình phức tạp.

Hầu như không dừng lại, Mộ Khinh Ca nhìn ra chủ nhân cặp mắt kia.

Con ngươi nàng ngưng lại, đáy mắt thanh thấu không có bất kì cảm xúc dao động. Cuối cùng dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương, chậm rãi thu hồi tầm mắt, điềm nhiên không việc gì đi qua tửu lâu. Lưu lại một bóng lưng cao lớn.

Rốt cuộc nhìn không thấy người nọ, Tần Diệc Dao thu hồi ánh mắt. Quay người tựa bên cạnh cửa sổ, trong lòng tràn ngập khổ sở.

Hắn nhìn thấy mình rồi, nhưng vẫn như cũ thờ ơ...

‘Mộ Khinh Ca, tâm của ngươi là tảng đá sao? Ngươi chẳng lẽ thật không có gì với ta sao? Ngươi có biết, đoạn thời gian kế tiếp, ngươi với ta cả đời đều không thể gặp nhau.’ Tần Diệc Dao hơi ngửa đầu, muốn ngăn nước mắt rơi xuống.

Nhưng vẫn không thành công, giọt nước mắt chảy xuống lưu lại trên má nàng hai vệt nước.

Cung nữ hầu hạ trong phòng nhìn bộ dáng thống khổ của chủ tử mình. Trong lòng quặn đau, thay chủ tử đau lòng, vừa hận Mộ Khinh Ca bội tình bạc nghĩa.

Nhưng nàng không thể làm gì, chỉ có thể bồi chủ tử mình yên lặng rơi lệ.

Mộ Khinh Ca không có hứng thú gì, ở Lạc Đô dạo một vòng tuyên cáo mình đã trở lại. Thuận theo đường cái phía bắc, nàng hướng tới Mộ phủ đi đến.

Lần này trở về, nàng vẫn chưa phải người sớm thông tri Mộ phủ chính xác ngày nàng về, chính là không muốn gia gia và cô cô vất vả chạy tới đón. Nàng biết đường về nhà, bọn họ ở nhà chờ nàng là được.

Trở lại Mộ phủ, Mộ Khinh Ca từ trên lưng hắc điểm lưu loát nhảy xuống. Thị vệ bên ngoài canh giữa cửa phủ lập tức chân sau quỳ xuống, cung nghênh nàng trở về.

Mộ Khinh Ca đi lên bậc thang, ngẩng đầu nhìn lên khối bảng hiệu treo cao trên mái hiên.

Lúc này cùng lần đầu tiên vào phủ cảm giác hoàn toàn khác nhau. Tựa hồ nàng thật sự dung nhập vào dị giới này, đã trở thành Mộ Khinh Ca chính thức.

“Ca nhi!”

Thanh âm Mộ Hùng truyền đến.

Mộ Khinh Ca dời tầm mắt nhìn lên, thấy Mộ Hùng và Mộ Liên Dung đang mặc thường phục bước nhanh tới.

Mà sau lưng hai người, còn có Bạch Tịch Nguyệt một thân bạch y đi theo.

Xa nhau lâu như thế, gặp lại Mộ Khinh Ca, nàng thỉnh thoảng trộm dò xét, tính kế trong mắt vẫn chưa giảm bớt.

Trong lòng Mộ Khinh Ca cười lạnh, cầm tay gia gia và cô cô, câu môi cười: “Gia gia, cô cô, con đã về!”

“Trở về là tốt rồi, là tốt rồi!” Mộ Hùng lão lệ doanh trùng nắm chặt tay Mộ Khinh Ca.

Đây chính là cháu gái bảo bối của ông, đặt nàng ở Duệ thành, ông sao có thể chân chính yên tâm? Hiện giờ cháu gái của ông bình yên trở về, tâm treo cao mới chân chính buông xuống.

“Thật là càng ngày càng đẹp, giống hệt nương con.” Mộ Liên Dung cẩn thận đánh giá Mộ Khinh Ca một phen, cảm thán nói.

Đối với khái niệm mẫu thân này, trong lòng Mộ Khinh Ca rất hiếu kỳ, tưởng niệm.

Vì vậy đối với lời của Mộ Liên Dung, nàng cũng không biểu đạt ý kiến gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Vương giả trở về (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ba người Mộ gia nắm tay lẫn nhau, cùng hoà hợp đi vào trong phủ. Bạch Tịch Nguyệt theo tới, ngược lại giống như người ngoài dư thừa.

Sau khi mọi người rời khỏi, Bạch Tịch Nguyệt một mực vẫn treo nụ cười trên mặt mới lạnh xuống, biểu tình trở nên âm ngoan.

“Cô nương, Tiểu tước gia đã trở về. Chuyện này có phải báo cáo cho vương gia?” Lục Chi cẩn thận nhắc nhở.

Nhắc tới Tần Cẩm Hạo, sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt trắng nhợt.

Lúc trước Tần Cẩm Hạo muốn nàng phá hư quan hệ Mộ Hùng và Mộ Khinh Ca, khiến hai người sinh hiềm khích. Nhưng nàng lại không hề thành công. Mỗi lần ra tay đều bị Mộ Khinh Ca dễ dàng hoá giải, ngược lại làm cho nàng ở Mộ phủ bị người nghị luận sau lưng.

Chuyện này đã làm cho Tần Cẩm Hạo đối với mình có chút bất mãn và lạnh nhạt. Vì tương lai, nàng nhất định phải làm chuyện gì đó củng cố địa vị mình.

Mím môi, Bạch Tịch Nguyệt xoay người đi về tiểu viện mình.

...

Bên kia, Mộ Hùng dẫn Mộ Liên Dung và Mộ Khinh Ca đi tới từ đường Mộ gia.

Bên trong cung phụng đều là liệt tổ liệt tông Mộ gia, bao gồm linh vị phụ nhân Mộ Hùng và hai nhi tử. Bọn họ đều vì Mộ gia vinh quang mà chết, có tư cách tiến vào từ đường Mộ gia.

Bên cạnh bài vị phụ thân Mộ Liên Thành, Mộ Khinh Ca còn thấy được bài vị mẫu thân mình. Đây cũng là lần đầu nàng biết tên của mẫu thân.

Tang Lam Nhục, một cái tên ôn nhu hiền thực.

Mộ Hùng đi đầu thắp hương, quay người đối với hai người Mộ Liên Dung và Mộ Khinh Ca nói: “Lê ra từ đường trọng địa, nữ tử không thể tiến vào. Nhưng Mộ gia hiện giờ chỉ còn dư lại ba người chúng ta, những quy củ cổ xưa đó không cần quá mức chú ý. Tới, các người dập đầu trước các vị tổ tiên Mộ gia.”

Mộ Khinh Ca và Mộ Liên Dung theo lời, quỳ xuống trước đệm hương bõ nghiêm túc dập đầu lạy ba cái, mới dưới sự cho phép của Mộ Hùng đứng lên.

Tiếp theo ba người nói chút chuyện trải qua mấy ngày này. Phần lớn đều là Mộ Khinh Ca nói, hai người nghe.

Mộ Khinh Ca chỉ lược bớt một ít phân đoạn, bao gồm chuyện Manh Manh.

Nhưng Linh Lung thương, nàng ngược lại không có giấu giếm.

Tại trước mặt hai người, cổ tay Mộ Khinh Ca run lên, chỉ sáo kết hợp với thủ trắc phát ra một đường bạch quang chói mắt. Nháy mắt liền hoá thành Linh Lung thương được Mộ Khinh Ca nắm trong tay.

Con người Mộ Hùng co rụt lại, kinh ngạc cảm thán nói: “Không nghĩ tới ta sinh thời, lại có thể tận mắt thấy thần khí. Hơn nữa thần khí này còn là con cháu Mộ gia ta sở hữu.”

“Khinh Ca, cái vận khí nghịch thiên này của con, làm cô cô hâm mộ ghen ghét đấy!” Mộ Liên Dung thì thầm nói. Về mặt cực kỳ hâm mộ nhìn Linh Lung thương trong tay Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca khẽ cười, lật tay một cái Linh Lung thương liền hoá thành chỉ sáo. Nàng nói: “Cô cô không cần hâm mộ. Nếu lần sau Khinh Ca có vận khí

tốt bụng phải thần khí, sẽ đoạt một kiện cho cô cô. Đương nhiên gia gia cũng thế.” Nàng nói lời này là cực độ có lòng tin. Bởi vì nàng tin tưởng Mạnh Mạnh có thể xuất ra một kiện thần khí cho nàng làm lễ gặp mặt, thì còn có thể xuất ra cái thứ hai, cái thứ ba,... thậm chí nhiều hơn. Đợi nàng tu luyện không ngừng đột phá, phá giải phương không gian thần bí kia, thần khí gì đó còn không phải là dễ như trở bàn tay?

Thế nhưng nàng không cho là đúng lại làm Mộ Hùng cười lắc đầu, Mộ Liên Dung lại càng cười mắng: “Con coi thần khí là củ cải trắng sao? Tùy ý có thể thấy được. Mộ gia chúng ta có con là tiểu gia hoả nghịch thiên là được rồi, ta không tham lam.”

“Đúng vậy, con càng nhiều thủ đoạn bảo mệnh, ta và cô cô con liền càng an tâm. Gia gia đã nhìn ra, cháu gái của ta không phải vật trong ao. Tàn quốc này quá nhỏ, không đủ con lăn lộn! Ha ha ha!” Mộ Hùng thoải mái nở nụ cười.

Cười xong, ông mới nghiêm mặt nói: “Ca nhi, việc con có thần khí nhất định phải bảo mật. Nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ phiền toái của con sẽ càng lúc càng lớn.”

Mộ Khinh Ca gật đầu: “Gia gia yên tâm. Ca nhi làm sao không biết tại lúc không đủ cường đại, thần khí chính là củ khoai lang bỏng tay? Con sẽ không dễ dàng sử dụng Linh Lung thương. Một khi sử dụng, tuyệt không lưu người sống.”

Nghe được cam đoan của nàng, Mộ Hùng mới yên tâm nhẹ gật đầu.

Ba người hàn huyên một hồi, Mộ Khinh Ca mới hướng Mộ Liên Dung nói: “Cô cô, lúc trước con hoài nghi trên người Bạch Tịch Nguyệt có vật nghe trộm, người đã điều tra rõ ràng?”

Nhắc tới chuyện này, Mộ Liên Dung vội thu hồi tươi cười. Biểu tình ngưng trọng gật đầu: “Nha đầu này ẩn nấp rất sâu, ta và gia gia con phải thiết kế một phen mới biết được trong tay nàng có một kiện bảo bối lợi hại. Một phần thành hai, chỉ cần đem một nửa đặt ở bất kì chỗ nào, cho dù đi rất xa, vẫn có thể thông qua miếng còn lại trên người nghe được tất cả.”

Mộ Hùng thờ dài: “Bảo bối như vậy, thế gian ít có. Nàng không có bản lĩnh có được.”

“Khả năng duy nhất chính là Duệ vương cho nàng.” Mộ Khinh Ca thay gia gia nói ra lời không muốn nói.

Trong ba người bọn họ, muốn nói đến người đối với Bạch Tịch Nguyệt cảm tình phức tạp nhất, chỉ sợ là gia gia Mộ Hùng. Dù sao, phụ thân Bạch Tịch Nguyệt vì ông mà chết trận. Mang Bạch Tịch Nguyệt vào Mộ phủ nhiều năm, ông vẫn luôn coi là thân cháu gái mà đối đãi, không có nửa phần thua thiệt.

Đáng tiếc, tâm tư Bạch Tịch Nguyệt quá sâu. Bỏ qua hảo ý của Mộ gia, ngược lại đầu phục Duệ vương.

Sự thật này khiến cho Mộ Hùng khó tiếp nhận, lại không thể không tiếp nhận.

Nghe gia gia thờ dài, Mộ Khinh Ca an ủi nói: “Gia gia, nàng đã không còn là tiểu hài tử. Từ khi nàng bắt đầu giấu giếm chúng ta, tâm nàng đã không còn ở Mộ gia. Hết thảy bây giờ, đều là nàng tự mình lựa chọn. Hiện giờ con có thể dung nàng, ngoại trừ bản tâm cảm tình gia gia đối với Bạch gia bọn họ, còn vì nàng chưa chân chính làm ra cái gì thương tổn Mộ gia. Nhưng nếu nàng thật sự si mê không tỉnh làm ra chuyện gì bất lợi với Mộ gia, con tuyệt sẽ không lưu tình. Nàng tự mình lựa chọn, bất luận kết quả là gì đều nên tự mình thừa nhận.”

Mộ Hùng lý giải nhẹ gật đầu, không phản đối ý nghĩ của Mộ Khinh Ca.

Mộ Liên Dung há miệng tựa hồ muốn cầu tình. Nhưng nhìn đến khuôn mặt lạnh buốt của Mộ Khinh Ca, lại cái gì cũng nói không nên lời, chỉ biến thành một tiếng thờ dài.

Nàng thừa nhận Mộ Khinh Ca nói đúng, nhưng muốn nàng trở mặt nhìn thiếu nữ nuôi lớn từ nhỏ, từng bước một đi về hướng vực sâu. Trong nội tâm nàng rất là khó chịu, dằn vò.

Tiếc rằng, trong thời gian này nàng nhiều lần ám chỉ Bạch Tịch Nguyệt không cần vướng sâu vào vũng lầy, nàng ấy lại vẫn làm theo ý mình.

Có lẽ, giống như Mộ Khinh Ca nói, bất luận lựa chọn tạo thành kết quả, đều phải tự mình thừa nhận đi.

Đem lời nên nói nói xong, Mộ Hùng đối với Mộ Khinh Ca nói: “Ca nhi, một hồi con phải tiến cung một chuyến, hướng bệ hạ nói rõ chuyện con trở về. Ba ngày sau là quan lễ của con, ta và cô cô con đã chuẩn bị tốt. Chỉ là, ủy khuất con.”

Nói xong, ông ấy náy vỗ bả vai Mộ Khinh Ca.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Vương giả trở về (4)

“Gia gia, này không có gì. Chỉ là hình thức mà thôi.” Mộ Khinh Ca không để bụng nói.

Quan lễ, là chuyện đại sự của nam tử thanh niên. Phải mở tiệc chiêu đãi khách khứa, bẩm báo tông miếu, ghi vào gia phả. Mà nàng thân là nữ tử, vốn nên làm lễ cập kê. Mang lên thoa (trâm cài tóc), mà không phải mào. Nhưng hôm nay nàng là thân phận nam tử, chỉ có thể dựa theo lễ nghi nam tử.

Trong vô hình, tước đoạt hết thầy Mộ Khinh Ca nên có, sao có thể không khiến Mộ Hùng và Mộ Liên Dung áy náy?

Mộ Liên Dung lôi kéo Mộ Khinh Ca nói: “Cô cô biết con không thích phiền toái, cho nên nghi thức sẽ không quá phức tạp. Đến ngày đó con nhịn một chút, ứng phó xong rồi, liền xong việc.”

Mộ Khinh Ca gật gật đầu.

Rời khỏi từ đường, lúc Mộ Khinh Ca trở lại Trì Vân uyển, hai nha đầu Ấu Hà và Hoa Nguyệt đã sửa sang lại phòng ốc lâu không ở. Mang hành lý đều bày biện tốt, hết thảy đều giống như Mộ Khinh Ca chưa bao giờ rời đi.

Nghỉ ngơi trong phủ một hồi, Mộ Khinh Ca mới cười Hắc điểm hướng tới hoàng cung.

Lúc trước mang tới nhiều điểm mã, nàng sớm đã sai người đưa đến chỗ Mộ Hùng. Mộ Hùng vì tránh phiền toái, cũng cố ý chọn lựa năm con điểm mã đưa vào cung, hiến cho Tần Thương.

Vì vậy lúc thị vệ coi giữ cửa cung nhìn thấy điểm mã của Mộ Khinh Ca. Có hâm mộ, nhưng không có kinh ngạc.

Chỉ là âm thầm so sánh con điểm mã thân tuần này cùng năm con nuôi dưỡng trong cung. Cho ra kết luận, con điểm mã Mộ Khinh Ca lấy làm toạ kỵ càng thêm vương giả chi phong, tuần mỹ kiện tráng.

Một đường tới cửa cung, không thể cưỡi ngựa đi vào. Mộ Khinh Ca chỉ đành bỏ ngựa lại, dùng hai chân đi tới gặp Tần Thương.

Đối với lòng nghi ngờ nặng và ích kỷ của hoàng đế, Mộ Khinh Ca thực sự không có hảo cảm gì. Lần đó gặp ở thư phòng, hai người hàn huyên vài câu không có ý nghĩa, nàng đã bị Tần Thương tổng ra ngoài.

Xoay người, nàng đi về hướng nội cung.

Trong hoàng cung, còn có một người nhất định nàng phải đi thỉnh an. Đó chính là Thái hậu!

Lễ nghi lễ nghi, thật làm cho người ta thích không nổi!

Nghĩ đến lời của gia gia, Mộ Khinh Ca chỉ có thể hướng tới Từ Tường cung của Thái hậu. Vì không muốn để lại nhược điểm, tạo cơ hội cho người công kích.

Chỉ là Mộ Khinh Ca không nghĩ tới, bản thân nhẫn nại tới Từ Tường cung, lại bị cho ăn bẻ môn canh (canh cửa).

Người trong cung đi ra truyền lời, nói Thái hậu đang ngủ trưa. Để cho nàng tự hành xuất cung, chờ ngày khác Thái hậu triệu kiến. Ý tứ chính là: Thái hậu không phải người muốn gặp là có thể gặp. Ngoan ngoãn về nhà đợi, lúc nào Thái hậu nhớ tới, có hứng thú gặp người sẽ gọi người tới.

Hãy hảy tay áo, Mộ Khinh Ca xoay người rời đi.

Không gặp? Hợp ý nàng!

Nàng vẫn chưa quên, hôm nay tiến cung đi gặp hai người ngày đó phái người ám sát nàng.

Vừa rời nàng không ở ngự thư phòng lấy tính mạng mỡ bệ hạ, đã xem như nàng vì đại cục không thể không nhẫn nại vài phần, được chứ?

Hướng tới phương hướng xuất cung, Mộ Khinh Ca không khỏi nhanh bước hơn.

Không khí trong hoàng cung này, mỏng manh làm nàng khó chịu.

Đột nhiên nàng cảm thấy phía sau có người đánh úp tới, không mang theo ác ý gì.

Ánh mắt chớp động, nàng thả xuống phòng ngự, tùy ý để người sau bay nhào đến.

Bỗng chốc trước mắt nàng tối sầm, bị đôi tay nhỏ mềm mại mang theo hương khí nhàn nhạt bao trùm hai con mắt.

“Đoán xem ta là ai!” Cố ý đè thấp thanh âm, mang theo vui sướng khó che giấu truyền đến từ phía sau.

Mặc dù chủ nhân thanh âm này cố ý che giấu, Mộ Khinh Ca vẫn lập tức phân biệt ra được thân phận của người đến. Khoé miệng nàng hơi hơi giương lên, không nhúc nhích nói: “Vĩnh Hoan công chúa.”

“A! Tiểu ca ca thật không vui, cư nhiên nhanh như vậy đã bị huynh nhận ra rồi!” Hai tay trước mắt lập tức buông ra, thanh hương quán quanh chớp mũi phiêu nhiên đi xa.

Mộ Khinh Ca một lần nữa khôi phục thị giác, xoay người nhìn về phía thiếu nữ cao đến đầu vai mình.

Thiếu nữ so với một năm trước gấp, lớn hơn một chút. Nhưng mà mặt bánh bao không có thay đổi bao nhiêu, ngũ quan càng thêm thanh tú tinh xảo, mang theo một loại thuần mỹ không nhiễm tạp chất.

Cung váy buộc ngực cao cao, phụ trợ cho nàng càng thêm xinh đẹp. Làn váy rộng nhiều thêm vài phần linh động và phiêu dật.

Tóc dài không còn chải hai bím tóc sừng, mà đơn giản búi một bím tóc, thuận theo đầu vai hạ xuống. Mái tóc đen chỉ đơn giản cài ít trang trí, tươi mát thoát tục.

“Tiểu ca ca, huynh rốt cuộc đã trở về. Huynh là đến xem Liên Liên sao?” Tần Diệc Liên đáng yêu nháy mắt hỏi.

Chờ mong trong ánh mắt làm cho người ta không đành lòng phủ nhận.

Nhưng Mộ Khinh Ca vẫn nói lời thật: “Ta tới gặp phụ hoàng ngươi, còn có Thái hậu.”

Tình hình thực tế, làm cho Tần Diệc Liên cong cái miệng nhỏ nhắn, không thuận theo nói: “Tiểu ca ca không tới xem Liên Liên, là không nhớ Liên Liên sao. Còn có, Liên Liên viết thật nhiều tin cho tiểu ca ca. Tiểu ca ca một phong cũng không trả lời.”

Khoé miệng Mộ Khinh Ca co lại, đột nhiên không biết hướng tiểu công chúa giải thích chuyện này thế nào.

Những bức thư kia, nàng không chỉ không trả lời. Hơn nữa đến xem còn không xem

“Tiểu ca ca, mừng huynh đã về! Để hoan nghênh huynh về, Liên Liên mời huynh ăn kẹo!” Cũng may, Tần Diệc Liên không tính toán dây dưa chuyện này. Chủ động lấy ra một khối kẹo đưa cho Mộ Khinh Ca.

Kẹo gần ngay trước mắt, làm Mộ Khinh Ca nhớ tới hai người lần thứ hai gặp nhau.

Tiểu công chúa ngây thơ cũng nói muốn mời nàng ăn kẹo, lại bị nàng bỏ qua. Từ đó về sau, nàng (Tần Diệc Liên) không nhắc lại mời mình ăn kẹo nữa.

Có lẽ ở trong lòng tiểu công chúa, kẹo là nàng yêu thích. Đem đồ vật yêu thích chia sẻ ra, là biểu lộ nàng đối với người kia hảo cảm đi.

Nhưng loại hảo cảm này lại làm Mộ Khinh Ca cảm thấy kháng cự.

Trước có một Tần Diệc Dao, nàng hiện giờ chỉ có thể giả bộ làm như không thấy, cũng không thể lại rước thêm nợ hoa đào nữa.

Cho nên Mộ Khinh Ca lùi về sau một bước, không vươn tay nhận kẹo của Tần Diệc Liên, chỉ là nhàn nhạt lắc đầu nói: “Ta không thích ăn kẹo, đa tạ hảo ý của công chúa.”

“Như vậy a! Vậy được rồi.” Tần Diệc Liên hiểu chuyện không có miễn cưỡng, chỉ là có chút tự nhiên không vui cất kẹo lại.

Giây tiếp theo cả người nàng giống như không có việc gì, đối với Mộ Khinh Ca lộ ra nụ cười sáng lạn nói: “Tiểu ca ca mấy ngày này không có ở đây, Liên Liên cũng không có nhân rồi nhé. Ta học xong rất nhiều vũ đạo, ta nhảy cho tiểu ca ca nhìn được không? Ta nghe mẫu phi từng nói qua, tiểu ca ca nhảy múa rất tốt.”

“Ngày khác đi.” Mộ Khinh Ca mỉm cười nhã nhặn từ chối.

“Tiểu ca ca không có thời gian sao?” Hai vai Tần Diệc Liên lập tức xụ xuống, trên mặt bánh bao lộ ra nùng đậm thất vọng.

“Ừm, có chút chuyện cần phải đi xử lý.” Mộ Khinh Ca thuận theo lời nàng nói.

“Vậy được rồi, chờ tiểu ca ca lần sau rảnh lại xem Liên Liên múa.” Tần Diệc Liên tuy mắt mát, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Ừm.” Mộ Khinh Ca tùy ý lên tiếng.

Lập tức khiến cho hai mắt Tần Diệc Liên sáng rọi lên. Nàng chìa ngón tay nhỏ của mình cong lên, tiến đến trước mặt Mộ Khinh Ca làm nũng nói: “Ngốc tay cậu, bằng không tiểu ca ca lại quên.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Vương giả trở về (5)

Edit: Diệp Luru Nhiên

Khoé miệng Mộ Khinh Ca co lại, nhìn tay nhỏ đặt trước mặt mình, lại nhìn về mặt chờ mong của Tần Diệc Liên. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể vươn tay mình ra, cùng nàng nhẹ nhàng cầu một cái.

Ngón tay buông ra, Tần Diệc Liên vui sướng nói: “Được rồi! Kéo móc câu, tiểu ca ca liền sẽ không gạt ta. Ta đây đi về trước, tiểu ca ca mau đi nhanh lên. Chờ lúc rảnh, lại cùng Liên Liên nói nha!”

Nói xong, nàng hướng Mộ Khinh Ca phát phát tay, nhắc vấy hướng hoàng cung chạy đi.

Đưa mắt nhìn Tần Diệc Liên rời đi, Mộ Khinh Ca đang định quay người rời khỏi. Lại đột nhiên nghe được thanh âm bình tĩnh không gợn sóng: “Vì sao phải cự tuyệt Liên Liên? Nàng không hề giống Trường Nhạc, có tâm tư phức tạp, có mẫu huynh tranh đoạt quyền thế. Nàng, thích người.”

Mộ Khinh Ca lạnh nhạt quay người, chống lại đôi con ngươi hắc bạch phân minh.

“Hiện vương là đang khen mình?” Mộ Khinh Ca thản nhiên nói.

Tần Cẩm Thần mỉm môi, quay người muốn đi thẳng về phía trước, tựa hồ muốn đưa Mộ Khinh Ca xuất cung.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca khẽ nhúc nhích, đi theo, cũng không cự tuyệt.

“Liên Liên, có gì không tốt?” Hai người sống vai nhau đi, tựa như tản bộ. Đột nhiên, Tần Cẩm Thần hỏi.

Mộ Khinh Ca khẽ dừng chân, lại lập tức khôi phục, câu môi cười nhạt: “Vĩnh Hoan công chúa rất tốt, là ta không xứng với nàng.”

Lời này làm cho Tần Cẩm Thần dừng bước, chuyển con mắt nhìn về phía nàng. Ánh mắt nhìn thấu nhân tâm dừng trên người nàng, chậm rãi nói: “Tiểu tước gia luôn luôn tự phụ, cư nhiên trở nên khiêm tốn.”

Tự phụ?

Khoé miệng Mộ Khinh Ca co lại, trả lời lại một cách mỉa mai: “Ta ngược lại không thể tưởng được, Hiện vương luôn không để ý tục sự, cư nhiên bắt đầu làm bà mối.”

“Bởi vì, đó là Liên Liên.” Tần Cẩm Thần hơi hơi ngửa đầu. Ngực khí thanh đạm, làm cho người không thể cự tuyệt.

Mộ Khinh Ca cười lạnh: “Hiện vương thật là buồn cười. Như thế nào, muốn đem người người yêu thích, áp đặt cùng người khác sao?”

Tần Cẩm Thần rũ mắt, nhìn không ra hi vọng.

Sau nửa ngày, hắn mới nói: “Ta chỉ muốn biết nguyên nhân.”

“Hiện vương hình như nhận định, trên đời chỉ có ta có thể mang lại hạnh phúc cho Vĩnh Hoan công chúa?” Mộ Khinh Ca nheo mắt nói.

Tần Cẩm Thần lông mi khẽ run, nói ra lý do của mình: “Nàng thích người, mà người không phải hạng người phụ lòng tuyệt tình.”

Mộ Khinh Ca cười trừ tức: “Được Hiện vương đánh giá như thế, bốn tước gia thật đúng là tam sinh hữu hạnh. Chỉ là vương gia không phải đã quên vết xe đổ Trường Nhạc công chúa? Bốn tước gia cũng không phải người một lòng yêu sâu sắc gì.”

Nhưng Tần Cẩm Thần lại không để ý chút nào nói: “Trường Nhạc và Liên Liên khác nhau. Mẫu phi ta không phải Khương quý phi.”

“Còn Hiện vương? Có phải cũng khác với Duệ vương? Đây có phải là nguyên nhân mười tháng trước người phái người âm thầm hộ tống?” Hai con ngươi Mộ Khinh Ca híp thành một đường, trong khoé mắt lộ ra hào quang nguy hiểm, khắp nơi ép sát.

Tần Cẩm Thần ánh mắt bình tĩnh chợt loé, không trả lời.

Mộ Khinh Ca câu môi cười nói: “Hiện Vương sợ là có chút kỳ quái, vì sao ta biết là người đi?”

Tần Cẩm Thần nâng mắt lên, cặp mắt bình tĩnh hắc bạch phân minh hướng nàng, tựa hồ thăm dò đáp án.

“Kỳ thật rất đơn giản, chẳng qua ngay từ đầu ta thật không ngờ tới. Dùng phương pháp loại trừ, người không có khả năng nhất là người. Bởi vì người ít

xuất hiện, vô hại, như ẩn hình không gây nửa phần chú ý, làm cho người ta quên mất sự hiện hữu của người. Lại chẳng ai ngờ rằng, người cư nhiên có thể thao túng một đám tử sĩ năng lực mạnh. Nói người không có dã tâm, ai sẽ tin? Chỉ sợ lúc Thái tử và Duệ vương tranh chấp, bọn họ đều đã quên trong hoàng tử trưởng thành Tần quốc, còn có một Hiền vương.” Mộ Khinh Ca nghiêng ngả nói.

Lúc điều tra ra kết luận này, Mộ Khinh Ca cũng có chút không tin.

Ai có thể nghĩ Hiền vương luôn luôn không thấy được, cư nhiên âm thầm nuôi trồng thế lực?

Hơn nữa, che giấu được sâu như thế.

Nếu không phải Mộ Khinh Ca đem tầm mắt nhìn chăm chăm Tần Cẩn Thần, bảo Cô Nhại tự mình chạy tới một lần, tận mắt nhìn thấy cao thủ ngăn chặn người ám sát xuất hiện bên cạnh Hiền vương, nàng cũng rất khó tin tưởng.

Tần Cẩn Thần gắt gao nhìn chăm chăm Mộ Khinh Ca, hồi lâu mới bình tĩnh nói: “Ta không hứng thú với vị trí kia, mẫu phi ta cũng hoàn toàn không hy vọng ta bị quyền lực che mắt.” Tựa hồ, hẳn không để ý bí mật mình bị Mộ Khinh Ca biết được.

Nhưng Mộ Khinh Ca căn bản không tin.

Một hoàng tử bị chịu lạnh nhạt, ngủ đông ẩn nhẫn nhiều năm như vậy. Âm thầm bồi dưỡng thế lực cường hãn, cư nhiên nói cho nàng hẳn không có tâm tranh đoạt?

Thấy hẳn không nói, Mộ Khinh Ca chuẩn bị rời đi.

Nhưng nàng vừa mới đi hai bước, thanh âm cô lãnh tịch tịch lại lần nữa kéo tới: “Xem ra, chuyện trước kia người thật đã quên.”

Chuyện trước kia? Cái gì chuyện trước kia? Chẳng lẽ cô nàng Mộ Khinh Ca kia cùng Hiền vương có quan hệ không thể nói?

Trong lòng Mộ Khinh Ca kinh ngạc, sắc mặt bất động quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hẳn.

Dưới ánh nhìn của nàng, Tần Cẩn Thần từ trong lòng lấy ra một vật. Bày trên bàn tay, hiện ra trước mặt Mộ Khinh Ca: “Người còn nhớ rõ nó?”

Hai mắt Mộ Khinh Ca nhú lại dừng trên một đoạn nhỏ thân trúc tại lòng bàn tay Tần Cẩn Thần.

Nàng không phải hàng nguyên gốc, thật không rõ ràng lắm cái trúc tiêu này đại biểu cái gì!

Chậm rãi ngước mắt, Mộ Khinh Ca nhìn về phía Tần Cẩn Thần.

Tần Cẩn Thần dần dần nắm chặt bàn tay, thu hồi tay mình, nói: “Ta nhớ rõ, đó là lúc ta mười tuổi. Người ngày đó, đại khái chỉ có bảy tuổi. Người là tôn nhi của Chiến thần Tần quốc Mộ Hùng, hưởng thụ vinh quang Mộ gia. Mà ta chỉ là hoàng tử ốm yếu mang điềm xấu. Trong hoàng cung, không chỉ có huynh đệ khinh ta, ngay cả cung nữ thái giám cũng có thể khinh ta. Vì bọn hắn biết, sẽ không có người tới truy cứu. Một lần kia, ta bị mấy thái giám vây quanh ở nơi hẻo lánh ngự hoa viên, quyền đâm cước đá. Ta chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, tùy thời sẽ bỏ mạng. Lúc tới ranh giới tuyệt vọng, người xuất hiện đánh chạy những thái giám bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.”

Thời điểm Tần Cẩn Thần nói đến đây, cười cười. Phảng phất như lâm vào trong hồi ức: “Kỳ thật, tay người chân người, căn bản không có đánh trúng người thái giám, đều bị bọn hắn linh hoạt tránh thoát. Nhưng bọn hắn lại liều mạng hướng người xin tha, sợ hãi bán mạng chạy đi.”

Ánh mắt hẳn bình tĩnh không gợn sóng, lần đầu tiên mang theo cảm xúc. Mộ Khinh Ca lại cảm thấy dị thường xấu hổ, nàng biết người trong miệng Tần Cẩn Thần không phải nàng.

“Sau khi bọn hắn rời khỏi, người cười ta không có tiền đồ. Lớn người như vậy, còn bị nô tài khi dễ. Lúc ấy, ta thật ra rất oán người không biết nội tình. Nhưng người lại đột nhiên giao cho ta trúc tiêu này, còn nói cho ta biết về sau nếu có người dám khi dễ ta, thì thổi lên trúc tiêu này. Người nghe thấy được, sẽ chạy tới giúp ta đánh bọn hắn.” Tần Cẩn Thần nói xong, đem trúc tiêu trong tay cầm thật chặt.

“Người sẽ không thật sự tin chứ.” Khoé miệng Mộ Khinh Ca hơi rút. Nói kiểu này rõ ràng là lừa gạt tiểu hài tử, được chứ!

Tần Cẩn Thần thân nhiên gật đầu, kiên định nói: “Ta tin. Sau đó mỗi lần ta bị đánh, đều sẽ thổi trúc tiêu này. Nhưng người một lần đều không xuất hiện.”

“Vậy người còn tin?” Cái này, đến phiên Mộ Khinh Ca kinh ngạc.

Tần Cẩn Thần nhìn nàng: “Về sau ta mới biết được, hoàng cung quá lớn, âm thanh trúc tiêu không thể truyền ra ngoài cung. Người lại không ở trong nội cung, làm sao nghe được đây? Người không nghe được, tự nhiên sẽ không xuất hiện. Nếu người nghe được, ta tin tưởng người nhất định sẽ xuất hiện.”

“...” Mộ Khinh Ca không phản bác được. Nàng không phải bản tôn, không biết Mộ Khinh Ca chân chính nghĩ như thế nào. Nhưng nếu là nàng, xác thực làm hứa hẹn, nàng nghĩ nàng sẽ thực hiện.

“Người phái người âm thầm hộ tống, sẽ không phải là báo đáp ân tình khi còn nhỏ đi.” Mộ Khinh Ca đột nhiên suy đoán nói.

Tần Cẩn Thần không phủ nhận, rồi lại tự nói: “Đám người Cổ sư nhận ta làm chủ, hết thấy đều là cơ duyên xảo hợp. Mà như thế, ta cũng có được năng

lực bảo hộ. Ngồi vị hoàng đế, ta không hiếm lạ.”

Dứt lời, hần hướng tới phương hướng ngoài cung, chấm dứt cuộc nói chuyện.

Mộ Khinh Ca ra khỏi hoàng cung, cùng Tần Cẩn Thần mỗi người một ngã. Phía sau nàng, là xe ngựa Hiến vương phủ càng lúc càng xa. Nàng ngoái đầu nhìn lại, nhìn chiếc xe ngựa kia, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: Nếu lúc trước Mộ Khinh Ca cũng như Tần Cẩn Thần, còn nhớ rõ hứa hẹn lúc nhỏ. Liệu có phải hay không kết cục sẽ không giống nhau?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Các dạng tìm đường chết không ngăn được (1)

Edit: Diệp Luru Nhiên

“Người tìm bốn vương có chuyện gì?”

Thanh âm lạnh lùng xa cách, làm trong lòng Bạch Tịch Nguyệt run lên. Trừ bỏ ủy khuất, trong lòng hận ý càng sâu.

Cách một phiên bình phong, nàng chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng cao lớn. Bảo là muốn tránh hiềm nghi, bắt buộc không thể gặp nhau sao? Tâm tình Bạch Tịch Nguyệt phức tạp cắn môi. Bên kia bình phong không kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên ngừng đầu, trong mắt ủy khuất khiến người thương tiếc.

Nhưng lại không ai thấy được.

Nàng ôn nhu nói: “Điện hạ, Mộ Khinh Ca đã hồi phủ.”

“Bốn vương đã biết.” Tần Cẩn Hạo lãnh đạm trả lời. Hần chính mắt nhìn thấy Mộ Khinh Ca chấn động vào thành, so sánh với tên hoàn khổ mười tháng trước, quả thực như hai người khác nhau.

Những thân vệ kia càng không giống đám phế vật chết ở Lạc Nhật hoang nguyên, cư nhiên đều có Linh thú điểm mã làm toạ kỵ.

Hần đường đường là hoàng tử, còn không có vinh hạnh này.

Mộ Hùng hiển năm con điểm mã, phụ hoàng vô cùng thích. Căn bản không có ý định ban cho ai khác.

Còn Mộ Khinh Ca? Không chỉ có được con điểm mã thân tuần hơn năm con trong cung, thân vệ hần cư nhiên cũng có được điểm mã. Khi nào thì loại Linh thú điểm mã nguyện ý khuất phục, cam tâm tình nguyện cho người cười rồi hả?

Tâm tình Tần Cẩn Hạo phức tạp, làm cho sắc mặt hần càng thêm khó coi.

Đối với tin tức Bạch Tịch Nguyệt càng khó chịu thêm, trách nói: “Người bởi vì chuyện này, sốt ruột tìm bốn vương?”

Nghe ra không vui trong giọng nói Tần Cẩn Hạo, Bạch Tịch Nguyệt vội nói: “Không không, Tịch Nguyệt còn có chuyện trọng yếu hơn bẩm báo điện hạ.”

“Nói.” Tần Cẩn Hạo lãnh đạm nói.

Trong giọng nói không có ý chờ mong gì. Phảng phất đã thất vọng đối với năng lực làm việc của Bạch Tịch Nguyệt.

Bạch Tịch Nguyệt trong mắt xẹt qua một tia thật sâu hận ý.

Nhưng hận ý này thực sự không phải nhằm vào Tần Cẩn Hạo, mà là hận Mộ gia.

“Điện hạ, Mộ Khinh Ca đã trở về. Ba ngày sau, Mộ phủ cử hành quan lễ (lễ đội mũ) cho hần. Nếu điện hạ muốn một lần hành động dọn sạch Mộ phủ, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt có một kế.” Bạch Tịch Nguyệt ôn nhu nói.

Đề tài này rốt cuộc làm Tần Cẩn Hạo hứng thú.

Nếu Mộ phủ ngã, vậy tất cả của Mộ phủ bao gồm Mộ Khinh Ca có phải đều sẽ biến thành của hần?

“Nói nghe một chút.”

Bạch Tịch Nguyệt nghe ra ý hoà hoãn trong lời nói, tin tưởng gấp trăm lần nói: “Điện hạ ngài nghĩ xem, nếu Mộ Khinh Ca vào ngày quan lễ, trước mắt bao người bị người ta phát hiện chứng cứ Mộ phủ cấu kết với Đồ quốc, sẽ thế nào?”

“Ngu muội! Chẳng lẽ người không biết sứ giả Đồ quốc đang ở Lạc Đô sao?” Tần Cẩm Hạo trách cứ.

Bạch Tịch Nguyệt lại tiếp tục nói: “Bệ hạ, chính vì sứ giả Đồ quốc ở Lạc Đô, mới có thể làm Mộ gia vĩnh viễn ngã xuống! Danh tiếng Mộ Hùng, Đồ quốc hết sức kiêng kỵ. Bọn hần sao sẽ buông tha cơ hội diệt trừ Mộ Hùng đây? Bọn hần tuyệt sẽ không bo bo giữ mình, lửa cháy đổ thêm dầu, làm bệ hạ tin tưởng vững chắc Mộ Hùng và Đồ quốc có thù từ xưa. Huống chi bệ hạ chỉ cần một lý do quét sạch Mộ phủ, là thật là giả, sẽ có bao nhiêu người quan tâm?”

Tần Cẩm Hạo trầm mặc xuống, tựa hồ đang tự hỏi tính khả thi trong kế sách này.

Cảm giác được Tần Cẩm Hạo đã động tâm, Bạch Tịch Nguyệt thêm một mối lửa nói: “Một khi Mộ phủ đổ, Mộ Hùng chính là tội phản quốc. Mộ gia quân cũng biến thành phản quân, nếu muốn rửa sạch vết nhơ thì chỉ có thể quy thuận triều đình. Đến lúc đó, Mộ gia quân còn không phải vật trong tay điện hạ sao? Huống chi điện hạ giúp bệ hạ giải quyết tâm sự nhiều năm, được bệ hạ trọng dụng càng nhiều. Đến lúc đó, đại sự sao lại không thành đây?”

Sau tám bình phong, trầm mặc hồi lâu.

Một lát sau, thanh âm Tần Cẩm Hạo mới chậm rãi truyền đến: “Nếu vậy, chuyện này cứ giao cho người toàn quyền xử lý đi.”

Nhận được câu trả lời, Bạch Tịch Nguyệt mang theo tâm tình kích động rời đi.

Trong mắt người khác, Mộ gia giống như con quái vật khổng lồ, bị sụp đổ dưới mưu kế của mình, làm nàng ta cảm thấy vui sướng cực độ.

Nhưng nàng ta không biết, trong lòng Tần Cẩm Hạo còn có tính toán khác.

Đích xác ngay từ đầu, hần động tâm với kế sách này. Nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, cẩn thận phân tích một phen.

Mộ gia há lại vì tội phản quốc mà dễ dàng ngã đổ? Nói Mộ Hùng cấu kết Đồ quốc, thiên hạ ai sẽ tin? Không lấy ra chứng cứ xác thực, trước mặt người trong thiên hạ, hoàng đế cũng không thể định tội bừa.

Nếu không, loạn chính là Tần quốc!

Bạch Tịch Nguyệt nghĩ quá đơn giản.

Nhưng hần vẫn đồng ý cách làm của nàng ta. Bởi vì hần muốn chính là sự cảm kích của Mộ phủ. Bạch Tịch Nguyệt hất bát nước bắn vào Mộ phủ, nếu hần ngay lúc đó có chứng cứ thuyết phục Mộ Hùng trong sạch. Đến lúc đó, Mộ phủ chẳng phải là thiếu hần một ân tình?

Đợi đến ngày cùng Thái tử quyết phân thắng bại, hần có thể lợi dụng tốt phần ân tình này.

Hơn nữa hần không quên, Mộ phủ và nhà mẹ Thái tử Hàn gia chính là có huyết cừu.

Bạch Tịch Nguyệt thật ngu xuẩn tự cho là đúng. Thật cho rằng nàng ta thông minh vô song, có thể đem người trong thiên hạ đùa giỡn trong lòng bàn tay?

Tần Cẩm Hạo khinh thường cười lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi phòng.

...

Lúc Mộ Khinh Ca trở lại Mộ phủ, sắc trời đã tối muộn.

Cùng gia gia và cô cô dùng bữa, nàng liền bồi Mộ Hùng đi thư phòng.

“Ca nhi, con có biết người trong đoàn sứ thần Đồ quốc là ai?” Còn chưa ngồi xuống, Mộ Hùng đã đột nhiên nói.

Mộ Khinh Ca sững sốt, không hiểu vì sao gia gia lại đột nhiên nhắc đến sứ đoàn Đồ quốc, nhưng vẫn trả lời: “Hình như là Man Vương Đồ quốc dẫn đội.”

Mộ Hùng gật đầu, ngồi xuống ghế bành sau án thư, cảm thán nói: “Man Vương là vương gia thế hệ trước của Đồ quốc, cùng Hoàng đế Đồ quốc là thân huynh đệ, là thúc thúc thân cận nhất của Thái tử Đồ quốc. Lần này hần tự mình dẫn đội tới Tần Quốc ta, chỉ sợ chắc chắn công chúa Tần quốc phải gả đi rồi.”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ lơ, hỏi: “Tần quốc và Đồ quốc chinh chiến liên tục, vì sao đột nhiên nghĩ đến liên hôn?”

“Nghe nói mấy năm nay, Đồ quốc nội đấu hao tổn rất nhiều. Hy vọng thông qua liên hôn giảm bớt quan hệ hai nước, đạt tới mục đích ngưng chiến.” Mộ Hùng nói.

“Thực tế là?” Ánh mắt Mộ Khinh Ca thanh thấu dừng trên người Mộ Hùng.

Mộ Hùng mắt hồ hiện lên tia tán thưởng, đối với cháu gái suy nghĩ nhạy bén rất thưởng thức. Ông nói: “Thực tế mấy năm nay Đồ quốc nội đấu, mấy vị hoàng tử tranh nhau đoạt đích. Thời điểm hỗn loạn nhất, Đồ quốc trong một năm đổi ba vị Thái tử. Mà hiện giờ, vị Thái tử này ngồi không cũng phải là ổn, vì vậy hy vọng liên hôn với Tần quốc, đạt được Tần quốc ủng hộ. Dù sao, Đồ quốc và Tần quốc liên nhau, nếu cần phát binh tương trợ, không ai so với Tần quốc nhanh hơn.”

“Sườn Tây Nam Đồ quốc, còn có Ba quốc.” Mộ Khinh Ca nhắc nhở.

Trong thời gian này nàng dành thời gian vào tu luyện, đối với thế cục đại lục không rõ ràng như Mộ Hùng. Vì vậy mượn cơ hội này khiêm tốn lĩnh giáo một phen, cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Các dạng tìm đường chết không ngăn được (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Ba quốc?” Mộ Hùng liếc mắt nhìn Mộ Khinh Ca, vuốt râu nói: “Dãy núi Ba quốc rừng núi, con đường gian nan. Lấy binh chương thiên nhiên ngăn chặn quân đội Đồ quốc, cũng bảo hộ Ba quốc giống như thế ngoại đảo nguyên. Huống chi Ba quốc hết sức đặc thù, do nhiều bộ tộc tạo thành, ngày thường đều làm theo ý mình, cũng ngầm xung đột. Chỉ có lúc tiến hành ngoại giao với bên ngoài, mới có thể từ trường lão tuyển ra Vương, dùng danh nghĩa Ba quốc tiến hành. Thái tử Đồ quốc muốn dựa thế Ba quốc, cũng chỉ là làm nhiều công ít thôi.”

“Ba quốc, ngược lại có vài phân ý tứ.” Ánh mắt Mộ Khinh Ca hơi rừ.

Chờ sau chuyện ở Tần quốc, nàng có thể hảo hảo du lịch Lâm Xuyên đại lục một phen, xem bộ dáng chân thật ở thế giới này.

Cốc cốc!

Tiếng đập cửa truyền đến, đánh gãy Mộ Khinh Ca và Mộ Hùng nói chuyện.

Lúc sau Mộ Hùng lên tiếng, Mộ Liên Dung đẩy cửa vào. Đối với hai người trong phòng nói: “Hôm nay Bạch Tịch Nguyệt lại đi gặp Duệ vương.”

“Nàng ta thật đúng là gặp không thể chờ.” Mộ Khinh Ca cười lạnh.

Đột nhiên nàng nói: “Xem ra, con phải tìm thời gian tâm sự cùng Duệ vương rồi.”

“Khinh Ca, con muốn làm cái gì?” Mộ Liên Dung hỏi.

Nhưng không đợi Mộ Khinh Ca trả lời, Mộ Hùng giơ tay nói: “Ca nhi đều có tính toán, con không cần hỏi nhiều.”

Mộ Liên Dung thân mình cứng đờ, mím môi cúi đầu.

Ra tay với Bạch Tịch Nguyệt, nàng không đành lòng, phụ thân cũng không đành lòng, chỉ có thể dựa vào Mộ Khinh Ca sao? Vì cái gì chuyện của Mộ gia đều đặt lên người đứa nhỏ này?

Mộ Liên Dung tức giận chính mình, lại bất đắc dĩ.

Trong nội tâm, nàng không hy vọng kết cục Bạch Tịch Nguyệt thảm đạm. Nhưng nàng không cách nào tha thứ nàng ta phản bội Mộ gia.

Có lẽ như phụ thân nói, giao cho chất nữ Khinh Ca xử lý, mới là thoả đáng nhất.

Mộ Liên Dung ở trong lòng tự thuyết phục mình.

Lúc này, Mộ Khinh Ca lật tay một cái lấy ra một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này, là lấy được từ trên người Bắc Minh lão nhân. Giữ bên người nàng lâu rồi, lại không dùng gì.

Nàng đem chiếc nhẫn giao cho Mộ Hùng, nói với ông: “Gia gia, đây là Tu Di giới, có thể trừ vật. Người chỉ cần dùng ý niệm xâm nhập khắc xuống ấn ký,

là có thể nhẹ nhàng sử dụng. Người dùng đi.”

Mộ Hùng khiếp sợ nhìn về phía nàng, khó có thể tin nhận lấy Tu Di giới.

“Khinh Ca, con từ đâu có được bảo vật này?” Mộ Liên Dung cũng giật mình nói.

Mộ Khinh Ca đã sớm nghĩ ra lý do tốt, nói ra: “Tần Linh chính là đại bảo khố thiên nhiên. Rất nhiều người vào trong mạo hiểm rồi mất tính mạng, bảo bối của bọn họ tự nhiên liền biến thành vật vô chủ.” Đem Tu Di giới của Bắc Minh lão nhân lấy ra, là bởi vì không có nỗi lo sau này.

Trong tay nàng còn có một vòng tay Tu Di từ cường giả ngoại lai. Kiện đồ vật kia nàng lại không thể đơn giản xuất ra, miễn cho gây tai họa.

Vì vậy nàng đối với Mộ Liên Dung nói: “Cô cô, lần sau nếu có gặp loại bảo bối này, Khinh Ca sẽ mang về cho người.”

Mộ Liên Dung vui mừng nói: “Con có phần tâm này, cô cô đã rất vui về rồi. Loại bảo bối này không dễ có được, con đừng vì thế mà mạo hiểm.”

Mộ Khinh Ca cười cười, không có giải thích nhiều.

Nàng nhìn về phía Mộ Hùng nói: “Gia gia nhìn thấy trong nhẫn Tu Di có hai cái bình sứ không?”

Mộ Hùng đang nghiên cứu nhẫn Tu Di, nghe vậy gật đầu nói: “Có thấy.”

“Người lấy ra được không?” Mộ Khinh Ca lại nói.

Mộ Hùng nhắm mắt trầm mặc một chút, bàn tay mở ra. Lúc mở mắt ra, trong tay đã có thêm hai bình sứ màu trắng.

“Chính là chúng nó.” Mộ Khinh Ca cười nói. Cảm một lọ bình sứ từ tay Mộ Hùng đưa cho Mộ Liên Dung, mới hướng hai người giải thích: “Gia gia, cô cô, trong lọ này chứa đan dược cao cấp do Ca nhi tự luyện chế. Tên là Phá Bích Đan, có thể cưỡng ép đột phá bình chương. Hai người đều kẹt lại ở lam cảnh đỉnh và lục cảnh đỉnh nhiều năm, ăn Phá Bích Đan này có thể xông tới cảnh giới tiếp theo.”

Chờ Mộ Khinh Ca nói xong, phát hiện trong phòng đột nhiên an tĩnh lại.

Mộ Hùng và Mộ Liên Dung đều về mặt đại ra nhìn nàng, tựa hồ đang tiêu hoá lời nàng nói.

Mộ Khinh Ca xấu hổ ho nhẹ một tiếng, vươn năm ngón tay quơ quơ trước mặt hai người, hô: “Hồi hồn hồi hồn!”

Hai người lập tức như được giải huyết, khôi phục thần trí.

Mộ Liên Dung bắt lấy tay Mộ Khinh Ca, kích động hỏi: “Khinh Ca, vừa rồi con nói cái gì? Con luyện đan? Còn là đan dược cao cấp?”

Mộ Khinh Ca gật đầu.

Tần quốc Luyện đan sư khan hiếm, nên nàng có thể hiểu Mộ Liên Dung kích động.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Trời phù hộ Mộ gia ta!” Mộ Hùng kích động đến lão lệ tung hoành, bàn tay lớn nắm chặt bình sứ không ngừng run rẩy: “Mộ gia ta cũng ra một Luyện đan sư, hơn nữa còn là Luyện đan sư cao cấp!”

Hai người kích động không phải bởi vì tu vi mình có thể cao hơn một bước, mà vì Mộ Khinh Ca ưu tú.

Loại vui mừng phát ra từ thân tình này, làm đầy lòng Mộ Khinh Ca hiện lên cảm giác xa lạ mà quen thuộc. Hai người trước mắt với nàng mà nói, là người trọng yếu nhất trong đáy lòng.

“Gia gia, cô cô, không bằng con thủ hộ hai người hấp thu xong đan dược.” Mộ Khinh Ca đề nghị nói.

Mộ Liên Dung kích động nhìn về phía phụ thân Mộ Hùng. Người sau lại bình tĩnh lắc đầu nói: “Đột phá từ cảnh động tĩnh quá lớn, không thể tiến hành trong phủ.”

Lời này làm Mộ Khinh Ca nhú nhú mày.

Mộ Liên Dung cũng gật đầu nói: “Lúc này nếu để Tần hoàng biết phụ thân tiến vào từ cảnh, tâm chi sợ sẽ càng vội vàng diệt trừ Mộ phủ.”

Suy nghĩ một chút, Mộ Khinh Ca nói: “Vậy để cho cô cô tiến vào thanh cảnh trước. Con biết một địa phương rất ẩn nấp, ngày mai con và gia gia tới chỗ đó tấn cấp. Đề cao thực lực, ứng đối chuyện kế tiếp sẽ càng tốt hơn.”

Mộ Hùng suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng.

Tiếp theo dưới Mộ Hùng bảo hộ, Mộ Liên Dung ăn vào Phá Bích Đan.

Lúc thanh quang trên người nàng chợt nổi, lam quang trên người Mộ Hùng lập tức hình thành một chiếc lồng hình cung, che đầy nàng vào trong đó. Tránh

cho nàng lúc thăng cấp linh khí bị tiết ra ngoài.

Hai canh giờ sau, thanh quang trên người Mộ Liên Dung thu liễm nhập vào cơ thể, hai con ngươi mới chậm rãi mở ra.

“Thanh cảnh trung giai!” Trong ánh mắt nàng toát ra vẻ kích động.

Nàng dừng lại ở lục cảnh đỉnh đã nhiều năm, vẫn luôn cho rằng đã là giới hạn rồi. Lại không nghĩ, một quả đan dược của chất nữ làm nàng thăng liền hai cấp. Một phát tiến vào thanh cảnh trung giai.

“Khinh Ca, cô cô cảm ơn con.” Mộ Liên Dung đứng dậy, kéo lại hai tay Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca cười nói: “Cái này toàn dựa vào cô cô nhiều năm qua không ngừng tích lũy, mới có thể thăng liền hai cấp. Đan dược của con chỉ là có tác dụng phụ trợ mà thôi. Cho dù không có, cô cô tiến vào thanh cảnh cũng chỉ là chuyện sớm muộn.”

Mộ Liên Dung bật cười một tiếng: “Con thật biết nói chuyện.”

Nói xong, nàng nhìn về phía Mộ Hùng, nghẹn ngào kêu một tiếng: “Phụ thân.” Trong đó bao hàm cảm xúc, chỉ sợ chỉ có hai cha con nàng sống nương tựa lẫn nhau mới hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Các dạng tìm đường chết không ngăn được (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Tốt! Tốt!” Mộ Hùng vui mừng gật đầu, hốc mắt đã ướt át.

Ai có thể nghĩ đến, tên hoàn khổ trước kia bị vạ người phi nhỏ, nay đã trở thành kiêu ngạo của Mộ gia đâu?

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. Trời vừa sáng, Mộ Khinh Ca liền cùng Mộ Hùng lặng lẽ rời khỏi Mộ phủ, hướng tới doanh địa Mộ gia quân ở ngoại thành.

Mộ Khinh Ca chỉ chỗ bí ẩn, chính là sơn cốc huấn luyện Long Nha Vệ lúc trước. Mặt khác, nàng để cho Cô Nhai âm thầm ra tay, ngăn cản linh khí lúc thăng cấp tiết ra ngoài. Tránh để cho ngoại nhân cảm ứng được có người tiến vào tử cảnh.

Nàng tin tưởng chuyện như vậy đối với Cô Nhai mà nói, hẳn là việc rất nhỏ.

Quả nhiên, người sau không chút chần chừ đáp ứng. Cũng chứng minh việc này không khó.

Mộ Hùng tiến vào tử cảnh, vốn phải là một đại hỷ sự khắp chốn mừng vui, lợi quốc lợi dân. Thế nhưng bởi vì lòng nghi kỵ mạnh của Hoàng đế, bọn hắn lại không thể không lén lút tiến hành. Điều này làm cho Mộ Khinh Ca cảm thấy rất nghẹn khuất.

Phun ra một ngụm trọc khí, Mộ Khinh Ca nhìn Mộ Hùng ăn Phá Bích Đan, chậm rãi lui về phía sau.

Ở lúc Mộ Hùng nhập định, toàn lực phối hợp dược lực đột phá bình cảnh, Cô Nhai đột ngột xuất hiện vùng tay lên. Một màn hào quang trong suốt bao phủ toàn sơn cốc.

Quy mô kia, khí thế kia, cường hãn khí phách hơn nhiều so với Mộ Hùng bảo hộ Mộ Liên Dung.

Hoàn thành xong, hần lần nữa biến mất. Nhanh đến làm Mộ Khinh Ca căn bản không phát hiện được phương hướng hần rời đi.

Rất nhanh, trên người Mộ Hùng liền hiện lên lam quang chói mắt.

Quang mang kia, tựa như laser nàng từng thấy ở kiếp trước, khiến thị giác người ta sinh ra mơ hồ. Lam quang đem Mộ Hùng bao phủ trong đó, khiến cho thân hình bộ dáng ông đều trở nên hư ảo.

Linh khí trong thiên địa chen chúc nhau đến, hoá thành gió xoáy chui vào trong cơ thể Mộ Hùng. Đem thân thể ông căng ra lúc lớn lúc nhỏ.

Trong sơn cốc, sắc trời đột nhiên tối xuống, dường như đã mất đi ánh mặt trời.

Nguồn sáng duy nhất, chính là lam quang chói mắt kia.

Trong mơ hồ, Mộ Khinh Ca phảng phất nghe được tiếng sấm. Nàng ngẩng đầu lên, cảm thụ uy áp đến từ thiên địa, không khỏi ở trong lòng nói: Thăng cấp từ cảnh, quả nhiên động tĩnh rất lớn.

Nàng có thể tưởng tượng, nếu không phải Cô Nhại ra tay, chỉ sợ động tĩnh giờ phút này sẽ khiến tất cả người tu luyện ở Lạc Đô đều cảm nhận được dị động nơi đây. Dẫn tới cao thủ dò xét mật thám.

Đột nhiên, linh khí trong sơn cốc giống như bị áp súc, mãnh liệt nhảy vào cơ thể Mộ Hùng. Thiếu chút nữa đem cả người ông xé thành mảnh nhỏ.

Lam quang trên người ông dần dần biến sâu, dần hướng tới màu tím.

Cái lồng trong suốt trên sơn cốc, phảng phất ngăn cách nơi này với thế giới bên ngoài. Mộ Hùng chỉ có thể hấp thụ linh khí trong sơn cốc để thăng cấp.

Nhưng linh khí trong sơn cốc hình như còn kém một chút.

Ngay sau đó, cây cối mặt cỏ vốn tươi tốt trong sơn cốc, dưới ánh nhìn chăm chú của Mộ Khinh Ca nháy mắt héo rũ. Đồng thời, ánh sáng tím trên người Mộ Hùng đạt đến thời khắc ổn định. Hào quang màu tím chói mắt mãnh liệt bị Mộ Hùng hút vào cơ thể, trong sơn cốc cũng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Khi tất cả khí tức tiêu tán, cái lồng trong suốt bao lại sơn cốc đột nhiên nghiêng nát, tan biến vào không trung.

Mộ Khinh Ca thu hồi tầm mắt nhìn lên, bước nhanh tới phía Mộ Hùng.

Lúc này Mộ Hùng vừa vận mở to mắt, trong mắt hồ phản chiếu ra bộ dạng Mộ Khinh Ca.

“Chúc mừng gia gia!” Mộ Khinh Ca tự đáy lòng nói.

Tiến vào tử cảnh, tâm cảnh Mộ Hùng cảm thụ được so với lúc trước khác nhau. Ông sảng khoái cười to vài tiếng. Tiếng cười quanh quẩn trong sơn cốc, thật lâu không tiêu tan.

Chờ tâm tình ông hoàn toàn bình phục xuống, mới đối Mộ Khinh Ca nói: “Ca nhi, gia gia cảm ơn con.”

Một tiếng tạ này của lão gia tử, vô cùng chân thành.

Mộ Khinh Ca cũng vui vẻ tiếp thu, đối Mộ Hùng nói: “Hiện giờ gia gia đã là tử cảnh, về sau Khinh Ca lại có thể hoành hành ngang ngược rồi. Có dẫn ra cái sọt, gia gia cũng sẽ thay con khiêng.”

“Tốt! Con muốn làm gì thì làm vậy. Mọi sự đã có gia gia khiêng thay con, trời sập cũng không sợ!” Mộ Hùng sùng nịch nhìn nàng.

Tổ tôn hai người nhìn nhau cười, thân tình lẫn nhau quanh quẩn trong lòng.

Trở lại Lạc Đô, quả nhiên không ai biết Mộ Hùng tại phụ cận trong núi làm ra động tĩnh. Mà hôm nay Mộ Hùng đã trở thành cao thủ tử cảnh, ai có thể dò ra sâu cạn của ông?

“Gia gia, trong hoàng cung Tần quốc còn có cường giả tử cảnh?” Cười hắc diễm đi trên đường lớn Lạc Đô, Mộ Khinh Ca đột nhiên hỏi.

Toạ kỵ của Mộ Hùng cũng đổi thành một con diễm mã, cùng Mộ Khinh Ca kẻ vai sát cánh đi. Nghe thấy Mộ Khinh Ca hỏi vậy, ông mỉm môi trầm tư một chút mới nói: “Theo ta được biết, chỉ có một vị. Nhiều thế hệ tiếp nhận cung phụng Hoàng tộc. Nhưng mà vị đại nhân này sẽ không dễ dàng ra tay, trừ phi nguy hiểm cho giang sơn xã tắc.”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca le lên, nói: “Nói như vậy, bình thường sẽ không dẫn đến ông ta?”

Mộ Hùng gật đầu: “Nhưng nếu là hoàng đế hướng ông ta khẩn cầu, nói không chừng...”

Mộ Khinh Ca trầm mặc xuống.

Đội một hồi không thấy Mộ Khinh Ca nói chuyện, Mộ Hùng chuyển mắt nhìn về phía nàng cười nói: “Ca nhi đừng sợ. Hiện giờ gia gia con cũng là tử cảnh, nếu lão thất phu kia không biết xấu hổ tới tìm con phiền toái, có gia gia giúp con chống đỡ.”

Mộ Khinh Ca âm lòng cười: “Vâng. Có gia gia, con không lo lắng.”

Trên thực tế, nàng không lo lắng chút nào sự tồn tại của tử cảnh cường giả trong cung. Nàng chỉ đang tính toán, đánh giá thế lực che giấu của hoàng thất.

“Ca nhi, gia gia có câu này. Hôm nay là lúc nên nói cho con rồi.” Biểu tình Mộ Hùng đột nhiên ngưng trọng lên.

Mộ Khinh Ca chuyển mắt nhìn về phía ông, chỉ thấy ông từ trong lòng lấy ra một vỏ bao chủy thủ trang trí tinh xảo, trình trọng giao cho Mộ Khinh Ca.

“Đây là cái gì?” Mộ Khinh Ca tiếp nhận, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Mộ Hùng lặng yên phóng thích linh lực bao phủ hai người, ngăn trở bên ngoài nghe lén rồi mới nói: “Đây là quân phủ tư quân của Mộ gia. Trong tay ta chính là bao chủy thủ, chủy thủ ở trong tay thủ lĩnh quân đội. Bọn họ bắt trung với Tần quốc, chỉ trung với Mộ gia. Nhân số có mười vạn, ta xưng là Vạn Liệt quân. Những người này từ khi nhĩ thức con, nãi nãi và cha mẹ con ra đi, ta vẫn luôn âm thầm chuẩn bị, ngay cả cô cô con cũng không biết. Nay vốn là ta để lại làm át chủ bài cuối cùng của con, lúc con gặp nguy cơ có thể bảo vệ con rời khỏi Tần quốc, tìm một chỗ ẩn cư ngăn cách với thế nhân. Hiện giờ xem ra con sẽ không đi lên con đường ẩn cư này, gia gia vẫn là đem bọn họ giao cho con. Nhớ kỹ phải thận dùng, thiện dùng (dùng cẩn thận có ích). Không phải vạn bất đắc dĩ, quyết không bại lộ sự hiện hữu của bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Các dạng tìm đường chết không ngăn được (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca ngạc nhiên.

Nàng vẫn luôn cảm thấy Mộ Hùng có giấu át chủ bài, lại không nghĩ tám át chủ bài này là mười vạn tinh binh. Trong lời nói của Mộ Hùng nàng có thể đoán ra, mười vạn đại quân này không phải hoa tay múa chân đẹp mắt, mà là trăm dặm mới tìm được một chiến sĩ thiết huyết.

Đột nhiên nàng có chút tò mò, Mộ Hùng như thế nào tạo ra được mười vạn đại quân này.

Ai ngờ Mộ Hùng như biết được suy nghĩ của nàng, giải thích nói: “Mấy năm nay, mỗi một năm ta đều chọn lựa trong đám tông quân trên vạn người. Lúc bọn hần tự nguyện trở thành tử sĩ Mộ phủ ta, hướng triều đình báo tin tức chết trận của bọn hần. Sau đó bọn hần liền chạy tới các biên giới quốc gia, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh. Bọn hần từng người đều là lấy một địch trăm, vì Mộ gia buông tha hết thảy. Con đáp ứng gia gia, vô luận con có dùng đến bọn hần hay không, đều phải đối xử tử tế với họ.”

Mộ Khinh Ca chấn động nhẹ gật đầu.

Tám át chủ bài này, thật sự là quá khiến nàng rung động và ngoài ý muốn.

Tuy lần này nàng tựa hồ không dùng được bọn hần, nhưng ai có thể khẳng định về sau không dùng? Cho dù không dùng được, nàng cũng có hứng thú gặp mặt Vạn Liệt quân dùng thân phận người chết âm thầm ẩn núp.

Mộ Khinh Ca hí hí mắt, trong lòng nghĩ lúc đi gặp mặt Vạn Liệt quân nên chuẩn bị một phần lễ gặp mặt gì.

“Ca nhi, con thành thật nói cho gia gia, hiện giờ con đã tới cảnh giới nào.” Đột nhiên, Mộ Hùng hỏi.

Trên người Mộ Khinh Ca có pháp khí thu liễm, làm ông căn bản nhìn không thấu tu vi của nàng.

Mộ Khinh Ca sững sốt, đột nhiên câu môi nở nụ cười, tiến đến bên tai gia gia nói nhỏ một câu. Người phía sau nghe được, khiếp sợ rút về.

Cười hắc diễm đi nhanh vài bước, Mộ Khinh Ca đối với Mộ Hùng nói: “Gia gia, con còn có việc. Người về phủ trước đi.” Dứt lời, liền biến mất trong đám người.

Mộ Hùng từ khiếp sợ tỉnh lại, chỉ cảm thấy miệng lưỡi mình phát khô.

Đột nhiên nghĩ, nếu cháu gái của ông làm ra chuyện kinh thiên động địa gì, ông cũng không cảm thấy kỳ quái.

Tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy, còn hơn cả yêu nghiệt!

...

Cáo biệt Mộ Hùng, Mộ Khinh Ca một mình đi trên đường.

Nhìn giống như đi dạo không mục đích.

Nhưng khi nàng đi tới một lầu lâu bày trí xa hoa, lại có tiểu nhị đi ra ngăn nàng lại, vẻ mặt nhợt nhạt cười nói: “Tiểu tước gia, có vị khách chờ ở bị khách điểm đã lâu ngày. Nếu là ngài không gấp, có thể đi lên gặp?”

Mộ Khinh Ca ngồi trên lưng ngựa, khoé môi xẹt qua cười lạnh.

Nàng lật tay xuống ngựa, đem dây cương ném về phía tiểu nhị. Sợ tới mức làm hấn vội vàng xua tay lùi về sau, sắc mặt trắng bệch xin tha: “Ai da, Tiểu tước gia! Đây chính là linh thú, tiểu nhân không có bản lĩnh như tiểu tước gia, dám đi kéo vị linh thú đại gia này. Làm phiền ngài, tự mình dắt vào có được không?”

Nói xong hấn vuốt mặt, dùng sức cười làm lành.

Mộ Khinh Ca im lặng, chuyển mắt nhìn về phía hắc điểm về mặt kiêu ngạo.

Hắc điểm của nàng nhu thuận? Quả thật nàng quên mất trận chiến hung hiểm với hắc điểm lúc trước.

Vỗ vỗ cổ ngựa, Mộ Khinh Ca đối với hắc điểm nói: “Nhớ đường về nhà không? Tự mình về trước đi. Trên đường nếu có người dám trêu ngươi, cứ việc giết, tất cả đã có ta.”

Hắc điểm hừ hừ một tiếng, ngạo kiều xoay người rời đi.

Mộ Khinh Ca nói tự nhiên truyền vào tai người xung quanh. Mọi người nhao nhao nhường đường cho hắc điểm, rất nhanh toàn bộ đường đi chỉ có bóng dáng hắc điểm ngạo kiều khí phách, không nhanh không chậm đi.

Sau khi hắc điểm rời khỏi, Mộ Khinh Ca mới đi nhanh bước vào tửu lâu.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị, lên nhĩ gian thượng lầu.

Tiến vào nhĩ gian, một bóng người cao lớn quay lưng đối với nàng. Người nọ ăn mặc cẩm bào huyền y, mặc dù có tình điệu thấp, cũng khó giấu quý khí.

Cửa phòng đóng lại, người nọ quay đầu nhìn ra. Trong mắt Mộ Khinh Ca không hề gọn sóng, phảng phất đã sớm đoán trước, câu lên khoe môi thân nhiên nói: “Duệ vương.”

“Khinh Ca, ngươi đã đến rồi. Mau ngồi.” Tần Cẩm Hạo trên mặt lạnh lùng, lộ ra một tia tươi cười.

Nụ cười kia làm cho Mộ Khinh Ca nghĩ đến hai chữ ‘dối trá’.

Nhưng nàng biết mục đích hôm nay, vẫn là ngồi xuống.

Rượu và thức ăn rất nhanh được bưng lên, nhưng Mộ Khinh Ca lại không định ăn. Nàng nhìn về phía Tần Cẩm Hạo, nói thẳng: “Duệ vương có chuyện, liền nói rõ đi.”

Thấy Mộ Khinh Ca đi thẳng vào vấn đề, Tần Cẩm Hạo bớt đi nhiều giả dối khách sáo.

Hắn sửa sang lại một chút từ ngữ, mới chậm rãi nói: “Khinh Ca sau khi trở về, chỉ sợ đã biết chuyện bốn vương và Thái tử đầu đá. Kỳ thật bốn vương không có ý tranh đoạt cái gì với Thái tử, tiếc rằng lòng nghi ngờ của Thái tử quá nặng, khắp nơi bức bách. Vì tự bảo vệ mình, bốn vương cũng chỉ có thể toàn lực phản bác. Bốn vương biết ngày đó cuộc chiến ở Duệ thành, giữa Khinh Ca và phe phái Thái tử khoảng cách đã sâu, khó có thể lành lại. Khinh Ca có thể tưởng tượng, nếu ngày nào đó Thái tử đăng cơ. Chờ đợi ngươi, hay là chờ đợi Mộ gia sẽ là cái gì?”

Hắn dừng lại, nhìn về phía Mộ Khinh Ca, muốn từ trong mắt nàng nhìn ra một tia kinh hoàng. Nhưng lại không thu hoạch được gì.

Thất vọng một chút, Tần Cẩm Hạo lại nói tiếp: “Nhưng bốn vương thì khác. Bốn vương và Mộ gia luôn luôn giao hảo, cùng Khinh Ca càng như huynh đệ tay chân. Nếu bốn vương có thể thắng Thái tử, an nguy Mộ phủ, Khinh Ca không cần phải lo lắng. Hôm nay bốn vương hẹn Khinh Ca, chính là hy vọng có thể nhận từ Khinh Ca một câu. Đáp ứng bốn vương, cùng bốn vương thưởng thức vạn dặm giang sơn này!”

Dứt lời, Tần Cẩm Hạo khản trương chờ Mộ Khinh Ca hồi phục.

Từ lúc Mộ Khinh Ca trở lại Lạc Đô, hấn liền định bí mật gặp nàng. Lần nữa tranh thủ một lần được Mộ gia ủng hộ.

Nếu vẫn không được, bắt buộc dĩ hấn chỉ có thể đợi tới lúc Bạch Tịch Nguyệt bên kia hành động. Tùy thời mà động, khiến cho Mộ gia thiếu nợ mình phần nhân tình không thể từ chối.

Lúc chờ đợi, thời gian luôn rất dài.

Nhĩ gian, không khí trầm mặc, yên tĩnh đến nỗi ngay cả thanh âm cây chầm rơi xuống đều có thể nghe thấy.

Thẳng đến khi Tần Cẩm Hạo chờ đến không kiên nhẫn, cơ hồ muốn từ bỏ. Đột nhiên nghe được Mộ Khinh Ca mở miệng.

“Tốt.” Mộ Khinh Ca câu môi cười, nụ cười kia tràn ngập tà mị điên cuồng. Khiến Tần Cẩm Hạo thấy được trong lòng cứng lại, phảng phất cả người bị hút vào trong nụ cười kia, khó kiềm chế.

...

Mộ Khinh Ca trở lại Lạc Đô ngày thứ ba, chính là ngày quan lễ của nàng.

Ngày vừa sáng, toàn bộ Mộ phủ đều công việc lu bù lên. Tất cả mọi người xuất động, giăng đèn kết hoa trong phủ, quét dọn Từ đường, chuẩn bị hết thảy cho quan lễ.

Tam sinh lục súc (*) đã được đặt trên mâm gỗ màu đỏ, chỉnh tề đầy kỹ.

(*) Tam sinh có dê, lợn, bò là ba con vật được cúng tế phổ biến. Lục súc gồm dê, gà, chó, lợn, ngựa, trâu là sáu súc vật làm thức ăn cho con người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Các dạng tìm đường chết không ngăn được (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mở tiệc chiêu đãi khách khứa, cũng đều lục tục tiến vào Mộ phủ.

Sáng sớm Mộ Khinh Ca đã bị hai nha đầu kéo khỏi giường, quan lễ phải mặc sa y màu trắng. Áo dài to rộng bao phủ quanh người Mộ Khinh Ca. Giấu đi đường cong thân thể, lại vẫn không tổn hao dáng người cao lớn của nàng.

Tóc dài được vấn thành búi tóc, nhưng không có mạng quan, cũng không cài trâm gài tóc.

Hai nha đầu nhìn qua ảnh ngược vẫn tuyệt sắc của nàng trong gương, không khỏi kinh diễm trong lòng.

“Không nghĩ tới Tiểu tước gia không mặc hồng y, vẫn có thể làm người vừa thấy khó quên, khuynh thành tuyệt sắc.” Hoa Nguyệt si ngốc nhìn Mộ Khinh Ca trong gương nói.

“Ngươi nha đầu này, không cần nói được không? Tiểu tước gia vốn khuynh thế vô song, dạng y phục gì mặc trên người ngài, đều làm nền mà thôi.” Áu Hà che miệng cười.

Hoa Nguyệt le lưỡi, cầm lược thay Mộ Khinh Ca chải tóc, tiếc hận nói: “Đáng tiếc Tiểu tước gia chúng ta là làm quan lễ. Nếu là lễ cập kê, chỉ sợ người tới cầu thân đều đem cửa Mộ phủ chúng ta đập phá.” Lúc ở Duệ thành, Mộ Khinh Ca đã báo cho hai nha đầu chuyện mình là nữ nhi.

Lúc ấy bộ dáng hai nha đầu tròn mắt há mồm, nàng đến nay khó quên.

Nghe được Hoa Nguyệt nói, Mộ Khinh Ca mở mắt liếc nàng một cái, ngao ngễ nói: “Tiểu tước gia nhà ngươi cho dù hành quan lễ, cũng có thể mê đảo một mảng lớn. Không cần cảm thấy đáng tiếc.”

“Nhưng mê đảo thì có được gì đâu, lại không thể cưới vào phủ hầu hạ Tiểu tước gia.” Hoa Nguyệt hờn dỗi nói.

Mộ Khinh Ca đột nhiên tròn mắt, con mắt trong suốt mang theo khinh cuồng tà tứ.

Nàng mỗi tay ôm một cái, đem hai nàng kéo vào lòng ngực mình, cười trêu tức: “Bổn tước gia có hai người các ngươi hầu hạ là đủ rồi. Những người khác, ta không hiếm lạ.”

Lập tức chọc đến hai nàng mặt đỏ tai hồng, nhao nhao muốn thoát khỏi lòng ngực nàng. Lại cố tình thoát không khỏi đôi tay Mộ Khinh Ca.

Mặc dù biết rõ Tiểu tước gia là thân nữ nhi, các nàng vẫn như cũ không thể chống đỡ được tâm huyết đùa giỡn dâm trào của chủ tử.

“Mộ Khinh Ca! Ngươi ra đây cho tiểu gia!” Đột nhiên, ngoài cửa uyển truyền đến tiếng gầm giận dữ. Thanh âm từ xa tới gần, rất nhanh liền đi tới ngoài cửa.

Cửa phòng đóng chặt bị người một cước đá văng ra, một quả cầu tròn vo trực tiếp lăn vào.

“Mộ Khinh Ca ngươi...!” Quả cầu kia thật vất vả ổn định thân hình, duỗi ngón tay đầy thịt hỏ hỏ chỉ vào Mộ Khinh Ca. Lại bị một màn trước mắt chấn động đến quên mất câu kế tiếp.

Hắn tròn mắt há mồm nhìn người nào đó ôm hai nữ. Mặt béo phì run lên, cười mỉa nói: “Hắc hắc, các ngươi tiếp tục. Ta tí nữa lại đến.”

Nói xong, hắn liền định lạng yên rời đi.

Thế nhưng vừa quay người lại, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Mộ Khinh Ca truyền đến: “Mập mập, ngươi muốn đi đâu?”

Thiệu mập mập thân thể mướt mà run lên. Cổ họng cứng đờ bắt mình xoay người lại, chống lại Mộ Khinh Ca cười như không cười. Vốn nổi giận dùng dùng hưng sư vấn tội, biến thành ái muội lấy lòng: “Hắc, lão đại. Ta không biết lão đại ngươi đang... Ừm, ta đây liền đi ra ngoài, liền đi ra ngoài. Chờ ngài làm xong việc, chúng ta lại tán gẫu ha ha...!”

“Quay lại!” Mộ Khinh Ca hừ lạnh một tiếng. Buông tay thả hai nàng ra.

Áu Hà và Hoa Nguyệt thừa cơ cách ra xa.

Áu Hà cười duyên nói: “Thiệu công tử, Tiểu tước gia chúng ta chỉ là đùa giỡn cùng bọn nô tỳ. Cũng không phải như ngài nghĩ.” Dứt lời, nàng châm trà cho hai người xong, liền lôi kéo Hoa Nguyệt lui xuống.

“Còn chưa dứt lại đây ngồi.” Mộ Khinh Ca phát tay áo, giường cảm hướng Thiệu mập mập.

Thiệu mập mập gãi gãi tóc, đột nhiên kịp phản ứng. Mắt nhỏ trừng lên, rướn cổ nói: “Ồ! Không đúng! Hôm nay ta rõ ràng tới hưng sư vấn tội!”

Đuôi lông mày Mộ Khinh Ca khẽ nhướng, cười nói: “Ngươi muốn tìm ta tới hưng sư vấn tội?”

Thiệu mập mập kiên cường dùng sức gật đầu. Hắn di chuyển thân thể mập mập, đi đến bên người Mộ Khinh Ca. Nghiêm mặt chính khí nhìn nàng: “Lão đại, ngươi có phải ghét bỏ huynh đệ ta vô dụng? Ngươi xem, ta hiện tại đã là chanh cảnh.” Nói xong, hắn mở tay ra, năm ngón tay thô ngắn hiện đầy quang mạng cam sắc.

Mộ Khinh Ca rũ mắt nhìn qua, lại ngược mắt nhìn về phía hắn.

Thiệu mập mập trầm giọng nói: “Ngươi đi Duệ thành đánh giặc không nói cho ta thì đã thôi, sau khi trở về phát sinh nhiều chuyện như vậy, ngươi cũng không nói cùng ta. Ngay cả rời khỏi Lạc Đô, cũng không chào tạm biệt ta. Ta biết ngươi không muốn đem ta liên lụy vào mấy chuyện rối loạn này, nhưng ta là ai? Ta là huynh đệ của ngươi! Về sau, ngươi có thể đừng coi ta thành người ngoài được không?”

Mộ Khinh Ca mím môi trầm mặc.

Có lẽ Thiệu mập mập không thể cho nàng trợ lực, nhưng có thể cho nàng tình bạn chân thành nhất.

Giữa cái nơi Lạc Đô tràn ngập âm mưu tính kế, Thiệu mập mập người như vậy, ngược lại làm nàng cảm thấy đáng quý khó có.

“Được.” Mộ Khinh Ca lên tiếng.

Làm ra lời hứa hẹn của mình.

Cái chữ này, làm cho biểu tình thất bại của Thiệu mập mập lập tức quét sạch, toả ra sáng rực, ngửa đầu cười to nói: “Ha ha ha, lão đại ngươi đối với ta như vậy là được rồi!”

Khoé môi Mộ Khinh Ca nhẹ cong, chờ cảm xúc của Thiệu mập mập ổn định xuống, lại nói: “Trong khoảng thời gian này ngươi tốt nhất rời khỏi Lạc Đô một chuyến. Ngươi tùy tiện đi chơi mấy tháng, rồi trở về.”

“Vì sao?” Thiệu mập mập sững sờ, hỏi. Tiếp theo hắn lập tức kịp phản ứng, kích động ghé sát vào Mộ Khinh Ca nói nhỏ: “Lão đại, ngươi có phải muốn phóng đại chiêu gì hay không?”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca dừng trên người hắn.

Không trả lời vấn đề chính của hắn, mà nói: “Nếu ta yêu cầu ngươi hỗ trợ, tự nhiên sẽ truyền tin ngươi. Ta không tìm ngươi, ngươi cũng không cần hỏi nhiều.”

Thiệu mập mập trầm mặc.

Giây lát hắn mới gật đầu nói: “Được, ta nghe lão đại. Nhưng ta cũng không đi chỗ nào chơi. Thời gian này, ta vừa lúc ở nhà bế quan tu luyện.”

Mộ Khinh Ca nhướng mày, hài hước nói: “Ồ, mập mập cư nhiên cũng hiểu phải chăm chỉ tu luyện?”

Thiệu mập mập cười nói: “Không đề cao bản lĩnh mình, về sau muốn giúp đỡ lão đại thế nào đây?”

Những lời này, làm trong lòng Mộ Khinh Ca ảm áp.

Thiệu mập mập thực sự không phải là thiên phú kém, mà do trước kia hắn đều đem tinh lực đặt vào ăn uống chơi đùa. Tự nhiên, thiên phú hắn cũng không tốt được đến đâu, nếu không cũng không ngừng lại ở xích cảnh lâu như vậy.

“Mập mập, ngươi có nghĩ muốn cải biến thể chất và thiên phú không?” Mộ Khinh Ca nghĩ đến mình còn giữ lại một ít dược cải tạo genes. Nàng từng do

dự có nên cho Thiệu mập mập dùng hay không. Sau lại cảm thấy Thiệu mập mập chí không ở tu vi cao thấp, liền buông tha.

Mà hiện giờ Thiệu mập mập đã có tâm tư muốn trở nên mạnh mẽ, nàng cũng muốn suy nghĩ cho huynh đệ này.

“Muốn! Nhưng thiên phú và thể chất này từ khi sinh ra đã định trước.” Thiệu mập mập ngược lại đã xem tỏ.

Nghĩ nghĩ, Mộ Khinh Ca lấy ra một phần năm ống nghiệm được cải tạo gien đồ vào bình sứ, lật tay một cái mang ra. Mập mập không phải nàng, không chắc được có thể chịu đựng cường độ được tề. Một phần năm với hắn mà nói, chỉ nhiều không ít.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Các dạng tìm đường chết không ngăn được (6)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Cầm đi.” Mộ Khinh Ca đem bình sứ trong tay ném vào lòng ngực Thiệu mập mập.

Thiệu mập luống cuống tay chân tiếp được, không rõ hỏi: “Đây là cái gì?”

Mộ Khinh Ca không giải thích nhiều, chỉ là nói: “Nếu ngươi tin ta. Lúc ngươi bế quan liền uống thứ trong bình này. Quá trình sẽ rất thống khổ, nhưng hồi báo lấy được sau đó, tuyệt đối làm ngươi kinh hi.”

“Lão đại nói sao ta lại không tin?” Mang theo nghi hoặc, Thiệu mập mập cẩn thận thu bình sứ vào trong ngực, cất kỹ bên người.

“Chuyện này không thể nói cho bất kỳ ai. Là bí mật giữa ngươi và ta.” Mộ Khinh Ca lại dặn dò một câu.

Thiệu mập mập lập tức nhấp môi, làm ra bộ dạng ngậm miệng.

Ai có thể biết, hôm nay Mộ Khinh Ca dùng một phần năm được tề. Nhiều năm sau, làm cho Lâm Xuyên thêm một vị thần hộ mệnh đây?

Hai người hồi lâu không thấy, ở trong phòng tâm tĩnh.

Thẳng đến lúc Hoa Nguyệt tới gõ cửa, nói canh giờ đã đến. Hai người mới cùng rời khỏi Trì Vân uyển.

Đi đến chỗ quan lễ, Thiệu mập tạm biệt Mộ Khinh Ca. Qua mấy tháng nữa, tiểu tử này cũng phải quan lễ rồi.

Mộ Khinh Ca đi vào phòng chờ, yên tĩnh chờ đợi.

Chờ đợi nghi thức bắt đầu.

Hôm qua nàng đại khái biết một chút quá trình nghi thức quan lễ.

Kỳ thật, chỗ cần yêu cầu nàng làm không nhiều.

Tổng thể mà nói, chính là đợi tới lúc giờ lành đã điểm. Nàng dựa theo lễ quan phân phó, hoàn thành một loạt động tác mà thôi. Sau đó, đi theo gia gia Mộ Hùng chúc mừng khách khứa nói lời cảm tạ. Nghi thức quan lễ cũng liền kết thúc.

Keng keng!

Trống chiêng nhẹ đánh, phát ra thanh âm thanh thúy.

Khách khứa đến đây đều an tĩnh lại, trở về chỗ ngồi được an bài tốt, lặng im đối đãi.

Hôm nay, khách Mộ phủ không ít. Hơn nữa, phần lớn thân phận bất phàm. Trong đó đại bộ phận đều là người trong quân. Dù sao thế lực Mộ Hùng đều là ở quân đội.

Hoàng thất bên kia cũng phái ra Duệ vương Tàn Cẩn Hạo làm đại biểu, đưa tới hậu lễ.

Thái tử bởi vì phải đi cùng sứ đoàn Đồ quốc, không rảnh tới đây.

Nhưng làm mọi người kinh ngạc chính là, Hiền vương luôn luôn ít xuất hiện cư nhiên cũng tới. Lúc mọi người ở đây đều suy đoán quan hệ giữa hắn và Mộ phủ, hắn lại chỉ dâng lên hạ lễ, sau đó liền yên lặng ngồi trong góc. Dường như thoát khỏi bên ngoài thế gian, khiến người không thể đến gần.

Thấy vậy, một số người tò mò cũng bỏ đi ý nghĩ hoài nghi, tiếp tục đề tài của mình vừa rồi.

“Giờ lành đến!” Lễ quan đứng ở thảm đỏ trải ra trên đường, ngửa đầu hô.

Ồ ô!!!

Tiếng kèn trầm thấp vang lên, tựa như hướng lên trời chiêu cáo.

Khi thanh âm này dần dần tiêu tán, tiếng trống lại mang theo tiết tấu vang lên.

Mộ Khinh Ca đứng dậy, dẫm bước lên nhịp trống. Từng bước một, trầm ổn hữu lực hướng tới thảm đỏ, đi tới bậc thang thờ phụng tam sinh lục súc.

Trên bậc thang, Mộ Hùng ăn mặc y phục chính thức, đứng ở phía trên.

Nhìn tôn nhi ông, chậm rãi tới gần.

Thảm đỏ hai bên đều là khách khứa đến xem lễ.

Ngày quan lễ, có thể nói là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời một nam tử. Vì vậy, luôn luôn đều là trang trọng.

Mộ Khinh Ca mắt nhìn thẳng, lúc đi đến dưới bậc thang, tiếng trống ngừng lại.

Lễ quan xuất ra tế văn tổ tiên, cao giọng đọc. Thời gian ước chừng một nén nhang, mới đọc xong tế văn. Sau khi đọc xong, hắn đặt tế văn vào đỉnh ba chân đang bốc cháy.

Lúc này nhạc khúc mang theo hơi thở xa xưa vang lên.

Một đám vũ giả ăn mặc trang điểm như tư tế xuất hiện, nhảy vũ điệu cổ quái, trong miệng lầm bầm. Trên mặt bọn họ đều đeo mặt nạ dữ tợn, tựa quỷ quái, lại tựa thần linh.

Bọn họ nhảy dần, nhảy dần đến bên người Mộ Khinh Ca, vây quanh nàng vào trong.

Phất trần trong tay thi thoảng đảo qua người nàng, tay vóc tịnh thủy rắc lên đầu, lên người Mộ Khinh Ca.

Giấy lát, đám vũ giả thối lui.

Lễ quan lại nói: “Mộ Khinh Ca, lên đài!”

Mộ Khinh Ca theo lời bước lên bậc thang, đi đến bình đài (chỗ cao nhất).

Trên đó vẫn phủ kín thảm đỏ, phía trên đặt trường kỷ (ghế dựa dài), tam sinh lục súc, còn có hương nến.

Trước trường kỷ có một cái đệm hương bồ, đó là chuẩn bị cho Mộ Khinh Ca.

Nàng đi đến đệm hương bồ, hai chân quỳ xuống.

Tiếp theo, lại đem những từ cổ đã lặng yên nhớ kỹ đem qua đọc một lần.

Chờ khi nàng niệm xong, lễ quan đi lên trước mở gia phả Mộ gia, dùng hồng bút chu sa trịnh trọng viết xuống tên Mộ Khinh Ca.

Hoàn thành xong hết thấy, Mộ Hùng mới đi lên trước cầm mũ mào đã chuẩn bị tốt, tự tay đội lên cho Mộ Khinh Ca.

“Ca nhi, từ nay về sau, con chính là người trưởng thành rồi. Về sau, Mộ gia đều giao vào tay con.” Mộ Hùng nâng Mộ Khinh Ca dậy, tâm tình phức tạp nói.

Mộ Khinh Ca gật đầu, đạm nhiên cười nói: “Gia gia yên tâm, con sẽ không ném thể diện Mộ gia.”

Mộ Hùng vui mừng thờ dài: “Gia gia chỉ hy vọng con có thể bình an.”

Tổ tôn thân tình, chi sự cũng chỉ có hai người bọn họ biết được.

Nghi thức đội mũ đã hoàn thành, kế tiếp chính là mở tiệc chiêu đãi khách khứa xem lễ. Mà trong quá trình này Mộ Khinh Ca phải bồi bên cạnh gia gia, dùng rượu ngon tốt nhất đáp tạ mỗi một người tới xem lễ.

“Lửa cháy!!! Lửa cháy rồi!!!”

Thanh âm đột ngột hét lên, phá vỡ tiền đình hài hoà.

Mọi người sôi nổi im tiếng, ánh mắt hướng tới nam gia nhân Mộ gia đột nhiên xông vào tiền đình.

Người nọ chỉ là người bình thường, thất lễ xông vào đã làm lòng hắn sợ hãi. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện muốn bảo đảm, lập tức không rảnh lo nhiều, kinh hoàng chạy đến trước mặt Mộ Hùng. Hai chân đột nhiên quỳ xuống, gấp gáp nói: “Lão công gia, không tốt! Thư phòng của ngài không biết sao đột nhiên cháy, bọn họ vội đều chạy đến cứu hoả rồi!”

“Thư phòng cháy?” Mộ Hùng trầm giọng hỏi. Mắt hồ sắc bén lảng lẹ, khiến cả người ông phảng phất chìm vào thịnh nộ.

Bây giờ là ban ngày, trong phòng lại không châm lửa đèn cầy, cũng không đốt hương, sao có thể cháy?

Hai hàng lông mày Mộ Hùng chau lại. Nhưng thật ra không có kinh hoàng gì. Một gian thư phòng mà thôi, ông là võ quan, cũng không có văn kiện bí mật gì đặt trong phòng.

“Gia gia, chúng ta trước đi xem đi.” Mộ Khinh Ca bên cạnh ông đột nhiên nói.

Mộ Hùng không suy nghĩ nhiều, liền gật đầu. Hướng mọi người nói: “Trong nhà xảy ra chút chuyện, chậm trễ các vị rồi. Thịnh mọi người chờ một lát, ta đi rất nhanh sẽ quay lại.”

Dứt lời, liền mang theo Mộ Khinh Ca rời khỏi tiền đình, hướng tới hậu viện thư phòng.

Tổ tôn bọn họ vừa mới rời đi, trong đám người liền có người đề nghị: “Không bằng chúng ta cũng đi theo xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Nếu lão công gia cần hỗ trợ, chúng ta cũng có thể bắt tay tiếp cận không phải sao.”

Đề nghị này, hầu như không có ai phản đối.

Tần Cẩm Thần ngồi ở trong góc, nỗ lực giảm xuống sự tồn tại của bản thân cũng chậm rãi đứng dậy. Suy tư một lát, đi theo đội ngũ.

Một đám người trùng điệp theo Mộ Hùng tiến vào hậu viện Mộ phủ.

Mộ Hùng sớm đã cảm giác, nhưng cũng không nói thêm gì.

Ông thấy, không có gì không dám nói cho người khác. Những người này vô luận xuất phát từ tâm lý gì, theo tới thì theo tới đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Các dạng tìm đường chết không ngăn được (7)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mà Mộ Khinh Ca chớp mắt nhẹ loé một cái, cùng Tần Cẩm Hạo mịt mờ trong đám người giao hội một chút, hai người liền ăn ý bỏ qua một bên.

Ngay khi bọn hắn vội vàng đi thư phòng, một đội nhân mã khác cũng từ trong nội viện đi ra, mục đích cũng là thư phòng cháy.

Bên này là Mộ Liên Dung dẫn theo nữ quyến Mộ phủ, bao gồm chủ tớ Bạch Tịch Nguyệt cũng ở trong.

Quan lễ, theo lệ nữ tử không thể tham dự, chỉ có thể mở một chỗ trong nội viện, để nữ quyến trong nhà cùng nhau tham dự.

Hai đội người vội vàng vàng chạy tới, gặp nhau trước cửa thư phòng.

“Cha, xảy ra chuyện gì?” Vừa thấy mặt, Mộ Liên Dung liền lập tức đặt câu hỏi.

Mộ Hùng chậm rãi lắc đầu: “Ta cũng vừa đến.”

Hai người đang nói chuyện, không ít gia nhân và hộ vệ đều khiêng nước ra ra vào vào nội viện, tích cực dập tắt lửa.

Ánh lửa sớm xuyên thấu qua tường viện, khói đặc khiến người bị sặc, hun đến chùn bước.

Một số quan văn trong lòng đã nghĩ muốn lui lại, không muốn mạo hiểm đến gần.

Nhưng đến thì đã đến, giờ này nếu muốn lùi bước, lại lo lắng mất mặt trước đồng僚. Lập tức lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Cũng may Mộ Hùng kịp thời xoay người, hướng mọi người nói: “Chư vị, phía trước thế lửa hung mãnh. Vì an toàn của các vị, vẫn nên dừng bước ở đây đi.”

Ông vừa dứt lời, trong nội viện lại lao ra mấy người.

Trong lòng bọn họ ôm một ít đồ vật bằng giấy, còn có chút đồ sứ trang trí.

Trên người đều có dấu vết bị đốt trụi, xi xi toả ra khói trắng, chặt vật không chịu nổi. Xem ra là mạo hiểm vượt thế lửa hung mãnh trong thư phòng, đem một ít gì đó cứu giúp ra.

Bọn họ vừa lao tới, liền trực tiếp đem đồ vật ném xuống mặt đất.

Sau đó lại vội vàng hành lễ Mộ Hùng, lần nữa quay lại, nhảy vào trong lửa lớn.

Thế lửa vượt qua khỏi Mộ Hùng tưởng tượng. Chỉ dựa vào nhân lực bình thường, sợ là rất khó dập tắt trong thời gian ngắn. Vì không dễ tiếp tục lan tràn ra các viện xung quanh, Mộ Hùng đi nhanh bước vào trong. Gió tay cuốn tay áo, một cỗ linh lực lớn trào ra, trong nháy mắt bao trùm bên ngoài ngọn lửa, đem áp chế xuống.

Khoảnh khắc lửa lớn ngập trời, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ dần thu nhỏ, cuối cùng bị một chưởng lực của Mộ Hùng dập tắt.

Từ cảnh cường giả đến dập tắt lửa, bất quá chính là vậy.

Cũng may Mộ Hùng còn nhớ rõ giấu giếm thực lực, không phóng xuất ra uy áp từ cảnh.

“Lão công gia lợi hại! Chỉ một chưởng lực có thể dập thế lửa lớn, thử hỏi trong Tần quốc ta còn có ai làm được như thế?”

“Không tồi không tồi! Thanh danh Chiến thần Tần quốc của lão công gia, cũng không phải hư danh nói chơi. Hôm nay nhìn thấy, kiếp này không uổng!”

“Có lão công gia bảo hộ Tần quốc ta, nơi nào dám dễ dàng khiêu khích?”

“Lão công gia chính là thần hộ mệnh của Tần quốc ta! Có lão công gia một ngày, Tần quốc chúng ta có thể thái bình một ngày!”

“...”

Thanh âm lấy lòng không ngừng truyền đến.

Mộ Khinh Ca nghe vậy hơi hơi nhíu mày. Cái trước còn tốt, nhưng càng về sau, càng tuyệt đối không đúng. Sao có một cỗ hương vị phùng sát (nâng xong giết) ở đây nhỉ?

Nàng hí hí mắt, mắt lạnh nhàn nhạt đảo qua những người vừa mở miệng kia.

Phàm là người bị nàng đảo qua, lập tức như rơi vào hầm băng, cảm giác toàn thân bị đóng băng không thể nhúc nhích. Từng người đều lần lượt thu thanh âm, cầm ngôn. Lúc cùng Mộ Khinh Ca chạm mắt, trong mắt đều lộ ra một loại khủng hoảng.

“Chư vị đồng僚 quá khen. Thực quân chi lộc, gánh quân chi ưu (Ăn lộc vua, gánh ưu cho vua). Tất cả hành động của Mộ Hùng đều lấy ý chỉ bề hạ làm chuẩn. Bề hạ mới là trời của Tần quốc ta, bảo hộ vạn dặm giang sơn Tần quốc, ngàn vạn bá tánh.” Mộ Hùng thần nhiên mở miệng. Không vì được khen mà vui, đem tất cả đều phui sạch sẽ.

Mộ Khinh Ca có thể nghe ra ẩn hàm ác ý trong lời những kẻ đó. Thì người ở trong quan đạo vài thập niên như ông, sao lại không hiểu thấu đây?

Mọi người bị lời nói của ông làm lúng túng.

Cuối cùng vẫn là Tần Cẩm Hạo đứng ra hoà giải, nói hai câu rêu rĩa kết thúc đề tài xấu hổ này.

Ngay lúc mọi người cho rằng chuyện đã kết thúc, đột nhiên nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng thanh âm kinh ngạc: “Ồ? Đây là cái gì?”

Cơ hồ theo bản năng, tất cả mọi người đều nhìn về phía nữ tử mở miệng kia.

Lập tức Bạch Tịch Nguyệt trở thành tiêu điểm trong đám người, lộ ra bộ dáng bối rối ngượng ngùng cắn cắn môi.

“Tịch Nguyệt, xảy ra chuyện gì?” Mộ Liên Dung đi về hướng nàng hỏi.

Bạch Tịch Nguyệt gấp đi bên cạnh vài bước, giữa lần vẩy chập chòn tựa hồ đem cái gì giấu sau lưng. Sau đó mới nhu nhược giải thích: “Không có... Không có gì.”

Chỉ là bộ dáng nàng như giấu đầu hở đuôi, sao có thể giấu giếm được mấy nhân tình ở đây?

Ánh mắt Mộ Liên Dung sắc bén nhìn nàng, mà nàng tức thì tránh né hai đạo ánh mắt mang theo thâm vấn kia.

“Ồ, vị cô nương này hình như đang giấu cái gì sau lưng. Thỉnh cô nương dời bước, để cho ta nhìn xem là gì.” Trong đám người, có lão hồ ly mở miệng.

Thân phận Bạch Tịch Nguyệt, cũng không công khai bên ngoài.

Cùng Mộ phủ qua lại chặt chẽ, tự nhiên sẽ biết rõ lai lịch và thân phận của nàng. Còn người qua lại hời hợt, tự nhiên cũng không biết nàng là ai.

Nhưng mà có thể được người Mộ gia lấy lễ đối đãi, tự nhiên thân phận không thấp. Bọn hắn cũng sẽ không tùy ý mở miệng đắc tội.

“Thật sự không có gì, các người tin tưởng ta.” Bạch Tịch Nguyệt không rời đi, cái giải thích sứt sẹo kia ngược lại tăng thêm nghi ngờ của mọi người.

“Nếu không có gì, vì sao vừa rồi cô nương lên tiếng. Hiện tại lại không muốn cho ta xem?” Một lão hồ ly khác xuất động.

Sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt hoảng loạn, tựa như thiếu nữ không hiểu chuyện, vô thố đối mặt với mọi người. Nàng xoắn khăn tay, ấp a ấp úng giải thích: “Vừa rồi, ta... ta chỉ là hoa mắt.” Dứt lời, còn điềm đậm đáng yêu ngược mắt nhìn Mộ Hùng.

Ánh mắt kia mang theo ý cầu xin hết sức rõ ràng, tựa hồ hy vọng Mộ Hùng mở miệng giúp nàng một chút.

Nhưng biết rõ bản tính con người Mộ Hùng như thế, há lại không biết dưới tình huống như vậy, một thân chính trực như ông sao có thể qua loa lấy lệ không minh bạch?

Vì vậy, Mộ Hùng mở miệng: “Tịch Nguyệt con tránh ra, ở Mộ phủ không có việc gì phải trốn tránh.”

Trong mắt Bạch Tịch Nguyệt hiện lên một tia hoảng loạn, tựa hồ muốn ngăn cản Mộ Hùng nói.

Mộ Khinh Ca vẫn luôn trầm mặc nhìn nàng ta, lại thấy được trong ánh mắt bối rối của nàng ta giấu một tia cười lạnh.

Bạch Tịch Nguyệt lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ, dưới ánh nhìn chăm chú của Mộ Hùng, lẽ mà lẽ mề dòi qua một bên, lộ ra vật bị nàng giấu sau lưng. Nàng tựa hồ đoán chắc Mộ Hùng sẽ nói như vậy, tựa hồ cảm thấy tất cả đều dựa theo nàng ta bố trí tốt.

Phía sau nàng, vật bị che đẩy dần dần lộ ra chân dung.

Chỉ là một đồng thư tịch hồ sơ đoạt ra được từ thư phòng cháy.

Nhưng có người mất sắc, lại phát hiện ra kỳ lạ.

Một người đi ra, chỉ vào mấy phong thư kẹp trong thư tịch nghi ngờ hỏi: “Ồ? Đây là cái gì? Vì sao mặt trên lại có văn tự Đồ quốc?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Xoay ngược vở tuồng, tối nay ta giúp nàng cập kê (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Ồ? Đây là cái gì? Sao mặt trên lại có văn tự Đồ quốc?” Một quan văn đi ra, kinh ngạc chỉ vào mấy phong thư có dấu vết cháy đen, nhưng vẫn thấy rõ ràng nội dung thư tín.

Mặt trên thư tín có văn tự Đồ quốc?

Lượng tin tức này quá lớn, đại biểu chuyện có thể lớn có thể nhỏ.

Tin tức này truyền ra, càng nhiều người nghi hoặc và ngờ vực. Mà Mộ Hùng thân là chủ nhân thư phòng thì nhú mảy.

Thư phòng ông có vật gì, ông rất rõ ràng.

Nhưng ông không nhớ rõ đã thấy qua mấy phong thư này.

Mọi người đều kinh ngạc, có người tò mò đi qua, khom lưng nhặt mấy cái phong thư bị nghi ngờ dưới mặt đất lên rồi trở về.

“Mặt trên có đồ đảng hoàng thất Đồ quốc.” Người cầm lấy thư tín, ở mặt trên phong thư có phát hiện mới. Đồ quốc và Tần quốc giao chiến nhiều năm, đối với địch nhân sao lại không biết.

Hướng hồ bây giờ sứ giả Đồ quốc đang ở bên trong Lạc Đô. Dẫn đầu bọn họ là người hoàng thất Đồ quốc, quần áo trên người hẳn không khó phát hiện ra có đồ đảng trang trí tương tự.

Lập tức đám người đều nghị luận sôi nổi.

Nếu nói bởi vì Mộ Hùng quanh năm giao chiến với Đồ quốc, cần phải nghiên cứu văn tự Đồ quốc. Hoặc là tin tức tới từ mặt thám ở Đồ quốc cần phải viết chữ của Đồ quốc thì còn có thể cho qua.

Nhưng mà thư tín in dấu hiệu đồ đảng hoàng thất Đồ quốc xuất hiện trong thư phòng ông, lại còn che giấu kẹp trong thư tịch. Như vậy chuyện này liền không đơn giản.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca không dấu vết quét về phía Bạch Tịch Nguyệt.

Giờ phút này nàng ta đem bản thân mình ẩn nấp trong đám người, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của bản thân. Trên khuôn mặt thanh lệ tinh khiết không chút biểu tình.

Chỉ có đôi mắt kia bất động thanh sắc quan sát tất cả, mơ hồ phát ra vẻ đắc ý.

Mộ Khinh Ca thu hồi ánh nhìn, dư quang khoé mắt trên tức nhìn về phía Tần Cẩm Hạo. Tựa như đang nói với hắn: ‘Đây là người người xem trọng nghĩ ra vu oan hãm hại?’

Tần Cẩm Hạo nhận lấy ánh mắt này, đồng dạng thu hồi tầm nhìn. Tựa như đang an ủi Mộ Khinh Ca, nếu bọn họ đã là đồng minh, hắn tuyệt sẽ không để Mộ phủ lúc này gặp chuyện không may.

Không sai, lúc Mộ Khinh Ca nói với hắn một chữ “Tốt” kia, hắn liền đem kế hoạch của Bạch Tịch Nguyệt toàn bộ dỡ ra. Đồng thời cũng tỏ ý mình phản đối, nhưng Bạch Tịch Nguyệt lại cố ý như thế.

Hắn vốn có thể ngăn cản chuyện hôm nay, nhưng Mộ Khinh Ca lại ngăn trở.

Hắn nhìn ra được Mộ Khinh Ca muốn thu thập Bạch Tịch Nguyệt. Vì có thể triệt để lôi kéo Mộ gia, hy sinh một Bạch Tịch Nguyệt tính là cái gì?

Bạch Tịch Nguyệt so với Mộ gia, thật sự là không đáng nhắc tới.

Cho nên hắn vui vẻ phối hợp Mộ Khinh Ca.

Đương nhiên hắn cũng không sợ Bạch Tịch Nguyệt cắn ngược lại nàng một ngụm. Bởi vì hắn sẽ không để cho nàng ta cơ hội này!

Bạch Tịch Nguyệt hồn nhiên không biết mình đã bị nam nhân mình yêu nhất, tín nhiệm nhất bán đứng. Giờ phút này nàng ta đang nhìn tất cả mọi thứ phát triển theo hướng của nàng ta, nội tâm mừng thầm.

Người vẫn luôn lưu ý nàng ta, ngoài Mộ Khinh Ca còn có Mộ Liên Dung.

Khi nàng nhìn thấy trong mắt Bạch Tịch Nguyệt che giấu kích động, ánh mắt nàng tối đi, phảng phất như bị mất đi một phần hồn phách.

Mộ Khinh Ca và Tần Cẩm Hạo trao đổi, vẫn chưa kinh động đến người bên cạnh họ. Ngược lại lại rơi vào mắt Tần Cẩm Thần đứng ngoài cùng.

Hắn hình như nhìn ra manh mối, nhú nhú mày, cũng không nói gì thêm.

Cuối cùng ánh mắt hắn tập trung trên người Mộ Khinh Ca.

“Lão công gia, những thư tín này ti chức có thể xem không?” Quan viên nhặt lên thư tín kia, trong lòng cân nhắc một chút, đánh bạo dò hỏi Mộ Hùng.

Mộ Hùng thần nhiên nói: “Người muốn xem thì xem. Máy thứ này lão phu chưa từng thấy, trong lòng cũng rất tò mò.”

Câu trả lời này làm ánh mắt quan viên chột lóe, rũ mắt xuống không nói gì. Chỉ là động tác trong tay cũng không chậm, rất nhanh mở thư tín ra. Lấy ra tờ giấy trong phong thư, nhanh chóng nhìn.

Lúc hắn nhìn đến tờ giấy thứ nhất trong thư, nội dung bên trong lập tức làm cho sắc mặt hắn đại biến.

Ngay sau đó, hắn rất nhanh rút mấy tờ khác ra, đem nội dung trong đó từng cái đảo qua. Càng xem sắc mặt hắn càng tái nhợt, khó tin thỉnh thoảng đảo qua Mộ Hùng.

Thiếu mập mạp trong đám người bước ra, thật vất vả tiến tới bên người Mộ Khinh Ca.

Hắn lôi kéo ống tay áo Mộ Khinh Ca, nhỏ giọng bên tai nàng nói: “Lão đại, ta thấy sắc mặt của lão già này không đúng! Đoán chừng là không có tâm gì tốt, chúng ta phải tranh thủ thời gian ra tay.”

Thiệu mập mập nhảy bèn làm Mộ Khinh Ca có chút ngoài ý muốn.

Nhưng chuyện này không nên đem hấn cuốn vào.

Vì vậy nàng chỉ thấp giọng đáp lại: “Tạm thời đừng nóng vội. Ngươi xem là được rồi!”

Mặt mờ nhắc nhở, làm mất híp của Thiệu mập vừa chuyển, lập tức hiểu ra. Biết lão đại hấn muốn hỏ người, vội vàng cười nói: “Vậy được, ta ở bên ngoài nhìn lão đại đại triển thân uy!” Dứt lời liền lặng yên không tiếng động cách xa Mộ Khinh Ca.

Động tác linh hoạt kia, thật có thể so với cá chạch. Một thân thịt mỡ không hề ảnh hưởng đến tốc độ của hấn!

Mộ Khinh Ca nhìn thấy, khoé mắt co giật. Tự đáy lòng bội phục.

Sau khi Thiệu mập trở về, quan văn kia cũng đã xem xong thư tín. Làm lơ ánh mắt tò mò của đồng僚 khác, hấn tìm khắp trong đám người.

Rất nhanh, liền thấy được Tần Cẩm Hạo bề ngoài xuất chúng, khí chất siêu quần đứng đó.

Hấn nhanh chóng tới gần Duệ vương, trong tay nắm chặt tờ giấy vẫn còn run nhè nhẹ.

“Duệ Vương điện hạ, lão thần có bẩm!” Hấn đi đến trước mặt Tần Cẩm Hạo, chắp tay thi lễ bái xuống.

Thấy vậy, vui mừng che giấu trong mắt Bạch Tịch Nguyệt càng sâu. Phảng phất mưu kế của nàng ta đã thành công. Nàng ta liếc mắt đưa tình nhìn về phía Tần Cẩm Hạo, tựa như đang chờ hấn giận dữ hạ lệnh tróc nã trên dưới Mộ gia.

Đương nhiên nàng ta chỉ là cô nhi sống nhờ Mộ gia, mặc dù bị chịu liên lụy, nhưng rất nhanh sẽ không có việc gì.

Huống chi, nàng ta còn là nữ nhân của Duệ vương Tần Cẩm Hạo.

Lập tức Bạch Tịch Nguyệt cảm thấy may mắn đối với quyết định lúc trước của mình. Nếu lúc trước người giải độc nàng không phải Duệ vương, chỉ sợ cả đời này của nàng ta liền hủy.

Hiện giờ nàng ta là nữ nhân của Duệ vương, ả thậm chí thấy được tương lai của bản thân, mẫu nghi thiên hạ.

Ả đang chờ mong, mà về mặt Tần Cẩm Hạo lại bình tĩnh tiếp nhận phong thư, tầm mắt nhẹ quét.

Bạch Tịch Nguyệt trộm nhìn biểu tình Tần Cẩm Hạo, giống như chờ mong hấn khen ngợi.

Thế nhưng khi ả ta chờ mong, Tần Cẩm Hạo nhìn xong nội dung thư tín, sắc mặt trầm xuống. Ngũ quan lạnh lùng cương nghị trở nên càng hung hiểm, khí tức càng thêm lạnh lẽo.

Hấn mang theo sát ý cả giận nói: “Là kẻ nào dám vu tội Mộ lão công gia!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Xoay ngược vở tuồng, tối nay ta giúp nàng cập kê (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Loại tức giận này, không giống nguy trang. Thậm chí ngay cả Bạch Tịch Nguyệt biết rõ nội tình đều bị làm cho hoảng sợ.

Ả có chút không rõ phản ứng của Tần Cẩm Hạo, xong lại lập tức ý thức được. Có lẽ hấn làm như vậy chỉ để cho Mộ Hùng nhìn mà thôi.

Nếu ngay từ đầu liền trị tội, thì lại giống như vu tội.

Nghĩ thông suốt, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt chậm rãi buông lỏng. Lặng im chờ đợi ứng đối kế tiếp của Tần Cẩm Hạo.

Nàng ta cho rằng đã đem tiền híp làm hết, dư lại chỉ cần xem diễn biến thế nào. Kết cục Mộ gia như thế nào, nên là chuyện của người nam nhân này.

Làm một nữ nhân sẵn sàng, làm sao có thể đoạt danh tiếng của nam nhân mình đây?

Tần Cẩm Hạo mở miệng, tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại, cảm như hén.

Hắn lạnh mắt đảo qua, mỗi người chạm đến ánh mắt hắn đều không tự chủ cúi đầu thối lui.

Bọn họ thật ra vô tội, căn bản không biết chuyện gì đang phát sinh.

Lúc này các tân khách đến tham dự lễ đội mũ của Mộ phủ, đều không nhận được hồi hận hành trình hôm nay.

Tầm mắt lạnh băng kia cũng đảo qua người Bạch Tịch Nguyệt. Nàng ta biết rõ Tần Cẩm Hạo chỉ là diễn trò thôi, nhưng vẫn có cảm giác đao búa nện vào người.

Hoảng hốt từ đáy lòng tràn ra, nhanh chóng bao vây nàng ta.

‘Không có việc gì không có việc gì! Hôm nay đại sự sắp thành, mình cũng có thể rời khỏi Mộ phủ, danh chính ngôn thuận dựa vào lòng Duệ vương. Mộ phủ thiếu nợ ta, hôm nay liền kết thúc đi!’ Tự an ủi mình nhiều lần, Bạch Tịch Nguyệt mới cảm thấy thoải mái chút.

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Mộ Hùng.

Hắn cầm thư tín trong tay, hướng Mộ Hùng đi đến.

Một màn này rơi vào mắt người không biết chuyện, không thấy có gì dị thường.

Mà rơi vào trong mắt Bạch Tịch Nguyệt, lại là kế hoạch chân chính bắt đầu. Nàng ta hôm nay muốn phá vỡ toàn bộ Mộ gia!

Chỉ là nàng ta không có để ý, vị quan viên nhìn hết nội dung thư tín kia, tại lúc Tần Cẩm Hạo cất bước đi về hướng Mộ Hùng, liền rũ mắt lui một bước.

Quan viên này am hiểu quan trường chi đạo, đã hiểu một ít suy nghĩ chân chính của Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo đi đến dừng bên người Mộ Hùng, cầm phong thư trong tay lên, ngữ khí nghiêm túc nói: “Lão công gia, ngài xem. Không thể tưởng được lại có kẻ bụng dạ khó lường muốn hãm hại ngài.”

Về mặt Mộ Hùng âm trầm tiếp nhận nhưng phong thư kia, rũ mắt nhìn xuống, đôi môi mím lại một đường.

Trong lòng Bạch Tịch Nguyệt lộp bộp một tiếng, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn lên Tần Cẩm Hạo một cái. Nàng ta xem không hiểu dụng ý hành động của Tần Cẩm Hạo là thế nào.

Cứ như vậy chẳng phải là cho Mộ Hùng cơ hội phản bác sao? Những ‘chứng cứ’ đó giao vào tay ông ta, chẳng phải là cho ông ta có thời cơ tiêu hủy?

Một loại cảm giác không thể khống chế kéo tới, làm Bạch Tịch Nguyệt bất chấp che giấu bản thân, toát ra cảm xúc chân thật.

Mộ Liên Dung vẫn luôn âm thầm quan sát nàng ta, trong lòng đau xót. Con mắt nhiễm một tầng đau thương.

“Hừ! Nói bậy nói bạ!” Mộ Hùng trừng mắt hô, chường lực chấn xuống khiến giấy trong tay rơi là tả xuống đất. Cũng làm cho không ít người dòm thấy được nội dung.

Những bức thư kia hình như là Mộ Hùng lui tới cấu kết với vị hoàng thất Đồ quốc. Nội dung bên trong, muốn Mộ Hùng âm thầm xúi giục hoàng thất bên Tần nội đấu, hoặc là giữa chiến trường nhường một chút.

Từng câu từng chữ, đều lộ ra lòng phản loạn của Mộ Hùng.

Người thấy được nội dung thư tín đều sắc mặt trắng bệch, dường như đã biết bí mật gì không nên biết, hô hấp dồn dập.

Bầu không khí quý dị khó hiểu, không ngừng lan tràn trong đám người.

“Mộ Hùng ta ở Tần quốc sớm đã công thành danh toại. Cấu kết với Đồ quốc, chẳng lẽ Đồ quốc có thể đưa ta chức Hoàng đế sao? Hừ!” Mộ Hùng hừ lạnh một câu. Mọi người thở mạnh cũng không dám.

Không đúng! Cái này không đúng!

Bạch Tịch Nguyệt nhìn một màn này, trong mắt có chút bối rối.

Trong tương tượng của nàng ta, không phải là sau khi chứng cứ phạm tội cấu kết với địch quốc bại lộ, thêm Tần Cẩm Hạo quạt gió thêm củi. Rồi tất cả mọi người lên án công khai người Mộ gia, khiến cho bọn chúng khó lòng giải thích sao?

Tại sao lại thế này?

Mộ Hùng căn bản không để bụng, tất cả đều im như thóc. Ngay cả Duệ vương rõ ràng nói tốt, cũng giống như đang đứng về phía Mộ phủ.

Nàng ta theo bản năng nhìn Tần Cẩm Hạo, lại phát hiện đối phương căn bản không có nhìn nàng ta. Phảng phất không biết nàng ta.

“Có người vu hãm gia gia?” Một đạo thanh âm lạnh lạnh như suối truyền vào.

Mọi người chú ý tới Mộ phủ tiểu tước gia Mộ Khinh Ca đột nhiên đi ra, xoay người nhặt vài tờ phong thư rơi trên đất, đại khái nhìn qua. Càng xem, khoe miệng nàng càng cong lên một mặt cười trên tức.

Chờ sau khi nàng xem xong, còn không keo kiệt đánh giá: “Ngây thơ.”

Sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt âm trầm trắng nhợt.

Đem tờ giấy để vào trong tay Duệ vương, Mộ Khinh Ca thông thả vài bước tới bên người Mộ Hùng, khẽ nói với ông: “Gia gia bớt giận. Chỉ là lời lẽ vu tội của bọn chuột nhắt không thể gặp ánh sáng. Ngài sinh khí, ngược lại cho bọn chúng mặt mũi.”

Mộ Hùng trầm muộn nói: “Ừ, ta không giận. Ca nhi, chuyện này giao cho con. Tìm ra kẻ bụng dạ khó lường kia.” Dứt lời, lão gia tử phẩy tay áo một cái. Thật sự không quan tâm.

Trong lòng Mộ Khinh Ca cười gia gia giáo hoạt.

Ông rõ ràng đã đoán được là ai làm ra trò khôi hài này, lại bởi vì một tia không đành lòng trong lòng mà vung tay dời qua. Chuyện Bạch Tịch Nguyệt, sau khi Duệ vương nói cho nàng biết, nàng liền nói cho Mộ Liên Dung. Không có nói cho Mộ Hùng là bởi vì không muốn ông thương tâm. Dù sao Bạch Tịch Nguyệt cũng là hài tử ông tự mình mang về phủ.

Vì vậy mặc dù biết gia gia mình có ý quở trách, nàng vẫn vui vẻ tiếp nhận.

Thật ra lão gia tử lựa chọn, vô hình hướng nàng nói một cái tin tức. Chính là chuyện này, Mộ phủ tiểu tước gia nàng nói tính!

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Mộ Khinh Ca quay người ngoái đầu nhìn lại, đối với Duệ vương nói: “Duệ vương điện hạ, tại quan lễ của ta có kẻ vu tội gia gia ta tư thông với địch quốc. Người xem chuyện này giải quyết thế nào?”

Bạch Tịch Nguyệt khản trương nhìn về phía Duệ vương.

Nhưng Tần Cẩm Hạo lại dung túng Mộ Khinh Ca, nói: “Khinh Ca muốn giải quyết thế nào?”

Không đúng!

Tại sao lại nói như vậy?

Bạch Tịch Nguyệt hận không thể chạy ra bắt lấy cánh tay Tần Cẩm Hạo, nói cho hắn biết sự tình không nên phát triển thế này.

Tần Cẩm Hạo vì sao lại đối với Mộ Khinh Ca nói gì nghe nấy? Dung túng như vậy?

Này không phải nói hấn tín nhiệm Mộ gia trăm phần trăm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Xoay ngược vở tuồng, tối nay ta giúp nàng cập kê (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Vậy nàng tính là cái gì?

Diễn một tuồng kịch như vậy vì cái gì?

“Đương nhiên là bắt được kẻ vu hãm này. Bất kể là người nào, nghiêm trị không tha.” Mộ Khinh Ca cười dịu dàng nói, lại làm cho mọi người ở đây đều cảm nhận trong giọng nói ngưng tụ hàn ý và sát khí.

Trong lòng Bạch Tịch Nguyệt run lên, ả tựa hồ cảm giác được ánh mắt vừa rồi của Mộ Khinh Ca nhìn nàng ta. Phảng phất đã nhìn thấu tất cả, biết là nàng ta gây nên.

‘Không! Không đâu! Nàng ta không có khả năng biết có liên quan tới ta.’ Trong lòng Bạch Tịch Nguyệt phủ định suy đoán này.

“Tốt! Như Khinh Ca nói, tìm ra kẻ quấy phá. Nghiêm trị không tha.” Tần Cẩn Hạo lúc này phảng phất trong mắt chỉ có Mộ Khinh Ca. Vô luận nàng nói cái gì, hắn đều sẽ nói tốt.

Này không chỉ là diễn trò cùng Mộ Khinh Ca, mà là khi Mộ gia đáp ứng đứng về phía hắn. Hắn liền có cảm giác bước một chân vào ngôi vị kia.

Lúc này hắn tuyệt đối không thể đắc tội Mộ gia!

Mộ Khinh Ca cười khế. Trong nụ cười kia tràn đầy châm chọc và khinh thường.

Nhìn đến khiến da đầu mọi người tê dại, thầm nghĩ trong lòng: Ánh mắt Mộ phủ tiểu tước gia này thật đúng là thâm người, khiến nhân tâm sợ hãi.

Mà Bạch Tịch Nguyệt tức thì cảm giác được điệu cười của Mộ Khinh Ca, phảng phất nhắm vào nàng ta.

Cười nhạo nàng ta ngây thơ ngu xuẩn, cười nhạo nàng ta tự cho là thông minh.

‘Rõ ràng... Rõ ràng Duệ vương mới là cùng một phe với ta. Vì cái gì... Vì cái gì...’ mình ngược lại như là bị tính kế?

Trong lòng Bạch Tịch Nguyệt không ngừng hô.

Lần nữa cảm lấy phong thư từ tay Duệ vương. Mộ Khinh Ca quơ quơ, trêu chọc nói: “Muốn vu tội Mộ gia tư thông với địch quốc, chỉ bằng mấy phong thư sao đủ? Tối thiểu phải chuẩn bị một ít tin vật bằng chứng câu kết nha. Hoặc là, phải tìm ra một hai kẻ chịu trách nhiệm âm thầm liên hệ. Nhân chứng vật chứng thiếu một thứ cũng không được. Chỉ là mấy trang giấy, đã muốn định tội Mộ gia. Thật coi Hoàng đế Tần quốc chúng ta, còn cả văn võ bá quan đều là kẻ ngu hay sao?”

Lời nói này khiến quan viên Tần quốc đều mặt đỏ tai hồng. Trong lời nói che giấu không những châm chọc bọn họ, còn làm cho bọn họ không thể phản bác.

Bởi vì vừa rồi bọn họ xác thực từng có hoài nghi.

Dù chỉ là một cái chớp mắt, cũng nói lên rằng bọn họ không thông minh.

Lần đầu tiên lĩnh hội ngôn ngữ sắc bén của Mộ phủ tiểu tước gia, đám quan viên chìm đắm trong quan trường nhiều năm đều có một loại cảm giác hậu sinh khả úy (*).

(*) “Hậu sinh khả úy” để tỏ ý khen ngợi, khâm phục đến các lớp trẻ sau này, các thế hệ hậu bối với nhiều ưu điểm và khả năng đáng khâm phục và ngưỡng mộ.

Huống chi hắn còn có một gia gia uy chấn tứ phương.

Mấy chục vạn Mộ gia quân hậu thuẫn cho hắn, ai dám nhảy ra cùng hắn tranh phong?

Khoé miệng Mộ Khinh Ca hiện lên một tia châm biếm, tiếp tục nói: “Chủ yếu là, mục đích là cái gì? Mộ gia Chiến thần Tần quốc không lo, địa vị công tước nhất đẳng không muốn, vứt đi quyền lực danh lợi rốt cuộc vì cái gì? Tiền? Mộ gia không thiếu. Quyền? Mộ phủ càng không thiếu. Giết người luôn phải có lý do. Mộ phủ muốn phản quốc, bắt tay giảng hoà với địch nhân đã đánh mấy mươi năm, bản thân lão đồng gia tính toán đến cùng vì cái gì? Có thể được chỗ tốt gì? Tổng không thể nói là ăn no rừng mỡ, nhằm chán tìm kích thích đi?”

Đúng vậy! Mộ Hùng cầu kết Đồ quốc thì được chỗ tốt gì?

Tự xưng Vương? Còn cần cùng Đồ quốc cầu kết? Lấy uy danh của Mộ gia quân, Mộ Hùng muốn xưng vương, Tần hoàng có thể ngăn được sao?

Không phải xưng Vương, thì là xưng Hoàng?

Cái này càng không thể. Nếu Mộ Hùng có tâm này, ở đâu đến phiên hoàng đế Tần quốc ngồi?

Trong lòng mọi người tính toán qua lại, đều không tìm được giải thích hợp lý cho việc Mộ Hùng “phản quốc”.

Giải thích hợp lý duy nhất chính là, hoàng thất khinh người quá đáng, khiến Mộ Hùng không thể không phản kháng tự bảo vệ mình. Thế nhưng giải thích như vậy, người nào dám nói ra? Ngại cô mình quá cứng, hay là tính mạng quá dài?

Mọi người tiếp tục bảo trì trầm mặc.

Mà lúc này Mộ Khinh Ca lại mở miệng: “Hơn nữa, đóm lửa này thật đúng là cháy kỳ diệu! Trùng hợp chọn ngày cập quan của ta xảy ra hoạ loạn. Bỗng tước gia có chút buồn bực, ban ngày ánh nắng, thư phòng không hề có lửa. Sao lại xảy ra hoạ loạn nhỉ? Còn trùng hợp đem chứng cứ phạm tội phản quốc cứu ra.”

Vài tên hộ vệ liều chết đem đồ vật chưa bị thiêu hủy mang ra khỏi thư phòng, lập tức chân sau quỳ xuống đất. Huống Mộ Khinh Ca làm rõ nói: “Tiểu tước gia, nô tài mạo hiểm lửa lớn tiến vào thư phòng. Mấy thứ này đều vẫn chưa bị đốt cháy, liền mang ra ngoài.”

“A?” Mộ Khinh Ca nghe vậy nghiêng ngả cười, như lâu bầu nói: “Thì ra lửa này còn có nhân tính. Biết cái gì nên thiêu, cái gì không nên thiêu.”

Những lời này rơi vào tim mọi người, lập tức đều hiểu ra.

Đúng vậy! Nếu là cháy ngoài ý muốn, thế lửa ngập trời như vậy sao có thể đơn độc giữ mấy thứ này? Ngoại trừ bề ngoài bị cháy một ít, hầu như không có bất kỳ tổn thương nào. Trên đời thực sự có chuyện trùng hợp như vậy?

Bạch Tịch Nguyệt nghe sợ nổi da gà.

Mồ hôi lạnh ướt nhẹp trên lưng, lạnh đến khiến nàng ta không nhận được rung mình.

Trước khi Mộ Khinh Ca không nói đến câu này, nàng ta còn cảm thấy kế hoạch của mình hoàn mỹ không chê vào đâu, khiến cho người khác tìm không ra khuyết điểm nhỏ nhất. Càng có thể khiến Tần hoàng tìm được cớ trị tội Mộ phủ.

Thế nhưng giờ phút này, nàng ta dưới giọng nói trêu tức nghiêng ngả của Mộ Khinh Ca, cảm thấy kế hoạch của mình sai chỗng chất. Thô sơ hệt như trò chơi của đứa trẻ con.

Khó trách! Khó trách lúc nàng ta thấy phong thư kia, sẽ nói ra hai chữ ‘Ngây thơ’.

Cho dù nàng ta bắt chước bút tích Mộ Hùng giống như vậy.

Vì sao? Vì sao... Hắn luôn có thể đâm ba câu, đã nghịch chuyển hoàn toàn toàn bộ thế cục? Coi như hắn bây giờ có tu luyện, cũng vẫn là tên hoàn khổ. Hắn dựa vào cái gì?

Một cổ cảm xúc ghen ghét từ đáy lòng Bạch Tịch Nguyệt tràn ra, dần dần thay thế nội tâm sợ hãi của nàng ta.

“Quá vụng về.” Mộ Khinh Ca chậm rãi lắc đầu, ngữ khí khinh miệt nói: “Vụng về đến mức khiến ta lười nói tiếp.”

Nàng tỉ mỉ thiết kế, ở trong mắt nàng ta chính là ‘Ngây thơ’, ‘Vụng về’ sao?

Trong lòng Bạch Tịch Nguyệt phần nộ ngập trời gần như muốn xuyên qua hai con mắt phát tán ra.

“Tịch Nguyệt muội muội, sao ngươi nhìn ta như vậy?” Mộ Khinh Ca đột nhiên chuyển mắt, chứa ý cười nhìn về phía nàng ta.

Bạch Tịch Nguyệt sững sờ, hận ý trong mắt nháy mắt tiêu tán.

Nhưng vẫn lọt vào đáy mắt không ít người.

“Ta nói không đúng chỗ nào?” Mộ Khinh Ca cười nói.

“Không, Tịch Nguyệt nào biết những chuyện này.” Bạch Tịch Nguyệt hoảng loạn che giấu nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Xoay ngược vở tuồng, tối nay ta giúp nàng cập kê (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca đi tới phía nàng ta hai bước, câu môi cười nói: “Ta còn chưa có cảm ơn Tịch Nguyệt muội muội đây. Vừa rồi nếu không phải ngươi mất sắc, có thể liếc trong một đồng thư tịch phát hiện mấy phong thư vu hãm Mộ gia ta, còn không biết sẽ phát sinh cái gì.”

“...” Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên cảm thấy ánh mắt từ bốn phía hướng tới mình, khiến cho nàng ta không thể giải thích.

Thanh âm Mộ Khinh Ca trầm một ít, nói lời chân thành: “Nhưng, ta vẫn còn muốn nói ngươi một câu. Vừa phát hiện, ngươi nên chủ động nói ra. Mộ gia chúng ta đi chính ngồi đoàn, không có gì không dám nói với người khác. Ngươi làm hành động che giấu, ngược lại có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.”

Bạch Tịch Nguyệt nỗ lực tiết ra nụ cười. Trong ánh mắt khiếp người của Mộ Khinh Ca, run giọng nói: “Vâng, Tịch Nguyệt đã biết.”

Ngay khi Bạch Tịch Nguyệt dưới ánh mắt của Mộ Khinh Ca cơ hồ hồng mắt, Mộ Khinh Ca đột nhiên lộ ra một tia cười ý vị thâm trường, hô: “Mặc Dương.”

Nàng vừa nói xong, Mặc Dương tức thì mang theo mấy Long Nha Vệ đi ra từ chỗ tối.

Bọn họ mắt nhìn thẳng hành lễ trước mặt Mộ Khinh Ca, trên người mang theo túc sát chí ý làm cho không ít người tránh lui vài phần. Thân vệ xuất sắc như thế, ngay cả Tần Cẩm Hạo cũng lộ ra ánh mắt ghen ghét thèm thường.

“Tiểu tước gia.”

Mộ Khinh Ca lạnh nhạt gật đầu, đột nhiên hỏi: “Hôm nay, là quan lễ của ta. Ta sai người an bài Long Nha Vệ ẩn náu các nơi trong ngoài Mộ phủ, phòng ngừa có bọn đạo chích lên vào nháo sự. Người có biết, thư phòng lão công gia xảy ra hoá loạn là chuyện gì?”

Giọng nói vừa hạ, Bạch Tịch Nguyệt liền cảm thấy cả người mình mềm nhũn.

Mộ Khinh Ca cư nhiên âm thầm phái ám vệ của mình ẩn náu trong Mộ phủ?

Hơn nữa, thư phòng phụ cận cũng có?

Đây chẳng phải là...

Lập tức sắc mặt Bạch Tịch Nguyệt trắng bệch, cơ hồ muốn té xỉu trên đất.

Đột nhiên, nàng có cảm giác muốn chạy trốn. Nàng ta nhìn lại Tần Cẩm Hạo, hy vọng được hấn phù hộ. Mang nàng rời khỏi nơi này, rời khỏi Mộ phủ.

Nhưng Tần Cẩm Hạo căn bản không đáp lại ánh mắt nàng, phảng phất như muốn vứt bỏ nàng ta.

‘Không! Sẽ không! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao điện hạ hờ hững với ta?!’ Trong lòng Bạch Tịch Nguyệt bị phần muốn chết.

Nhưng lúc này nàng ta không dám nói lung tung.

Bởi vì, nàng ta biết Duệ vương là hy vọng duy nhất của mình.

Mặc Dương trầm giọng trả lời: “Đám người thuộc hạ phụ mệnh canh giữ ở thư phòng phụ cận. Hôm nay là lễ đội mũ của Tiểu tước gia, đại đa số người trong phủ đều hoạt động ở tiền viện. Người duy nhất tiến vào thư phòng lão công gia, chính là Bạch cô nương. Nàng ở bên trong ước chừng thời gian một nén nhang. Sau khi rời khỏi, không bao lâu thư phòng liền nổi lên đại hoạ.”

“Người nói vậy! Ta không có!” Bạch Tịch Nguyệt vội vàng tranh luận.

Nhưng lời nói tranh luận kia, lại có vẻ tái nhợt vô lực.

Mộ Khinh Ca đối Mặc Dương nói: “Các người trước tiên lui xuống đi.”

Mặc Dương lĩnh mệnh rồi đi. Đối với lời nói Bạch Tịch Nguyệt, căn bản không để ý.

Giờ này khắc này, trong mắt Mộ Liên Dung đã tràn đầy thần sắc thống khổ. Tia hy vọng cuối cùng cũng bị đánh nát. Ngay cả hơi thở Mộ Hùng cũng nặng nề vài phần.

Mộ Khinh Ca nhìn về phía Bạch Tịch Nguyệt, ngữ khí ôn hoà hỏi: “Tịch Nguyệt muội muội, người có thể nói cho ta biết người tới thư phòng gia gia làm gì? Vì sao người vừa rời khỏi, thư phòng liền vô có cháy? Vì sao khi người phát hiện những phong thư này, dường như rất quen thuộc chúng. Chỉ là nhìn lướt qua, đã biết rõ phong thư này bất lợi với Mộ phủ, muốn che giấu trước mặt mọi người.”

Liên tiếp vấn đề, làm Bạch Tịch Nguyệt không thể nào trả lời.

Mà đám người một mực đứng ngoài quan sát, sau khi Mộ Khinh Ca nói, trong nháy mắt đem tất cả nghi hoặc nghĩ thông suốt. Ánh mắt đã rơi vào trên người Bạch Tịch Nguyệt.

“Xem ra chuyện vu tội Mộ lão công gia, vị Bạch cô nương này hiềm nghi lớn nhất.” Tần Cẩm Hạo lạnh lùng mở miệng. Một câu, liền định tội Bạch Tịch Nguyệt.

Bạch Tịch Nguyệt khó tin ngược mắt nhìn về phía hắn, khuôn mặt lạnh lùng khiến mình hồn nhiên khiếp sợ (*), không có chút tình cảm dao động.

(*) Hồn nhiên khiếp sợ: hồn bị dẫn dắt, làm cho người ta ngày đêm không yên.

Vô tâm, vô tình...

Bốn chữ này, đột nhiên xuất hiện trong óc Bạch Tịch Nguyệt, khiến lòng nàng ta quặn đau.

“Đúng là vậy.” Mộ Khinh Ca gật đầu, lộ ra biểu tình đau lòng.

Tựa hồ bị người tín nhiệm trong nhà bán đứng, xúc phạm tới tình cảm của nàng.

Cảm xúc nàng có lẽ là giả vờ, nhưng tình cảm Mộ Hùng và Mộ Liên Dung đối với nàng là thật sự. Lúc Mộ Khinh Ca đem tất cả điểm đáng ngờ đều dẫn tới trên người Bạch Tịch Nguyệt. Bị thương và thất vọng trong ánh mắt bọn họ không phải là giả.

“Người tới! Đem tội nhân này bắt lại, nhốt vào đại lao Hình bộ. Sau khi bốn vương báo cáo mọi chuyện cho phụ hoàng, sẽ quyết đoán sau.” Tần Cẩm Hạo lạnh nhạt ra lệnh, đánh nát tâm Bạch Tịch Nguyệt.

“Không! Không phải ta! Ta vì sao phải làm vậy? Mộ gia đối với ta ân trọng như núi, ta sao lại lấy oán trả ơn?” Bạch Tịch Nguyệt cực lực giãy giụa, lại đối Mộ Hùng và Mộ Liên Dung hô: “Mộ gia gia, Dung cô cô. Chẳng lẽ các người cũng nghĩ là Tịch Nguyệt làm sao?”

Mộ Liên Dung quay đầu đi, không nhìn nàng.

Mà Mộ Hùng tức thì mím môi, nhắm hai mắt lại.

Thấy hai người Mộ gia như thế, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt hận ý càng sâu. Nàng ta tuyệt vọng nhìn về phía Tần Cẩm Hạo hô: “Duệ vương điện hạ, ta oan uổng! Xin ngài vì dân nữ rửa sạch oan khuất!”

“Có phải oan uổng hay không, tất sẽ điều tra rõ ràng. Nếu người thật sự vô tội, không cần kích động như thế, cứ yên tâm đi theo thị vệ ta rời đi.” Tần Cẩm Hạo lạnh lùng nói.

Trong lời nói mang theo trấn an, ngăn cản tâm ôm hận phải chết của nàng ta. Trước công chúng đem hân liên lụy vào.

Quả nhiên Bạch Tịch Nguyệt nghe xong, trong lòng lại dấy lên hy vọng. Tâm tình phản kháng cũng giảm bớt rất nhiều.

Nhưng Mộ Khinh Ca lại không muốn để nàng ta tốt như thế.

Nàng ngửa đầu thở dài một hơi, trong mắt toát ra bi thống. Đối Bạch Tịch Nguyệt nói: “Tịch Nguyệt muội muội, vì sao đến nước này người lại không biết hối cải như thế? Mấy năm nay Mộ gia có từng bạc đãi người? Chính người còn nói, Mộ phủ đối với người ơn trọng như núi. Mà người thì làm cái gì? Lục Chi, người nói đi.”

Bạch Tịch Nguyệt đột nhiên chuyển mắt, nhìn về phía nha hoàn hôm nay vẫn luôn trầm mặc, trong mắt tràn ngập không tin.

Lục Chi bị điểm danh, cúi thấp đầu đi ra, hai chân quỳ xuống đất. Không dám nhìn tới Bạch Tịch Nguyệt, chỉ nhỏ giọng nói: “Cô nương, ngài ở Mộ phủ nhiều năm như vậy. Trên dưới Mộ phủ vẫn luôn thiết tình đối đãi ngài. Lão công gia và trưởng tiểu thư luôn xem ngài là người nhà, Tiểu tước gia càng là coi ngài như thân muội. Nô tỳ thật sự nhìn không được, ngài luôn cho rằng Mộ phủ hại ngài cửa nát nhà tan, khiến ngài mất đi tất cả. Làm cho ngài vốn là thiên chi kiều nữ, trở thành cô nhi ăn nhờ ở đậu. Ngài giấu giếm tu vi còn chưa tính, bây giờ lại muốn hãm hại Mộ phủ, không màng sống chết trên dưới Mộ phủ. Nô tỳ thật sự không qua được cửa ái lương tâm này, xin ngài tha thứ cho nô tỳ!” Nói xong, nàng dốc sức liêu mạng hướng Bạch Tịch Nguyệt dập đầu. Hai cái, trán liền thâm máu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Xoay ngược vở tuồng, tối nay ta giúp nàng cập kê (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Người tiện tì này! Người đang nói cái gì? Người cư nhiên dám bán đứng chủ, hại ta như thế?” Bạch Tịch Nguyệt rống giận. Hoàng quang trong tay hiện lên.

Thế nhưng thị vệ Tần Cẩm Hạo là lục cảnh, nàng ta sao tránh thoát được?

Tần Cẩm Hạo nhún mày.

Phân không rõ hẳn là đối với Mộ Khinh Ca bức bách mà bất nhẫn, hay là lúc này biết được Bạch Tịch Nguyệt giấu giếm thực lực mà không vui.

Lời nói của Lục Chi, tựa hồ làm tất cả mọi người tìm được lý do Bạch Tịch Nguyệt muốn hãm hại Mộ phủ.

Lập tức các loại lời nói sôi nổi hướng ả đánh úp tới.

“Cư nhiên có nữ tử độc ác như vậy, quả thực chính là bạch nhãn lang!”

“Không báo ân còn chưa tính, cư nhiên còn lấy oán trả ơn, thật là dụng tâm tà ác!”

“Chắc chắc, nữ tử như vậy dường trong nhà. Quả thực giống như đang nuôi rắn độc!”

“Rắn độc? Chỉ sợ là gia trạch không yên, như lệ quỷ quần thần.”

“Ta thấy nàng lớn lên thanh lệ ôn nhu, lại không nghĩ có tâm địa rắn rết. Thật sự nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

“Nữ tử này, lão phu muốn tránh lui ba con phố, không dám trêu chọc!”

“...”

“Các ngươi cảm niệm hết cho ta! Kẻ nào mở miệng, ta liền giết hán!” Bạch Tịch Nguyệt mắt lí trí, linh lực màu vàng tụ tập trong tay, hướng tới đám đông nghị luận ném tới.

Nhưng lại bị thị vệ Tần Cẩm Hạo kịp thời ngăn lại, không tạo thành thương tổn gì.

“Đem nàng đánh ngất mang đi.” Tần Cẩm Hạo trầm giọng phân phó.

Hắn không muốn Bạch Tịch Nguyệt bị kích thích đến thần trí không rõ, nói ra ít lời không nên nói.

Thị vệ lập tức lĩnh mệnh, một chương đánh hôn mê Bạch Tịch Nguyệt, mang nàng đi. Mà Mộ Khinh Ca lại không lên tiếng ngăn cản.

Tần Cẩm Hạo nhìn về phía nàng, ánh mắt sắc bén quét về phía Lục Chi quỳ trên mặt đất, thân thể run rẩy.

Trong lòng Mộ Khinh Ca cười lạnh.

Loại người như Bạch Tịch Nguyệt, có thể đường ra nô tài trung tâm gì?

Nàng thậm chí không có cường bức Lục Chi, chỉ đồng ý tiêu trừ nô tị cho nàng ta, cùng số bạc lớn. Nàng ta liền không chút lựa chọn bán đứng chủ tử.

Nàng sẽ thực hiện lời hứa, chẳng qua Lục Chi có mạng đi tiêu thụ hay không, vậy là chuyện của nàng ta.

Bạch Tịch Nguyệt bị mang đi, trò khôi hài kết thúc.

Nhưng bởi trận náo này, không còn người nào có tâm tư tiếp tục tiệc rượu. Đều tìm lấy cái cớ, liền cáo từ rời đi. Lý do Tần Cẩm Hạo rời đi càng hợp lý. Hắn muốn đem chuyện này bảm bảo hoàng đế, ai có thể cản hắn?

Thiếp mập xem xong trò hay, thoả mãn chép chép miệng. Cùng Mộ Khinh Ca nói một câu: “Ta biết nha đầu kia không phải người tốt gì! Ánh mắt bán thiếu gia không tệ!” Đã bị người Thiệu gia cường ép kéo rời đi.

Trò hay tan cuộc, Mộ Hùng cũng một mình rời đi.

Mộ Liên Dung không có tâm tư làm việc khác, cũng một mình rời khỏi.

Chờ người thừa kế Mộ phủ Mộ Khinh Ca tiễn xong khách khứa mới phát hiện, Hiền vương Tần Cẩm Thần cư nhiên còn chưa rời đi.

“Có việc?” Mộ Khinh Ca nhíu mày hỏi.

Ánh mắt Tần Cẩm Thần bình tĩnh hỏi: “Vì sao lựa chọn hán?”

Mộ Khinh Ca câu môi hỏi lại: “Lựa chọn ai?”

“Duệ vương. Vì sao lựa chọn hợp tác cùng hán?” Tần Cẩm Thần bình tĩnh hỏi. Trong giọng nói nghe không ra nửa phần tâm tư hán.

Nhưng Mộ Khinh Ca ngoài ý muốn hiểu được.

Hắn tựa hồ trách cứ mình làm bạn cùng sói, đem bản thân hoặc là toàn bộ Mộ gia kéo vào vòng xoáy.

Vốn không muốn giải thích nhiều, nhưng nghĩ người trước mắt với mình không có ý gì xấu, liền nói: “Muốn diệt vong, trước phải làm cho điên cuồng. Ta rất muốn thấy bộ dáng hán chỉ cách nguyện vọng mình có một bước liền rơi xuống địa ngục. Trò chơi này, Mộ gia chạy không thoát.” Nàng không quên, Mộ Khinh Ca chân chính chết như thế nào. Không quên Tần Cẩm Hạo nhiều lần âm thầm quật giổ thêm củi, thậm chí âm thầm phái người lấy tính mạng nàng. Càng không quên hán nhiều lần tính kế Mộ phủ.

Kẻ có can đảm khiêu khích nàng, phải làm tốt chuẩn bị chết không có chỗ chôn.

Người nếu phạm nàng, trăm thảo trừ căn!

Là chuẩn tắc hai đời làm người của nàng.

Ánh mắt Tần Cẩm Thần chợt loé, mở miệng nói: “Ngươi ngược lại có thù tất báo.”

“Quá khen. Ta cho tới bây giờ không phải là người tốt gì.” Mộ Khinh Ca thản nhiên tiếp nhận câu đánh giá này.

“Ngươi đã nghĩ qua, vị quân tương lai của Tần quốc nên thuộc về người nào?” Tần Cẩm Thần lại hỏi.

Mộ Khinh Ca lui về sau hai bước, ánh mắt đánh giá trên người hắn vài cái, nửa nói giỡn: “Ta cảm thấy ngươi không tồi.” Dứt lời, nàng liền xoay người rời đi.

“Ta?” Tần Cẩm Thần ni non một tiếng, ngưng lấy bóng lưng Mộ Khinh Ca. Đột nhiên, hắn dồn dập ho vài cái. Lúc sau hơi thở thông thuận, mới nói: “Ta sẽ không ngồi lên vị trí kia. Không được, cũng không muốn.”

...

Bạch Tịch Nguyệt bị Tần Cẩm Hạo mang đi, Mộ Khinh Ca không để ý đến.

Bởi vì nàng biết rõ không được nàng cho phép, Tần Cẩm Hạo sẽ không động đến nàng ta.

Mà giờ này, nàng không định tính toán Bạch Tịch Nguyệt.

Tối nay, là đêm nàng làm nam tử thành niên. Thông thường trong quan lễ, nam tử trong phủ khác đã sớm tìm một nha hoàn nhất đẳng nâng phòng, là nghi thức cuối cùng trở thành nam tử trưởng thành. Về sau cũng chính là thiếp thất của nam tử.

Thế nhưng chuyện Mộ Khinh Ca là nữ tử, Mộ Hùng và Mộ Liên Dung cũng biết. Vì vậy không ai đi chuẩn bị khâu này, những người khác trong phủ không biết rõ sẽ suy đoán là Hoa Nguyệt hoặc Áu Hà.

Thậm chí vì việc này bắt đầu sôi nổi đánh cược.

Đem chuyện Bạch Tịch Nguyệt ban ngày bỏ quên một bên.

Trong Tri Vãn uyển, Mộ Khinh Ca ngồi trong phòng nhìn hai nha đầu đang che miệng cười, có chút đau đầu nói: “Bọn họ ở bên ngoài đem các ngươi làm tiền đặt cược, các ngươi còn vui vẻ như vậy. Danh dự không muốn sao?”

Hoa Nguyệt lay động vòng eo đi tới, như rắn nước treo trên người Mộ Khinh Ca, mị nhãn như tơ nói: “Tiểu tước gia, bọn nô tỳ vốn là người của ngài, danh dự cũng là ngài. Tối nay, không bằng để cho Hoa Nguyệt hầu hạ ngài đi.”

“Nhìn bộ dáng động chân động tay của ngươi này, ta thấy tối nay vẫn là để ta hầu hạ Tiểu tước gia đi ngủ. Ta đã cược một trăm lượng vào tên ta. Vì để cho nô tỳ không tổn thất bạc vạt và tích góp, Tiểu tước gia ngài thành toàn cho ta đi.” Áu Hà cũng cười khanh khách đi tới, cuốn lấy cánh tay bên kia của Mộ Khinh Ca.

“A! Ngươi đặt cược cho mình rồi hả? Ta cũng đặt cược cho mình, vậy làm sao bây giờ?” Hoa Nguyệt lập tức nhăn mày lại, càng thêm kiều mị mê người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Xoay ngược vở tuồng, tối nay ta giúp nàng cập kê (6)

Edit: Diệp Lư Nhiên

“Muội muội tốt, để cho tỷ tỷ thắng. Cùng lắm thì ngươi thua tiền, ta bồi thường cho ngươi.” Áu Hà khuyên nhủ.

“Không được không được.” Hoa Nguyệt lắc đầu: “Ta hướng mặt khác tỷ muội bảo đảm, Tiểu tước gia tối nay nhất định sẽ chọn ta.”

“Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn tỷ tỷ thua tiền, còn bị đám hán tử thô cưỡi nhạo sao?” Áu Hà rũ mắt chực khóc.

Hai nàng nói làm huyết thái dương của Mộ Khinh Ca nhảy lên.

Đột nhiên hai tay nàng vươn ra, nắm lấy eo thon hai nàng. Đem hai người ôm vào trong ngực, tà tứ cười nói: “Đừng cãi cọ. Nếu các người đều hy vọng bồi tiểu tước gia, tối nay chúng ta liền song phi.”

“Song phi là cái gì?” Hoa Nguyệt tò mò hỏi.

Mộ Khinh Ca cười xấu xa, ghé sát bên tai nàng khẽ nói: “Đúng vậy, đêm nay các ngươi đều đừng đi, lưu lại hầu hạ gia. Giường lớn như vậy, đủ ba người chúng ta lẫn lộn.”

Lời này vừa nói, lập tức làm mặt hai nàng đỏ bừng như táo chín.

Biết rõ nàng chỉ là ăn nói bậy bạ, nhưng vẫn nhin không được tâm hoảng ý loạn.

Đặc biệt là khoảng cách gần như vậy, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ khó phân nam nữ của Mộ Khinh Ca, ánh mắt các nàng càng lộ ra mê lỵ.

Đột nhiên hai nàng gục đầu, mất đi ý thức. Mềm nhũn trong ngực Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhướng mày ngược mắt lên, trong phòng đã nhiều thêm một người.

Đem hai nàng vững vàng thả trên giường, Mộ Khinh Ca mới vuốt lại nếp uốn trên xiêm y. Đứng lên, đối với người vừa xuất hiện kia nói: “Ngươi thật đúng là thích không mời mà đến.”

Tư Mạch cười nhạt một tiếng, dung nhan khuynh thành lập tức tản mát ra hơi thở nhiếp hồn đoạt phách.

Hắn không để ý đến giọng nói không chào đón của Mộ Khinh Ca, mà đi lên phía trước hai bước. Nâng tay phải của mình lên, mở bàn tay ra: “Cho ngươi.”

“Cái gì?” Mộ Khinh Ca cúi đầu nhìn qua. Chỉ thấy trong tay Tư Mạch có một cây trầm huyết ngọc. Mặt trên tỉ mỉ điêu khắc hoa nàng chưa từng thấy qua. Đoá hoa kiều diễm yếu dã, đường cong điêu khắc tùy ý lại tả thực.

Khí chất cây trầm này, rất giống với nàng.

“Thích chứ?” Tư Mạch hỏi.

Mộ Khinh Ca cầm lấy cây trầm huyết ngọc trong tay hắn, cẩn thận đánh giá một chút. Trong cây trầm dường như thật sự có máu tươi lưu chuyển, lại dường như là dung nham.

“Cho ta cái này làm gì? Nếu muốn tặng lễ, còn không bằng đưa ta một ít Thiên giai chiến kỹ, linh hoa linh quả cho thực tế.” Mộ Khinh Ca ném cây trầm vào tay Tư Mạch.

“Không thích?” Tư Mạch hơi hơi nhướn mày. Lòng bàn tay hắn chậm rãi ma xát cây trầm, nói: “Nếu không thích, ngày khác ta lại làm lại đưa cho ngươi. Nhưng hôm nay ngươi phải nhận lấy cây trầm này.”

“Đây là ngươi tự tay điêu khắc?” Mộ Khinh Ca có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn. Nàng có chút không hiểu, người nào đó có phải quá rảnh hay không, tự nhiên đi làm cây trầm.

Còn có, vì sao nàng phải nhận lấy?

Tư Mạch không trả lời vấn đề của nàng, mà đối với nàng nói: “Nếu ngươi khôi phục thân nữ tử, hai năm trước liền hắn là lễ cập kê. Nên đeo trầm, mà không phải quan (mũ).”

Mộ Khinh Ca mở to mắt nhìn hắn.

Nàng hoàn toàn quên mất cập kê, thậm chí người nhà nàng cũng không bí mật chuẩn bị cho nàng cây trầm. Tuy rằng nàng không quan tâm những thứ này, nhưng nhìn yêu quái tiền sinh làm như vậy, trong lòng lại có cảm động là chuyện gì xảy ra?

“Tối nay, ta giúp nàng cập kê.” Tư Mạch, đưa tay giữ lấy đỉnh đầu Mộ Khinh Ca. Đem cây trầm huyết ngọc cắm vào sợi tóc đen.

Làm xong, hắn lui ra sau hai bước thường thức kiệt tác của mình, vừa lòng gật đầu: “Cực kỳ đẹp.” Nói, không biết là nói cây trầm hay là người.

Mộ Khinh Ca từ trong hoảng hốt tỉnh lại, đối mặt con mắt đào hoa mỉm cười của Tư Mạch. Nàng theo bản năng muốn giơ tay gỡ cây trầm xuống, lại bởi vì người nào đó uy hiếp mà dừng lại động tác.

“Nếu nàng đeo nó, ngày khác ta lại đưa nàng mấy quyển Thiên giai chiến kỹ cho Long Nha Vệ nàng tu luyện, linh hoa linh quả càng không ít.”

Khoé miệng Mộ Khinh Ca co lại, khuất phục.

Thấy mỹ nữ rốt cuộc từ bỏ phản kháng, Tư Mạch lộ ra tươi cười thực hiện được. Hai mắt cười đến cong như trăng khuyết: “Tiểu Ca nhi thật ngoan!”

Sụp đổ!

“Ng ngoan! Ng ngoan cả nhà ngươi!” Mộ Khinh Ca nhin xuống xúc động muốn gỡ trầm, đối với người nào đó lạnh lẽo nói: “Đưa xong trầm rồi còn không đi?”

“Tiểu Ca nhi muốn nghỉ ngơi?” Tư Mạch nói chuyện, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua hai nàng trên giường.

“Nói nhảm. Hôm nay lẫn lộn một ngày, ta mệt mỏi.” Mộ Khinh Ca ngay cả sắc mặt tốt cũng không cho.

Tựa hồ tối nay Tư Mạch xâm nhập, đã kích thích tới thần kinh phản kháng của nàng. Hoàn toàn không ‘ôn nhu’ như Duệ thành đêm hôm đó. Ừm, đối với Tư Mạch mà nói, thái độ kia đã là Mộ Khinh Ca ôn nhu.

Mộ Khinh Ca có gai, mới làm Tư Mạch thấy quen thuộc.

Hắn gật đầu nói: “Tốt, ta đây rời đi trước. Một số người không liên quan, ta giúp nàng mang đi.” Tiếng nói dứt, người biến mất.

Mộ Khinh Ca nhìn phía bên kia giường, nào còn thấy thân ảnh hai nàng đâu? Thậm chí ngay cả ga giường các nàng nằm qua đều bị kéo xuống mặt đất.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca co lại, nghiêng răng nói: “Biến thái thú!” Người có bệnh sạch sẽ, nhưng không phải ta có! Làm méo nào kéo ga giường của ta! Rống~

...

Một đêm qua đi, trong hoàng cung không truyền đến một chút tin tức liên quan đến Bạch Tịch Nguyệt hãm hại Mộ Hùng.

Chỉ là lúc Mộ Khinh Ca tỉnh dậy, trong đại sảnh nhìn thấy Mộ Hùng. Người sau nói cho nàng hôm nay phải vào cung tham gia yến hội. Chủ yếu chính là chuyện sứ đoàn Đồ quốc, đêm nay phải xác định người được chọn liên hôn.

Người được chọn liên hôn? Tàn quốc còn có công chúa thích hôn (thích hợp liên hôn) khác sao?

Trong lòng Mộ Khinh Ca cười lạnh, khinh thường hoàng thất Tàn đối trá. Hoàng đế Tàn Thương cũng chỉ có hai công chúa, ngoại trừ Trường Nhạc công chúa Tàn Diệc Dao thành niên, Vĩnh Hoan công chúa Tàn Diệc Liên còn hơn nửa năm mới cập kê. Mà Đồ quốc lúc này, là phải dẫn theo công chúa liên hôn cùng về.

Như vậy người có thể liên hôn, ngoại trừ Tàn Diệc Dao còn có thể là ai?

Huống chi trong lúc cùng Tàn Cẩn Hạo nói chuyện, hắn cũng để lộ ra hy vọng muội muội mình gả đi. Còn hỏi mình có ý kiến gì không.

Ý kiến? Nàng có thể có ý kiến gì? Nàng cũng không phải nam tử thật sự, có thể lấy vợ sinh con. Đã như vậy, sao phải đi nhúng tay vào chuyện Tàn Diệc Dao? Có khi vị thái tử Đồ quốc kia là chân mệnh thiên tử của nàng ấy đấy? Hơn nữa nếu Tàn Diệc Dao không muốn, chỉ sợ hôn sự này sẽ không thuận lợi vậy đi.

Trong ấn tượng Mộ Khinh Ca, Tàn Diệc Dao tuy không biết dùng thủ đoạn kịch liệt bố trí phản kháng, nhưng có phương thức của mình. Nếu nàng không cam nguyện, việc hôn sự này chỉ sợ chẳng qua là một cộc hôn nhân hiệp nghị hữu danh vô thực thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Bạch Tịch Nguyệt chết, kẻ tìm chết tới (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong đại lao Hình bộ, âm trầm khủng bố.

Cả toà đại lao chỉ có thể khiến người cảm thấy hơi lạnh thấu xương, còn có các loại mùi hỗn tạp trộn lẫn nhau.

Đó là một loại mùi hủ bại, tựa như nhìn thân thể chính mình thối rữa.

Bạch Tịch Nguyệt bị nhốt ở nơi này một đêm, không có bất kỳ ai để ý nàng ta. Người ả nhớ nhưng cũng chưa từng xuất hiện, tuyệt vọng đã lan khắp toàn thân. Lục Chi phản bội, Mộ gia không quan tâm, càng làm cho nàng ta bị cừu hận bao vây.

Tiếng bước chân từ hành lang truyền đến.

Đột nhiên khoá sắt trên cửa mở ra, lính canh ngục đẩy cửa vào: “A, nhìn qua xinh đẹp nữa nị, lại không ngờ tâm tư ngoan độc. Cự nhiên muốn hãm hại ân nhân của mình, còn là thần bảo hộ Tàn quốc chúng ta.”

Lời này, nói nàng ta?

Bạch Tịch Nguyệt phẫn nộ như sóng gió động trời, trong lòng ả gào thét: Các người biết cái gì? Mộ gia không phải ân nhân của ta, là cừu nhân của ta!

Nếu không phải do Mộ gia, ta há lại thành cô nhi lưu lạc sống nhờ?

Nhưng nàng ta không mở miệng được.

Bởi vì năng lực nói chuyện của ả trước khi bị đưa đến nơi này đã bị phong bế rồi. Không chỉ như thế, linh lực của ả cũng bị phong bế. Toàn thân căn bản không xuất ra được chút lực lượng.

Sợ nàng ta nói ra lời không nên nói sao? Thậm chí đào tẩu?

Bạch Tịch Nguyệt không cam lòng, chỉ có thể dùng hai mắt tràn đầy hận ý trừng hai gã lính canh ngục.

“Ô, rất có tính khí. Nếu không phải Duệ vương muốn xách ngươi đi, lão tử nhất định hảo hảo chỉnh đốn ngươi. Cho ngươi biết cái gì gọi là bồn phạt!” Một lính canh ngục khác đi tới vừa vận chống lại cặp mắt oán độc của Bạch Tịch Nguyệt, lập tức giương lên khoá sắt trong tay.

Điện hạ muốn gặp nàng ta! Điện hạ rút cuộc đã tới?

Tin tức này làm Bạch Tịch Nguyệt quên mất lính canh ngục vô lý, trong lòng dâng cao tâm tình vui mừng.

Thậm chí trong lòng nàng ta sinh ra áy náy khi trước đã hoài nghi Tần Cẩm Hạo.

Nàng không nên hoài nghi hần, nàng nên tin tưởng trong lòng hần có nàng. Hần làm như vậy, nhất định là có lý do của hần.

Không có bất kỳ phản kháng gì, Bạch Tịch Nguyệt liền vội vàng đi theo hai gã canh ngục ra khỏi đại lao.

Thậm chí bước tiến nàng ta còn vượt qua cả lính canh ngục.

Hai gã canh ngục đi sau lưng nàng ta. Thấy bộ dạng vội vàng của ả, không khỏi trào phúng.

“Thật là một con điếm, nghe thấy Duệ vương muốn gặp nàng ta, liền gấp không chờ nổi.”

“Nói không chừng nàng ta bỏ lên giường Duệ vương, còn có thể giữ được một mạng đấy?”

Trong mắt Bạch Tịch Nguyệt hiện lên sát ý, hận không thể giết chết hai kẻ phía sau. Nhưng nàng ta không có năng lực này, chuyện quan trọng nhất là đi gặp Tần Cẩm Hạo.

‘Chờ ta gặp điện hạ, sẽ nói hần lấy mạng chó các ngươi!’ Trong lòng âm thầm thề, Bạch Tịch Nguyệt đẩy nhanh bước chân.

...

Nhưng thực tế không như Bạch Tịch Nguyệt suy nghĩ, dễ dàng liền có thể thấy Tần Cẩm Hạo.

Bạch Tịch Nguyệt bị mang ra khỏi đại lao Hình bộ, lại tiến vào một gian mật thất hắc ám.

Nơi này thậm chí còn kém hơn đại lao Hình bộ.

“Thả ta ra ngoài! Các ngươi dám đối xử ta như thế, xem điện hạ trị tội các ngươi!” Bạch Tịch Nguyệt đứng trong mật thất, ngửa đầu hô lớn. Cởi bỏ cấm chế miệng lưỡi, rốt cuộc làm cho nàng ta có thể nói.

Nguồn sáng duy nhất trong phòng chính là cửa sổ trên đỉnh mật tường chỉ có đầu lâu trẻ con.

Ánh sáng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong mật thất, bao phủ Bạch Tịch Nguyệt trong đó.

Nàng kêu bởi vì nàng ta biết, ở bên kia cửa sổ nhất định có người.

Mà nàng ta đích xác không đoán sai.

Sau cửa sổ tối, đứng hai người.

Một người giáp nhẹ hồng bào, một người mặc bào huyền sắc.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca rõ ràng xuyên qua cửa sổ tối, khoé miệng mơ hồ câu lên nghiền ngẫm: “Duệ vương mời ta sang đây xem cái gì?”

Tần Cẩm Hạo chuyển mắt nhìn về phía nàng, một lần nữa đứng khoảng cách gần như vậy, tia chán ghét dưới đáy lòng hần tựa hồ giảm bớt không ít. Thậm chí không còn thấy nàng chán ghét như vậy.

Đã từng có tâm nhục nhã phải giết, phảng phất không còn kiên định nữa.

“Mời Khinh Ca tới, tự nhiên là muốn hỏi một chút ngươi định xử trí nàng thế nào.” Ngữ khí Tần Cẩm Hạo dường như người bị nhốt bên trong không phải

là nữ nhân quan hệ mật thiết với hắn, mà là một người qua đường không quen biết.

“Duệ vương bỏ được?” Mộ Khinh Ca tươi cười càng dữ dội hơn.

Tươi cười yêu dã như tằm độc, làm tâm trí hắn một hồi hoảng hốt, thốt ra: “So sánh với ngươi, đương nhiên bỏ được.”

Sâu trong con mắt cười của Mộ Khinh Ca, hiện lên một tia lạnh lẽo. Đôi môi đỏ lạnh lùng nói: “Duệ vương thật là đại khí.”

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo chợt loé, hiểu mình vừa rồi thất thố.

Nhưng hắn không che giấu cái gì, mà xoay chuyển lời nói: “Ta và ngươi nếu là chân thành hợp tác. Bốn vương nếu không xuất ra chút thành ý, thì nói làm sao.”

Vì vậy Bạch Tịch Nguyệt chính là thành ý hắn hai tay dâng lên?

Trong lòng Mộ Khinh Ca cười lạnh, lần nữa thấy rõ Tần Cẩm Hạo máu lạnh vô tình.

Bạch Tịch Nguyệt nghìn chọn vạn tuyển, thế mà chọn loại nam nhân này? Ánh mắt này, thật sự không dám khen ngợi.

Nhẹ gật đầu, Mộ Khinh Ca cười nói: “Nếu ta muốn nàng chết?” Nàng sẽ không nhân từ nương tay buông tha kẻ muốn đối phó Mộ gia.

“Vậy thì dễ dàng.” Tần Cẩm Hạo thoáng khoái đáp ứng. Căn bản không có nửa phần không muốn hay do dự.

Mộ Khinh Ca trêu tức chuyển mắt, đối hắn nói: “Nàng ta còn tâm tâm niệm niệm đến Duệ vương đấy.”

Tần Cẩm Hạo ngao ngễ nói: “Trên đời này, nữ tử ái mộ bốn vương nhiều vô kể, bốn vương há có thể đáp lại từng người? Nàng ta tâm tư ác độc muốn mưu hại Mộ gia, vốn là trừng phạt đúng tội. Cho dù Khinh Ca tha nàng một mạng, nàng cũng không trốn khỏi luật pháp Tần quốc.”

Bộ dáng hiên ngang凛冽, Mộ Khinh Ca thấy trong lòng chán ghét.

Chờ hắn nói xong, Mộ Khinh Ca cười tươi như hoa nói: “Vậy thì mời Duệ vương tự mình động thủ đi.”

Tần Cẩm Hạo sửng sốt, không nghĩ tới Mộ Khinh Ca đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy.

“Khinh Ca muốn bốn vương tự mình động thủ?” Tần Cẩm Hạo hướng nàng xác nhận lại.

Mộ Khinh Ca gật đầu, cảm khái nói: “Tịch Nguyệt muội muội ái mộ Duệ vương như thế. Chết trong tay Duệ vương, đối với nàng ta cũng là một kết cục tốt nhất đi.”

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo tối lại, như đang suy nghĩ lời nàng nói có mấy phần thật lòng.

Giây lát, hắn mới khẽ cười: “Được! Nếu Khinh Ca hy vọng như thế, bốn vương liền theo ngươi.” Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Mộ Khinh Ca thấy hắn rời đi, quay người đối với cửa sổ tối kia.

Cái bóng cửa sổ dừng trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, ám trầm. Duy nhất khiến người khó quên, chính là khoé miệng cong lên một đường như có như không.

“Tịch Nguyệt muội muội, còn có cái gì trừng phạt hơn khi bị chính người mình yêu giết chết? Ta, trước nay đều không phải người tốt gì. Xuống địa ngục, nhớ kỹ lễ vật ta tặng ngươi.”

“Trừng phạt một người, không nhất định là trừng phạt thân thể. Phá hủy hy vọng nàng ta, tra tấn tâm trí nàng ta, càng khiến cho người cả đời khó quên.” Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng nắm trong miệng, khoé miệng càng giương lên khi cửa mật thất mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Bạch Tịch Nguyệt chết, kẻ tìm chết tới (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Cửa mật thất bị mở ra, ánh sáng lập tức chiếu vào hơn phân nửa gian mật thất.

Bạch Tịch Nguyệt ngược mắt vừa thấy, người mình nhớ nhưng rốt cuộc xuất hiện ở cạnh cửa. Thân ảnh mảnh bảo huyền sắc, trước sau vẫn cao lớn. Đường nét ngũ quan thâm thúy, vẫn lạnh lùng cao quý như vậy. Khiến nàng muốn quên cũng không quên được.

“Điện hạ!” Một khắc Tần Cẩm Hạo xuất hiện kia, ủy khuất và hận ý trong lòng Bạch Tịch Nguyệt toàn bộ tiêu tán. Trong lòng đầy bụng không muốn xa rời, khiến nàng ta liều lĩnh nhào vào ngực người nàng luôn nhớ nhưng.

Hai tay chăm chú ôm eo Tần Cẩm Hạo, mặt nàng dán trên lồng ngực hắn. Cảm thụ độ nóng và tim đập của hắn, hạnh phúc nhắm hai mắt lại: “Điện hạ, ngài rốt cuộc đã tới. Tịch Nguyệt biết, điện hạ sẽ không bỏ rơi Tịch Nguyệt không để ý tới.”

Không chất vấn Tần Cẩm Hạo đột nhiên thay đổi chủ ý, không trách tội hắn đem mình nhốt vào đại lao.

Một khắc nam nhân này xuất hiện, nàng đã biết rõ. Chỉ cần có thể cùng người này bên nhau, làm cái gì nàng cũng đều cam tâm tình nguyện, chẳng sợ sau lưng người thiên hạ thoải mái.

Ả sa vào trong ảo tưởng của mình, lại không chú ý tới Tần Cẩm Hạo căn bản không còn ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, đáp lại thân cận của ả.

“Điện hạ, Tịch Nguyệt sợ quá.” Cánh tay lần nữa ôm chặt, Bạch Tịch Nguyệt hận không thể đem mình khảm nhập vào cơ thể Tần Cẩm Hạo.

“Rất nhanh, ngươi sẽ không sợ.” Rốt cuộc, Tần Cẩm Hạo mở miệng.

Bạch Tịch Nguyệt rúc vào lồng ngực hắn, ngọt ngào cười nói: “Có điện hạ ở đây, Tịch Nguyệt đương nhiên sẽ không sợ hãi.”

“Tịch Nguyệt, bốn vương muốn đưa ngươi đi một chỗ.” Tần Cẩm Hạo lần thứ hai mở miệng.

Phải rời đi?

Mang theo nghi hoặc, Bạch Tịch Nguyệt ngẩng đầu khỏi cái ôm áp không muốn xa rời. Ngửa đầu nhìn lên nam nhân cao lớn.

“Điện hạ muốn đưa Tịch Nguyệt đi đâu?” Sau đó, ả lại lộ ra bộ dáng bùng tình đại ngộ. Thiên giải nhân ý nói: “Thân phận bây giờ của Tịch Nguyệt tự nhiên không có cách lưu lại Lạc Đô. Điện hạ là muốn đưa ta ra ngoài sao? Không quan hệ, chỉ cần không ảnh hưởng đến nghiệp lớn của điện hạ. Điện hạ lúc rảnh nhớ kỹ tới xem Tịch Nguyệt là được rồi.”

Thấy ả hiểu lầm, ánh mắt Tần Cẩm Hạo loé loé, cũng không giải thích. Hắn chậm rãi nâng tay lên, khẽ vuốt ve cằm cổ trắng nõn xinh đẹp của ả. Ma sát qua lại, làm làn da nàng ta trở nên phấn hồng mê người.

“Điện hạ!” Tịch Nguyệt then thùng rũ rứt. Dù là không trang điểm, cũng lộ ra kiều mị vô cùng.

Nhưng lúc này Tần Cẩm Hạo không có nửa phần động tĩnh. Hắn chậm rãi tăng thêm lực đạo trong tay, thanh âm lãnh khốc vô cùng: “Tịch Nguyệt, vì sao ngươi chưa bao giờ nói qua bốn vương, ngươi là hoàng cảnh?”

“Ta... Vương gia người nghe ta giải... Ách...” Bạch Tịch Nguyệt cuống quýt muốn giải thích, lại phát hiện cổ họng mình bị xiết chặt. Nói không ra lời.

Hai con ngươi ả khiếp sợ nhìn Tần Cẩm Hạo, đáy mắt kinh ngạc mà bối rối phản chiếu khuôn mặt tuấn tú không biểu tình.

Tần Cẩm Hạo chậm rãi lắc đầu: “Bốn vương không cần giải thích của ngươi. Bốn vương chỉ biết, ngươi không tín nhiệm bốn vương, phòng bị bốn vương.”

‘Không phải! Không phải! Ta chỉ là không có cơ hội nói!’ Tịch Nguyệt dốc sức liều mạng giãy giụa, muốn giải thích. Nhưng một câu đều nói không nên lời.

Đôi tay ả muốn kéo xuống bàn tay to trên cổ, nhưng vì linh lực bị phong lại mà không hề có tác dụng.

Chỉ chốc lát, mặt ả liền nghẹn đến đỏ bừng. Ý thức cũng càng ngày càng mờ nhạt.

Tần Cẩm Hạo đem ả hơi nhấc lên, ả chỉ đành dùng mũi chân liều mạng chạm đất. Muốn chống đỡ thân thể của mình, giãy giụa cơ hội thở dốc một ngụm.

“Ngươi như vậy thật làm cho bốn vương thất vọng. Nếu không tín nhiệm bốn vương, ngươi tội gì tới trêu chọc bốn vương? Ngươi biết, bốn vương ghét nhất chính là phản bội. Ngươi làm như vậy, có khác gì phản bội?” Tần Cẩm Hạo lãnh khốc nói.

‘Có khác! Đương nhiên là có khác! Ta toàn tâm toàn ý yêu chàng, sẽ không làm thương tổn chàng!’ Nước mắt Bạch Tịch Nguyệt từ hốc mắt chảy ra. Ánh mắt nàng nhìn Tần Cẩm Hạo mang theo cầu xin, mang theo giải thích, mang theo ủy khuất, mang theo thống khổ...

Đáng tiếc lại không thể dă động tới Tần Cẩm Hạo.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca xuyên qua cửa sổ tối nhìn thấy một màn này. Lời Tần Cẩm Hạo, khiến tươi cười nàng tràn ngập mỉa mai.

Giết người, cũng phải đem bản thân đặt trên đạo nghĩa. Đây hết tội cho một nữ tử, thật đúng là ‘có đảm đương’!

‘Bạch Tịch Nguyệt, trước khi ngươi chết nhìn rõ ràng bộ mặt thật của nam nhân này. Kiếp sau nhớ kỹ mở to mắt nhìn ngươi. Không cần quá cảm kích ta, ta chỉ ngày hành một thiện thôi.’ Trong lòng Mộ Khinh Ca nhàn nhạt nói. Thần sắc trong mắt lười biếng vô cùng.

“Nếu phản bội bốn vương, như vậy hôm nay bốn vương chỉ có thể tiễn ngươi lên đường. Không nên trách bốn vương, là ngươi nên xin lỗi bốn vương.” Bàn tay Tần Cẩm Hạo đột nhiên thu lực.

Răng rắc!

Thanh âm xương vỡ vang lên trong mật thất.

Đồng tử Bạch Tịch Nguyệt ngoại trừ khiếp sợ, còn có hận ý và hối hận.

Cuối cùng một giọt nước mắt hơi lay dính máu mà hồng nhạt chảy xuống, theo gương mặt nhỏ trên mu bàn tay Tần Cẩm Hạo.

Hắn chán ghét buông lỏng tay, mặc cho thi thể Bạch Tịch Nguyệt vô lực ngã xuống đất. Dùng sức phẩy nước mắt khỏi bàn tay mình, hắn hờ hững phân phó: “Người tới, đem thi thể nữ nhân này kéo tới dã ngoại cho thú ăn.”

Thị vệ lập tức kéo chân Bạch Tịch Nguyệt rời khỏi mật thất.

Tần Cẩm Hạo sau khi rời khỏi, trước tiên đi rửa tay, lại thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, mới đi gặp Mộ Khinh Ca.

Khi hắn lần nữa nhìn thấy nàng, người sau nghiêng chân, rũ mắt uống trà.

Khói toả từ chén trà, phụ trợ khuôn mặt tinh xảo khó phân nam nữ của nàng thêm xa hoa lộng lẫy, khiến người khó dời đi tầm mắt.

Một khắc kia, Tần Cẩm Hạo cảm thấy ngực như bị giáng một đòn mạnh. Một thanh âm vang lên: Nếu người này là nữ nhi thì thật tốt. Ta sẽ không từ thủ đoạn đem nàng ôm vào trong ngực, ngày đêm triền miên!

Mộ Khinh Ca đã sớm biết Tần Cẩm Hạo vào, lại phát hiện hắn đột nhiên đứng bất động.

Vừa nhấc mắt, liền thấy được bộ dạng hắn ngẩn ngơ.

Lạnh lùng trong mắt, nàng thả nhẹ nắp chén vào chén trà. Cái nắp va phải viền chén phát ra tiếng vang, đánh thức hồn vía Tần Cẩm Hạo.

Tần Cẩm Hạo hoàn hồn, chống lại cơn mắt thâm lạnh của Mộ Khinh Ca. Mạnh mẽ ra vẻ tươi cười đi tới: “Bạch Tịch Nguyệt đã chết, Khinh Ca có vừa lòng?”

Mộ Khinh Ca cười đến nghiêng ngả, buông chén trà trong tay xuống: “Người chết nợ hết, người này không có nửa điểm can hệ đến ta.”

“Khinh Ca ngược lại ân oán rõ ràng, điểm này bốn vương rất thưởng thức.” Tần Cẩm Hạo gật đầu nói.

Mộ Khinh Ca đột nhiên đứng dậy nói: “Nếu chuyện đã xong, ta cũng nên cáo từ.”

“Khoan đã.” Không biết sao, Tần Cẩm Hạo không hy vọng Mộ Khinh Ca rời đi nhanh như vậy. Hắn lên tiếng ngăn cản, Mộ Khinh Ca quay người lại, trong mắt mang theo dò hỏi. Lúng túng, hắn chỉ đành phải nói: “Nếu chuyện Bạch Tịch Nguyệt đã chấm dứt, vậy chúng ta có phải nên nói chút chuyện hợp tác tiến hành thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Bạch Tịch Nguyệt chết, kẻ tìm chết tới (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca câu môi cười nhạt: “Những việc này, Duệ vương cần gì hỏi ta? Đây chính là chuyện của đám mưu sĩ đấy.”

“Bốn vương cũng muốn nghe xem ý kiến của ngươi.” Tần Cẩm Hạo căng da đầu nói.

Mộ Khinh Ca cười, đi lên trước hai bước nhìn Tần Cẩm Hạo nói: “Duệ vương không phải đã khiến Thái tử và bệ hạ sinh hiềm khích sao? Sao không thêm một mối lửa, để Thái tử cho rằng bệ hạ muốn phế thái tử, buộc hắn chó cùng rứt giậu? Đến lúc đó, Duệ vương mang theo Mộ gia quân tiến cung can vương, cứu bệ hạ khỏi nước sôi lửa bỏng. Thiên hạ này, còn ai có thể tranh đoạt cùng ngươi?”

Ánh mắt Tần Cẩm Hạo sáng ngời, Mộ Khinh Ca nói làm cho đã tâm hắn rục rịch.

Hắn vốn chỉ tùy ý tìm cái cơ khiến Mộ Khinh Ca lưu lại, không nghĩ nàng cư nhiên có thể nói ra kế sách. Lập tức, hắn lộ ra nụ cười thật lòng: “Khinh Ca quả nhiên tài trí nhanh nhẹn, có đại tài bày mưu lập kế. Trước kia quả là giấu diếm.”

Vốn tưởng rằng còn phải cùng Thái tử quần nhau một đoạn thời gian, đợi khi phụ hoàng hết kiên nhẫn liền thay vị trí Thái tử. Lại không nghĩ, phương pháp xử lý của Mộ Khinh Ca càng đơn giản hiệu quả hơn.

Nếu thao tác thích đáng, nói không chừng hắn có thể bỏ qua vị trí Thái tử, trở thành tân hoàng Tần quốc.

Tương tự như vậy, Tần Cẩn Hạo càng hưng phấn lên.

Không còn ý nghĩ tiếp tục giữ Mộ Khinh Ca lưu lại, hắn cần nhanh đi tìm mưu sĩ của hắn. Hoàn thiện kế sách Mộ Khinh Ca, sau đó thực thi.

Nhìn bóng dáng Tần Cẩn Hạo vội vàng rời đi, trong mắt Mộ Khinh Ca hiện lên lãnh mang. Khoé miệng chợt lộ qua tia cười lạnh.

Đến khi nhìn không thấy thân ảnh Tần Cẩn Hạo, nàng cũng đi ra khỏi Duệ vương phủ.

...

Sau khi rời khỏi Duệ Vương phủ, Mộ Khinh Ca liền cười hắc hiểm đi tới Hoàng cung.

Phía sau nàng chính là Mặc Dương dẫn theo một tổ Long Nha Vệ.

Hai mươi mấy người cười linh thú diễm mã, thông thả đi trên đường cái Lạc Đô. Không nhiều loạn dân, lại vẫn làm bá tánh nhường đường để bọn họ đi.

Sắp đến cửa cung, một chiếc xe ngựa hoa lệ chặn đường đi.

Cỗ xe ngựa kia, Mộ Khinh Ca ngược lại không xa lạ gì.

Ánh mắt loé loé, nàng nhắc dây cương kéo hắc hiểm dừng lại. Nhưng cũng không xuống ngựa.

Nàng dừng lại, đám người Mặc Dương cũng ngừng lại.

Trên đường phố to rộng, song phương cứ như vậy giằng co. Ai cũng không mở miệng trước.

Cung nữ đứng cạnh xe ngựa nhích tới gần cửa xe một chút, sau đó liền hướng phía Mộ Khinh Ca đi tới.

Tới trước hắc hiểm, nàng có chút e ngại nhìn thoáng qua. Mới đối với Mộ Khinh Ca cúi người nói: “Tiểu tước gia, công chúa chúng ta hy vọng có thể một mình cùng ngài nói vài câu. Sẽ không trì hoãn quá nhiều thời gian của ngài.”

Mộ Khinh Ca rũ mắt nhìn về phía nàng. Nghĩ nghĩ, mới gật đầu nói: “Được.”

Cung nữ tuân lệnh trở về, chẳng mấy chốc xe ngựa liền chậm rãi lái tới phía trước.

Mộ Khinh Ca giục ngựa, đi tới gần xe ngựa.

Chờ hai bên đều tiến cùng một chỗ, cung nữ và thị vệ bên xe ngựa đều tự động tản đi bốn phía. Mộ Khinh Ca giờ tay, Mặc Dương cũng mang theo Long Nha Vệ thối lui đến nơi xa. Hai bên nhân mã đều cảnh giác động tĩnh bốn phía, phòng ngừa có kẻ xâm nhập.

Rất nhanh xung quanh Mộ Khinh Ca và xe ngựa, liền không có bóng người.

Nhưng nàng vẫn không có xuống ngựa, mà cười hắc hiểm đi tới bên ngoài xe ngựa.

Trong xe ngựa, thương cảm nhân nhật loé qua mắt Tần Diệc Dao. Thùng xe bao vây lấy nàng, cách trở tầm mắt bọn họ lẫn nhau. Cũng triệt để ngăn cách bọn họ.

“Ngươi chán ghét ta?” Nàng nhẹ giọng mở miệng.

Thanh âm thanh lãnh trong trí nhớ truyền đến, Mộ Khinh Ca lạnh nhạt đáp: “Không phải.”

“Nếu như thế, vì sao phải hủy bỏ hôn ước?” Tần Diệc Dao lần đầu tiên hỏi nàng.

Mộ Khinh Ca từng nghĩ, lấy tính tình cao ngạo của Tần Diệc Dao, có lẽ cả đời sẽ không hỏi tới vấn đề này. Thậm chí cả hai sẽ trở thành người dưng.

Mà bây giờ so với dự đoán của nàng có chút lệch hướng.

“Ta không phải lương xúng của ngươi.” Giây lát, Mộ Khinh Ca mới mở miệng nói.

‘Người không phải ta, sao biết lòng ta?’ Tần Diệc Dao rất muốn lớn tiếng hô lên. Nhưng cuối cùng vẫn bị nàng nuốt xuống.

Trầm mặc, bao vây hai người.

Lúc sau, Tần Diệc Dao bình phục tâm tình, mới nói: “Cũng tốt. Khi trước cuộc hôn nhân này cũng là Hoàng tử mẫu dắc hết sức thúc đẩy.”

“Vây, chúc người hạnh phúc.” Một lúc lâu, Mộ Khinh Ca cũng chỉ nghẹn ra được câu này.

Ánh mắt Tần Diệc Dao nhanh chóng bị hơi nước bao bọc, nàng cắn chặt răng mới nhìn xuống xúc động rơi lệ.

Nàng nắm chặt sam y mình, hỏi: “Người có biết mục đích sứ đoàn Đồ quốc tới đây?”

Mộ Khinh Ca rũ mắt: “Nghe gia gia nói qua.”

‘Quả nhiên hẳn biết. Lại chưa từng nghĩ đến tới tìm nàng.’

Tần Diệc Dao nói không rõ cảm giác trong lòng là thế nào, chỉ có chút buồn bã mắt mắt nói: “Bọn họ vì Thái tử bọn họ cầu hôn công chúa Tần quốc. Cũng hứa hẹn, một khi hôn nhân kết thành, Đồ quốc và Tần quốc ngừng chiến năm mươi năm. Dùng một công chúa đổi lấy dân chúng thái bình năm mươi năm. Khoản giao dịch này có hời, đúng không?”

Giống như hỏi thăm, làm Mộ Khinh Ca trầm mặc không phản bác được.

Nàng khinh thường dùng nữ nhân đổi lấy hoà bình, nhưng có thể nói cái gì? Khiến cho Tần Diệc Dao lớn mặt cự tuyệt? Sau đó thì sao? Nàng phải chịu trách nhiệm cùng Tần Diệc Dao tình cảm bên nhau sao?

“Tần quốc, công chúa thích hợp chỉ có một mình ta. So với Vĩnh Hoan, có lẽ ta đi sẽ càng thích hợp.” Tần Diệc Dao lại nói.

Trong lòng Mộ Khinh Ca âm thầm gật đầu, thừa nhận Tần Diệc Dao nói đúng.

Nếu nhất định phải liên hôn, nàng là người thích hợp nhất được chọn. Tướng mạo tài tình, tính tình, đều rất xuất sắc.

Mộ Khinh Ca trầm mặc, làm tâm Tần Diệc Dao như rơi xuống đáy cốc. Nàng nói: “Yến hội tối nay, phụ hoàng sẽ xác định chuyện này.”

Mộ Khinh Ca nâng mắt, hỏi: “Người tìm ta, là vì cái gì?” Nếu Tần Diệc Dao không muốn gả. Tốt lắm, nàng (Mộ Khinh Ca) sẽ giúp nàng (Tần Diệc Dao) rời khỏi nơi này, rời khỏi Hoàng thành tràn ngập lợi dụng này.

Những lời này làm Tần Diệc Dao trầm mặc xuống.

Tại lúc Mộ Khinh Ca chờ đợi, nàng rút cuộc mở miệng: “Ta chỉ muốn hỏi, người có nguyện dẫn ta đi? Vô luận đi đâu, chỉ có hai người chúng ta.”

Những lời này dường như đã dùng hết dũng khí cả đời nàng.

Nàng thấp thỏm chờ đợi Mộ Khinh Ca trả lời.

Mộ Khinh Ca trầm mặc như trước. Nàng nghe hiểu rồi. Đối với Tần Diệc Dao, thứ nàng ấy muốn không phải là tự do, mà là nàng. Nhưng cố tình, nàng không cho được.

Sự trầm mặc của nàng, làm hy vọng trong mắt Tần Diệc Dao dần dần dập tắt: “Ta đã biết, người đi đi.” Vội vàng ra lệnh trực khách, nàng không muốn để Mộ Khinh Ca thấy một mặt chật vật của mình.

Mộ Khinh Ca há miệng, lại không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng chỉ có thể phun ra hai chữ ‘Bảo trọng’, giục ngựa rời đi.

Sau khi Mộ Khinh Ca rời khỏi, Tần Diệc Dao cắn chặt môi dưới đã chảy máu.

Nàng đem máu nuốt xuống, lau nhẹ vệt nước mắt trên gương mặt. Gọi về thị vệ và cung nữ của mình, cùng Mộ Khinh Ca đi phương hướng khác tiến vào Hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Bạch Tịch Nguyệt chết, kẻ tìm chết tới (4)

‘Xem ra sau này phải chú ý chừng mực giữa nam nữ rồi.’ Mộ Khinh Ca đau đầu vuốt mi tâm, trong lòng thờ dài.

Nàng cẩn thận nhớ lại mỗi một màn kết giao với Tần Diệc Dao, nhưng không nhớ mình đã làm cái gì, làm cho vị công chúa lãnh tình thích mình. Thậm chí thời điểm nàng phát hiện manh mối, liền kịp thời xử lý hôn ước, chặt đứt quan hệ hai người.

Lại không nghĩ, nàng (Tần Diệc Dao) vẫn không quên.

Tự mình kiểm điểm, Mộ Khinh Ca đi tới cửa lớn Hoàng cung.

Xuống ngựa, nàng chỉ mang theo một người Mặc Dương vào cung. Long Nha Vệ mang theo thì chờ ở ngoài cung.

Hai người đi theo tiểu thái giám dẫn đường, ở trong cung đi hồi lâu, mới được dẫn vào trong đại điện.

Yến hội đêm nay cử hành trong đại điện này.

Mộ Khinh Ca nhìn lướt qua, phát hiện quy mô yến hội không bằng lúc tiếp đãi yêu quái tiên sinh. Nghĩ lại địa vị người nào đó ở Lâm Xuyên, nàng lại bình thường trở lại.

‘Quả nhiên chỉ cần đủ cường hân, đi đến đâu cũng đều được cung phụng.’

Mộ Khinh Ca bĩu môi, trong lòng oán thầm một câu.

Thời điểm nàng vào đại điện, bên trong đã tới không ít người. Thậm chí gia gia và cô cô cũng đã ngồi trên bàn tiệc Mộ gia.

Mộ Khinh Ca trực tiếp hướng tới ghế ngồi Mộ gia. Mới vừa ngồi xuống, Mộ Hùng liền sắc mặt không tốt nói: “Ca nhi, đêm nay con phải lưu tâm.”

Mộ Khinh Ca nhướng mày, thầm nghĩ trong lòng: Lại chuyện của nàng?

Thấy vẻ mặt nàng mờ mịt, Mộ Liên Dung nói: “Sứ giả đại biểu Đồ quốc là Man vương Hách Liên Bạt, hân và gia gia con cũng coi như là lão đối thủ. Chẳng qua chưa bao giờ thắng qua trong tay gia gia con một lần. Lần này nhìn thấy con, hẳn không lấy được chỗ tốt của gia gia con, chỉ sợ sẽ ra tay từ con. Còn có đừng quên, con và Trường Nhạc công chúa từng có hôn ước. Trước mắt hân đại diện cho Thái tử Đồ quốc tới cầu hôn, một khi Hoàng đế xác định liên hôn là Trường Nhạc công chúa, truyền ra ngoài, người trong thiên hạ liền biết là Thái tử Đồ quốc cưới nữ nhân Mộ phủ. Tiểu tước gia không cần. Chỉ sợ Hách Liên Bạt sẽ đem khẩu oán khí phát tiết trên người con.”

Mộ Khinh Ca nghe thấy mơ hồ không vui.

Cái gì là nữ nhân nàng không cần? Truyền đi như vậy, Tần Diệc Dao còn có danh dự gì? Nhưng miệng lưỡi thiên hạ, nàng vô lực ngăn cản.

Lời đồn, cho tới bây giờ đều là thanh đao giết người không thấy máu.

“Đương nhiên, Hoàng đế vì thanh danh sẽ nói con phẩm hạnh không đứng đắn, công chúa không thích cho nên lui hôn. Đồ quốc bên kia cũng sẽ không đi tuyên dương chuyện này. Bọn hân chỉ xả một ngụm ác khí mà thôi.” Mộ Liên Dung thấy thần sắc Mộ Khinh Ca không đúng, tranh thủ thời gian giải thích một phen.

Từ hôn, đích xác có tổn hại danh dự nữ tử.

Nhưng thân phận giới tính Mộ Khinh Ca vốn là lừa dối thiên hạ, sao có thể kéo thêm người vô tội khác? Nếu thật sự đem Trường Nhạc công chúa gả vào Mộ gia mới thật là chê cười, đối với nàng ấy rất không công bằng. Vì vậy, từ hôn là hành động bắt buộc. Nàng hiểu cách làm của Mộ Khinh Ca.

Chỉ là nàng không biết, lúc trước Mộ Khinh Ca căn bản không nghĩ nhiều như vậy. Càng không cảm thấy từ hôn có gì nghiêm trọng. Theo quan niệm của nàng, kết hôn đều có thể ly hôn, huống chi là từ hôn? Nàng xem nhẹ nơi này không phải thế giới nàng quen thuộc kia, quan niệm nam nữ cũng không có cởi mở.

“Khinh Ca, Khinh Ca?”

Mộ Liên Dung khẽ gọi, cắt đứt suy nghĩ của Mộ Khinh Ca.

Nàng nâng mắt lên, nhìn về phía cô cô.

Mộ Liên Dung quan tâm nói: “Con làm sao vậy? Cô cô gọi con vài tiếng cũng không có phản ứng.”

“Con không sao.” Mộ Khinh Ca lắc đầu.

Mộ Liên Dung thấy nàng như vậy, cho rằng nàng đang vì chuyện giải trừ hôn ước với Trường Nhạc công chúa. Liền an ủi nói: “Con đừng nghĩ quá nhiều. Ai biết có phải Thái tử Đồ quốc là duyên phận trời định với Trường Nhạc công chúa hay không?”

Mộ Khinh Ca kéo khoé miệng cười. Chuyện tới bây giờ, nàng còn có thể nói cái gì?

“Cô cô có một chuyện muốn hỏi con.” Sắc mặt Mộ Liên Dung đột nhiên ngưng trọng vài phần. Nàng nhìn về phía Mộ Khinh Ca, thần sắc phức tạp hỏi: “Ta đến Hình bộ đại lao hỏi qua, nói Duệ vương mang Bạch Tịch Nguyệt đi rồi. Nàng hiện giờ...”

“Chết rồi.” Biết cô cô mình muốn biết cái gì, Mộ Khinh Ca dứt khoát trả lời.

Đáp án trong dự liệu không làm cho Mộ Liên Dung ngoài ý muốn, chỉ là ánh mắt hơi tối.

Giấy lát nàng hướng Mộ Khinh Ca mở miệng, lời đến bên miệng nhưng không hỏi ra.

“Không phải con động thủ.” Mộ Khinh Ca nói.

Ánh mắt Mộ Liên Dung khẽ nhúc nhích, thờ dài, bắt lấy tay Mộ Khinh Ca dùng sức nhéo nhéo. Một ít cảm xúc trong lòng, đều tại cái nhéo này tan thành mây khói.

Thiếu nữ nàng nhìn từ nhỏ lớn lên kia, cuối cùng vẫn vì lựa chọn của bản thân mà bị diệt.

Mộ Hùng ở một bên, đem cuộc trò chuyện của hai người nghe vào trong tai. Ngoài thờ dài, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì.

Lần lượt, người được mời đến yến hội đã tới đông đủ.

Sứ đoàn Đồ quốc, cầm đầu là Man vương Hách Liên Bạt cùng Thái tử Tần Cẩn Tu đi xuống, tiến vào đại điện.

Đây là lần đầu tiên Mộ Khinh Ca nhìn thấy, bại tướng dưới tay gia gia trong miệng cô cô.

Chòm râu rậm rạp, hốc mắt thâm sâu, thân thể chắc khỏe, phong hào ‘Man vương’ này quả nhiên là đúng mức. Đi cùng hắn còn có những người khác trong sứ đoàn, bề ngoài bọn họ khác một chút với người Tần. Khung xương dày rộng, ngũ quan cũng thô kệch hơn.

Sứ đoàn Đồ quốc, ăn mặc đều là quần áo và trang sức Đồ quốc. Khác nhau rất lớn với Tần quốc.

Tần quốc ưa thích áo rộng từng bào phiêu dật, Đồ quốc lại tôn trọng cổ tay áo buộc chặt. Phía trên thêu đồ dạng tinh xảo thần bí, mang theo địa hình quốc gia.

Hách Liên Bạt đi vào đại điện, ánh mắt quét về phía chỗ ngồi Mộ phủ.

Nhưng Mộ Khinh Ca lại cảm thấy ánh mắt hắn rơi xuống không phải là gia gia, mà là nàng.

Mộ Khinh Ca rũ mắt không nói, bung chén trà lên trước mặt nhẹ nhấp một ngụm, coi như không phát hiện gì. Trong lòng thầm nghĩ: ‘Xem ra vẫn bị gia gia nói trúng rồi. Lão đầu này muốn tìm ta gây phiền toái.’

Ngước mắt, đáy mắt nàng hiện lên một tia lãnh mang. Bung chén trà, khoé miệng hiện ra một mặt cười như có như không.

Lúc Hách Liên Bạt thu hồi ánh mắt, Mộ Khinh Ca lại cảm nhận ánh mắt âm lãnh khác quét tới mình. Nàng nhìn lại, chỉ thấy Tần Cẩn Tu chuyển mắt nhìn sang bên.

Lập tức, tươi cười bên khoé miệng nàng càng rõ ràng.

Xem ra đêm nay, người nhớ thương nàng không chỉ có một người.

Tần Cẩn Tu dẫn theo Hách Liên Bạt đi tới bàn tiệc dành cho sứ đoàn ngồi xuống. Để tiện chiêu đãi, ghế Thái tử cũng được xếp bên cạnh. Mới vừa ngồi xuống, Tần Cẩn Tu liền mặt mang mỉm cười đối với Hách Liên Bạt nói: “Man vương, còn nhớ rõ ước định lúc trước của ta và người?”

“Nhớ rõ, sao lại không nhớ rõ?” Hách Liên Bạt mày rậm nhảy lên nói.

“Vậy tốt lắm. Nếu Man vương có thể tại yến hội lấy mạng Mộ Khinh Ca, không chỉ tẩy đi sỉ nhục của Thái tử quý quốc, cũng làm lấy đi nửa cái mạng của Mộ Hùng. Đối với bốn Thái tử, cũng là một ân tình. Ngày sau bốn Thái tử kế thừa đại thống, nếu Man vương có điều thỉnh cầu, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.” Tần Cẩn Tu rũ mắt cười nhạt. Người ngoài nhìn thấy, giống như là họ đang nói chuyện nhàn thoải.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Bạch Tịch Nguyệt chết, kẻ tìm chết tới (5)

Hách Liên Bạt cười nhạo: “Chỉ là một tiểu nhi mà thôi. Không biết sao các người lại kiêng kị hắn như vậy.”

Tần Cẩm Tu nhắc nhở: “Man vương không thể khinh thường. Mộ Khinh Ca trời sinh tính giáo hoạt, hơn nữa vận khí rất không tệ. Người cũng biết, hắn giết quốc cữu trên đường cũng không bị trừng phạt nửa điểm. Thân thể rõ ràng phế vật, lại đột nhiên có thể tu luyện, trở thành lực cảnh cao thủ. Hơn nữa hắn còn trở hết tài năng đạt được ưu ái của Thánh Vương bệ hạ Thánh Nguyên đế quốc...”

“Đợi một chút, người nói cái gì? Thánh Vương bệ hạ ưu ái hắn?” Hách Liên Bạt vốn tràn đầy tự tin lập tức chần chừ.

Thấy gã do dự, ánh mắt Tần Cẩm Tu hơi tối. Vợ nói: “Man vương không cần khẩn trương. Chỉ là chút nhạc đệm Thánh Vương bệ hạ đi ngang Tần quốc mà thôi, sau đó không thấy lão nhân gia ngài có liên hệ gì Mộ phủ. Chỉ sợ biết được Mộ Khinh Ca chỉ là khối gỗ mục, liền mất hứng thú.”

“Nhưng... Người nói hắn đột nhiên có thể tu luyện... Cái này có quan hệ với Thánh Vương bệ hạ hay không?” Hách Liên Bạt vẫn còn chút thấp thỏm do dự.

“Man vương sợ cái gì?” Tần Cẩm Tu nhú mày nói: “Chúng ta là tỷ thí công bằng, chưa từng dùng thủ đoạn dơ bẩn gì. Mộ Khinh Ca tài không bằng người, mất mạng tại chỗ. Có thể trách ai? Man vương ngẫm lại, Thánh Vương bệ hạ lão nhân gia ngài gặp bao nhiêu thiên chi kiêu tử, trải qua bao nhiêu chuyện đời? Sao lại để ý một Mộ Khinh Ca nho nhỏ? Chỉ sợ ta và người ở đây sợ hãi, ngài ấy sớm đã quên Mộ Khinh Ca.”

“Cái này...” Hách Liên Bạt từ từ bị Tần Cẩm Tu thuyết phục.

Thấy vậy, Tần Cẩm Tu thêm một mối lửa nữa: “Bản Thái tử cùng hắn không qua được. Đó là bởi vì hắn giết cậu ruột của ta, tóm lại chính là gia hận. Mà Mộ gia đối với Đồ quốc, đại biểu cho quốc thù. Nếu Man vương lần này có thể lấy tính mạng tôn nhi duy nhất của Mộ Hùng về nước, lập tức sẽ trở thành anh hùng trong cảm nhận trên dưới Đồ quốc, tăng thêm uy vọng.”

Ánh mắt Hách Liên Bạt chợt lóe, lời nói của Tần Cẩm Tu như độc dược trí mạng. Làm gã muốn ngừng mà không được, không thể không cường lại mê hoặc.

Cần nhắc một phen, gã cắn răng hạ quyết tâm nói: “Không tệ! Tất cả cứ dựa theo kế hoạch mà làm.”

“Man vương là chân nhân kiệt xuất.” Tần Cẩm Tu đạt được mục đích, không tiếc tán thưởng một câu.

Hai người hiểu ý cười, liền kết thúc cuộc nói chuyện, không kinh động bất kì ai.

Man vương Đồ quốc muốn đối phó mình thế nào, Mộ Khinh Ca không biết. Cho dù biết, cũng sẽ không để ý. Nàng nhìn lướt qua bốn phía đại điện. Hôm nay người tham dự yến hội cũng không nhiều, nhưng đều là nhân vật có mặt mũi Tần quốc.

Nhưng gia thế như Thiệu mập mạp, lại không được liệt vào danh sách mời.

Duyệt vương cũng tới.

Thân ảnh huyền sắc cao lớn, làm ánh mắt Mộ Khinh Ca chợt lóe.

Tựa hồ sau câu nói của nàng hồi chiêu, nam nhân này đều dâng trào ý chí chiến đấu nhất định phải được, cái loại ngạo nghễ thiên hạ đều trong tay ta này.

Ánh mắt từ Tần Cẩm Hạo dời ra, Mộ Khinh Ca vẫn chưa thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Tần Cẩm Thần không tham dự?

Là không được mời hay là từ chối?

Mộ Khinh Ca đang suy tư, đột nhiên có một thái giám tới gần. Thừa dịp rót rượu cho nàng, đem một cây ống trúc thật nhỏ ném trên y phục nàng.

Mộ Khinh Ca ngồi, ống trúc kia vừa vụn rơi trên cầm bào giữa hai chân nàng.

Nhưống mảy, Mộ Khinh Ca bất động thanh sắc đem ống trúc nắm vào lòng bàn tay. Dùng sức sờ, ống trúc vỡ vụn, lộ ra một trang giấy bên trong.

Mở giấy ra, nội dung bên trong làm hai con người Mộ Khinh Ca hípc lại.

Ống trúc, là Tần Cẩm Hạo phái người đưa tới.

Nội dung trong ống trúc, nói là Thái tử Tần Cẩm Tu và Man vương Đồ quốc cầu kết, muốn tại yến hội này lấy mạng nàng. Tốt nhất có thể lợi dụng chuyện này, gia tăng mâu thuẫn giữa Hoàng đế và Thái tử. Thúc đẩy tiến hành chuyện kế tiếp.

Yên lặng xem hết nội dung trang giấy, lòng bàn tay Mộ Khinh Ca vò giấy thành một cục. Trong lòng cười lạnh.

“Tần Cẩm Hạo chính là Tần Cẩm Hạo. Vô luận thế nào, hắn đều phải suy xét chuyện này có thể mang cho hắn ích lợi gì.”

Lại mở bàn tay ra, cục giấy kia đã hoá thành bột phấn màu trắng.

Nàng tùy ý đổ bột phấn trong tay vào lư hương bên cạnh, tất cả đều không khiến cho kẻ nào chú ý.

“Cung nghênh Hoàng đế bệ hạ! Hoàng hậu nương nương! Quý phi nương nương! Trường Nhạc công chúa!” Ngoài điện truyền đến thanh âm to rõ kéo dài phụ xướng.

Trong điện, quan viên quý tộc Tần quốc đều sôi nổi đứng lên nghênh đón.

Chỉ có sứ đoàn Đồ quốc vẫn ngồi tại chỗ như cũ, không tính định đứng dậy.

Tần Cảnh Tu dùng ánh mắt ám chỉ một phen, Hách Liên Bạt mới không tình nguyện dẫn người đứng lên.

Tần hoàng Tần Thương mang theo nữ quyến tiến vào cung điện, trực tiếp đi lên bậc thang hướng ghế chỉ tôn. Hoàng hậu và Quý phi phân chia ngồi hai bên hần, mà Tần Diệc Dao thì ngồi bên cạnh mẫu phi mình.

“Các khanh đều ngồi xuống đi.” Hai tay Tần Thương nhắc lên, tựa hồ tâm tình không tồi.

Mộ Khinh Ca sau khi ngồi xuống, ánh mắt đảo qua Tần Diệc Dao bên người Khương quý phi. Nàng vẫn ăn mặc cung váy màu xanh lam, như mỹ nhân băng sơn khiến người không dám thân cận.

Dung mạo nàng được tỉ mỉ trang điểm, trên mi tâm hoạ lá vàng tinh xảo, tăng thêm vài phần vũ mỵ xinh đẹp. Nhưng nàng lại mặt không biểu tình, giống như một pho tượng hoàn mỹ không có nửa điểm sức sống.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ loé, thu hồi.

“Hôm nay chư vị ái khanh đều có mặt, tại đây trăm muốn tuyên bố một chuyện hi sự.” Tần Thương mở miệng: “Sứ giả Đồ quốc đường xa đến, chính là vì hai nước kết xuống uyên minh. Thái tử Đồ quốc thành tâm cầu hôn, trăm suy đi nghĩ lại, quyết định đem gả con gái trăm thương yêu nhất là Trường Nhạc công chúa gả cho Thái tử Đồ quốc, kết xuống đoạn nhân duyên. Ba ngày sau, Trường Nhạc công chúa theo sứ đoàn trở về Đồ quốc cử hành đại hôn.”

Trường Nhạc công chúa liên hôn Đồ quốc, tin tức này trong giới quý tộc tại Lạc Đô, sớm đã không phải là bí mật gì.

Nhưng Hoàng đế chính miệng nói ra, lại để cho không ít người dùng ánh mắt mập mờ nhìn về phía Mộ Khinh Ca. Tựa hồ muốn nói, vốn là vợ người lại bị Thái tử Đồ quốc cưới đi rồi, xin hỏi có cảm tưởng gì?

Hay là trong lòng cười nhạo Thái tử Đồ quốc lấy một công chúa từng có hôn ước?

Những ánh mắt đó, Mộ Khinh Ca không có chút quan tâm.

Thời điểm Hách Liên Bạt đứng dậy tạ ơn, nàng nhìn hướng Tần Diệc Dao. Nàng ấy vẫn không có chút biểu tình, thật giống như chuyện này không quan hệ tới nàng.

Còn chưa chờ nàng thu hồi ánh mắt, liền nghe được bên tai truyền đến thanh âm khiêu khích.

“Hoàng đế bệ hạ Tần quốc, bốn vương và Mộ lão tướng quân cũng coi như lão bằng hữu. Nghe nói hần có một tôn nhi bảo bối, nhận được chân truyền. Trùng hợp chính là, lần này đám người theo ta tới Tần quốc, cũng có một vị thanh niên tài tuấn, thiên phú lợi hại. Hần ngưỡng mộ Mộ tiểu tước gia đã lâu, không bằng Tần hoàng ân chuẩn cho hai người bọn họ luận bàn tại đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 163: Tiểu tước gia, mặt mũi đâu? (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca ngược mắt nhìn lại, Hách Liên Bạt cười ý vị thâm trường roi vào đáy mắt nàng.

“Ồ? Ý Mộ khanh thế nào?” Tần Thương nhìn sang Mộ Hùng, ngữ khí nghe không ra cảm xúc của hần.

Lần này làm khó dễ, trong lòng Mộ Hùng sớm đã dự đoán được. Nếu không đã không ngay từ đầu dẫn dò Mộ Khinh Ca phải chú ý. Nếu là trước đây, có lẽ ông còn có thể do dự, thay cháu gái lo lắng.

Nhưng bây giờ...

Thần sắc Mộ Hùng lạnh nhạt nhìn về phía Tần Thương, không hề sợ hãi lùi bước: “Nhờ bệ hạ quyết định.” Thông dong thân nhiên, nói rõ ông tuyệt đối tin tưởng Mộ Kinh Ca.

Phản ứng của lão gia tử, làm Mộ Kinh Ca không tiếng động cười.

“Đã vậy, trầm liên thay Mộ Khanh đáp ứng.” Ánh mắt Tần Thương loé lên, tươi cười thân thiết nói. Chỉ là khi ánh mắt hắn lưu chuyển chợt loé lên tia đen tối, khiến người khó hiểu.

Mộ Hùng bên này không có vấn đề, Tần Thương liền phát tay áo tuyên bố đồng ý trận tỉ thí này.

“Tuy nói quyền cước không có mất, nhưng cái này dù sao cũng là luận bàn. Đến lúc thì dừng, không thể gây mạng người.” Tần Thương dặn dò một câu.

Thế nhưng lọt vào tai Mộ Kinh Ca lại ra tầng hàm nghĩa khác, ám chỉ nhiều hơn là nhắc nhở. Phảng phất hắn chỉ là vì chuyện phát sinh ‘ngoài ý muốn’ kế tiếp, mà tự tìm cho mình bậc thang.

Những người ngồi ở đây, không chỉ một người muốn mạng nàng!

Giác ngộ này làm ánh mắt Mộ Kinh Ca lạnh lùng, ý cười bên khoé miệng càng thêm sắc bén.

Muru đồ giữa Man vương và Thái tử, Tần hoàng có biết hay không, nàng không thể xác định. Nhưng nàng biết, Tần hoàng nhất định muốn mượn tay Man vương diệt trừ mình.

Mượn đao giết người, triệt để phá hư quan hệ Mộ Hùng và Đồ quốc.

Mộ Kinh Ca vuốt vuốt chén rượu trong tay, lúc này nàng đột nhiên hiểu ra. Chỉ sợ trò khôi hài phản quốc ở lễ đội mũ của nàng, trong lòng Đế vương đa nghi, không chỉ cho rằng trò khôi hài chỉ là vu tội...

Không tin, hoài nghi, hy vọng, lại cự tuyệt...

‘Chắc, thật là mâu thuẫn tâm lý.’ Mộ Kinh Ca uống ly rượu, che giấu khoé miệng tươi cười châm chọc.

Ca vũ còn chưa bắt đầu, đã vì trận tỉ thí đột nhiên này mà lui xa hơn.

Giữa đại điện, đều trống không.

Mọi người im lặng đối đãi.

Trên nét mặt Man vương Đồ quốc Hách Liên Bạt hiện lên tia đắc ý, dùng ngôn ngữ Đồ quốc hô lên một câu.

Sau đó liền có một vị võ sĩ cao lớn cường tráng Đồ quốc đi ra, về mặt hồ hững cao ngạo đứng vào chỗ trống.

Hình thể người Đồ quốc luôn cao lớn hơn người Tần, cường tráng hơn. Người đứng ra này, là nhân tài kiệt xuất trong Đồ quốc. Thân hình Tần Cẩm Hạo đã xem như là cao lớn so với người Tần, nhưng đứng bên cạnh hắn ta thì chỉ đến bên tai. Mộ Kinh Ca càng là thấp hơn ba phần. Mặc dù nàng vốn cao gầy, nhưng thân cao nữ tử có hạn. Nam nhân Đồ quốc này cao hơn nàng ước chừng một cái đầu.

Đám người ngồi đây, phảng phất có thể tưởng tượng Mộ Kinh Ca sau khi đi lên liền đối mặt với áp lực, cảm giác khí thế bị áp chế.

Tâm lý vừa mong nàng thắng, vừa muốn xem kịch vui đột nhiên nảy lên trong lòng đám quan viên.

Ngày đó chuyện Mộ Kinh Ca ở trên đường đại phát thần uy, giết chết Hàn quốc cữu. Những người ở đây lại nghe nhiều, nhìn ít.

Phé vật nhiều năm đột nhiên biến thành thiên tài. Chuyện không thể tưởng được, bọn họ thà rằng mắt thấy mới là thật.

Thắng, chỉ bởi vì đều là người Tần. Không muốn Đồ quốc đắc ý.

Người có chút tài tuấn, thậm chí đã âm thầm chuẩn bị tốt. Nếu Mộ Kinh Ca bại trận, sẽ tự động xin ra trận tẩy quốc sỉ.

Tóm lại Mộ Kinh Ca còn chưa lên sân, đại bộ phận người đều nhận định nàng sẽ thua!

Cảm thụ xung quanh các loại biểu cảm, Mộ Kinh Ca không để ý lắm phát tay áo một cái. Đứng lên chấp tay sau lưng, thông thả ra khỏi chỗ ngồi Mộ gia.

Hồng y như lửa, đỉnh bạc như kiếm. Khí thế như hồng, ngũ quan tuyệt mỹ khó phân nam nữ. Không chỗ nào không lộ ra hoàn mỹ tinh xảo.

Nàng vừa đi ra, vốn còn ít người nghị luận lập tức yên tĩnh lại.

Lạnh nhạt tùy ý, khí thế không thể khiêu khích từ trên người nàng tản ra làm nhiễm toàn trường. Vô hình suy yếu khí thế võ sĩ Đồ quốc.

‘Hắn tất nhiên sẽ không có việc gì!’ Có lẽ bị lây nhiễm, tâm Tàn Diệc Dao vẫn luôn căng chặt, đột nhiên thả lỏng. Trong ánh mắt thanh lãnh ẩn hàm lo lắng, cũng theo bước chân nhân nhĩ Mộ Khinh Ca mà dần dần tan đi.

Mộ Khinh Ca đứng đối diện võ sĩ Đồ quốc.

Lập tức tình cảnh trong phỏng đoán của mọi người xuất hiện.

Ưu thế cao lớn bị hạ, võ sĩ Đồ quốc lúc trước bị trấn áp khí thế lập tức thẳng lên. Hắn cúi đầu nhìn về phía Mộ Khinh Ca, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt và ngạo mạn.

“Ồi!”

“Thanh cảnh! Lại là Thanh cảnh!”

“Khó trách Man vương Đồ quốc tin tưởng như vậy!”

Đột nhiên võ sĩ Đồ quốc trầm giọng quát, quanh thân phát ra quang mang màu xanh, giống như màn hào quang bao bọc quanh hắn. Màn hào quang màu xanh không ngừng mở rộng ra ngoài, dường như muốn dùng ánh sáng màu xanh cắn nát Mộ Khinh Ca.

“Phụ thân, cái này!” Mộ Liên Dung khiếp sợ nói.

Hai con người Mộ Hùng nhú lại, nhìn không ra hi vọng: “Thanh cảnh sơ giai.”

Thanh cảnh sơ giai?

Trong lòng Mộ Liên Dung hoảng hốt. Nàng nhớ mười tháng trước, Mộ Khinh Ca là lục cảnh sơ giai. Cho dù nàng (Mộ Khinh Ca) là yêu nghiệt, mười tháng tu luyện, tối đa chỉ có thể đến lục cảnh cao giai hoặc là đỉnh phong đi?

Cảnh giới càng cao, khoảng cách tu luyện lại càng khó.

Nếu không cao thủ lục cảnh trở lên sẽ không ít như vậy. Mười tháng, từ sơ giai nhảy lên cao giai hoặc đỉnh phong đã coi như là Mộ Liên Dung đánh giá cao Mộ Khinh Ca rồi.

Thực lực như vậy, đứng trước thanh cảnh sơ giai vẫn chưa đủ nhìn.

Lúc trước có lẽ Mộ Liên Dung đối với khái niệm thanh cảnh còn có chút mơ hồ. Hiện giờ, nàng tiến vào thanh cảnh nhờ Mộ Khinh Ca, tự nhiên hiểu khác biệt giữa thanh cảnh và lục cảnh.

Có thể nói thế này, một thanh cảnh sơ giai muốn giết mười lục cảnh đỉnh không phải là không có khả năng.

Chênh lệch như vậy, làm sắc mặt Mộ Liên Dung lập tức trắng nhợt, muốn xông lên ngăn cản trận đấu.

Chỉ là nàng vừa mới động, cổ tay đã bị phụ thân Mộ Hùng giữ lấy.

“Phụ thân, Khinh Ca không phải là đối thủ! Mộ gia còn có con, để con đi lên làm đối thủ của hắn!” Mộ Liên Dung chuyển mắt kiên quyết nói với Mộ Hùng.

Mộ Hùng chậm rãi lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh nói: “Giao cho Ca nhi.”

Mộ Liên Dung nóng nảy: “Phụ thân, đây không phải là trò đùa.” Cho dù đối phương đủ thì dừng, nếu sau lưng giờ thủ đoạn hại Mộ Khinh Ca, cho dù kết quả là gì Mộ gia đều nhận không nổi.

“Tin tưởng nó.” Nhưng Mộ Hùng lại cố chấp ngăn cản Mộ Liên Dung.

“Tuổi trẻ như vậy, cư nhiên là cao thủ thanh cảnh!”

“Xem ra, người Đồ quốc không có ý tốt!”

Tiếng nghị luận lúc thanh quang xuất hiện, liền bắt đầu dần dần truyền vào tai Tàn Thương.

Hắn ghé mắt nhìn về phía Hách Liên Bạt, tươi cười mang theo vài phần ý vị thâm trường: “Đồ quốc thật là nhân tài đông đúc! Vị võ sĩ này tuổi trẻ như thế đã là cao thủ thanh cảnh, thật khiến người kinh ngạc.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 164: Tiểu tước gia, mặt mũi đâu? (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hách Liên Bạt không thèm để ý, trên mặt đắc ý: “Tần hoàng quá khen. Hắn là tuổi trẻ ở Đò quốc, nhưng không tính là gì.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tần Thương lập tức trầm xuống.

Cao thủ như vậy, không tính là gì? Thanh niên đồng lứa Đò quốc, rốt cuộc mạnh thế nào? Nhìn lại trong nước mình? Hoàng tử thiên phú tốt Tần Cẩm Hạo, vẫn chỉ đang đột phá bình cảnh hoàng cảnh, tiến vào lục cảnh mà thôi.

Con người Tần Thương đảo qua chỗ ngồi hoàng tử, trong mắt ẩn ẩn bất mãn.

Mà người trẻ tuổi Tần quốc xung quanh, vốn còn chờ Mộ Khinh Ca bại trận, lên đài rửa nhục. Nhưng vừa thấy võ sĩ Đò quốc là cao thủ thanh cảnh, lập tức giống như chim cắt rúc trong đám người, nỗ lực làm giảm sự tồn tại của mình.

Biến cố này chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Mộ Khinh Ca đứng trước mặt võ sĩ Đò quốc, không bị chịu ảnh hưởng chút nào.

Mắt thấy quang mang màu xanh nhạt đánh úp tới mình, nàng vẫn bất động như cũ. Khoé miệng nâng lên một tia cười như có như không.

“Hắn có phải bị dọa sợ choáng váng hay không?”

“Chỉ sợ là sợ tới mức chân mềm nhũn, bằng không làm sao lại không nhúc nhích?”

Lúc mọi người ở đây suy đoán phản ứng Mộ Khinh Ca, ánh sáng màu xanh đã đi tới trước mắt Mộ Khinh Ca. Hào quang màu xanh nhạt chiếu rọi mặt nàng, mang theo vài phần yêu dã quý dị.

Võ sĩ Đò quốc càng thêm đắc ý, giống như đã nhìn thấy Mộ Khinh Ca bị mình một chiêu đánh bại, oanh xuống đài mất mạng.

Đột nhiên khoé miệng Mộ Khinh Ca câu ra một mặt cười tà tứ, phóng đại đầy mắt hắn.

Thanh quang âm âm phóng tới, mất đi thân ảnh Mộ Khinh Ca.

Nàng phảng phất đột nhiên biến mất.

Mọi người luôn chú ý trận chiến đều mờ to hai mắt, tìm kiếm thân ảnh Mộ Khinh Ca khắp nơi. Nhưng không chờ bọn họ tìm ra, Mộ Khinh Ca lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhưng vị trí nàng xuất hiện, là sau lưng võ sĩ Đò quốc kia.

Hình ảnh đứng ban đầu, nháy mắt liền biến thành đứng sau lưng.

Về mặt võ sĩ Đò quốc khiếp sợ, hai con người trọn to. Ngoại trừ khiếp sợ, không có cảm xúc nào khác. Hắn phóng xuất ra thanh quang lập tức hoá thành điểm nhỏ vụn, biến mất không thấy.

Bốn phía lặng im xuống.

Không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Toàn trường, sợ là chỉ có Mộ Hùng mới nhìn rõ ràng xảy ra chuyện gì.

“Không... Không có khả năng!” Đột nhiên, võ sĩ Đò quốc thốt lên một câu không thể tin nổi.

Hắn vừa dứt lời, giữa trán hắn nhanh chóng xuất hiện một vết máu nhỏ lan xuống, đem thân thể hắn phân thành hai.

Phanh!

Không hề báo trước, thân thể hắn đột nhiên nổ bùng, phân thành hai nửa rơi xuống. Huyết vụ bắn lên, không hề lay động Mộ Khinh Ca. Mọi người kinh ngạc cái đột ngột này, không ai chú ý tới chỉ bộ trên ngón trỏ tay phải Mộ Khinh Ca nhỏ xuống một giọt huyết châu.

“Cư nhiên... Thắng!”

Hình ảnh tuy máu tanh, nhưng lại rung động toàn trường. Những thanh niên tài tuấn Tần quốc vừa chui rúc đó đều sắc mặt tái nhợt, không dám tin tưởng vào hai mắt mình.

“Mộ Khinh Ca! Ngươi giết hần!” Hách Liên Bạt đột nhiên vỗ án dựng lên, nổi giận đùng đùng chỉ Mộ Khinh Ca.

Bộ dáng kia, phảng phất muốn nâng đèn mạng.

Mộ Khinh Ca khinh miệt liếc hần một cái, đối Tần hoàng nói: “Bệ hạ, quyền cước không có mắt. Vị vô sĩ Đồ quốc này khí thế kinh người, Khinh Ca nhất thời sợ hãi, đành phải phản ứng tự vệ mình.”

Vô sĩ! Thật vô sĩ! Thật quá vô sĩ!

Giết chết cao thủ thanh cảnh dễ dàng như thế, cư nhiên còn có mặt mũi nói mình sợ hãi mà không khống chế được lực đạo, tự vệ không cẩn thận giết người?

Moá ngơ, Tiểu tước gia, mặt mũi đâu?

Cơ bắp trên má Tần Thương hưng hăng co lại. Tuy chứng kiến Đồ quốc tổn thất một cao thủ thanh niên, hần rất vui vẻ. Nhưng, hần càng hy vọng Mộ Khinh Ca chết hơn.

Cao thủ thanh cảnh đều không dò xét được thực lực của hần (Mộ Khinh Ca)? Điểm này, càng làm cho cuộc sống hàng ngày của hần (Tần Thương) khó bình an.

“Man vương, không thể nói như vậy. Tuy phụ hoàng nói đủ liền dừng, nhưng vô sĩ quý quốc thật sự là đánh không lại, một chiêu liền chết trong tay Mộ phủ tiểu tước gia. Có thể trách người khác sao?” Tần Cẩn Hạo đột nhiên lên tiếng bảo vệ Mộ Khinh Ca.

Suy nghĩ của hần rất đơn giản, bây giờ Mộ Khinh Ca đứng về phe hần, tự nhiên không thể để nàng xảy ra chuyện. Bất luận kẻ nào đều không được, bao gồm phụ thân hần.

Cho nên lúc cảm giác được sát ý trong mắt phụ hoàng mình, hần liền lập tức lên tiếng.

Hần vừa mở miệng, người ở phe hần lập tức lên tiếng phụ họa. Sắc mặt Thái tử Tần Cẩn Tu âm trầm đáng sợ. Hần muốn Mộ Khinh Ca chết, kết quả chết lại là người Hách Liên Bạt.

Dưới ánh mắt của hần, người bên phe Thái tử cũng bắt đầu tranh luận.

Đại ý là, sứ đoàn Đồ quốc là khách nhân, Mộ Khinh Ca dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết khách nhân thật sự là không hợp lý, cũng dễ dàng khơi mào mâu thuẫn hai nước.

Duyệt vương bên kia, nói Mộ Khinh Ca vô tội.

Thái tử bên kia cố tình muốn Mộ Khinh Ca ra chịu trách nhiệm.

Trong lúc nhất thời toàn bộ đại diện chia làm ba phe. Hai phe kịch liệt tranh luận, một phe im lặng bảo trì trung lập.

Tần Thương chứng kiến cục diện này, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Con mắt quét tới đám người cãi cọ kịch liệt.

“Phụ thân, chúng ta...” Mộ Liên Dung có chút sốt ruột.

Năng lực của Mộ Khinh Ca, vượt qua nàng dự liệu. Chỉ là giờ phút này không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, làm sao để Mộ Khinh Ca bình yên vượt qua cửa ải này mới là chuyện quan trọng nhất.

“Tạm thời đừng vội.” Mộ Hùng gãi tay, nhận nhậ một câu tỏ rõ thái độ.

Ông tin tưởng Mộ Khinh Ca.

Tin tưởng nàng, mỗi một động tác đều không phải là bắn tên không đích.

‘Hần trở nên mạnh mẽ rồi, nhưng hiện tại làm sao bây giờ?’ Tần Diệc Dao lần nữa lo lắng. Con mắt thanh lãnh như tuyết, không tự chủ nhìn về phía Mộ Khinh Ca.

Tựa hồ cảm nhận được cái nhìn lo lắng, ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng tiếp xúc ánh mắt nàng.

Nhưng chỉ là liếc một cái, Tần Diệc Dao liền vội vàng thu hồi tầm mắt. Tựa như cái gì cũng chưa phát sinh. Nàng ngồi ở kia, vẫn như một pho tượng băng.

Mộ Khinh Ca thu hồi tầm nhìn, rũ mắt.

Lông mi thật dài, che đi cảm xúc trong mắt nàng.

Đột nhiên, nàng phát ra tiếng cười khẽ.

Tiếng cười rất nhẹ, lại mạc danh làm cuộc thảo luận kịch liệt trên đại điện dần dần an tĩnh lại. Bất kì một người nào, đều nhìn về phía nàng.

Vô số tầm mắt dừng trên người nàng, ngay cả Tần Thương và Hách Liên Bạt cũng vậy.

Nàng đột nhiên chậm rãi nâng mắt, trêu tức nhìn về phía Thái tử Tần Cẩm Tu, cười như không cười nói: “Thái tử điện hạ vội vàng hy vọng bốn Tước gia lấy chết tạ tội như thế, người biết thì hiểu Thái tử bận tâm tình nghĩa hai nước. Kẻ không biết, còn tưởng rằng Thái tử là Thái tử Đồ quốc, muốn ép chết một người Tần quốc. Ta chứng mắt người sao?”

Mọi người xôn xao!

Lời này của nàng, lập tức chuyển tiêu điểm sang người Thái tử Tần Cẩm Tu.

Ánh mắt Tần Thương đen lại nhìn về phía hải tử vẫn luôn không hài lòng. Lại thỉnh thoảng đảo qua Hách Liên Bạt, dường như đang suy đoán cái gì.

Trong lòng Tần Cẩm Hạo kêu một tiếng ‘Tốt!’, ánh mắt nhìn Mộ Khinh Ca cực kỳ vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Tiểu tước gia, mặt mũi đâu? (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lời này của nàng nghe qua thì không có gì, nhưng cẩn thận nghe, thấy thế nào vẫn không bình thường. Đầu tiên, giữa Đồ quốc và Tần quốc có tình nghĩa gì? Hai nước giao chiến nhiều năm, người chết càng nhiều. Chỉ có thù, nào có tình? Và lại, giết một cao thủ trẻ tuổi Đồ quốc, diệt khí thế của bọn hắn, làm vạ vang cho Tần quốc. Rõ ràng là anh hùng Tần quốc, tại sao Thái tử một quốc lại một hai đòi phải giết chết? Rốt cuộc Mộ Khinh Ca, Mộ gia chứng mắt Thái tử sao? Nay còn chưa đăng cơ, đã muốn đối phó gia tộc công thần?

Vô luận là cái nào, cũng đủ Tần Cẩm Tu uống một bình.

Chuyện trọng yếu nhất, có thể thành công khơi mào dây thần kinh đa nghi của Tần Thương.

“Mộ Khinh Ca, chớ nói bậy! Vu tội Thái tử là tội lớn!” Hàn hoàng hậu vội quát ngưng. Lại không biết, nàng tâm tốt dưới tình thế cấp bách muốn bảo vệ danh dự nhi tử, trong mắt vô số người lại biến thành tái nhợt vô lực che giấu.

Tần Thương thật sâu nhìn nàng một cái, đột nhiên trầm giọng nói: “Được rồi. Việc này cho qua.” Tiếp theo, nhìn về phía Hách Liên Bạt đang không phục, nói: “Man vương, là người đề nghị tí thí. Bây giờ võ sĩ quý quốc tài không bằng người, chết trên lời đãi, chẳng trách ai được.”

Lời này vốn là hấn chuẩn bị để an ủi Mộ Hùng, lại không nghĩ cuối cùng dừng trên người Hách Liên Bạt.

Hách Liên Bạt thấy vậy, đành kìm nén bức bối lần nữa ngồi xuống.

Người ở Tần quốc, gã kiên trì cũng không được gì. Gã cảm nhận được ánh mắt lạnh băng đến từ Mộ Hùng. Gã ngồi xuống, tức giận trong lòng còn chưa tiêu.

Tồn thất một vị cao thủ thanh cảnh, quả thực như xẻo thịt gầy.

“Không phải người nói hấn chỉ là lực cảnh sơ giai sao?” Hách Liên Bạt thấp giọng chất vấn Tần Cẩm Tu bên cạnh.

Tần Cẩm Tu sớm đã hận đến mức sắp bóp nát chén rượu trong tay. Nếu không phải cố kỵ phụ hoàng, hắn đã sớm sai người bắt lấy Mộ Khinh Ca, lấy mạng nàng.

Lúc này nghe thấy Hách Liên Bạt chất vấn, trong lòng không vui nói: “Người hỏi bản Thái tử, bản Thái tử đi hỏi ai đây?”

Vốn bí mật mưu đồ âm thầm giữa hai người, lập tức tan rã trong không vui.

Mộ Khinh Ca hoàn thành ‘nhiệm vụ’ công đạo Tần Cẩm Tu, phẩy tay áo quay người trở về chỗ ngồi của mình.

Nhạc khúc lần nữa vang lên, đám vũ cơ nhẹ nhàng nhảy múa.

Nhưng tâm tình thương thức, lại không giống nhau.

Sau khi yến hội kết thúc, Mộ Khinh Ca theo gia gia và cô cô rời khỏi hoàng cung. Đi ra cửa cung trong nháy mắt, nàng cười hắc diễm quay người nhìn thoáng qua bên trong. Cửa cung u ám như miệng quái thú không lồ dữ tợn.

Phong vân trong đó đã không còn chuyện của nàng, nàng cần chờ đợi chỉ là cái thời cơ tốt nhất.

Ba ngày, trong cung truyền ra Thái tử bị phạt. Hoàng thượng bắt miễn Thái tử, ngược lại Duệ vương được hoàng đế ưu ái, trái phải quan tâm, hồng đến làm bệ hạ thoải mái.

Thái độ tôn sư một quốc chuyển biến, dẫn đến toàn bộ triều đình biến hoá.

Trong lúc nhất thời, nghe đồn Thái tử bị vắng vẻ, Duệ vương được sủng ái như mọc cánh truyền từ trong cung bay ra, dần dần khuếch tán đến dân gian.

Cuối cùng diễn biến tin tức là Hoàng đế cố ý phế truất Thái tử, đổi sang Duệ vương. Càng làm cho phe Thái tử bắt đầu khản trương.

Trong ba ngày này, Mộ Khinh Ca giống như người không liên quan. Khi thì ở quân doanh Mộ gia quân, khi thì cùng Thiệu mập mập lang thang trong thành, phảng phất như về lại thời điểm hoàn khổ.

Hôm nay là ngày thứ ba kết thúc cung yến, cũng là ngày sứ đoàn Đồ quốc lên đường trở về.

Sáng sớm, Mộ Khinh Ca đã gọi Thiệu mập đi ngoài thành leo núi.

‘Hỗn hển... Hỗn hển...’

Thiệu mập mập bò đến làm toàn thân bốc hơi nóng, cảm bào trên người đã ướt như vừa mới vớt trong nước ra.

Hắn đứng trên con đường nhỏ lên núi, hai tay chống đầu gối không kịp thở nhìn về phía Mộ Khinh Ca. Thấy nàng tinh thần sáng khoái, đi bộ nhàn nhã liền ghen tị hâm mộ nói: “Lão đại lần sau leo núi đừng gọi mập mập này, ta chịu không nổi!”

Mộ Khinh Ca không lạnh không nhạt quăng một câu: “Vận động có lợi sức khoẻ, giúp nguoi giảm béo.”

Thiệu mập khóc không ra nước mắt: “Thân thể ta, uống nước còn có thể béo thêm ba cân. Ta có biện pháp nào?”

“Nhân định thắng thiên. Trời còn có thể thắng, còn không thắng nổi thịt mỡ trên người nguoi?” Mộ Khinh Ca trêu ghẹo nói.

Hai người mang theo mấy thị vệ, vừa nói vừa đi tới bên đình bát giác dành cho khách nghỉ ngơi.

Rốt cuộc được nghỉ ngơi, Thiệu mập không để ý hình tượng nằm xoài ra đất, thở từng ngụm từng ngụm khí. Đương nhiên, hắn không có hình tượng gì đáng nói.

Cúi đầu nhìn hán một cái, Mộ Khinh Ca hỏi: “Mập mập, thứ cho nguoi uống thể nào?”

Nghe thấy câu này, Thiệu mập giống như tiêm máu gà bò lên từ mặt đất. Tiến đến bên cạnh Mộ Khinh Ca thật cẩn thận hỏi: “Lão đại, nguoi rốt cuộc cho ta thứ gì? Ta uống xong đau đến chết đi sống lại, thiếu chút nữa muốn lấy mạng ta.”

“Nguoi uống rồi? Có phát hiện biến hoá gì không?” Mộ Khinh Ca đánh giá Thiệu mập một thân thịt mỡ.

Thiệu mập lắc đầu nói: “Sau khi uống xong, mấy ngày nay ta đều đi cùng nguoi, không chú ý có thay đổi gì. Lão đại, đây rốt cuộc là đồ vật bảo bối gì?”

Mộ Khinh Ca vẫn không nói cho hắn, chỉ thần bí nói: “Ừm. Sau hôm nay, nguoi liền thành thật ở nhà bế quan tu luyện đi.”

“Thần bí như vậy?” Không có được đáp án, Thiệu mập có chút nhụt chí.

“Ồ? Thì ra nơi này có thể nhìn thấy đường ra khỏi thành.” Đột nhiên, mắt nhỏ Thiệu mập sáng ngời. Phảng phất như phát hiện ra đại lục mới.

Hình thể này của hắn, đối với leo núi chưa bao giờ có ham thích.

Hôm nay đổi là người khác mời, chỉ sợ hắn sẽ không thêm động chân.

Cho nên hắn không biết, đình bát giác trên núi này, có thể vừa xem con đường dưới chân núi cách đó không xa. Mà lúc này trên con đường có một đội nhân mã, như trường xà uốn lượn chậm rãi đi qua.

“Đó là đội ngũ Đồ quốc!” Thiệu mập rất dễ dàng đoán được lai lịch đám người kia.

Hắn lầu bầu nói, không chú ý bên cạnh ánh mắt Mộ Khinh Ca tập trung nhìn đội ngũ kia. Khác với hắn tò mò, nàng trực tiếp nhìn ở giữa đội ngũ, tám con ngựa kéo kim đỉnh hồng trường.

Đó là, xe gả công chúa.

Hôm nay không chỉ là ngày sứ đoàn Đồ quốc về nước, mà cũng là ngày Tần quốc Trường Nhạc công chúa Tần Diệc Dao xuất giá.

Đối với Tần Diệc Dao, tâm tình nàng (Mộ Khinh Ca) rất phức tạp.

Lúc này tới đây đưa tiễn nàng (Tần Diệc Dao), có lẽ là chuyện duy nhất bản thân có thể làm vì nàng ấy.

Tiến đưa Tần Diệc Dao, nàng cũng nên làm chuyện của mình rồi.

Nàng đã trì hoãn ở Tần quốc quá lâu. Càng hiểu rõ Lâm Xuyên đại lục, nàng càng muốn đi ra ngoài. Nhìn xem phong cảnh quốc gia khác nhau.

Mà trước đó, nàng cần phải làm cho Mộ phủ không có nỗi lo về sau.

“Lão đại, nếu người không thể bỏ. Ta liền cùng người đem công chúa cướp về!” Đột nhiên, Thiệu mập trịnh trọng nghiêm túc nói, cắt đứt suy nghĩ của Mộ Khinh Ca.

Nàng quay đầu nhìn lại, đối mặt Thiệu mập ánh mắt nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Tiểu tước gia, mặt mũi đâu? (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lập tức, nàng hiểu tên mập này đã hiểu lầm. Nàng tiến đưa Tần Diệc Dao không sai, nhưng không phải như hắn nghĩ. Khiến nàng ngoài ý muốn, Thiệu mập cư nhiên nhìn ra nàng tiến Tần Diệc Dao.

Thấy Mộ Khinh Ca không nói, Thiệu mập cho rằng hắn đoán đúng rồi. Lại nói: “Lão đại, nam tử hán đại trượng phu do dự cái gì? Công chúa không tệ. Nếu người thích, liền đem nàng cướp về là được. Dù sao, nàng vốn dĩ chính là của người. Đồ quốc nếu không phục, cùng lắm là khai chiến. Tần quốc chúng ta há lại sợ? Dem thiên hạ thái bình đặt trên vai một nữ tử, vốn không phải là chuyện nam nhân làm. Dù sao nếu phải đánh Đồ quốc, mập mập ta nhất định đi tiên phong!”

Mộ Khinh Ca cười nói: “Mập mập, ta không nghĩ tới người còn có giác ngộ như vậy. Nhưng ta đến tiễn công chúa, chẳng qua là từng có giao tình. Ta đối với nàng không phải như người nghĩ.”

“Lão đại người không cần giấu ta.” Thiệu mập không tin.

Giải thích không thông, Mộ Khinh Ca cũng lười tốn nước miếng.

Nàng nhìn con đường dưới chân núi, đội ngũ thật dài chỉ còn lại cái đuôi. Xe liền Tần Diệc Dao sớm đã không còn thấy.

“Kẻ nào!”

Đột nhiên, thị vệ canh giữ ngoài đình bát giác lên tiếng cảnh cáo.

Mộ Khinh Ca và Thiệu mập xoay người nhìn lại, liền thấy một thân ảnh cao lớn mờ ảo. Nhẹ nhàng đi tới qua chỗ bọn họ.

Ra hiệu thị vệ lui ra, Mộ Khinh Ca nhìn người tới đi vào đình bát giác.

“Mập mập, người ra bên ngoài chờ ta.” Mộ Khinh Ca nhìn người đến, phân phó Thiệu mập.

Không có nhiều lời, Thiệu mập lui ra ngoài.

Trong đình, chỉ còn lại hai người Mộ Khinh Ca và hắn.

Nàng câu môi cười nói: “Hôm nay là ngày lành gì, cư nhiên làm Hiền vương thân thể yếu ớt ra ngoài cũng leo núi du ngoạn rồi.”

“Ta tới đưa cố nhân.” Tần Cẩm Thần nhân nhật nói. Đáy mắt hắc bạch phân minh, vẫn không có một tia gọn sóng.

Cố nhân trong miệng hẳn là ai, Mộ Khinh Ca không cần hỏi cũng biết.

Nàng hơi mỉm cười, rũ mắt nói: “Như vậy, liền không trì hoãn Hiền vương.”

Nói xong, nàng liền chuẩn bị rời khỏi đình bát giác.

Nhưng nàng vừa mới đi, Tần Cẩm Thần lại đột nhiên nói: “Ngươi muốn ra tay?”

Mộ Khinh Ca chậm lại bước chân, ý vị thâm trường cười nói: “Không phải ta muốn ra tay, mà là có người không nhìn được. Ta chỉ là tuân theo gia phong Mộ gia, trung quân ái quốc mà thôi.”

“Ta sẽ không ngồi lên vị trí vô tình vô nghĩa kia.” Tần Cẩm Thần lần nữa biểu đạt tâm tình của mình.

Mộ Khinh Ca quay người, không sao cả nhìn về phía hắn: “Ngươi lựa chọn thế nào đó là chuyện của ngươi. Ta chỉ là diệt trừ tất cả nhân tố gây bất lợi Mộ gia. Thiên hạ này ai ngồi cũng được, chỉ cần chớ chọc Mộ gia.”

“Có ai từng nói qua ngươi rất cuồng vọng?” Tần Cẩm Thần nhìn nàng nói.

Mộ Khinh Ca không thèm để ý bĩu môi: “Thì sao?”

Trả lời không ai bì nổi, ánh mắt cuồng quyền (điên cuồng quyền rũ)...

Ánh mắt Tần Cẩm Thần nhẹ rũ xuống, thản nhiên nói: “Nếu ta không ra tay...”

“Trong kế hoạch của ta, chưa bao giờ đem ngươi suy xét vào trong.” Mộ Khinh Ca liếc hắn, trong ánh mắt mang theo lạnh lùng cắt đứt lời Tần Cẩm Thần.

Khoé miệng Tần Cẩm Thần hiện lên một nụ cười khổ.

Hắn tựa hồ cảm nhận được dụng ý của Mộ Khinh Ca.

Duệ vương và Thái tử sẽ không đối xử tử tế Mộ gia, cho nên hắn khiến bọn chúng chó cắn chó, cùng nhau đi tới diệt vong. Dư lại ai ngồi lên vị trí kia, đích xác không quan trọng.

Như theo lời nàng nói, chỉ cần là người sẽ không coi Mộ gia là cái đinh trong mắt là được.

Vì vậy trong lòng hắn, mình là người thích hợp nhất sao? Tần Cẩm Thần không biết có nên vinh hạnh hay không. Nhưng hắn biết, hắn sẽ làm nàng thất vọng.

Bởi vì hắn đã đáp ứng Vân phi, dưỡng mẫu của hắn. Hắn tuyệt đối sẽ không đi tranh đoạt vị trí kia, càng sẽ không ngồi lên vị trí kia.

Chậm rãi ngược mắt, trước mắt Tần Cẩm Thần sớm đã không còn bóng người.

Mặt hồng y loá mắt sớm đã đi xa, không tìm thấy bóng dáng.

Trong mắt Tần Cẩm Thần xuất hiện một tia hoảng hốt. Mím môi, hắn xoay người rời đi.

...

Đội ngũ sứ đoàn Đồ quốc và công chúa đưa gả, rời khỏi Lạc Đô sang ngày hôm sau. Liền truyền ra tin tức Tần hoàng nhớ con thành bệnh, nằm trên giường không dậy nổi.

Mộ Khinh Ca bị Tần Cẩm Hạo mời đến Duệ vương phủ, tựa hồ hắn đã gấp không chờ được.

“Phụ hoàng đột nhiên bệnh nặng, Hoàng hậu lại cầm giữ cửa cung không cho phép Hoàng tử kiến phủ (xây phủ) bên ngoài chúng ta trở về thăm hỏi. Ngay cả mẫu phi ta nàng cũng âm thầm phòng bị, nói vậy lần này bệnh phụ hoàng và Hàn gia không thoát được liên quan. Khinh Ca ngươi phân tích xem, có phải Hàn gia kìm nén không được rồi?” Vừa thấy mặt, Tần Cẩm Hạo liền đối với Mộ Khinh Ca thành thật nói.

Thái độ Tần Cẩm Hạo chuyển biến, Mộ Khinh Ca không để ý chút nào.

Tần hoàng vì sao bị bệnh, trên đời này chỉ có nàng rõ ràng nhất.

Bởi vì Tần hoàng không phải sinh bệnh, mà là trúng độc.

Người hạ độc, chính là Mộ Khinh Ca nàng.

Thời cơ hạ độc, chính là cung tiệc mấy ngày trước. Đan thần truyền thừa, không chỉ có thuật luyện đan. Còn có rất nhiều độc thuật, di vật Bắc Minh lão

nhân càng không thiếu độc vật.

Bây giờ Mộ Khinh Ca, sớm đã có thể hạ độc vô thanh vô tức.

Hơn nữa nàng có thể bảo đảm, ngự y trong cung tuyệt đối không tra ra được manh mối.

Hạ độc Tần Thương, chẳng qua là thêm một mối lửa thúc đẩy động tĩnh giữa Tần Cẩn Hạo và Thái tử mà thôi. Bọn chúng có thời gian tiếp tục hao tổn, nhưng nàng thì không rảnh.

Trước mắt nghe Tần Cẩn Hạo nói, hàm nghĩa trong đó hình như hoài nghi Hàn gia giam lỏng Tần Thương. Mộ Khinh Ca cũng lười giải thích, mà theo hần suy đoán nói: “Ừm, nếu là Hàn gia động tay chân. Chỉ cần bệ hạ bên kia có gì ngoài ý muốn, Thái tử Tần Cẩn Tu liền thuận lý thành chương kể vị.”

Nói xong, nàng đồng tình liếc mắt Tần Cẩn Hạo một cái. Tựa hồ muốn nói, đến lúc đó người liền có chuyện.

Từ xưa đến nay, kẻ thất bại tham dự đoạt đích. Kết cục vĩnh viễn chỉ có một.

Trong lòng Tần Cẩn Hạo hiểu rõ.

Hần phần nộ vô án, sắc mặt trầm xuống nói: “Buồn cười! Phụ hoàng rõ ràng bắt mất Tần Cẩn Tu, muốn phế bỏ vị trí Thái tử của hần.” Nếu để Tần Cẩn Tu thực hiện được, tất cả nỗ lực của hần chẳng phải uổng phí?

“Nhưng thánh chỉ phế bỏ, trước sau không có cơ hội hạ.” Mộ Khinh Ca nhắc nhở hần một sự thật tàn khốc.

Sắc mặt Tần Cẩn Hạo trắng bệch.

Nhìn về phía Mộ Khinh Ca nói: “Khinh Ca, bây giờ chúng ta nên làm cái gì?” Lúc này, hần đã hoàn toàn tin nhiệm Mộ Khinh Ca. Thậm chí đã bắt đầu vô tình ý lại nàng.

Nếu là đã từng, có người nói trong tương lai sẽ có một ngày hần ý vào Mộ Khinh Ca mưu thành nghiệp lớn. Chỉ sợ hần ngoài xỉ mũi coi thường, còn sẽ không chút lưu tình xử tử người nọ.

“Đám mưu sĩ Duệ vương nói thế nào?” Ánh mắt Mộ Khinh Ca lưu chuyển, hỏi lại.

“Bọn chúng?” Tần Cẩn Hạo nhú mày, bất mãn nói: “Đều là một đám phế vật. Ngoại trừ tiếp tục muốn bốn vương tiến cung cầu kiến phụ hoàng, còn có thể có chủ ý gì?”

“Vậy Duệ vương muốn như thế nào?” Thân thể Mộ Khinh Ca hơi nghiêng về phía trước, con ngươi trong suốt mang theo ánh mắt hùng hổ dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 167: Tiểu tước gia, mặt mũi đâu? (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Cẩn Hạo khẽ giật mình, không cần nghĩ ngợi nói: “Tâm ý bốn vương, chẳng lẽ Khinh Ca còn không biết sao? Chuyện tới bây giờ nếu bốn vương thua, người đi theo bốn vương chỉ sợ khó giữ thân mình.” Nói xong, hần hơi mang hàm nghĩa cảnh cáo liếc nhìn Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca cong môi cười, không để ý chút nào uy hiếp của hần.

Nàng dựa vào thành ghế, câu môi cười nói: “Hiện giờ Duệ vương thiếu nhất chính là thời gian, mà Thái tử không thiếu nhất chính là thời gian. Bệ hạ có thật sự bị bệnh, hay là bị giam lỏng, chúng ta không thể biết. Nhưng nhất định phải xác định một chút, chính là nhìn thấy bệ hạ.”

Hai hàng lông mày Tần Cẩn Hạo cau lại, đối với lời Mộ Khinh Ca có chút bất mãn.

Mộ Khinh Ca nhìn hần một cái, nghiêng ngả nói: “Mềm không được, chúng ta liền cứng rắn.”

Ánh mắt Tần Cẩn Hạo chợt loé, lập tức truy vấn: “Cứng rắn thế nào?”

“Bệ hạ sinh bệnh, tùy tiện Khương quý phi thân cận cũng khó gặp nhau. Những đại thần khác nhất định càng khó thấy mặt hần một lần. Mà Duệ vương nhiều lần cầu không thể gặp, hơn nữa lúc trước bệ hạ bắt mất Thái tử. Chúng ta hoàn toàn có lý do hoài nghi bệ hạ bị Thái tử áp chế giam lỏng. Hoàng tử bệ hạ coi trọng, tiến cung cứu giá, chẳng lẽ có gì không đúng sao?” Trong thanh âm lạnh lạnh của Mộ Khinh Ca, cất giấu mê hoặc chí mạng.

“Cứu giá?” Trong mắt Tần Cẩm Hạo hiện lên một tia mê ly, lại lập tức kiên định: “Đúng! Cứu giá!”

Hắn nhìn về phía Mộ Khinh Ca, đã tâm trần ngập trong mắt thiêu đốt hùng hực.

Độ cong khoé miệng Mộ Khinh Ca càng sâu, tiếp tục nói: “Nên sớm không nên muộn. Ta nói rồi, Duệ vương thiếu nhất chính là thời gian. Nếu tiếp tục kéo dài, bệ hạ có gì ngoài ý muốn, tất cả đều chậm.”

“Không tệ! Phụ hoàng bị bọn họ giam lỏng, không biết chịu bao nhiêu khổ. Bỏn vương muốn đem phụ hoàng cứu ra! Dem những kẻ lòng lang dạ thú chiêu cáo thiên hạ!” Tần Cẩm Hạo lời lẽ chính đáng nói.

Mộ Khinh Ca cười: “Chỉ cần Duệ vương có phận làm người con này, vì tâm quân thân, Mộ gia quân ta tùy thời mặc cho Duệ vương điều khiển. Ta nguyện ý tự mình suất lĩnh thân vệ vì Duệ vương đánh tiền phong!”

Mộ gia quân! Quân đội Tần quốc bách chiến bách thắng! Mộ gia, dân tâm của Tần quốc!

Bị Mộ Khinh Ca bện thành mộng, Tần Cẩm Hạo tựa hồ thấy mình bước lên ngôi vị hoàng quyền tối cao. Thậm chí thấy được tương lai mình dẫn dắt Mộ gia quân, chinh chiến tứ phương, nước láng giềng thần phục.

...

Hoàng cung, trong một cái Thiên điện tâm thường, truyền đến mùi thuốc nhàn nhạt.

Trong điện bóng người thưa thớt, chỉ có một long sàng. Phía trên nằm một người tiểu tụy.

Tiến sát lại gần, người nọ cư nhiên là Hoàng đế Tần quốc Tần Thương. Rất khó tưởng tượng, mấy ngày trước bộ dáng người này vẫn còn khí phách hăng hái...

Bên ngoài màn che long sàng, đứng hai người.

Một người đầu đội mũ phượng, đoan trang ung dung. Một người vận y phục Thái tử, ngũ quan tuấn tú.

“Mẫu hậu, ngự y nói thế nào?” Tần Cẩm Tu nhìn thoáng qua màn che, hỏi.

Hàn hoàng hậu lắc đầu, ánh mắt ngưng trọng nói: “Không nhìn ra manh mối. Duy nhất có thể tra được chính là, linh lực trong cơ thể phụ hoàng con đang không ngừng bị xói tãi. Bằng không thì, hắn sẽ không suy yếu nhanh như thế.”

“Vậy... Phụ hoàng còn bao nhiêu thời gian?” Tần Cẩm Tu có chút vội vàng hỏi.

Nhắc tới vấn đề này, hai hàng lông mày Hàn hoàng hậu hơi chau lên.

Tần Cẩm Tu vẫn chưa chú ý tới, mà là tự lo nói: “Lúc trước phụ hoàng có chỗ bất mãn với con. Tập chúng Tần Cẩm Hạo lại âm thầm phái người đi tra con, đem ít việc che giấu của con chọc tới trước mặt phụ hoàng. May trời cũng giúp ta, phụ hoàng còn chưa kịp làm gì liền ngã bệnh. Chỉ cần hắn cứ như vậy, ta vẫn là Thái tử Tần quốc, Quân vương tương lai!”

“Ngươi lúc này nên may mắn chính là, lúc phụ hoàng bị bệnh là đang răn dạy ngươi. Nếu bị tiện nhân Khương thị kia chiếm trước tiên cơ, trước mắt ngươi còn có thể nhẹ nhõm sao?” Hàn hoàng hậu nhin không được mắt.

Tần Cẩm Tu bị nắng, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Hắn nhin tức giận, không có phản bác.

Hàn hoàng hậu lo lắng nói: “Phụ hoàng ngươi tuy nhìn như bị bệnh, ngự y lại nói nhất thời không lo đến tính mạng. Mà Khương thị ở trong cung một chút cũng không an phận, năm lần bảy lượt tới chỗ Thái hậu, muốn gặp phụ hoàng ngươi. Nếu không phải Thái hậu sớm bắt mất năng ta, trong lòng càng thích Thái tử ngươi hơn. Chỉ sợ chuyện hôm nay càng không dễ làm.”

“Hoàng tổ mẫu đối với bệnh phụ hoàng...” Tần Cẩm Tu cẩn thận hỏi.

Hàn hoàng hậu cười lạnh nói: “Bà ta tuy không trực tiếp tới, nhưng âm thầm tìm hỏi ngự y xem bệnh cho phụ hoàng ngươi. Cũng may bệnh phụ hoàng ngươi không phải chúng ta ra tay. Nếu không ngươi cho rằng giờ khắc này, Từ Tường cung còn có thể giữ yên lặng sao?”

Tần Cẩm Tu nhìn về phía màn che, trong mắt loé tia hung quang. Đối với Hàn hoàng hậu nói: “Mẫu hậu đã như thế, vậy không bằng chúng ta...” Hắn khoa tay múa chân trên cần cổ làm động tác ‘giết’.

“Ngươi muốn giết phụ hành thích vua!”

Ánh mắt Hàn hoàng hậu mãnh liệt, trầm mặc đối mặt với nhi tử.

Hai người đồng thời nhìn về phía màn che, lơ mơ nằm bóng người.

“Nếu kéo dài, con sợ Tần Cẩn Hạo sẽ chặn ngang một chân.” Hai mắt Tần Cẩn Tu nhú lại, hung ác nói.

Hàn hoàng hậu mím môi. Trong lòng cân nhắc phần thắng lần đánh cuộc này. Giây lát, nàng mới nói: “Đường cứu con ở biên quan phương bắc, lúc này không dùng được. Trong Lạc Đô, ngoài mười vạn Mộ gia quân đóng quân ở ngoại ô. Trong thành có mười lăm vạn Kinh Kỳ vệ trong tay Thiệu gia. Bọn họ luôn luôn trung lập, lúc này cũng không có thời gian mượn sức. Người thủ lĩnh ba vạn quân tả vệ hộ thành là tâm phúc Khương thị, mà ba vạn quân hữu vệ là tâm phúc bên chúng ta. Hai chi lực lượng này có thể triệt tiêu. Hai vạn Ngự lâm quân và bốn vạn trung vệ, là phụ hoàng người nắm giữ. Hắn bị bệnh, chúng ta có thể đánh cắp Hồ phủ hấn, nắm giữ sáu vạn người. Người nói không sai, Tần Cẩn Hạo không kìm nén được. Chúng ta chờ, chờ hắn động thủ trước. Chúng ta có thể lấy tội tự tiện xông vào cấm cung bắt lấy hắn!”

“Nhưng Mộ gia bây giờ qua lại rất gần với Tần Cẩn Hạo.” Tần Cẩn Tu nhú mày nói.

“Mộ gia?” Hàn hoàng hậu khinh thường nói: “Mộ Hùng yêu quý thanh danh, tuyệt sẽ không tham dự loại chuyện tranh đoạt này. Người ra mặt, nhiều nhất chính là tôn tử kia của hắn. Chúng ta chỉ cần thiết lập mai phục trong cửa cung, lấy tính mạng Mộ Khinh Ca, Mộ gia uy hiếp có thể giải trừ. Đến lúc đó Mộ Hùng còn có thể thế nào? Cả đời hắn trung quân còn có thể làm ra chuyện hành thích vua sao?”

Hàn hoàng hậu tự tin tràn đầy. Giống như đã đem tính cách Mộ Hùng tính toán triệt để, mới không sợ hãi như vậy.

Huống chi trong lòng nàng, chờ nhĩ tử mình lên làm Hoàng đế, người đầu tiên đối phó chính là Mộ Hùng. Giết Mộ Khinh Ca, chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Hàn hoàng hậu, làm cảm nhiễm Tần Cẩn Tu. Khiến hắn có cảm giác nắm chắc thắng lợi.

Hắn lập tức nói: “Con lập tức đi an bài, phái người bên ngoài giám thị động tĩnh Mộ Khinh Ca.”

“Không cần phiền toái như thế, bố trí mai phục quanh cửa cung là được rồi.” Hàn hoàng hậu cười lạnh nói.

Dứt lời, hai người liền rời khỏi cung điện.

Bọn họ không ai phát hiện, một bóng dáng run run rẩy rẩy đang trốn dưới gầm giường. Về mặt hoảng sợ nghe cuộc đối thoại của bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Cung biến, gió nổi lên (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nàng vốn vì nhớ mong phụ hoàng, mới vụng trộm lên vào phòng.

Lại không nghĩ, cứ nhiên nghe được cuộc nói chuyện kia...

Bọn họ muốn giết chết tiểu ca ca!

Thân ảnh nhỏ xinh sau khi xác định trong điện không có người, mới chui ra khỏi gầm giường. Nàng quay người nhìn thoáng qua trên long sàng. Phụ thân khô gầy, dung mạo già nua. Cẩn cẩn môi, đi vào mật đạo dưới ngăn tủ, nhanh chóng rời đi.

Bởi vì từ nhỏ thích ‘thăm hiềm’ khắp nơi trong cung, cho nên lúc vô ý nàng biết được mật đạo này. Cũng bởi vậy, nàng mới có thể trộm đi nhìn phụ hoàng.

Chỉ sợ Hàn hoàng hậu và Thái tử Tần Cẩn Tu thế nào vẫn không thể tưởng được, cuộc trò chuyện không thể truyền ra ngoài giữa bọn họ đều bị Tần Diệc Liên nghe hết toàn bộ.

Hoảng sợ chạy ra từ mật đạo, Tần Diệc Liên không kịp phủi tro bụi dính trên váy mình, liền chạy tới ngoài cung. Trong lòng chỉ có một suy nghĩ, muốn đem tất cả chuyện nghe được nói cho người đấy. Ngăn cản hắn tiến cung!

Nhưng vừa chạy vài bước, nàng lại đột nhiên dừng lại. Mắt to thanh thuần xuất hiện một tia lưỡng lự.

Bốn cái cửa cung, nàng chỉ có một mình, không ngăn được hết!

Chủ yếu nhất là, nàng không ra được!

Hoàng hậu không chỉ cấm người tiến vào cung, cũng hạn chế người trong cung ra ngoài.

‘Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?’

Đúng rồi!

Nàng biết, hoàng huynh của mình đều an bài cao thủ bảo hộ bên cạnh mình và mẫu phi. Bản thân không thể rời khỏi cung, nhưng cao thủ này nhất định có thể!

Chỉ cần hần đi ra, tìm được hoàng huynh. Sau đó tìm người đó nói hết tất cả, ngăn cản hần tiến cung là được rồi.

Thế nhưng nếu bỏ lỡ, thì làm sao bây giờ?

Không kịp nghĩ nhiều, nàng gọi ám vệ mình, sai hần ra ngoài cung. Còn mình thì trở lại tắm điện, tìm ba thái giám tín nhiệm nhất, bốn người chia ra mỗi người núp ở góc khuất cửa cung.

Cho dù không kịp truyền tin ra ngoài, bọn họ cũng có thể lúc mấu chốt lên tiếng cảnh cáo.

Phủ thêm áo choàng hoà làm một màu với màn đêm, nàng lựa chọn cửa cung phía bắc. Trong lòng có thanh âm nói cho nàng biết, thủ ở chỗ này, nàng sẽ không hối hận.

...

Đêm nay, Lạc Đô hết như con thú bị vây trong im lặng, lâm vào ngủ say.

Trên đường phố, không có nửa bóng người. Kiến trúc trùng điệp, như nanh vuốt dữ tợn thoả ý phóng thích trong đêm tối.

Ngoài thành, đám dân chúng bình yên chìm vào giấc ngủ. Vẫn chưa nhận ra tối nay có gì khác.

Nội thành, ở một khu dành cho quan viên quý tộc, đều cất giấu các loại tâm tư.

Mộ phủ, gió đêm thổi qua, khiến đèn lồng dưới mái hiên không ngừng nhấp nháy.

Trong phòng đóng chặt, ánh nến bao phủ. Hiên nhiên người bên trong cũng không nghỉ ngơi.

Mộ Hùng mặc một thân ngân giáp huyền y, uy phong凛凛. Mộ Liên Dung cũng một thân nhung trang, tư thế hiên ngang.

Thấy phụ thân uống xong nước trà trong chén, nàng tiến lên rót đầy nước vào.

Buông ấm trà, nàng có chút lo lắng nói: “Phụ thân, chúng ta cứ để Khinh Ca một mình mạo hiểm sao?”

Thần sắc Mộ Hùng không thay đổi nói: “Không ngại. Nó không có việc gì, chúng ta chỉ cần dựa theo kế hoạch của nó là được.”

“Đại quân đã tập kết chờ đợi, đến thời cơ thích hợp sẽ vào thành. Nhưng Khinh Ca xông vào cung, nếu kinh động đến đám lão gia hoả kia, vậy làm sao bây giờ?” Mộ Liên Dung vẫn không yên tâm.

Nhắc tới cái này, đuôi lông mày Mộ Hùng mờ hồ nhấc lên.

Cung phụng hộ quốc Tàn quốc, ông biết có một tử cảnh, năm tên lam cảnh, còn lại vài người đều là thanh cảnh đỉnh. Lấy sức một mình cháu gái chống lại, đích xác có chút không ổn.

Nhưng mà...

Buông chén trà, Mộ Hùng nói: “Những người đó, chỉ khi mất nước hoặc kẻ phản lại thiên hạ Tàn gia, thì mới xuất hiện. Còn tranh giành đoạt vị thế này, bọn họ sẽ không đi ra. Theo như lời Ca nhi, Mộ gia chúng ta là thanh quân trắc, hoàng đế Tàn quốc vẫn là họ Tàn. Lão Mộ gia đối với ngôi vị hoàng đế không có hứng thú.”

Thời điểm cha con Mộ gia thảo luận, Mộ Khinh Ca đã xuất phát dựa theo thời gian Tàn Cẩm Hạo nói.

Nàng phải dẫn năm trăm thân vệ xung phong, công hãm một cửa cung. Nghiênh đón Tàn Cẩm Hạo vào cung cứu vua.

Cũng chính là sau khi xác định kế hoạch, nàng mới biết thì ra Tàn Cẩm Hạo đã âm thầm nuôi sáu vạn tư quân. Những tư quân này là lực lượng mà Khương thị nhất tộc bồi dưỡng. Nhưng theo Mộ Khinh Ca thấy, cũng chỉ thường thôi.

Nhớ tới Mộ Hùng âm thầm nuôi dưỡng mười vạn Vạn Liệt quân trở thành át chủ bài trong tay Mộ gia, lại không làm động đến gân cốt Mộ gia.

Thậm chí đồng thời, ông còn phải dưỡng Mộ gia quân ở Duệ thành.

Không phải Mộ gia nhiều tiền hơn Khương thị nhất tộc, mà vì Mộ Hùng có tài mang binh. Trên cơ bản, Vạn Liệt quân không tăng gánh nặng cho Mộ gia,

ngược lại lấy chiến nuôi chiến. Dem một ít chiến lợi phẩm thu được đưa đến Duệ thành, tiếp tế Mộ gia quân.

Vì vậy bất kể là Mộ gia quân hay Vạn Liệt quân, cũng không phải là quân đội có thể mang đi so sánh với đám người được bồi dưỡng của Tần Cẩn Hạo.

Mộ Khinh Ca cười hắc hiếm, nghĩ đến bộ dáng Tần Cẩn Hạo tự đắc trước khi xuất phát, trong lòng nhin không được cười lạnh. ‘Tiếp tục đắc ý đi, đợi đến lúc mộng tưởng tới gần nhất bị tan vỡ, mới khiến người khác cốt khó quên.’

Năm trăm thân vệ được Mặc Dương dẫn dắt, cùng theo Mộ Khinh Ca chậm rãi tới trước cửa cung.

Cửa cung đóng chặt, thành cung nguy nga. Yên lặng đến đáng sợ.

Mộ Khinh Ca thong thả cười hắc hiếm có chút xao động, tiếng vó ngựa ở mặt đường không ngừng vang vọng. Linh thú, so với dã thú bình thường càng có ý thức nguy cơ. Có lẽ nhận ra nguy hiểm tới gần, đang nhắc nhở chủ nhân chú ý.

Mặc Dương tiến lên vài bước tới bên người Mộ Khinh Ca, thấp giọng nói: “Tiểu tước gia, hình như có trá. Muốn đổi chỗ khác hay không?”

Mộ Khinh Ca hơi nâng cằm lên, nhìn về phía thành cung. Nheo lại hai mắt chậm rãi lắc đầu: “Cửa cung khác cũng giống vậy thôi, cần gì phải đổi?”

Đột nhiên nàng cong lên nụ cười tà tứ, thấp giọng nói: “Vậy mới thú vị.” Nếu Tần Cẩn Tu không tiếp chiêu, nàng mới cảm thấy đau đầu.

Ý tứ trong lời nói Mộ Khinh Ca, Mặc Dương đã hiểu.

Hắn vẫy tay một cái, lập tức có một tổ Long Nha Vệ tiến lên, chuẩn bị cưỡng ép mở cửa cung.

Thủ vệ canh cửa cung đều bỏ chạy đóng chặt cửa, không phải chờ bọn họ đánh bại thì là gì?

Duệ vương và Thái tử đều cần thanh danh tốt, đều phải mang danh nghĩa xuất binh. Nhưng nàng không cần.

Bang bang! Phan!

Cửa cung nặng nề, bị Long Nha Vệ bạo lực phá vỡ.

Nghiền nát đại môn ngõ đồ xuống đất, lộ ra tình cảnh phía sau cửa.

Trong yên lặng, dường như lộ ra tử khí.

Không khí xen lẫn chút lạnh lẽo.

Mộ Khinh Ca hít sâu một chút, khoé miệng cong lên hình cung sắc bén. Nàng ngửi được sát khí che giấu trong không khí. Tuy che giấu rất tốt, nhưng bắt đầu lộ, nàng lại quá quen thuộc với sát khí.

Sau cửa cung, liên tiếp quảng trường to như vậy. Bốn phía quảng trường, bị tường vây quanh. Ngoại trừ hai cánh cửa bên ngoài, thì chỉ có thang lầu bước lên tường thành.

Lúc này một cánh cửa bị hư hao, mà một cửa hành lang khác nối liền với hoàng cung lại được mở ra.

Tựa như miệng khổng lồ của quái thú, hấp dẫn người xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Cung biến, gió nổi lên (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hắc ám bao phủ chỗ này, nàng tựa như nghe thấy tiếng tim đập núp trong thang lầu, tường thành.

Liếm liếm môi đỏ yêu dã, trong ánh mắt Mộ Khinh Ca mang theo một tia thị huyết.

“Tiểu tước gia.” Mặc Dương đi bên cạnh Mộ Khinh Ca xin chỉ thị.

Mộ Khinh Ca nhướn mày: “Đi vào.”

Biết rõ là bẫy rập, lại vẫn muốn nhảy vào trong.

Nếu không phải Long Nha Vệ tuyệt đối phục tùng và tín nhiệm Mộ Khinh Ca, chỉ sợ lúc này sẽ có người lùi bước.

Diễm mã mang theo hơi thở linh thú độc hữu, chở chủ nhân mình chậm rãi đi vào trong cửa cung rách nát. Quảng trường phẳng phất chỉ có thanh âm hô hấp của diễm mã và tiếng chân lưỡng lự ở bốn phía.

Nhóm Long Nha Vệ trầm mặc lạnh lùng, nhìn như không chuyên tâm. Kỳ thực chú ý động tĩnh nhất cử bốn phía.

Huyền giáp hồng bảo, áo choàng đen rủ xuống. Hồ hấp năm trăm người đều đồng nhất tàn suất. Từng người khoảng thời gian đều cơ hồ giống nhau.

Bọn họ đi sau Mộ Khinh Ca một thân ngân giáp hồng bảo. Hai mắt sắc bén như ưng, sát ý đặng đặng, gần như che lấp sát khí tràn ra không khí kia.

Mỗi một bước bọn họ đi rất chậm, như cố ý.

Mà người âm thầm chờ đợi, cũng cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Chờ đợi lâu, làm vũ khí trong tay bọn chúng ầm ầm run lên.

“Không được! Không được tiến vào! Đi mau!”

Đột nhiên một thanh âm vội vàng cắt qua bầu trời đêm, đánh vỡ yên lặng quỷ dị nơi cửa cung.

Mộ Khinh Ca nhíu đôi chân mày, nhìn về phía hướng đi.

Một người khoác áo choàng đen lao ra tới chỗ nàng, lời nói vội vàng trong miệng phảng phất đang cảnh báo nàng.

Chỉ là trong nháy mắt, người nọ liền chạy ra khỏi đường hành lang, như hồ điệp ban đêm tiến vào sân rộng. Khoảng cách cùng Mộ Khinh Ca gần trong gang tấc, kì thực lại cách một cái quảng trường.

Trong thoáng chốc, Mộ Khinh Ca hình như thấy được nụ cười mừng rỡ mà vội vàng kia.

Bỗng!

Một mũi tên phiếm màu xanh phát ra bén nhọn, xuyên thấu qua không gian nhắm ngay sau lưng người nọ, hung ác đâm tới.

Quang mang loá mắt, trong bóng đêm phá lệ rõ ràng.

Mộ Khinh Ca vốn lười biếng ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên ngồi thẳng thân mình. Không chút do dự phi ra khỏi ngựa, hướng tới người nọ.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn chậm một bước.

Nháy mắt nàng nhảy ra kia, mũi tên sắc bén xuyên qua thân mình người nọ, mang theo giọt máu dừng trên mặt đất phía trước.

Đột nhiên tới biến cố, khiến người nọ vẫn duy trì động tác chạy vội. Áo choàng màu đen không tiếng động chảy xuống, lộ ra bộ dáng chân thật của nàng.

“Liên Liên!” Ngoài ý muốn, khiếp sợ lập tức thắt chặt trái tim Mộ Khinh Ca. Hai đồng tử nàng co rút mãnh liệt, bỗng xuất hiện trước mặt Tàn Diệc Liên, tiếp được thân thể nàng bổ nhào ra phía trước.

“Sao lại là muội?” Mộ Khinh Ca đem Tàn Diệc Liên ôm vào trong ngực. Trong mắt ngoại trừ khó tin, còn có một tia bối rối.

Tất cả tới quá nhanh.

Từ lúc nàng tiến vào cửa cung, đến khi Tàn Diệc Liên xuất hiện, cũng chỉ là mấy cái nháy mắt.

Thậm chí sự xuất hiện của muội ấy, làm cho mình còn chưa kịp phản ứng, biến cố đã phát sinh.

Nàng vô luận thế nào cũng không ngờ, người lên tiếng cảnh báo lại là Vĩnh Hoan công chúa Tàn Diệc Liên. Thiếu nữ ngây thơ đơn thuần, sạch sẽ như tờ giấy trong lòng nàng.

Thiếu nữ nàng không muốn phá hư, không muốn tổn thương.

Mà thiếu nữ lúc này lại hơi thở gầy yếu nằm trong lòng ngực mình.

“Tiểu ca ca, huynh không có việc gì thật tốt quá.” Khoé miệng Tàn Diệc Liên tràn ra vết máu, lỗ máu lớn trước ngực sớm đã nhuộm hồng váy nàng.

Nhưng nàng lại như không hề cảm giác gì, chỉ nhìn xem mặt Mộ Khinh Ca, vui mừng cười.

“Giết! Giết! Giết!!!”

Tần Diệc Liên xuất hiện, khiến mai phục thất bại.

Phục binh đã sớm không chờ được lúc này đều vọt ra.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca trầm xuống, toàn thân lửa giận ngập trời. Tay trái nàng ôm Tần Diệc Liên, tay phải vừa lật. Hào quang chói mắt trong tay nàng bay lên, chỉ sáo đẹp dễ hoá thành Linh Lung thương bị nàng nắm trong tay.

“Giết! Một tên cũng không lưu.” Thanh âm lạnh như đao từ miệng nàng thoát ra, tựa như từ thần triệu hoán.

Long Nha Vệ lập tức lao ra, phân ra các hướng khác nhau thu hoạch địch nhân.

Lập tức từng đạo lực quang, thanh quang chiếu sáng toàn bộ cửa cung.

Long Nha Vệ, cư nhiên đều là cao thủ lực cảnh và thanh cảnh. Nhưng tuổi tác bọn họ, so với võ sĩ Đồ quốc thanh cảnh càng ít hơn.

Hình ảnh thật sự quá mức chấn động. Rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng, đã bị tước đoạt tính mạng.

Mộ Khinh Ca nắm Linh Lung thương, đuôi thương hung hăng đâm xuống mặt đất.

Lập tức một cỗ sóng khí từ đuôi thương mở rộng ra. Địch nhân hướng tới nàng đều bị ngăn trở về, hoá thành huyết vụ giữa không trung.

Vô số địch nhân, liên tục không ngừng dừng mảnh xông vào. Mộ Khinh Ca lạnh giọng phân phó Mặc Dương: “Kẻ tới gần, Giết!”

Mặc Dương lĩnh mệnh, lệnh Long Nha Vệ thu lại thành vòng. Đem Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Liên bảo hộ ở trung tâm, giết chết kẻ xâm phạm.

Năm trăm lực cảnh và thanh cảnh, thực lực như vậy thật quá sức tưởng tượng.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên vạn người mai phục đều không thể công phá hàng rào chắc chắn này.

Trong hỗn chiến, chỉ có chỗ Mộ Khinh Ca là góc yên bình.

“Liên Liên, tại sao muội lại đến. Ta không cứu được muội...” Trong mắt Mộ Khinh Ca lần đầu tiên toát ra vẻ thống khổ.

Nàng không cứu được muội ấy, không cứu được!

Cho dù nàng có Đan thần truyền thừa, có được không gian Mạnh Mạnh nghịch thiên, có được thần khí Linh Lung thương, có được được cải tạo genes, cũng không thể cứu Tần Diệc Liên.

Bởi vì trái tim muội ấy, đã bị mũi tên kia đâm nát.

Lúc này muội ấy còn có thể giữ lại ý thức, hoàn toàn nhờ linh lực Mộ Khinh Ca duy trì.

Tần Diệc Liên xuất hiện, hoàn toàn vượt qua ngoài kế hoạch. Làm Mộ Khinh Ca trở tay không kịp, ngay cả cơ hội cứu vãn cũng không có.

“Muội... Muội nghe Hoàng hậu và Thái tử nói... Nói muốn giết huynh... Muội liền tới...” Tần Diệc Liên nở nụ cười tươi nói. Nàng mở miệng, máu loãng và thịt vụn không ngừng tuôn ra.

“Ta biết... Ta biết... Muội không nên tới!” Mộ Khinh Ca ôm lấy Tần Diệc Liên chậm rãi nắm chặt tay, tâm tình áy náy khiến cho nàng muốn giết người.

Tần Diệc Liên vô tội, lại bởi vì nàng mà chết. Nàng nên như thế nào?

Tiểu công chúa ngây ngô khờ khạo này, vốn không nên chết như vậy...

Tần Diệc Liên cười cười, hàm răng trắng bị nhiễm máu hồng: “Vận khí Liên Liên thật tốt, gặp được tiểu ca ca. Nhưng mà, tiểu ca ca, muội buồn ngủ quá. Muội ngủ nha.”

Nàng nói, một giọt nước mắt từ khoé mắt chảy xuống.

Thiếu nữ này, trong nội tâm nàng ấy rất rõ ràng, nghênh đón nàng ấy là cái gì.

Cuồng hống Mộ Khinh Ca đột nhiên khó chịu, khó chịu không nói được ra lời. Nàng có thể làm, chỉ có dốc sức liều mạng truyền linh khí cho Tần Diệc Liên.

“Tiểu ca ca, đáng tiếc quá. Liên Liên không thể cho tiểu ca ca xem nhảy múa, Liên Liên luyện rất lâu đó.” Mắt to tinh khiết của Tần Diệc Liên mang theo một tia không muốn, dùng ánh mắt có chút nhớ nhung miêu tả khuôn mặt Mộ Khinh Ca.

“Ta phải làm thế nào?” Trong lòng Mộ Khinh Ca không ngừng hỏi.

‘Manh Manh! Người có biện pháp nào giữ được mạng nàng?’ Trong tuyệt vọng, nàng chỉ có thể đem tất cả hy vọng ký thác ở Manh Manh.

Thanh âm Manh Manh nhanh chóng vang lên trong đầu nàng, nhưng không phải là đáp án nàng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Cung biến, gió nổi lên (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

‘Thật xin lỗi, chủ nhân. Trái tim nàng đã nát, cho dù chủ nhân tiền nhiệm vẫn còn thì cũng không thể cứu được nàng. Nếu muốn cưỡng chế lưu nàng lại, chỉ có thể dùng thuật Khô Lỗi biến nàng thành con rối.’

Khô Lỗi?

Một cái xác không hề có suy nghĩ và linh hồn, so với cái chết càng khiến người khó chịu.

Nàng sao có thể nhẫn tâm biến Liên Liên thành như vậy?

Mộ Khinh Ca chậm rãi nhắm hai mắt lại, mím môi nhẹ nhàng nói: ‘Liên Liên, muội có tâm nguyện gì chưa xong?’

Nàng không thể ngăn cản Liên Liên rời đi, chỉ có thể giảm bớt tiếc nuối cho muội ấy.

‘Tâm nguyện... Tâm nguyện Liên Liên rất nhiều. Nhưng mà, tâm nguyện lớn nhất của Liên Liên là trở thành thê tử của tiểu ca ca. Nhưng hiện tại sợ là không thể.’ Tần Diệc Liên cười nói, trong ánh mắt mang theo khát khao.

Trong lòng Mộ Khinh Ca căng thẳng, Tần Diệc Liên trả lời khiến nàng ngoài ý muốn. Tựa như lại hợp tình hợp lý.

Bây giờ, nàng là thân nam nhi!

Trong lòng cười, có chút tái nhợt.

Mộ Khinh Ca nỗ lực nâng lên nụ cười. Mở hai mắt ra, con ngươi nhìn về phía nàng. Dùng thanh âm cực kỳ sùng ái, thật nhẹ thật chậm nói: ‘Được, ta sẽ lấy muội làm thê tử của ta.’

‘Thật sao?’ Trong mắt Tần Diệc Liên sáng ngời, toả sáng ra thần thái mê người.

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu. Cúi đầu, đôi môi dừng trên trán nàng, nhẹ nhàng hôn.

Hôn trần ngập thương tiếc, khiến Tần Diệc Liên cười tươi động lòng người: ‘Muội thật vui vẻ, tạ tạ tiểu ca ca.’ Mang theo thoả mãn, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại. Tay nhỏ bắt lấy tay áo Mộ Khinh Ca, cũng vô lực buông xuống.

Mộ Khinh Ca điên cuồng đưa linh khí vào cơ thể Tần Diệc Liên. Lại như đá chìm đáy biển, không có động tĩnh.

Tần Diệc Liên, cứ vậy đi rồi?

Tiểu công chúa nhao nhao muốn mời nàng ăn kẹo, nhảy múa cho nàng nhìn, dạy nàng thả điều, cứ vậy đi rồi?

Trong lòng Mộ Khinh Ca dâng lên cảm xúc không tên, biến thành lửa giận ngập trời.

Nàng chậm rãi đặt Tần Diệc Liên nằm xuống, nắm Linh Lung thương đứng thẳng lên.

Phát giác động tác của nàng, Mặc Dương lập tức đi tới bên người. Trên người hân phiếm quang mang nồng đậm màu xanh.

‘Tiểu tước gia!’

‘Đừng để nàng ấy lại bị bất cứ thương tổn gì.’ Mộ Khinh Ca nhàn nhạt phân phó. Ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, lạnh buốt khiến người không dám nhìn thẳng.

Mặc Dương trầm mặc gật đầu, tự mình thối lui bảo hộ di thể Tần Diệc Liên.

Mộ Khinh Ca tức thì nắm Linh Lung thương, xoay người cười hắc hiếm. Mang theo sát khí lạnh lùng, chạy ra khỏi vòng bảo hộ của Long Nha Vệ.

Nàng bỏ qua đám địch không chịu nổi một kích kia, trực tiếp nhắm ngay tên ca thủ thanh cảnh đỉnh đã bắn tên Tần Diệc Liên.

Bị Mộ Khinh Ca nhắm vào, hấn đứng trên thành cung, trong lòng rung mình. Cung tên trong tay tự nhiên rơi lên. Mà bên cạnh hấn, hai bên mỗi bên đồng thời đi ra ba người. Sáu người đều phiếm quang mang màu lam nhạt, tựa hồ mới tiến vào lam cảnh không lâu.

Sáu lam cảnh sơ giai, một thanh cảnh đỉnh. Đội hình như vậy bày ở đây, đủ để khiến thế lực khắp tam đẳng quốc ghé mắt.

Nhưng ánh mắt Mộ Khinh Ca lại không có một tia chấn động, bình tĩnh đến đáng sợ.

“Giết hấn!” Kẻ cầm cung tiến trong tay rõ ràng là thủ lĩnh. Hấn lạnh lùng phân phó một tiếng, mũi tên nhọn bọc thanh quang xoay tròn phóng tới Mộ Khinh Ca.

Sáu gã lam cảnh đồng thời từ trên tường cung nhảy xuống, vọt tới hướng Mộ Khinh Ca.

Tựa hồ, mấy kẻ này ý định vây quét một mình nàng.

Hắc diễm hí vang, bộ lông ngăm đen xuất ra một tầng sóng khí, ngăn cản xu thế sáu người công tới. Mà mũi tên bay tới phía Mộ Khinh Ca, đã hoá thành mảnh vụn rơi xuống trước mắt nàng.

Một màn này, chấn động bảy người.

Kẻ cầm cung, trông mắt co rút lại. Lần thứ hai bắn liền ba mũi tên, từ góc độ khác nhau bắn vào chỗ yếu hại của Mộ Khinh Ca.

Sáu người còn lại cũng phối hợp hấn, bắt đầu công kích Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhẹ rũ mắt, đột nhiên đôi mắt thanh lãnh bọc tầng băng nâng lên. Linh Lung thương trên tay phải nàng lập tức, một đạo quang mang xanh thẳm từ cơ thể nàng bùng phát ra, che lấp tất cả quang mang ở cửa cung.

“Hấn là lam cảnh đỉnh!”

“Cư nhiên là lam cảnh đỉnh!”

“Sao có thể? Hấn năm nay mới bao nhiêu tuổi? Không phải vừa mới quan lễ sao?”

“Mười tháng trước, hấn mới là lục cảnh sơ giai!”

Thanh âm rung động, vang lên từ miệng bảy người.

Ánh sáng màu lam chói mắt phiếm tím, không chỉ chấn kinh bọn hấn, còn làm chấn động những kẻ khác. Đám người muốn lấy mạng Mộ Khinh Ca đều dừng sờ tại chỗ, làm cho Long Nha Vệ thừa cơ thu hoạch không ít tính mạng.

Hầu như tại giờ khắc này, trong lòng bọn chúng đều vang lên cùng một giọng nói: ‘Sớm biết Mộ Khinh Ca là lam cảnh đỉnh, sao còn tới chịu chết làm gì!’

Lam quang, phảng phất tràn qua hai mắt Mộ Khinh Ca. Đem cặp mắt thanh lãnh của nàng đều nhuộm thành màu lam.

Vốn là tuyệt sát chi cảnh, lập tức thay đổi.

Vốn tưởng rằng mai phục đã nắm chắc thắng lợi trong tay, lúc này lại lung lay sắp đổ.

Mộ Khinh Ca không nói nhảm với bọn chúng. Lúc này, phần nộ trong lòng nàng đang muốn cấp bách tìm chỗ phát tiết.

Linh Lung thương quét qua, mang theo ánh sáng màu lam chói mắt.

Chờ ánh sáng màu lam tan đi, ở đâu còn bóng dáng sáu kẻ kia? Thật sự chết ngay cả cận vệ cũng không thừa.

Kẻ cầm cung trên tường thành, trong mắt hoảng hốt.

Sợ hãi từ đáy lòng tràn ra, hấn muốn chạy... Muốn chạy khỏi nơi này.

Nhưng hấn lại phát hiện thân thể mình như bị định trụ, không thể động đậy.

Chỉ một chiêu liền giết chết sáu gã lam cảnh sơ giai. Mộ Khinh Ca đem mũi thương sắc bén nhắm ngay trên tường cung.

Nàng, muốn hấn đền mạng cho Tần Diệc Liên.

Uy áp trầm trọng như núi, sắc bén như đao, chọc hạ xuống người hấn.

Cái cảm giác này, gần như đem xương cốt hần từng tác một bóp nát. Tay hần run rẩy, rốt cuộc không cầm được cung. Cung tên rơi xuống khỏi tường thành, cũng tại con mắt kinh hãi của hần từng khúc đứt gãy.

Cây cung làm bạn với hần nửa đời người, một chốc đứt gãy kia, phảng phất sinh mệnh hần bị rút hết một nửa. Khiến hốc mắt hần muốn nứt ra, tim đau như cắt.

Chỉ là còn chưa chờ hần từ phần nộ thanh tỉnh lại, một cỗ hấp lực càng lớn hơn bao bọc cả người hần. Kéo xuống không trung, bay tới phía Mộ Khinh Ca.

Hần hoảng sợ khuỵu hai tay. Đối với khuôn mặt tuyệt sắc khó phân nam nữ kia, chỉ cảm thấy lạnh lẽo trong mắt đem cả người hần đông cứng, không thể nhúc nhích.

“Không!” Tiếng kêu thê lương thâm thiết thốt ra trong miệng hần.

Hần mất đi quyền khống chế thân thể mình, bị Mộ Khinh Ca xách trong tay.

Cổ bị bóp chặt. Mặt hần đỏ lên, hô hấp khó khăn.

Nhưng hần lại không sinh ra nửa ý phản kháng.

Tay phải Mộ Khinh Ca loé sáng, Linh Lung thương một lần nữa hoá thành chỉ sáo, đeo trên ngón trỏ tay phải nàng.

Nàng hồ hững hờ chuyển mắt. Ánh mắt lạnh lẽo như băng dừng trên người hần, không nói một câu. Chỉ sáo sắc bén nhẹ nhàng vẽ trên ngực hần một cái, khiến y phục hần lập tức bị rách toạc, lộ ra thân thể cường tráng.

“Ngươi muốn làm gì! Ngươi muốn làm gì!”

Hai con ngươi hần mở rộng, hoảng sợ vạn phần nhìn Mộ Khinh Ca. Trong cổ họng lại không phát ra nổi thanh âm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Cung biến, gió nổi lên (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Đột nhiên, hần cảm thấy ngực truyền đến đau đớn kịch liệt.

Hần dùng hết sức cúi đầu nhìn, mới phát hiện ngực trái mình bị Mộ Khinh Ca vẽ ra miệng vết thương sâu thấy xương. Mà trái tim hần còn đập, đang bị từng chút một kéo ra.

Đau đớn thể xác, không sánh bằng tâm hồn sợ hãi.

Hần tận mắt nhìn trái tim mình từng chút bị kéo ra ngoài, rõ ràng hần (Mộ Khinh Ca) có thể cho mình chết thổng khoái. Lại cố tình tra tấn mình.

Máu mình, nhuộm đỏ cả người hần. Hần cảm nhận được sinh mệnh trôi qua, cảm nhận được hô hấp khó khăn. Thậm chí nhiệt độ cơ thể còn biến mất...

“Ồ ồ!” Trong cổ họng, phát ra thanh âm khó nghe.

Ý thức cuối cùng của hần, chỉ nhớ rõ Mộ Khinh Ca tựa như ác ma huyết y. Khiến người sợ hãi.

Phanh!

Trái tim đang nhảy, tách ra thành đoá huyết hoa trong tay Mộ Khinh Ca, hoá thành huyết vụ. Hần tận mắt thấy tim mình vỡ vụn, cũng tự mình kiến thức Mộ Khinh Ca tàn nhẫn...

Lúc Mộ Khinh Ca mặt không biểu tình ném xuống cỗ thi thể không có trái tim kia, Long Nha Vệ cũng giải quyết xong đám khác. Tập trung quanh nàng.

Mặc Dương rất nhanh đưa lên khăn lụa màu trắng sạch sẽ. Mộ Khinh Ca nhận lấy, cẩn thận chà lau vết máu còn lưu lại.

Xung quanh bọn họ lấp đầy vô số thi thể, tầng tầng lớp lớp. Trên vạn người phục kích, không chỉ không thể thành công, còn toàn bộ bị diệt. Thậm chí không thể làm tổn thương đến da lông Long Nha Vệ.

Thời điểm Mộ Khinh Ca lau tay, Mặc Dương đánh giả xung quanh một lần, trầm giọng nói: “Nếu bọn chúng bắn tên trước, tuy kết cục khó sửa, nhưng có thể gia tăng độ khó cho chúng ta.”

“Bọn chúng tự tin một vạn người, có thể ăn chúng ta không hề khó khăn.” Mộ Khinh Ca ném khăn lụa nhiễm máu xuống, xuống ngựa đi tới bên Tàn Diệc Liên.

Mặc Dương bảo hộ nàng ấy rất khá. Không để nàng ấy chịu một tia thương tổn, thậm chí không làm bẩn váy may.

Vừa mới ngồi xổm xuống, Mộ Khinh Ca ôm Tàn Diệc Liên vào trong ngực, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ cửa cung rách nát.

Long Nha Vệ lập tức đề phòng, Mộ Khinh Ca cũng chuyển mắt nhìn qua.

Lúc nhìn thấy một màu vàng nhạt quen thuộc, sắc lạnh trong mắt nàng mới thoáng phai nhạt chút. Phản phó Long Nha Vệ lui ra.

“Liên Liên!!!” Tàn Cẩn Thần liếc mắt liền nhìn thấy Tàn Diệc Liên được Mộ Khinh Ca ôm vào trong ngực.

Bỗng chốc, sắc mặt hần trắng nhợt, trắng đến cơ hồ sẽ tan vỡ. Hần được một lão nhân tóc bạc nâng xuống, lão đảo đến gần.

Khi thấy trên mặt Tàn Diệc Liên vẫn còn giữ lại nụ cười, hần thống khổ nhắm hai mắt lại, tràn ngập tự trách nói: “Ta đã tới chậm, đã tới chậm.”

Hần đắm chìm trong bi thống Tàn Diệc Liên chết, mà lão nhân bên cạnh hần lại khiếp sợ nhìn núi thi thể chồng chất bốn phía. Còn có nhóm Long Nha Vệ giống như tử thần.

Mộ Khinh Ca ôm Tàn Diệc Liên đứng lên, đem nàng giao vào tay Tàn Cẩn Thần: “Mang nàng đi. Hoàn thành xong tất cả, ta sẽ tới đón nàng.”

Tàn Cẩn Thần ngược mắt nhìn về phía nàng. Trong mắt hắc bạch phân minh có đau lòng, có tìm tòi nghiên cứu.

“Ta đáp ứng Liên Liên, lấy nàng làm vợ.” Mộ Khinh Ca giải thích một câu.

Ánh mắt Tàn Cẩn Thần hiện vẻ khiếp sợ, cũng rất nhanh bình tĩnh xuống. Hần nói với lão nhân bên cạnh: “Cổ sư, sai người mang Vinh Hoan công chúa về Hiền vương phủ. Lại phái người mang Vân phi nương nương đi, ngài mang những người còn lại đi theo Tiểu tước gia, nghe hần phân công.”

Mộ Khinh Ca quét mắt nhìn hần, đối với sắp xếp của hần không có cự tuyệt.

Nàng cũng đoán ra lão nhân tóc bạc chính là cường giả bên người Tàn Cẩn Thần, cũng là vị lúc trước âm thầm hộ tống nàng quay về Duệ thành.

Nàng biết, vốn Tàn Cẩn Thần muốn khoanh tay đứng nhìn. Mà bây giờ Tàn Diệc Liên chết, làm cho hần thay đổi chủ ý. Để Cổ sư đi theo, liền đại biểu hần chính thức tiến vào vòng xoáy này.

Thi thể Tàn Diệc Liên, theo Tàn Cẩn Thần rời đi.

Mộ Khinh Ca phản phó Long Nha Vệ nhanh chóng quét dọn xong chiến trường, mới phản phó Mặc Dương thả tín hiệu đã ước định tốt với Duệ vương.

“Cổ sư.” Mộ Khinh Ca đột nhiên kêu lên.

Lão nhân tóc bạc lập tức tiến lên.

Ánh mắt nàng rơi trên người ông, thần nhiên nói: “Làm phiền ngài mang theo người Hiền vương âm thầm theo dõi Thái tử và Hoàng hậu, miễn để bọn chúng chạy. Những kẻ này ta đều muốn bọn chúng chôn cùng với Vinh Hoan.”

Mộ Khinh Ca lãnh khốc phản phó, khiến Cổ sư nhìn nàng một cái, lại không có nhiều lời.

Gật đầu, ông mang theo người rời đi.

Cổ sư dẫn người mới vừa đi không bao lâu, Tàn Cẩn Hạo một thân áo giáp màu đen liền mang theo người tiến vào.

Hần ngồi trên lưng ngựa, nhìn cửa cung vết máu đầy đất, đáy mắt nhịn không được khiếp sợ. Lúc này không còn thấy thi thể nào, nhưng nhìn từ vết máu, nhất định là đã trải qua ác chiến.

Mà Mộ Khinh Ca lại hoàn hảo không tổn hao gì ngồi trên lưng ngựa. Không chỉ có nàng, còn có người dưới tay nàng đều không hư hao chút nào. Chiến lực khủng bố như vậy, làm hần ngoài khiếp sợ còn có hâm mộ ghen ghét.

Nhưng đối với chuyện tối nay, hần lại càng thêm có lòng tin.

“Khinh Ca, ngươi không có bị thương đi? Ngươi yên tâm, đợi bốn vương leo lên đại vị. Chắc chắn thay ngươi đòi lại công bằng hôm nay.” Tàn Cẩn Hạo che giấu vui sướng, cam đoan với Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca câu môi cười nói: “Vi nghiệp lớn của Duệ vương, chút chuyện ấy có là gì?”

Những lời này phảng phất làm Tần Cẩn Hạo tìm được cảm giác đã từng quen thuộc. Tựa hồ, thái độ Mộ Khinh Ca đối với hắn nên là như vậy mới đúng.

Hắn thoả mãn gật đầu. Hạ lệnh tất cả thẳng tiến hoàng cung, xông vào trong.

Đêm, yên bình bị phá vỡ.

Trong hoàng cung, một mảnh hỗn loạn.

Từ Tường cung, đóng chặt cửa.

Thái hậu vốn nên nghỉ ngơi sớm, lúc này lại ngồi trên mặt ghế. Vân về phật châu trong tay, từ từ nhắm hai mắt lại, trong miệng lầm bầm.

Trong đại điện trống trải, mơ hồ truyền đến thanh âm huyền ảo ngoài cung.

Ma ma canh giữ bên người Thái hậu, thần sắc mang theo một tia vội vàng, bất an hỏi: “Chù tử, ngài không định ra mặt sao? Hiện giờ bệ hạ bệnh nặng. Nếu còn tiếp tục trầm mặc, hôm nay sẽ phải thay đổi.”

Sắc mặt Thái hậu hơi trầm xuống, động tác về phật châu dừng lại. Chậm rãi mở mắt ra, thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Bọn chúng muốn ồn ào, là chuyện của bọn chúng. Ai gia muốn nhìn xem huynh đệ chúng nó đưa nào thích hợp ngồi lên vị trí kia hơn.”

“Nhưng, nhưng bệ hạ vẫn còn.” Ma ma vội la lên.

Khoé mắt Thái hậu hung hăng co lại, mím môi không nói.

Bà ta không phải ngốc, Hoàng hậu không cho bất kì ai đi gặp Hoàng đế. Chỉ có thể nói Hoàng đế sắp không được bao lâu. Lúc này nếu bà ta nhúng tay, chỉ sợ đều mất lòng hai bên.

Đã vậy, còn không bằng yên lặng xem biến.

Dù sao vô luận ai đăng cơ, bà vẫn là Hoàng thái hậu. Điểm này không ai thay đổi được.

Trong ánh mắt bà, lộ ra một cổ sắc bén.

Bà ta lựa chọn, quả nhiên ứng với câu ‘Nhà Đế vương vô tình.’

Trong thâm cung này, lòng người đều bị bóp méo. Chỉ quan tâm bản thân, và quyền thế.

Nghe ra ý dứt khoát trong lời lão thái hậu, ma ma chỉ có thể thờ dài. Trầm mặc thối lui một bên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Cung biến, gió nổi lên (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thoáng chốc Từ Tường cung đã bị trọng binh canh gác chặt chẽ. Người bên trong không ra được, người bên ngoài cũng không ra được. Không chỉ có Từ Tường cung, chỗ ở của mấy nhân vật trọng yếu khác cũng như thế.

Long Nha Vệ hung mãnh dị thường, tiến vào hoàng cung như tiến vào nơi không người.

Cho dù Hoàng hậu và Thái tử sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn bị khí thế dễ như trở bàn tay này làm cho kinh hãi.

Tần Cẩn Hạo theo sát sau lưng Mộ Khinh Ca, ngược lại nhặt được món hời cực lớn.

Lúc này hỗn loạn trong cung đã đạt tới đỉnh điểm. Mà ngoài cung, Mộ Hùng và Mộ Liên Dung cũng lặng yên xuất phủ, không biết tung tích.

Trong cung, bên ngoài cung điện hẻo lánh kia, hai bên nhân mã đang giằng co.

Một bên là Hoàng hậu dẫn người, mà bên kia là Duệ vương và Mộ Khinh Ca. Thái tử Tần Cẩn Tu, lúc này lại không thấy bóng dáng.

“Tần Cẩn Hạo ngươi muốn tạo phản sao? Cự nhiên dám xông vào cung!” Hoàng hậu được mọi người bảo vệ trước cửa điện, nghiêm nghị chất vấn Duệ

vuong.

Duệ vương lúc này đã đứng trước người. Hắn nắm chặt bảo kiếm trong tay, đối với lời chất vấn của Hoàng hậu xì mũi coi thường: “Phụ hoàng bệnh nặng, Hoàng hậu lại không cho phép ta đây một nhitừ đến thăm. Bỏn vương còn muốn hỏi Hoàng hậu ngươi đến cùng muốn làm cái gì? Mấy ngày trước mới truyền ra tin phụ hoàng bắt mất Thái tử, sau đó lại đột nhiên bệnh nặng. Bỏn vương hoài nghi Hoàng hậu và Thái tử nhốt phụ hoàng, muốn làm chuyện bậy bạ. Bỏn vương vì an nguy phụ hoàng, mới bắt đắcdĩ xông vào cung. Hoàng hậu, đêm nay là một tay ngươi tạo thành. Có tư cách gì nói bỏn vương?”

“Hừ, cường từ đoạt lí! Bệnh bệ hạ không thể thăm, bỏn cung chỉ tuân theo lời dặn thái y mà thôi.” Hàn hoàng hậu lạnh mặt nói.

“Không thể thăm? Hạo nhi không thể gặp bệ hạ, bỏn cung cũng không thể sao? Hoàng hậu là thê của bệ hạ, chẳng lẽ bỏn cung không phải? Hay là nói, ngự y chỉ cho phép Hoàng hậu và Thái tử gặp bệ hạ. Những người khác một khi thấy, thì sẽ tăng thêm bệnh tình cho bệ hạ?” Một đạo thanh âm sắc bén xen vào.

Mộ Khinh Ca đã thối lui xem diễn một bên, quay đầu nhìn liền thấy Khương quý phi được mọi người vây ở giữa chậm rãi đi đến.

Nàng vẫn mê người vũ mị, dáng vẻ muôn vàn. So với trước nhiều thêm vài phần lạnh lùng và sắc bén, còn có... Hưng phấn nắm được đại cục trong tay.

“Mẫu phi.” Thấy nàng xuất hiện, Duệ vương vội cung kính hành lễ. “Thể hiện” hiểu đạo vô cùng nhuần nhuyễn.

“Hạo nhi, ủy khuất con.” Khương quý phi đi tới, một phen cầm tay Tần Cẩm Hạo, tràn đầy đau lòng.

Tần Cẩm Hạo vội nói: “Đây là nhithần nên làm. Vì an nguy phụ hoàng, nhithần bị người thiên hạ thoá mạ thì có làm sao?”

“Thật là hài tử tốt, phụ hoàng sẽ cảm thấy tự hào về con.” Khương quý phi vui mừng nói.

Hai người làm bộ làm tịch, không chỉ làm sắc mặt Hàn hoàng hậu thêm đen. Cũng làm cho Mộ Khinh Ca buồn nôn.

“Đủ rồi! Bệ hạ bây giờ bệnh nặng trong người, các ngươi lấy cớ muốn bức vua thoá vị. Chuyện đại nghịch bất đạo bức này, truyền ra ngoài, bá tánh Tần quốc đều sẽ không tha cho các ngươi. Bỏn cung khuyên các ngươi nên nhanh chóng thối lui, đừng có khư khư cố chấp.” Hàn hoàng hậu nói.

Tần Cẩm Hạo và Khương quý phi liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cười lạnh.

Chuyện tới nước này, còn dừng tay được sao? Thật là ngây thơ.

“Động thủ!” Con mắt Tần Cẩm Hạo lạnh lẽo, sát ý nghiêm nghị phân phó.

Hắn ra lệnh một tiếng, tướng sĩ phía sau hắn đồng loạt lao ra. Giao chiến với người của Hàn hoàng hậu.

Nhìn chiến trường hỗn loạn, trong lòng Tần Cẩm Hạo phát ra ngạo nghễ. “Mộ Khinh Ca nói không sai! Sử sách đều là kẻ thắng sáng tác. Muốn làm đại sự, hà tất để chút tiểu tiết trong lòng? Đại trượng phu nên ác độc liền ác độc. Giết đám đó rồi, còn ai vào đây biết rõ chuyện tới nay?”

Người bên cạnh Hàn hoàng hậu, số lượng vốn không nhiều như Tần Cẩm Hạo. Hơn nữa Long Nha Vệ ở một bên thỉnh thoảng chen một đao, rất nhanh thắng bại liền rõ ràng.

Hàn hoàng hậu một thân chặt vật bị ném dưới chân Khương quý phi và Tần Cẩm Hạo.

Nàng ta chống hai tay, ngẩng đầu nhìn hai người cười lạnh: “Các ngươi cho rằng giết ta, có thể leo lên vị trí kia? Bỏn cung nói cho các ngươi biết, nghĩ cũng đừng nghĩ. Đừng quên, nhitừ bỏn cung mới là Thái tử danh chính ngôn thuận!”

“Hoàng hậu nương nương nói đến kẻ này?” Mộ Khinh Ca đột nhiên trêu tức mở miệng.

Lời nàng vừa dứt, Tần Cẩm Tu tóc tai quần áo lộn xộn bị người ném ra. Dừng ở bên người Hoàng hậu.

Bộ dáng chật vật kia, tựa hồ bị thương không nhẹ. Thậm chí gân tay và gân chân đều bị người đánh gãy thành một phé nhân.

“Tu nhi! Tu nhi!” Tần Cẩm Tu vừa xuất hiện, Hàn hoàng hậu liền té nhào trên người hắn, tê tâm liệt phế hô.

Nhưng Tần Cẩm Tu lại chỉ có thể phát ra thanh âm ‘ô ô’ thống khổ. Lúc này Hàn hoàng hậu mới phát hiện, Thái tử Tần quốc cũng bị cắt đứt đầu lưỡi.

“Các ngươi đã làm gì Tu nhi!” Hốc mắt Hàn hoàng hậu như muốn nứt ra, lại bị người bên cạnh một chân đá trúng bụng, thống khổ khom lưng ngã xuống.

Thảm trạng của Tần Cẩm Tu, làm Tần Cẩm Hạo và Khương quý phi trong lòng vui sướng. Cao cao tại thượng nhìn Hàn hoàng hậu hiện giờ như một con chó sắp chết ghé trước chân bọn chúng, càng cảm thấy thân thanh khí sáng.

“Tu nhi! Tu nhi! Mau truyền ngự y!!!” Hàn hoàng hậu chân tay luống cuống nhìn Tần Cẩm Tu thống khổ. Nàng rõ ràng để hắn trốn ra khỏi cung, sau khi hội họp cùng người Hàn gia, lại trở về. Vì sao lại biến thành như vậy?

“Ngự y? Hừ, Hoàng hậu nương nương còn chưa rõ ràng tình cảnh bây giờ?” Khương quý phi cùng nàng đánh nhau cả đời, hà giận trào phúng.

Tần Cẩm Hạo và Khương quý phi lúc này có bao nhiêu đắc ý, ánh mắt Mộ Khánh Ca lại càng thêm hài hước.

Nàng trào phúng nói: “Hoàng hậu nương nương, Thái tử hình như muốn bỏ ngài mà chạy trốn ra ngoài cung. Ngài nói, không làm chuyện trái lương tâm, hần vì sao phải trốn? Bất đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể làm hần an tĩnh chút.”

Tần Cẩm Tu muốn chạy? Cũng phải xem nàng có đồng ý hay không.

“Ngươi! Ngươi là thứ lòng lang dạ sói! Mộ gia các ngươi và bọn chúng cấu kết với nhau làm việc xấu, muốn mưu phản soán vị! Các ngươi sẽ không được chết từ từ!” Hy vọng duy nhất trong lòng tan biến, vô số lời nói ác độc trong miệng Hàn hoàng hậu phát ra.

Mộ Khánh Ca câu môi cười khê: “Đa tạ Hoàng hậu nhắc nhở. Chẳng qua, bản tước gia chỉ cầu sống thống khoái, không rảnh đi quản chết thể nào. Bản tước gia chết thể nào, không nhọc đến hoàng hậu phí tâm.”

Nói xong, nàng lui qua một bên. Ồm, tiếp tục xem diễn.

Tần Cẩm Hạo bước tới trước một bước, lạnh mắt nhìn về phía Hàn hoàng hậu, phân phó: “Người tới, Hoàng hậu và Thái tử ý muốn mưu phản, làm hại bệ hạ. Bản vương trong quá trình cứu giá, bọn họ khăng khăng phản kháng. Đã bắt hạnh bỏ mình!”

Một câu, chặt đứt sinh tử mẹ con bọn họ.

Hai mắt Hàn hoàng hậu tràn ngập cừu hận, gắt gao nhìn chăm chăm Tần Cẩm Hạo và Khương quý phi. Phảng phất muốn cắn nát thịt trên người bọn chúng.

Tần Cẩm Tu cũng vậy, chỉ là trong mắt hần còn lộ ra không cam lòng.

Loan đao hạ xuống, khoe miệng Mộ Khánh Ca giương lên. Tận mắt thấy Hàn hoàng hậu và Tần Cẩm Tu bị loạn đao chém chết, kết cục này nàng rất hài lòng.

Nhưng khoản nợ này còn chưa xong...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Nợ ta đều phải trả (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Thương tỉnh lại sau hôn mê, đập vào mắt là tình cảnh khiến hần lạ lẫm.

Đây không phải là tấm cung hần quen thuộc.

Người bên cạnh long sàng, cũng làm hần ngoài ý muốn.

“Là ngươi?” Hần vừa thốt lên, mới phát hiện thanh âm của mình rất khàn. Hôn nữa toàn thân vô lực, ngay cả khí lực nâng tay cũng không có.

Ánh sáng ngọn nến bao phủ quanh thân Mộ Khánh Ca, phụ trợ cho khuôn mặt tinh xảo của nàng.

Khoe miệng nàng chứa đựng ý cười không rõ, lười biếng nói: “Chúc mừng bệ hạ đã tỉnh.”

“Tại sao ngươi ở đây? Trẫm... Trẫm bị sao vậy? Trẫm đang ở đâu?” Tần Thương cố sức nói ra, lại thở hổn hển vài tiếng.

Hần rất bất mãn thấy bản thân suy yếu thể này.

Mộ Khánh Ca cười càng sâu.

Nàng cố ý muốn Tần Cẩm Hạo cho chút thời gian riêng, chính là muốn hỏi Tần Thương mấy vấn đề.

Cho nên đối với nghi hoặc của Tần Thương, nàng đơn giản giải thích: “À, đơn giản mà nói chính là bệ hạ đột nhiên bệnh nặng hôn mê. Hoàng hậu và Thái tử muốn mượn cơ hội lấy mạng ngươi. Xong được Duệ vương chúng ta dẫn đầu xông cung, giết Hoàng hậu và Thái tử cứu bệ hạ.” Nàng sẽ không nói độc là nàng hạ, cũng là nàng giải.

“Cái gì?” Hai con ngươi Tần Thương tròn to: “Trẫm bị bệnh? Hoàng hậu và Thái tử muốn làm phản? Các ngươi giết bọn chúng?” Tần Thương cảm giác

mình chỉ mới ngủ một giấc. Thế nào lúc tỉnh lại, mọi chuyện đã thay đổi?

Nhưng Mộ Khinh Ca không có tâm tình chờ Tần Thương tiếp nhận sự thật. Thân thể nàng nghiêng về phía trước, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khô gầy của Tần Thương hỏi: “Bệ hạ, ta có vài vấn đề. Không biết ngài có thể thay ta giải thích nghi hoặc hay không.”

Tần Thương hoàn hồn khỏi khiếp sợ, hai mắt tuy rằng suy yếu vẫn không làm giảm sắc bén nhìn về phía nàng.

Làm lơ cái sắc bén này, bây giờ Tần Thương trong mắt Mộ Khinh Ca chỉ là con hổ không có nanh vuốt. Nàng hỏi: “Tổ mẫu và thúc thúc ta chết, có liên quan đến ngươi không? Phụ thân ta chết trong tay đám sơn tặc, ngay cả thi cốt đều không tìm thấy? Mẫu thân ta đi tìm phụ thân đến nay chưa về, sinh tử không rõ. Ngươi có biết vì sao?”

Ba vấn đề này, vẫn luôn là khúc mắc của Mộ gia.

Đáp án kia bọn họ có thể tự đoán, lại không nguyện tin tưởng.

Lúc này Mộ Khinh Ca chỉ muốn chứng minh tất cả là đúng, có như bọn họ nghĩ hay không.

“Trẫm, dựa vào cái gì trả lời ngươi.” Ánh mắt Tần Thương sắc bén quét về phía nàng.

Tươi cười bên khoe miệng Mộ Khinh Ca chợt tắt, đột nhiên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nói: “Nếu ngươi còn muốn Tần quốc tồn tại, tốt nhất nên trả lời vấn đề của ta.”

Tần Thương co rụt mắt lại: “Ngươi uy hiếp trẫm? Mộ Hùng biết ngươi làm như vậy?”

“Ta có thể xuất hiện ở chỗ này, ngươi nên hiểu lời ta nói không phải là nói suông. Bệ hạ, kiên nhẫn của ta có hạn.” Con mắt Mộ Khinh Ca lạnh lùng.

Trong mắt Tần Thương xuất hiện giấy giụa.

Hắn bây giờ vô lực, hắn biết Mộ Khinh Ca nếu muốn giết hắn rất dễ dàng.

Nếu trả lời mấy vấn đề có thể giữ được mạng. Chờ hắn khôi phục lại, diệt Mộ gia cũng không muộn!

Suy tư một lúc, Tần Thương rốt cuộc thoả hiệp: “Được. Ngươi đã muốn biết, trẫm sẽ trả lời ngươi. Tổ mẫu và thúc thúc ngươi, còn có phụ thân ngươi, chính xác có liên quan đến trẫm. Nhưng chuyện mẫu thân ngươi, trẫm không liên quan.”

Không liên quan sao?

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút thất vọng.

Nàng thấy vị mẫu thân kia của mình xuất hiện đã thần bí, rời đi cũng thật thần bí.

Có được đáp án, Mộ Khinh Ca xoay người chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã.” Tần Thương đột nhiên lên tiếng gọi nàng.

Bước chân Mộ Khinh Ca dừng lại, nghe được Tần Thương từ phía sau truyền đến: “Ngươi không hận trẫm, không muốn giết trẫm báo thù cho tổ mẫu phụ thân và thúc thúc ngươi?”

Mộ Khinh Ca không quay đầu nhìn lại, chỉ là khoe miệng giương lên một mặt cười lạnh châm chọc, đáp: “Không cần.” Sẽ có người ra tay thay ta.

Thu liễm sát ý nơi khoe mắt, Mộ Khinh Ca không quay đầu ra khỏi tầm điện.

Nàng rời khỏi, làm trong lòng Tần Thương buông lỏng.

Đột nhiên lại có người đi tới, hắn nghiêng đầu liền thấy được thân ảnh cao lớn của Tần Cảnh Hạo.

“Hạo nhi, con tới vừa lúc.” Nhìn thấy nhi tử yêu thích xuất hiện, trong lòng Tần Thương rốt cuộc có chút vui sướng. Hắn căn bản không để trong lòng việc một đứa con trai khác bị giết dưới tay người trước mắt này.

“Phụ hoàng.” Tần Cảnh Hạo đi tới trước, mạnh mẽ đỡ thân thể Tần Thương.

Đề hắn dựa trên người mình, Tần Cảnh Hạo nói: “Phụ hoàng, nhi thần tới chậm khiến người chịu tội. Nhưng mà nhi thần đã báo thù cho người.”

“Tốt tốt tốt! Giết rất tốt! Nghiệt tử kia cư nhiên muốn hại trẫm! Cả tộc phụ kia, đều không phải thứ gì tốt! Trẫm muốn hạ chi, diệt toàn tộc Hàn gia. Kẻ có quan hệ Hàn thị, một cái đều trốn không thoát!” Thanh âm Tần Thương hung ác nói.

“Vâng.” Tần Cảnh Hạo rũ mắt phụ họa.

Tần Thương nương theo lực của Tần Cẩn Hạo, miễn cưỡng ngồi thẳng thân mình. Đối với Tần Cẩn Hạo nói: “Nghịet tử kia chết, vị trí Thái tử chính là của con. Theo trăm trăm năm sau, sẽ đem giang sơn này giao vào tay con.”

Nhưng hắn vừa nói xong câu đó, lại thật lâu không thấy Tần Cẩn Hạo đáp lại.

Hắn (Tần Thương) không hiểu nhìn về phía hắn (Tần Cẩn Hạo), hỏi: “Hạo nhi, con sao vậy?”

Tần Cẩn Hạo chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt lạnh khốc vô tình nhìn về phía cha mình: “Phụ hoàng, quá lâu. Nhi thần không có cái kiên nhẫn kia. Không bằng, ngài bây giờ thành toàn cho nhi thần?”

“Người nói cái gì!” Hai con người Tần Thương phút chốc co rụt lại, khuôn mặt khô gầy đầy khiếp sợ.

Đột nhiên, hắn cảm thấy ngực đau xót.

Cúi đầu nhìn, một con dao găm thẳng tắp đâm vào trái tim hắn. Mà cán dao nắm trong tay Tần Cẩn Hạo.

“Người...” Tần Thương khó tin nhìn về phía Tần Cẩn Hạo, phảng phất đang không ngừng hỏi ‘vì sao’.

Ngoài điện, Mộ Khinh Ca đứng trên bậc thang. Nhìn lên ánh trăng giao hội một đường cùng mặt trời, trong lòng bình tĩnh. Lúc Tần Thương giết người Mộ gia, có từng nghĩ qua sẽ có một ngày mình bị chết dưới tay nhi tử yêu thương nhất?

Kẻ thù Mộ gia, nàng báo!

Mà Tần quốc thiếu nợ Mộ gia, còn chưa xong.

Hàn hậu, Thái tử, Tần hoàng, cả đám đều đã giải quyết. Kế tiếp nên là...

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh lẽo, quay người gõ cửa tẩm điện.

...

Rất nhanh, cửa điện mở ra.

Tần Cẩn Hạo nhếch môi đi ra, không nhìn ra biểu tình khác thường.

Ngay cả Mộ Khinh Ca cũng không thể không bội phục tố chất tâm lý của hắn, cư nhiên sau khi giết cha còn có thể bình tĩnh như thế.

“Đi thôi.” Tần Cẩn Hạo đối với Mộ Khinh Ca nói.

Người sau nhẹ gạt đầu, cùng hắn rời khỏi.

Bọn họ muốn tới ngự thư phòng, tìm ngọc tỷ truyền quốc. Chỉ có như vậy, hắn mới không chút lo lắng leo lên đại vị.

Khương quý phi đã quay trở về Phượng Nghi cung, chờ đợi khoảnh khắc được vinh dự trở thành Thái hậu. Lúc nàng ta rời đi, Mộ Khinh Ca liền phái một tổ Long Nha Vệ âm thầm đi theo.

Trong hoàng cung Tần quốc, trải qua huyết lễ rửa tội, toàn bộ thâm cung đều mang theo vị máu.

Không nhìn thấy cung nữ thái giám, chỉ có một đội thị vệ mang đao đang không ngừng tìm kiếm...

Thắng làm vua, thua làm giặc.

Tần Cẩn Hạo rất hưởng thụ những lời này, hắn giống như quân vương mang theo Mộ Khinh Ca nghênh ngang vào ngự thư phòng. Nhìn vị trí cao cao tại thượng kia, trong lòng kích động không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Nợ ta đều phải trả (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Vì ngày hôm nay, hắn đã chờ quá lâu!

Hắn gần như có thể chạm tay với tới vị trí kia, làm hắn cảm thấy như trong mộng.

Mộ Khinh Ca đứng phía sau nhìn bóng dáng hắn, trong mắt lơ đãng hiện lên một tia lưu quang: “Duệ vương, vẫn nên nắm chặt thời gian tìm ngọc tỷ quan trọng hơn.”

“Đúng! Tìm ngọc tỷ!” Tần Cẩm Hạo như tỉnh mộng, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi trong ngự thư phòng.

Ngọc tỷ là quốc bảo một nước, bình thường đều là Tần hoàng để tự mình cất kỹ.

Nhưng, vẫn có thể cất ở ngự thư phòng.

Không lâu lắm, Tần Cẩm Hạo liền tìm ra một cái hộp tử trong hộc tối. Ngọc tỷ bình yên nằm bên trong.

“Ha ha ha... Tìm được rồi! Từ nay về sau, bốn vương... Không, trăm chính là hoàng đế Tần quốc! Ai dám không phục?” Hay tay Tần Cẩm Hạo bung lấy ngọc tỷ, trong ánh mắt toát ra điên cuồng.

Mộ Khinh Ca đứng tại chỗ, thường thức biểu tình si mê của hắn. Trong lòng oán thầm: Vui sao? Vui thêm đi. Ngươi càng cao hứng, mới có thể ngã càng đau.

Tần Cẩm Hạo bung ngọc tỷ, ngừng thở. Từng bước một đi tới vị trí chỉ tồn giữa ngự thư phòng, chậm rãi ngồi xuống.

Khi hắn ngồi xuống, lập tức cảm thấy thất lưng mình thẳng thêm vài phần. Toàn bộ thiên hạ đều thần phục dưới chân hắn.

Loại cảm giác này làm hắn mê luyến, làm hắn si mê. Có thể cho hắn mọi thứ!

“Mộ khanh, dám loạn thần tặc tử kia bây giờ thế nào?” Tần Cẩm Hạo đột nhiên nhìn về phía Mộ Khinh Ca hỏi.

Còn chưa đăng cơ, vậy mà đã đem mình trở thành hoàng đế rồi. Mộ Khinh Ca trong lòng cười lạnh, lại cung kính trả lời: “Duệ vương điện hạ yên tâm. Gia gia thần tự mình đi xử lý, tuyệt sẽ không có bất kỳ ngoài ý muốn.”

“Mộ khanh nên sửa miệng.” Tần Cẩm Hạo nhíu mày, đối với Mộ Khinh Ca xưng hô có chút bất mãn. Sau đó lại nói: “Yên tâm, lần này Mộ gia là đại công thần của trăm. Chờ dẹp loạn xong, trăm tuyệt sẽ không bạc đãi Mộ gia. Mộ khanh muốn cái gì, có thể trước tiên nói cho trăm.”

Nghe được câu này, khoé môi Mộ Khinh Ca cong lên. Chậm rãi ngược mắt, nhìn về phía Tần Cẩm Hạo nói: “Ta muốn... Mạng của ngươi!”

“Ngươi nói cái gì!” Hai tròng mắt Tần Cẩm Hạo co rụt lại, đề phòng nhìn chăm chăm Mộ Khinh Ca.

Dáng vẻ hắn khẩn trương, rơi vào đáy mắt Mộ Khinh Ca. Nàng lại không thèm quan tâm nói: “Lúc trước ta đến Lạc Nhật hoang nguyên, là ngươi âm thầm sai khiến Hà Thành làm như vậy?”

Hàng lông mày Tần Cẩm Hạo nhíu chặt, trong mắt hiện lên lãnh ý nhìn chăm chăm Mộ Khinh Ca. Trầm mặc một hồi mới nói: “Chuyện kia do Hà Thành tự gây nên, không liên quan đến trăm. Mộ khanh nếu bởi vì chuyện này mà tức giận... Hà gia đã diệt, trăm có thể dùng cái khác bồi thường cho ngươi.”

Mộ Khinh Ca lại nhẹ nhàng lắc đầu, nghiền ngẫm cười nói: “Duệ vương nếu dám làm, vì sao không dám nhận? Không chỉ có lần ở hoang nguyên Lạc Nhật kia. Sau lần ta quay về Duệ thành, trong những sát thủ đó cũng có người của ngươi. Không chỉ có ngươi, còn có Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái tử... Thậm chí Thái hậu. Các ngươi, hình như đều rất muốn ta chết.” Nàng nhìn qua, con mắt trong suốt hiện lên lạnh lẽo. Tia sáng trong mắt, ẩn chứa vô tận sắc bén.

Tần Cẩm Hạo trầm mặc chống đỡ.

Mộ Khinh Ca tiếp tục nói: “Hiện giờ những người muốn ta chết, ngoại trừ ngươi và Thái hậu, đều đã chết. Chắc hẳn cả đám các ngươi sau khi chết, Thái hậu lão nhân gia cũng sống không được bao lâu. Thanh đăng cổ phật hẳn là kết cục tốt cho bà ta.”

“Ngươi dám giết trăm?! Mộ Khinh Ca ngươi có biết ngươi đang nói cái gì? Chẳng lẽ ngươi đã quên đây là nơi nào? Quanh nơi này đều là người của trăm. Chỉ cần trăm hô to một tiếng, sẽ có vô số người tiến vào lấy mạng ngươi.” Tần Cẩm Hạo uy hiếp nói.

“Thật là ngây thơ!” Mộ Khinh Ca cười nhạo. Nàng nhìn về phía Tần Cẩm Hạo, hài hước nói: “Không bằng Duệ vương điện hạ hô to một câu, xem có người nào vọt vào hay không?”

“Ngươi! Ngươi tới! Ngươi tới!!!” Tần Cẩm Hạo gào to một tiếng.

Cửa ngự thư phòng lập tức bị người đẩy ra, nhưng tiến vào lại là Mộ Liên Dung một thân nhung trang.

Nàng lạnh nhạt nhìn Tần Cẩm Hạo, đi tới bên người Mộ Khinh Ca nói với nàng: “Khinh Ca, bên ngoài đều đã thanh lý sạch sẽ rồi.”

“Mộ Liên Dung! Vì sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Tần Cẩm Hạo khiếp sợ nói. Nàng nói câu kia, đã khiến trấn định lúc trước của hắn tan vỡ, ánh mắt nhiều thêm một tia hoảng loạn.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca giương nhẹ, sâu kín nói: “Hàn hậu và Thái tử muốn mưu hại Hoàng thượng. Duệ vương muốn mang binh vào cung cứu giá. Trong hỗn chiến, Hàn hậu và Thái tử bị loạn đao chém chết. Duệ vương điện hạ thành công cứu Hoàng thượng đang hấp hối. Nhưng vì để vị, lại nhẫn tâm giết cha. Mà Mộ gia cứu giá chậm trễ, đánh nhau với binh mã Duệ vương, lấy thủ cấp của Duệ vương an ủi tiên hoàng. . . Duệ vương, người cảm thấy lí do thoái thác này thế nào?”

Tần Cẩm Hạo nghe Mộ Khinh Ca nói, cảm thấy hàn ý đánh úp vào người. Những lí do thoái thác hần sớm đã nghĩ tốt để đối phó quần thần kia, bây giờ bị hần (Mộ Khinh Ca) lấy ra thêm thất biến thành đối phó hần (Tần Cẩm Hạo).

“Không! Người không thể làm vậy! Nếu ta chết, Mộ gia các người chính là loạn thần tặc tử, âm mưu nghịch phản!” Tần Cẩm Hạo hoảng loạn nói.

Mộ Khinh Ca cười càng thêm vui vẻ: “Người sai rồi. Dùng câu nói của một người, cái vị trí vô tình vô nghĩa này Mộ gia ta không hiếm lạ.”

“Người!” Sắc mặt Tần Cẩm Hạo đột biến. Ngũ quan lạnh lùng che kín mây đen, dữ tợn hết như lệ quỷ.

“Tiên hoàng không chỉ có mỗi một nhi tử là người. Thứ người tâm tâm niệm niệm muốn có, Mộ gia ta có thể tùy tiện lấy ra đưa cho người khác.” Chính là tùy hứng như vậy, người làm khó dễ được ta?

Mộ Khinh Ca nói, hầu như muốn đem Tần Cẩm Hạo tức giận đến hộc máu.

“Vì sao? Vì sao?” Tần Cẩm Hạo cắn răng hỏi.

Mộ Khinh Ca không phải đã đáp ứng hợp tác với hần, không phải đứng bên hần sao? Tại sao đột nhiên phản bội?

“Vì sao?” Mộ Khinh Ca thấp giọng lầm bầm. Con mắt trong suốt như băng nâng lên, không mang theo một tia cảm tình nhìn hần: “Mộ gia ta một nhà trung thần, chưa bao giờ có nửa điểm không thần phục. Lại bị hoàng thất các người hãm hại, nghi kỵ. Ta cũng muốn hỏi vì sao? Cục diện người sống ta chết đã không thay đổi được, Mộ gia ta đây cần gì phải sợ hãi rụt rè, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục? Hoàng thất thiếu nợ Mộ gia ta, hôm nay đều phải trả sạch!”

Chuyện Lạc Nhật hoang nguyên, Mộ Khinh Ca không hề cần Tần Cẩm Hạo cho đáp án.

Chỉ bằng tâm tư âm hiểm của hần đối với Mộ gia, cũng đủ hần phải chết ở chỗ này. Huống chi chuyện Lạc Nhật hoang nguyên ngoài hần ra, kẻ đứng sau màn còn ai vào đây?

Hà Thành, Hà gia sao? Cho bọn chúng một trăm lá gan, nếu không có người chống lưng, bọn chúng cũng không dám đi khiêu khích Mộ gia!

“Mộ Khinh Ca người đáng chết! Ngày đó ở Lạc Nhật hoang nguyên người nên chết! Đều tại đồ vô dụng Hà Thành, chút việc nhỏ cũng làm không xong, sắp chết còn muốn cắn ngược lại trăm một ngụm! Người, chỉ là vận khí tốt. Người chờ, vận may chung quy có ngày hết. Kết cục của người cũng không tốt đến đâu!” Tần Cẩm Hạo điên cuồng nói.

“Câm miệng!” Mộ Liên Dung hất tay lên, một đường thanh mang bay ra từ tay nàng. Hung hăng đánh trên gương mặt hần, đánh cho miệng hần phun máu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Nợ ta đều phải trả (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thanh cảnh! Mộ Liên Dung cứ nhiên tiến vào thanh cảnh!

Còn có một Mộ Khinh Ca không nhìn thấu thực lực, mà hần chỉ có một mình.

Tần Cẩm Hạo hận mình dễ dàng tin tưởng Mộ Khinh Ca, cứ nhiên một mình đi cùng hần tới đây. Hần lại không nghĩ rằng, cho dù mang theo nhiều người cũng vô dụng.

Mộ Khinh Ca giơ tay lên, hai đầu ngón tay kẹp một viên đan dược: “Giết người, quá lãng phí sức lực. Hay dùng nó đến tiễn người một đoạn đường đi.”

“Đây là cái gì?” Tần Cẩm Hạo che miệng lui về phía sau, trong mắt tràn đầy đề phòng và khản trương.

Mộ Khinh Ca câu môi, cười đến tà mị: “Một đồ chơi nhỏ thú vị mà thôi.”

Một đạo ám quang từ tay nàng bắn ra, sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp tiến vào miệng Tần Cẩm Hạo. Đạn được vào miệng liền tan, làm Tần Cẩm Hạo đến cơ hội phun đều không có.

“A...” Toàn thân đột nhiên đau đớn, cảm giác như vạn kiến bò lên, kinh mạch đứt từng khúc. Làm cho Tần Cẩm Hạo không nhận được kêu rên. Hai tay hắn hung hăng cào da mình, muốn đem cơn kiến trong người lấy ra.

Chỉ chớp lát, khuôn mặt tuần tú đã từng mê hoặc Mộ Khinh Ca đời trước liền trở nên huyết nhục mờ hồ. Toàn thân không còn chỗ nào lạnh lẽo.

Mộ Liên Dung xem đến trong lòng run lên, Mộ Khinh Ca lại về mặt điềm tĩnh xoay người ra khỏi ngự thư phòng.

Giấy giụa, Tần Cẩm Hạo không cam lòng nhìn lên ngọc tỷ truyền quốc nằm trên bàn. Thân thể tra tấn, không sánh bằng kích thích tan vỡ mộng đẹp. Rõ ràng chỉ thiếu chút nữa, rõ ràng đã dễ như trở bàn tay. Mà lại bị giây phút này bị đá cho một phát.

“Mộ Khinh Ca, ngươi thật ác độc!” Trong miệng Tần Cẩm Hạo bộc phát ra hung ác thê thảm.

Ngoài ngự thư phòng, Mộ gia quân đang lau dọn vết máu trên bậc thang. Mặt trời đã dần mọc lên, xua tan đêm tối. Mộ Khinh Ca hít một hơi dài, nói với Mộ Liên Dung: “Cô cô, chờ hắn tắt thở thì chém đầu. Con đi gặp Hiền vương.”

...

Văn Hà điện, yên lặng nơi đây đã trở thành vùng đất yên bình nhất trong hoàng cung.

Lúc Mộ Khinh Ca đến nơi này, trong điện không có bất kỳ người nào. Chỉ có thân ảnh vàng nhạt cao lớn đơn bạc đứng lặng trước cửa điện, ngênh ngang đón gió nhìn lên mặt trời mọc.

Kim quang chiếu lên ngói lưu ly hiện lên màu sắc rạn rở, lại không xua đi được trầm mặc trên người hắn. Thẳng đến khi ánh sáng màu cam kia bao phủ hắn trong đó, mới khiến đôi mắt hắc bạch phản minh nhiều thêm một tia ấm áp.

Mỹ nhân như hoa, Mộ Khinh Ca chưa bao giờ phủ nhận Tần Cẩm Thần tuần mỹ.

Nhưng không thích khí tức yên lặng trên người hắn.

Nàng đi qua, áo giáp trên thân phát ra động tĩnh rất nhỏ. Kinh động đến Tần Cẩm Thần đứng ở bậc thang ngoài điện.

Hắn chậm rãi quay đầu nhìn, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng dừng trên người Mộ Khinh Ca. Nhìn không ra hi vọng.

“Văn phi nương nương thế nào?” Mộ Khinh Ca đi đến bậc thang, cùng hắn sóng vai đứng.

Nhắc tới người có trọng lượng trong đời mình, ánh mắt Tần Cẩm Thần rốt cuộc có một tia dao động. Hắn chậm rãi rũ mắt, lông mi ngăn chặn tầm mắt Mộ Khinh Ca tìm tòi nghiên cứu: “Mẫu phi thương tâm quá độ. Chuyện mất đi Liên Liên, nàng nhất thời khó tiếp thu. Nhưng ta còn ở đây, ta sẽ bồi bên cạnh nàng.”

Mộ Khinh Ca nhìn hắn một cái, chuyển mắt nhìn lên phía ánh sáng mặt trời: “Con người người thật kỳ quái. Rõ ràng là bộ dáng độc lập, nhưng trong lòng lại tràn đầy ràng buộc. Nếu không bỏ xuống được, cần gì phải làm ra bộ dạng thờ ơ?”

Khoé miệng Tần Cẩm Thần nhẹ nhàng cong: “Thói quen.”

Thói quen? Hai chữ đơn giản, làm cho Mộ Khinh Ca nghĩ tới rất nhiều.

Có lẽ do thân thể và thơ ấu của Tần Cẩm Thần mang đến cho hắn. Có lẽ nàng nên may mắn, Tần Cẩm Thần không bởi vậy mà biến thành tính cách âm ngoan vô tình, khiến hôm nay nàng có thêm một địch nhân.

“Tần Cẩm Hạo đã chết, ngọc tỷ truyền quốc đặt trong ngự thư phòng.” Mộ Khinh Ca nói.

Tần Cẩm Thần không có nửa phần kích động, mà nói: “Ta nói rồi, ta không đi tiếp nhận vị trí kia.”

“Tùy ngươi. Dù sao đó là giang sơn của Tần gia các ngươi.” Mộ Khinh Ca không sao cả nói. Nàng nhìn về phía Tần Cẩm Thần, nghiêm túc: “Nhưng, ta chỉ tin ngươi.”

Hàm ý trong lời nói chính là... Ai ngồi lên ngôi vị Hoàng đế đều được. Nhưng, nàng chỉ tin hắn. Nếu hắn quản không tốt người tiếp nhận kia, làm cho Mộ gia lâm vào nguy cơ. Chuyện đêm qua, có thể lại xuất hiện lần nữa.

Nghe ra một tầng ý tứ này, Tần Cẩm Thần cười khổ: “Ngươi đang ép ta.”

Mộ Khinh Ca không lên tiếng phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Khoảnh khắc, hắn thở dài thoả hiệp: “Cũng được. Ta còn có một Thất đệ, ngôi vị Hoàng đế này cho hắn ngồi đi.”

“Thất hoàng tử Tần Cẩn Dương?” Nháy mắt trong đầu Mộ Khinh Ca liền hiện lên tin tức về vị hoàng tử thành niên này.

Trong tình báo, mẹ đẻ Thất hoàng tử là cung nữ. Sau khi nàng sinh ra, đã bị Khương quý phi định tội côn giết. Sau đó, Thất hoàng tử liền làm con thừa tự cho Hoàng hậu.

Mà tinh thần Hoàng hậu tập trung cho con mình, hơi đâu rảnh đi quản vị Thất hoàng tử này?

Kết quả là địa vị Thất hoàng tử trong cung, giống như Tần Cẩn Thần khi trước, như người trong suốt. Bởi vì tuổi nhỏ, lại không hề có bối cảnh. Chuyện tranh giành đoạt vị cũng không tới phiên hắn.

“Người cũng biết hắn, vậy người cảm thấy hắn thế nào?” Tần Cẩn Thần hỏi Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca thu hồi suy nghĩ, không sao cả nói: “Người thấy được là được. Tóm lại chuyện của ta đã xong, còn lại giao cho người.”

“Người thật đúng là ném đến sạch sẽ.” Tần Cẩn Thần bất đắc dĩ thở dài.

“Người muốn nói sao cũng được.” Mộ Khinh Ca chẳng hề để ý nói. Chuyện đã nói xong, nàng cũng chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi nàng định đi khỏi, Tần Cẩn Thần lại đột nhiên nói: “Người thật sự để Trường Nhạc đến Đồ quốc?”

Lời này làm bước chân Mộ Khinh Ca khẽ dừng, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Tần Cẩn Thần đứng trên bậc thang, ánh mặt trời chìm trên người hắn. Xinh đẹp như một pho tượng. Hắn nói: “Người cũng biết Thái tử Đồ quốc là kẻ như thế nào?”

Thái tử Đồ quốc? Nàng đúng là không hiểu rõ.

Trong thời gian này, tình lực nàng đều đặt trong Tần quốc, đối với nước khác không thêm để ý. Và lại Đồ quốc thay đổi Thái tử nhiều lần, vị vừa lên làm Thái tử này nàng sao rảnh đi quản?

Thấy nét mặt của nàng, Tần Cẩn Thần liền đoán được tâm tư.

Hắn nhìn nàng, chậm rãi nói: “Thái tử Đồ quốc có hôn ước với Trường Nhạc, tên là Hách Liên Chiến. Hơn bốn mươi tuổi, bề ngoài thô kệch tục tũn. Tính cách càng thô bạo háo sắc. Nghe nói lúc hắn chưa leo lên vị trí Thái tử, đã có trên trăm thị thiếp. Sau khi thành Thái tử, càng không kiêng nể cường đoạt dân nữ vào cung, tùy ý lăng nhục sát hại. Hắn còn có một sở thích, thích làm bạn với sói. Lúc ngủ, luôn có sói nằm cùng. Không ít người bên cạnh hắn, đều thành đồng xương khô trong miệng sói. Mà tu vi hắn, truyền bên ngoài là thanh cảnh đỉnh.”

Sắc mặt Mộ Khinh Ca trầm xuống, con mắt trong suốt ẩn chứa sát khí. Liếc Tần Cẩn Thần, không nói một câu xoay người bước nhanh rời đi.

Ngưng mắt nhìn bóng lưng nàng phẫn nộ, khoé miệng Tần Cẩn Thần giương nhẹ thì thầm: “Người quả nhiên không bỏ được nàng. Cũng tốt, mang nàng về. Tần quốc không cần dùng hạnh phúc nữ tử đi đổi lấy hoà bình.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Nợ ta đều phải trả (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần Cẩn Thần chết tiệt! Đã biết rõ như thế, vậy mà còn một mực im lặng.

Mộ Khinh Ca xoay người nhảy lên hắc điểm, phản phó Mặc Dương: “Triệu tập Long Nha Vệ, theo ta hoà tốc chạy tới Đồ quốc!” Nếu nàng sớm biết Thái tử Đồ quốc là hạng người như thế, tuyệt đối sẽ ngăn cản Tần Diệc Dao gả xa. Kể như vậy, thấy thế nào vẫn không thể là phu quân Tần Diệc Dao.

Một đêm trôi qua, rung chuyển trong hoàng cung Tần quốc còn chưa bình ổn. Mộ Khinh Ca liền suất lĩnh Long Nha Vệ đuổi theo đoàn xe Tần Diệc Dao.

Nàng ấy đã rời đi mấy ngày, muốn đuổi theo kịp cũng không dễ dàng.

Cũng may, Mộ Khinh Ca và Long Nha Vệ của nàng cười đều là linh thú điểm mã, tốc độ vượt xa ngựa bình thường.

Trải qua năm ngày đuổi theo, bọn họ rốt cuộc ở biên cảnh giữa Tần quốc và Đồ quốc thấy được bóng dáng đội ngũ sứ đoàn và đưa gả.

Đội ngũ uốn lượn như rắn, hướng tới một thành trì ở biên cảnh Đồ quốc.

Không tới nửa ngày, là bọn họ có thể tới chỗ kia.

“Cuối cùng đã trở lại! Vẫn là không khí ở Đồ quốc chúng ta thoải mái hơn!” Hách Liên Bạt ngồi trên lưng ngựa, trong đầu đã nghĩ đến đêm nay ở lại, tìm mấy cô nương tới hầu hạ.

“Vương gia, chúng ta thật sự vì một con đàn bà Tần quốc mà ngưng chiến với Tần quốc?” Nam tử cường tráng bên cạnh Hách Liên Bạt bất mãn nói.

Hách Liên Bạt cười lạnh, trong mắt tràn đầy châm chọc: “Người cảm thấy có khả năng sao? Chờ sau khi Thái tử đăng cơ, chính là ngày thiết kỵ Đồ quốc chúng ta san bằng Tần quốc.”

Người nọ đầu tiên là vui vẻ, lại chần chờ nói: “Nhưng mà hiệp ước...”

“Hiệp ước cái rắm! Người Đồ quốc chúng ta, khi nào thì bị một cái tờ hiệp ước cuốn lấy tay chân?” Hách Liên Bạt quát. Trong mắt khinh miệt, không thêm để ý hiệp nghị vào mắt.

“Một khi đã vậy, công chúa Tần quốc bên trong xe liễn đằng sau kia...” Nam tử cường tráng lộ ra nụ cười đáng khinh.

Hách Liên Bạt trong lòng rõ ràng, cười nói: “Đội Thái tử điện hạ hưởng dụng xong, các người biểu hiện tốt, tự nhiên sẽ để các người ném thử vị công chúa Tần quốc.”

“Hắc hắc, vậy trước cảm tạ Vương gia.” Gương mặt ngăm đen của nam tử cường tráng nổi lên một tầng quỷ dị đỏ ửng.

Đội ngũ đưa gả Tần quốc, đi ở chính giữa chi đội.

Hơn ngàn người mặc trang phục người Tần, trong đội ngũ lộ ra đặc biệt rõ ràng.

Đặc biệt là xe liễn hồng trường quân quanh được tám con tuần mã kéo, cơ hồ trở thành điểm rõ ràng nhất đội ngũ.

Trong xe liễn, Tần Diệc Dao thân khoác áo cưới, trên đầu mang mũ phượng thật dày. Trang điểm đậm đặc, tựa hồ từ lúc ra khỏi Tần quốc không có thay đổi qua.

Bên trong giống như một căn phòng, ngoại trừ nàng, còn có cung nữ theo gả.

“Công chúa, nghỉ một lát đi.” Cung nữ đi tới, đem mũ phượng trên đầu nàng gỡ xuống. Lộ ra sắc mặt tinh xảo của nàng. Cặp môi đỏ mọng làm cho thanh lãnh của nàng thêm vài phần kiều diễm.

Nàng biểu tình hồ hững, không hề đáp lại cung nữ. Tựa như đã mất đi hồn phách.

Cung nữ âm thầm thở dài, cất kỹ mũ phượng.

Chủ tử nhà mình từ khi rời khỏi Tần quốc chính là bộ dáng nhật nhẽ này, các nàng nóng vội cũng vô dụng.

“Còn bao lâu là tới Đồ quốc?” Đột nhiên, Tần Diệc Dao nhàn nhạt hỏi một câu.

Cung nữ trong lòng vui vẻ, vội xoay người nói: “Công chúa ngài cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện. Hồi bẩm công chúa, nghe người Đồ quốc nói, tối nay chúng ta liền tới thành trì Đồ quốc cách gần Tần quốc nhất.”

“Tối nay, đã đến rồi sao?” Ánh mắt Tần Diệc Dao âm đạm vài phần.

Ngữ khí thanh đạm lây nhiễm tâm tình cung nữ, khiến cho nàng dâng lên nỗi buồn nhớ nhà.

Trong mắt người Tần, Đồ quốc chính là nơi hoang dã. Mà hiện giờ, công chúa ưu tú hoàn mỹ nhất Tần quốc lại phải gả vào nơi như vậy. Làm người hầu, nội tâm các nàng đều ảm ức thay công chúa. Nhưng hoàng mệnh khó trái, công chúa còn không thể phản kháng, làm người hầu như bọn họ có năng lực gì đi ngăn cản?

Đội ngũ, thông thả đi tới.

Có lẽ bởi vì rốt cuộc tới Đồ quốc, trong đội ngũ trở nên có chút rời rạc, thậm chí còn không có cảnh giác.

Sau đội ngũ, dưới bụi đất che lấp. Mộ Khinh Ca dẫn theo Long Nha Vệ rốt cuộc đuổi kịp. Trong tầm mắt có thể thấy được đội ngũ uốn lượn như xà kia, còn có xe liễn hồng trường ở chính giữa.

“Tiểu tước gia, đoàn xe Đồ quốc ở phía trước.”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca thanh lãnh nhìn đội ngũ kia, không chút cảm tình mở miệng: “Giết!”

Hạ sát lệnh, Long Nha Vệ như mảnh hổ tràn xuống, nhắm phía đội ngũ kia. Bọn họ căn bản không suy nghĩ chiến lược và nhân số đối phương, chỉ biết toàn lực đi hoàn thành nhiệm vụ của Mộ Khinh Ca.

Long Nha Vệ từ bên người Mộ Khinh Ca tràn ra. Ngũ quan tinh xảo lạnh lẽo, như bịt kín một tầng băng sương.

Nàng không phải tới thương lượng với Đồ quốc, mang Tần Diệt Dao về.

Giết những kẻ này, mang Tần Diệt Dao đi là phương pháp gọn gàng dứt khoát nhất.

Về phần sau đó...

Đồ quốc dám đến, nàng liền dám giết!

Thật coi Đồ quốc là lân bang hữu hảo hay sao?

Long Nha Vệ gào thét mà đến, đằng đằng sát khí nhảy vào trong đội ngũ. Tốc độ nhanh khiến cho bất luận kẻ nào đều phản ứng không kịp.

“Địch tập kích!”

Đội ngũ đột nhiên loạn lên, chỉ có thể bị động nghênh chiến.

Nhưng những kẻ này đâu phải là đối thủ của Long Nha Vệ?

Long Nha Vệ, không chỉ đều là lục cảnh, thanh cảnh. Mỗi người cơ hồ đều xem như người bất tử, càng đừng quên, bọn họ chính là đội ngũ thần bí tại biên cảnh Tần Đồ khiến sơn tặc thổ phỉ nghe tiếng liền chạy.

Hách Liên Bạt đột nhiên bị tập kích cũng mê man rồi, một bên phải ổn định đội ngũ hỗn loạn, càng phải chỉ huy nghênh chiến.

Nhưng nhìn đến Long Nha Vệ thủ đoạn tàn nhẫn, trong lòng hắn lại dâng lên khiếp ý, muốn tìm cơ hội rời đi.

Những người kia, thực sự đáng sợ! Giơ tay chém xuống, chỉ thấy vô số thi thể. Tốc độ nhanh căn bản không kịp phản ứng.

“Bọn hắn... Bọn hắn là người Tần quốc! Mộ phủ... Mộ Khinh Ca!” Hách Liên Bạt nhận ra áo giáp trang bị đặc biệt kia, còn có toạ kỵ điểm mã.

Gã đã đoán đúng, nhưng lại không đoán được vì sao Mộ Khinh Ca sẽ xuất hiện ở đây. Còn xuống tay tàn nhẫn như thế.

Trong xe liễn, đám cung nữ ôm nhau thành một đoàn, run run rẩy rẩy nép bên người Tần Diệt Dao. Màn lụa trên xe liễn đã dính đầy máu, mặc dù không tận mắt nhìn thấy tình cảnh bên ngoài. Các nàng lại có thể tưởng tượng ra được hình ảnh vô cùng thê thảm.

“Công chúa, chúng ta làm sao bây giờ?” Cung nữ xin giúp đỡ nhìn về phía Tần Diệt Dao.

Tần Diệt Dao chậm rãi đứng lên, trong ánh mắt không nhìn ra bất kì kinh hoàng: “Đem kiếm của ta mang tới.”

Có một cung nữ lớn mật lập tức đem kiếm treo trên xe liễn gỡ xuống, đưa tới trong tay Tần Diệt Dao.

Hắn quang loé lên, bảo kiếm rời vỏ.

Thần sắc Tần Diệt Dao lạnh lạnh nhìn thoáng qua đám cung nữ rúc một chỗ: “Các người đi theo bên người ta, ít nhiều học được ít bản lĩnh phòng thân. Tuy chưa bao giờ giao chiến với người khác, cũng có thể có sức phản kháng. Hôm nay các người theo ta một trận, không cần liều chết. Nếu tìm được cơ hội, liền tự mình rời đi. Không cần phải theo ta.”

“Không! Công chúa, chúng ta sao có thể bỏ người? Phải đi cùng là công chúa ngài đi, chúng ta tới lót sau.” Nhóm cung nữ hô.

Tần Diệt Dao lại lắc đầu: “Nếu còn coi ta là chủ tử các người, liền nghe lời ta.”

Trong mắt đám cung nữ cực không tình nguyện.

Lúc này, một giọng nói truyền đến từ bên ngoài xe liễn: “Công chúa điện hạ, thần là Mặc Dương thủ lĩnh Long Nha Vệ dưới tay tiểu tước gia, phụng mệnh đến đây tiếp công chúa về nước. Thành công chúa an tâm chớ vội, an tĩnh chờ một hồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Nợ ta đều phải trả (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Là hần! Là hần tới?

Tần Diệc Dao chấn động, cả người giống như bị sét đánh, vẫn không nhúc nhích. Bảo kiếm nắm chặt trong tay rơi xuống sàn xe liễn, phát ra một tiếng trầm vang.

Trong đôi mắt đẹp, miếng băng mỏng hoà tan thành giọt nước.

Mặc Dương nói, khiến bên trong xe liễn an tĩnh lại, không còn sợ hãi.

Một nén nhang sau, bên ngoài dần dần yên lặng. Những âm thanh đáng sợ giết chóc cũng biến mất không thấy. Chỉ có mùi máu tươi nồng đậm quanh không khí, làm cho người không khoẻ.

Đột nhiên, màn trướng xe liễn bị người kéo ra, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng cương nghị xa lạ.

Đám cung nữ lại càng hoảng sợ, mà Tần Diệc Dao nhanh chóng tìm kiếm. Không nhìn thấy gương mặt chờ mong kia, trong mắt nàng tràn ngập mất mát...

Long Nha Vệ tách ra hai bên, lộ ra Mặc Dương.

Hần đứng ở ngoài xe liễn, đối Tần Diệc Dao nói: “Công chúa, tất cả đã giải quyết xong. Thịnh công chúa hạ liễn, tiểu tước gia đang chờ người.”

Một câu, đẩy lên hy vọng trong mắt Tần Diệc Dao.

Nàng mất đi bình tĩnh thường ngày, nhanh chóng nhảy xuống xe liễn. Dưới Mặc Dương dẫn đường, mắt chuyên tâm hướng chỗ Mộ Khinh Ca.

Mà cung nữ đi sau lưng nàng, vừa nhìn thấy thi hài vụn vặt bốn phía, máu nhuộm mảnh đất. Lập tức che miệng nôn mửa, chộc mấy cái Long Nha Vệ lộ ra ánh mắt khinh miệt.

Gần, tới gần...

Bóng lưng cao lớn kia, làm cho bước chân Tần Diệc Dao có chút e sợ.

Nàng đoán không ra dụng ý Mộ Khinh Ca xuất hiện ở chỗ này. Chỉ biết, lần nữa nhìn thấy thân ảnh nàng trăm phương nghìn kế muốn quên. Tâm nàng như nổi trống, kịch liệt nhảy lên.

Rốt cuộc, nàng đi tới gần. Thấy được thi thể Hách Liên Bạt bị Mộ Khinh Ca giẫm dưới chân.

Lúc này nàng mới chú ý tới xung quanh. Tất cả mọi người, ngoại trừ đội ngũ đưa gả nàng, người sứ đoàn Đồ quốc đều không ngoại lệ toàn bộ bị giết. Hơn nữa tử trạng vô cùng thê thảm.

Không phải Mộ Khinh Ca hay là Long Nha Vệ có đam mê hành hạ đến chết, mà bọn họ chỉ biết dùng phương pháp đơn giản nhanh chóng nhất giết người. Cho nên chỗ xuống tay đều là chí mạng. Chỗ tay chém qua, không phải đầu mình hai nơi, thì chính là phân eo đứt gãy.

Tóm lại ra chiêu, đều muốn lấy mạng người.

Thủ đoạn lưu loát dứt khoát, là Mộ Khinh Ca tự mình dạy Long Nha Vệ.

Tần Diệc Dao đứng nguyên tại chỗ, ngưng mắt nhìn bóng dáng cao ngất kia. Thiên ngôn vạn ngữ đều không thể nói ra miệng. Trong lòng nàng có vô số điều muốn hỏi, lại không biết nên hỏi thế nào.

Mộ Khinh Ca xoay người, đáy mắt thấu triệt không bởi vì giết chóc mà có bất kì gợn sóng.

Tần Diệc Dao đứng tới đáy mắt thấu triệt nhân tâm kia, trong lúc đó liền quên mất tất cả mà trầm luân.

Bóng người yêu dã như dương, mãnh liệt như hoả chậm rãi đi đến phía mình. Tần Diệc Dao cảm thấy mình không thể động dậy, phảng phất bị ánh sáng kia bao phủ.

“Đi theo ta.” Cũng lúc đó, thanh âm mát lạnh như suối vang lên. Đánh gãy Tần Diệc Dao trầm luân.

Nàng không tự giác đi theo Mộ Khinh Ca, tránh khỏi đám người. Càng chạy càng xa, thẳng đến một rừng cây nhỏ mới dừng lại.

Đến giờ phút này, nàng mới từ trăm ngàn điều muốn hỏi, hỏi ra một điều muốn biết nhất: “Vì cái gì?”

“Hách Liên Chiến không thích hợp với ngươi.” Mộ Khinh Ca nhìn nàng, nàng cũng nhìn Mộ Khinh Ca. Tựa hồ muốn từ thần sắc bình tĩnh của hắn tìm ra một tia nàng muốn thấy. Nhưng, kết quả lại khiến người thất vọng.

Trong mắt Tần Diệc Dao giấu đi nhàn nhạt thất vọng. Nàng rũ mắt xuống, thanh âm thanh lãnh nói: “Hôn ước đã định, có cái gì thích hợp hay không thích hợp.”

“Ta mang ngươi về.” Mộ Khinh Ca lần nữa mở miệng.

Tần Diệc Dao đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt loé ra ánh sáng.

Mấp máy môi, Mộ Khinh Ca lại bổ sung: “Ngươi có thể tự mình đi nơi mình muốn đi. Từ giờ phút này, ngươi tự do.”

“Có ý gì?” Trong lòng Tần Diệc Dao đau xót. Ý tứ trong lời Mộ Khinh Ca, không phải cái nàng muốn.

Ánh mắt nàng cực lực che giấu đau khổ, không tránh được mắt Mộ Khinh Ca. Trong lòng thầm than, nàng nói: “Trong cung phát sinh biến cố, Thái tử và Hàn hậu bị Khương quý phi và Duệ vương hạ lệnh giết chết. Duệ vương lại giết tiên hoàng...”

“Cái gì! Ngươi nói cái gì?” Tần Diệc Dao phút chốc tròn to hai mắt, khó có thể tin nhìn nàng.

Mộ Khinh Ca nhàn nhạt nói: “Mà ta giết Duệ vương và Khương quý phi.”

Không! Tại sao lại như vậy!

Mộ Khinh Ca nói, như thiên lôi bổ xuống người Tần Diệc Dao.

Mẫu huynh nàng vẫn luôn âm mưu giang sơn Tần quốc, nàng biết. Thậm chí nàng còn biết mình đối với bọn họ cũng chỉ là một con cò. Nhưng nàng không thể tưởng được, bọn họ cư nhiên điên cuồng giết Hoàng hậu và Thái tử, thậm chí phụ hoàng cũng không tha. Càng làm nàng không thể tưởng được, người nàng yêu nhất lại là kẻ thù giết mẫu, giết huynh của nàng!

Trời xanh vì sao đối xử với nàng tàn nhẫn như thế?!

Sắc mặt Tần Diệc Dao tái nhợt không hề có huyết sắc, xám trắng một mảnh. Thân mình lung lay sắp đổ, lao đảo vài bước.

Nước mắt, không nhìn được rơi xuống.

Một khắc trước, nàng còn đắm chìm trong kinh hi Mộ Khinh Ca xuất hiện. Giờ phút này, lại bị hắn tàn nhẫn nói đến thương tích đầy mình.

Tần Diệc Dao thống khổ, Mộ Khinh Ca xem ở trong mắt.

Nàng nói: “Nếu ngươi muốn báo thù, có thể tùy thời tới tìm ta. Ngươi vẫn là công chúa Tần quốc, không cần vì Tần quốc làm cái gì. Về sau cuộc đời của ngươi, do ngươi làm chủ.”

“Báo thù?” Tần Diệc Dao ổn định thân mình, nụ cười mang theo thống khổ. Thần sắc nàng phức tạp nhìn về phía Mộ Khinh Ca hỏi: “Ta nên báo thù thế nào? Phụ thân ta bị huynh trưởng giết chết, mà ngươi lại giết bọn họ. Ngươi nên tính là ân nhân hay cừu nhân?”

Mộ Khinh Ca nhìn về phía nàng, yên lặng nói: “Ngươi nên coi ta thành cừu nhân đi.”

Thân thể Tần Diệc Dao nhaoáng lên, lộ ra nụ cười thâm trầm: “Ngươi thà rằng muốn ta coi ngươi thành cừu nhân.”

“Mẫu huynh ngươi đều chết trên tay ta, ngươi vốn nên hận ta. Về phần phụ thân ngươi, ta cũng không hy vọng hắn sống.” Mộ Khinh Ca thản nhiên nói.

Tần Diệc Dao lấy tay chống lên thân cây, chèo chống bản thân không ngã.

Tâm nàng lúc này như bị người xé rách: “Vì cái gì? Vì cái gì?” Ngươi tàn nhẫn như thế? Giết thân nhân ta, rồi lại tới cứu ta!

Mộ Khinh Ca xoay người, không trả lời.

Nàng bước nhanh ra khỏi rừng cây, đối với Mặc Dương nơi xa phân phó: “Lưu lại một tổ đội hộ tống công chúa tới bất kì nơi nào nàng muốn đi.” Dứt lời xoay người lên hắc điểm, giục ngựa rời đi.

Tần Diệc Dao nhìn bóng lưng nàng dần mờ hồ trong tầm mắt. Cả người rớt cuộc không chịu nổi, thuận theo thân cây yếu đuối ngã xuống đất.

Mộ Khinh Ca cười hắc điểm chạy như điên, theo phía sau là Long Nha Vệ.

Xa xa phía chân trời, mặt trời chiều ngã về tây. Ráng màu bao phủ quanh thân mọi người, giống như một tầng huyết sắc.

“Hu...!” Ghim ngựa dừng lại, móng ngựa nâng cao.

Mộ Khinh Ca tay cầm dây cương, trồn về tà dương phía xa. Phun xa một ngum trục khí khó chịu trong lòng, thấp giọng thì thầm: “Như vậy cũng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Tiểu tước gia nam nữ đều giết (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong vùng ngoại ô ngoài Lạc Đô, một ngôi mộ dựng nên ở nơi phong cảnh cực kỳ tú lệ.

Nhìn phần mộ, là mới xây. Được người cẩn thận dùng cỏ xanh trải lên, xây sửa cắt tỉa gọn gàng. Trước mộ lập một tấm bia đá, mặt trên khắc một hàng chữ: Mộ Khinh Ca chi thê, Tần thị Diệc Liên chi mộ!

Mộ Khinh Ca một thân nhưng trang, khoanh chân ngồi trước mộ. Áo choàng đỏ như lửa hạ xuống mặt cỏ. Phía sau nàng, Long Nha Vệ đều thống nhất một chân quỳ trên đất. Trầm mặc như tượng, không có bất kì ai quấy nhiễu chủ nhân bọn họ.

Tần Diệc Liên không an táng trong mộ viên hoàng thất Tần quốc.

Nàng bảo Tần Cẩm Thần thuyết phục Vân phi, mang Tần Diệc Liên ra ngoài. Tự mình chọn hoàn cảnh thanh u, phong cảnh hữu tình làm chỗ cho nàng ấy an nghỉ.

Không cứu được Tần Diệc Liên, có lẽ sẽ trở thành một tiếc nuối trong nội tâm. Nhưng nàng không bởi vì thế mà trầm luân trong đó.

Gió mát lướt nhẹ qua ngọn cây, mang đến thanh âm sần sật.

Như ca như khóc, uyển chuyển mà du dương.

Hai tay Mộ Khinh Ca đặt trên đầu gối, nhìn bia đá tự tay khắc chữ. Thấp giọng nói: “Liên Liên, ta chỉ có thể hoàn thành tâm nguyện như vậy cho muội. Mong muội an giấc ngàn thu.”

Ngọn cỏ trên mộ xanh đón gió đung đưa, phảng phất như đáp lời Mộ Khinh Ca.

Trong mơ hồ, Mộ Khinh Ca tựa như thấy được trên mộ huyền hoá ra thân ảnh Tần Diệc Liên, tươi cười thuần khiết nhìn nàng. Đôi mắt to đơn thuần thấu hiểu, không bị bất kì cái gì ô nhiễm.

Hai mắt nàng hơi nhú lại, nhẹ nâng cằm nhìn về phía bóng người hư ảo kia.

Nàng không biết là hồn Tần Diệc Liên trở về, hay do ảo giác của nàng. Nhưng biết rõ giờ này khắc này, nàng không muốn đánh vỡ. Nếu là mộng, vậy khiến nó tiếp tục nữa đi...

“Liên Liên...” Mộ Khinh Ca ní non một câu. Nàng nhìn thấy Tần Diệc Liên cười với mình. Trong nụ cười mang theo ngọt ngào ấm áp như hồi mới gặp, khiến nàng cảm thấy tốt đẹp.

“Tiểu ca ca, muội khiêu vũ cho huynh xem” Hoảng hốt, Mộ Khinh Ca nghe được thanh âm Tần Diệc Liên. Ngọt ngào mềm mại như khi còn sống.

Không tự giác, nàng nhẹ gật đầu.

Lúc này nàng không lạnh lùng từ chối.

Thân ảnh hư ảo trên mộ nhẹ nhàng nhảy múa, như nghe hồng, lại như thái điệp. Là điệu múa đẹp nhất Mộ Khinh Ca từng thấy.

Nàng xem rất chăm chú, không có bất kỳ biểu tình và động tác gì. Khoé miệng cũng vì vậy mà mơ hồ giương lên.

Một khúc dừng múa, trong lúc bất tri bất giác, bầu trời bỗng dung phiêu xuống bông tuyết.

Bông tuyết nhẹ bay như lông ngỗng hạ xuống, dừng trên mặt cỏ giữa mộ xanh.

Đám người Long Nha Vệ kinh ngạc trong lòng. Nhìn bầu trời bay xuống bông tuyết, trên mặt cương nghị lạnh lùng tràn đầy nghi hoặc. Đây cũng không phải là mùa tuyết rơi.

Rất nhanh vùng đất bị nhuộm trắng. Trên người Mộ Khinh Ca và Long Nha Vệ đã trải lên một tầng màu trắng mỏng.

Bọn hắn vẫn không nhúc nhích, thần sắc trong mắt vẫn chăm chú nhìn chăm chăm vào bóng lưng màu đỏ bị tầng trắng bao phủ.

Cao lớn, lại mang theo từng điểm đau thương.

“Tiểu ca ca, Liên Liên nhảy có đẹp mắt không?” Thân ảnh hư ảo dí dỏm chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt chờ mong đợi Mộ Khinh Ca trả lời.

Cặp mắt to cong như trăng khuyết, trong khe hở lộ ra tinh quang.

Mộ Khinh Ca mạnh gật đầu. Ý cười bên khoé miệng càng sâu vài phần.

Cặp mắt thấu triệt của nàng (Mộ Khinh Ca) lần đầu tiên bỏ qua lý trí, chỉ để lại thân ảnh Tần Diệc Liên xinh đẹp, khắc sâu vào tâm.

Trên xiêm y nàng (Tần Diệc Liên) không bị máu tươi nhuộm đỏ, lồng ngực nàng không bị mũi tên kia bắn nát. Nàng còn có thể mang theo tươi cười thuần mỹ sáng lạn, trước sau như một vây quanh bên nàng (Mộ Khinh Ca). Dường thanh âm mềm mại ngọt ngào gọi nàng ‘tiểu ca ca’.

“Tiểu ca ca, muội mời huynh ăn kẹo. Đây chính là kẹo Liên Liên thích nhất đó.” Mộ Khinh Ca đồng ý, làm cho hai con mắt trắng khuyết càng cong. Nàng (Tần Diệc Liên) vươn tay, trong tay cầm một viên kẹo đưa về phía Mộ Khinh Ca.

Lại mời nàng (Mộ Khinh Ca) ăn kẹo sao?

Khoé miệng Mộ Khinh Ca nhẹ giương. Nàng nhớ rõ lần gặp lại ở rừng đào, tiểu công chúa này mời mình ăn kẹo. Lại bị mình bỏ qua.

Dường như từ đó về sau, tiểu công chúa biết nàng sẽ từ chối, nên không mời nàng ăn kẹo nữa.

Thì ra mời nàng ăn kẹo, là phương thức tiểu công chúa biểu đạt thích một người.

Mộ Khinh Ca chậm rãi nâng tay lên, mở tay nhận lấy viên kẹo kia, là chia sẻ đồ vật yêu thích nhất.

Thân ảnh thấp thòm chờ đợi, sau khi nhìn Mộ Khinh Ca giơ tay liền tươi cười mừng rỡ. Nàng đem kẹo cẩn thận từng li từng tí đặt vào lòng bàn tay Mộ Khinh Ca.

Kẹo trắng tinh, vào tay cảm giác lạnh lẽo.

Sương mù mê man trong mắt như thủy triều thoái lui, trước mắt không có thân ảnh Tần Diệc Liên. Mà lòng bàn tay nàng, là bông tuyết đã hoà tan.

Là ảo giác sao?

Mộ Khinh Ca rút tay về, rũ mắt nhìn bông tuyết đang tan thành giọt nước.

Nắm chặt, nước tuyết chảy qua kẽ ngón tay. Nàng nhìn về phía mộ bia Tần Diệc Liên, nhẹ giọng nói: “Liên Liên, ta đi đây. Sau này trở lại thăm muội.”

Dứt lời, nàng đứng lên. Bông tuyết trên người rơi xuống.

Long Nha Vệ lập tức đứng thẳng. Bông tuyết trên người nương theo chấn động rớt xuống mặt đất, hoà làm một thể với tuyết trắng trên đất.

“Đi.” Mộ Khinh Ca xoay người, phản phó Long Nha Vệ.

Mang theo Long Nha Vệ rời khỏi nơi này, cũng hoàn thành trong lòng thương tiếc với Tần Diệc Liên.

Sau khi nàng rời khỏi, tuyết lớn dần ngừng lại. Bầu trời trong sáng, trong suốt như gương, phản chiếu tất cả ánh ngược dưới mặt đất vào trong đó.

Kéo kẹt! Kéo kẹt!

Trên đất tuyết, xuất hiện một hàng dấu chân. Một thân ảnh cao gầy mảnh khảnh xuất hiện trước mộ Tần Diệc Liên.

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, giơ tay nhẹ vỗ về hàng chữ trên bia mộ. Ngũ quan lãnh lạnh tuyệt diệu mang theo một tia phức tạp và tâm tình bi thương.

“Liên Liên, ta không biết muội cũng thích hắn.” Nàng nói.

Ánh mắt nàng rơi vào chữ “Thê” trên bia mộ, khoé miệng cười khổ. Dường giọng nói hăm mộ nói: “Ta bỗng dưng hăm mộ muội.” Hăm mộ muội có thể yêu đơn thuần như thế, dùng cảm yêu như thế.

“Có lẽ cũng chỉ có người như muội, mới có thể khiến hắn dừng chân.” Nàng thu hồi tay, chậm rãi đứng dậy. Nhìn tuyết mỏng bao trùm trên mộ xanh, đôi mắt lãnh lạnh hiện lên một tia thống khổ: “Ta nên làm gì bây giờ?”

...

Tần hoàng cung, Tần Cẩn Thần xử lý xong một ít chính vụ. Trở về tẩm cung tạm thời mình ở.

Mới vừa đi vào, liền nhìn thấy một thân ảnh ngoài ý muốn.

Thân thể nàng mảnh khảnh, đứng trong bóng râm. Tựa như khói nhẹ, tùy thời tiêu tán. Một thân bạch y, tóc đen không hề trang điểm. Cùng với ngũ quan lãnh diễm của nàng, lại nhiều thêm vài phần phong tư.

“Trường Nhạc?” Tần Cẩn Thần đi qua, hô tên của người này.

Tần Diệc Dao chậm rãi dời mắt, ánh mắt lạnh lạnh rơi vào người Tần Cẩn Thần: “Hoàng huynh, hôm nay ta đi xem Liên Liên.”

Tần Cẩn Thần chậm bước, đối với lời Tần Diệc Dao nhẹ nhàng gật đầu. Trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Tần Diệc Dao nhìn hắn. Đánh giá hồi lâu, mới nói: “Ta không nghĩ tới, cuối cùng sẽ là huynh. Mà huynh lại có thể tiêu sái từ bỏ ngôi vị hoàng đế.”

Ánh mắt Tần Cẩn Thần đậm mạc xa cách, không có chút gọn sóng.

Hắn nhắc khoe môi, tươi cười không thấy độ âm: “Trong lòng muội đại khái cho rằng, ta mới là người có mưu tính sâu nhất đi.”

“Không.” Tần Diệc Dao chậm rãi lắc đầu: “Nếu huynh nhìn trũng giang sơn này, hôm nay sẽ không làm chuyện thoái nhượng.”

“Muội vì sao không cho rằng, ta đẩy Thát hoàng đệ lên là để chấp chương tất cả phía sau màn?” Ánh mắt Tần Cẩn Thần không gọn sóng, hơi thờ trong điện phảng phát lạnh vài phần.

Tần Diệc Dao cười khổ rũ mắt: “Cũng thế, đều không quan hệ với ta. Ta hôm nay tới gặp huynh, chỉ là muốn cầu huynh một chuyện.”

Ánh mắt Tần Cẩn Thần loé lên, mí mắt không nói.

Tần Diệc Dao nhìn về phía hắn, dùng thanh âm chưa bao giờ nghiêm túc nói: “Xoá tên ta khỏi hoàng thất, hoàng thất Tần không còn Tần Diệc Dao.”

Ánh mắt Tần Cẩn Thần hơi co rút lại, đoán được dụng ý của nàng: “Muội muốn rời đi? Vĩnh viễn không trở về?”

Tần Diệc Dao cô đơn cười: “Trở về làm gì? Nơi đây còn gì đáng giá để ta lưu luyến?”

“Muội tính đi đâu? Mộ Kinh Ca đâu? Muội cũng tính không bao giờ gặp lại hắn sao?” Tần Cẩn Thần truy vấn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Tiểu tước gia nam nữ đều giết (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lông mi Tần Diệc Dao run rẩy, nàng quay mặt đi trốn ánh nhìn chăm chú của Tần Cẩn Thần: “Đi đâu? Ta còn chưa nghĩ đến. Lâm Xuyên lớn như vậy, sẽ có nơi ta thích. Mà hắn... hiện giờ ta nên đối mặt hắn thế nào?”

“Muội hận hắn?” Tần Cẩn Thần đi tới một bước, không muốn bỏ qua bất kì biểu tình gì trên mặt nàng.

Thân mình Tần Diệc Dao run lên, cắn cắn môi. Ánh mắt phức tạp nói: “Hận? Ta nên hận thế nào? Hận hắn, ta có thể giết hắn sao? Giết hắn, ta liền không còn hận?”

“Nếu muội không thể quên hắn, vì sao không ở lại. Hắn có thể vì hạnh phúc của muội cướp muội về, chứng minh trong lòng hắn có muội...”

“Ở lại, ta có thể coi như cái gì đều không phát sinh. Trong lòng không có khúc mắc cùng hắn ở chung sao?” Tần Diệc Dao đánh gãy lời Tần Cẩn Thần.

Ở lại, nàng thống khổ.

Không ngừng do dự giữa yêu và hận. Nàng tự biết mình vĩnh viễn không có khả năng tìm Mộ Kinh Ca báo thù, thực sự không có khả năng điềm nhiên như không có việc gì ở lại bên cạnh hắn.

Rời đi, là lựa chọn tốt nhất.

Vô luận đối với mình, hay là hắn.

Tần Cấn Thần đưa mắt nhìn Tần Diệc Dao rời đi, bóng lưng lạnh lạnh kia làm cho hắn không phản bác được.

Hắn chưa bao giờ là một người thích xen vào việc người khác. Nhưng chỉ cần đụng đến chuyện liên quan đến Mộ Khinh Ca, hắn liền trở nên không còn là mình.

Nhúu mày, hắn quay người rời đi.

Chuyện Tần quân đăng cơ, còn có rất nhiều chi tiết cần hắn xử lý. Đến bây giờ, hắn cũng không rõ ràng tại sao mình trèo lên thuyền hải tặc Mộ Khinh Ca, thay hắn chỉnh đốn cục diện rồi rầm.

...

Đồ quốc, quốc gia xa xôi nhất tây bắc Lâm Xuyên.

Nơi này gió cát đầy trời, thảo nguyên vô tận. Gặp lúc thời tiết không có gió cát, khắp nơi có thể thấy được cảnh đẹp dê bò, gió lướt qua cây cỏ lay động. Nhưng nếu gặp phải gió cát, sẽ có cảm giác thân lạc vào địa ngục.

Khí hậu nơi này, rất lạnh cũng rất nóng. Mỗi ngày đều trôi qua hai loại cực đoan.

Đồ quốc, trong mắt quốc gia khác, luôn luôn đều là danh từ dã man và ác liệt.

Dân nơi này đều ham thích chiến đấu, yêu thích bắt cướp. Lễ giáo đối với bọn chúng, giống như rắm chó.

Thủ đô Đồ quốc, xưng là Vương Đình.

Đêm khuya, trong Vương Đình vẫn phi phàm náo nhiệt. Các nam nhân Đồ quốc uống rượu hưởng thụ mỗi ngày, các nữ nhân cũng ưa thích vây quanh ngồi cùng một chỗ, khoe ra phong quang thu hút nam nhân.

Càng sâu, nếu người tình ta nguyện, nam nữ Đồ quốc có thể tùy ý tìm một chỗ. Phát tiết tinh lực tràn đầy của mình.

Trong cung Thái tử Vương Đình, kiến trúc tục tũn. Ở trong đêm đen, giống như cự thú dữ tợn hung tàn phủ phục. Các loại đồ đạc thú trang trí điêu khắc trên xà nhà, càng tăng thêm phần khủng bố.

Giắt trên xà nhà, là chậu than dùng để chiếu sáng. Ngọn lửa lay động xua tan hắc ám trong cung, cũng ngăn cách rét lạnh bên ngoài.

Trong cung, da thú thật dày phủ dưới đất. Không khí tràn ngập một loại mùi tanh, xen lẫn mùi rượu nồng đậm.

Sau tấm bình phong da thú, truyền đến tiếng cười ái muội.

Khiến nhiệt độ không khí trong cung điện cũng lên cao vài phần, ánh lửa dẫn theo chút ít sắc kiều diễm.

Trong góc cung điện âm u, mười thiếu nữ quần áo đơn bạc cuộn rúc vào một chỗ. Ánh mắt các nàng chết lặng, mỗi khi từ trong điện truyền ra tiếng thờ gập mê người, ánh mắt các nàng đều tràn đầy sợ hãi. Thân thể không khỏi run rẩy, hai tay ôm chặt thân thể mình hơn.

“A!!!”

Đột nhiên, một tiếng kêu bén nhọn thê thảm vang lên trong cung.

Các thiếu nữ toàn bộ biến sắc, hoảng sợ trong mắt mãnh liệt tăng gấp mấy lần. Chỉ chớp lát, tiếng khóc áp lực liền phiêu lãng bay ra. Không ít thiếu nữ đều chôn mặt mình giữa hai đầu gối, che giấu sợ hãi của bản thân.

“Hừ, thật vô dụng. Mới chơi vài lần đã chết.” Thanh âm thô bạo lãnh khốc truyền đến, ngữ khí bá đạo làm cho các thiếu nữ run rẩy càng lợi hại hơn.

Dường như người nói chuyện, chính là ma quỷ đầy lòng các nàng.

Rất nhanh một khối thi thể nữ, bị người kéo ra từ trong bình phong.

Thị vệ lãnh khốc xách một chân nàng ta, như kéo rác rưởi lòi nàng ra triển lộ trước mặt đám thiếu nữ.

Hai mắt mở to, giữa hai chân huyết nhục mơ hồ. Làm cho thân thể các thiếu nữ như lọt vào hầm băng, không ngừng co rụt ra sau.

Thi thể nữ trong tầm mắt các nàng, bị kéo vào một căn phòng hắc ám.

Trong phòng truyền đến tiếng dã thú cuồng bạo gào to, làm cho các nàng càng thêm sợ hãi và tuyệt vọng. Tựa như thi thể nữ từ kia là kết cục tương lai không xa của các nàng.

Âm thanh áo giáp vang lên, từ xa đến gần. Thanh âm này, như ác quỷ đòi mạng. Làm cho tiếng khóc các thiếu nữ càng lớn.

Thẳng đến khi bóng người phủ lên các nàng, trong các nàng có ít người giương mắt hoảng loạn liếc trộm.

Thị vệ lạnh lùng, chặn ánh sáng hơi yếu. Ánh mắt tàn nhẫn lộ khí, trong mắt các thiếu nữ giống ma quỷ ăn thịt làm người sợ hãi.

Hắn không chút biểu tình quét các thiếu nữ một vòng.

Đột nhiên hắn giơ tay lên chỉ góc trong cùng, một thiếu nữ run rẩy đến lợi hại, lạnh nhạt mở miệng: “Mang nàng ta vào.”

Lời này vừa nói ra, các thiếu nữ đồng loạt sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Lúc thấy không phải là mình, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Đồng thời cũng nhanh chóng hoạt động thân thể mình đem thiếu nữ trong góc lộ ra.

Hai người sau lưng thị vệ đi ra, trực tiếp hướng tới cô gái kia.

Những thiếu nữ khác, trong mắt có may mắn, có sợ hãi, cũng có đồng tình. Nhưng tất cả mọi người, đều giữ vững trầm mặc.

“Không, không... Van cầu ngài...” Thiếu nữ góc trong cùng, lúc đầu vốn cho là mình an toàn. Không ngờ vẫn là bị chọn đi ra.

Nàng hoảng sợ nhìn về phía thị vệ lạnh lùng, hai tay lung tung giãy giụa, ngăn cản mình bị mang đi.

Đáng tiếc, phản kháng như vậy trong mắt bọn thị vệ là vô dụng. Hai người trực tiếp bắt lấy cánh tay nàng, kéo nàng ra khỏi đám người. Làm lo nàng cầu xin, kéo nàng tới phía sau bình phong da thú khiến người sợ hãi.

Sau nửa canh giờ...

“A!!!”

Lại một tiếng kêu thê lương truyền đến, làm các thiếu nữ trong góc càng thêm sợ hãi và lo lắng vận mệnh chính mình.

Các nàng chờ mong trời sáng đến.

Chỉ có lúc kia, ác mộng mới có thể chấm dứt. Các nàng mới có thể kéo dài hơi tàn thêm một ngày.

Thế nhưng, thi thể thiếu nữ bị đẩy vào lúc trước sau khi bị mang đi, lại không ai đến chọn người. Các nàng không biết chuyện gì xảy ra, thay đổi thói quen của Thái tử.

Nhưng có thể nhảy bén cảm nhận được, không khí trong cung Thái tử lúc trước càng khủng bố hơn. Tựa như tùy thời đều sẽ bùng nổ, đè trên đầu mọi người.

Trong bình phong da thú, cũng được vô số da thú phủ thật dày trên đất.

Chính giữa có một hồ lửa hình vuông, bên trong đốt đồng lửa, làm ấm áp nhiệt độ trong phòng.

Ở bên cạnh có một cái giường tròn thật lớn, trên đó một mảnh lộn xộn. Phía trên còn lưu lại vết máu. Có chút đã tối màu, có chút thì tươi.

Mà giờ khắc này trên giường tròn ngồi một người, người già khác đồ án dữ tợn. Toàn thân bọc lộ cơ bắp, kinh mạch nảy lên. Tóc tết thành vô số bím tóc nhỏ, dùng sợi dây màu vàng trang trí khô lâu cổ định bím tóc.

Ánh sáng đồng lửa hắt lên người già, làm cho nửa thân thể giấu dưới bóng râm. Một nửa khác lộ ra, làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo ác liệt.

Ngũ quan già không xuất sắc, lãnh ngạnh như đao tước rìu gọt.

Giữa lông mày hiện đầy lệ khí và tàn nhẫn.

Giống như kẻ ăn thịt người, ác ma uống máu người.

Quỳ gối trên thảm thú, còn có một bóng người khoá lại trong bóng đêm.

Hắn một tay chống trên mặt đất, đem đầu vùi càng sâu. Tựa hồ hận không thể biến mất trước mắt nam nhân đáng sợ này.

“Người nói, Hách Liên Bạt và Tàn quốc công chúa kia không thấy?” Thanh âm trầm thấp từ miệng Hách Liên Chiến truyền đến, phảng phất như mỗi từ đều ẩn chứa sát ý.

“Vâng.” Người quỳ trên đất vùi đầu càng thấp.

Hách Liên Chiến nhíu lại hai tròng mắt lập loè hung quang, khoe miệng gọi lên cười lạnh thị huyết: “Dựa theo hành trình, bọn họ hẳn đã tiến vào lãnh thổ Đồ quốc mấy ngày.”

“Vâng. Dựa theo kế hoạch, Man Vương hẳn là đã về nước bảy tám ngày. Nhưng mấy ngày trước đây thuộc hạ đến biên thành tìm hiểu, lại phát hiện Man Vương căn bản không có xuất hiện. Thuộc hạ vốn tưởng có thể trên đường xuất hiện chuyện gì tri hoãn, lại đợi thêm mấy ngày. Nhưng vẫn không thấy Man Vương. Thuộc hạ điều tra trên đường đi, ở ngoài rừng cây cách biên thành không xa xuất hiện dấu vết đánh nhau kịch liệt.” Nói xong lời này, mồ hôi lạnh trên đầu hắn đã làm ướt khăn đen trùm đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Tiểu tước gia nam nữ đều giết (3)

Edit: Diệp Lư Nhiên

“Dấu vết đánh nhau? Có kẻ dám động thủ Man Vương Đồ quốc ta? Có ý tứ.” Hách Liên Chiến cười lạnh leo lên tục.

Ngay sau đó, gã lại nói: “Nếu Man Vương biến mất trong lúc đi sứ Tần quốc, vậy phát binh đi Tần quốc. Muốn Tần quốc phải cho ra một cái công đạo mới phải.” Nói xong, trong mắt gã lộ ra khí giết chóc, hiếu chiến trong người rục rịch.

“Thái tử! Đây chỉ sợ...” Không ổn đâu. Sau khi chống lại cặp mắt âm lãnh của Hách Liên Chiến, người quý trên đất đem ba chữ nuốt trở vào.

Hắn biết rõ tính tình chủ tử nhà mình, kiêu ngạo cuồng vọng, hiếu chiến tàn bạo.

Liên hôn với Tần quốc, đã vũ nhục cao ngạo của gã. Lúc này Man Vương mất tích, Tần quốc công chúa biến mất. Đúng lúc cho gã cái cơ khiêu chiến, gã sao lại buông tha?

Tựa hồ phát binh tới Tần quốc không phải vì Hách Liên Bạt, mà vì rửa sạch sỉ nhục hắn liên hôn với Tần.

Người quý xuống đất ai thán trong lòng.

Vị trí Thái tử Đồ quốc, tranh đấu kịch liệt. Chủ tử mình thật vất vả ngồi lên, bây giờ họa bên trong chưa tiêu, lại muốn phát động chiến tranh. Đây quả thực là đem nhược điểm của mình đưa vào tay đối phương.

Hắn dám khẳng định, thế lực đối địch Thái tử đối với phát binh Tần quốc tuyệt sẽ không ngăn cản, đều trợ giúp. Một khi chiến tranh lần này ảnh hưởng đến tình hình trong nước. Vô luận kết cục thắng bại, bọn hắn đều có lý do công kích Thái tử.

Những quan viên kia miệng lưỡi đao kiếm, cũng đủ đem chủ tử nhà mình kéo xuống ghế Thái tử.

Những lời này hắn không dám nói với Hách Liên Chiến, hắn sợ mình nói ra một chữ, sẽ không còn mạng ra khỏi toà cung điện này.

...

Tần quốc, Lạc Đô.

Trong Mộ phủ, lần nữa khôi phục bình tĩnh. Tựa hồ tất cả phát sinh trong hoàng cung Tần quốc đều không ảnh hưởng đến từng cọng cây ngọn cỏ nơi đây.

Nhưng trong nội tâm ai cũng biết, Mộ phủ hôm nay không còn là Mộ phủ hôm qua.

Nếu là nói, đã từng Mộ phủ bị tiên hoàng cố tình phùng sát, vinh sủng vô hạn. Hưởng thụ vinh quang tối cao, lưng cũng đeo nguy cơ hủy diệt. Vậy hiện giờ Mộ phủ chính là chân chính đứng trên vạn người.

Dù loại quan lại trong triều, ai không biết. Một đêm tĩnh lại, mấy người hoàng thất lợi hại nhất đều bị Mộ phủ tiểu tước gia đùa chết? Giang sơn đổi chủ, tuy vẫn là họ Tần. Nhưng tất cả mọi người biết, ở Tần quốc chân chính lên tiếng là người nào.

Mộ phủ điệu thấp, không người dám chọc.

Sợ không cẩn thận chọc giận vị tiểu gia Mộ phủ, lại đến huyết tẩy Hoàng thành, huyết tẩy Lạc Đô. Chết thế nào cũng không biết.

Ngay cả người muốn chuẩn bị ngồi lên ngôi vị cửu ngũ, cũng phải là vị tiểu gia Mộ gia vừa mất mới được.

Ở trong mắt rất nhiều người, hoàng thất Tần đã tồn tại trên danh nghĩa. Có lẽ Mộ phủ chỉ cần chờ một cơ hội, liền sẽ thay thế. Khiến người trong thiên hạ không dám nói một câu ‘danh không chính ngôn không thuận’.

Nhưng bọn họ không đoán được, Mộ phủ, Mộ Hùng, Mộ Khinh Ca không có dã tâm xưng đế. Mộ Khinh Ca giải trừ xong nguy cơ Mộ phủ, điều thấp gần như biến mất. Chuyện Tàn quốc, tấn đế đăng cơ, nòng cốt bản không tham dự bất kỳ ý kiến gì. Càng không để ý đến.

Dù sao nàng đã nói rõ ràng với Tàn quốc. Hoàng đế tùy tiện ai tới ngồi, chỉ cần chó chộc Mộ gia là được. Dám động Mộ gia, dù là động tâm tư, nàng có thể phát động thêm một lần thanh quân trắc.

Trong Trì Vân uyển, cửa phòng Mộ Khinh Ca đóng chặt như không có người.

Hai người Ấu Hà và Hoa Nguyệt sớm đã không còn học tập nữ hồng lẫn nhau, mà là luận bàn bản lĩnh học được. Mộ Khinh Ca làm hành động lớn như thế, đều không mang theo các nàng. Điều này làm cho hai nàng cảm thấy tổn thương, càng kích phát tâm tư muốn mạnh mẽ.

Trong phòng, màn che lấp. Tựa hồ Mộ Khinh Ca đang ngủ.

Nhưng trên giường lại không có một bóng người.

Cùng không gian Mộ Khinh Ca hoà làm một thể trong thế giới, Mạnh Mạnh cao chùng bằng ngón cái dừng trên hai vai Mộ Khinh Ca nhảy tới nhảy lui. Mà Mộ Khinh Ca lại dồn ép hai con người, khoanh chân ngồi trong Lôi Trì nhận lôi điện tới thể lực lượng.

Điện quang tím lam chảy qua trên người nàng. Nàng dường như không hề có cảm giác, trầm tĩnh như pho tượng.

Ngoài Lôi Trì, đã sớm không còn mấy gian phòng tranh. Mà biến thành đình viện gạch xanh ngói trắng, phòng càng nhiều. Bài trí càng thêm tinh xảo, không gian cũng lớn hơn.

Ngoài đình viện, đại thụ tồn tại viễn cổ kia vẫn chống đỡ tán cây cực lớn của mình. Che trên không đình viện.

Được điện nơi xa, đã mơ hồ hiện ra. Thịnh thoảng truyền đến từng trận mùi thuốc.

Trong sương trắng phía xa, có thể mơ hồ thấy được hình dáng kiến trúc hùng vĩ. Theo lời Mạnh Mạnh, chờ Mộ Khinh Ca đột phá từ cảnh là có thể mở cung điện đệ nhất trọng, lấy được bảo bối gửi trong đó.

Về phần bảo bối có cái gì, Mạnh Mạnh giữ bí mật. Chỉ nói muốn cho Mộ Khinh Ca một kinh hi.

Chậm rãi mở hai mắt ra, xuyên qua đày mắt Mộ Khinh Ca dường như hiện lên một đường điện quang tím lam.

“Chủ nhân, chủ nhân. Người cách từ cảnh càng tiến thêm một bước.” Mạnh Mạnh thấy Mộ Khinh Ca mở mắt. Trực tiếp nhảy xuống mu bàn tay của nàng. Khuôn mặt nhỏ tinh xảo đáng yêu ngẩng lên, cười híp mắt.

Mộ Khinh Ca rũ mắt không nói, nàng tự nhiên có thể cảm nhận được linh lực trong cơ thể mình lại tiến thêm một phần. Chỉ là muốn đột phá bình chương tiến vào từ cảnh, không phải là chuyện nhất thời nửa khắc.

“Chủ nhân, ngài đang nghĩ gì vậy?” Mạnh Mạnh bay đến trước mặt Mộ Khinh Ca, tò mò chớp mắt.

Bộ dáng đáng yêu, làm Mộ Khinh Ca mỉm cười. Nàng nói: “Ta nghĩ, nếu không phải là có lỗi hệ dị năng, chỉ sợ khó thích ứng tu luyện trong Lôi Trì.”

“Đây là cơ duyên của chủ nhân. Chủ nhân muốn luyện đan không? Muốn Mạnh Mạnh chuẩn bị dược liệu hay không?” Mạnh Mạnh ngoan ngoãn nói, rất dễ dàng mê hoặc người.

Nhưng Mộ Khinh Ca không xem nhẹ ánh sáng loé trong mắt nàng.

Nhìn biểu tình khuôn mặt nhỏ chờ mong, Mộ Khinh Ca gật đầu.

Mạnh Mạnh lập tức hoan hô một tiếng, nháy mắt biến mất trước mặt Mộ Khinh Ca, đi chuẩn bị dược liệu. Hơn nữa, chọn lựa đều là khẩu vị nàng thích... Khục khục...

Từ khi Mộ Khinh Ca luyện ra lò đan dược đầu tiên, mỗi lần luyện đan, hai ba phần đan dược đều biến thành đồ ăn vặt của Mạnh Mạnh.

Nàng quả thực chính là cầm đan dược như kẹo, hung tàn tiêu hao thành quả lao động của Mộ Khinh Ca.

Nếu không phải Mộ Khinh Ca hạ từ lệnh, chỉ sợ một phần ba còn lại đều không lưu được.

Cho nên nói, hiện giờ Mộ Khinh Ca có thể luyện chế ra đan dược cao cấp, trong đó cũng có một nửa công lao của Mạnh Mạnh. Nếu không có dạ dày vương như nàng ở đây, chỉ sợ Mộ Khinh Ca sẽ không siêng năng luyện đan như vậy.

Rất nhanh, Mộ Khinh Ca liền luyện xong một lò đan dược.

Bây giờ luyện chế đan dược cao cấp đối với nàng, chính là chuyện dễ như trở bàn tay. Căn bản sẽ không tiêu hao quá nhiều tinh lực.

“Nhoàm nhoàm! Chủ nhân, ngài lúc nào đó kích phát huyết mạch, bắt đầu chân chính luyện khí đi!” Mạnh Mạnh một bên nhai đan dược, một bên nói.

Tuy chủ nhân tự mình phát minh phương pháp luyện khí làm nàng rất khiếp sợ, nhưng vẫn cảm thấy nếu chủ nhân kích phát huyết mạch, sẽ tốt hơn.

Mộ Khinh Ca bỏ đan dược còn lại vào bình sứ, đối với Manh Manh nói: “Chờ giải quyết rõ ràng chuyện còn lại ở Tần quốc, chúng ta liền xuất phát đi tìm dị hoả.”

Dị hoả, có khả năng kích phát lực lượng huyết mạch.

Đây là có lần Manh Manh đột nhiên nói cho nàng, nói là lật trong một bản cổ tịch thấy tin tức này. Nhưng bản cổ tịch không có cách nào mang ra cho Mộ Khinh Ca nhìn.

Dị hoả rốt cuộc là cái gì, Manh Manh nói không rõ lắm. Mộ Khinh Ca cũng không quá hiểu.

Loại cảm giác mơ hồ này, làm nàng phải tìm được, muốn đưa chút vận khí!

“Còn có chuyện gì nữa trời? Chủ nhân không phải đã đem mấy đám đó đều ngược thành cặn bã sao?” Manh Manh nói xong, nuốt mấy viên đan dược vào miệng. Lập tức đem khuôn mặt nhỏ nhắn căng phồng lên.

Lần này, Mộ Khinh Ca không có trả lời.

Hai con người nàng hít lại một cái, trong lòng tính toán. Nàng giết Hách Liên Bạt, mang Tần Diệc Dao đi. Đồ quốc sẽ không không có động tĩnh nào, chuyện này là nàng xong ra, tự nhiên muốn thu thập sạch sẽ rồi mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Tiểu tước gia nam nữ đều giết (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nghĩ nghĩ, Mộ Khinh Ca đối với Manh Manh chuyên tâm ăn đan dược nói: “Người bót ăn đi, ta đi ra ngoài trước.”

Dứt lời, cả thân ảnh liền biến mất trước mắt Manh Manh.

Nháy mắt sau, Mộ Khinh Ca đã về tới Tri Vân uyển trong phòng mình.

Mà ngoài cửa, vừa lúc truyền đến âm thanh Âu Hà dò hỏi.

Trong lời nàng, Mộ Khinh Ca nghe ra Mộ Hùng tới, hình như tìm mình có việc.

Nhảy xuống khỏi giường, Mộ Khinh Ca mở cửa phòng. Ba người đứng trong viện liền rơi vào tầm mắt nàng.

“Gia gia.” Nhìn về phía Mộ Hùng, Mộ Khinh Ca nói.

Mộ Hùng lên tiếng, hướng nàng đi tới. Mắt hồ lộ ra từ ái: “Ca nhi nghỉ ngơi tốt rồi?”

Mộ Khinh Ca mỉm cười gật đầu, mang ông vào sảnh ngồi xuống.

Hoa Nguyệt dâng nước trà lên. Điểm tâm xong, liền lui xuống. Trong phòng chỉ còn lại tổ tôn hai người.

“Gia gia hôm nay tới đây có việc?” Mộ Khinh Ca mở miệng hỏi.

Mộ Hùng gật đầu, đối với Mộ Khinh Ca nói: “Ca nhi, hiện giờ tình thế Tần quốc còn tính ổn định, Mộ phủ cũng ổn định rất nhiều. Gia gia muốn tìm một cơ hội, hướng ra ngoài tuyên bố thân phận nữ tử của con. Ý của con thế nào?”

Mộ Khinh Ca như ngơ ngác, hỏi: “Vì sao?”

Mộ Hùng trừng mắt hồ, giả vờ tức giận nói: “Còn vì sao cái gì? Nguy cơ Mộ phủ đã giải, không cần con tiếp tục hi sinh. Không hướng ra ngoài sửa lại giới tính cho con, con còn muốn dùng thân phận nam tử cả đời không cưới không gả sao?”

Đúng là, nàng còn đang có quyết định này.

Mộ Khinh Ca toét miệng, cười nói: “Con làm nam tử đã quen, không cảm thấy có gì không tốt. Không cần phiền toái chiêu cáo thiên hạ.”

“Không được! Con dù sao vẫn là nữ nhi, một mực dùng thân phận nam tử tính thế nào được?” Mộ Hùng kiên trì nói.

Mộ Khinh Ca nghe hiểu. Phỏng chừng, lão gia tử đối với chuyện này trù tính đã lâu. Chuẩn bị hôm nay cùng nàng ngã bài, buộc nàng gật đầu đáp ứng.

“Gia gia, việc này về sau hẵng bàn. Bây giờ, con còn không có tâm tư này. Đừng quên Đồ quốc vẫn còn nhìn chăm chăm chúng ta. Nếu hoàng thất Tần quốc biến đổi lớn truyền tới Đồ quốc bên kia, còn không biết sẽ làm ra cái gì.” Mộ Khinh Ca áp dụng chính sách quanh co, có thể kéo liên kéo. Đợi nàng rời khỏi Tần quốc du lịch bốn phía, Mộ Hùng còn có thể bắt nàng lại?

Quả nhiên vừa nhắc tới Đồ quốc, ánh mắt Mộ Hùng trầm xuống.

Tần quốc bây giờ nhìn như gió êm sóng lặng. Nhưng thực tế vẫn có ít loạn trong giặc ngoài. Đối nội, đó là chuẩn bị cho tiểu hoàng đế đăng cơ. Để vị hán bất ổn, còn cần nhờ Hiền Vương và Mộ gia chống đỡ. Còn đối ngoại, Đồ quốc luôn luôn đối với Tần quốc có ý đồ cũng đích xác không thể không phòng. Huống chi, cháu gái ông còn làm thệ Man Vương, đoạt công chúa liền hôn về.

Chuyện này, sớm muộn gì sẽ truyền tới Vương Đình Đồ quốc. Ông cần trước tiên chuẩn bị một chút.

Suy nghĩ đến, Mộ Hùng ở Trì Vân uyển cũng ngồi không yên. Nói vài câu với Mộ Khinh Ca, liền vội vàng cáo từ rời đi.

Nhìn bóng lưng Mộ Hùng rời đi, Âu Hà không khỏi cười khổ lắc đầu. Bán lĩnh lái chuyện của Tiểu tước gia, thật sự càng ngày càng làm cho người ta kính nể. Rõ ràng bắt được nhược điểm mỗi người, biết trong lòng lão công gia sâu cái gì.

Mộ Hùng rời đi không bao lâu, Hiền vương Tần Cẩn Thần mang theo một người khoác áo choàng tiến vào Trì Vân uyển.

Người kia vóc dáng không cao, chỉ tới đầu vai Tần Cẩn Thần, thần thần bí bí. Dẫn tới Âu Hà và Hoa Nguyệt đều cảm thấy tò mò.

Mộ Khinh Ca đuổi hai nàng rời khỏi, ánh mắt rơi vào người thần bí.

Tần Cẩn Thần kéo áo choàng ra, lộ ra một gương mặt thiếu niên ngây ngô. Ngũ quan cùng mấy huynh đệ Tần Cẩn Thần, Tần Cẩn Hạo, Tần Cẩn Tu có chút giống nhau. Tuổi tuy không lớn, lại lộ ra kiên định và cương nghị. Chỉ sợ thêm vài năm, sẽ thành mỹ nam tử trường thành ngọc thụ lâm phong.

“Mộ ca ca, ta là Tần Cẩn Dương.” Thiếu niên mới mở miệng, liền biểu lộ thân phận.

Trong ánh mắt hẩn, Mộ Khinh Ca không nhìn thấy bất kỳ tâm tình gì làm người không thích. Nhìn qua, rất khiêm tốn hữu lễ.

Đây chính là Tần Cẩn Thần vì Tần quốc tìm một Hoàng đế thiếu niên?

Mộ Khinh Ca nhìn về phía Tần Cẩn Thần, đánh giá vài lần Tần Cẩn Dương. Vị Thất hoàng tử thiếu niên này, nàng hầu như không có ấn tượng gì.

Tần Cẩn Thần nói: “Qua hai ngày, Thất đệ sẽ phải đăng cơ. Hôm nay, hẩn chủ động xin ta dẫn hẩn tới gặp ngươi.”

Gặp nàng?

Làm gì?

Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ lóe một chút.

Lúc này Tần Cẩn Dương đứng ra nói: “Mộ ca ca, Cẩn Dương tới đây chỉ muốn nói với Mộ ca ca một lời. Ngày sau, có Tần quốc một ngày, liền có Mộ gia một ngày. Hoàng thất đối với Mộ gia không hai lòng, càng sẽ không bởi bất kỳ chuyện gì, bất kỳ ai mà sinh ra hoài nghi và không tín nhiệm Mộ gia. Vinh quang Tần quốc, nguyện cùng Mộ gia cộng hưởng.”

Ánh mắt hẩn không có nửa điểm giả dối, này làm cho Mộ Khinh Ca dời mắt nhìn về phía Tần Cẩn Thần: “Đây là người dạy hẩn nói?”

Tần Cẩn Thần chậm rãi lắc đầu.

Hẩn cũng không nghĩ tới, bản thân Thất hoàng đệ yêu cầu tới gặp Mộ Khinh Ca, chính là muốn nói lời này với nàng. Không chỉ làm Mộ Khinh Ca ngoài ý muốn, cũng làm hẩn kinh ngạc.

Xem ra, Thất hoàng đệ so với hẩn biết, càng thêm thông minh.

Thấy Tần Cẩn Thần phủ nhận, Mộ Khinh Ca mới lần nữa nhìn về phía Tần Cẩn Dương. Tính tế đánh giá hẩn một phen, có thâm ý nói: “Người rất thông minh. Xem ra Tần quốc được người thống trị, sẽ nghênh đón một thời thịnh thế.”

Tần Cẩn Dương lộ ra biểu tình khiêm tốn. Hoi hoi mỉm cười, không có nói tiếp.

Không có phủ nhận, cũng không xác nhận.

Nhưng Mộ Khinh Ca và Tần Cẩn Thần đều từ giữa mặt mày hẩn nhìn ra vài phần hùng tâm tráng chí và tin tưởng.

Thiếu niên hoàng tử ít xuất hiện này, xem ra cũng không cam lòng làm người bình thường.

Đôi mắt Tần Cẩm Thần không gọn sáng dừng trên người Tần Cẩm Dương. Giây lát, nói với hắn: “Bệ hạ trước tiên lên xe đợi ta một hồi được chứ?”

Tần Cẩm Dương gật đầu, hướng Mộ Khinh Ca làm cái lễ trường ầu, mới rời đi.

Hắn đi rồi, Tần Cẩm Thần mới đối Mộ Khinh Ca nói: “Trường Nhạc đi rồi. Lúc sắp đi, nàng tới tìm ta. Nói muốn xoá tên nàng khỏi hoàng tộc.”

Tần Diệc Dao rời đi, Mộ Khinh Ca sớm đã đoán được. Cho nên không cảm thấy kinh ngạc, chỉ bình tĩnh “Ừ” một tiếng.

Nàng bình tĩnh, làm ánh mắt Tần Cẩm Thần có loại cảm giác đau đớn. Hắn thốt ra: “Sao ngươi không đuổi theo nàng mang về. Nếu không muốn, thì đừng bỏ qua. Trường Nhạc rất tốt.”

Phần vôi vàng này, phá vỡ ngày thường bình tĩnh cô tịch, thêm vài phần nhân khí.

Hắn nói làm Mộ Khinh Ca quay đầu nhìn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Đối với lời hắn, nàng kinh ngạc không phải là hắn khác thường, mà là hàm ý trong lời của hắn.

“Tần Cẩm Thần, ngươi lúc nào thì có ham thích làm bà mối rồi?” Mộ Khinh Ca mở miệng châm chọc.

Ánh mắt Tần Cẩm Thần hơi bối rối, rũ mắt che giấu: “Ta chỉ không hy vọng các ngươi hối hận, bỏ qua mà thôi. Đã như vậy, ta sẽ không nói. Cáo từ.”

Hắn xoay người dứt khoát rời đi, dường như bị Mộ Khinh Ca chọc giận khó chịu.

Nhưng chỉ có hắn tự mình biết, hắn là đang lẩn trốn.

Hứng thú làm bà mối? Không, hắn mới không có. Tần Cẩm Thần chạy ra Mộ phủ, trong lòng cười khỏ. Từ khi nào bắt đầu, hắn phát hiện cảm giác mình đối với Mộ Khinh Ca thay đổi? Không hề đơn thuần như trước, mà là tham lam lúc nào cũng muốn nhìn nàng, làm bạn cùng nàng. Thậm chí... có đôi khi, làm cho hắn muốn ôm nàng?

Loại tâm tình lạ lẫm này, làm hắn cảm thấy sợ hãi. Có chút kháng cự, lại không ngừng bị dụ hoặc.

Vì vậy hắn hy vọng Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Dao có kết quả. Cứ vậy, hắn sẽ không miễn man suy nghĩ. Nói đến cùng, hắn vẫn là ích kỷ. Vì để tâm mình quay về bình tĩnh, cắt đứt tình cảm xa lạ không nên tồn tại kia, hắn mới nhiệt tình tích cực chuyện Mộ Khinh Ca và Tần Diệc Dao như thế.

Nếu không, lấy tính cách lãnh tâm lãnh tình như hắn, sao có thể trở nên như thế... Hết như bà mối?

Chinh đón tâm tình thất lạc của mình, gương mặt như ngọc của Tần Cẩm Thần không nhìn ra bất kỳ manh mối gì, cùng Tần Cẩm Dương quay về Tần hoàng cung.

Ngày này, sau khi tiễn Mộ Hùng và Tần Cẩm Thần, Tần Cẩm Dương, Trì Vân uyển khôi phục thanh tĩnh.

Chỉ là thanh tĩnh còn chưa duy trì được mấy này, đã bị tin tức từ biên quan truyền đến đánh vỡ.

Lúc mặt trời chưa lên cao, mặt trăng khuất bóng, Mộ Khinh Ca và Mộ Hùng bị truyền chỉ vôi vàng triệu vào hoàng cung...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 182: Đánh Đồ Quốc, Tiểu tước gia thật ngẫu (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Tần hoàng cung, đêm giết chóc khi trước làm cho toà hoàng thành mang theo vài phần âm lãnh.

Thái giám cung nữ trong cung còn chưa bỏ sung xong, hoàng cung to như vậy thiếu chút nhân khí.

Ba ngày trước, tần hoàng đăng cơ.

Còn vị Thất hoàng tử thiếu niên Tần Cẩm Dương leo lên ngôi vị hoàng đế, Nhiếp Chính vương Tần Cẩm Thần dùng thủ đoạn cứng rắn đem tất cả dị luận trong nước đều trấn áp.

Thắng đến thời điểm này, mọi người mới giật mình tỉnh ngộ. Thì ra Hiền Vương bệnh tật ít xuất hiện mới âm thầm là một mãnh hổ.

Về phần tại sao không phải là Hiền Vương đăng cơ, mà là Thất hoàng tử thượng vị... Đáp án này làm vô số người phức tạp khó hiểu, Tần Cẩn Thần lại không có bất kì giải thích gì.

Mộ gia, Mộ Hùng vẫn là Vĩnh Ninh công, Mộ Khinh Ca vẫn là tiểu tước gia chưa kế thừa.

Tựa như tất cả đều giống như lúc trước.

Nhưng người sáng suốt đều biết, Mộ phủ nhìn như không được chỗ tốt gì, trên thực tế mới thật sự là kẻ thắng. Tại Tần quốc, Mộ gia không khác gì hoàng thất, hưởng thụ đặc quyền không kém hơn so với hoàng thất.

Tỷ như, người Mộ gia ở bất kỳ thời điểm nào nhìn thấy Hoàng thượng, đều không cần quỳ xuống.

Tỷ như, người Mộ gia có thể tùy lúc mang theo binh khí tiến vào cung, bất kì ai đều không được ngăn cản.

Lại tỷ như, trong hoàng cung, tân đế để lại một toà cung điện lộng lẫy xa hoa chỉ dành cho người Mộ gia.

Ai dám bắt nạt?

Tiền hoàng, Thái tử, còn có Duệ vương những nhân vật lợi hại này, Mộ gia còn không phải nói giết liền giết? Huống chi, Mộ gia sau khi làm xong, không uổng ngành thêm, ngược lại điều thấp xuống.

Nếu không có ích lợi ảnh hưởng, đồ mất cũng khô không hết người. Quý tộc thế gia Tần quốc, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thu hồi tâm tư mình.

Bây giờ ở Lạc Đô, đề tài nóng nhất chính là vô số quý nữ muốn gả vào Mộ gia, trở thành nữ chủ nhân Mộ phủ. Người kế thừa duy nhất của Mộ phủ Mộ Khinh Ca này, liền biến thành nhân vật chạm tay có thể bỏng.

Đương nhiên những chuyện này đều bị Mộ Hùng và Mộ Liên Dung ngăn vè, không truyền tới tai Mộ Khinh Ca.

Đêm khuya truyền gọi, Mộ Khinh Ca và Mộ Hùng cười diễm mã. Mang theo thân vệ riêng của mình, tiến vào hoàng cung. Trên nét mặt Mộ Hùng mang theo một tia ngưng trọng. Mà hai con người Mộ Khinh Ca hơi híp, trong khe hở ánh mắt lưu chuyển không nhìn ra suy nghĩ của nàng lúc này.

Đồ quốc phát binh rồi.

Tin tức này, trước khi hoàng cung truyền chỉ tới Mộ phủ, tổ tôn hai người đã nhận được.

Hơn trăm vạn đại quân Đồ quốc là do Thái tử Hách Liên Chiến thống soái, đã tiến vào trong Lạc Nhật hoang nguyên. Cùng Tần quốc triển khai mấy lần trận chiến nhỏ.

Chiến quả... Tần quốc toàn bại!

Chiến báo truyền vào hoàng cung, kinh động đến tân hoàng. Bất đắc dĩ, hần suốt đêm triệu kiến Nhiếp Chính Vương và Mộ gia tiến cung thương nghị đối sách.

“Ca nhi, lần này Đồ quốc phát động trăm vạn đại quân. Xem ra trận chiến này khó mà xử lý êm đẹp.” Mộ Hùng thở dài, nói với Mộ Khinh Ca.

Ông đánh chiến cả đời, tuổi càng lớn càng không muốn lên chiến trường. Không phải ông bắt đầu sợ chết, mà ông càng không hy vọng thấy nhiều sinh mạng trẻ tuổi biến mất trước mặt ông.

Chiến tranh cho tới bây giờ không phải trò chơi, càng không phải trò đùa. Rút dây động rừng, chiến tranh cháy chính là máu tương sĩ Tần quốc, tổn thương chính là căn cơ của Tần quốc.

Mộ Khinh Ca nhàn nhạt đáp: “Đồ quốc nhìn chằm chằm Tần quốc, giao chiến là không thể tránh được. Cũng tốt, nếu lần này bọn chúng chủ động, vậy đánh cho bọn chúng sợ. Để cho bọn chúng sau này không dám đụng binh với Tần quốc.” Nàng nói đến vẫn đạm phong khinh. Chỉ là một đám ruồi bọ, một cái tát là có thể chụp chết.

Ánh mắt Mộ Hùng sáng ngời, chuyển mắt nhìn về phía nàng hỏi: “Ca nhi, con nghĩ đến biện pháp gì?”

Mộ Khinh Ca cười không đáp, chơi trò thân bí với Mộ Hùng.

Cái này làm cho Mộ Hùng bất đắc dĩ lắc đầu. Tảng đá lớn đè nặng trong lòng cũng thoáng lỏng chút.

Cũng vậy, ông bây giờ đã là từ cảnh cường giả. Lên chiến trường uy hiếp một chút, hù dọa người Đồ quốc. Nhưng mà...

Mộ Hùng có chút do dự nhíu mày.

Từ cảnh thừa thót và cường đại, mỗi quốc gia đều có một quy định bất thành văn.

Đó chính là sau khi thắng cấp đến tử cảnh, không cho phép tham dự chiến đấu. Nếu có người xúc phạm, tất cả tử cảnh quốc gia khác có thể hợp lực tấn công. Tiêu diệt tử cảnh nào xúc phạm đến quy định.

Vì vậy trong chiến trường, tử cảnh cùng lắm chỉ làm lực chấn nhiếp cho quốc gia. Không phải là quân chủ lực chiến đấu.

Trên chiến trường, có hàng trăm hàng nghìn hàng vạn binh lính bình thường. Đều là xích cảnh, chanh cảnh.

“Gia gia không cần lo lắng, hành trình Lạc Nhật hoang nguyên lần này, người không cần xuất hiện. Chỉ cần tọa trấn tốt Lạc Đô.” Nhìn ra Mộ Hùng lo lắng, Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

“Ca nhi...” Trong mắt Mộ Hùng co rụt lại, như có điều suy nghĩ nhìn về phía cháu gái mình.

Mộ Khinh Ca câu môi cười cười, nhìn thoáng qua ánh nến ở ngự thư phòng. Nói với Mộ Hùng: “Yên tâm đi, con sẽ không ném mặt gia gia, càng sẽ không ném mặt Mộ gia.”

Ha ha, Lạc Nhật hoang nguyên!

Đây chính là nơi nàng trùng sinh, cũng là nơi Mộ Khinh Ca chân chính chết. Lần đó năm trăm thân vệ của nàng chết thảm, nàng chặt vật quay về. Lần này nàng đập lại chốn cũ, tự tay rửa sạch sỉ nhục!

Khó được đối thủ lần này còn là Đồ quốc, thật là ông trời cũng giúp nàng!

Đáy mắt Mộ Khinh Ca hiện ra một tia lạnh lẽo, con người thấu triệt rét đậm như hàn đàm, khiến người không dám nhìn thẳng.

Cháu gái muốn mang binh xuất chiến, Mộ Hùng bản năng lo lắng. Nhưng nghĩ tới năng lực bây giờ của cháu gái, ông dè lo lắng trong lòng xuống, nhẹ gật đầu.

Nhưng vẫn dặn dò một câu: “Ca nhi, chiến trường không phải trò đùa. Con nhất quyết không thể lơ đãng chủ quan, càng không thể khinh địch.”

Mộ Khinh Ca khẽ gật đầu.

Những đạo lý này, nàng sao lại không rõ?

Sự tử vô thô cũng phải dùng toàn lực, là chuẩn tắc nhiệm vụ của nàng ở kiếp trước.

Nàng vốn chính là quân nhân. Chiến trường sẽ chỉ làm huyết mạch nàng sôi sục, giết hết mọi kẻ địch xâm phạm!

Xoay người xuống ngựa trước ngự thư phòng, thái giám chờ đã lâu gấp gáp tiến lên, khom người đón hai người đi vào.

Vừa mới bước vào ngự thư phòng, thanh âm của tân hoàng đế liền truyền đến.

“Mộ gia gia, Mộ ca ca, các người đã tới. Dương nhi cực kỳ lo lắng!” Thân cận nói, thoáng cái đã kéo gần quan hệ quân thần.

Trong giọng nói của thiếu niên Hoàng đế, lộ ra sự ỷ lại và tín nhiệm.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca và Mộ Hùng đồng thời loé lên, đối với thái độ của Tần Cẩm Dương không nói thêm gì.

“Lão thần đến muộn, mong bệ hạ thứ tội.” Mộ Hùng khách sáo nói một câu. Mà Mộ Khinh Ca một câu cũng không nói.

“Không muộn không muộn! Khuya như vậy gọi Mộ gia gia và Mộ ca ca tiến cung, là Dương nhi nên bồi tội mới phải.” Tần Cẩm Dương vội vàng đỡ lấy tay Mộ Hùng. Thần thái cung kính kia, tựa như cháu ruột.

Về mặt Mộ Khinh Ca hồ hững xem, nhìn không ra hi vọng.

Tần Cẩm Thần đã sớm ở ngự thư phòng, lúc này đi tới nói: “Thái tử Đồ quốc Hách Liên Chiến phát binh trăm vạn đánh Tần quốc ta. Việc này chắc hẳn lão công gia và tiểu tước gia đều đã biết?”

Nhắc tới chính sự, Tần Cẩm Dương lập tức lộ ra bộ dáng như muốn khóc, cắn cắn môi nói: “Dương nhi vừa mới đăng cơ đã gặp phải chuyện này, thật sự không biết nên xử lý thế nào. Mộ gia gia có thể dạy ta đánh một trận nên như thế nào, mới không bị thương đến dân chúng Tần quốc ta?”

“Bệ hạ không cần phải lo lắng. Có lão thần ở đây, tuyệt sẽ không để con sói Đồ quốc bước vào Tần quốc nửa bước.” Mộ Hùng lên tiếng an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 183: Đánh Đồ Quốc, Tiểu tước gia thật ngầu (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Có lời này của Mộ gia gia, Dương nhi an tâm hơn nhiều.” Tần Cẩm Dương lộ ra tươi cười, đơn thuần không nhìn ra một tia tạp chất.

Bốn người bàn luận ở ngự thư phòng hồi lâu. Lúc sắc trời chưa lên, Mộ Hùng và Mộ Khinh Ca cùng rời khỏi cung, trở về Mộ phủ.

Trên đường, Mộ Hùng hơi nhăn mày lại, tâm hình như có hơi suy tư.

Mộ Khinh Ca còn tốt, biểu tình không có khác biệt.

Thẳng đến khi tiến vào Mộ phủ, Mộ Hùng mới nhìn về phía Mộ Khinh Ca mở miệng nói: “Ca nhi, con cảm thấy tâm thế như thế nào?”

Tần Cẩm Dương, Mộ Hùng lần đầu tiên chủ động hỏi chuyện về hắn.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca loé lên, câu môi cười khê: “Hắn rất thông minh.”

Đúng vậy! Rất thông minh, lòng dạ thâm sâu. Hai con mắt Mộ Hùng nhú lại, trong lòng nói.

Ông có chút lo lắng nhìn về phía cháu gái. Không nghĩ lúc trước nàng vừa mới đuổi sói đi, lại đưa tới hổ.

Tâm tình lo lắng của Mộ Hùng đều ghi trên mặt. Mộ Khinh Ca mỉm cười đi tới cạnh ông, thấp giọng nói: “Con biết gia gia lo lắng cái gì. Nhưng lo lắng này, bất kể ai ngồi lên vị trí kia đều tồn tại tai hoạ ngầm. Trừ khi Mộ gia tự mình ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Đáng tiếc gia gia không có tâm tư kia, con cũng không thích phiền toái. Vì vậy phương pháp giải quyết duy nhất, chính là làm cho hắn triệt để không sinh ra tâm tư này.”

Ánh mắt Mộ Hùng loé lên, trầm giọng hỏi: “Con muốn làm thế nào?”

“Không làm cái gì.” Mộ Khinh Ca nghiêm ngắc cười: “Mộ gia chỉ biết trở thành thân hộ mệnh của Tần quốc, sẽ không thay đổi thành lợi khí cho quân vương xưng bá thiên hạ. Ta sẽ để cho tất cả mọi người nhìn rõ ràng, Mộ gia rốt cuộc là tồn tại thế nào. Đến lúc đó, ta cho hắn lá gan. Hắn dám khiêu khích Mộ gia sao?”

Chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, cường đại đến trình độ không ai bằng. Mới có thể làm cho những kẻ đã tâm bưng bưng triệt để dập tắt tâm tư trong lòng.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca thấu triệt, loé hàn quang.

Tần Cẩm Dương có tâm tư gì nàng không quan tâm. Bởi vì, hắn vĩnh viễn sẽ không chờ được đến một ngày kia có thể khiêu khích Mộ gia.

Trở lại Mộ phủ, Mộ Khinh Ca không ở lại bao lâu. Liên cùng Mộ Hùng đi tới quân doanh vùng ngoại ô.

Nàng muốn tập kết quân đội xuất phát tới Lạc Nhật hoang nguyên, ngăn cản Đồ quốc xâm lược.

Trước khi lên đường, Nhấp Chính vương Tần Cẩm Thần phụng hoàng mệnh đến đưa tiễn. Hắn dẫn Mộ Khinh Ca vào một góc hẻo lánh, nói với nàng: “Ta sẽ trông thật kỹ bộ hạ.”

Mộ Khinh Ca hài hước cười: “Ta nói rồi, hoàng thất Tần bây giờ đáng giá để ta tin nhiệm chỉ có ngươi. Làm hoàng đế có lòng dạ, có tâm kế không có gì đáng trách. Ta cho phép hắn có chút tính kế, nhưng vạn lần chớ chọc đến ta. Nếu không, ngươi biết hậu quả sẽ thế nào.”

Dứt lời, nàng suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Hắn là do ngươi đốc sức đẩy lên, nếu hắn dám có ý xấu với Mộ gia. Ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Cảnh cáo cũng tốt, uy hiếp cũng được. Sau khi Mộ Khinh Ca nói xong, liền xoay người rời đi.

Tần Cẩm Thần nhìn nàng một thân áo giáp như lửa, tiêu sai cười diễm mã. Nàng đi tới trước đại quân, ngạo nghễ phát tay hạ lệnh xuất phát. Cũng không quay đầu lại rời khỏi quân doanh, hướng tới Lạc Nhật hoang nguyên.

...

Đồ quốc, Vương Đình.

Trong gió lạnh, mang theo vài phần hiu quạnh. Nơi này không giống Lạc Đô, nơi nơi tràn ngập màu xanh. Dãy núi nơi đây đều hoang vu.

Chỉ có toà đô thành Đồ quốc trong lòng dãy núi, nhà nhà đốt đèn, như trời đêm đầy sao.

Phố lớn ngõ nhỏ Vương Đình, từa tựa vũ quán treo đầy cây đuốc và đèn lồng. Tiếng người ồn ào, náo nhiệt phi phàm. Biến Vương Đình thành Bất Dạ

Thành, cả trai lẫn gái đều không có nhiều lễ giáo, thuận theo tâm tình tự cùng một chỗ, uống rượu khiêu vũ.

Cuộc sống về đêm, làm khi Mộ Khinh Ca vừa thấy, liền sinh ra một ảo giác. Minh dường như về tới kiếp trước, thế giới kia cũng ngày đêm khó phân.

Một bóng đen, xảo diệu tránh khỏi đám người hơi say rượu. Nhanh chóng loé vào cửa lớn đóng chặt.

Trong viện, năm trăm người đứng chỉnh tề. Mỗi người đều khoác áo choàng đen che lấp thân hình của mình, thậm chí là khí tức. Bọn hắn đối mặt với gian phòng hiện ra ánh nền nhàn nhạt. Song cửa phản chiếu mặt bên tuyệt mỹ, tựa hồ đang cô đơn uống rượu thưởng trăng.

Người tiến vào xuyên qua tường người, không hề ngăn trở tới trước cửa phòng. Quý xuống, tay phải nắm lại chạm đất, trầm giọng nói: “Tiểu tước gia, thuộc hạ đã trở về.”

“Vào.” Tiếng người nhàn nhạt bay tới, mang theo vài phần thanh lãnh. Lại mang theo vài phần tàn mạn và lạnh nhạt.

Cửa phòng mở ra, Long Nha Vệ quỳ dưới đất ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Lập tức đứng dậy, tiến vào phòng. Ngay sau đó cửa phòng đóng lại, Long Nha Vệ ngoài cửa bình tĩnh như pho tượng, không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong phòng bày trí đơn giản, so với nhà dân chúng Đồ quốc không có khác mấy.

Trong phòng có hai người, hồng sam, áo đen, một ngồi một đứng. Ánh nền chiếu rọi trên mặt tuyệt mỹ của Mộ Khinh Ca, đen tối không rõ. Mang theo sắc thái lưu ly, tựa như ảo mộng.

Khuôn mặt tuyệt mỹ nam nữ khó phân, khó từ ngữ nào hình dung.

Mặc dù không phải lần đầu tiên thấy, người Long Nha Vệ này vẫn bị nét mặt khuynh thế làm hơi thất thần.

Cũng may chỉ là cái chớp mắt, hắn liền khôi phục bình thường. Quý một gối trước mặt Mộ Khinh Ca đang thưởng thức chén rượu trong tay.

“Tiểu tước gia.”

“Ừ.” Mộ Khinh Ca nói giọng mũi, đem chén lỏng màu hổ phách toả ra mùi nồng đậm, một hơi uống cạn. Cảm giác cay độc kích thích, trong nháy mắt thiêu đốt cổ họng nàng. Khiến gương mặt trắng nõn óng ánh của nàng hiện lên nhàn nhạt ửng đỏ, khí khái hào hùng thêm vài phần kiêu mị.

‘Moá nó! Rượu Đồ quốc thật cmn mãnh liệt!’

Mộ Khinh Ca nghiêng răng chửi thề. Hối hận uống xong ly rượu mạnh.

Nàng chuyên chú nhìn chén rượu không trong tay, lại không chú ý tới Mặc Dương cầm bầu rượu phía sau. Tầm mắt dừng trên hơi hồng trên má nàng, ánh mắt xuất hiện một tia mê ly.

Ghét bỏ ném chén rượu trên bàn, thanh âm chén rượu va chạm vào mặt bàn làm bùng tỉnh Mặc Dương phía sau. Hắn cuống quýt che giấu cảm xúc trong mắt, ním môi buông bầu rượu, đưa ly trà xanh giải rượu cho Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhận lấy, nhấp một ngụm nhỏ. Mới nói với người Long Nha Vệ đang quỳ xuống đất: “Đứng lên đi, nói xem ngươi tìm hiểu được cái gì.”

“Vâng.” Long Nha Vệ đứng dậy, đem tin tức mình tìm hiểu được nói hết ra.

Mộ Khinh Ca trầm mặc nghe. Hai con ngươi híp lại thành một đường, khe hở lạnh lẽo trên tức trong mắt như ẩn như hiện.

Không ai biết, nàng không đi Lạc Nhật hoang nguyên. Mà là mang theo Long Nha Vệ, đường tắt đi tới Vương Đình Đồ quốc. Đại quân đi Lạc Nhật hoang nguyên, chỉ là mấy phó tướng bên người Mộ Hùng. Người tạm thời thông soái, chính là vị Hùng phó tướng từng bại bởi Mộ Khinh Ca.

Hôm nay, là đêm thứ ba nàng mang theo Long Nha Vệ tiến vào Vương Đình.

Dựa theo hành trình đại quân, Hùng phó tướng dẫn dắt đại quân hẳn là hôm nay tới Lạc Nhật hoang nguyên. Gặp mặt vị Thái tử Đồ quốc không ai bì nổi.

Hai bên giao chiến hay không, kết quả như thế nào, Mộ Khinh Ca không để ý.

Giờ phút này nàng cảm thấy hứng thú chính là tin tức Long Nha Vệ mang về.

“Xem ra, vận khí chúng ta không tệ lắm.” Nghe xong báo cáo, khoé miệng Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng câu lên.

“Mặc Dương.” Mộ Khinh Ca đột nhiên kêu.

Mặc Dương đi ra từ phía sau nàng, rũ mắt đứng.

“Vạn Liệt quân bên kia thế nào?” Mộ Khinh Ca hỏi. Lúc này nàng dùng tới quân đội mà gia gia âm thầm bố trí.

Dùng Vạn Liệt quân, có hai ý.

Một là Mộ gia đã không hề cần đường lui, để bọn họ tới bảo toàn lực lượng Mộ gia, không cần phải sống ở chỗ tối. Hai là, nàng muốn nhìn chiến lược quân đội mà gia gia tự mình chọn lựa huấn luyện như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Đánh Đồ Quốc, Tiểu tước gia thật ngẫu (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mặc Dương trả lời: “Vạn Liệt quân đều dựa theo Tiểu tước gia phân phó, từng người tiến vào các đại thành trì Đồ quốc. Ân núp ở chỗ tối, tùy thời mà động.”

“Rất tốt.” Mộ Khinh Ca hài lòng đối với hành động của Vạn Liệt quân.

Nàng đứng lên, chân váy hồng sam trên người thả xuống. Giơ tay phất ít góc áo, nàng khoanh tay ra khỏi phòng, nói với Long Nha Vệ chờ đã lâu: “Một khắc (mười lăm phút) sau, bắt đầu hành động. Dựa theo kế hoạch lúc trước, từng người đi tìm mục tiêu của mình.”

“Vâng! Tiểu tước gia!”

Năm trăm Long Nha Vệ chỉnh tề trả lời. Thanh âm áp chế tốt ở trong tiểu viện, không có truyền ra chút nào.

“Hoàng cung Đồ quốc... Ta tự mình đi một chuyến.” Khoé miệng Mộ Khinh Ca nổi lên nụ cười nghiền ngẫm, đôi mắt tràn đầy sát ý lạnh băng.

Mười lăm phút sau, trong tiểu viện đã không có bất kì tung tích gì.

Thậm chí dấu vết sinh hoạt cũng đều bị khéo léo xóa đi. Phảng phất nơi này chỉ là toà nhà cũ bình thường, đã nhiều năm không có người ở qua.

Ngoài viện, nam nhân đưa rượu ẩm ỉ, nữ nhân ái muội trêu đùa, vẫn như cũ.

Nhìn như ban đêm bình thường, lại định trước tương lai trở thành ác mộng đáng sợ đối với tất cả người Đồ quốc, khó có thể phai mờ.

...

Hoàng cung Đồ quốc, không tinh xảo tao nhã, trầm ổn đại khí như hoàng cung Tần. Càng nhiều là cảm giác tục tĩu và dã man. Đồ quốc sùng bái đồ đá, ở mỗi một góc nhỏ hoàng cung đều biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Dựa theo bản đồ lấy được, Mộ Khinh Ca dễ dàng tiến vào hoàng cung.

Trong bóng tối, nàng cẩn thận thu liễm hơi thở của mình. Làm vậy để không kinh động đến mấy lão quái vật ẩn sâu trong hoàng cung Đồ quốc.

Nàng hành động lúc này, là muốn cho Đồ quốc tuyệt đối rung động. Nếu bị người phát hiện, vậy liền không dễ chơi rồi.

Nếu Tần quốc có mấy lão quái vật từ cảnh trấn quốc, vậy nàng tuyệt đối tin tưởng Đồ quốc cũng có.

Cũng may, những lão quái vật luôn luôn ở sâu tại chỗ bí ẩn. Không có nguy cơ diệt quốc, rất khó đi ra. Nếu không, Mộ Khinh Ca sẽ không triển khai kế hoạch này.

Quả nhiên sau khi tiến vào hoàng cung Đồ quốc, Mộ Khinh Ca liền cảm nhận được hai đạo khí tức hùng mạnh đảo qua trên đỉnh hoàng cung, giống như đèn pha.

Hai khí tức này cường đại hơn nàng, khiến cho nàng có thể dễ dàng kết luận. Đây là cường giả từ cảnh trong hoàng cung Đồ quốc.

Trong hoàng thất Đồ quốc có hai từ cảnh, phát hiện này coi như thu hoạch ngoài ý muốn.

Tất cả quốc gia, từ cảnh trung thành với hoàng thất đều cực kỳ bảo mật. Có thể nói, đây là át chủ bài cuối cùng đối với an nguy hoàng thất. Ai cũng sẽ không dễ dàng để lộ lá bài tẩy của mình ra.

Giống như Đồ quốc, tuyên bố bên ngoài chỉ có một vị từ cảnh. Đêm nay lại bị Mộ Khinh Ca phát hiện, chỉ ít có hai người.

Cũng như Tần quốc, tin tức Mộ Hùng là tử cảnh tuyệt sẽ không dễ dàng lộ ra.

Tránh khỏi cường giả rà quét, Mộ Khinh Ca ngủ đông trong bóng đêm, kiên nhẫn chờ đợi cơ hội. Nàng không tin, cao thủ tử cảnh Đồ quốc có thể suốt đêm thủ vệ an bình hoàng cung.

Nếu thật là như vậy, vị tử cảnh Đồ quốc này cũng quá không có địa vị.

Quả nhiên Mộ Khinh Ca chờ nửa canh giờ, hai đạo hơi thở khủng bố thuộc về tử cảnh biến mất.

Lại đợi một lúc, Mộ Khinh Ca mới ra khỏi bóng đêm hướng tới chỗ hoàng đế Đồ quốc ở. Nhưng nơi nàng đi vào lại là tẩm cung một sủng phi của hắn...

Chờ Mộ Khinh Ca dạo qua một vòng, tiến vào tẩm cung của hoàng đế Đồ quốc, không gian của nàng có thêm một cái bao tải chứa trang phục.

Như quý mị tiến vào tẩm cung hoàng đế.

Trong cung điện, truyền đến tiếng ngáy như sấm. Xem ra vị hoàng đế Đồ quốc này ngủ rất ngon.

Mộ Khinh Ca lặng yên không tiếng động tiêu sái tới trước cửa sổ, đẩy màn che ra. Thấy được bộ dáng hoàng đế Đồ quốc.

‘Trời! Quả thật so với Thiệu mập mập còn béo hơn!’ Mộ Khinh Ca chán ngấy rung mình một cái. Ánh mắt chuyển qua nhìn mỹ nhân ngủ bên cạnh hoàng đế Đồ quốc.

Lập tức, cảm giác củ cải trắng bị tay heo chụp lấy tập kích chạy lên não.

Đáy mắt Mộ Khinh Ca loé lên lạnh lẽo, khoé miệng nổi lên một tia cười lạnh. Vung tay lên, sương khói không màu không mùi bay ra từ tay nàng, bị hoàng đế Đồ quốc ngửi vào.

Trong khoảnh khắc, hoàng đế vốn đã ngủ trầm, càng giống như lợn chết.

Lấy ra một cái bao tải trên không trung, Mộ Khinh Ca nhét hoàng đế Đồ quốc vào trong. Trói tốt xong, nàng nghĩ nghĩ, gọi Cô Nhai ra.

‘Ngươi muốn ta khiêng con heo mập này ra ngoài?’ Cô Nhai đen mặt. Biểu tình tràn đầy không tình nguyện.

Mộ Khinh Ca bĩu môi, da mặt dày nói: ‘Việc tổn thể lực như này ngươi không biết xấu hổ để ta làm à?’

Biểu lộ tiểu ngạo kiêu, làm Cô Nhai lập tức buồn bực.

Hắn có thể vi phạm ý nguyện của Mộ Khinh Ca, nhưng không dám vi phạm mệnh lệnh của Tư Mịch.

Cô Nhai đau buồn nhận mệnh nhắc bao tải hoàng đế Đồ quốc, đen mặt biến mất trước mặt Mộ Khinh Ca.

‘Hu hu hu, lần sau để người ta gặp Thánh chủ, nhất định phải cầu xin đổi đi nơi khác. Không bao giờ muốn chơi cùng vị đại tiểu thư này nữa, nàng bắt nạt người! Nội tâm bảo bảo bị tổn thương!’ Cô Nhai bụng trái tim nhỏ yếu ớt rồi đi, trong lòng lần nữa quyết định muốn rời xa nữ ác ma này.

Vị đại tiểu thư này, giày vò người khác còn làm bộ.

Hắn đi theo bên cạnh nàng lâu như vậy, tận mắt nhìn thấy nàng tới luyện bọn nhãi ranh Long Nha Vệ thế nào, đùa chết đám người hoàng cung Tần quốc ra sao.

Ngay lúc này, hắn không thể không bội phục nàng lớn mật. Không ngoan ngoãn đi chiến trường Lạc Nhật hoang nguyên, cứ nhiên chạy tới hang ổ của người ta bắt trộm Hoàng đế!

Này là ra bài không theo lẽ thường, làm Cô Nhai cảm thấy con đường tương lai của chủ tử mình chính là một mảnh đen tối.

Có Cô Nhai hỗ trợ, Mộ Khinh Ca nhẹ nhàng hơn nhiều.

Phủi tay, Mộ Khinh Ca lặng yên ra khỏi hoàng cung Đồ quốc.

Trời, dần sáng.

Thanh âm náo nhiệt cả đêm trong Vương Đình, cũng yên tĩnh xuống.

Khi mặt trời vừa lên, thủ vệ chuẩn bị mở cửa thành. Lại hoảng sợ nhìn về phía trên tường thành, vô số tóc phiêu đảng phát phơ.

Mỗi một bó tóc đều buộc một khối mộc bài, mặt trên có khắc tên chủ nhân bó tóc.

Những người này, từng kẻ đều có địa vị ở Đồ quốc. Không phải là quý tộc, thì là quan viên. Thậm chí, còn có tóc của phi tần trong cung.

Mấy trăm mấy nghìn bó tóc treo trên tường thành, theo gió phiêu đảng. Trận thế kia thật sự chấn động vô cùng, đồ sộ vô cùng.

“Đại đại đại... Người!” Một tên tiểu binh thủ thành, ở trên những mộc bài nhìn thấy cái tên quen thuộc. Là thủ vệ tướng quân phụ trách cửa thành này, cấp trên trực tiếp của hắn. Lập tức, sắc mặt hắn trắng bệch, đang định xoay người chạy đi báo cáo. Cũng tại lúc xoay người, nhìn thấy tướng quân thủ thành mang biểu tình khủng bố đi tới. Mà trên đầu hắn, tóc bị cắt tan tác như chó gặm.

Hắn rất nhanh từ đám tóc thấy tên của mình, vẻ mặt trở nên âm hiểm khó dò. Cuối cùng hoá thành tái nhợt nghĩ mà sợ.

Bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu kẻ cắt tóc hắn không phải cắt tóc, mà là đầu hắn...

Cái ý nghĩ này, không chỉ có xuất hiện trong đầu hắn. Đủ loại quan lại quý tộc sau khi tỉnh dậy, thấy đỉnh đầu mình mát lạnh.

Nhưng, này chỉ vừa mới bắt đầu...

Ngoài cửa thành, rất nhanh tụ tập vô số bá tánh Đồ quốc. Nhưng đám tóc chưa kịp thu làm chấn động bọn họ. Cho dù bọn họ trời sinh hiếu chiến, cũng bị cảnh tượng đồ sộ trấn trụ.

Có thể thần không biết quỷ không hay tròn một đêm lấy tóc của những người này, rốt cuộc là người nào? Có bao nhiêu lợi hại?

Gần như là từng bá tánh Đồ quốc nhìn tóc tung bay, đều ăn ý cảm nhận được cổ mình hơi lạnh. Phảng phất có vũ khí sắc bén gác lên, máu động lại.

Mà trong thành, thành trì âm ỉ một đêm, phố lớn ngõ nhỏ đều phủ kín giấy trắng chữ đen.

Trên giấy chỉ có một câu, dùng hai loại chữ viết.

Một loại là chữ người Đồ quốc quen thuộc, một loại chữ xa lạ khác, có thể nhận ra đó là chữ Tàn quốc.

Mặt trên viết...

[Nhiều người Tàn quốc, trước cạo đầu. Tái phạm, lấy đầu!]

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Đánh Đồ Quốc, Tiểu tước gia thật ngẫu (4)

Edit: Diệp Luru Nhiên

Toàn bộ Vương Đình, bị tin truyền che trời lấp đất xâm chiếm. Cũng có không ít người bị ngôn từ kiều ngao làm kích phát tâm huyết, nhưng nhìn tóc đen trên tường thành. Lại phát hiện, chỉ sợ câu chữ trong giấy trắng không chỉ là nói suông.

Phảng phất trong một đêm, Vương Đình Đồ quốc bị một lực lượng thần bí lên vào. Khiến toàn bộ Vương Đình lâm vào cảm xúc thấp thòm, từng người cảm thấy bất an.

Làm người hoảng sợ không chỉ dừng ở đây, một ngày này từ các nơi Đồ quốc truyền đến tin tức. Từng quan viên thủ tướng thành trì Đồ quốc, đều bị hưởng đãi ngộ giống hệt đám quan Vương Đình.

Trong một đêm, từ hoàng cung quý tộc Đồ quốc cho tới quan lại tiểu lại, đều biến thành đầu đinh tơ hơ.

Nếu người thần bí không lấy tóc, mà là đầu... Tướng trọng đến hậu quả này, trong lòng mỗi người Đồ quốc đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Chỉ sợ Đồ quốc sẽ phải trong một đêm sụp đổ. Đây mới thực là chém tận giết tuyệt!

Bút tích này không nhiễm chút máu tanh, lại chấn động mỗi tác đắc, mỗi một góc Đồ quốc, trong lòng mỗi người. Quả thực so với máu càng có thể đánh sâu vào nhân tâm, phá hủy ý chí người.

Loại năng lực đáng sợ vô ảnh vô tung này, hết như ma quỷ.

Ai dám lấy thân ra thử? Ai sẽ không yêu quý mạng mình?

Toàn bộ Đồ quốc hoảng loạn, lâm vào khủng bố trước nay chưa từng có. Trong hoàng cung lại lần nữa có lời đồn truyền đến.

Nghe nói, không thấy hoàng đế của bọn họ!

...

Rời xa biên giới Đồ quốc, Cô Nhai nhìn về phía phương hướng Đồ quốc. Trong mắt toát ra bội phục.

Hắn nhìn về phía hồng y xinh đẹp bên cạnh, không biết nên miêu tả rung động trong lòng mình thế nào. Đánh chết hắn cũng không nghĩ tới Mộ Khinh Ca sẽ nghĩ ra phương pháp này, đem toàn bộ Đồ quốc ăn đắng đến gất gao.

Chỉ sợ sau khi trải qua chuyện này, Tần quốc đã trở thành bóng ma trong lòng mọi người Đồ quốc. Một khi bọn chúng có tâm tư xâm phạm Tần quốc, tất cả về hôm nay sẽ không tự chủ nổi lên trong lòng. Để trong lòng bọn chúng run rẩy, theo bản năng sờ sờ cổ mình.

Phương pháp ngoan tuyệt như vậy, sao nàng nghĩ ra được?

Đột nhiên, Cô Nhai cảm thấy Mộ Khinh Ca đại biểu cho ‘khủng bố’, có cảm giác muốn bảo trì khoảng cách.

Nếu không, ngày nào đó mình không cẩn thận mạo phạm nàng, thật là chết thể nào cũng không biết.

Yên lặng nghĩ, Cô Nhai bước ra ngoài hai bước. Bản thân nhớ lại từng hình ảnh tiếp xúc với Mộ Khinh Ca, xem mình đắc tội nàng chỗ nào không.

“Đi thôi, trò hay giờ mới bắt đầu.” Mộ Khinh Ca câu môi cười lạnh. Quay người tiêu sái lên ngựa.

Dựa theo lực chân của điểm mã, chỉ cần một ngày liền có thể đi tới Lạc Nhật hoang nguyên. Nàng an bài tốt trò hay thứ hai, sân nhà chính là Lạc Nhật hoang nguyên.

Cô Nhai cúi đầu nhìn bao tải bên chân mình, cam chịu số phận lần nữa nhấc lên. Biến mất tại chỗ.

Hắc điểm, một đường màu đen chạy như bay.

Tóc dài Mộ Khinh Ca bay trong gió, khoe miệng đỏ tươi hiện lên tươi cười nhàn nhạt.

Biểu hiện của Vạn Liệt quân, không để nàng thất vọng.

Quân đội này không tệ!

...

Ngựa của Long Nha Vệ đều là điểm mã, cước trình so với ngựa bình thường nhanh hơn không ít. Đêm qua, bọn họ vẫn còn ở Vương Đình Đồ quốc cất lầy tóc. Tối nay, đã đi vào trong Lạc Nhật hoang nguyên.

Lần nữa đi vào Lạc Nhật hoang nguyên, tâm tình Mộ Khinh Ca có chút phức tạp.

Nhìn qua Lạc Nhật hoang nguyên chỉ cách một đường, cảnh sắc khác nhau. Nàng nhớ hồi mình tỉnh lại từ trong đồng người chết leo ra.

Ngày ấy nàng đối với thế giới này còn mờ mịt không biết.

Hiện giờ nàng đã hoàn toàn dung nhập vào dị thể này, mở ra nhân sinh mới.

Có lẽ nàng nên cảm tạ Mộ Khinh Ca. Nàng đoạt xá thân thể của nàng ấy, từ đây trở thành nàng.

“Tiểu tước gia, Hùng phó tướng mang theo đại quân cùng đại quân Hách Liên Chiến giằng co mấy ngày, đã trải qua mấy trận chiến thăm dò. Trong đó có thắng có bại.” Mặc Dương đi tới bên người Mộ Khinh Ca, cắt đứt nàng nhớ lại.

Hai bên giằng co, kết quả này trong dự liệu Mộ Khinh Ca.

Tình tình Hách Liên Chiến nàng không rõ lắm, chỉ biết tính cách gã thô bạo, xúc động tàn nhẫn, hết sức hiếu chiến. Chỉ sợ gã đã chờ không kịp muốn đại chiến sinh tử với Tần quốc.

Có thể kéo dài nhiều ngày, không thể bỏ qua công lao của Hùng phó tướng.

Hơi gật, Mộ Khinh Ca dẫn Long Nha Vệ tiến vào Lạc Nhật hoang nguyên.

Lạc Nhật hoang nguyên khắp nơi cát vàng, nhìn không thấy một tia màu xanh. Đất ở đây so với đất nơi khác có màu đỏ hơn, là kết quả của vô số máu tươi nhuộm dần.

Dưới cát vàng nơi đây, chôn xướng vô số xương khô cô hồn. Có lẽ chỉ có khi bọn họ chết, mới có thể buông quốc gia của mình, cùng nhau tiến vào thế giới khác.

Thân vệ cũ của Mộ Khinh Ca, cũng táng thân tại đây.

Lúc này lại tới, không chỉ có tâm tình nàng phức tạp. Trong lòng mỗi người Long Nha Vệ cũng mang theo tâm tình phức tạp.

Từng là đồng quân, vì Mộ Khinh Ca mà chết. Bọn họ chết, khiến cho bọn hán (Long Nha Vệ) trở thành thân vệ mới của Mộ Khinh Ca. Do đó trở nên mạnh mẽ, bắt đầu một hành trình mới.

Thương tiếc, hay cảm kích... Trong lúc nhất thời, bọn hán cũng nói không rõ.

Nhưng trong lòng bọn hán đều cùng một suy nghĩ, chính là báo thù cho năm trăm anh liệt kia. Là binh lính Đồ quốc giết bọn họ, hôm nay, bọn hán liền lấy một giết trăm. Dùng năm vạn đầu người tể diện anh liệt.

Quyết tâm như vậy, làm cho mỗi người Long Nha Vệ đều nghiêm sát khí. Tựa như ác quỷ lấy mạng, lệ khí quán quanh.

Cổ lệ khí này Mộ Khinh Ca cảm nhận được, lại không ngăn cản.

Dần dần, cờ xí Tần quốc ánh vào tầm mắt mọi người.

Mặc Dương đối với Mộ Khinh Ca nói: “Tiểu tước gia, chỉ sợ tin tức Vương Đình Đồ quốc còn chưa truyền đến tai Hách Liên Chiến.”

Mộ Khinh Ca không đếm xỉa tới nói: “Không sao. Hẳn biết hay không, đã không quan trọng.” Bởi vì, Hách Liên Chiến đã định trước phải chết ở Lạc Nhật hoang nguyên.

Phá hủy tinh thần, thêm một trận thảm bại, mới có thể làm người Đồ quốc biết Mộ Khinh Ca nàng không phải tùy tiện nói giỡn.

Về phần bất hoàng đế Đồ quốc, tự nhiên muốn trước khi chiến phá hủy quân tâm Đồ quốc. Cũng thuận tiện làm vị hoàng đế này thấy rõ ràng, Tần quốc bây giờ không phải già muốn chọc là chọc.

“Tiểu tước gia! Ngài đã trở lại!”

Hai vị phó tướng bá kiến Mộ Khinh Ca, mang theo một đội binh sĩ tới đón tiếp.

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu, trực tiếp đối với bọn họ nói: “Dẫn ta đi gặp Hùng phó tướng, thuận tiện chuẩn bị nổi trống xuất chiến. Chúng ta không có thời gian dây dưa với mọi rợ Đồ quốc ở Lạc Nhật hoang nguyên.”

Hai tên phó tướng cả người ngẩn ra, không hỏi nhiều. Chỉ là gật gật đầu, phân công nhau hành sự.

Rất nhanh, trong quân đội Tần liền truyền đến thanh âm trống trận. Tập kết đến mấy chục vạn binh lính đều nghiêm trang, đầy mặt tức sát.

Quân doanh Đồ quốc nghe thấy thanh âm trống trận, Thái tử Hách Liên Chiến cũng phân phó đại quân chuẩn bị xuất chiến. Nhìn binh lính Tần quốc đối diện, gãi ngòai trên lưng ngựa cười lạnh không thôi.

Tần quốc quyết chiến?

Cái này hợp ý già, già chờ ngày này đã rất lâu.

Chờ thu thập binh lính Tần quốc ở Lạc Nhật hoang nguyên, hẳn liền tiến quân thần tốc sáp nhập vào Tần quốc. Hào hảo hưởng dụng mỹ nhân, rượu ngon!

“Ô ô ô...!”

Thanh âm kèn thổi ở Lạc Nhật hoang nguyên vang lên, âm thầm giao chiến với trống trận ở Tần quốc.

Đại quân hai bên rậm rạp, đứng đối diện lẫn nhau.

Trong đại quân trăm vạn Đồ quốc, Hách Liên Chiến đứng ở đằng trước.

Trước người hán, là hàng người lập tám chắn xếp thành trận, hình thành phòng ngự vững chắc.

Vũ khí Đồ quốc, không giống với Tần quốc. Nhưng mỗi cái đều là vũ khí sắc bén giết người. Đây hình như có liên quan đến tính hiếu chiến của bọn chúng, không chú ý tới binh khí đồng nhất, mà là hiệu quả giết người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Đánh Đồ Quốc, Tiểu tước gia thật ngầu (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Trong mắt quân đội Tần quốc, binh lính Đồ quốc giống như kẻ man di chưa khai hoá. Trong mắt chỉ có giết chóc và hung tàn.

Mộ Khinh Ca cười hắc hiếm được quân Tần tách ra nhường đường, chậm rãi đi tới trước.

Nàng một thân hồng bào hoa diễm, ngân giáp bọc thân. Ngũ quan tuyệt mỹ lộ ra ngoài, tóc đen theo gió mà bay. Lưng eo cao lớn như kiếm, khí thế sắc bén ác liệt.

Thời điểm nàng xuất hiện, quân Tần vang lên tiếng hô rung trời, phảng phất nghênh đón quân thần của bọn họ.

Hách Liên Chiến nhíu lại hai mắt. Tầm mắt dừng trên khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo của Mộ Khinh Ca, ngũ quan anh khí bức người khó phân nam nữ. Làm trong mắt hắn xuất hiện si mê, phát ra dục chiếm mãnh liệt.

Người như vậy bất kể là nam nữ, đều phải bị gã bắt mang về dưới trướng, dưới người gã uyển chuyển ngấm xương mới đúng!

Còn có những điểm nữa... Quân Tần lại có điểm nữa làm toạ kỵ! Tất cả đều phải thuộc về gã mới đúng!

Hách Liên Chiến đã tâm và tham lam, không chút che giấu bộc lộ ra.

Mộ Khinh Ca rõ ràng cảm nhận được dâm dục trắng trợn trong mắt gã, trong lòng khinh thường cười lạnh.

“Người là người phương nào!” Hách Liên Chiến hướng Mộ Khinh Ca hỏi.

Biểu tình Mộ Khinh Ca quyền rũ điên cuồng, rũ mắt nói: “Cháu trai Mộ Hùng, Mộ Khinh Ca.”

Mộ Khinh Ca?

Tên này làm trong mắt Hách Liên Chiến hoang mang.

Lập tức có người ghé bên tai gã nói nhỏ một phen. Gã mới lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, khinh miệt nói: “Thì ra người là phế vật hoàn khó nổi danh Tần quốc! Ha ha ha ha...”

Tiếng cười bừa bãi, quanh quẩn trên chiến trường.

“Tần quốc thật sự là không còn ai, cư nhiên phái phế vật người đến chiến với ta! Ta thấy người nên ngoan ngoãn đầu hàng, nói không chừng ta sẽ tha người một mạng. Còn có thể để người từ nay về sau hầu hạ bên cạnh ta.” Hách Liên Chiến tràn đầy mỉa mai nói.

Giọng nói khinh miệt lộ ra chế nhạo. Mộ Khinh Ca chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn không ra hi vọng nói: “Đối phó đồ chơi là người, mình phế vật ăn chơi như ta là đủ rồi. Đúng rồi, lần đầu gặp mặt. Chuẩn bị cho người lễ vật.”

Dứt lời nàng giơ tay, đầu ngón tay ngoắc nhẹ. Long Nha Vệ sau lưng lập tức ném một cái bao tải dưới chân điểm mã.

Trong bao bố truyền đến thanh âm kêu đau.

Một binh sĩ Đồ quốc dùng trường mâu cắt lỗ hồng bao tải, một thân thể béo tròn lập tức lăn ra.

Người này vừa xuất hiện, bên kia Đồ quốc truyền đến xô xao và khiếp sợ.

Ngay cả Hách Liên Chiến cũng co rụt con người, sắc mặt trầm xuống.

“Đây là lễ gặp mặt, một đám mọi rợ tự nhiên sẽ không hiểu. Hách Liên Chiến, đại lễ này thế nào?” Mộ Khinh Ca khẽ cười nói.

Nói xong, nàng rũ mắt nhìn về phía hoàng đế Đồ quốc chưa phục hồi tinh thần, cười tươi như hoa nói: “Hoàng đế Đồ quốc, xem người đối diện người là ai?”

Hoàng đế Đồ quốc theo bản năng nhìn hướng đối diện, thấy quân đội và người quen thuộc. Làm cả người gã chấn động, lập tức hô: “Chiến nhi, cứu trẫm!”

“Là bệ hạ! Bệ hạ cư nhiên bị bọn họ bắt đi!”

“Thật là bệ hạ! Bệ hạ không phải ở Vương Đình sao?”

“Trời ạ! Bệ hạ ở trong tay bọn chúng, chúng ta còn đánh thế nào?”

Trăm vạn đại quân Đồ quốc, quân tâm dao động. Hoàng đế mình ở trong tay đối phương, cuộc chiến này còn đánh thế nào?

Mắt Hách Liên Chiến lộ ra hung quang, đối với hoàng đế Đồ quốc là to xem như không thấy.

Gã nhìn chăm chăm vào Mộ Khinh Ca, tàn nhẫn hỏi: “Ngươi dám uy hiếp ta?”

Mộ Khinh Ca cười lạnh, trêu tức nói: “Ngươi không khỏi quá đề mắt mình. Ta chẳng qua là mời hoàng đế Đồ quốc tới xem trò hay.”

“Mặc Dương, chiếu cố tốt hoàng đế Đồ quốc. Đừng để hắn bị dọa.” Mộ Khinh Ca câu môi cười nhạt.

Vùng tay lên, đại quân Tần quốc không hề báo hiệu xung phong liền chết tiến lên.

Năm trăm Long Nha Vệ đứng trước, như sói đói mãnh hổ nhảy vào quân đội Đồ quốc. Nơi đi qua, đều là mảnh thi thể. Chiến lực cường hãn, phối hợp ăn ý với điểm mã làm cho Long Nha Vệ như chỗ không người, giết tới đại quân Đồ quốc rối loạn.

Mặt khác Tần quân, tại Long Nha Vệ xung phong. Khí thế như cầu vồng, từng người đều kích phát ra thân lệ khí. Thời điểm hạ đao quyết đoán hơn trước, tàn nhẫn vài phần.

Trái lại đại quân Đồ quốc thấy hoàng đế mình bị bắt, không kịp phản ứng đã thấy quân Tần áp sát vọt tới đây, gặp người liền giết.

Đại quân Đồ quốc buồn bực, chỉ có thể bị động chống cự. Trong lòng mắng quân đội Tần quốc không tuân theo quý cù!

Rối loạn! Toàn bộ rối loạn!

Các tướng lĩnh Đồ quốc không ngừng chỉ huy nghênh địch. Nhưng tại lúc quân Tần đột nhiên tập kích, kẻ sách thương lượng xong đã thành bọt nước.

Hướng chi hoàng đế của mình vẫn còn trong tay đối phương, khí thế bị quân Tần chèn ép không ngóc lên được.

Trong hỗn loạn, Hách Liên Chiến nhìn Mộ Khinh Ca trung vệ mặt nhàn nhạt ý cười. Gió vũ khí mình vọt tới hướng nàng.

Mộ Khinh Ca câu môi cười, đối với hoàng đế Đồ quốc nói: “Hoàng đế Đồ quốc, nhìn cho kỹ. Nếu ngươi dám dụng binh với Tần quốc, hắn sẽ là kết cục của ngươi.”

Dứt lời hắc diễm dâng lên, trên người tản mát ra từng luồng khói đen. Như tia chớp lao ra nghênh hướng Hách Liên Chiến...

Trên người Hách Liên Chiến, ánh sáng màu xanh bùng lên, đã có xu thế biến màu lam.

Mà Mộ Khinh Ca lại phát ra ánh sáng xanh thắm, dần dần hướng tím. Khí thế hai người toàn bộ khai hoa. Trận chiến này lập tức biến thành một trận chiến không hề tri hoãn.

Hoàng đế Đồ quốc mặt như màu đất nhìn một màn này. Khiếp sợ trong mắt không thể nào tan đi.

Cháu trai Mộ Hùng, không phải là phế vật lừng danh sao?

Lời này không ngừng lướt qua trong đầu gã, cả người như hoá đá.

“Lam cảnh đỉnh phong! Làm sao có thể!” Hai mắt Hách Liên Chiến gần như lồi ra, khó tin nhìn về phía Mộ Khinh Ca.

Mà Mộ Khinh Ca chỉ cho gã cái cười nhẹ, tay phải hiện lên ngân quang. Linh Lung thương được nàng nắm trong tay, không có nửa điểm dư thừa đâm tới Hách Liên Chiến.

Lập tức tất cả hình ảnh phong kín đường lui của Hách Liên Chiến, làm gã không thể tránh.

Tiếng kêu thê lương thấm thiết từ miệng Hách Liên Chiến phát ra. Thịt trên người gã trong nháy mắt xé thành nghìn mảnh, như mưa rơi xuống. Khung xương treo tơ máu ngã xuống khỏi ngựa, nát đầy đất.

“Không!!!” Hoàng đế Đồ quốc chính mắt thấy tất cả. Hách Liên Chiến không hề có năng lực chống cự chết thảm, làm trong mắt gã tràn ngập thật sâu sợ hãi.

Thân hình tròn trịa của gã bắt đầu kịch liệt run rẩy, giữa hai chân ướt một mảnh.

Gã nhìn Mộ Khinh Ca, không ngừng lặp lại: “Ma quý! Ngươi là ma quý!”

Mà đại quân Đồ quốc thấy Hách Liên Chiến chết thảm, cũng nảy sinh ý chạy trốn. Mộ Khinh Ca trước mắt một thân chiến bào huyết sắc, như ác ma nở nụ cười từ thần nhìn bọn họ.

“Giết, một cái không lưu.” Khoé miệng Mộ Khinh Ca tươi cười, tựa như anh túc.

Tàn quân như được tiêm máu gà, không ngừng đuổi giết quân đội Đồ quốc. Trăm vạn đại quân Đồ quốc sớm đã không chịu nổi một kích, đổ rạp chết ở Lạc Nhật hoang nguyên.

Khắp nơi đầy máu và tàn thi, khoé miệng Mộ Khinh Ca tươi cười. Ánh mắt lạnh lẽo không gọn sóng.

Linh Lung thương đã hoá thành chỉ sáo, nàng khẽ vuốt đoạn đầu. Con mắt nhìn hoàng đế Đồ quốc sớm bị dọa ngốc, trong tiếng cười mang theo đùa dai nói: “Hoàng đế Đồ quốc, bốn tước gia ở Vương Đình thậm chí toàn bộ Đồ quốc còn chuẩn bị một phần hậu lễ cho ngươi. Ngươi về nước xong, cần phải hảo hảo thưởng thức. Nhớ kỹ bốn tước gia tốt với ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Tiểu công tử tuần tú nhà ai (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lạc Đô, một cỗ xe ngựa chậm rãi đi ra từ cửa thành.

Xe ngựa giống như dùng gỗ trầm hương quý báu dựng thành, màu sắc ám trầm, sáng bóng mê người. Tới sát gần vừa ngửi, còn tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt lạ lùng.

Song cửa sổ trên xe đều khắc đồ dạng đẹp đẽ. Kỳ hoa dị thảo tranh nhau khoe sắc, sinh động như thật.

Bức màn và rèm cửa đều được dệt từ tơ tằm, ngăn người ngoài nhìn vào. Cũng chặn luôn cái lạnh giá hay nóng bức. Ngăn cách xe ngựa thành một thế giới khác.

Bốn con hắc mã kéo xe chỉ là ngựa bình thường, bộ dạng tuần mã hơn chút.

Mà trước sau xe ngựa là hai mươi người hộ vệ cười linh thú điểm mã, đều mặc hắc y. Trên mặt mỗi người đều lạnh lùng, trầm ổn và cương nghị không hợp với tuổi.

Trong xe ngựa, truyền đến tiếng cười.

Thanh âm yêu kiều, phá vỡ đoàn xe nghiêm túc nặng nề.

Trong xe tràn ngập nhuyễn ngọc ôn hương, bố trí xa xỉ. Bên trong có ngăn đựng, rượu ngon mỹ thực, cái gì cần có đều có.

Lư hương, khói nhẹ lượn lờ.

Mùi thơm không nồng đậm, rất thanh nhã. Nâng cao tinh thần hiệu quả.

Trên nệm êm có một thân ảnh hồng y nằm nghiêng. Đường cong nhìn không rõ, ngược lại có cảm giác thần bí như ẩn như hiện.

Khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ, khó phân nam nữ. Da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, vành tai trái đeo khuyên tai màu tím tản ra ánh sáng yêu dã. Phụ trợ mặt hấn như mộng ảo, ma mị cuồng quyền.

Tóc dài như mực được buộc vắn cao, lộ rõ khí khái hào hùng.

Cởi chiến giáp, Mộ Khinh Ca một thân hồng y ngày thường. Tựa như trở về thời hoàn khổ chỉ biết vui đùa.

Nàng gồi đầu lên chân Hoa Nguyệt, tùy ý để tay nhỏ mềm mại không xương của Hoa Nguyệt nhẹ xoa lên đầu mình. Đôi mắt nhắm chặt, dường như đã ngủ. Nhưng nhìn khoé miệng khẽ nhếch độ cong, lại giống như không phải ngủ.

“Ấu Hà, ngươi xem tiểu tước gia chúng ta có phải càng ngày càng động lòng người hay không?” Hoa Nguyệt rũ mắt cười khẽ. Động tác trong tay không ngừng, cái miệng nhỏ nhắn kiều mị trêu đùa.

Ấu Hà đang cẩn thận chuẩn bị đồ ăn vặt cho Mộ Khinh Ca, khẽ cười: “Chẳng lẽ Hoa Nguyệt động tâm?”

Hoa Nguyệt hờn dỗi nói: “Ta thật ra động tâm. Nếu tiểu tước gia nguyện cưới, ta liền nguyện gả.”

“Phụt! Ngươi đúng là tiểu nương tử không biết xấu hổ.”

Hoa Nguyệt cũng không e lệ, ha ha nở nụ cười.

Hai nàng cười đến vòng eo rung rung. Mộ Khinh Ca chậm rãi hé ra một khe hở, liếc các nàng một cái. Nghiền ngẫm nói: “Không bằng hai người các ngươi đều gả cho ta.”

“Ui! Tiểu tước gia tình.”

“Tiểu tước gia.”

Mộ Khinh Ca vừa mở miệng, hai nàng lập tức vây quanh trái phải.

Hai cặp con người sóng sánh nhu tình đều rơi xuống người nàng.

Mộ Khinh Ca lật tay lên, Ấu Hà lập tức đem tách trà ấm đưa tới tay nàng. Nhẹ nhấp một ngụm, nàng mới cười như không cười nhìn hai nàng: “Hai nữ tử các ngươi có phải động xuân tâm rồi không. Có cần bổn tước gia tìm hai ý lang quân cho các ngươi?”

“Không cần! Tiểu tước gia, tỷ muội chúng ta đã hạ quyết tâm cạnh ngài cả đời.” Hoa Nguyệt vội nói.

Ấu Hà cũng nghiêm túc gật gật đầu.

Nam nhân gì đó, các nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Về mặt các nàng không giống làm bộ, Mộ Khinh Ca cũng không nói thêm gì.

Bây giờ hai nàng chưa gặp được người trong lòng, nói thêm nữa cũng uổng công. So với lúc này tốn nhiều miệng lưỡi, không bằng sau này nhân duyên tới, mới quyết định.

“Tiểu tước gia, ngài định dùng thân phận nam tử cả đời sao?” Do dự một chút, Ấu Hà mới lấy hết can đảm hỏi.

“Có gì không tốt?” Bớt nhiều việc.

Mộ Khinh Ca không chút để ý, trực tiếp ngã vào Hoa Nguyệt làm nàng hô lên duyên dáng.

Ấu Hà há miệng, nàng đúng là không có bản lĩnh khuyên Tiểu tước gia. Xem ra, nhiệm vụ gian khổ trưởng tiểu thư giao phó, nàng e không thể làm được rồi.

Trong lòng bi ai cho mình, Ấu Hà thông minh không hề nhắc tới đề tài này.

Đột nhiên, xe ngựa dừng lại.

Thùng xe hơi lắc lư, rồi trở về yên tĩnh. Con người Mộ Khinh Ca khẽ nâng, ngăn lại Ấu Hà muốn xuống xe, thân nhiên nói: “Đề ta.”

...

Xe ngựa, dừng trên quan đạo.

Một toà Thập Lý đình ven đường, Mộ Khinh Ca nhìn Thiệu mập nổi giận đùng đùng, không nói một câu.

“Lão đại! Ngươi còn nhận thức huynh đệ là ta không? Lại muốn không chào mà biệt? Nếu không phải ta sớm kết thúc tu luyện, nghe được tin tức ngươi rời đi. Ta và ngươi lại bỏ qua nhau, chẳng biết lúc nào gặp lại.” Thiệu mập ủy khuất vô cùng. Ánh mắt nhìn Mộ Khinh Ca tràn ngập kháng nghị mãnh liệt.

“Lúc ta tìm ngươi, ngươi còn đang tu luyện.” Chờ Thiệu mập phát tiết xong bất mãn trong lòng, Mộ Khinh Ca mới nói.

“Vậy ngươi có thể đánh thức ta!” Thiệu mập quát.

Lúc thân thể hắn được thứ nước thuốc thần kỳ kia cải biến, trong lòng hắn mơ hồ có cảm giác. Mộ Khinh Ca sớm muộn sẽ rời khỏi Tàn quốc, bọn họ sẽ càng ngày càng xa. Lại không nghĩ ngày này tới nhanh như vậy.

Không phải không nghĩ tới cùng theo Mộ Khinh Ca rời đi, nhưng hắn rõ ràng bản thân. Hắn không muốn liên lụy Mộ Khinh Ca. Thà rằng lưu lại Lạc Đô, vừa tu luyện, vừa làm tên hoàn khổ.

Mộ Khinh Ca lặng yên không nói. Nhìn qua nàng là người hời hợt với tình cảm, không để ý. Nhưng thực tế, nàng sợ nhất là thời khắc chia lìa. Vì vậy mỗi lần rời đi, nàng đều cố gắng giảm bớt tình cảnh chia xa.

Như hôm nay, tối qua còn cùng Mộ Hùng và Mộ Liên Dung ăn bữa cơm đoàn viên. Hôm nay nàng đã lặng yên rời khỏi Mộ phủ.

Mà hai vị hình như cũng hiểu rõ tâm tư nàng, không có đuổi theo đưa tiễn.

Phát tiết xong không muốn trong lòng, Thiệu mập bình tĩnh trở lại.

Hồi lâu, hán mới nặng nề mở miệng: “Lão đại, chừng nào ngươi mới về Lạc Đô?”

“Không biết.” Mộ Khinh Ca thành thật trả lời.

Nàng lần này rời khỏi Lạc Đô đi du lịch, không phải là không có mục đích. Nàng muốn đi xem Ngu quốc, là nơi tụ tập nhiều luyện đan sư trong tam đẳng quốc. Bởi vì phân viện Dược Tháp của nhất đẳng quốc Thánh Nguyên để quốc ngay tại Ngu quốc. Thuật luyện đan của nàng đến từ truyền thừa Đan thần. Cho tới nay nàng đều không có tiếp xúc qua quá nhiều Luyện đan sư, điều này làm cho nàng có cảm giác xa rời thực tế.

Nếu có thể, nàng sẽ ở phân viện Dược Tháp học tập một đoạn thời gian.

Mặt khác trong quá trình này, nàng cũng sẽ tìm kiếm manh mối dị hoá. Sớm ngày kích hoạt lực lượng huyết mạch.

Tính ra, chuyện nàng cần làm không nhiều. Nhưng mỗi chuyện đều không thể dùng thời gian để xác định. Cho nên, Thiệu mập hỏi nàng khi nào trở về, nàng thật sự không có đáp án.

Thiệu mập cũng không phải một mực đòi câu trả lời. Tuy trong lòng thất vọng, hán vẫn gật đầu nói: “Được. Lão đại ngươi yên tâm đi làm chuyện ngươi muốn làm đi. Ta ở lại Lạc Đô, thay ngươi giữ vững vị trí danh hào Lạc Đô hoàn khổ.”

Mộ Khinh Ca câu môi khẽ cười, thần nhiên nói một tiếng: “Được.”

Mỗi người đều có lựa chọn của mình, không ai có thể áp đặt suy nghĩ của mình cho người khác.

Thiệu mập mập tôn trọng lựa chọn của nàng. Mà nàng cũng tôn trọng lựa chọn của Thiệu mập.

Xe ngựa lần nữa lăn bánh, dần biến mất trong tầm mắt Thiệu mập.

Đến khi đoàn xe đã hoá thành mảnh mơ hồ, lòng bàn tay Thiệu mập ần ần phát ra một tầng quang mang cam sắc. Quang mang kia đã có xu thế thay đổi dần thành màu vàng.

Hán nhìn hướng Mộ Khinh Ca rời đi, thì thầm nói: “Lão đại, ta còn không có nói cho ngươi thực lực bây giờ của ta đâu. Yên tâm đi, ta sẽ không làm ngươi thất vọng!”

...

Trần Lạc Nhật, thị trấn nhỏ biên cảnh Tần quốc. Bởi vì ở gần Lạc Nhật hoang nguyên và Lạc Nhật sâm lâm mà có tên này.

Lạc Nhật hoang nguyên là một mảnh đất hoang mạc, thi hài chôn cất.

Mà Lạc Nhật sâm lâm cách đó một đường, là đường phân cách thiên nhiên giữa Tần quốc và Ly quốc. Trong Lạc Nhật sâm lâm, có một con đường hai nước cùng tạo để dễ dàng cho phương tiện mậu dịch và bang giao.

Lạc Nhật sâm lâm có rất nhiều dã thú, còn có Linh thú cấp thấp. Đã trở thành thiên đường mạo hiểm trong lòng vô số người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Tiểu công tử tuần tú nhà ai (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lạc Nhật sâm lâm có rất nhiều dã thú, còn có Linh thú cấp thấp. Đã trở thành thiên đường mạo hiểm trong lòng vô số người.

Trần Lạc Nhật cũng vì vậy mà thành lập. Là nơi nghỉ ngơi và tiếp tế của các mạo hiểm giả muốn tiến vào Lạc Nhật sâm lâm.

Đương nhiên, đại đa số xuất hiện ở đây đều là người Tần quốc. Chỉ khi tiến vào Lạc Nhật sâm lâm, mới gặp phải mạo hiểm giả của quốc gia khác.

Mộ Khinh Ca muốn đi Ngu quốc, hoặc là xuyên qua Lạc Nhật hoang nguyên. Hoặc là đi qua Lạc Nhật sâm lâm tiến vào Ly quốc, rồi từ Ly quốc tiến vào Ngu quốc.

Phân viện Dược Tháp ở phía tây Ngu quốc, gần Mê Mộng chi sâm.

Muốn tới nơi đó, thì phải xuyên qua toàn bộ Ngu quốc.

Lộ tuyến rất dài, người thường đại khái phải đi mất một năm. Mà đám người Mộ Khinh Ca có điểm mã, thuận lợi mà nói, chỉ cần đi một phần tư người thường là có thể đến nơi.

Lạc Nhật hoang nguyên, Mộ Khinh Ca không có hứng thú. Nếu là du lịch, nàng đương nhiên sẽ lựa chọn con đường dài này, lộ tuyến phong cảnh ven đường lại có người.

Phân viện Dược Tháp Ngu quốc, là mục đích cuối cùng của chuyến du lịch lần này!

Ai bảo phân viện Dược Tháp Ngu quốc, toàn bộ Lâm Xuyên đại lục, chỉ có duy nhất phân viện này đây?

Nghe nói, tổng viện Dược Tháp sở dĩ thành lập phân viện ở Ngu quốc, một là bởi vì thiên phú luyện đan của người Ngu quốc gần với Thánh Nguyên đế quốc. Hai là vì, dược liệu trong Mê Mộng chi sâm ở Ngu quốc phong phú, đại lục hiếm có. Mục đích của phân viện Dược Tháp không chỉ là thu nạp nhân tài, càng bởi vì những dược liệu khiến Luyện Đan Sư nhìn đỏ mắt.

Từ Lạc Đô xuất phát vùn vụt bảy ngày, đoàn xe Mộ Khinh Ca đã tới phụ cận trấn Lạc Nhật.

Cỏ dại mọc thành cụm ven đường, vừa mới mưa nên mặt đường có chút lầy lội.

Điểm mã kéo xe ngựa chậm rãi dừng lại. Mặc Dương cười điểm mã quay đầu đi đến trước xe, thấp giọng nói: “Tiểu tước gia, phía trước chính là trấn Lạc Nhật.”

Rất nhanh màn xe bị kéo lên, lộ ra ngũ quan thuần mỹ của Áu Hà.

Nàng mỉm cười nhìn Mặc Dương, nghiêng người tránh ra.

Tầm mắt Mặc Dương lập tức thêm một đạo màu đỏ như ản như hiện. Đáy mắt Mặc Dương hiện lên một tia đen tối, lui về sau mấy bước. Người trong xe vịn khung cửa đi xuống, một bộ hồng y xuất hiện hoàn chỉnh trước mắt hắn.

Như ráng chiều, lại như kiêu dương. Như hỏa điểm nóng bỏng, lại như huyết dịch yêu dã. Dáng người tuyệt mỹ cao lớn, trong lòng Long Nha Vệ chính là tồn tại như thần.

Hắn không nên, còn có tâm tư khinh nhờn.

Mặc Dương hơi rũ mắt, giấu một tia cảm xúc khác thường sâu trong đáy mắt.

Giới tính thật của Tiểu tước gia, Long Nha Vệ và hai nha hoàn Áu Hà đồng thời biết. Mới đầu bọn họ khiếp sợ, thậm chí chần động. Nhưng đều không hề khúc mắc tiếp nhận sự thật này, trung thành đối với Mộ Khinh Ca chưa bao giờ thay đổi.

Thậm chí còn vì thân phận nữ tử của nàng làm ra mọi chuyện, khiến cho Long Nha Vệ đối với nàng càng sùng kính.

Nhưng hắn... Không biết bắt đầu khi nào, trong lòng lại có một tia không nên có. Có đôi khi, hắn muốn lặng lẽ thu hết tốt đẹp của chủ tử, không cho bất kì ai thấy.

“Phía trước chính là trấn Lạc Nhật?” Mộ Khinh Ca vẫn chưa phát hiện Mặc Dương khác thường. Nàng cảm nhìn đèn thờ mờ hồ thấy phía trước.

Thanh âm thanh lãnh mang theo tùy ý, như nước đá dội tỉnh Mặc Dương.

Hai trông mắt hắn rũ càng thấp, ứng tiếng nói: “Vâng.”

Mộ Khinh Ca gạt đầu, chấp tay ra sau, đối với hắn nói: “Đi thôi. Hôm nay nghỉ ngơi ở trấn Lạc Nhật.” Sau khi phân phó, Mộ Khinh Ca không trở lại xe ngựa mà cười hắc hắc, cùng đám người Mặc Dương tiến vào trấn Lạc Nhật.

Vừa xuyên qua đèn thờ làm bằng gỗ đi vào trấn, một bức họa khác liền ánh vào đáy mắt Mộ Khinh Ca.

Trấn Lạc Nhật, quả thực chính là phiên chợ vô cùng náo nhiệt.

Khác với đường đến hoang vắng, cái trấn này dọc đường khắp nơi đều có thể tùy ý thấy được quầy hàng. Phía trên bày thú cốt, da thú, còn có chút đồ ngón ngang.

Nhà gỗ xen lẫn quầy hàng, có lớn có nhỏ. Một số treo thẻ bài tửu quán, một số thì viết nghỉ trọ. Ngẫu nhiên còn có chữ y quán.

Còn có một vài cửa hàng, chính là bán vật phẩm tiếp tế, có sinh ý tốt nhất.

Người hoạt động trong trấn Lạc Nhật, phần lớn đều là nam tử cường tráng. Lác đác thấy có nữ tử, cũng đều là bộ dáng hiền ngang. Thế loại đại tiểu thư nũng nịu, căn bản không tồn tại ở đây.

Đoàn người Mộ Khinh Ca đi vào. Điểm mã kéo xe, xe ngựa kiến tạo từ gỗ trầm hiếm. Còn có hai mươi mấy người đội hộ vệ, lập tức hấp dẫn chú ý

người trong trần.

Cứ như một đoàn xe xuất hiện ở đây, là quá không bình thường.

Mà khi tầm mắt bọn hắn dừng trên người Mộ Khinh Ca, đều mãnh liệt hít ngậm khí lạnh. Trong lòng không hẹn mà cùng tán thưởng. ‘Công tử nhà ai vậy? Lại có dung mạo kinh diễm như thế. So sánh với hắn, bọn họ quả thực chính là bùn dưới đế giày. Mà hắn chính là đám mây chân trời.’

Dung mạo kinh người, khí chất đậm đặc khiến các hán tử kiểm soát trong Lạc Nhật thâm lâm, đều sinh ra mặc cảm và tự ti.

Nhưng khác với nam tử trong trần, Mộ Khinh Ca xuất hiện làm cho số nữ tử trong trần đều toát ra thần thái thẹn thùng.

Những nữ tử ngày thường không khác nam tử, lúc này đều nỗ lực bày ra một mặt nữ nhân của mình.

Bộ dáng kịch cỡm không khiến Mộ Khinh Ca chú ý, ngược lại làm cho người bên cạnh nhìn không được nổi da gà, yên lặng dời vài bước, che miệng nôn khan.

Trần Lạc Nhật náo nhiệt đột nhiên an tĩnh quý dị, đều do một người.

Nhưng người tạo thành cục diện này là Mộ Khinh Ca lại không tự biết, chỉ là đánh giá toàn cảnh trần Lạc Nhật.

Nơi đây không lớn, cái gì cần có đều có.

Người trong Long Nha Vệ lúc trước được phái đi sắp xếp chỗ nghỉ đã trở về, đi tới bên người Mộ Khinh Ca trầm giọng nói: ‘Tiểu tước gia, chỗ ở đã sắp xếp xong xuôi. Ở phía trước.’

Mộ Khinh Ca gật đầu, giục dây cương kéo hắc mã đuổi kịp.

Nàng vừa động, mới phát hiện xung quanh khác thường.

Ánh mắt lạnh lạnh nhàn nhạt đảo qua từng người trong trần, như băng tuyết quán thân. Nàng hơi nhăn mày, mới khiến người trong trần đột nhiên giật mình tỉnh lại. Không hẹn mà cùng lui về sau mấy bước nhường đường.

Tự động tránh ra một đường, đi vào sâu trần Lạc Nhật.

Tên Long Nha Vệ đã chuẩn bị xong kia đang dẫn đường phía trước, dẫn đoàn người Mộ Khinh Ca tới khách điểm nghỉ tạm.

Lúc đoàn người dần nhạt đi, mọi người mới như vừa tỉnh giấc mộng, phục hồi tinh thần.

Bọn hắn không biết vì sao mình phải đột nhiên tránh ra. Duy nhất nhớ kỹ là hồng y công tử đầu lĩnh kia, làm cho người ta không dám trái nghịch. Tựa như hắn chính là thiên chi kiêu tử cao cao tại thượng.

“Người kia là ai?” Có người hỏi.

Người bị hỏi lắc đầu nhún mày: “Không biết, trước kia chưa bao giờ gặp qua công tử tài mạo như thế tới trần Lạc Nhật.”

“Các ngươi có chú ý không? Thú cười của bọn họ đều là diễm mã.” Có người quan sát được trọng điểm.

Lấy diễm mã làm thú cười!

Được hắn nhắc nhở, trong lòng mọi người đều kinh ngạc.

Ai mà không biết diễm mã là Linh thú. Phàm là Linh thú đều có trí lực và ngoan cố nhất định, muốn hàng phục rất khó. Muốn chúng nó như ngựa nuôi dưỡng, ngoan ngoãn phục tùng cho người sử dụng, khó càng thêm khó.

“Ý? Hình như Tàn quốc chúng ta duy nhất có thể lấy diễm mã làm thú cười chính là Mộ lão tướng quân Mộ Hùng, quân thần Tàn Quốc Mộ gia đi!” Người nói lời này, tin tức còn linh thông.

“Đúng đúng đúng! Ngươi nói không sai. Ngày đó Mộ gia tiểu tước gia từ Duệ thành trở về Lạc Đô, chính là cười diễm mã vào thành. Hình ảnh kia! Chắc chắn, thật là soái đến oanh tạc! Ngày đó ta ở Lạc Đô, thấy rất rõ ràng.” Có người lập tức phụ họa. Đột nhiên, linh quang hắn vừa hiện, thất thanh nói: “Vừa rồi người kia, hình như chính là Mộ phủ tiểu tước gia!”

“A! Hắn là Mộ phủ tiểu tước gia? Là người ở giữa phủ Lạc Đô nô sát Hàn quốc cũu làm hại chết không ít tướng sĩ Mộ gia quân, là Mộ gia tiểu tước gia?” Có người kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Tiểu công tử tuần tú nhà ai (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ngữ khí kích động, dẫn đến lời của hắn trở nên có chút không lưu loát.

“Chính là hắn! Ta tận mắt thấy hắn trở về Lạc Đô, tuy hắn hiện không mặc chiến giáp, nhưng ta sẽ không nhận sai!” Người nhận ra thân phận Mộ Khinh Ca khẳng định nói.

“Tiểu tước gia cư nhiên tới trấn Lạc Nhật?!” Thanh âm kinh ngạc cảm thán nổi lên bốn phía. Trong mắt mỗi người đều kích động.

Bây giờ Mộ Khinh Ca không còn mang xú danh, có thể nói là mỹ danh truyền xa. Bởi vì một màn nàng tức giận giết Hàn Thịnh, thật sự quá hả giận! Quá chấn động!

Hơn nữa nàng ở Tần hoàng cung một chiêu giết chết cao thủ thanh cảnh của Đồ quốc, diệt khí thế Đồ quốc.

Về sau hoàng cung Tần quốc biến đổi, loáng thoáng đều có bóng dáng của nàng.

Khiến nàng triệt để gỡ xuống danh hào phế vật hoàn khố.

Trước đó không lâu truyền đến trận chiến Lạc Nhật hoang nguyên, Tần quốc đại thắng Đồ quốc. Thậm chí hoàng đế Đồ quốc chặt vật trốn về Đồ quốc, đều bởi vì Mộ Khinh Ca.

Thành lập Tần quốc nhiều năm như vậy, từ địch Đồ quốc của Tần quốc lần đầu tiên đưa tới hàng thư, nguyện ý thần phục Tần quốc.

Từng chuyện từng sự tích truyền ra, danh vọng Mộ Khinh Ca ở Tần quốc, thậm chí Đồ quốc đều bạo tăng liên tục! Khác nhau chính là, nàng chính là Chiến thần đời mới ở Tần quốc, được người kính ngưỡng. Mà ở Đồ quốc thì là ma quỷ khủng bố làm người sợ hãi!

“Thật là Tiểu tước gia!”

“Tiểu tước gia đã đến trấn Lạc Nhật chúng ta!”

Trong lúc nhất thời, tin tức Mộ Khinh Ca tới trấn Lạc Nhật như mọc cánh truyền khắp toàn bộ trấn.

Những nữ mạo hiểm giả như hán tử, một đám như tiêm máu gà muốn được Mộ Khinh Ca ưu ái, chạy đến khách điểm nàng nghỉ, lượn lờ qua lại.

Khách điểm Mộc Dịch, gian phòng không lớn. Được Long Nha Vệ hào sảng bao hết.

Nghe nói lão bản khách điểm này, là một vị thiếu phụ vũ nữ đa tình. Mười năm trước, trượng phu của nàng tiến vào Lạc Nhật sâm lâm mạo hiểm, nhưng không trở lại. Nàng ở chỗ này mở một khách điểm, chờ trượng phu trở về. Mỗi lần có người ở trọ muốn đi Lạc Nhật sâm lâm, nàng đều sẽ lấy phương thức giảm miễn phí ở trọ đổi về tin tức của chồng mình.

Đáng tiếc, mười năm qua đi. Nàng vẫn chưa chờ được tin trượng phu mình về, nhưng vẫn luôn không từ bỏ.

Thời gian dài, vị thiếu phụ này ở trấn Lạc Nhật nhận được không ít người tôn trọng. Vì vậy cũng sẽ không có người đến tìm nàng gây sự.

Quét tước tốt gian phòng, Mộ Khinh Ca nhìn chung quanh một vòng. Bài trí lịch sự tao nhã, giường sạch sẽ. Bên cửa sổ đặt một bình hoa, hoa tươi nở rộ. Cho thấy bà chủ nhanh nhẹn cẩn thận.

Hài lòng nhẹ gật đầu, Mộ Khinh Ca tùy ý ngồi xuống mặt ghế trong phòng.

Áu Hà và Hoa Nguyệt bận rộn chuyển ra một ít hành lý theo thói quen Mộ Khinh Ca. Bố trí gian phòng cho thoải mái dễ chịu.

Mặc Dương dẫn đầu Long Nha Vệ rất nhanh đã hiểu rõ địa hình trấn Lạc Nhật. An bài cương vị, thời khắc thủ hộ an toàn Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca không ngăn cản bọn hắn.

Tuân thủ nghiêm ngặt chức mình, bất kì thời điểm nào đều không thể lơ lửng. Vốn chính là yêu cầu của nàng đối với Long Nha Vệ.

Rất nhanh Mặc Dương trở về, hướng nàng phục mệnh.

Nghe xong Mặc Dương an bài, Mộ Khinh Ca đối với việc thân phận mình bại lộ không có quá nhiều cảm giác. Chỉ là hỏi: “Những người khác thế nào?” Nàng nói lời này, không đầu không đuôi. Nhưng Mặc Dương nghe thì đã hiểu.

Hắn nói: “Long Nha Vệ ngoại trừ một tổ này đi theo tiểu tước gia. Những người còn lại đã dựa theo Tiểu tước gia phân phó, hội họp cùng các phân bộ Vạn Liệt quân.”

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu.

Nàng muốn Long Nha Vệ không phải là con hổ không răng không vuốt, muốn là một bảo kiếm tùy thời bảo trì sắc bén.

Lần này đi Ngu quốc, nàng không cần phải mang theo tất cả Long Nha Vệ. Liền đem bọn họ tản ra, cùng Vạn Liệt quân lấy chiến đường chiến. Mà tổ hai mươi người đi theo nàng, và Mặc Dương cũng sẽ tùy thời chờ đợi bên người nàng. Chờ nàng tới mục đích cần tới, cũng sẽ tản bọn họ ra, tìm kiếm phương thức tối luyện bản thân.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên phát hiện ngoài cửa có bóng người đóng đưa.

Bộ dáng kia, không giống như cố ý nghe lén. Ngược lại giống như đang do dự vào hay không.

Mặc Dương nhìn về phía Mộ Khinh Ca, chờ đợi chỉ thị của nàng.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chợt loé, chậm rãi lắc đầu.

Thấy vậy, Mặc Dương trầm mặc, khoanh tay đứng bên người nàng.

Mộ Khinh Ca tựa lưng vào ghế ngồi. Ngón cái nhẹ vỗ về chỉ sáo trên ngón trỏ. Hai con ngươi híp lại, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Đợi một hồi, người ngoài cửa rốt cuộc hạ quyết tâm, gõ cửa phòng Mộ Khinh Ca.

“Vào đi.” Thanh âm lạnh nhạt phát ra từ miệng Mộ Khinh Ca.

Cửa phòng kết một tiếng, mở ra.

Một thiếu phụ tuổi chừng ba mươi đi vào. Thân nàng như liễu yếu, dáng người thướt tha. Hơi hơi mỉm cười, mị thái tràn lan, điểm lệ vô cùng. Bạch y thuần tịnh mặc trên người, làm cho nàng thêm phần phong tình vạn chủng.

Nàng rũ mắt đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Đi tới trước vài bước, đột nhiên quỳ trên mặt đất.

Động tác của nàng, làm con người Mộ Khinh Ca hơi co rụt lại. Nhếch nhẹ môi, nhìn không ra hi nộ.

Mặc Dương tiến đến bên tai nàng, thấp giọng nói: “Nàng ấy là lão bản nương của khách điểm này, danh gọi là Phượng nương.”

Mộ Khinh Ca nháy mắt hiểu ra. Cơ hồ biết được thân phận thiếu phụ này, nàng lập tức đoán được dụng ý nàng ấy xuất hiện trong phòng mình.

“Người muốn ta tìm trượng phu người?” Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh nhạt nhìn về phía nàng.

Phượng nương ngẩng đầu. Đôi môi cắn chặt trở nên hồng nhuận mê người. Nàng thần nhiên nhìn về phía Mộ Khinh Ca, thật mạnh trả lời: “Vâng.”

“Ta không cần người giảm miễn phí phòng.” Khoé môi Mộ Khinh Ca hơi câu, nghiêng ngả nói.

Phượng nương vẫn chưa lùi bước, ngược lại nói: “Phượng nương biết. Cho nên mới tới cửa muốn nhờ.”

Trong ánh mắt nàng không có sợ hãi, cũng không hèn mọn. Ngược lại, giữa lông mày ẩn ẩn có một tia quý khí. Chỉ là bị nàng cố tình ẩn đi.

“Người này không đơn giản.” Trong lòng Mộ Khinh Ca đánh giá.

“Người dùng cái gì trao đổi với ta?” Mộ Khinh Ca thu liễm suy nghĩ trong mắt, nhìn nàng.

Phượng nương là có chuẩn bị đến đây. Nàng tựa hồ đoán được Mộ Khinh Ca sẽ hỏi câu này. Nàng không chút do dự lấy ra một vật trong lòng, trong mắt cất giấu một tia không muốn cuối cùng. Hai tay nâng lên đưa tới trước mặt Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhìn xuống, dừng ở vật trên tay nàng.

Đó là một thanh chủy thủ chế tạo rất tinh mỹ. Dường các màu châu báu khảm nạm, hào quang bắn ra bốn phía.

‘Chủ nhân! Đây là một thanh bán Thần khí!’ Thanh âm Mạnh Mạnh đột nhiên vang lên trong đầu Mộ Khinh Ca.

Bán Thần khí?

Ánh mắt Mộ Khinh Ca hơi loé, lại bình tĩnh hỏi: ‘Người sao lại xuất hiện?’

‘Người ta ngửi thấy hương vị của bán thần khí, mới chạy nhanh ra truyền tin cho chủ nhân.’ Mạnh Mạnh ủy khuất nói. Ở phiên không gian không có tên,

Manh Manh thân thể xấu hổ cao bằng ngón cái, lăm bắm cái miệng nhỏ đỏ rực.

“Cái gì gọi là bán thần khí?” Mộ Khinh Ca lười để ý nàng bán manh, trực tiếp hỏi.

Mà lúc nàng dò hỏi Manh Manh, Phụng nương cũng mở miệng: “Tiểu tước gia, đây là vật trân quý nhất ta có thể lấy ra. Nó chém sắt như chém bùn, có thể phá rớt cảnh giới phòng ngự bao gồm tứ cảnh. Bây giờ ta dùng nó trao đổi, chỉ cầu Tiểu tước gia có thể tiến vào Lạc Nhật sâm lâm, giúp ta tìm kiếm tung tích trượng phu Mộc Dịch. Dù tìm không thấy người, chỉ có một tia manh mối đã tốt rồi. Cho dù cuối cùng không có kết quả, chủy thủ này Phụng nương sẽ không lấy về. Xem như cảm kích Tiểu tước gia lao khổ.”

“Chủ nhân, nàng ta nói không sai. Bán thần khí thật ra là không luyện chế Thần khí hoàn thành. Ngoại trừ không thể biến hoá hình thái, cùng với Thần khí thì không khác gì lắm. Mà chủy thủ này, còn có khả năng ngay cả nàng ấy cũng không biết. Chính là có thể xuyên thấu kết giới cấm chế nhất định. Là thứ tốt đó! Chờ chủ nhân kích hoạt huyết mạch Luyện khí sư. Nấu lại nó một hồi, nó sẽ càng lợi hại hơn rồi!” Manh Manh kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Tiểu công tử tuần tú nhà ai (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hai người nói, làm cho ánh mắt Mộ Khinh Ca lưu chuyển như kẻ mê bảo thạch.

“Ngươi là cảnh giới gì?” Đột nhiên, Mộ Khinh Ca hỏi.

Phụng nương ngẩn người, có chút khiếp sợ nhìn về phía nàng. Nàng không rõ mình thu liễm hơi thở hoàn mỹ đến thế, chưa bao giờ có người nhìn thấu, sao Mộ Khinh Ca lại hỏi câu này.

Nhưng nàng không tính toán giấu giếm, mà thành thật trả lời: “Thanh cảnh trung giai.”

Cư nhiên là thanh cảnh trung giai!

Mặc Dương nghe vậy con ngươi co rụt lại, âm thầm đề phòng.

Phải biết rằng, hần bây giờ cũng chỉ là thanh cảnh trung giai mà thôi.

Nhưng Mộ Khinh Ca lại thần sắc như thường, giống như đã sớm dự đoán được.

Phụng nương nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, không ra thu hoạch gì. Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể hỏi: “Vì sao Tiểu tước gia nhìn ra Phụng nương có linh lực hộ thân? Ở trấn Lạc Nhật mười năm, không ai biết thực lực của Phụng nương.”

Mộ Khinh Ca cười hài hước: “Không phải không ai biết, mà người biết đều đã chết. Phụng nương ngươi nếu là người bình thường, sao có thể dừng chân ở nơi rừng rậm hỗn tạp này? Chỉ sợ trước đó ngươi cũng thu thập không ít người, mới chặn được đám có tâm tư bất chính đi. Hơn nữa ngươi có thể lấy ra bảo bối như vậy, sao có thể là người thường?”

Sắc mặt Phụng nương trắng nhợt, trên trán rịn mồ hôi mỏng.

Nàng vô lực nói: “Tiểu tước gia quả nhiên lợi hại. Chẳng qua chỉ thấy một mặt của Phụng nương, mà đã nhìn thấu hết rồi.”

Mộ Khinh Ca cười khẽ lắc đầu: “Không, ta không biết ngươi rốt cuộc là người nào.”

Phụng nương mím môi, không muốn nhắc nhiều đến đề tài này.

Mộ Khinh Ca gio tay, chủy thủ rơi vào bàn tay nàng. Nàng vuốt vuốt nói: “Cũng được, ngươi là ai ta cũng lười để ý tới. Ta không biết vì sao ngươi có thực lực như vậy mà không tự mình đi tìm người. Hôm nay nhìn trên phần thưởng chủy thủ này, ta sẽ giúp ngươi. Nhưng ta không cam đoan sẽ có manh mối Mộc Dịch.”

Phụng nương thấy Mộ Khinh Ca đáp ứng, đáy mắt bắn ra sắc mặt vui mừng: “Đa tạ Tiểu tước gia!” Mím môi, nàng tựa hồ muốn giải thích nói: “Không phải không muốn, mà là lực lượng một người chung quy có hạn.”

Mục đích đạt thành, Phụng nương rất nhanh rời khỏi.

Lúc gần đi còn hào phóng cho mượn phòng bếp để Áu Hà sử dụng, chuẩn bị đồ ăn cho Mộ Khinh Ca.

Sau khi nàng ta rời khỏi, Mặc Dương mới cảnh giác nói: “Tiểu tước gia, có cần thủ hạ đi tra nữ nhân này hay không?”

“Không cần để ý tới. Chỉ là một cuộc giao dịch thôi.” Mộ Khinh Ca xoay chuyển thủ trong tay, không quan tâm nói.

...

Đêm đầu tiên nghỉ ngơi ở trấn Lạc Nhật, coi như không tệ.

Ít nhất, Mộ Khinh Ca ngủ rất ngon. Sau khi tỉnh lại, chớp mũi ngửi thấy hơi thở của rừng rậm.

“Ài, thật là không chịu nổi nữ nhân này. Một đám cứ đều như chưa thấy qua nam nhân!” Thanh âm bất mãn của Hoa Nguyệt từ ngoài phòng vào trong.

Nằm ở trên giường, Mộ Khinh Ca mở mắt ra. Đuôi lông mày nhẹ nhàng nhướng lên.

Thanh âm Ấu Hà cũng xuất hiện: “Xuyt, người nhỏ giọng chút. Coi chừng đánh thức Tiểu tước gia.”

Sâu trong mắt Mộ Khinh Ca, hiện lên tia sắc màu ám.

Nàng dường như thấy được bộ dáng Hoa Nguyệt khấn trương che môi, còn có Ấu Hà bắt đắc dĩ lắc đầu.

Địa phương mới, nhưng vẫn có người quen làm bạn. Thật tốt.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca nhẹ câu một chút, kéo chân mỏng xuống ngồi dậy.

Hình ảnh người trong màn trướng lác lác, làm cho Hoa Nguyệt và Ấu Hà đều bước nhanh tới. Kéo màn lên, lộ ra bộ dáng Mộ Khinh Ca lười biếng mới tỉnh ngủ.

“Tiểu tước gia, có phải Hoa Nguyệt đánh thức ngài không?” Hoa Nguyệt mặt đẹp tràn đầy áy náy.

“Không quan hệ tới người.” Mộ Khinh Ca nhàn nhạt nói một câu, hỏi: “Người nói nữ nhân là có chuyện gì?”

Nhắc tới cái này, Ấu Hà che miệng cười cười. Hoa Nguyệt lại càng cong miệng ủy khuất.

“Đề ta nói đi. Còn không phải Tiểu tước gia nhà chúng ta có mị lực quá lớn, làm cho đám nữ tử ở trấn Lạc Nhật, mỗi kẻ đều muốn làm nữ chủ nhân của chúng ta.” Ấu Hà cười nói.

Hai con người Mộ Khinh Ca híp lại, lòng bàn tay nhẹ chà xát cằm.

“Tiểu tước gia ngài không biết chứ, đám nữ nhân kia từ lúc trời còn chưa sáng đã xuất hiện bên ngoài khách điểm Mộc Dịch nhìn chăm chăm, sợ ngài mọc cánh bay mất.” Hoa Nguyệt hờn dỗi nói.

Mộ Khinh Ca cười cười, hai tay giang ra đem hai nha đầu từng người ôm vào trong lòng, tà tứ cười nói: “Vậy sao các người không nói, bản tước gia không thiếu nha đầu ấm giường?”

Bị nàng trêu chọc, trên mặt Ấu Hà và Hoa Nguyệt đều bay lên rặng mây đỏ.

“Nô tỳ không dám nói. Nếu nói ra, sợ không còn mạng ra khỏi trấn Lạc Nhật.” Ấu Hà che miệng cười nói.

Hoa Nguyệt vươn tay cuốn lấy cánh tay Mộ Khinh Ca, vặn vẹo eo thon nhỏ nói: “Sợ cái gì, có Tiểu tước gia ở đây. Sẽ không để chúng ta bị khi dễ.”

“Vẫn là Hoa Nguyệt biết tâm ý bản tước gia.” Mộ Khinh Ca giờ tay nheo nheo mũi nhỏ Hoa Nguyệt, ánh mắt đảo qua Ấu Hà: “Ấu Hà người biết sai không?”

Ấu Hà bắt đắc dĩ khom người một cái, cười nói: “Ấu Hà biết sai rồi.”

“Ngoan.” Mộ Khinh Ca khẽ cười một tiếng, buông hai nàng ra, đứng lên: “Hầu hạ bản tước gia rửa mặt.”

Ở dưới hai người khéo tay, chỉ chớp lát Mộ Khinh Ca thân thanh khí sáng ra khỏi phòng.

Mới vừa đi ra, ba người liền thấy Phượng nương ở cuối hành lang. Nàng vẫn một thân bạch y như trước, dung nhan xinh đẹp.

Nhìn thấy ba người, gót sen nàng nhẹ nhàng đi tới vài bước, cúi người nói: “Tiểu tước gia, Phượng nương đã chuẩn bị chút thức ăn cho ngài, hy vọng ngài không chê. Mặt khác những nữ tử từ ngoài cửa kia đều đã rời đi, sẽ không gây trở ngại Tiểu tước gia.”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca chợt loé, nụ cười mang theo thâm ý nói: “Người thật có tâm.”

Phượng nương rũ mắt. Khoé miệng chứa nụ cười nhàn nhạt, không nói tiếp.

Mặc Dương từ phía sau nâng ta đi tới, nhìn nàng một cái. Đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca bẩm báo: “Tiểu tước gia, vật phẩm tiếp tế cần thiết, thuộc hạ đã chuẩn bị tốt. Tùy thời có thể xuất phát.”

Mộ Khinh Ca gật đầu. Ánh mắt xẹt qua người Phụng nương, phân phó mọi người: “Ăn sáng xong rồi xuất phát.”

Sau khi ăn xong, dưới sự trợ giúp của Phụng nương, đoàn người Mộ Khinh Ca tránh được sự cuồng nhiệt trong trấn. Lặng yên tiến vào Lạc Nhật sâm lâm. Không đi vào lộ tuyến an toàn do hai nước dựng nên, bọn họ đi lộ tuyến của mạo hiểm giả.

Trên đường, Hoa Nguyệt hỏi ấn tượng của Mộ Khinh Ca với trấn Lạc Nhật.

Trong đầu nàng hiện lên bộ dạng Phụng nương. Nàng biết nữ nhân này, đã khiến nàng hứng thú.

Đáp ứng đối phương tìm manh mối trạng phu nàng ta, sau khi Mộ Khinh Ca tiến vào Lạc Nhật sâm lâm liền đuổi Long Nha Vệ ra ngoài. Một bên đi, một bên tìm tòi manh mối có quan hệ đến Mộc Dịch.

Đáng tiếc mười ngày qua, không thu hoạch được gì.

Kết quả này, Mộ Khinh Ca đã sớm ngờ tới.

Nếu Mộc Dịch dễ dàng tìm được như thế, sao Phụng nương lại phải đợi ở trấn Lạc Nhật mười năm?

Một ngày này, bọn họ đã đi tới phần bụng của Lạc Nhật sâm lâm. Đi thêm nữa, là đến phạm vi Ly quốc.

Nhìn ra xa, mơ hồ có thể thấy được cột mốc biên giới giữa Tần quốc và Ly quốc.

Mộ Khinh Ca và Hoa Nguyệt Ấu Hà đã sớm bỏ xe ngựa sang đi bộ. Điểm mấu chốt và xe ngựa đều để cho Mặc Dương và mười tên Long Nha Vệ mang đi trước. Hai ngày trước tới con đường được tạo dựng tiến vào Ly quốc, tới Ly quốc chờ bọn họ.

Long Nha Vệ còn dư lại tức thì đi theo Mộ Khinh Ca thám hiểm trong Lạc Nhật sâm lâm.

“Tiểu tước gia, phía trước chúng ta là có thể tiến vào lãnh thổ Ly quốc.” Long Nha Vệ đưa lên túi nước, nói với Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhận lấy túi nước, khẽ gật đầu.

Lạc Nhật sâm lâm so với tưởng tượng của nàng không quá giống. Có lẽ từng có kinh nghiệm sinh tồn trong Tần Lĩnh. Lạc Nhật sâm lâm đối với nàng hay Long Nha Vệ, đều giống đồ chơi cho con nít.

Trên đường đi, gặp phải dã thú rất nhiều, Linh thú cũng rất ít.

Cho dù có gặp Linh thú, cũng chỉ là Linh thú cấp thấp xích cảnh, chanh cảnh. Lợi hại nhất là hồ một sừng hoàng cảnh trung giai, giờ thú hạch của nó đã ngoan ngoãn nằm trong không gian Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đối với Lạc Nhật sâm lâm có chút thất vọng. Đang định phân phó mọi người đẩy nhanh tốc độ, lại đột nhiên nghe được nơi xa truyền đến tiếng kêu cứu mạng vội vàng.

Nhóm Long Nha Vệ lập tức đề phòng, Mộ Khinh Ca cũng buông túi nước trong tay. Chậm rãi ngồi đứng lên khỏi tảng đá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Hai tên ngớ ngẩn (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu mạng...”

Tiếng kêu cứu mạng nóng vội, xen lẫn thanh âm thiếu nữ hét lên, truyền đến từ xa.

Toàn thân Long Nha Vệ đề phòng bảo vệ xung quanh Mộ Khinh Ca, mảy mềnh đều hơi nhú lên.

Ấu Hà và Hoa Nguyệt cũng thu lại biểu tình vui đùa ngày thường. Về mặt ngưng trọng nhìn chăm chú phương hướng phát ra thanh âm.

Đột nhiên dưới mặt đất truyền đến tiếng rung không ngừng, như đứng trên mạn thuyền lay động lắc lư.

Biến hoá này làm cho mấy người Long Nha Vệ liên tục lui về phía sau mấy bước, buộc chặt vòng bảo hộ, đề phòng ngoài ý muốn phát sinh.

So với người khác ngưng trọng đề phòng, Mộ Khinh Ca ngược lại có vẻ nhẹ nhàng.

Hiện giờ nàng chỉ cách tử cảnh có một đường. Nàng khẳng định, bên trong Lạc Nhật sâm lâm không có người hoặc Linh thú nào có thể ngăn trở nàng.

Mà đám kẻ kia dẫn tới bạo động, có liên quan gì tới nàng đâu?

Ôm tâm tình không chỗ mớm, Mộ Khinh Ca đặc biệt trấn định.

Trong lòng nàng đã tính toán tốt. Chờ trận xôn xao này qua đi, nàng sẽ dẫn người rời khỏi.

Nhưng, trời không chiều lòng người.

Mộ Khinh Ca không lo chuyện bao đồng, nhưng thanh âm cầu cứu cổ tình truyền ra hướng nàng. Mặt đất run rẩy càng mãnh liệt, phảng phất có thiên quân vạn mã bước qua.

“Cứu mạng!!!”

Tiếng cầu cứu bén nhọn gần như đâm rách màng nhĩ, làm cho Mộ Khinh Ca không nhận được nhú mảy.

Cùng lúc đó, hai đạo thân ảnh một trước một sau lấy tốc độ cực nhanh xuất hiện trước mắt bọn họ. Càng đến gần, thấy phía trước có đám người, hai người kia kích động chạy như bay tới hướng bọn họ. Tốc độ so với trước nhanh hơn vài phần.

“Tiểu tước gia.” Một Long Nha Vệ tới gần Mộ Khinh Ca, trầm giọng xin chỉ thị.

Tựa hồ chỉ cần Mộ Khinh Ca ra lệnh một tiếng, bọn họ liền giơ tay chém xuống ngăn cản hai người kia tới gần.

Ánh mắt thanh thấu của Mộ Khinh Ca nhìn chăm chăm hướng hai người bọn họ chạy. Bóng người tới gần, mới phát hiện là một nam một nữ tuổi không lớn lắm. Mà đằng sau bọn họ, lá cây rơi là tả, âm thanh chân đạp mơ hồ trở nên rõ ràng. Thậm chí còn truyền đến tiếng líu ríu...

Ngay sau đó một đoàn rậm rạp chẳng chút màu đỏ như sóng lớn xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Từng cục thịt tròn trịa lần lượt như quả bóng quay cuồng lần tới đuổi theo hai người kia tới đây.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca đảo qua. Thứ truy đuổi hai người kia, số lượng ít nhất phải trên vạn.

“Tiểu tước gia, là chuột Xích Truất!” Một tên Long Nha Vệ nhận ra hơn một vạn quả bóng màu đỏ, lập tức nói với Mộ Khinh Ca.

Chuột Xích Truất?

Mộ Khinh Ca khẽ cau mày.

Đối với chuột Xích Truất, nàng không xa lạ gì. Những quyển thư tịch giới thiệu dã thú linh thú đại lục trong thư phòng Mộ phủ, nàng từng xem qua.

Lý do nàng nhú mảy là chuột Xích Truất chẳng qua chỉ là linh thú xích cảnh sơ giai cấp thấp nhất. Đừng nói là người tu luyện, kể cả với người thường chưa từng tu luyện cũng không bị tạo thành uy hiếp.

Mà một màn trước mắt...

Tốc độ hai người kia rõ ràng không phải người thường, hơn nữa cảnh giới thực lực sẽ không yếu. Thế mà lại bị đám chuột Xích Truất không hề có lực sát thương làm cho sợ tới mức khắp rừng rậm tán loạn.

Sau khi nhìn rõ thứ gì đuổi theo, Mộ Khinh Ca đột nhiên cảm thấy hình ảnh trước mắt có chút buồn cười.

Hai tên tu luyện giả, cư nhiên bị một đoàn chuột Xích Truất không có lực công kích sợ tới mức hồn phi phách tán. Một bên trốn, một bên nhảy, giống như thứ đuổi theo sau lưng không phải chuột Xích Truất, mà là mãnh thú hồng hoang nào đó.

“Một đám chuột Xích Truất tụ lại một chỗ, bọn họ chọc phải ổ chuột sao?” Áu Hà nói chuyện, không khỏi đi tới bên Mộ Khinh Ca.

Hoa Nguyệt cũng thế, dán chặt lấy bên người Mộ Khinh Ca, nuốt nước miếng nói: “Nói thật, thấy nhiều chuột Xích Truất như vậy đúng là làm người ta nổi da gà.”

Trong lúc hai nàng nói chuyện, hai thiếu nam thiếu nữ bị chuột Xích Truất đuổi đến tán loạn đã đi tới trước mặt bọn họ.

Sau khi nhìn rõ ràng nhân số bọn họ, hai người đồng thời đem ánh mắt tập trung vào Mộ Khinh Ca một thân hồng y. Không có bất kì lời đạo đầu, một phát lên đến phía sau Mộ Khinh Ca, che giấu thân ảnh của mình.

Động tác bọn họ thật sự quá nhanh. Như trận gió thổi qua, làm cho nhóm Long Nha Vệ căn bản không kịp ngăn cản liền đã xuất hiện sau lưng Mộ Khinh Ca, tranh đoạt vị trí tránh né lẫn nhau.

Tựa như có Mộ Khinh Ca ngăn cản ở phía trước, có thể tránh khỏi truy đuổi của chuột Xích Truất.

Động tác của hai người làm cho Long Nha Vệ biến sắc, muốn đuổi tay nhắc bọn họ ra.

Nhưng Mộ Khinh Ca lại giơ tay ngừng lại. Móc ra một bao thuốc bột, phân phó mọi người: “Rải cái này ra trước.”

Một tên Long Nha Vệ lập tức tiến lên tiếp nhận. Thân ảnh loé lên, xuất hiện cách đám người Mộ Khinh Ca chừng mười bước. Rất nhanh bóp nát gói thuốc bột, rải xuống mặt đất.

Khi hần vừa mới làm xong, đàn chuột Xích Truất cũng hiện ra trước mặt hần.

Cách hần cùng lắm chỉ trong gang tấc.

Ánh mắt hần phát lạnh, đang định ra tay bức lui đàn chuột Xích Truất. Lại bỗng nhiên phát hiện, những con chuột Xích Truất vốn như quỷ xông lên bắt ngờ phanh gấp. Móng vuốt nhỏ chặt chẽ bấu vào bùn đất. Ổn định thân hình xong, hét lên một tiếng chạy trốn khắp nơi.

Một màn này tới quá nhanh, làm cho vẻ mặt tên Long Nha Vệ đó phát ngốc đứng tại chỗ. Tay phải vẫn còn giơ lên, bảo trì tư thế phát chiêu.

Chuột Xích Truất tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Trong nháy mắt rừng rậm đã khôi phục bình tĩnh, không có một chút bóng chuột Xích Truất nào.

Mà hai tên thiếu nam thiếu nữ trốn sau lưng Mộ Khinh Ca vẫn còn nhắm chặt hai mắt, cuộn mình lạnh run. Không hề phát hiện ra chuột Xích Truất đã rời đi.

Long Nha Vệ phát ngốc xong, tỉnh táo quay người trở về trước mặt Mộ Khinh Ca, hướng nàng nói: “Gia, chuột Xích Truất đã đi khỏi.” Thay đổi xưng hô, là Mộ Khinh Ca yêu cầu sau khi tiến vào Lạc Nhật sâm lâm.

Phàm là có người ngoài ở đây, mọi người đều sửa xưng hô với nàng là ‘Gia’ thay vì ‘Tiểu tước gia’.

Cũng không phải nói Mộ Khinh Ca cảm thấy mình nổi tiếng, chỉ là không muốn vì xưng hô ‘Tước gia’ mang lại phiền toái. Xưng nàng là ‘Gia’ thì chẳng ai biết nàng là thuộc nhà nào, sẽ tốt hơn chút.

Thậm chí tên nàng cũng thoáng thay đổi, dùng tên kiếp trước của nàng.

Nghe thấy chuột Xích Truất rời đi, thiếu nam thiếu nữ trốn sau lưng Mộ Khinh Ca mới thôi không run rẩy. Mờ choàng mắt, liếc mắt nhìn nhau.

Thiếu nữ dùng ánh mắt sắc bén bức bách một chút, thiếu nam mới ủy khuất trộm liếc phía trước một cái.

Quả nhiên đám chuột Xích Truất sớm đã không thấy bóng dáng, lập tức làm cả người hần nhẹ nhàng thẳng eo. Thần sắc khủng hoảng trên mặt cũng biến mất.

“Này, đi thật rồi.” Hần đắc ý vỗ vào đầu thiếu nữ, lập tức làm thiếu nữ phản kích: “Vệ Kỳ thú! Ngươi dám đánh ta, tin ta gọt chết ngươi hay không!”

“Ta sợ ngươi chắc! Ai gọi ai còn không nhất định. Còn có, đừng quên ta là ca ngươi, tôn trọng chút.” Hai tay thiếu niên vẩy trước ngực, đắc chí run một chân.

Thiếu nữ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hần, bộ dáng không chịu thua: “Nương nói lúc sinh chúng ta thời điểm hỗn loạn. Căn bản không nhớ rõ là sinh ngươi trước, hay sinh ta trước. Nhìn tên ngu ngốc nhà ngươi, phải là đệ đệ mới đúng!”

Thiếu niên trừng hai tròng mắt, lập tức xù lông: “Ai ngu ngốc! Ngươi mới ngu ngốc được không? Một hoàng cảnh cao giai cư nhiên bị đàn chuột Xích Truất dọa vỡ mặt!”

“Ngươi mới ngu ngốc! Chính ngươi cũng sợ thành ra cái gì rồi, chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn.” Thiếu nữ không cam lòng yếu thế phản kích.

“Ngươi ngu ngốc!”

“Ngươi ngu ngốc!”

Lập tức một trận cãi lộn không hề có ý nghĩa nổi lên. Thậm chí, huynh muội hai người sớm đã quên mất mình đang ở nơi nào.

Hai tên gia hỏa ngu ngốc thiếu đánh làm cho đám người Long Nha Vệ cạn lời.

“Ủm hừm!”

Trận cãi lộn kịch liệt đột nhiên bị cắt ngang. Hai người đều hết sức ăn ý chuyển đầu về hướng người phát ra tiếng.

Thấy rõ người lên tiếng là vị nữ tử đoan trang, dung mạo tú lệ. Hai khuôn mặt cơ hồ giống nhau như đúc, mới xuất hiện một tia xấu hổ.

“Ách, vị tỷ tỷ này, vừa rồi xin lỗi. Cảm ơn các người giúp chúng ta đuổi đám chuột Xích Truất ghê tởm kia.” Thiếu nữ cười giả lả tới gần Âu Hà. Bộ dáng tùy tiện kia, không hề có chút vẻ ngượng ngùng.

Thiếu nam cũng lại gần, nói với Âu Hà: “Không sai, vị tỷ tỷ này, nếu không phải các người đột nhiên xuất hiện. Muội muội này của ta còn không biết sẽ bị dọa thành cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Hai tên ngớ ngẩn (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Vệ Kỳ thú! ai bị dọa? Ngươi không phải cũng bị sợ tới mức tè ra quần sao?” Thiếu nam nói, lập tức khiến cho thiếu nữ bất mãn.

Hai má thiếu nam đỏ lên, kiên cường nói: “Ta đây là bảo vệ ngươi, xú nha đầu!”

“Hừ, bảo vệ ta? Chạy còn nhanh hơn ta?” Thiếu nữ khinh thường nói.

Thiếu nam khó thở: “Ngươi...”

“Hai vị.” Thấy hai người lại muốn cãi vã, Âu Hà không thể không mở miệng cắt ngang lần nữa.

“A! Làm cho tỷ tỷ chê cười.” Thiếu nam lập tức kịp phản ứng, cười làm lành hướng Âu Hà. Chân thành trên khuôn mặt thanh tú tinh xảo không giống làm bộ.

Âu Hà mỉm cười lắc đầu. Dư quang khoẻ mắt liếc Mộ Khinh Ca, mới nói với hắn: “Nếu đã không có việc gì, mời hai vị rời đi cho. Chủ nhân nhà ta còn muốn nghỉ ngơi ở đây một lát.”

“A! Đúng rồi! Chúng ta còn chưa cảm ơn chủ tử các người.” Thiếu nam bưng tình đại ngộ vỗ trán. Xách đầu vai y phục thiếu nữ đi ra. Không hề để ý đến biểu tình xấu hổ của Âu Hà.

Nàng là đang mời hai người rời đi, sao hai người này giống như bị hồng dây thần kinh?

“Vệ Kỳ thú! ta cảnh cáo ngươi buông tay ra...! Không là ngươi xong đời!” Trong lúc thiếu nữ phản kháng, hai người đã chạy tới chính diện Mộ Khinh Ca.

Vừa rồi khi hai người chạy trốn, lúc hoảng loạn nhìn thấy bộ hồng y loá mắt trong đám người. Không chút nghĩ ngợi trốn đến phía sau, căn bản không chú ý tới là người nào.

Lúc này hai người đi tới trước mặt Mộ Khinh Ca, làm lơ chúng Long Nha Vệ khó chịu đầy mặt. Đòi mắt chuyển động nhất trí dừng trên người nàng.

Khi dung mạo Mộ Khinh Ca ánh vào trong mắt họ, cả hai lần nữa ngây ngẩn cả người.

Đáy mắt đều hiện ra thần thái kinh diễm.

Thật đẹp!

Huynh muội hai người từ khi sinh ra tới giờ, lần đầu tiên có cùng cảm thụ đối với một người ngoài.

Bộ dáng hoa si của hai người chọc đến Mộ Khinh Ca hơi nhàu mày.

Mỹ nhân nhàu mày, lập tức làm hai người bưng tình. Hai người không hẹn mà đều lau qua dưới cằm một chút, giống như có gì đó chảy ra.

Động tác này, làm cho chân mày Mộ Khinh Ca nhíu chặt hơn. Dường như đứng trước mặt nàng không phải là hai con người, mà là hai đầu sói, sắc lang!

“Mỹ nhân tỷ tỷ...”

Bang!

Bạt tay thanh thủy vang dội đánh gãy lời thiếu nam, ngay sau đó chính là thiếu nữ chế nhạo: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy là tỷ tỷ? Rõ ràng chính là mỹ nhân ca ca!”

“Moá! Vệ Quân Quân, ta nói cho ngươi biết, đừng có quá đáng!” Thiếu nam xoa cái đầu nóng rát, trừng hai mắt cảnh cáo.

Thiếu nữ không chút e ngại trừng hấn một cái, chuyển mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca. Khuôn mặt nhỏ thay bằng vẻ nịnh nọt nói: “Mỹ nhân ca ca, muội là Vệ Quân Quân. Cảm ơn huynh vừa rồi đã cứu muội. Có thể cho muội biết tên huynh được không?”

Thiếu nữ Vệ Quân Quân hai tay ôm ngực, mắt to loé sáng tràn đầy chờ mong.

Mộ Khinh Ca mím môi, lông mày cũng không buông lỏng.

Đột nhiên, Vệ Quân Quân bị người ủa ra. Thiếu niên bày ra tư thế tự nhận là tuấn tú trước mắt Mộ Khinh Ca, cười tà: “Mỹ nhân tỷ tỷ, đệ là Vệ Kỳ. Là ca ca của xú nha đầu Vệ Quân Quân. Vừa rồi muội muội có chỗ vô lễ, đệ thay muội muội bồi tội với tỷ. Không biết Vệ Kỳ có may mắn biết được phương danh giai nhân?”

“Vệ Kỳ! Ta nói, hấn là nam!” Vệ Quân Quân bị đẩy ra lập tức bạo phát tính tình khủng long bạo chúa.

Vệ Kỳ không cam lòng yếu thế quát: “Đẹp như vậy, phải là nữ!”

“Nam!”

“Nữ!”

“Nam!”

“Nữ!”

Hai người đầu như chọi gà, rướn cổ rống đến gương mặt đều phỉm đỏ.

Mộ Khinh Ca lập tức bị hai người làm cho phiền, sắc mặt càng khó nhìn. Cuối cùng nàng không nhịn được nữa, trầm giọng phân phó: “Ném ra ngoài cho ta.”

Long Nha Vệ cũng bị thanh âm hai người kia làm cho đau đầu, cuối cùng chờ được mệnh lệnh chủ tử. Không hề trì hoãn lập tức đi lên trước, tóm lấy hai người ném ra xa.

Thậm chí bọn họ còn rất ấn ý quãng hai người ở hai hướng ngược nhau, triệt để cắt đứt cuộc cãi vã.

“A!!!”

Thanh âm thê lương thảm thiết ở hai bên vang lên trong rừng, hù dọa chim thú đều bay.

Long Nha Vệ nhanh chóng trở về bên người Mộ Khinh Ca, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của nàng.

“Xuất phát.” Bị hai tên thiếu niên quấy nhiễu, Mộ Khinh Ca không còn tâm tình tiếp tục nghỉ ngơi. Phân phó một tiếng, đội ngũ nhanh chóng chỉnh đốn rời đi.

Lúc rời đi, mọi người còn cố ý chọn một đường đi vắng vẻ. Vì cái gì, chính là để phòng ngừa gặp lại hai người vừa rồi kia.

Trên đường, Mộ Khinh Ca đặc biệt trầm mặc.

Tâm tình nàng không tốt, Long Nha Vệ và hai tỷ nữ tự nhiên không dám quấy rầy. Bọn họ đem khoản nợ này đều tính vào huynh muội Vệ Kỳ, Vệ Quân Quân.

Tâm tình Mộ Khinh Ca kém, chính xác là có liên quan đến hai người kia.

Bởi vì tranh luận lúc trước của hai người kia, thiếu chút khiến nàng cho là nguy trang mình xuất hiện vấn đề. Huyền khí che giấu thân phận của nàng không nhay?

Giống như lúc trọng sinh đến đây, nửa nam nửa nữ.

Hay là, huynh muội hai người có thiên phú dị bẩm, có thể nhìn ra nguy trang của nàng?

Tóm lại vô luận là tình huống nào, đối với nàng không phải chuyện vui gì.

Cũng may quan sát hai người cãi nhau, Mộ Khinh Ca mới phát hiện họ căn bản không nhìn ra nàng nguy trang. Chỉ là dựa vào dung mạo của nàng mà có phán đoán cá nhân.

Kết luận này khiến nàng khó chịu.

Nàng không hy vọng bản thân biến thành đối tượng theo đuổi.

Hình như trời không đẹp lắm. Nàng muốn rời xa hai kẻ thiếu đánh kìa, không nghĩ tới vừa đi không bao lâu, phía sau đã loáng thoáng truyền đến tiếng gọi dứt quãng.

“Chờ một chút... Từ từ chờ ta một chút...”

Mộ Khinh Ca bước chân không ngừng. Mà Ấu Hà nghe thấy thì mím môi đuổi theo người phía trước, thấp giọng bên tai nàng: “Tiểu tước gia, hai người kia hình như đuổi theo.” Ngừng một chút, thấy Mộ Khinh Ca không có phản ứng, nàng lại nói: “Vừa rồi hai người tự xưng là Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân, giống tên của cặp long phượng con của Vệ thành chủ ở Đà thành Ly quốc.”

Bước chân Mộ Khinh Ca rốt cuộc dừng lại, nghĩ đến lời Ấu Hà nói.

Đà thành Ly quốc, là toà thành lớn số một số hai trong Ly quốc. Đồng thời cũng là nơi bọn họ nhất định phải qua. Nguyên nhân vì thế mà Ấu Hà phụ trách tình báo mới có thể biết thành chủ Đà thành là ai, con hấn gọi là gì.

Nêu hai tên thiếu đánh vừa rồi thật là con của thành chủ Đà thành, bọn họ sao lại xuất hiện ở Lạc Nhật sâm lâm? Ngay cả hộ vệ bên người đều không có.

Trong lòng nghi hoặc, Mộ Khinh Ca thay đổi kế hoạch. Nàng muốn nhìn một chút, hai người có thân phận tôn quý này đuổi theo nàng không bỏ là vì cái gì.

Thời điểm nàng dừng lại, Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân rốt cuộc đuổi kịp.

“Cuối cùng cũng đuổi theo được.” Vệ Quân Quân cảm thán nói.

Khung long bạo chúa này chỉ có khi ở trước mặt huynh trưởng mới lộ ra một mặt hung tàn. Đối mặt Mộ Khinh Ca, gia hoả bị nàng sai người ném ra, nàng lại không có biểu hiện bất mãn chút nào.

Nàng cẩn thận từng li từng tí tiến đến trước mặt Mộ Khinh Ca. Say mê nhìn mặt nàng, yếu thế nói: “Mỹ nhân ca ca đừng nóng giận, muội đã giúp huynh giáo huấn Vệ Kỳ rồi. Chúng ta đi cùng nhau được không?”

Mộ Khinh Ca nhướng mày. Theo lời nàng ấy nói mà đem ánh mắt trầm mặc đảo qua người Vệ Kỳ.

Quả nhiên mắt trái mỹ thiếu niên thêm một vòng tròn màu đen, toàn bộ mắt trái đều sưng húp lại thành một đường. Giờ phút này đang úy khuất che đi, lo lắng người khác thấy hình dáng quần bách của hấn.

Cảm giác ánh mắt Mộ Khinh Ca đảo qua, Vệ Kỳ lập tức thẳng lưng. Hơi chuyển động một chút che giấu mắt trái mình, hướng Mộ Khinh Ca lộ ra tươi cười.

Hai tên gia hoả này...

Mộ Khinh Ca đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Những người nàng tiếp xúc, rất ít thấy hai cái gia hoả nào đầu óc thô như vậy.

“Vệ Kỳ, Vệ Quân Quân? Thành chủ Đà thành là gì của các người?” Mộ Khinh Ca đột nhiên hỏi.

Nàng gọn gàng dứt khoát, làm hai người cả kinh. Biểu tình vui đùa âm ỉ nhanh chóng hiện lên một tia cảnh giác, lại rất nhanh khôi phục bình thường.

Vệ Quân Quân chuyển mắt nhìn về phía Vệ Kỳ, cắn cắn môi.

Thời điểm mấu chốt, nàng rất tin nhiệm vụ của mình, mà không phải tranh cãi cùng hấn.

Vệ Kỳ cũng thu hồi bộ dáng khoa trương. Đi tới hướng Mộ Khinh Ca, nhìn nàng nghiêm túc nói: “Nếu ta nói, thành chủ Đà thành là phụ thân chúng ta. Các hạ sẽ làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Hai tên ngớ ngẩn (3)

Con mắt sáng rực không hề có nửa phần kinh diễm, mà là trầm tĩnh thanh tịnh.

Mộ Khinh Ca câu môi cười nhạt. Hai người đột nhiên đề phòng vẫn chưa làm nàng có bất mẫn gì. Nàng không trả lời vấn đề của Vệ Kỳ, mà nói: “Nếu không muốn bại lộ thân phận của mình, nên dùng tên giả.”

Nhắc nhở thiện ý làm Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân chột đồ mắt, bọn họ xấu hổ cười cười.

Trong lòng bọn họ rõ ràng, thiếu niên đẹp đến không tưởng làm người khó phân nam nữ này đang cười nhạo bọn họ vừa rồi đề phòng.

Thân phận mình là mình nói ra, sao có thể không biết xấu hổ trách cứ người ta có tâm tư khác?

Ngộ ra đạo lý này, Vệ Kỳ đối với Mộ Khinh Ca ôm quyền nói: “Vừa rồi thất lễ. Giới thiệu lại lần nữa, đệ là Vệ Kỳ, đây là muội muội đệ Vệ Quân Quân. Phụ thân chúng đệ là thành chủ đệ nhị thành Đà thành Ly quốc, Vệ Lâm Lang.”

Vệ Lâm Lang, một trong ba đại cao thủ Ly quốc. Thành chủ Đà thành dung mạo tuấn mỹ, mới bốn mươi tuổi đã tiến vào lam cảnh đỉnh phong, tùy thời tấn nhập tứ cảnh. Tính tình hào sảng, nhân hiếu trung nghĩa, giao hữu rộng lớn.

Trong đầu Mộ Khinh Ca lập tức hiện lên tin tức về Vệ Lâm Lang.

Tin tức mặc dù ngắn, nhưng không khó nhận ra người này rất chính khí. Bây giờ nhìn một đôi nhi nữ của hắn, Mộ Khinh Ca càng cảm thấy lời đồn không phải hư ảo.

Nếu Vệ Lâm Lang là người xảo trá âm hiểm, chỉ sợ không bồi dưỡng ra được một đôi nhi nữ như vậy.

“Mộ Ca.” Mộ Khinh Ca giới thiệu ngắn gọn, tựa như hướng hai người xác minh lời nói lúc trước của nàng.

Phát giác Mộ Khinh Ca không muốn bại lộ thân phận của mình, Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân cũng không muốn kiên trì. Mà lần nữa đưa ra lời mời lúc trước, hy vọng đồng hành cùng Mộ Khinh Ca rời khỏi.

“Các ngươi là thiếu gia tiểu thư phủ thành chủ. Vì sao tiến vào Lạc Nhật sâm lâm mà không có hạ nhân hộ vệ theo cạnh?” Trong lúc đồng hành, Mộ Khinh Ca đưa ra nghi ngờ của mình.

Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân nhìn nhau, người sau bắt đắ7 dĩ nói: “Không phải là không có, mà là bị tách ra.”

Thì ra hai người vốn mang theo gia nô và hộ vệ cùng tiến vào Lạc Nhật sâm lâm. Không nghĩ tới Vệ Quân Quân trong lúc vô ý chọc tới hang ổ chuột Xích Truất. Cổ tình hai huynh muội bọn họ đều có tật xấu, chính là sợ hãi loài chuột. Cho nên lúc ấy bị dọa chạy loạn khắp nơi. Trong lúc hoảng loạn, người mang đến đều bị tách ra.

“Bây giờ đã không có việc gì, các ngươi không cần đi tìm đồng bạn sao?” Ấu Hà quay đầu lại hỏi.

Vệ Kỳ lắc đầu: “Lạc Nhật sâm lâm này lớn như vậy, tìm tới tìm lui tìm tới khi nào? Trước khi tiến vào Lạc Nhật sâm lâm, chúng ta đã ước định tốt rồi. Nếu đi lạc, thì đến Trĩ thành hội hợp. Dù sao đẳng cấp Linh thú ở Lạc Nhật sâm lâm không cao, khó làm chúng ta bị thương.”

Hắn giải thích làm cho Ấu Hà và Hoa Nguyệt khoe miệng co lại.

Trong lòng không ngừng lắc đầu.

Xem ra người Vệ phủ không chỉ có chủ tử thần kinh không ổn định. Mà người hầu hộ vệ cũng thần kinh thô hiểm thấy.

Hai vị cho dù cảnh giới không kém, nhưng kinh nghiệm thực chiến? Còn có, coi như Linh thú ở đây không đủ gây sợ. Nhưng trong Lạc Nhật sâm lâm ngoài Linh thú thì còn có vô số mạo hiểm giả.

Con người, thường mới là tồn tại đáng sợ nhất!

Ấu Hà và Hoa Nguyệt không nghĩ ra vấn đề, Mộ Khinh Ca thì không có nhiều nghi hoặc. Vừa rồi nhìn tốc độ chạy trốn của hai người họ, nàng có thể nhìn ra vài thứ.

Những đám hộ vệ dám làm như thế, chắc là biết rõ thiên phú tốc độ hơn người của Thiếu chủ nhà bọn họ. Huống chi, thân là con thành chủ, thủ đoạn bảo vệ tính mạng trên người bọn họ há sẽ ít?

Hai người này tùy tiện, thần kinh thô. Không có nghĩa là ngây thơ ngu ngốc.

“Các ngươi vừa mới nói, lần này tiến vào Lạc Nhật sâm lâm chính là vì loại dược vật chỉ ở đây mới có?” Mộ Khinh Ca đột nhiên nói.

Vệ Kỳ nhẹ gật đầu.

Đề tài này làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Vệ Quân Quân trở nên cô đơn.

“Được vật chỉ có ở Lạc Nhật sâm lâm, thì hẳn là Tà Dương Quỷ. Tà Dương Quỷ thuộc ôn tính, có thể tẩm bổ kinh mạch, trì hoãn lão hoá. Không phải được liệu cứu mạng, chỉ có thể xem là được liệu phụ trợ. Ngoài tiệm thuốc không hiếm thấy.” Mộ Khinh Ca nói.

“Mộ Ca huynh hiểu y thuật?” Vệ Quân Quân kinh ngạc chớp chớp mắt.

Vệ Kỳ cũng khiếp sợ nhìn nàng, hàm nghĩa trong mắt không khác muối muối.

Mộ Khinh Ca gật đầu: “Biết sơ qua.”

Nàng sở dĩ nói ra đặc tính của Tà Dương Quỷ, là muốn hỏi huynh muội hai người, loại được liệu này tùy ý mua được, cần gì phải vào Lạc Nhật sâm lâm để tìm?

Hai người cũng không ngu ngốc, nghe ra hàm ý trong lời của nàng.

Vệ Quân Quân được ca ca ám chỉ cho phép, mới nói: “Chúng ta cần là Tà Dương Quỷ còn tươi, trong tiệm thuốc đều đã khô héo. Vốn có một tiểu đội thám hiểm hợp tác lâu dài với chúng ta, Tà Dương Quỷ tươi mới đều do bọn họ cung cấp. Nhưng bây giờ không biết xảy ra chuyện gì, vượt quá ngày ước định giao dịch đã lâu mà vẫn không thấy bọn họ. Hàng trữ trong phủ đã sắp hết, chúng ta mới phải tự mình tới đây một chuyến.”

“Chúng ta và hộ vệ tách nhau, bọn họ chắc chắn đang đi tìm Tà Dương Quỷ. Bây giờ chúng ta dọc theo đường đi cũng có thể hái một ít, đến Trì thành hội hợp cùng bọn họ rồi quay về Đà thành.” Vệ Kỳ bổ sung.

“Quý phủ cần Tà Dương Quỷ số lượng lớn, là trong nhà có người bị hao tổn kinh mạch?” Trong lòng Mộ Khinh Ca khẽ động, hỏi. Nàng nhớ rõ trong tình báo Ấu Hà có đề cập qua, thê tử của Vệ Lâm Lang bệnh nặng. Châm cứu hay được liệu đều không chữa khỏi, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh cơ. Chẳng lẽ Tà Dương Quỷ là được liệu để cứu thê tử Vệ Lâm Lang? Mới khiến huynh muội này khẩn trương như thế.

Huynh muội không hẹn mà cùng gật đầu.

Mẫu thân họ bị bệnh không phải chuyện cần giấu giếm gì. Lập tức nói ra tình hình thực tế trong nhà. Chân tướng giống hệt với Mộ Khinh Ca suy đoán.

Khác nhau duy nhất là, bệnh của thê tử Vệ Lâm Lang không chỉ thuốc và châm cứu không được, ngay cả mời đến luyện đan đại sư từ Ngu quốc cũng bó tay không có biện pháp. Chỉ có thể dùng Tà Dương Quỷ miễn cưỡng giảm bớt đau khổ cho Vệ phu nhân.

“Mộ Ca, nếu huynh biết y thuật. Có thể cùng bọn muội về phủ xem nương muội được không?” Đột nhiên, Vệ Quân Quân kích động nói.

Vệ Kỳ ngăn cản nói: “Quân Quân, không được làm Mộ Ca khó xử. Bệnh của nương ngay cả đại sư còn không trị được, Mộ Ca sao có thể đi?” Dứt lời, hẳn lại phát hiện mình dùng từ không ổn, vội vàng giải thích với Mộ Khinh Ca: “Mộ Ca, huynh đừng hiểu lầm. Không phải đệ nói huynh không được, ý đệ là không hy vọng huynh có áp lực. Huynh còn nhỏ, sau này nói không chừng có thể trị cho nương của đệ... Ai nha! Đệ cũng không biết nói thế nào, dù sao huynh hiểu ý đệ là được.”

Mộ Khinh Ca gật đầu, không tốn nhiều nước miếng với hắn.

Thực tế nàng đối với bệnh của Vệ phu nhân không hiểu rõ. Tự nhiên sẽ không dễ dàng hứa hẹn sẽ trị tốt.

Ca ca nói, làm cho Vệ Quân Quân thấy mình quá nóng nảy. Vợ nói: “Đứng đứng. Bệnh của nương muội, đại sư còn bó tay. Muội không nên khó xử Mộ Ca huynh.”

Mộ Khinh Ca khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không ngại.

Huynh muội Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân tạm thời gia nhập đoàn đội Mộ Khinh Ca, cùng rời khỏi Lạc Nhật sâm lâm.

Trên đường Mộ Khinh Ca không quên tìm tin tức Mộc Dịch. Dù sao Phượng nương đã trả thù lao, Thần khí bán thành phẩm đủ cho nàng đặt nhiều tâm tư.

Mà huynh muội Vệ Kỳ cũng tìm được ít Tà Dương Quỷ trên đường. Nhiệm vụ hoàn thành, lo lắng trên mặt hai người cũng tiêu tán rất nhiều.

Hoàn thành nhiệm vụ chính yếu, tâm tình hai người lại như lúc mới gặp, bộ dạng vô tâm vô phách.

Giới tính của Mộ Khinh Ca trở thành đề tài bọn họ quan tâm hứng thú nhất.

Ai bảo dung mạo Mộ Khinh Ca quá đẹp, khó phân nam nữ. Mặc dù có huyền khí trợ giúp, nhưng vẫn làm cho người ta kinh diễm xem nhẹ giới tính.

Đối với chuyện này, Mộ Khinh Ca đã vô số lần giải thích với Vệ Kỳ mình là ‘nam nhân’, nhưng gia hoà này vẫn không tin. Mỗi ngày ánh mắt đều rơi lên người Mộ Khinh Ca như muốn tìm ra bí mật nàng nữ giả nam trang.

Gia hoà này cố chấp, ngay từ đầu Mộ Khinh Ca rất không thích ứng. Về sau thấy hắn cũng không ảnh hưởng đến mình, đành mặc kệ.

Ngược lại Vệ Quân Quân biết rõ Mộ Khinh Ca là ‘nam nhân’ xong, như đạt được thắng lợi. Cho nên Vệ Quân Quân rất không quen nhìn ca ca dùng ánh mắt ‘lắm la lắm lét’ nhìn Mộ Khinh Ca. Mỗi ngày đều hoá thân thành khủng long bạo chúa, đuổi theo ca ca đánh một trận.

Huynh muội nhà này gần như trở thành hạt dẻ cười trong đội ngũ. Khiến mọi người đều chậm rãi tiếp nhận bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Hai tên ngớ ngẩn (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Gia, thêm mấy canh giờ nữa là chúng ta có thể đi ra Lạc Nhật sâm lâm. Nếu đi nhanh hơn thì có thể đến Trĩ thành trước mặt trời lặn hội hợp cùng Mặc ca bọn họ.” Một tên Long Nha Vệ đi tới bên người Mộ Khinh Ca, nói.

Bản đồ trong tay cũng lập tức đưa tới tay nàng.

Rũ mắt nhìn bản đồ, Mộ Khinh Ca gật đầu nói: “Vậy nói mọi người tăng tốc.”

Ở trong rừng lâu, không có gì khiêu chiến, làm nàng hoài niệm đến mỹ tửu mỹ thực trong thành.

Đoàn người tăng nhanh tốc độ, rất nhanh ra khỏi Lạc Nhật sâm lâm.

Long Nha Vệ đưa ngón tay vào miệng huýt một tiếng. Rất nhanh hắc điểm dẫn dắt mấy con điểm mã chạy ra từ phụ cận rừng.

“Diễm... Diễm mã...!” Vệ Kỳ giật mình nhìn điểm mã lao tới, mồm miệng bắt đầu không rõ.

“Oa! Soái quá! Mộ Ca, điểm mã là thú cưỡi của các người sao?” Hai mắt Vệ Quân Quân như sao nhìn Mộ Khinh Ca nói.

Có thể dùng điểm mã làm thú cưỡi, người lại đẹp như vậy. Quả thực là soái muốn xỉu!

Mộ Khinh Ca lạnh nhạt gật đầu. Cát bước đi tới bên cạnh hắc điểm, đưa tay vuốt lông bờm hơi rối của nó.

Lỗ mũi hắc điểm phun nhiệt khí, thân mật dùng mặt cọ vào lòng bàn tay Mộ Khinh Ca. Bộ dáng làm nũng kia, đầu còn là Điểm mã vương cao ngạo?

Mặc Dương để lại điểm mã vừa đứng một người một ngựa. Nhưng hắn không nghĩ tới trên đường sẽ có thêm hai huynh muội Vệ gia.

Cho nên sẽ có hai cái hai người một ngựa.

Mộ Khinh Ca còn chưa nói chuyện, Vệ Kỳ đã bắt đầu phân phối: “Quân Quân chung ngựa với Áu Hà cô nương. Còn ta sẽ cưỡi cùng Mộ Ca.”

“Dựa vào cái gì! Ta phải chung ngựa với Mộ Ca!” Vệ Quân Quân lập tức xù lông.

Sắc mặt Vệ Kỳ tối sầm. Biểu tình đắc ý nhanh chóng biến mất, nghiêng răng nhìn Vệ Quân Quân nói: “Có hiểu nam nữ khác biệt hay không?”

Vệ Quân Quân không để ý, ngẩng cái cằm lên nói: “Hừ, không phải người nói Mộ Ca là nữ sao? Vậy người muốn cưỡi ngựa chung với người ta là ý gì? Muốn chiếm tiện nghi hả?”

“Chớ nói bậy!” Ánh mắt Vệ Kỳ hiện lên bối rối, giống như bị Vệ Quân Quân nói trúng tim đen.

Trông mặt Vệ Quân Quân nghịch ngợm xoay chuyển, cười nói: “Không muốn ta nói bậy, vậy đừng tranh Mộ Ca với ta!”

“Người! Người còn có xấu hổ hay không?! Đại cô nương mà nói được ra lời không biết xấu hổ!” Vệ Kỳ vừa tức vừa vội, dậm chân, chỉ hướng Vệ Quân Quân.

Vệ Quân Quân lè lưỡi với hắn: “Như ngọc quân tử, thực nữ hảo cầu.” (*)

(*) Câu gốc “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” ý chỉ nam nhân theo đuổi những nữ tử xinh đẹp yêu điệu. Còn “Như ngọc quân tử, thực nữ hảo cầu” mang ý nghĩa ngược lại, đổi về cho nhau.

Đại chiến tranh đoạt Mộ Khinh Ca giữa hai người, gần như mỗi ngày đều sẽ trình diễn một lần. Long Nha Vệ và hai người Áu Hà sớm đã quen. Đồng thời trong lòng cảm thán mị lực vô song của chủ tử nhà mình. Cho dù là giả nam trang, cũng vẫn hấp dẫn nam tử ái mộ.

Lúc hai người tranh chấp, Mộ Khinh Ca sớm đã ngồi lên lưng hắc điếm.

Thấy hai người cãi lộn không thôi, nàng nhẹ vỗ về lưng hắc điếm, nhân nhạ nói: “Hắc điếm không thích người ngoài tới gần trừ ta.” Ngụ ý rõ ràng hắc điếm còn phối hợp làm bộ mặt ngạo kiều.

Không để ý tới hai người kia chung ngựa với ai, Mộ Khinh Ca đã đi trước.

Nhìn bóng lưng nàng tiêu sái, Vệ Quân Quân và Vệ Kỳ lập tức rầu mặt, yên lặng lau nước mắt không có gì.

Thẳng đến khi Long Nha Vệ học theo Mộ Ca tiêu sái rồi đi, hai người mới tỉnh ngộ vội vàng hấp tấp tìm chỗ. Cuối cùng Vệ Quân Quân ngồi cùng Áu Hà, mà Vệ Kỳ lập tức chen vào ngồi cùng một tên Long Nha Vệ.

Mười mấy người đều đi tới Trĩ thành.

Mượn tốc độ điếm mã, chưa tới mặt trời lặn đã thấy được hình dáng Trĩ thành đứng sừng sững trên bình nguyên.

“Á! Rốt cuộc nhìn thấy thành lớn. Có thể ăn bữa thật ngon, tắm rửa, ngủ một giấc!” Vệ Kỳ ngồi trên lưng ngựa. Duỗi lưng một cái, vẻ mặt thích ý.

Câu nói của hắn, Mộ Khinh Ca tràn đầy đồng cảm, không tiếng động nhẹ gật đầu.

Trĩ thành, là thành gần với Lạc Nhật sâm lâm nhất ở Ly quốc. Vừa tiến vào nơi này, làm cho người ta cảm giác được Ly quốc và Tần quốc khác nhau.

Quần áo và trang sức có khác biệt rất nhỏ.

Người Ly quốc thích màu sắc tươi đẹp. Mộ Khinh Ca mặc hồng y, ở Tần quốc là một ngọn cờ riêng. Nhưng ở Ly quốc, khắp nơi đều thấy hồng bào tử y. Chỉ khác nhau ở kiểu dáng hoa văn mà thôi.

Thứ hai, chính là khẩu vị ẩm thực.

Người Tần thích cay, mà khẩu vị người Ly lại thiên về chua ngọt.

“Tí nữa ta muốn ăn xương sườn dầm chua, cá trích dầm đường, chân giò đường phen, địa tam tiên, thịt băm hương cá...” Vệ Kỳ đếm đầu ngón tay đồ ăn mình muốn ăn, khoe miệng mơ hồ có gì cháy ra.

Mộ Khinh Ca đi đằng trước, nghe đến ê răng. Những món ăn nổi tiếng ở Ly quốc, quả thực đánh mất một nửa khẩu vị ăn uống của nàng.

Đột nhiên nàng thấy may mắn mình xuyên qua trọng sinh ở Tần quốc, bởi vì khẩu vị kiếp trước của nàng thiên về cay. Nếu trùng sinh vào Ly quốc thích ngọt thích chua, chẳng phải là bị đói chết?

Càng tới gần Trĩ thành, đám người bốn phía cũng dần nhiều lên.

Rất xa đã thấy chỗ cửa thành có người sắp xếp vào thành, ra thành. Thủ vệ Trĩ thành đều tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, rất nghiêm túc kiểm tra con đường người qua lại.

Mộ Khinh Ca hỏi Vệ Quân Quân: “Thủ vệ Ly quốc đều nghiêm khắc như vậy sao?” Lúc trước nói chuyện, nàng có nói mình đến từ Tần quốc.

Vệ Quân Quân lắc đầu nói: “Cũng không phải. Đà thành chúng ta không như vậy. Trĩ thành cách biên cảnh khá gần, chắc vì vậy mới điều tra nghiêm.”

Mộ Khinh Ca hiểu gật đầu, lại hỏi:

“Trong Trĩ thành, xác thực có Vạn Tượng Lâu?”

“Đúng vậy. Một phân bộ Vạn Tượng Lâu ngay tại Trĩ thành. Mộ Ca huynh muốn tìm cái gì? Nói không chừng chúng ta biết, huynh sẽ không cần phải uống phí tiêu tiền vào Vạn Tượng Lâu.” Vệ Quân Quân khó hiểu nhìn nàng.

Mộ Khinh Ca hơi mỉm cười, không trả lời.

Không phải muốn giữ bí mật, mà là huynh muội Vệ gia căn bản không có khả năng biết tin tức dị hoá. Hỏi cũng như không.

Nếu tin tức dị hoá dễ dàng tìm được như thế, sao nàng phải đau khổ đi tìm Vạn Tượng Lâu không gì không biết, tiêu tiền mua tin tức?

Vạn Tượng Lâu, là nơi tuyên bố nhiệm vụ, giao dịch vạn vật, mua bán tin tức. Có thể nói, là mạng lưới tình báo cường đại nhất toàn bộ Lâm Xuyên đại lục.

Nghe nói tổng bộ của nó ở trong nhất đẳng quốc Thánh Nguyên đế quốc.

Mà ở nhị đẳng quốc, tam đẳng quốc thì đều có phân bộ. Phân bộ khắp tam đẳng quốc, trong đó có một cái ở Trĩ thành Ly quốc, thủ đô Ly quốc cũng có một nhánh.

Những tin tức này là trên đường Mộ Khinh Ca suu tầm được. Sau đó gặp huynh muội Vệ gia, chứng thực với bọn họ, mới xác nhận tình báo đáng tin cậy.

Đối với việc Vệ Quân Quân đau lòng mình bị Vạn Tượng Lâu làm thịt, nàng quan tâm hơn là Vạn Tượng Lâu có thể cho nàng tin tức hữu dụng hay không.

“Đúng rồi, Mộ Ca. Trước đó huynh nói muốn tới phân viện Dược Tháp học tập có phải không?” Vệ Quân Quân đột nhiên nói.

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu.

Lúc ấy Vệ Kỳ hỏi nàng rời Tần quốc muốn đi đâu, nàng liền thuận miệng nói ra mục đích của mình. Chẳng qua, nàng đi phân viện Dược Tháp học tập không sai, nhưng mục đích chủ yếu là cảm thụ chênh lệch giữa mình và luyện dược sư. Mặt khác là giải quyết vấn đề kích hoạt huyết mạch luyện khí sư.

Ánh mắt Vệ Quân Quân sáng lên, hưng phấn nói: “Muội và Vệ Kỳ thôi đã thương lượng qua, chờ mang Tà Dương Quỷ về Đà thành, chúng ta sẽ cùng đi với huynh tới Ngu quốc, học tập ở Dược Tháp.”

“Vì sao?” Mộ Khinh Ca kinh ngạc nhìn nàng.

“Bởi vì chúng ta cảm thấy, đặt việc chữa trị bệnh tình cho mẫu thân vào tay người khác. Còn không bằng tự bọn đệ đi nghiên cứu.” Vệ Kỳ lúc này cũng chạy tới. Hường Mộ Khinh Ca mở miệng cười, khoe hàm răng chính tề trắng bóng.

Khoẻ miệng Mộ Khinh Ca hơi kéo. Sao nàng cứ có cảm giác mục đích của huynh muội nhà này không đơn thuần giống như bọn họ nói vậy nhỉ?

Nhưng huynh muội Vệ gia thế này, nàng cũng không quản.

Nàng thu hồi ánh mắt, trầm mặc lên đường.

Chờ đoàn người tới ngoài Trĩ thành, đã sớm có hai nhóm người đợi ở đây. Chạy đến từ hai phương hướng khác nhau, nghênh hướng bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Không gì không biết, chỉ cần đưa tiền (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hai nhóm người nghênh đón, một trong đó Mộ Khinh Ca nhận ra.

Chính là đám người Mặc Dương đến trước. Nhóm còn lại mặc dù không biết, nhưng nhìn thần sắc kích động khi thấy Vệ Quân Quân và Vệ Kỳ cũng có thể đoán ra thân phận đám người kia.

Quả nhiên lúc Mặc Dương đi tới, người dẫn đầu đám kia cũng đi tới trước mặt huynh muội Vệ Kỳ nói: “Thiếu gia, tiểu thư!”

Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt hấn cũng cung kính hô một câu: “Chu thúc.” Sau đó ba người tụ lại nói nhỏ với nhau.

Tuy không nghe thấy, nhưng Mộ Khinh Ca cũng có thể đoán được đại khái. Đơn giản chính là nói cho nhau nghe chuyện trải qua khi phân tán.

Tầm mắt rút khỏi Vệ gia, Mộ Khinh Ca nhìn về phía Mặc Dương hỏi: “Chỗ nghỉ đã an bài xong?”

Mặc Dương gật đầu: “Gia, phòng và nước ấm đồ ăn đã chuẩn bị tốt. Chỉ là đồ ăn trong Trĩ thành thiên ngọt, sợ gia ăn không quen. Thuộc hạ đã phái người đi tìm đầu bếp Tần quốc rồi, chắc hẳn sáng sớm ngày mai có hồi âm”

“Không cần phiền toái như thế. Nếu đã tới Ly quốc, đương nhiên muốn thưởng thức mỹ vị Ly quốc. Cho dù ăn không quen, có Áu Hà là được.” Mộ Khinh Ca hơi nhú mày, cảm thấy Mặc Dương có chút chuyện bé xé to.

Mặc Dương rũ mắt, thu liễm cảm xúc. Kính cẩn nghe theo: “Vâng.”

“Đi thôi, vào thành nghỉ ngơi.” Mộ Khinh Ca phân phó nói.

Mặc Dương gật đầu, mang theo người nhập vào đội ngũ Mộ Khinh Ca, chuẩn bị rời đi.

“Mộ Ca!” Đột nhiên thanh âm Vệ Quân Quân truyền đến, làm Mộ Khinh Ca ghé mắt.

Nàng nhìn Vệ Quân Quân nhanh chóng chạy tới chỗ mình, đi theo sau còn có Vệ Kỳ và Chu thúc trong miệng bọn họ. Những hộ vệ Vệ phủ cũng găt gao đi theo.

Tới trước mặt hắc điểm, Vệ Quân Quân ngẩng đầu lên nhìn Mộ Khinh Ca, mở miệng mời: “Mộ Ca, nhà chúng ta ở Trĩ thành có một biệt uyển. Không bằng huynh đi cùng với chúng ta đi.”

Đuôi lông mày Mộ Khinh Ca khẽ nhướng, không lập tức từ chối.

Lúc này Vệ Kỳ cũng mang theo Chu thúc đi tới, giới thiệu với hai người: “Mộ Ca, vị này chính là tổng quản Vệ phủ chúng ta, Chu thúc. Chu thúc, vị này ta mới nói với ông, là Mộ Ca đã cứu ta và Quân Quân. Bọn họ đến từ Tần quốc, chuẩn bị đến phân viện Dược Tháp ở Ngu quốc học tập.”

Vị Chu thúc này, tuổi tác đã hơn bốn mươi. Tướng mạo thường thường, giữa mày lộ ra một cỗ trung khí.

Thời điểm Mộ Khinh Ca đánh giá ông, ông cũng đang đánh giá Mộ Khinh Ca.

Chỉ là ánh mắt đầu tiên, ông đã bị kinh diễm. Khó tưởng được, thể gian cư nhiên có tiểu công tử tuyệt sắc vô song như thế. Quả thực cho ông có nhận thức mới về cái đẹp.

Ánh mắt thứ hai, ông phát hiện trong nhóm người này tuổi tác không lớn. Tổ hợp như vậy làm ông ngạc nhiên, trong nhà không phải người lớn ỏn trọng đến lĩnh đội sao?

Ánh mắt thứ ba, ông mang nghi hoặc nhìn vào Mộ Khinh Ca, mới chú ý khí chất vị thiếu niên lang áo đỏ này không hề yếu kém. Trầm ổn lạnh nhạt không hợp với tuổi.

Thẳng đến cuối cùng ông mới chú ý tới điểm mắ Mộ Khinh Ca cười. Còn có những người khác đều cười điểm mắ. Con mắt hơi co rút lại, nghi ngờ trong lòng đã tìm được đáp án.

Đám người này xem ra không bình thường. Không chỉ người người đều trầm ỏn lão luyện, năng lực càng là bất phàm.

Những ý niệm này làm trong lòng Chu thúc đảo quanh, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Vệ Kỳ giới thiệu xong, lúc nhìn ông thì ông cũng đã khôi phục bình thường. Đồng thời phát ra lời mời: “Mộ công tử đã cứu thiếu gia tiểu thư, chính là đại ân nhân Vệ phủ. Vệ phủ sao có thể để ân nhân nghỉ bên ngoài, thỉnh Mộ công tử cùng đi, để chúng ta làm hết lễ nghĩa của chủ nhà.”

Đi biệt uyển Vệ phủ, tốt hơn so với chỗ khách điểm rỏn rần hỗn tạp.

Mộ Khinh Ca nghĩ, gật đầu đáp ứng.

Hai nhóm đội ngũ, trùng điệp đi vào trong Trĩ thành.

Biệt uyển Vệ phủ ngay bên trong Trĩ thành, chẳng qua so sánh thì đẹp và yên tĩnh hơn. Vì vậy bọn họ vào thành cũng phải xuyên qua phiên chợ náo nhiệt ở Trĩ thành.

Lúc đoàn người đi qua một toà lâu có bề ngoài đặc biệt, Mộ Khinh Ca chuyển mắt nhìn thoáng qua rồi lại nhàn nhạt thu hồi, không nhìn thêm.

Vệ Quân Quân cũng đang chú ý toà lâu này, cười ngửa tới song song cùng Mộ Khinh Ca, hiếu kỳ hỏi: “Mộ Ca, huynh không muốn đi Vạn Tượng lâu sao? Này vừa đi qua, còn không vào?”

“Không vội.” Mộ Khinh Ca nhàn nhạt trả lời.

Nàng không lập tức rời đi, găt làm cái gì? Dù sao nếu Vạn Tượng lâu có tin tức dị hoả, chậm một ngày, tin tức kia cũng không mọc cánh bay được.

Thấy nàng như thế, Vệ Quân Quân cũng không biết nên nói gì. Chỉ cái hiểu cái không găt đầu.

Một lát sau, nàng lại nói: “Tà Dương Quỷ mà nương muội cần, Chu thúc sớm đã phái người đưa trở về. Ông ấy lưu lại chủ yếu là chờ chúng ta. Huynh muốn dừng ở Trĩ thành này bao lâu? Hay chúng ta cùng đi đi. Dù sao huynh muốn đi Ngu quốc, cũng phải đi qua Đà thành.”

Mộ Khinh Ca suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng: “Được.” Nàng có chút tò mò đối với bệnh của mẫu thân hai huynh muội Vệ gia. Muốn nhìn một chút bệnh khiến cho vô số y giả và luyện đan sư thúc thủ vô sách, rốt cuộc là nghị nan tạp chứng gì.

Huống chi, huynh muội Vệ gia cho nàng cảm giác không tệ. Phụ thân bọn họ cũng làm nàng có hứng thú kết giao. Ra bên ngoài, có thêm vài bằng hữu kết giao là có lợi đấy.

Thêm bằng hữu là có thêm một đường, đạo lý này lúc Mộ Khinh Ca ở kiếp trước đã hiểu rõ.

Kiếp trước, nàng có thể trở thành No.1, có liên quan đến chuyện nàng giao hữu khắp nơi. Có rất nhiều nhiệm vụ, các bạn của nàng đều sẽ âm thầm phối hợp hoặc tương trợ, làm nàng được tiện nghi, giảm bớt rất nhiều phiền toái. Tiện đà, nâng cao xác suất thành công cho nhiệm vụ.

Giống như lần nhiệm vụ cuối cùng, nếu không phải nàng có bạn thân là hacker siêu cấp truy nã quốc gia, giúp nàng xâm nhập hệ thống đối phương, trộm được bản đồ hoàn chỉnh, còn đóng cửa hệ thống mười giây. Thì nàng căn bản không có khả năng trộm được được cái tạo gien từ chỗ đó.

Xuyên qua hơn nửa Trĩ thành, mới đến biệt uyển Vệ gia.

Sau khi tiến vào biệt uyển, Mộ Khinh Ca và người của nàng được an bài nghỉ ở một viện. Cái viện này hoàn cảnh rất tốt, cũng khá lớn. Hơn hai mươi người ở lại không tính là chen chúc.

Áu Hà và Hoa Nguyệt vừa tiến vào chủ viện, liền bắt đầu lu bù công việc. Dẫn theo tỷ nữ biệt uyển, bắt đầu sửa sang lại.

Mộ Khinh Ca ngồi ở đình viện chờ, đứng bên người nàng là Mặc Dương.

Về phần huynh muội Vệ gia, đã trở về phòng mình rửa mặt nghỉ ngơi.

“Thăm dò sao rồi?” Mộ Khinh Ca hỏi.

Môi mím chặt của Mặc Dương buông lỏng, nói với Mộ Khinh Ca: “Thuộc hạ vô năng. Đã nhiều ngày tìm hiểu mọi cách, đều không có được chút tin tức liên quan đến Mộc Dịch và Phượng nương.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Không gì không biết, chỉ cần đưa tiền (2)

Edit: Diệp Luru Nhiên

Kết quả này, không làm Mộ Khinh Ca quá thất vọng.

Nàng sớm biết điều tra sẽ không có tiến triển. Lấy bản lĩnh của Phượng nương, nam nhân nàng ta gả vào sẽ không phải là người bình thường. Hai phu thê trẻ tuổi thiên tư trác tuyệt, lại không tìm được nửa điểm dấu vết khiến nàng tò mò.

“Nhưng thuộc hạ trong lúc tìm hiểu chuyện phát sinh ở Ly quốc mười năm trước, vô tình dò thám được. Mười năm trước đại công chúa Ly quốc ly kỳ biến mất, biến mất cùng còn có kiện chí bảo của Ly quốc.” Mặc Dương lại bổ sung.

“Đại công chúa Ly quốc mất tích?” Hai con người Mộ Khinh Ca hơi hép.

Đại công chúa Ly quốc, có liên quan gì đến bà chủ khách điểm ở Lạc Nhật trấn không?

“Tiếp tục điều tra.” Phản phó một tiếng, Mộ Khinh Ca không nói thêm nữa.

Trong mắt Mặc Dương, nàng đang chớp mắt. Nhưng thực tế, nàng đang tiến vào không gian triệu Manh Manh ra.

“Chủ nhân chủ nhân, người tới làm kẻo đường sao?” Manh Manh nhỏ như ngón cái lập tức nhảy ra, nịnh nọt trước mặt Mộ Khinh Ca một hồi.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca hung hăng co lại. Nàng luyện chế đan dược, lại bị Manh Manh coi thành kẻo đường. Còn có lí lẽ hay không?

Mặt đen lại, nàng coi như không thấy Manh Manh nịnh nọt, quay người tiến vào phòng luyện khí.

Trong phòng luyện khí đã không còn đơn sơ như lúc trước. Từ cửa hàng rèn sắt, biến thành căn phòng nghiên cứu phát minh ra vũ khí tinh vi. Kệ trên tường chất đầy sản phẩm Mộ Khinh Ca nghiên cứu lúc trước, trên mặt đất cũng chồng chất tài liệu luyện khí.

Trên bàn làm việc còn đặt một vài sách cấm chế có liên quan. Đó là phương pháp luyện khí bảo bối trọng yếu của Mộ Khinh Ca.

Mà giờ này trên bàn làm việc còn để thêm một vật, chính là chủy thủ đã giao dịch với Phượng nương. Bán thần khí trong miệng Manh Manh.

Nàng cầm chủy thủ, vuốt trong tay một hồi. Đột nhiên nói với Manh Manh: “Vì sao thanh chủy thủ này có thể xuyên qua phòng ngự cảnh giới và kết giới?”

Manh Manh thấy bán manh không có hiệu quả, đáng thương đếm lại đan dược còn dư trong túi mình. Bỗng nghe thấy Mộ Khinh Ca hỏi chuyện, nâng lên đôi mắt to sưng mủ mờ mịt nhìn nàng, bĩu môi nói: “Manh Manh đói bụng.”

Giữa mảy Mộ Khinh Ca nhảy dựng, cười lạnh nói: “Bàn điều kiện với ta?”

Manh Manh vội lúc lắc đầu, nhu nhu nói: “Manh Manh không nói điều kiện với chủ nhân, người ta chỉ đang nói sự thật thôi. Manh Manh dối bụng, dối nên cái gì cũng không nhớ nổi.”

Khoé miệng Mộ Khinh Ca co lại, hung dữ uy hiếp: “Người có tin ta từ nay không cho người đàn được ăn?”

Manh Manh sững sờ, lập tức khóc lớn lên. Tiếng khóc kia cực lớn, nước mắt đều chảy thành sông. Vừa khóc, vừa ủy khuất nói: “Chủ nhân hư, chủ nhân hư. Chỉ biết bắt nạt Manh Manh, Manh Manh có điểm nào có lỗi với chủ nhân, sao lại đối xử với bảo bảo như vậy!”

Moá!

Mộ Khinh Ca trợn mắt há mồm nhìn Manh Manh gào khóc. Thứ này ngoài bán manh, còn có mặt phúc hắc như vậy hả?!

Giả bộ thuần lương đi lừa người, quả thực hết chỗ nói!

Bị tiếng khóc làm cho huyết thái dương nảy lên. Mộ Khinh Ca rốt cuộc chịu không nổi, rống lớn một tiếng: “Im miệng!”

Tiếng khóc im bật dừng lại. Manh Manh cắn môi, cố ý nén khóc, co lại nhìn nàng. Biểu tình kia, cứ như nàng là kẻ đại ác không bằng.

Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Mộ Khinh Ca lấy một bình sứ chứa đầy đan dược, ném vào lòng ngực Manh Manh.

Tiếp được bình sứ nặng trĩu, Manh Manh lập tức thoải mái cười to. Chỗ nào còn có bộ đáng thương tâm muốn chết?

“Chủ nhân muốn hỏi cái gì?” Khuôn mặt nhỏ Manh Manh lập tức tới gần.

Nhưng Mộ Khinh Ca lại không có tâm tình hỏi nàng chuyện chủ thủ.

“À! Bảo bảo nhớ rồi. Chủ nhân muốn hỏi sao thanh chủy thủ này có thể bỏ qua phòng ngự cảnh giới và kết giới. À ừm, thật ra cũng không có khoa trương như vậy. Chẳng qua là tương đối mà thôi.” Manh Manh ần đầu nhỏ, nói.

“Có ý tứ gì?” Ánh mắt Mộ Khinh Ca quét qua, rơi vào người nàng.

“Ài nha, bảo bảo nên giải thích thế nào mới để cho chủ nhân ngậy ngốc nghe hiểu được?” Manh Manh rồi rầm xoay vài vòng.

‘Chủ nhân ngậy ngốc’ trong miệng nàng, làm Mộ Khinh Ca đen mặt.

Ngay lúc Mộ Khinh Ca muốn tát bay tiểu cô nương nhỏ như ngón cái, Manh Manh đột nhiên xoay người nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chủ nhân, thật ra rất nhiều vấn đề phải đến khi người kích hoạt huyết mạch luyện khí sư trong cơ thể, mới có thể rõ ràng. Nhưng mà, nếu người đã hỏi bảo bảo, vậy bảo bảo vẫn phải trả lời người. Bằng không sao có thể biểu lộ bảo bảo lợi hại!”

“Đừng nói nhảm nữa.” Khoé miệng Mộ Khinh Ca kéo lại, đen mặt.

Manh Manh dưng mi chống nạnh, đứng lý hợp tình nói: “Bỏ bảo bảo đâu có nói nhảm.”

“...” Mộ Khinh Ca xoay người định ra khỏi không gian. Nàng đã không còn ý nghĩ muốn biết được tin tức hữu dụng nào đó từ Manh Manh.

Nhưng lúc xoay người, nàng lại phát hiện chân mình bị giữ chặt. Cúi mắt nhìn thì không biết khi nào mà Manh Manh đã rơi xuống bên chân nàng. Lôi kéo vạt áo nàng, ngăn khuôn mặt nhỏ mếu máo, ủy khuất nhìn nàng.

Thái độ chuyển biến quá nhanh, quá không có nguyên tắc, làm cho Mộ Khinh Ca nhận mệnh thờ dài. Ai bảo nàng mới vậy đã đầu hàng? Hoặc có thể do ghét bỏ, mà nàng cũng không phân biệt ra nữa rồi.

“Nói.” Mộ Khinh Ca lạnh lùng nói.

Manh Manh vội gật đầu trả lời: “Thật ra chủy thủ này chỉ có thể phá vỡ phòng ngự cảnh giới dưới tứ cảnh. Về phần kết giới thì chỉ có thể bài trừ cấp thấp nhất. Nhưng nếu chủ nhân có thể luyện chế hoàn thiện nó, nói không chừng có thể đề cao cấp bậc của nó.”

“Ta hỏi vì sao nó có năng lực này.” Mộ Khinh Ca nghiêng răng lặp lại vấn đề lần nữa.

“Manh Manh chuẩn bị nói tiếp đây, chủ nhân không cần ngắt lời.” Manh Manh nhủ mày, miệng đô đô nói.

“...” Mộ Khinh Ca cạn lời.

Thấy Mộ Khinh Ca không nói, Manh Manh mới đắc ý ngẩng mặt nhỏ nói: “Luyện khí sư không phải ai cũng làm được, bởi vì chỉ có người kích hoạt huyết mạch Luyện khí sư thì mới có thể phân biệt được các loại thuộc tính của tài liệu luyện khí. Lợi dụng thuộc tính tài liệu luyện khí, chế tạo khí giới thích hợp nhất. Cái này là thiên phú Luyện khí sư, thanh chủy thủ này có năng lực như thế, nhất định là dùng tài liệu rèn thuộc tính không gian. Bởi vì luận là phá vỡ phòng ngự hay bài trừ kết giới, đều có liên quan đến không gian.”

Giải thích này, Mộ Khinh Ca hiểu.

Lúc trước nàng còn xem thường huyết mạch Luyện khí sư. Cho rằng kể cả không kích hoạt huyết mạch, bằng vào phương pháp luyện khí nàng phát minh cũng có thể đi xa trên con đường luyện khí.

Hôm nay nghe Manh Manh nói, nàng mới hiểu được. Nếu không kích hoạt huyết mạch, nàng và Luyện khí sư chân chính khác xa nhau.

Lần đầu tiên, chuyện kích hoạt huyết mạch Luyện khí sư đã được xếp vào mục ưu tiên nhất trong lòng Mộ Khinh Ca.

Nàng rời khỏi không gian, suy nghĩ đầu tiên chính là muốn đến Vạn Tượng lâu tìm hiểu tin tức có liên quan đến dị hoá.

Tuy dùng dị hoá để kích hoạt huyết mạch, là phương pháp Manh Manh tìm được trong đồng sách cổ. Không phải thủ đoạn chính quy, nhưng hiện tại Mộ Khinh Ca cũng chỉ có thể mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Không gì không biết, chỉ cần đưa tiền (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca muốn đi Vạn Tượng lâu, cuối cùng lại bị hai huynh muội Vệ gia làm bữa yến tiệc khiến ngăn trở.

Sau khi thử một hàng mỹ thực đặc sắc ở Ly quốc, Mộ Khinh Ca mang theo tâm tình ngọt đến ngấy, về tới sân viện chuẩn bị nghỉ ngơi.

Về chuyện Vạn Tượng lâu, chỉ có thể chờ sáng sớm mai lại đi.

Một đêm yên lặng. Lúc sáng sớm vừa lên, Mộ Khinh Ca đã sớm thức dậy.

Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân tới đây, Mộ Khinh Ca còn đang ăn cháo Ấu Hà làm.

Thấy hai người tiến vào, Mộ Khinh Ca hô: “Ngồi đi, có ăn cháo không. Ấu Hà nấu cháo còn dư lại chút.”

Vệ Quân Quân nhìn thoáng qua cháo loãng trắng nhìn thấy cả đáy bát, không có hứng thú nói: “Chúng ta còn muốn dẫn huynh ra ngoài ăn món ăn nổi danh Ly quốc, không ngờ huynh đã ăn sáng rồi.”

Mộ Khinh Ca không chờ mong chút nào nói: “Buổi sáng ta thích ăn chút đồ ăn thanh đạm.”

Vệ Kỳ ngồi bên phải Mộ Khinh Ca, Vệ Quân Quân cũng chiếm vị trí bên trái nàng. Huynh muội hai người vây quanh nàng, cứ như vậy nhìn nàng không nhanh không chậm uống xong chén cháo.

Lúc nàng buông chén, Vệ Quân Quân mới nắm lấy tay nàng kéo lên: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

“Bỏ tay ra.” Đầu ngón tay Vệ Kỳ lộ ra lực mạng, đánh vào cổ tay Vệ Quân Quân khiến nàng bị đau bụng tay Mộ Khinh Ca.

“A! Vệ Kỳ thói người làm gì thế?” Vệ Quân Quân che tay, nổi giận đùng đùng chất vấn Vệ Kỳ.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Vệ Kỳ vỗ y phục mình, nhẹ nhàng cười đối Mộ Khinh Ca: “Ta và Mộ Ca đều là nam tử, không cần tuân theo lễ tiết.” Dứt lời, thò tay ra định ôm vai nàng.

“Vệ Kỳ người dám!” Vệ Quân Quân lập tức tung ra một đường lực quang, bổ về phía ca ca ruột.

Tư thế hai người này, như muốn khai hoà ngay trong phòng Mộ Khinh Ca.

“Đuôi rồi!” Mộ Khinh Ca quát lạnh một tiếng. Hai người lập tức thu liễm khí tức, ngoan ngoãn đứng một bên. Cẩn thận từng li từng tí liếc trộm thần sắc Mộ Khinh Ca.

Thấy nàng nghiêm mặt, hai người lập tức đồ hết tội lên đầu đối phương. Liếc xéo nhau.

“Ta không thích ai tới gần, bất kể là nam hay nữ.” Liếc mắt cảnh cáo hai huynh muội một cái, Mộ Khinh Ca phát tay áo ra ngoài cửa phòng.

Thấy hai người kia còn thất thần, liền nói: “Không phải nói muốn ra ngoài à?”

Hai người lúc này mới như được giải huyệt, lao ra khỏi phòng. Một trái một phải cùng Mộ Khinh Ca đi ra ngoài.

Thấy vị trí của mình bị người khác chiếm lấy, Âu Hà và Hoa Nguyệt bất đắc dĩ nhìn nhau cười.

Ra khỏi biệt uyển Vệ phủ, đằng sau ba người Mộ Khinh Ca có thêm sáu bảy người. Ngoại trừ Âu Hà và Hoa Nguyệt, Mặc Dương cũng đi theo. Mấy người còn lại đều là hộ vệ Chu thúc phái ra bảo hộ huynh muội Vệ gia.

Khí tức trên thân những hộ vệ này không yếu, xem ra đều là cao thủ trong phủ.

Một đoàn người đi trên đường phố Trĩ thành, Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân đều tranh nhau giới thiệu cho Mộ Khinh Ca phong thổ Ly quốc. Mộ Khinh Ca một bên nhìn, một bên nghe hai người nói, chỉ chốc lát đã tới trước cửa Vạn Tượng lâu.

Lúc này vẫn còn sớm, cửa ra vào của Vạn Tượng lâu không náo nhiệt như hôm qua. Chỉ có mấy người lẻ tẻ đi ra ngoài cửa.

“Bọn họ nhất định là buôn bán, bán ít thứ tốt cho Vạn Tượng lâu.” Vệ Kỳ giải thích cho Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu.

Mấy người đi vào Vạn Tượng lâu. Vừa bước qua cửa, đã có một vị nữ tử xinh đẹp đi tới, cúi người cười nhẹ: “Các vị công tử, tiểu thư, hoan nghênh quang lâm Vạn Tượng lâu. Xin hỏi có điều gì cần sao?”

Lễ nghi không thể bắt bẻ, làm cho người ta cảm nhận được phương pháp dạy bảo của Vạn Tượng lâu.

Chỉ là lúc nàng ta ngẩng đầu lên, ánh mắt va phải Mộ Khinh Ca. Nghiêm chỉnh huấn luyện trong mắt lại xuất hiện một vòng kinh diễm.

Cũng may nàng không lộ ra bộ dáng thất thố. Nhanh chóng thu lại kinh diễm trong mắt, dẫn mọi người vào trong Vạn Tượng lâu.

Lần đầu tiên tới Vạn Tượng lâu, ánh mắt Mộ Khinh Ca tùy ý quét một vòng.

Phát hiện đây chỉ là đoạn đường lớn, đối diện trên mặt tường treo khối mộc bài to. Phía trên rõ ràng viết, mỗi tầng lầu cùng với cung cấp phục vụ.

Hai bên đại đường, nữ tử dung mạo xinh đẹp thanh lệ đứng chỉnh tề, giống với nữ tử đang tiếp đãi bọn họ, chờ đợi khách hàng tới cửa.

“Lầu một của chúng ta không tiêu thụ bất kì vật gì, chỉ là treo bảng nhiệm vụ. Nếu công tử và tiểu thư cần mua cái gì, có thể lên lầu hai hoặc lầu ba.” Nữ tử tiếp đãi lễ phép nói.

Vệ Kỳ gật đầu, nhìn về phía Mộ Khinh Ca nói: “Chúng ta chủ yếu là bồi vị gia này, người tập trung hầu hạ huynh ấy tốt là được.”

Nữ tử tiếp đãi hiểu ý, cảm kích nhìn Vệ Kỳ. Liền chủ động đứng bên người Mộ Khinh Ca: “Công tử muốn cái gì, nói với Liên Nhi là được.” Nói xong, trên khuôn mặt tinh xảo của nàng còn dâng lên một mặt thẹn thùng.

Phảng phất bởi vì càng đứng gần Mộ Khinh Ca, càng kinh diễm.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca thanh lãnh dừng trên người nàng, không nhìn đến nàng đang thẹn thùng, gật đầu nói: “Vậy làm phiền Liên Nhi cô nương.”

Nói xong, hai người đi về phía mộc bài treo cao.

Thấy hai người ‘thân mật’ đi cùng một chỗ, Vệ Quân Quân ghen ghét cong miệng, hung hăng chọc cánh tay ca ca mình, oán trách nói: “Đều tại người, đem đồ lãng lơ này đến bên cạnh Mộ Ca.”

Vệ Kỳ tránh nàng đánh lén, cười khẩy nói: “Người ta chỉ làm công việc của mình thôi, có cái gì mà người không quen nhìn?”

“Hừ! Người có ý, Vệ Kỳ thôi!” Vệ Quân Quân bắt mồm hừ một tiếng.

Huynh muội hai người đầu vô mồm, không ảnh hưởng đến tâm tình Mộ Khinh Ca.

Nàng chăm chú nhìn nội dung trên mộc bài, cảm thấy hình thức kinh doanh của Vạn Tượng lâu thật đúng là mới lạ. Bên cạnh mộc bài, treo rất nhiều thanh nhiệm vụ. Có thể tuyên bố nhiệm vụ và nhận nhiệm vụ.

Nghe xong Liên Nhi giới thiệu, nàng thu hồi mắt nhìn về phía Liên Nhi, nói: “Ta muốn nghe một ít tin tức, không biết Liên Nhi cô nương có thể dẫn đường.”

Liên Nhi cười động lòng người, ôn nhu nói: “Thì ra công tử muốn nghe tin tức, vậy mời đi cùng Liên Nhi.” Nói xong, liền mang theo mọi người lên lầu.

Chỗ mua bán tình báo của Vạn Tượng lâu, nằm ở tầng ba.

Liên Nhi dẫn mọi người lên tầng ba, bên trong không hề có bóng khách nhân. Chỉ có người trẻ tuổi đang ngồi sau quầy, chống tay vào đầu gối gật.

Mọi người đến, không ảnh hưởng đến hấn buồn ngủ. Liên Nhi áy náy cười cười, gõ vang mặt bàn trước mặt tên ngủ gật kia. Đồng thời giải thích với đám người Mộ Khinh Ca: “Bên trong Vạn Tượng Lâu Trĩ thành phần lớn đều là vật phẩm mua bán, hoặc tuyên bố nhiệm vụ. Rất ít người tới mua bán tin tức.”

“Hôm nay đúng là chúng ta tới hơi sớm.” Mộ Khinh Ca lý giải nói.

Bộ dạng khéo hiểu lòng người, thông tình đạt lý lập tức chiếm được hảo cảm của Liên Nhi.

Lúc này người trẻ tuổi sau quầy cũng bị đánh thức. Xoa xoa con mắt buồn ngủ, lầm bầm nói: “Liên Nhi tỷ, chuyện gì vậy?”

“Sơ Thăng, khách nhân tới cửa còn mê man, cẩn thận chương quầy cho người một gậy giò.” Lời nói tuy trách cứ, lại khiến người nghe được cung chiêu trong đó.

Xem ra Liên Nhi và nam tử trẻ tuổi Sơ Thăng này quan hệ không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Không gì không biết, chỉ cần đưa tiền (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Nghe có khách nhân tới, Sơ Thăng lập tức lên tinh thần. Ngược mắt nhìn một đám người đứng ở quầy.

Trong đó thân ảnh hồng y nhẹ nhàng tiêu sái hấp dẫn lực chú ý của hấn nhất. ‘Thật là một công tử anh tuấn xinh đẹp!’ trong lòng Sơ Thăng tán thưởng.

Tầm mắt không dấu vết thu hồi, Sơ Thăng ôm quyền chấp tay đối mọi người: “Chư vị khách quý, vừa rồi Sơ Thăng chậm trễ. Có đắc tội gì, kính xin chớ trách!”

Tuổi hấn còn trẻ, nói chuyện lại cực kỳ lão luyện.

Mộ Khinh Ca không để bụng lắc đầu, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Không biết Vạn Tượng lâu có dị hoả, hoặc là có tin tức liên quan đến dị hoả?”

“Dị hoả? Mộ Ca huynh muốn tìm dị hoả làm cái gì?”

“Mộ Ca huynh muốn tìm dị hoả?”

Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân trầm miệng một lời hỏi.

Mộ Khinh Ca gật đầu. Không trả lời nghi hoặc của hai huynh muội, mà nhìn về phía Sơ Thăng.

Sơ Thăng không kinh ngạc như hai huynh muội Vệ gia, chỉ bình tĩnh lặp lại một lần: “Quý khách muốn tin tức dị hoả?”

Mộ Khinh Ca gật đầu.

Xác định xong, Sơ Thăng lại cân nhắc nói: “Không biết quý khách muốn loại tin tức nào?”

“A? Còn phân chia loại trong đó?” Mộ Khinh Ca hơi kinh ngạc.

Sơ Thăng gật đầu, giải thích nói: “Dị hoả xem như một loại thiên địa. Muốn biết phân loại và xếp hạng nào là một cái giá. Muốn biết lai lịch và tác dụng lại là một cái giá. Nếu muốn biết tin tức dị hoả có khả năng tồn tại...” Sơ Thăng cười cười, nói tiếp: “Thì lại là một cái giá khác.”

Còn có nhiều kiểu như vậy.

Mộ Khinh Ca oán thăm.

Nàng từ chỗ Mạnh Mạnh mới biết được, dị hoả là loại lửa tồn tại từ khi thiên địa sơ khai. Số lượng ít, và lại khó có. Cụ thể thế nào thì lại không biết.

Lời nói của Sơ Thăng khiến nàng rất hiếu kỳ. Mím môi suy nghĩ một chút liền nói: “Nếu tất cả đều muốn, ta phải trả cái giá thế nào?”

Mạnh Mạnh tuy rằng biết không ít, nhưng nàng ấy đã ngủ say không biết bao nhiêu năm. Tin tức so với bây giờ đã có chút chênh. Nếu không đắt lắm, nàng nghĩ có thể cân nhắc mua hết tin tức.

“Công tử muốn hết?!” Sơ Thăng giật mình nói.

Mộ Khinh Ca cười nói: “Chỉ cần Vạn Tượng lâu có.” Cái khẩu khí kia, quả thực giống như tài chủ eo quần bạc triệu.

Sơ Thăng há to miệng. Lại gật đầu một cái, cuối cùng mới cổ quái nói: “Vậy thì mời công tử chờ trong chốc lát. Sơ Thăng vào trong xem có tin tức dị hoá không, xác định xong sẽ nói rõ với công tử.”

Mộ Khinh Ca gật đầu đáp ứng, Sơ Thăng liền kéo xuống cửa sổ nhỏ trên quầy, rời khỏi.

Lúc này Mộ Khinh Ca mới có thời gian đánh giá bày trí tầng thứ ba.

Thật ra tầng thứ ba cũng không bày đồ vật quý trọng gì, ngoại trừ chỗ tủ quầy cao ở phía Sơ Thăng, thì chỉ có vài cái ghế tạo thành chỗ nghỉ ngơi.

Trên tường có treo chút tranh vẽ. Viết vài câu tiếng thông tục: ‘không gì không biết, biết gì nói hết, không nửa lời giấu diếm, chỉ cần đưa tiền.’

Chỉ cần đưa tiền!

Bốn chữ trắng trợn không thể trắng hơn, làm cho khoe miệng Mộ Khinh Ca hơi kéo.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình nên kiểm lại gia sản của mình, nhìn xem có thể trả giá cho Vạn Tượng lâu không.

“Công tử, mời uống trà.” Trong lúc chờ đợi, Liên Nhi đã bung khay trà tới tiếp mọi người.

Mộ Khinh Ca ngồi trên ghế, rũ mắt phẩm trà. Trong lòng tính toán mình nên lấy ra đồ vật nào.

Giao dịch với Vạn Tượng lâu, cũng không cố định bằng tiền.

Chỉ cần người lấy ra đồ vật Vạn Tượng lâu cảm thấy đồng giá, là có thể trao đổi.

Tiền?

Mộ Khinh Ca không cảm thấy tin tức dị hoá có thể mua được bằng tiền. Huống chi nàng đi ra từ Mộ phủ, trên người không mang quá nhiều ngân lượng. Chỉ có Mộ Liên Dung trước khi nàng đi một ngày, đưa cho nàng bốn năm chục vạn ngân phiếu.

Số tiền này đủ để nàng tiêu xài một đoạn thời gian dài, nhưng giao dịch với Vạn Tượng lâu, nàng lại cảm thấy không đủ.

Ngân phiếu không được việc, vậy chỉ có thể thay bằng thứ khác.

Lấy cái gì?

Võ kỹ? Nàng còn đang thiếu đây này.

Luyện khí? Thủ đoạn luyện chế binh khí đặc thù, hiện tại nàng chưa muốn lấy ra.

Vậy, còn lại cũng chỉ có đan dược.

Đan dược... Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút thịt đau. Tuy nàng luyện chế không ít đan dược, nhưng phần lớn đều vào bụng Mạnh Mạnh. Còn lại, đều là một ít đan dược cao cấp nàng giữ lại khỏi miệng Mạnh Mạnh.

Ở bên ngoài, giả cả một viên đan dược cao cấp, chính là giả trên trời!

Hiện tại dùng để đổi tin tức, có thể không khiến nàng đau thịt sao?

Tuy đau, nhưng nên tốn vẫn phải tốn. Đạo lý này, Mộ Khinh Ca rất rõ ràng.

Đợi một hồi, cửa sổ nhỏ trên quầy lại được kéo ra, lộ khuôn mặt Sơ Thăng. Hắn áy náy hướng Mộ Khinh Ca cười nói: “Để công tử đợi lâu.”

“Sao rồi?” Mộ Khinh Ca hỏi.

Sơ Thăng cười nói: “Công tử tới thật trùng hợp. Tin tức dị hoá, Vạn Tượng lâu chúng ta đều có.”

“Đều có?” Ánh mắt Mộ Khinh Ca chợt loé, trái tim nhảy lên vài phần.

Sơ Thăng gật đầu.

“Muốn trao đổi cái gì?” Hai con ngươi Mộ Khinh Ca híp lại.

Nàng không che giấu bản thân nhất định phải có tin tức dị hoá, cũng không sợ Vạn Tượng lâu rao giá trên trời. Có thể giao dịch bình thường là tốt nhất, nếu không được... Cho dù là đoạt, nàng cũng muốn cướp tới tay!

Đáy mắt Mộ Khinh Ca hiện lên một tia sắc bén, che giấu cực tốt.

“Công tử nguyên ý muốn dùng gì đổi? Tin tức này, Vạn Tượng lâu muốn không phải là tiền.” Sơ Thăng cười nói. Đồng thời lại bổ sung: “Công tử yên tâm, Vạn Tượng lâu buôn bán không gạt già trẻ.”

“Không cần tiền? Vậy các người muốn cái gì?” Vệ Quân Quân nhanh mồm nhanh miệng lên tiếng.

Sơ Thăng mỉm cười, giải thích: “Dùng đồ vật giá trị ngang nhau, hoặc là tin tức giá trị ngang nhau.”

“Tên sai vật nhà người nói thật nhẹ nhàng, cái gì gọi là giá trị ngang nhau. Là do chúng ta tính? Hay do người nói mới tính? Lại nói, rất nhiều đồ vật vốn là vô giá. Tin tức dị hoá của người, đối với Mộ huynh có lẽ là ngàn vàng khó mua. Nhưng Mộ huynh lấy ra vật mình trân quý nhất, không chắc là Vạn Tượng lâu cần. Đây không phải chối bỏ giá trị của hàng sao?” Vệ Kỳ đứng lên thay Mộ Khinh Ca cò kè mặc cả.

Sơ Thăng cười nói: “Vấn đề này, công tử nói rất khá. Cho nên vật giao dịch, phải là đồ vật mà đa số phần đông tán thành giá trị của nó.”

Nói xong mới chuyển mắt nhìn về phía Mộ Khinh Ca nói: “Đúng rồi, công tử. Tin tức dị hoá, Sơ Thăng có thể làm chủ giao dịch với công tử. Nhưng nếu công tử cảm thấy hứng thú với tin tức dị hoá, vậy nhất định phải hoàn thành một nhiệm vụ hộ tống.”

“Có ý gì?” Ánh mắt Mộ Khinh Ca loé lên, hỏi.

Sơ Thăng then thùng nói: “Xấu hổ, Vạn Tượng lâu chúng ta vốn không có tin tức dị hoá. Cũng may vừa rồi lúc Sơ Thăng đi thăm dò tin tức có liên quan đến dị hoá, vừa vặn có người dùng tung tích dị hoá đổi lấy cơ hội một lần hộ tống.”

Cur nhiên có người dùng tung tích dị hoá, đổi lấy hộ tống?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Không gì không biết, chỉ cần đưa tiền (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca híp hai mắt, hỏi: “Hộ tống bắt đầu từ đâu, chấm dứt ở đâu? Yêu cầu là gì?”

“Bắt đầu từ Trĩ thành, đến Hoán Đô. Ba ngày sau khởi hành, cổ chủ yêu cầu chỉ cần bình an đưa đến nơi. Khi xuất phát, cổ chủ sẽ đem tung tích dị hoá báo cho công tử. Sau khi bình an đến Hoán Đô, sẽ lập tức giao ra bản đồ kĩ càng.” Sơ Thăng nói.

Chỉ đơn giản là hộ tống an toàn?

Ánh mắt Mộ Khinh Ca suy tư.

Vệ Kỳ cũng nhú mày nói: “Trĩ thành cách Hoán Đô không quá xa. Người kia lại yêu cầu hộ tống, có phải trên đường sẽ có mạo hiểm gì chúng ta không biết?”

Hắn nhìn về phía Mộ Khinh Ca, đợi nàng quyết định.

Vệ Quân Quân không âm ỉ, an tĩnh nhìn Mộ Khinh Ca.

Sơ Thăng cũng không thúc giục, kiên nhẫn chờ một bên.

Giấy lát Mộ Khinh Ca nâng hai mắt, bình tĩnh nói: “Được. Hộ tống này, ta nhận.”

Ánh mắt Sơ Thăng loé lên, mỉm cười, cũng không nói thêm gì. Chỉ là sau khi Mộ Khinh Ca xác nhận giao dịch, lại hỏi: “Công tử... Những tin tức khác về dị hoá còn cần không?”

“Cần, đương nhiên cần.” Khoé miệng Mộ Khinh Ca gọi lên tươi cười vòng cung.

Lòng bàn tay mở ra, một bình sứ trắng nõn xuất hiện trên tay. Nàng bật nắp bình, một cổ đan hương nồng đậm thắm người lập tức tràn ra, quanh quần toàn bộ tầng ba.

Người người được mùi đan, không khỏi cảm thấy thần thanh khí爽. Tinh thần chấn động.

Không cần giải thích, tất cả mọi người đều cảm thụ được binh sử trong tay Mộ Khanh không phải vật phạm.

“Công tử, binh đan dược này...” Ánh mắt Sơ Thăng nóng rực nhìn chăm chăm binh sử, hận không thể đoạt về.

Không chỉ có hắn, những người khác bao gồm huynh muội Vệ gia, đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm cái binh. Yết hầu trượt xuống nuốt một cái.

Người ở đây ngoại trừ hai tỷ nữ của Mộ Khanh Ca và Mặc Dương, người còn lại đều khiếp sợ nhìn đan dược trong tay Mộ Khanh Ca.

Bởi vì ở tam đẳng quốc, đan dược phẩm chất tốt nhất thật sự quá ít.

Hơn nữa đan dược giống vậy đều đưa lên hội đấu giá, lấy giá trên trời. Há có thể nhìn thấy dễ dàng?

Mộ Khanh Ca trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, đóng nắp binh lại, ngăn chặn đan hương tràn ra. Hương khí tiêu tán, trong ánh mắt mọi người nồng đậm thất vọng và không muốn, đều lọt vào ánh mắt nàng.

Khoé miệng nàng hơi cong, nói với Sơ Thăng: “Đã đủ?”

Sơ Thăng phục hồi lại từ khiếp sợ, theo bản năng định gật đầu. Lại ở thời khắc mấu chốt tỉnh táo lại, nói với Mộ Khanh Ca: “Không biết hiệu quả đan dược này của công tử là gì? Là đan dược cấp bậc nào?”

Ngữ khí hắn có chút dồn dập, không bình tĩnh như trước. Có thể thấy được, viên đan dược kia của Mộ Khanh Ca đánh sâu vào hắn quá lớn.

“Viên đan dược này, có thể ở vào thời điểm chỉ còn một hơi thở, bảo vệ người một mạng. Cho dù không thể cho người khôi phục như ban đầu, nhưng có thể khiến người ở thời khắc nguy cấp, bộc phát ra tiềm lực lớn nhất tránh thoát khỏi nguy hiểm, bảo trụ mạng nhỏ. Còn có thể khôi phục đại bộ phận thương thế. Ta gọi là Cửu Mệnh Hồi đan.” Mộ Khanh Ca vuốt binh sử trong tay. Động tác tùy ý kia, làm cho người trong phòng hãi hùng khiếp vía. Lo nàng không cẩn thận rút bẻ binh sử.

“Cửu Mệnh Hồi đan?!” Hai con người Sơ Thăng phút chốc co rụt lại. Âm thầm trao đổi ánh mắt với Liên Nhi.

Người sau vội vàng rời đi, mà Sơ Thăng thì ở lại. Hít sâu mấy hơi, nỗ lực bình ổn hơi thở, cười nói: “Công tử xin chờ một lát. Đan dược chi đạo, Sơ Thăng không tinh thông. Liên Nhi tỷ tỷ đang mời đến trưởng lão trong lâu, nghiệm đan cho công tử.”

Mộ Khanh Ca mỉm cười gật đầu.

Vệ Quân Quân tiến đến trước mặt Mộ Khanh Ca, nhỏ giọng nói: “Mộ huynh thật sự muốn lấy đan dược đổi tin tức?” Đan dược này, dựa theo giới thiệu cũng không chỉ vẹn vẹn có thể cứu mạng mà thôi, còn có thể bộc phát ra tiềm lực. Dừng ở chỗ mấu chốt, chính là thêm một mạng. Có thể nói là nghịch thiên!

Đối với nàng, dùng đan dược nghịch thiên như thế đổi lấy tin tức dị hoá, thật là không đáng.

Nhàn nhạt lướt qua vẻ mặt Vệ Quân Quân khẩn trương, Mộ Khanh Ca gật đầu.

Manh mối dị hoá tất nhiên lớn hơn, có liên quan đến huyết mạch luyện khí sư nàng có thể mở ra hay không. Đừng nói là Cửu Mệnh Hồi đan, chính là muốn mười viên, ánh mắt cũng sẽ không chớp một cái.

Với cả đan dược loại này, ở trong không gian nàng còn thừa năm mươi viên. Đây là đan dược chuẩn bị sẵn cho Long Nha Vệ, mọi người vừa rồi nhìn chăm chăm không phát hiện, Mặc Dương không lưu dấu vết sờ bên hông mình.

Thấy Mộ Khanh Ca gật đầu, ánh mắt Vệ Quân Quân như nhìn bại gia từ nhìn nàng.

Tiếng bước chân đột nhiên truyền đến. Người còn chưa tới, thanh âm vang dội đã tới trước: “Là ai có đan dược lợi hại như vậy?”

Vừa dứt lời, một lão nhân ăn mặc trường bào màu trắng, thân thể như quả cầu, tóc bạc hạc nhan vọt tiến vào. Tốc độ kia, hết như đang lặn tới đây.

Liên Nhi đi theo hắn, đuổi đến thờ hồng hộc.

“Đan trưởng lão, là vị hồng y công tử kia.” Liên Nhi vội vàng nói.

Ánh mắt lão nhân sắc bén nhanh chóng đảo qua, lập tức tập trung vào Mộ Khanh Ca mặc hồng y duy nhất. Đáy mắt khôn khéo của hắn hiện lên một tia kinh diễm, lập tức khôi phục thanh minh, đi tới hướng Mộ Khanh Ca: “Tiểu tử, chính là ngươi dùng đan dược đổi lấy tin tức dị hoá?”

“Không sai.” Mộ Khanh Ca gật đầu. Lão nhân thi triển uy áp với nàng, giống như đá chìm đáy biển, không dậy nổi chút gợn sóng.

Đôi mắt lão nhân nhíu lại, duỗi tay mập ra: “Lấy ra đây.”

Mộ Khanh Ca nhướng mày, không để ý đến thái độ của hắn. Dem binh sử thường thức trong tay, ném vào tay hắn.

Theo động tác của nàng, trong lòng mọi người lại cả kinh. Sợ binh sứ rơi xuống đất vỡ vụn.

Đan trưởng lão Vạn Tượng lâu cũng bị hành động của nàng làm hoảng sợ. Vốn là đưa một tay, lại biến thành hai tay tiếp lấy binh sứ. Khuôn mặt mập mạp tức giận đến trướng phình, râu cá tre cơ hồ vểnh lên trời.

Mộ Khinh Ca không thèm để ý chút nào, chọc giận Đan trưởng lão. Hắn hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn nàng, mới mở nắp bình.

Lập tức, đan hương khiến người vui vẻ thoải mái lại truyền ra.

Hai trông mắt Đan trưởng lão đột nhiên co rút lại, một giây sau trừng đến tròn trịa, gắt gao nhìn chăm chăm miệng bình.

Gần như không dừng lại, hắn đổ bình đan dược vào tay.

Cuối cùng mọi người đều thấy rõ ràng được hình dáng thật của Cửu Mệnh Hồi đan!

Đan dược tròn trịa tản ra thanh mang nhàn nhạt. Đan hương tản mát có thể thấy được mờ mờ, như khói như hà. Đan dược đỏ ra, đan hương nồng đậm toàn bộ tầng thứ ba. Mọi người gần như có thể cảm thấy được linh lực của mình rực rộ.

“Đan mang màu xanh, đan hương thành hình. Đây là đan dược cao cấp! Hơn nữa còn là cực phẩm!” Đan trưởng lão thất thanh nói.

Ở tam đẳng quốc, đan dược cao cấp đã là trình độ luyện chế tối cao. Hơn nữa có thể luyện chế ra đan dược cao cấp, không phải là lão gia hoả chìm đắm trong đan đạo mấy chục đến mấy trăm thì không thể. Có thể luyện chế đan dược cao cấp cực phẩm lại càng ít.

Điều kiện tiên quyết thừa thốt như thế, khó trách Đan trưởng lão thất thố như vậy.

Hắn bây giờ cùng lắm chỉ có thể luyện chế ra đan dược trung cấp. Trong bốn cấp bậc thứ phẩm, trung phẩm, cao phẩm, cực phẩm, hắn cũng chỉ miễn cưỡng tiến vào đan dược trung cấp cực phẩm mà thôi.

Viên đan dược trước mắt này, người luyện chế ra nó, trọn vẹn vượt qua hắn một đại cảnh giới!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Vạn Tượng Lâu xảo trá (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Đan dược cao cấp!

Cực phẩm!

Vạn Tượng lâu lặng ngắt như tờ. Ngoại trừ ba người Mặc Dương, người còn lại đều nhìn chăm chăm vào viên đan dược trong tay Đan trưởng lão. Màu xanh mê người, đan hương nồng đậm.

“Tiểu gia hoả, ngươi từ đâu mà có đan dược này?” Đan trưởng lão đột nhiên hỏi Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca câu môi cười: “Sao nào? Lai lịch đan dược có liên quan đến giá trị sao?”

Sắc mặt Đan trưởng lão hơi quẫn, lúng túng nói: “Không, không liên quan. Chỉ do lão phu tò mò thôi.”

Cười cười, Mộ Khinh Ca không nói chuyện nữa.

Ý tứ kia rõ ràng là, không muốn nói ra lai lịch đan dược.

Đan trưởng lão là người khôn khéo, sao không nhìn ra ý tứ này của Mộ Khinh Ca. Lập tức không hề truy vấn, chỉ trầm mặc một hồi, không tình nguyện cho đan dược vào bình, đẩy nắp.

Đan dược mê người biến mất, trong mắt mọi người không giấu được thất vọng.

Phảng phất như hít thêm khí đan, là có thể trường sinh bất lão.

“Là đan tốt. Nhưng Cửu Mệnh Hồi đan, lão phu chưa bao giờ nghe qua. Không thể phán đoán nó có thần kỳ như lời tiểu hữu nói hay không.” Ánh mắt Đan trưởng lão khôn khéo, dừng trên người Mộ Khinh Ca. Xung hô đối với nàng đã từ tiểu gia hoả thành tiểu hữu. Có thể thấy đan dược làm hắn chấn

động.

Đúng vậy! Hiệu quả đan dược này phán đoán thế nào?

Nếu chỉ là đan dược bình thường, Đan trưởng lão tất nhiên có thể thông qua phẩm chất để phán đoán tác dụng đan dược. Nhưng đan dược cao cấp vốn hiếm thấy, Cửu Mệnh Hồi đan càng chưa bao giờ nghe qua. Như thế nào mới có thể kết luận ra giá trị chân chính? Không thể chỉ dựa vào lời nói một phía như vậy.

Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân đồng loạt nhú mày, bọn họ tự nhiên là đứng về phía Mộ Khinh Ca.

Cũng nhìn ra Đan trưởng lão cố ý gây khó dễ.

Tin tức dị hoá tuy khó tìm, nhưng không phải bí mật gì. Dùng một viên đan dược cao cấp đi đổi, đã rất dư dả. Vạn Tượng lâu có tiếng từ trước tới nay, hẳn không đến mức ra về. Lão nhân này rõ ràng là vì chuyện dò không ra kết quả mà trả thù.

Nghĩ nghĩ, Vệ Kỳ đứng ra nói: “Nếu ngươi không thể kết luận ra giá trị đan dược, vậy đổi vật khác. Ngươi nói xem ngươi muốn cái gì, ta không tin thứ ngươi muốn mà Đà thành ta không đưa ra được.”

“Đi! Lão nhân, ngươi nói ngoài đan dược ngươi còn muốn cái gì? Viên đan dược cao cấp này của Mộ Ca vẫn là nên cất đi.” Vệ Quân Quân hiếm khi đứng cùng trận doanh với ca ca, bước tới.

Biểu hiện của huynh muội hai người, làm ánh mắt Mộ Khinh Ca khẽ loé. Đan trưởng lão gây khó dễ, sao nàng nghe không ra chứ? Chẳng qua, nàng không nghĩ tới mình còn chưa mở miệng, hai huynh muội có chút ‘ngã cây’ này lại bảo hộ mình.

Bọn họ chỉ quen biết nhau có mấy ngày thôi.

“Thì ra là công tử tiểu thư Đà thành, lão phu có mắt như tròng.” Đan trưởng lão kéo khoé môi, trên mặt có lễ. Không bởi vì thân phận hai người mà kinh ngạc hay khiếp đảm.

Huynh muội hai người cũng không phải dạng ý thế hiệp yếu. Nhắc tới Đà thành, chẳng qua là tăng thêm phân lượng cho Mộ Khinh Ca, không để nàng bị khi dễ.

Cho nên phản ứng của Đan trưởng lão không làm hai người tức giận.

“Ngươi nói xem. Về tin tức dị hoá khác, có thể đổi bằng gì?” Vệ Kỳ nâng cằm nói.

Hắn tuổi trẻ khí thịnh, chọc Đan trưởng lão cười. Hàm ý trong nụ cười kia, chỉ có bản thân tự biết.

Còn chưa chờ Đan trưởng lão mở miệng, Mộ Khinh Ca lại đột nhiên giơ tay ngăn lại hai huynh muội. Nàng ngồi trên ghế, biểu tình nhẹ nhàng. Đan trưởng lão vẫn chưa tạo thành ảnh hưởng gì với nàng.

“Muốn kiểm nghiệm tác dụng đan dược, phương pháp trực tiếp hữu hiệu nhất chính là bắt người thử đan. Nếu quý lâu lo lắng đan dược có trá, có thể tìm người hấp hối thử một lần. Nếu đan dược không có tác dụng, ta lập tức chạy lấy người, không hề để trình việc này. Nếu đan dược hữu hiệu, quý lâu đưa tình báo ta yêu cầu cho ta.” Mộ Khinh Ca nói.

“Đan dược tốt như vậy sao có thể lãng phí cho bọn họ?” Vệ Quân Quân không cam nguyện nói.

Vệ Kỳ nhìn ra dụng ý của Mộ Khinh Ca, đuổi tay lui kéo ống tay áo muội muội, ngăn nàng tiếp tục nói chuyện.

Cái đề nghị này, làm con người Đan trưởng lão co rụt lại, tinh quang hiện lên. Hắn mở miệng cười nói: “Phương pháp không tệ. Nhưng không biết tiểu hữu còn có đan dược phẩm chất ngang nhau không?”

Mộ Khinh Ca mặt không đổi sắc nói dối: “Quý lâu thật là coi trọng ta. Đan dược trân quý như vậy, có một viên đã là cơ duyên.”

Đan trưởng lão nhú mày, trong lòng suy tư. Đan dược chỉ có một viên, nếu thử dược không có tác dụng thì không sao. Nếu có tác dụng, chẳng phải thiệt lớn? Còn nữa, đan dược cao cấp sẽ chỉ là viên đại bổ sao?

Hắn mở miệng khó dễ trước, không nghĩ tới mình lại tự mình nhảy hố.

Đan trưởng lão nhú chặt mày, làm khoé miệng Mộ Khinh Ca nâng lên độ cong. Muốn chơi với nàng, lão gia hoá còn non lắm.

Vệ Quân Quân chớp chớp mắt, hiểu mấu chốt trong đó, lập tức dương mi thỏ khí (*) nói: “Đúng vậy! Đan dược chúng ta mang ra. Các ngươi không tin thì đi thử đi. Chỉ có một viên này, sợ ngươi thử xong phát hiện Cửu Mệnh Hồi đan danh xứng với thực, cũng là tay không. Nếu Vạn Tượng lâu vì thế mà từ chối cửa sinh ý này, chẳng phải là đi ngược với chiêu bài của mình? Một viên đan dược cao cấp còn không kết luận được, vậy mà dám xưng là ‘không gì không biết’?”

(*) Dương mi thỏ khí: mặt mũi nở nang, sáng sủa.

Lời nói này làm độ cong khoẻ miệng Mộ Khinh Ca càng sâu, trong lòng cộng thêm điểm cho Vệ Quân Quân cơ trí.

Nha đầu nói xem như là rõ ràng đem lão nhân này vào ngõ cụt.

Ánh mắt thanh lãnh quét một vòng Sơ Thăng và Liên Nhi, nhìn bộ dáng hai người trán đỏ mồ hôi.

Lão nhân này hiển nhiên không dự đoán được mình đào hố sâu như thế, đan dược phút chốc biến thành khoai lang phỏng tay. Nhất thời giăng co, trầm mặc không nói.

Cảm giác không sai biệt lắm, Mộ Khinh Ca mới sâu kín mở miệng: “Thật ra, dùng một viên đan dược cao cấp để đổi lấy tình báo không phải độc nhất, đã rất hời. Quý lâu cần gì phải rối rắm tác dụng của nó?”

Tin tức dị hoá không phải sau khi bán cho nàng xong thì không có nữa. Những người khác nếu muốn, chỉ cần ra giá tương đương là có thể mua. Lão nhân này đơn giản chỉ đang tức mình không nói ra nguồn gốc đan dược mà thôi.

Mộ Khinh Ca tâm như gương sáng, thấy rõ ràng tất cả. Bây giờ nàng cho lão nhân bậc thang, xem hắn có biết quý trọng hay không.

Khoẻ mắt Đan trưởng lão giựt giựt. Trong lòng gầy gù một lúc, rốt cuộc cắn răng nói: “Cũng được! Hôm nay lão phu tin người. Khoản mua bán này, Vạn Tượng lâu ta làm.”

Dứt lời, hắn nhét bình sứ đan dược vào tay áo, quay người phân phó Sơ Thăng: “Sơ Thăng, chuẩn bị đồ vật cho khách nhân.”

Sơ Thăng vâng tiếng rồi đi.

Đám người Mộ Khinh Ca lưu lại tại chỗ chờ.

Mua bán đã xong, ánh mắt Đan trưởng lão nhìn Mộ Khinh Ca đã khác. Hắn khó hiểu nói: “Tiểu hữu, lão phu Đan Thần Tử. Còn chưa biết danh hào tiểu hữu.”

“Mộ Ca.” Mộ Khinh Ca mỉm cười.

“Thì ra là Mộ tiểu hữu.” Đan Thần Tử gật đầu. Nghĩ lại, lấy ra một bức thư mời đưa qua Mộ Khinh Ca.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Vạn Tượng Lâu xảo trá (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Mộ Khinh Ca vươn tay tiếp lấy. Vệ Quân Quân trước một bước hô ra: “Thư mời đấu giá hội Vạn Tượng lâu!” Thanh âm kinh ngạc, làm Mộ Khinh Ca trong nháy mắt hiểu. Thư mời trong tay nàng chỉ sợ không phải ai cũng lấy được.

“Tiểu nha đầu Vệ gia có vài phần kiến thức đấy.” Đan Thần Tử đắc ý nắn vuốt chòm râu.

Vệ Quân Quân trừng hắn một cái, tới bên người Mộ Khinh Ca nhẹ giọng nói: “Đấu giá hội Vạn Tượng lâu tổ chức không định kỳ. Nghe nói mỗi lần tổ chức, người được mời đều rất có thân phận địa vị. Cha ta cũng chỉ nhận được qua hai lần.” Giọng nói mang theo đồ kị hăm mộ.

Mộ Khinh Ca hiểu ra. Cảm thư mời trong tay, cảm tạ Đan Thần Tử.

Đan Thần Tử cũng cười nói: “Mộ tiểu hữu, đấu giá hội ngay ngày mai. Đấu giá hội lần này không ít thứ tốt, người ngàn vạn lần đừng bỏ qua.”

“Đan tiên bối có lời mời, Mộ Ca nhất định đến đúng giờ.” Mộ Khinh Ca đem thư mời đưa cho Mặc Dương, để hắn cất kỹ.

Động tác Sơ Thăng rất nhanh, chỉ chốc lát đã bung ra quyển trục được bao bọc bởi vải cảm, đưa cho Mộ Khinh Ca.

Mặc Dương lập tức tiến lên, tiếp nhận quyển trục.

Sau đó, đoàn người rời khỏi Vạn Tượng lâu.

Trong lòng Mộ Khinh Ca sốt ruột tìm hiểu tin tức dị hoá, cũng không còn tâm tư tiếp tục đi dạo đường cái Trĩ thành. Thế nên đề nghị trở về.

Khách nhân đã muốn về, Vệ gia huynh muội thân là chủ nhân đương nhiên sẽ không miễn cưỡng.

Cho nên một đám người trùng điệp ra phủ. Một canh giờ sau lại trùng điệp trở về biệt uyển Vệ gia.

Trở về biệt uyển Vệ gia, Mộ Khinh Ca tạm biệt mọi người, trở về phòng mình. Mở quyền trục ra, đọc tin tức trên đó.

Không thể không nói, tin tức Vạn Tượng lâu vẫn là hết sức đáng giá. Trên quyền trục viết tên và lai lịch, uy lực dị hoá. Căn cứ vào những số liệu này, lập nên một bảng xếp hạng dị hoá.

Để cho Mộ Khinh Ca cảm thấy buồn cười chính là, phía dưới cùng quyền trục còn có một chữ viết cực nhỏ: ‘Giải thích trên bảng xếp hạng chỉ có ở Vạn Tượng lâu! Thái.’

Lời này làm nàng ngửi được mùi vị gian thương. Còn có chữ ‘Thái’ kia, rõ ràng là chữ ký một người. Người nào tự luyện như vậy? Trên tình báo còn muốn ký tên hủy của mình?

Trên quyền trục, tổng cộng ghi mười loại dị hoá. Mà năm loại sau lại bị đánh dấu chữ là ‘gân gà’, ‘rác rưởi’. Đối với giải thích kia, càng làm cho khoẻ miệng Mộ Khinh Ca hơi rút. Cảm thấy người viết quyền trục này, có phải quá tùy tính hay không?

Ví dụ như, dị hoá thứ sáu tên là Cực Lạc Diễm. Tác dụng chỉ có một, chính là người hoặc thú bị chiếu vào, sẽ sinh ra tâm tình sung sướng.

Đây là cái quỷ gì?! Cực Lạc Diễm người là tới pha trò sao?

Đừng hiểu lầm, câu này không phải Mộ Khinh Ca độc thoại nội tâm. Mà xác xác thực thực viết lên quyền trục.

Nghĩ đến, hẳn người viết xuống quyền trục này trong lòng đang muốn chửi thề.

Dị hoá như vậy còn được xếp ở vị trí thứ sáu, có thể thấy được bốn loại phía sau có bao nhiêu vô dụng.

Mộ Khinh Ca chỉ nhìn lướt qua, liền đem trọng điểm đặt vào năm loại đầu tiên.

Lúc trước Manh Manh nói với nàng, dị hoá là do thiên địa dựng dục mà sinh ra hoá chủng có đặc tính khác nhau. Bởi vì tính kì lạ của dị hoá, nếu có thể tìm được dị hoá có thuộc tính tương xứng với bản thân để tiến hành kích thích. Có lẽ có thể thức tỉnh huyết mạch bản thân. Vạn khí tốt mà nói, không chừng còn có thể rèn luyện huyết mạch hoàn mỹ.

Trên người Mộ Khinh Ca chảy huyết mạch Luyện khí sư. Thuộc tính Luyện khí sư hẳn là hai loại kim, hoá.

Bỏ qua năm loại dị hoá không đẳng hoàng đẳng sau, năm loại trước phân biệt là: Hỗn Nguyên Thiên Cực Diễm, Bát Hoang Hư Không Viêm, Bạch Cốt Yêu Diễm, U Minh Quý Hoả, Hoả Vân Dương Viêm.

Trong đó Bạch Cốt Yêu Diễm và U Minh Quý Hoả đều thuộc về lửa lạnh, không hợp với thuộc tính của Mộ Khinh Ca.

Như vậy, cũng chỉ còn lại ba loại.

Xem hết tư liệu trên quyền trục, Mộ Khinh Ca ném nó vào trong không gian.

Manh Manh đang ở không gian tiêu dao khoái hoạt ăn kẹo đường... À không, đan dược. Bất hạnh bị quyền trục đập trúng. Kêu lên ‘Ôi!’ một tiếng.

Nàng nắm lấy ‘quyền trục đầu sỏ’, gân cổ hô: “Bảo bảo bị thương! Chủ nhân phải phụ trách! Đan dược! Đan dược! Bảo bảo muốn đan dược!”

“Câm miệng.” Thân thể Mộ Khinh Ca không tiến vào, thanh âm lại hạ xuống. Tựa như thần minh.

Thanh âm Manh Manh khựng lại, rụt cổ không lên tiếng nữa. Trong lòng mặc niệm: “Bảo bảo tốt không đấu với chủ nhân! Bảo bảo tốt không đấu với chủ nhân!”

“Nhìn nội dung trong đây.” Mộ Khinh Ca lần nữa mở miệng.

Manh Manh vội vàng mở quyền trục ra, nhìn nội dung bên trong một lần. Xem xong, nàng ngẩng đầu nói: “Báo cáo chủ nhân, Manh bảo bảo xem xong rồi.”

“Thế nào?” Mộ Khinh Ca hỏi.

Manh Manh nhủ nhủ mảy, nói chuyện lạ: “À, Manh bảo bảo cho rằng người viết thứ này nhất định là kẻ biến thái tự luyện! Hơn nữa người này khẳng định rất độc miệng, ngay cả dị hoá cũng không buông tha.”

Sắc mặt Mộ Khinh Ca tối sầm, nghiêng răng nói: “Ai bảo người nói cái này?”

“Vậy chủ nhân muốn hỏi cái gì?” Manh Manh chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt đơn thuần vô tội.

“Dị hoá.” Mộ Khinh Ca cơ hồ là rút ra hai chữ từ kẽ răng.

“A! Dị hoá.” Mạnh Mạnh phảng phất bây giờ mới hiểu. Cảm nhận được áp lực từ Mộ Khinh Ca tức giận, nàng vội nói: “Ấy, tuy mấy dị hoá này không tính là cao cấp, nhưng cũng đủ cho chủ nhân dùng.”

“Có ý gì?” Trong lòng Mộ Khinh Ca ngẩn ra, cảm thấy Mạnh Mạnh nói còn có một tầng ý tứ khác.

Mạnh Mạnh bỏ một viên đan dược vào miệng, cắn rôm rốp, mồm miệng không rõ nói: “Bảo bảo không nhớ rõ lắm. Nhưng trong ấn tượng dị hoá không phải chỉ có chút ít này. Nhưng mà để kích hoạt hoá huyết mạch chủ nhân thì những thứ này là đủ rồi.”

Mộ Khinh Ca nhú mày mím môi.

Lão yêu quái đã từng nói, phía trên đại lục này còn có thiên địa rộng lớn hơn. Thậm chí từ cảnh ở Lâm Xuyên đã là đỉnh phong, nhưng ở đại lục kia thì không coi vào đâu.

Còn có những cường giả đến từ bên ngoài Lâm Xuyên.

Vậy có phải là, ghi chép về dị hoá trên quyền trục này chỉ thuộc trong phạm vi Lâm Xuyên? Ở thiên địa rộng lớn hơn, sẽ có dị hoá càng lợi hại hơn?

Nhưng mà chính theo như Mạnh Mạnh nói, mục đích chủ yếu nàng tìm dị hoá là kích hoạt huyết mạch. Chỉ cần mục đích đạt tới, cần gì phải tìm kiếm những thứ dị hoá xa xôi?

Vô luận thế nào, bây giờ việc tìm kiếm dị hoá, ít nhất đã xác định được mục tiêu.

Ánh mắt chớp động hai cái, Mộ Khinh Ca hỏi: “Năm vị trí đầu trên bảng xếp hạng này, trong đó có hai loại là lửa lạnh. Có lẽ không thể kích hoạt lực lượng huyết mạch trong cơ thể ta. Còn lại ba loại...”

“Hỗn Nguyên Thiên Cực Diễm là Vô thuộc tính, hiện tại chủ nhân không dùng được. Còn lại Bát Hoang Hư Không Viêm là Kim thuộc tính, Hoả Vân Dương Viêm là Hoả thuộc tính. Chủ nhân tùy tiện tìm cái nào cũng được.” Mạnh Mạnh nói thẳng.

Bát Hoang Hư Không Viêm, Hoả Vân Dương Viêm. Một cái xếp thứ hai, một cái xếp thứ năm.

Trong lòng Mộ Khinh Ca có chút trầm.

Trên quyền trục nói, dị hoá đều có linh tính, chuyên trốn tránh hành tung và nguy trạng. Cho dù xác định được địa điểm, nhưng có thể tìm được hay không lại rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Vạn Tượng Lâu xảo trá (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Giờ đành hy vọng, hoàn thành nhiệm vụ hộ tống xong, có thể nhận được tình báo chính xác về một trong hai dị hoá này.” Mộ Khinh Ca trầm nghĩ.

“Chủ nhân, lúc dẫn dị hoá nhập thể, đan dược cần yêu cầu ngài chuẩn bị thế nào rồi? Có cần Mạnh Mạnh giúp ngài chuẩn bị dược liệu, tiến hành luyện chế?”

Nửa câu đầu của Mạnh Mạnh còn làm cho lòng Mộ Khinh Ca có chút thoải mái. Rốt cuộc tiểu gia hoá cũng biết lo lắng cho nàng? Nhưng nửa câu sau vừa ra, nàng liền cảm thấy không đúng.

Quan tâm nàng chỗ nào? Rõ ràng là thêm ăn, tìm cái lý do hợp lý để nàng luyện đan thôi.

Nội tâm Mộ Khinh Ca cự tuyệt, nhưng đối mặt Mạnh Mạnh chớp chớp mắt to, vẫn là khuất phục.

Luyện đan thì luyện đan, dù sao luyện nhiều đối với thuật luyện đan cũng có trợ giúp không phải sao?

Nhưng nói lại, hôm nay ở Vạn Tượng lâu làm cho nàng biết mình được truyền thừa Đan thần, cư nhiên có rất nhiều đan phương mà người ngoài không biết.

Cái này làm nàng như thấy được con đường phát tài tươi sáng!

...

Mộ Khinh Ca kết thúc luyện đan. Lúc ra khỏi không gian, trời đã hơi tối.

Luyện đan, cứ nhiên đã qua một ngày một đêm!

Nghĩ đến tối nay còn có buổi đấu giá hội Vạn Tượng lâu, Mộ Khinh Ca gọi Ấu Hà và Hoa Nguyệt giúp mình rửa mặt. Nàng muốn tranh thủ ngủ.

Dẫn dị hoá nhập thể, kích thích thức tỉnh huyết mạch. Quá trình cực kỳ nguy hiểm, cần chuẩn bị một ít đan dược cứu mạng. Đối với cái này, Mộ Khinh Ca không quá lo lắng. Bởi vì nàng đã trải qua quá nhiều thí nghiệm, biết được cái tạo gien đã cải tạo thân thể có bao nhiêu khủng bố. Lực khôi phục, quả thật kinh người.

Nhưng còn có một bảo bối, mà nàng nhất định phải chuẩn bị trước khi tìm dị hoá.

Chính là dịch đông lạnh có thể bảo hộ linh hồn không bị dị hoá thương tổn. Nghe nói loại dịch đông lạnh này rất khó kiếm, lấy từ núi tuyết động băng, tinh phách trong vạn năm thạch nhũ tinh hoa. Chỉ cần một giọt, có thể củng cố cường độ linh hồn.

Bảo bối chỉ có thể ngộ không thể cầu, đi đâu tìm?

Tìm kiếm dịch đông lạnh, cũng là nguyên nhân thứ nhất Mộ Khinh Ca đáp ứng đi hội đấu giá Vạn Tượng lâu.

Hôm qua ở Vạn Tượng lâu, nàng vốn định mua tin tức dị hoá xong sẽ hỏi thăm tin tức dịch đông lạnh. Không nghĩ Đan Thần Tử lại ném cho một thư mời đấu giá hội.

Cho nên nàng không lập tức nói ra chuyện dịch đông lạnh, mà sẽ thử thời vận ở hội đấu giá. Nhìn xem có manh mối dịch đông lạnh hay không. Nếu không có, thì lại đi hỏi Vạn Tượng lâu.

Mộ Khinh Ca đánh một giấc, trực tiếp ngủ thẳng tới hoàng hôn.

Huynh muội Vệ gia tới tìm nàng ăn cơm chiều, mới chậm rì rì đứng dậy khỏi giường.

...

Sau khi ăn xong, tinh thần Mộ Khinh Ca vô cùng phấn chấn mang theo hai người huynh muội Vệ gia, hướng tới Vạn Tượng lâu.

Một thư mời có thể mang ba người. Nhìn bộ dáng tội nghiệp đáng thương của huynh muội Vệ gia làm Mộ Khinh Ca không đành lòng từ chối. Một hàng ba người không mang theo thị vệ, ra khỏi biệt uyển Vệ phủ.

Lần nữa đi vào Vạn Tượng lâu, tiếp đãi ba người vẫn là Liên Nhi.

Mới vừa nhìn thấy ba người, Liên Nhi cười dịu dàng ra đón. Trên khoé miệng còn treo cái má lúm đồng tiền ngọt ngào.

“Mộ công tử, Vệ công tử, Vệ tiểu thư. Các ngài tới rồi!” Liên Nhi nhu nhu cúi người, giọng nói thân thiết.

Mộ Khinh Ca gật gật đầu, đưa thư mời trong tay ra.

Lúc Đan Thần Tử giao thư mời cho Mộ Khinh Ca, Liên Nhi đang ở bên cạnh. Nên giờ phút này tiếp nhận thư mời, nàng không mở ra kiểm tra.

Lại không nghĩ, hành động này của nàng rước lấy một tiếng quái gở sau lưng.

“Sao Vạn Tượng lâu cái dạng người nào cũng mời vậy? Mấy tên nghèo kiết hủ lậu này, có tiền mua đồ sao?”

Mấy người Mộ Khinh Ca nghe tiếng từ phía sau, ánh vào mắt là một đồng châu quang lấp lánh. Chờ ánh sáng chói mắt đi qua, mới thấy rõ ràng người nói chuyện là một nam tử trẻ cả người đều màu vàng, cổ, tay đeo đầy vàng bạc ngọc khí.

Diện mạo người này thanh tú, nhưng ánh mắt âm trầm, tùy tiện ngạo mạn. Bộ dạng lỗ mũi hướng lên trời làm người xem rất không thoải mái.

Bên người hắn, nữ tử vũ mị ăn mặc mát mẻ, mềm mại không xương quăn lầy. Tư thái thân mật, hận không thể treo cả người lên nam tử trẻ tuổi, liễu chết triền miên.

Đương nhiên, nam tử cũng không phải hàng tốt gì. Ngoại trừ ra vẻ tiêu sái cầm quạt xếp, tay kia cũng không nhàn rỗi, ôm bên hông nữ tử dùng sức vuốt ve.

Lúc hắn thấy ba kẻ nghèo kiết hủ lậu quay người, đáy mắt hiện lên một tia kinh diễm. Tay nắm bên hông nữ tử nhịn không được tàn nhẫn nhéo một cái, khiến nữ tử duyên dáng hô to một tiếng.

“Thật là quá đẹp! Đáng tiếc lại là nam!” Trong lòng nam tử tiếc hận, ánh mắt lưu luyến dò từ Mộ Khinh Ca nhìn sang. Bộ dáng tiểu mỹ nữ thanh tú Vệ Quân Quân, xâm nhập vào mắt hắn.

Lập tức hai mắt nam tử trở nên nóng bỏng.

Bữa tiệc tình mỹ không ăn được, món điểm tâm thanh tú ngon miệng cũng có thể làm người ta dư vị vô cùng!

Ánh mắt nam tử vô cùng càn rỡ, làm cho Vệ Kỳ hừ lạnh một tiếng đứng trước hai người, chặn ánh mắt nam tử.

Nam tử đang thưởng thức mỹ nhân trước mắt, đột nhiên xuất hiện một thiếu niên thanh thủy như trúc. Ánh mắt lập tức âm trầm, đáy mắt xuất hiện sát ý.

“Tên chó chết ở đâu ra, cút ngay!” Nam tử kiêu ngạo nói.

Vệ Kỳ đầu chịu nổi vũ nhục như vậy? Trong lòng tức khắc bốc lửa, muốn tiến lên giáo huấn người này.

Liên Nhi đứng lúc này chen lấn qua, cười nịnh nọt nói: “Chư vị đều là khách nhân Vạn Tượng lâu ta. Hội đấu giá sẽ rất nhanh bắt đầu, kính xin chư vị mau chóng vào bàn. Không nên bởi vì hiểu lầm mà chậm trễ chính sự.”

Người nọ hiển nhiên cũng biết Liên Nhi, thấy nàng ra hoà giải. Mặt âm trầm hoà hoãn vài phần, sát ý trong mắt lại không giảm. Hắn nói: “Liên Nhi, đám người kia từ đâu xuất hiện? Ta thấy người ngay cả thư mời cũng không mở ra kiểm tra. Chẳng lẽ người trộm làm việc riêng, dùng thư mời giả để vài người tiến vào đấu giá hội?”

Liên Nhi biến sắc, vội nói: “Chu công tử nói đùa. Liên Nhi nào có lá gan lớn như vậy? Đơn giản là mấy vị khách quý này là Đan trưởng lão tự mình mời. Liên Nhi cũng vừa lúc ở đây, cho nên nhất thời sơ sẩy bỏ qua quá trình kiểm tra thư mời.”

Ba thiếu niên này là Đan trưởng lão tự mình mời?!

Người vậy xem lúc nghe đến Liên Nhi giải thích, trong lòng đều cả kinh.

Đan trưởng lão chính là luyện đan sư lợi hại nhất Tri thành. Đi đến đâu, ai nấy đều phải cấp cho vài phần mặt mũi. Càng là thượng khách của tất cả thế lực, gia tộc Tri thành.

Có thể khiến hắn tự mình mời người... Ba thiếu niên này có lai lịch gì?

Người vậy xem, đều suy tư.

Mà vị Chu công tử bởi móc kia, nghe đến danh hào Đan trưởng lão xong, sắc mặt cũng biến đổi. Lần nữa liếc nhìn ba người, cuối cùng nhìn về phía Liên Nhi uy hiếp nói: “Liên Nhi, người đừng mạo danh Đan trưởng lão. Hậu quả người rõ ràng.”

Liên Nhi rũ mắt nói: “Liên Nhi tự nhiên biết, cũng không dám.”

“Hừ!” Chu công tử hừ lạnh một tiếng. Mang theo nữ tử quyền rũ bước nhanh vào Vạn Tượng lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Vạn Tượng Lâu xảo trá (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Lúc đi qua ba người Mộ Khinh Ca, cái ánh nhìn lạnh lùng cảnh cáo kia làm cho hai con người Mộ Khinh Ca hơi híp.

Sau khi Chu công tử rời đi, Liên Nhi cũng vụng trộm thở phào. Lần nữa trưng lên nét mặt tươi cười, đối với ba người Mộ Khinh Ca nói: “Ba vị, mời vào bên trong.”

Mộ Khinh Ca khẽ nâng mắt, như cười mà không cười nhìn về phía nàng: “Quý lâu chọn lựa khách quý, thật đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt.”

Trên mặt Liên Nhi hiện lên vẻ lúng túng, cúi đầu dẫn ba người tiến vào ghế lô đã chuẩn bị trước.

Ba người cũng không có ý gây chuyện, đi theo Liên Nhi tiến vào ghế lô lầu hai. Lại không nghĩ, thời khắc tiến vào cửa, phát hiện người đối diện ghế lô chính là vị Chu công tử kim quang sáng loá.

Đối phương âm u nhìn. Ánh mắt Mộ Khinh Ca chớp lên, không để ý đảo qua.

“Ba vị, trong lâu có trà hoa thượng hạng. Đề Liên Nhi pha cho chư vị một bình.” Đóng cửa lại, Liên Nhi nói với ba người.

Vệ Quân Quân nổi giận đùng đùng ngồi xuống, bất mãn nói: “Cũng tốt, uống chút trà hạ hỏa!” Vừa rồi nếu không phải lo lắng gây chuyện sẽ làm ảnh hưởng Mộ Khinh Ca tham gia đấu giá hội, nàng đã sớm tấn vị Chu công tử kia một bữa.

Vệ Kỳ cũng đi theo ngồi xuống, lạnh mặt hỏi: “Chu công tử kia rốt cuộc là người nào? Liên Nhi cô nương vì sao phải kiêng kị hắn?”

Huỳnh muội Vệ gia mỗi người một câu, đều muốn hỏi cho rõ.

Mà Mộ Khinh Ca lại như không có việc gì, rất hứng thú xem Liên Nhi pha trà.

Động tác pha trà của Liên Nhi như nước chảy mây trôi, trông rất đẹp mắt. Nghe Vệ Kỳ hỏi, nàng mím môi cười yếu ớt. Má lúm đồng tiền hơi hiện, rất khiêu nhân. “Cũng không thể gọi là kiêng kị. Chỉ là Vạn Tượng lâu từ trước đến nay theo châm ngôn không chọc phiền toái, không sợ phiền toái. Chu công tử kia có kết giao chặt chẽ với hoàng thất Ly quốc, được coi là tiểu nhân đắc chí. Tính tình hắn xưa nay đã như vậy, chúng ta cũng lười so đo với hắn. Chuyện vừa rồi, mong ba vị thông cảm. Các người yên tâm, ở Vạn Tượng lâu hắn cũng chỉ dám kiêu ngạo ngoài miệng thôi.”

“Thì ra là có hoàng thất làm chỗ dựa.” Vệ Kỳ khinh thường nói.

Ở trong lòng hắn, có quan hệ mật thiết với hoàng thất không tính là gì. Lão cha hắn chính là thành chủ Đà thành, cao thủ nổi danh Ly quốc. Hoàng đế Ly quốc nhìn thấy đều phải ra và mặt ôn hòa.

Vệ Quân Quân càng trực tiếp, chán ghét nói: “Hừ, chỉ là một tên chó nịnh hót. Có gì đặc biệt hơn người.”

“Ta thật ra quên mất thân phận hai vị. Hắn tự nhiên so ra kém hai người, nhưng tục ngữ có câu cường long không áp địa đầu xà (*). Thân phận hai vị, cần gì phải so đo với hắn.” Liên Nhi mím môi cười nói.

(*) Cường long bất áp địa đầu xà – 强龙不压地头蛇 – qiang long bù yā dì tóu shé (rồng cũng khó thắng được rắn địa phương).

“Liên Nhi nói gần nói xa, thật ra là thay vị Chu công tử kia nói chuyện. Xem ra, Chu công tử tính cách ương ngạnh, không thể bỏ qua công lao của Vạn Tượng lâu.” Mộ Khinh Ca ở bên nghe một hồi, đột nhiên nghiêng ngẫm nói.

Liên Nhi cả kinh, miệng nhỏ khê mở nhìn về phía Mộ Khinh Ca. Đáy mắt hiện lên một tia kinh sắc: “Công tử nói đùa.”

“Ồ? Ta cũng không nói giỡn.” Khoé miệng Mộ Khinh Ca nhẹ giương. Bụng lên một ly trà đặt bên môi, thổi tan nhiệt khí, nhẹ nhấp ngụm.

Vệ Quân Quân không rõ nguyên do nói: “Có ý gì?”

Nàng không rõ, Vệ Kỳ nghe là hiểu. Châm chọc hừ lạnh một tiếng, thay muội muội giải thích: “Ý tứ Mộ Ca rất rõ ràng. Vị Chu công tử kia kiêu ngạo như thế, Vạn Tượng lâu lại còn muốn một điều nhịn chín điều lành (*). Dần dà, chẳng phải là khiến cho hắn càng cảm thấy mình khó lường, không ai dám chọc sao? Hay cho một chiêu phùng sát!”

(*) Một điều nhịn chín điều lành: nhường nhịn chịu thiệt về mình để nhận lại những điều tốt lành cho bản thân.

Giải thích như vậy, Vệ Quân Quân đã hiểu.

Sau lưng nhìn như nhường nhịn, lại dưỡng tính cách Chu công tử càng ngày càng quái, càng ngày càng kiêu ngạo. Một khi có một ngày, hắn đuôi mù chọc phải người không nên chọc, chờ đợi hắn chính là đã kích hủy thiên diệt địa. Mà Vạn Tượng lâu tạo thành tất cả, lại có thể an ổn ngồi một bên xem diễn.

“Các người thật gian trá!” Vệ Quân Quân kinh ngạc nhìn Liên Nhi.

Liên Nhi xấu hổ kéo khoé miệng, ánh mắt có chút e ngại tránh né Mộ Khinh Ca.

Vị Mộ công tử này thật sự quá lợi hại, dăm ba câu đã nhìn thấu kế hoạch thiếu chủ.

Liên Nhi lúng túng và tránh né, Mộ Khinh Ca nhìn ở trong mắt. Nàng cười môi nói: “Xem ra vị Chu công tử này đã từng đắc tội đại nhân vật trong Vạn Tượng lâu. Đối phương thì khinh thường ra tay đối phó, mới muốn mượn tay người khác trừng trị. Việc làm này ngược lại sạch sẽ, ai cũng không nghĩ đến Vạn Tượng lâu. Thật là một chiêu diệu kế. Người nghĩ ra kế này không chỉ có tâm tư nhanh nhạy, còn có kiên nhẫn với con mồi. Tính cách có thù tất báo.” Nói đến câu sau, sâu trong mắt Mộ Khinh Ca chớp động ánh sáng. Bởi vì nàng phát hiện, chiêu cờ của người này, tính cách có thể nói là cùng nàng có rất nhiều điểm giống nhau.

Người chưa từng gặp mặt, chỉ bởi một cái kế sách đã khiến nàng rất có hứng thú.

Liên Nhi khiếp sợ nhìn Mộ Khinh Ca, bị lời nói của nàng nghe như sét đánh vào tai.

Trật tự rõ ràng, phân tích không chút nào sai. Thậm chí tươi cười tự tin, quả thực giống y như đúc với thiếu chủ bọn họ. Trên đời này, cư nhiên còn có người có thể dễ dàng nhìn thấu thiếu chủ tâm tư thông thấu, trí gần như yêu nghiệt, tính toán không bỏ sót, thiên tư tung hoành của bọn họ?!

Nhìn biểu tình Liên Nhi, Mộ Khinh Ca tươi cười càng sâu: “Xem ra ta nói đúng.”

Liên Nhi đã khiếp sợ đến không biết nói gì.

Mà huynh muội Vệ gia càng là hai mắt như sao nhỏ. Về mặt sùng bái nhìn Mộ Khinh Ca.

“Mộ Ca huynh thật là lợi hại!” Đấy mắt Vệ Quân Quân cuồng nhiệt nói.

Vệ Kỳ càng tràn ngập hâm mộ nhìn nàng: “Mộ Ca thật thông minh. Người mà là nữ tử thì thật tốt!”

“Vệ Kỳ thôi!”

Bang!!!

Mặt Mộ Khinh Ca vừa mới đen, bàn tay Vệ Quân Quân đã hung hăng đập vào cái ót Vệ Kỳ.

“Xem bán đấu giá đi.” Mộ Khinh Ca đen mặt nói.

Mấy người nói chuyện phiếm, dưới lầu đấu giá đã bắt đầu.

Thấy Mộ Khinh Ca không có ý định tiếp tục đề tài vừa rồi, trong lòng Liên Nhi vụng trộm buồn lòng. Ở cùng một chỗ với trí tuệ yêu nghiệt, áp lực quá lớn. Thật là đáng sợ!

Hội đấu giá Vạn Tượng lâu không có quyền sách nhỏ giới thiệu mặt hàng đấu giá. Muốn chính là loại cảm giác thần bí này.

Lúc này, dưới lầu đang bán đấu giá một viên thú hạch linh thú lam cảnh. Thú hạch như vậy ở tam đẳng quốc là cực kỳ hiếm thấy. Dùng nó để mở màn, càng thuyết minh giá trị các mặt hàng đấu giá về sau không tầm thường.

Ánh mắt nhìn thú hạch lam cảnh xuất hiện, trong lòng Mộ Khinh Ca mơ hồ có chút chờ mong.

Dịch đông lạnh, cũng không biết có thể lấy được manh mối từ chỗ này không.

Mộ Khinh Ca lấy tay chống đầu. Mím môi nhìn hội đấu giá dưới lầu, chỉ là quan sát, không định tham dự.

Cuối cùng, thú hạch lam cảnh bị người dùng trăm vạn hoàng kim đấu giá về.

Thú hạch đến cùng có tác dụng gì?

Theo Mộ Khinh Ca biết, có thể dùng luyện đan, cũng có thể dùng luyện khí. Còn có thể hấp thu năng lượng bên trong thú hạch, dùng cho khôi phục.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Vạn Tượng Lâu xảo trá (5)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Vài món hàng đấu giá kế tiếp, đều được xưng tụng trân quý. Nhưng không phải đồ Mộ Khinh Ca muốn, cho nên nàng vẫn không ra tay.

Vệ Quân Quân lúc ban đầu hưng phấn qua đi, đối với Mộ Khinh Ca nói: “Mộ Ca, huynh có nhìn trúng đồ vật gì không?”

Mộ Khinh Ca lắc đầu.

Thú hạch? Nếu cần, nàng sẽ tự mình đi thịt linh thú. Sẽ không tiêu tiền uống phí vào chỗ này.

Đan dược? Tự nàng có thể luyện, cần gì mua?

Võ kỹ? Ồm... Tuy nàng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ dùng. Không cần đi vung tiền như rác.

Vũ khí? Ha ha! Nàng cũng được coi là ‘nửa luyện khí sư’ đi? Huống chi, trên tay nàng chính là Thần khí nha! Trong không gian, còn có một kiện bán thần khí không rõ lai lịch.

Vì vậy, buổi đấu giá này có nhiều đồ vật khiến nhiều người động tâm. Đối với nàng thật đúng là không có nửa phần lực hấp dẫn.

“Thế nào? Các người cũng không có đồ vật nhìn trúng?” Mộ Khinh Ca nhú mày hỏi.

Vệ Quân Quân và Vệ Kỳ nhìn nhau, người sau có chút xấu hổ cúi đầu. Vệ Quân Quân thì không có gì cảm kích, nói với Mộ Khinh Ca: “Cha quân chúng ta rất nghiêm, sẽ không cho chúng ta nhiều tiền tiêu vặt xài ở chỗ này.”

Thì ra là thế.

Trong lòng Mộ Khinh Ca hiểu rõ, nhưng không nói cái gì. Các người thích gì cứ mở miệng, bốn tước gia không trả hộ đâu!

Chính nàng còn là người nghèo đây này!

“Phía dưới, chúng ta đấu giá chính là viên đan dược cao cấp cực phẩm. Theo như chủ nhân đan dược nói, dược này tên là ‘Cửu Mệnh Hồi đan’. Có thể vào thời điểm sắp chết, bộc phát tiềm lực lớn nhất, giúp khôi phục thương thế. Nhưng viên đan này bốn lâu cũng là lần đầu tiên thấy, đối với dược hiệu không dám xác định. Vì vậy chư vị đấu giá xin cẩn thận. Dược rồi! Viên đan bảo mệnh giá khởi điểm là một trăm vạn lượng hoàng kim.”

“Ý? Mộ Ca, kia không phải là viên đan dược của huynh sao?” Vệ Quân Quân đứng lên, duỗi cổ nhìn xuống.

Thời điểm lấy ra Cửu Mệnh Hồi đan, ánh mắt Mộ Khinh Ca chợt loé, đã hiểu dụng ý của Đan Thần Tử.

Tiểu lão đầu, thật đúng là tính tình không chịu thua.

Muốn nàng tự mình nhìn đan dược của mình rốt cuộc có đáng tiền hay không sao?

Mộ Khinh Ca trầm mặc không nói, chỉ là nhìn xem đấu giá phía dưới. Liên Nhi lúng túng đứng trong ghế lô, có chút oán trách Đan trưởng lão ra nước cờ dở.

Mộ công tử lợi hại như thế, sao có thể không nhìn ra cong cong thẳng thẳng trong đó?

Quả nhiên, giọng đấu giá sư hạ xuống xong, không có người kêu giá. Tựa hồ lo lắng Cửu Mệnh Hồi đan có thần kỳ như vậy không.

Đợi một hồi, vẫn không có người nào ra giá.

Mất thấy, viên đan dược cao cấp cực phẩm sắp bị lưu lại.

“Những người này thật không biết nhìn hàng. Bọn họ không cần thì ta cần!” Vệ Quân Quân bất bình thay Mộ Khinh Ca.

Ngay lúc Vệ Quân Quân định giơ tay ra giá, Mộ Khinh Ca mở miệng: “Dừng nóng vội.”

Nàng không tin, Đan lão đầu đưa cho nàng phong thư mời chỉ vì muốn làm nàng xấu hổ.

Lúc này, đấu giá sư ở dưới lầu lần nữa mở miệng: “Chư vị hình như có điều hoài nghi đối với hiệu quả đan dược?” Hắn tựa hồ đã sớm đoán được cục diện này, cho nên trên mặt không thấy một tia quần bách nào.

Mọi người đều nghị luận, đấu giá sư đột nhiên cười nói: “Không biết hôm nay Cát gia chủ có ở đây không?”

“Trong nhà Cát gia chủ có một con trai độc nhất. Thời gian trước liều mạng với người khác, bị thương rất nặng. Tính mạng như chỉ mảnh treo chuông.” Liên Nhi giải thích. Lời nàng nói không nhiều, nhưng đủ làm cho ba người hiểu.

Hoá ra, Đan lão đầu muốn đánh chủ ý này.

Thứ nhất có thể thử tác dụng đan dược, có thần kỳ như Mộ Khinh Ca nói không. Thứ hai, có thể thay Vạn Tượng lâu kiếm một khoản lợi nhuận.

Dưới lầu, thanh âm Cát gia chủ bị điểm tên chậm rãi truyền đến: “Thế nào? Quý lâu muốn dùng con ta thử thuốc?”

Đấu giá sư cười cười, cũng không xấu hổ, thản nhiên nói: “Bi lâu nghe nói Cát thiếu chủ bị trọng thương, hơi thở thoi thóp. Cát gia chủ đến tham gia đấu giá, mục đích không phải là vì có thể tìm được thuốc cứu mạng hay sao? Bản nhân có thể xác minh với Cát gia chủ. Đấu giá lần này đan dược có hiệu quả trị liệu cũng chỉ có viên Cửu Mệnh Hồi đan trong tay ta. Không bằng, Cát gia chủ ngựa chết chữa thành ngựa sống, thử xem? Chỉ trăm vạn lượng hoàng kim, đổi về cái mạng của Cát thiếu chủ. Mua bán thấy thế nào đều có lời!”

Cát gia chủ bị đấu giá sư nói, giữa mày nhảy lên, trầm mặc xuống.

Dường như đang tự hỏi lựa chọn.

Giây lát, hắn mới lại mở miệng nói: “Nếu không có tác dụng, quý lâu nên thế nào? Tính mạng con ta thì thế nào?”

Đáp án này, Mộ Khinh Ca cũng rất tò mò Vạn Tượng lâu sẽ trả lời ra sao.

Đấu giá sư giống như sớm có chuẩn bị. Tiếng nói Cát gia chủ vừa dứt, liền sáng khoái nói: “Nếu không có tác dụng, lập tức hoàn trả trăm vạn hoàng kim. Hơn nữa ta nói cho Cát gia chủ, chủ nhân đan dược này đang ở ngay trong hội đấu giá. Nếu đan dược không có tác dụng, ngược lại tăng thêm bệnh tình cho Cát thiếu chủ. Ta nghĩ chủ nhân đan dược cũng nên ra cho cái công đạo.” Nói xong, hắn không dấu vết quét về chỗ căn phòng Mộ Khinh Ca

ngồi.

“Buồn cười! Hẳn đây là muốn kéo Mộ Ca xuống nước!” Vệ Kỳ tàn nhẫn đập phá lan can ghế, ánh mắt bất thiện nhìn Liên Nhi vô tội.

“Vạn Tượng lâu các người quá không biết xấu hổ!” Vệ Quân Quân trừng mắt nhìn Liên Nhi, cơ hồ tùy thời có thể xuất kiếm lấy mạng nàng.

Ngược lại là Mộ Khinh Ca, đầu giá sư vừa nói xong, đáy mắt nàng chỉ loé lên tia lạnh. Khoé miệng gọi lên nụ cười nghiền ngẫm trên tức.

Nàng dám khẳng định, chiều này không phải xuất phát từ Đan Thần Tử, mà từ một người khác.

Người kia, lúc trước nàng còn vì chuyện Chu công tử mà tán thưởng chỉ số thông minh của hắn.

“Không ngại. Vàng thật không sợ lửa.” Mộ Khinh Ca không sao cả nói, tạm thời bình ổn lửa giận của huynh muội Vệ gia. Chỉ là khi nhìn Liên Nhi, đã không còn hoà nhã.

Lúc nói chuyện, Cát gia chủ dưới lầu đã ra quyết định.

Hắn phái người đem nhi tử từ từ trong phủ ra, nhìn bộ dáng là muốn trước nhiều người thử thuốc. Không biết là hắn sợ Vạn Tượng lâu quyết nợ, hay là sợ chủ nhân đan dược Mộ Khinh Ca bỏ chạy.

Mọi người ngẩng đầu chờ đợi. Gia nhân Cát gia rất nhanh dùng cang nâng một nam tử khuôn mặt tiêu tụy gầy ốm, hơi thở mong manh xuất hiện.

Người nọ xuất hiện, Cát gia chủ khản trương vọt tới. Thân phận này không cần nói cũng biết.

Cát gia chủ tiếp nhận Cửu Mệnh Hồi đan từ tay đầu giá sư, tầm mắt mọi người đều tập trung vào người hắn.

Phòng bán đầu giá Vạn Tượng lâu, vốn là từng ghế lô tạo thành, mọi người đều không thấy mặt nhau. Nhưng lúc này, hầu như tất cả mọi người đều có nhào khỏi ghế lô, nhìn chăm chăm Cát gia chủ tự tay đem đan dược cho vào miệng con mình.

Nếu đan dược không có tác dụng thì thôi. Nếu có tác dụng, chẳng phải bọn hắn đã bỏ lỡ bùa hộ mệnh?

Nhân tính, ở ngay lúc này, hiển lộ rõ ràng không bỏ sót.

Người ở chỗ này, chỉ sợ hơn nửa là chờ mong đan dược không có tác dụng. Kết quả như vậy, mới làm cho bọn chúng cảm giác không bị chiếm tiện nghi.

Lúc này ở một gian ghế lô, thân ảnh lười biếng đang âm thầm nhìn chăm chú tất cả dưới lầu. Hắn đếm biểu tình mỗi người đều xem ở trong mắt. Đôi mắt hẹp dài vũ mị mang theo mấy phần nghiền ngẫm và chăm chọc...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Không hổ chết người được (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Mộ Ca, chúng ta không làm cái gì sao?” Vệ Quân Quân rời khỏi cửa ghế lô, mặt đẹp tức giận hỏi Mộ Khinh Ca.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca hơi nâng, bụng chén trà lên nhấp nhẹ: “Không sao, Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan là thật. Ta cần gì phải từ chối?” Không cần nhìn, nàng cũng có thể mừng rỡ ra trăm sắc thái của bọn họ.

Người âm thầm bố trí muốn nhìn nàng mất mặt, chỉ sợ phải thất vọng rồi.

Nàng không chỉ có lòng tin với Đan thần truyền thừa, mà càng có lòng tin với năng lực luyện đan của mình.

Mộ Khinh Ca bình tĩnh, khiến Liên Nhi hiếu kỳ. Theo lý thuyết, người bị tính kế cho dù không tức giận, cũng không nên bình tĩnh như vậy đi.

“Quả nhiên, nhân vật yêu nghiệt giống như thiếu chủ. Không phải phạm nhân như họ có thể phỏng đoán tâm tư.”

Trong lòng Liên Nhi tự bảo mình.

“Nuốt xuống rồi!”

Bên ngoài ghế lô đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô.

Xem ra vị Cát thiếu chủ kia đã ăn vào Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan.

Vệ Quân Quân lập tức quay người chạy ra, dựa vào cửa ghế lô hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh. Thời khắc chú ý động tĩnh bên ngoài. Vệ Kỳ cũng khăn trương nắm chặt nắm tay, duỗi dài cổ.

Hắn rất muốn chạy ra xem cùng muội muội, nhưng nhìn bộ dáng Mộ Khinh Ca bình tĩnh như thế. Hắn lại cảm thấy nếu mình cũng như muội muội, thì trông mình có vẻ không thành thực, bị Mộ Khinh Ca xem nhẹ.

Cho nên hắn đành phải vất vả nhả nại ngồi tại chỗ, đôi mắt nhỏ như vô ý rơi vào chỗ cửa cạnh Vệ Quân Quân.

“Đan được vào miệng liền tan, đan hương lại nồng như thế. Không phải đan được bình thường.”

Trong lúc chờ đợi, có người nhẹ giọng nghị luận.

Lời này vừa ra, lập tức có người khinh thường nói: “Người nói nhầm hả? Đan được cực phẩm cao cấp sao có thể bình thường? Chúng ta tò mò là nó có thần kỳ như Vạn Trọng Lôu khoáng lạc không?”

Đầu giá sư nghe câu này, cười đậm nhiên: “Cũng không phải, Vạn Trọng Lôu chỉ thuật lại hiệu quả tác dụng qua lời của chủ nhân đan được mà thôi.”

“Câm miệng cho lão phu!” Cát gia chủ khăn trương quan sát động tĩnh nhi tử, nhin không được rống lên.

Con của hắn bây giờ tình huống không rõ. Những kẻ này còn có tâm tình nói mát, thật là tức chết hắn.

Cát gia chủ giận dữ, thanh âm nghị luận dần tắt.

Ai cũng không muốn thời điểm này đi động vào hòng sủng.

Ngay cả Chu công tử cực thích kiếm chuyện, lúc này cũng phái người chú ý động tĩnh bên ngoài. Tự mình tránh ở ghế lô chơi đùa với mỹ nhân.

Cát gia chủ quát, không làm nhiều kẻ tỏ thái độ.

“Ồi! Cát gia thiếu chủ mở mắt rồi!” Đột nhiên trong đám người, có người bộc phát ra kinh ngạc cảm thán.

Một câu, đem ánh mắt của mọi người tập trung vào nam tử suy nhược trên cang.

“A... Nóng quá.” Cát gia thiếu chủ bị cảm giác nóng rất trong cơ thể kích thích mở bừng mắt. Đầu óc trì độn, hắn căn bản không biết vì sao mình lại bị đưa tới đây, vì sao bị nhiều người vây xem như vậy.

“Tĩnh tĩnh, Cát thiếu chủ đã tỉnh lại.” Vệ Quân Quân chú ý chặt chẽ động thái bên ngoài, kích động nói.

Nhưng nàng vừa dứt lời, Cát thiếu chủ lại bắt đầu kịch liệt ho khan.

Tiếng ho khan kia khiến yết hầu mọi người đều ngứa, đồng loạt lui về sau mấy bước.

Cát gia chủ thần sắc đại biến, ôm chặt nhi tử mình, khăn trương hỏi: “Nhi tử của ta, con làm sao vậy? Khó chịu ở đâu!”

Cát thiếu chủ không ngừng ho khan, căn bản không trả lời được phụ thân. Nắm chặt vạt áo mình, ho đến đỏ mồm hôi. Sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Đột nhiên, hai con người Cát thiếu chủ từng lớn. ‘Phốc’ một tiếng, phun ra một vũng máu đen, nhiễm đỏ cả vạt áo.

Một màn này, kích thích hốc mắt Cát gia chủ muốn nứt ra. Hung hăng nhìn chằm chằm vào đầu giá sư Vạn Trọng Lôu: “Nếu con ta có mệnh hệ gì, chắc chắn sẽ bắt Vạn Trọng Lôu các người bồi thường!”

“Cát gia chủ, trước đó chúng ta đã nói rồi, bốn lâu không đảm bảo được hiệu. Nếu ngài muốn báo thù cho nhi tử, nên đi tìm chủ nhân đan được đã thổi phồng tác dụng kì diệu của nó.” Đầu giá sư cười lạnh.

Cát gia chủ hận đến nghiến răng nghiến lợi nói: “Người yên tâm, lão phu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!”

“Không xong! Mộ Ca, Cát thiếu chủ kia học máu. Chúng ta làm sao bây giờ?” Sắc mặt Vệ Quân Quân trắng nhợt nhìn Mộ Khinh Ca.

Mà người sau lại vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như cũ, nhìn không ra chút hoảng loạn.

Vệ Kỳ âm thầm quan sát nàng. Lo lắng trong lòng vì Mộ Khinh Ca bình tĩnh mà mạc danh tiêu tán. Hắn nói với muội muội: “Đừng nóng vội, nhìn lại xem. Chúng ta phải tin tưởng Mộ Ca.”

“Phụ thân.” Thanh âm suy yếu từ bên người Cát gia chủ truyền đến.

Lập tức, kéo tất cả lực chú ý về.

“Con tốt hơn nhiều rồi.” Cát thiếu chủ ngẩng đầu, nhìn phụ thân nghiêm túc nói.

Tuy rằng vẫn suy yếu như trước, nhưng khí tức đã không còn ‘như có như không’.

Ánh mắt Cát gia chủ co rụt lại, lập tức đỡ lấy khuỷu tay nhi tử, lần nữa xác định: “Nhi tử, con bây giờ cảm thấy thế nào rồi?”

Cát thiếu chủ tuy rằng không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn nghiêm túc cảm thụ biến hoá trong cơ thể một phen. Nói với phụ thân: “Lúc trước con cảm giác xương mình vỡ vụn, kinh mạch đứt từng khúc, phê phủ suy kiệt, cả người đau đớn, hô hấp không thuận. Nhưng bây giờ, con chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng, đau thấu xương cũng dần biến mất. Giờ ngoại trừ mệt mỏi chút, con không có cảm giác không ổn gì.”

Lời nói này, khiến mọi người vây xem trong lòng hoảng hốt. Đây mất đầu giá sư Vạn Tượng Lâu kinh ngạc, càng hiện lên một tia u ám.

“Là thật.” Vui sướng cực lớn, lập tức làm Cát gia chủ tâm hoa nộ phóng. (*)

(*) Tâm hoa nộ phóng: 心花怒放 – xīn huā nù fàng (lòng như hoa nở rộ – hình dung nội tâm cực kỳ cao hứng)

Cát thiếu chủ lại gật đầu xác nhận lần nữa.

Thậm chí vì muốn đề phụ thân tin tưởng mình, còn đứng lên khỏi cang đi vài bước.

Lần này, khiến đám đông càng khiếp sợ hơn.

Vừa rồi bộ dáng Cát thiếu chủ bị nâng vào, bọn họ đều tận mắt nhìn thấy. Mà mới chỉ có một lát, một người hấp hối có thể đứng có thể đi. Sao không khiến người xem thấy kỳ?

“Nhi tử ta không sao! Nhi tử ta thật sự không sao!” Cát gia chủ kích động đến lão lệ tung hoành.

“Đan dược này thật sự thần kỳ!”

“Đúng là thế, không thấy trạng thái bây giờ của Cát thiếu chủ sao?”

“Ai nha, bảo bồi như vậy cư nhiên để chúng ta bỏ lỡ!”

Thanh âm nghị luận nổi lên, mà lúc này đầu giá sư lại đột nhiên nói: “Vi đảm bảo cho Cát gia chủ, không bằng để Đan trưởng lão của bốn lâu tự mình kiểm tra thân thể Cát thiếu chủ.”

“Hừ, cái lão gia hoả này là không muốn thấy Cát thiếu chủ tốt đi?” Vệ Quân Quân đang kích động, nghe đầu giá sư nói thế, lập tức không vui.

Vệ Kỳ lúc này đã thả lỏng hẳn, đối với Mộ Khinh Ca cọt nhả nói: “Ta thấy bọn chúng lo lắng chúng ta thông đồng với Cát gia chủ làm bộ. Ta nói đúng không?”

Mộ Khinh Ca liếc mắt nhìn hẳn, không nói lời nào.

Thực tế kết quả thế nào, trong lòng nàng hiểu rõ. Nàng chỉ muốn nhìn xem, khi sự thật ở ngay trước mắt, người giật dây kia sẽ kết thúc trò khôi hài này thế nào.

Ngoài ghé lô, Cát gia đắm chìm trong sự khôi phục của nhi tử. Nghe đầu giá sư nói thế, lập tức cảm kích nói: “Vây rất tốt, làm phiền Đan trưởng lão rồi.”

Rất nhanh, thân thể mượt mà ba người Mộ Khinh Ca quen thuộc, Đan Thần Tử một đầu tóc bạc đi ra.

“Hừ! Lão đầu đáng giận!” Vệ Quân Quân nghiêng răng hung tợn nói.

Sắc mặt Vệ Kỳ cũng không tốt hơn, nhìn về phía Mộ Khinh Ca nói: “Mộ Ca, sau này chúng ta không nên làm ăn cùng Vạn Tượng Lâu.”

Mộ Khinh Ca nhẹ giương khoé miệng, ánh mắt trêu tức nhìn Liên Nhi lúng túng một bên, nói: “Được.”

Trả lời dứt khoát, làm đầu vai Liên Nhi run lên. Đầu vùi xuống càng thấp.

...

Đan Thần Tử cẩn thận kiểm tra thân thể Cát thiếu chủ, hai con mắt khôn khéo co rụt lại. Chấn động thu liễm lại đáy mắt, hẳn mới nói với Cát gia chủ: “Nội thương trên người Cát thiếu chủ đã hoàn toàn biến mất. Chỉ cần điều dưỡng một đoạn thời gian, là có thể khôi phục như ban đầu.”

Nghe Đan Thần Tử nói vậy, trong mắt Cát gia chủ tức khắc kinh hỉ.

Hắn ôm quyền cúi đầu, cảm kích nói: “Đa tạ Đan trưởng lão. Trăm vạn lượng hoàng kim sẽ dâng sau. Tại hạ còn có một yêu cầu quá đáng, thỉnh Đan trưởng lão và quý lâu tạo điều kiện.”

Hai con người Đan trưởng lão nhú lại, chờ hắn nói.

Cát gia chủ nói: “Thỉnh giúp Cát mỗ tới gặp chủ nhân đan dược. Phụ tử chúng ta muốn đích thân cảm tạ.”

“Chuyện này... Lão phu còn phải hỏi chủ nhân đan dược.” Đan Thần Tử cười miễn cưỡng, trong lòng lại có chút chột dạ. Mộ Ca khôn khéo hẳn rõ mồn một. Tính kẻ xong, còn tự mình đưa đến cửa, không phải là tìm chết sao?

“Làm phiền Đan trưởng lão!” Nhưng Cát gia chủ lại không biết liên quan trong đó. Thấy Đan Thần Tử đáp ứng, liền vui vẻ phân phó hạ nhân chuẩn bị tốt vàng mang tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Không hổ chết người được (2)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Thời điểm từng rương vàng được nâng tiến vào, mọi người mới bừng tỉnh, đuổi theo đấu giá sư và Đan Thần Tử dò hỏi.

“Đan dược này... còn có hay không? Ta ra một trăm năm mươi vạn lượng hoàng kim!”

“Ta cũng muốn! Ta cũng ra một trăm năm... Không, ta ra hai trăm vạn lượng!”

“Nhanh đi tìm chủ nhân đan dược, chúng ta muốn mua đan dược!”

Đan dược này, chính là cái bảo đảm cho tính mạng. Ai không thêm?

Tình cảnh hỗn loạn, làm cho đấu giá sư và Đan trưởng lão muối mặt. Bọn họ cảm giác, nếu nói ra đan dược này chỉ có một hạt. Có thể bị đám người này đánh chết hay không!

Còn có, làm cho bọn hắn hối hận không kịp chính là, sớm biết Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan thần kỳ như thế, bọn hắn nên tạo thanh thế tốt. Kiếm được há chỉ có trăm vạn lượng hoàng kim?

Không thấy bọn người này bị kích thích, đều ra giá đến hai trăm vạn sao?

Đấu giá sư lấy danh dự của hắn cam đoan, nếu như còn có một hạt Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan, nhất định có thể đánh ra cái giá trên trời khó có thể đoán!

Đáng tiếc! Thịt mỡ đến bên miệng, lại để cho bọn họ dùng giá rẻ bán đi rồi.

Đấu giá sư và Đan trưởng lão nuốt đầu khổ trong lòng xuống. Mà Cát gia chủ chiếm được tiện nghi, lúc này lại vui tươi hơn hớn, ở đâu còn bộ dáng ‘người sống chớ gần’ lúc trước?

“Ta ra ba trăm vạn!”

“Ta ra ba trăm hai mươi vạn!”

“Ta ra...”

Còn chưa nhìn thấy đan dược, giá cả cũng đã tăng lên vài lần.

Ngồi trong ghế lô, Mộ Khinh Ca lạnh nhạt bình tĩnh chặc chặc hai tiếng. Nhẹ giọng nói: “Ly quốc các người nhiều kẻ có tiền thật!” So sánh với bọn chúng, nằng Tàn quốc tiểu tước gia thật đúng là nghèo kiệt xác.

“Ta ra năm trăm vạn! Ai dám đoạt với ta!” Thanh âm kiêu ngạo từ một ghế lô khác truyền ra.

Thanh âm kia, Mộ Khinh Ca bọn họ rất quen thuộc. Đúng là Chu công tử bá mỷ quan hệ với hoàng thất Ly quốc.

Xem ra hắn cũng bị Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan hấp dẫn không có không được, mới có thể thoả cái đề cao giá nhiều như vậy. Còn nói ra lời uy hiếp.

Thanh âm Chu công tử vừa ra, bên dưới liền an tĩnh xuống.

Có mấy người muốn lên tiếng, lại bị người bên cạnh giữ chặt ống tay áo ngăn lại.

“Chu công tử kia xem ra không phải kiểu ngạo bình thường! Ta thấy nơi này không ít người sợ hắn.” Vệ Quân Quân khinh thường bĩu môi.

Liền Nhi châm biếm: “Những người này không sợ Chu công tử, mà sợ người chống lưng phía sau hắn. Cho dù có lấy được đan dược, bọn chúng cũng lo lắng bị đại quân đề mất, mất cái mạng.”

“Chu công tử có ảnh hưởng như vậy?!” Vệ Kỳ kinh ngạc nói.

Liền Nhi nói: “Hắn có một tỷ tỷ gả vào hoàng cung, rất được sủng ái. Nghe nói tỷ tỷ hắn cũng sủng hắn. Cho dù muốn sao trăng trên trời, cũng sẽ thoả mãn.”

“Thì ra là có nữ nhân uy phong.” Vệ Kỳ lập tức không còn hứng thú.

Không có người tiếp tục đấu giá, khuôn mặt âm trầm của Chu công tử hiện ra vẻ đắc ý.

Lại vào lúc này, một thanh âm thanh lãnh lười biếng truyền đến: “Tám trăm vạn lượng hoàng kim.”

Lời này vừa ra, lập tức khiến những người khác cả kinh há to miệng. Có kiểu nâng giá như vậy? Chênh lệch ba trăm vạn đấy! Tiền nhiều không biết ném đi đâu phải không?

Mà đối diện Chu công tử đắc ý, lập tức âm trầm.

Trong ghế lô Mộ Khinh Ca, ba người kinh ngạc nhìn nàng. Không nghĩ ra vì sao nàng sẽ mở miệng đấu giá. Đan dược này không phải không có sao? Hơn nữa nàng chính là chủ nhân đan dược, xem nào nhiệt cái gì?

“Một nghìn vạn!” Giữa kinh ngạc, thanh âm Chu công tử âm tàn lần nữa vang lên.

Khoé miệng Mộ Khinh Ca hơi câu, ánh mắt nghiền ngẫm quang mang hiện lên: “Một nghìn lẻ một vạn!”

Trong ghế lô Chu công tử, truyền đến tiếng đồ sứ vỡ nát. Giấy lát, lại lần nữa truyền đến thanh âm đấu giá: “Một nghìn một trăm vạn!”

“Một nghìn năm trăm vạn!”

“Một nghìn tám trăm vạn!”

“Một nghìn chín trăm vạn!”

“Một nghìn...”

“Công tử, chúng ta không có nhiều tiền như vậy.” Người hầu của Chu công tử vội vàng cắt ngang lời chủ nhân, nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhưng Chu công tử bị Mộ Khinh Ca chọc cho phẫn nộ, sao có thể nguyện ý gác lại? Đây không chỉ là vấn đề sở hữu đan dược, mà là mặt mũi! Mặt mũi! Hiểu không?

Hắn đẩy người hầu tiến lên ngăn trở ra, cắn răng nói: “Hai nghìn vạn hoàng kim!”

“Hai nghìn năm trăm vạn lượng!” Nhưng thanh âm lãnh lạnh lười biếng kia vẫn còn không buông tha hắn.

Người ở bên ngoài nghe đến tắc lưỡi.

Một viên đan dược, nghịch thiên thế nào. Dùng hai nghìn năm trăm vạn lượng để mua, cũng là một gia tộc khó có thể thừa nhận. Đồng thời trong lòng bọn hắn cũng ngạc nhiên, rốt cuộc là thổ đại gia ở đâu ra, cư nhiên có thể đua so tài lực với Chu công tử.

Bọn họ lại không biết, Mộ Khinh Ca không phải thổ đại gia. Cũng không lấy ra được nhiều hoàng kim như vậy. Nhưng mà nâng giá lên, không hề áp lực và gánh nặng.

Coi như nâng giá lên thành trăm triệu, nàng cũng sẽ không chau mày.

Hôm nay nàng phải hưng hăng đào hố họ Chu một chút. Tước gia ta mà âm trầm lên, cũng là không có không được đấy.

“Ba nghìn vạn! Ta ra ba nghìn vạn hoàng kim! Cộng thêm trăm miếng thú hạch vật hoàng cảnh trở lên! Ngươi dám kêu giá sao?” Chu công tử đã bị ép đến đỏ mặt.

Nghe ra đây đã là cực hạn của họ Chu. Lại bức nữa, phỏng chừng hắn phải từ bỏ.

Mộ Khinh Ca tươi cười nói: “Các hạ quả nhiên đại khí, đan dược này nhường cho ngươi.” Dứt lời, lại thềm nói làm cho tất cả mọi người đều nghe được: “Đan dược đến bóng dáng còn chưa thấy, ta chẳng qua chỉ là kêu chơi.”

Câu trước, làm trong lòng Chu công tử buồn lòng. Nhưng câu nói kế tiếp, làm hắn tức giận thiếu chút nữa phun búng máu.

Lúc này mọi người mới biết được Chu công tử ngang ngược can rờ cư nhiên ở trước mặt đám đông, nhân vật nổi tiếng Trĩ thành bị hung hăng đùa bỡn.

Chu công tử bị Mộ Khinh Ca đùa nghịch đến xoay quanh, đồ mắt hung ác quát: “Vạn Tượng Lâu rốt cuộc còn có đan dược này hay không!” Nếu không có, vậy chuyện hắn bị trêu đùa chẳng phải được chứng thực?

Tuy là cho dù có đan dược, hắn cũng bị chơi xỏ. Nhưng ít ra so với không có đan dược vẫn tốt hơn.

Đầu giá sư Vạn Tượng Lâu và Đan trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, trong lòng vô hạn chua xót.

Có một loại cảm giác lấy đá nện chân mình.

Đầu giá sư hướng Đan trưởng lão cầu cứu. Người sau bất đắc dĩ, chỉ phải căng da đầu nói: “Còn đan dược hay không, chúng ta nên hỏi chủ nhân đan dược một chút.”

“Vậy mau lần đi hỏi!” Chu công tử nổi giận nói.

Khuôn mặt hồng nhuận của Đan Thần Tử hiện lên một tia tức giận, lại vẫn lui xuống. Bởi vì chuyện này đã vượt qua khỏi không chế của hắn.

Người khác không biết, hắn lại biết rõ vừa rồi đầu giá với Chu công tử là Mộ tiểu hữu, chủ nhân đan dược.

Dùng đầu ngón chân cũng biết là nàng cố ý.

Đan Thần Tử sau khi rời khỏi, cũng không lập tức đi tìm Mộ Khinh Ca. Mà là tiến vào một ghế lô khác.

Một lát sau, mới lau mồ hôi lạnh trên trán rời khỏi, hướng tới ghế lô Mộ Khinh Ca.

Tiếng đập cửa vừa vang lên, Vệ Quân Quân liền đứng dậy. Liếc nhìn Mộ Khinh Ca, thấy nàng hơi gật đầu, mới chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Vệ Quân Quân liền thấy được mặt già Đan Thần Tử cười như hoa.

Nàng bĩu môi, hừ nói: “Lão nhân, ngươi còn dám tới?”

Đan Thần Tử lại thêm cười tươi nói: “Nha đầu Vệ gia, ta tới tìm Mộ tiểu hữu.”

Hắn rõ ràng thấy được Mộ Khinh Ca, vẫn còn nháy mắt ra hiệu với Vệ Quân Quân. Rõ ràng muốn Mộ Khinh Ca chủ động mời hắn vào cửa.

Nhưng Mộ Khinh Ca không thèm nhìn hắn, hết sức chuyên chú uống trà.

Khoé miệng Đan Thần Tử co lại, chòm râu cũng cong theo. Không khí bên ngoài vẫn khàn trương như cũ, không có biện pháp hắn chỉ đành mặt dày mày dạn chui vào. Tiến đến trước mặt Mộ Khinh Ca: “Mộ tiểu hữu uống trà à? Trà này dễ uống không?”

Nói xong, không chờ Mộ Khinh Ca đáp lại. Hắn mở tròng hai mắt, quay đầu đối với Liên Nhi nói: “Nha đầu ngươi sao có thể cảm loại trà thấp kém này cho Mộ tiểu hữu uống? Mau vào phòng lấy Tuyết Phong lục cực phẩm tới.”

Liên Nhi vội cúi người rời khỏi.

Mộ Khinh Ca nhìn hắn diễn trò, cũng không nóng nảy.

Đan Thần Tử ma sát da một hồi, mới ngưng ngưng nói với Mộ Khinh Ca: “Mộ tiểu hữu, không biết Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan còn không?”

Trên mặt Đan Thần Tử hiện lên vẻ xấu hổ. Tay áo vung lên, lập tức có người nâng một cái rương lớn vào. Cái rương này người trong phòng cũng không xa lạ, đúng là Cát gia chủ sai người mang tới.

“Đan trưởng lão đây là ý gì?” Mộ Khinh Ca như sương mù, hỏi.

Đan Thần Tử cười nịnh nọt giải thích: “Lúc trước đều là hiểu lầm. Để bồi tội, tiền mua Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan, Vạn Tượng Lâu không lấy một xu. Toàn bộ đưa cho Mộ tiểu hữu. Hiện tại chỉ cần tiểu hữu lấy ra thêm một viên, lại có thể tiền vô như nước. Cớ sao không làm?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Không hổ chết người được (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Là ai nói cho người biết ta còn có Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan?” Mộ Khinh Ca nhìn hắc, khoé miệng tươi cười nghiền ngẫm.

Nếu không có, người sẽ chơi họ Chu kia thành cái dạng này sao?

Hơn nữa thiếu chủ nói người còn có, thì nhất định còn có!

Đan trưởng lão chửi thầm trong lòng. Lại tươi cười đầy mặt như cũ: “Không ai nói, chỉ là ta phỏng đoán.”

“Thì ra là cá nhân Đan trưởng lão phỏng đoán.” Mộ Khinh Ca tươi cười mang theo chút hàm ý khó dò, khiến Đan Thần Từ giữa trán đều ra một tầng mồ hôi mỏng.

Đan Thần Từ bị Mộ Khinh Ca cười làm càng thêm xấu hổ. Giã ho một tiếng, hắc thấp giọng nói: “Cái tên tiểu tiên như rác vẫn chờ bên ngoài, chẳng lẽ Mộ tiểu hữu không muốn hung hăng làm thịt hắc một khoản?”

Mộ Khinh Ca cười không nói.

Khoé mắt Đan Thần Từ co lại, đành phải lại nói: “Ba nghìn vạn lượng hoàng kim cùng một trăm miếng thú hạch, Vạn Tượng Lâu ta không lấy một xu. Chỉ muốn cùng Mộ tiểu hữu kết giao bằng hữu. Đương nhiên nếu trong tay Mộ tiểu hữu vẫn còn dư thừa Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan, Vạn Tượng Lâu nguyện ý dùng giá cao thu mua.”

“Không biết Đan trưởng lão có nghe nói qua dịch đông lạnh?” Mộ Khinh Ca đột nhiên chuyển đề tài hỏi.

“Dịch đông lạnh?” Đề tài chuyển biến này, làm Đan Thần Từ đột nhiên không kịp phòng ngừa. Hắc suy nghĩ vấn đề của Mộ Khinh Ca, mới nói: “Lão phu đương nhiên biết dịch đông lạnh, tiểu hữu cần?”

Mộ Khinh Ca gật đầu.

Đan Thần Từ lĩnh ngộ nói: “Tiểu hữu yên tâm, lão phu lập tức phái người tuần tra các chi nhánh trữ hàng. Xem có thể tìm được dịch đông lạnh cho tiểu hữu không.”

“Vậy đa tạ Đan trưởng lão.” Mộ KhinhCa giương môi nở nụ cười.

Sau đó dưới vẻ mặt mong chờ của Đan Thần Từ, nàng ném một cái bình sứ màu trắng ra.

Đan Thần Từ vội vàng tiếp được. Mở ra vừa ngửi, đúng là đan hương của Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan. Lập tức, làm hai tròng mắt hắc sáng ngời.

“Chuyện còn lại, ta mặc kệ.” Mộ Khinh Ca dựa vào lưng ghế, biểu tình nhẹ nhàng.

Đan Thần Từ biết rõ nàng chỉ chính là chuyện Chu công tử đưa tiền. Lập tức bảo đảm nói: “Mộ tiểu hữu yên tâm. Việc nhỏ này Vạn Tượng Lâu ta vẫn có thể giải quyết.”

Mộ Khinh Ca gật đầu.

Đan được tới tay, lúc Đan Thần Từ chuẩn bị rời đi, lại xoay người hỏi thử: “Mộ tiểu hữu còn đan này không? Lão phu nguyện ý dùng nhiều tiền thu một ít.”

Mộ Khinh Ca mỉm cười: “Đan trưởng lão thật đúng là coi linh đan cứu mạng này là kẹo đường?”

Sắc mặt Đan trưởng lão vốn hồng nhuận lập tức biến thành màu gan heo. Cười gượng hai tiếng, lui ra ngoài.

Thân ảnh Đan trưởng lão vào ra ghế lô, đều dừng trong mắt những người khác. Không cần hỏi nhiều, cũng biết trong phòng kia chính là chủ nhân đan được nghịch thiên.

Chu công tử hung tợn phân phó người hầu: “Nhìn chăm chăm ghế lô đối diện cho ta. Lão tử ngược lại muốn nhìn xem rốt cuộc kẻ nào có lá gan lớn muốn tiền của ta.” Vừa rồi thanh âm nâng giá, cũng truyền ra từ ghế lô kia.

Hắc ngu dốt đến mấy cũng hiểu.

Tuy nói người lấy ra vật phẩm tham gia đấu giá, không được kêu giá cạnh tranh. Nhưng vừa rồi bọn họ kêu giá, đan được vẫn chưa lấy ra, không tính là phạm quy.

Chính yếu là, giờ phút này Vạn Tượng Lâu rõ ràng đứng về phía bên kia.

Đương nhiên hắn cũng có thể phát tay áo rời đi, không thèm để ý tới khoản giao dịch này. Nhưng từ nay về sau, thanh danh của hắn cũng sẽ bị phá hủy, không thể đặt chân tại Trĩ thành.

Nghĩ tới nghĩ lui, Chu công tử nghĩ tới một kế hoạch ác độc khác.

Hắn sẽ mang tiền lên. Chờ rời khỏi Vạn Tượng Lâu, lại tụ tập nhân mã đem kẻ có gan đối nghịch với hắn giết chết. Đan hắn muốn, tiền hắn cũng muốn!

Đan Thần Tử rời khỏi ghế lô không bao lâu, lại một thân nhẹ nhõm đi trở về.

Vừa tiến vào, hắn liền nói cho Mộ Khinh Ca đã làm xong. Chu công tử kia không dám quỵt nợ.

Đồng thời, lại chuyển cáo chuyện Cát gia chủ muốn đích thân tới cảm tạ.

Nhưng Mộ Khinh Ca lại không chút nghĩ ngợi từ chối: “Không gặp.”

“Tiểu hữu vì sao không gặp?” Đan Thần Tử không nghĩ ra vì sao Mộ Khinh Ca lại dứt khoát từ chối.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca quét qua, không nhiều lời.

Nổi bật ngày hôm nay, vô luận là chủ động hay bị động, đều làm nàng trở thành tiêu điểm. Lại đi gặp Cát gia chủ, bại lộ thân phận. Chẳng phải là làm bia ngắm sống sao?

Những kẻ muốn Cừu Mệnh Hồi Chuyển đan, sẽ động thủ đoạt. Mà vị Chu công tử bị hổ thảm cũng sẽ không đơn giản buông tha nàng.

Nàng dám khẳng định, hiện tại nhất định có các thế lực gia tộc đều chú ý động tĩnh ghế lô. Muốn thấy rõ người bên trong.

Chỉ sợ bước ra Trĩ thành, sẽ dẫn tới tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Con người thanh thấu của nàng hiện lên một tia u quang. Suy đoán kết quả như vậy, có nằm trong suy tính của kẻ sau màn hay không. Nếu không phải, thì tốt. Nếu phải, có thể thấy lòng dạ kẻ này sâu khôn lường.

Nàng ở Vạn Tượng Lâu hoà nhau một điểm, lại phải gặp nguy hiểm bị đuổi giết.

Đánh giá người này, Mộ Khinh Ca cảm thấy nên thêm một câu: Lòng dạ độc ác!

Nhưng dù đã nhìn thấu vài bước cờ, nàng vẫn quyết định hố Chu công tử. Không vì cái gì khác, kẻ cả không định hố hắn, cục diện cũng sẽ không thay đổi.

Một khi đã vậy, sao nàng không đòi chút nợ đi nhỉ?

Bao gồm dịch đông lạnh. Nếu như đối phương đã muốn kéo nàng vào, nàng tại sao không chiếm chút tiện nghi?

Mộ Khinh Ca không muốn đi gặp Cát gia chủ, Đan Thần Tử cũng không quá miễn cưỡng. Chỉ là nói: “Vừa rồi truyền đến tin tức, vận khí tiểu hữu không tệ. Phân lâu ở Hoán Thành vừa vận có người đưa tới một giọt dịch đông lạnh, yêu cầu bán đấu giá. Đấu giá hội ở Hoán Thành một tháng sau sẽ cử hành.”

Dịch đông lạnh tìm được rồi!

Mộ Khinh Ca vừa nghe, ánh mắt phát ra tinh quang nhất định phải có.

“Đa tạ Đan trưởng lão.” Mộ Khinh Ca thu liễm quang hoa trong mắt, nói với Đan Thần Tử.

Đan Thần Tử xua tay cười nói: “Mộ tiểu hữu khách khí, chúng ta là bằng hữu nha. Đúng rồi, trong ghế lô có một cái lối đi nhỏ. Nếu Mộ tiểu hữu cần, có thể rời đi bằng đường đó.”

Khéo hiểu lòng người như thế, làm cho Mộ Khinh Ca câu môi nở nụ cười.

Vệ Quân Quân ‘miệng thẳng tâm nhanh’ nói: “Tiểu lão đầu này có lòng tốt như vậy?”

“Nha đầu Vệ gia, lão phu chính là người tốt.” Đan Thần Tử vắn về chòm râu dê, tươi cười trên mặt không thay đổi.

Nhưng rơi vào trong mắt huynh muội Vệ gia, chỉ có một từ ‘Đối trá’!

Cầm lấy kim phiếu ba nghìn một trăm vạn lượng, còn có một trăm miếng thú hạch được đựng trong túi trữ vật. Ba người Mộ Khinh Ca chuẩn bị quay người rời đi.

Kim phiếu nặng trĩu, khiến nàng có cảm giác ‘nặng nề xoay người’. Minh cũng coi như có chút tài sản.

Khó trách mọi người đều nói, muốn làm giàu thì đi học luyện đan!

Quả nhiên con đường làm giàu thênh thang!

Đã có ám đạo đề ra ngoài, Mộ Khinh Ca tự nhiên sẽ không lựa chọn đi công khai. Chỉ là lúc tiến vào mật đạo, Đan Thần Tử lại đột nhiên gọi lại: “A! Mộ tiểu hữu dừng bước. Vừa rồi quên nói, lúc trước ngươi không phải muốn tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống sao? Cố chủ vừa mới phái người truyền tin. Kế hoạch có biến, ước định mười ngày sau hội họp ở trấn Úc Trí.”

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh lùng, cười lạnh nói: “Tốt.”

Tiếp theo, mang theo hai huynh muội Vệ gia từ ám đạo rời khỏi Vạn Tượng Lâu.

Chờ ba người đi rồi, Liên Nhi mới ghé sát bên người Đan Thần Tử. Sợ hãi nói: “Trưởng lão, sao ta cứ cảm thấy Mộ công tử còn đáng sợ hơn thiếu chủ chúng ta?”

Đan Thần Tử nheo lại hai mắt khôn khéo, nói câu làm Liên Nhi cái hiểu cái không: “Lần này thiếu chủ chúng ta chỉ sợ gặp được đối thủ rồi!”

...

Từ ám đạo đi ra, cách Vạn Tượng Lâu đại khái mười trượng.

Vệ Kỳ thở phào nhẹ nhõm nói: “Lần đầu được hưởng tư vị lên lút kiếm lời.”

“Ngươi thật nhất gan, chúng ta đã đi ra rồi. Sợ cái gì?” Vệ Quân Quân không cho là đúng nói.

“Ngươi biết cái gì? Nếu để đám đó biết Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan xuất ra từ Mộ Ca, nhất định sẽ bắt huynh ấy nghiêm hình bức cung, yêu cầu đan được.” Vệ Kỳ nghiêm túc nói.

“Đan được không phải là không có sao?” Vệ Quân Quân mờ mịt.

Vệ Kỳ giận nheo mắt của nàng, lại né thoát nàng đánh tới. Nói: “Lúc trước Mộ Ca cũng nói chỉ có một viên, kết quả thì sao? Chúng ta biết là không có, bọn họ tin chắc! Hiện tại toàn bộ thế lực Trĩ thành đều nhìn chằm chằm vào Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan. Ngươi cho rằng chỉ bằng mấy người chúng ta có thể địch nổi toàn bộ thế lực Trĩ thành sao? Huống chi Chu công tử kia còn bị hổ một khoản!”

“Vậy làm sao bây giờ? Mộ Ca sẽ gặp chuyện sao! Nếu không chúng ta truyền tin cho phụ thân, để người tới đón chúng ta.” Bị huynh ruột phân tích như vậy, Vệ Quân Quân cũng cảm nhận được tình nghiêm trọng trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Không hổ chết người được (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Chỉ sợ bọn họ sẽ không cho chúng ta cơ hội này. Hơn nữa đừng quên, Mộ Ca nhận nhiệm vụ hộ tống ở Vạn Tượng Lâu. Người ta yêu cầu mười ngày sau hội họp ở trấn Úc Trí. Trấn Úc Trí là đường từ Trĩ thành tới Hoán thành nhất định phải qua. Từ nơi này xuất phát cần năm ngày đuổi tới. Lão cha muốn tới đón người, ít nhất cũng phải cần hơn hai mươi ngày.” Vệ Kỳ nhut chỉ nói.

“Đúng vậy! Không phải nói ba ngày sau cùng nhau xuất phát từ Trĩ thành sao? Vì sao đột nhiên sửa thời gian?” Vệ Quân Quân hỏi.

Hai huynh muội thảo luận kịch liệt, đột nhiên phát hiện Mộ Khinh Ca không có động tĩnh. Chuyển mắt nhìn qua, thấy sắc mặt nàng hơi ngưng.

Vệ Quân Quân đi đến bên người Mộ Khinh Ca, nhẹ giọng an ủi nói: “Mộ Ca đừng sợ, có chúng ta đây!”

“Đúng! Ai muốn đánh chủ ý lên huynh, phải bước qua chúng ta đã!” Vệ Kỳ cũng vội vàng tỏ thái độ.

Mộ Khinh Ca liếc mắt nhìn bọn họ, quái dị nói: “Các người góp vui cái gì?”

Ách...

Hai huynh muội tràn đầy nhiệt huyết, lập tức bị Mộ Khinh Ca dội gáo nước lạnh.

Thu hồi ánh mắt, Mộ Khinh Ca thân nhiên nói: “Đội ta rời đi, các người cũng đi đi. Chúng ta gặp nhau ở Hoán thành.”

“Không được! Thời điểm này sao chúng ta bỏ lại huynh một mình được?” Vệ Quân Quân lập tức phản đối.

“Đúng thế, Quân Quân ở lại. Ta cùng đi với huynh.” Vệ Kỳ nói.

“Vệ Kỳ thôi, người nói cái gì?” Vệ Quân Quân quát Vệ Kỳ.

Vệ Kỳ buông tay: “Hai người chúng ta cũng nên lưu lại một người báo tin cho phụ thân. Người là muội muội, không có đạo lý đi mạo hiểm. Hơn nữa, có thể Mộ Ca nắm tay đẩy lui quân địch, cùng sinh cùng tử là tâm nguyện suốt đời của ta. Người không được đoạt với ta!”

“Vệ Kỳ thôi, ta cho người biết. Mộ Ca không phải là đoạn tụ, sẽ không thích người, hết hy vọng đi! Muốn ở cũng phải là người ở lại!” Vệ Quân Quân đá một cước qua.

Vệ Kỳ linh hoạt tránh né, miệng giải thích: “Ta cũng không phải đoạn tụ. Ta thích Mộ Ca, vô luận hấn là nam hay nữ!”

“Vệ Kỳ thôi xem ta đánh chết người không!” Vệ Quân Quân phẫn nộ vọt tới Vệ Kỳ.

Nhìn hai tên thiếu đánh này, Mộ Khinh Ca cạn lời.

Nàng đã cảm nhận được một ít dò xét không có hảo ý, mắt công hai huynh muội thần kinh thô này.

Nàng không đi ra từ Vạn Tượng Lâu, là có thể tránh tai mắt người khác sao? Chỉ là tạm thời biểu hiện giả dối. Người có tâm chỉ cần thăm tra đối chiếu người đi ra đi vào, là có thể dễ dàng tập trung nàng.

Huống chi, bọn họ còn từng có xung đột với Chu công tử, hấn nhất định có ấn tượng với bọn họ. Chỉ cần cẩn thận điều tra, giấy căn bản không gói được lửa.

Vạn Tượng Lâu cũng sẽ không tốt tính che giấu thay nàng.

Ngay cả bằng hữu trong miệng Đan Thần Tử... Trong lòng Mộ Khinh Ca cười lạnh. Có quý mới tin hấn! Ít nhất hiện tại, bọn họ còn không thể xưng là bằng hữu.

Nàng rơi vào hoàn cảnh, không thoát khỏi Vạn Tượng Lâu có liên can quạt gió thêm củi.

Vạn Tượng Lâu... Chờ xem!

Mộ Khinh Ca bước đi, sâu trong mắt hiện ra lãnh mang.

Đối với Vạn Tượng Lâu, nàng không coi là địch nhân. Càng nhiều là loại cảm giác kỳ phùng địch thủ. Thậm chí nàng có thể khẳng định, gia hỏa ở trong tối hổ nàng kia, sẽ xuất hiện ở trấn Úc Trí.

Cho nên vô luận như thế nào, nàng muốn trong thời gian ước định, đi tới trấn Úc Trí tự mình gặp hấn một lần.

Ba người đi tới biệt uyển Vệ phủ, tựa hồ vẫn chưa nhận thấy phía sau thêm mấy cái đuôi.

Chờ vào biệt uyển, những cái đuôi mới từng người tản đi.

Thế lực Vệ Lâm Lang cũng không ở đây. Đối với các thế lực Trĩ thành mà nói, chỉ là quá giang long (rồng sang sông). Huống chi bản thân Vệ Lâm Lang cũng không ở đây, chỉ là mấy tên mao đầu tiểu oa nhi mà thôi.

Tiến vào Vệ phủ, Mộ Khinh Ca trực tiếp đi tìm Chu thúc. Đối với hai huynh muội thần kinh thô nói mãi không thông, nàng chỉ có thể đi tìm một người hiểu chuyện.

Đại khái kể lại chuyện xảy ra một lần cho Chu thúc nghe, Mộ Khinh Ca nói ra tính toán của mình: “Chu thúc, chuyện này vì ta mà nên, không cần phải liên lụy Vệ gia. Ta có cách giải quyết, Vệ Kỳ Vệ Quân Quân ở lại bên ta ngược lại không tiện. Vì an toàn của bọn họ, thỉnh Chu thúc trông kỹ bọn họ.”

Chu thúc nghe xong, cũng là vẻ mặt ngưng trọng. Hấn nhận thức Mộ Khinh Ca nói, thực sự lo lắng hỏi: “Đây chính là toàn bộ thế lực Trĩ thành, ngài muốn thoát thân thế nào?” Nói xong, hấn cân nhắc một phen, mới quyết định nói: “Ngài là ân nhân của thiếu gia tiểu thư chúng ta, còn là bằng hữu. Thật sự không được, ta mời thành chủ ra mặt đi.”

Vệ Lâm Lang?

Chỉ sợ Vệ Lâm Lang liên lụy vào, chuyện sẽ càng náo càng lớn.

Mộ Khinh Ca lắc đầu cự tuyệt, ngữ khí kiên định nói: “Không cần, ta có thể giải quyết.”

Thấy nàng kiên trì, Chu thúc cũng không tiện khuyên nữa. Chỉ là nói, lưu lại một ít hộ vệ Vệ gia bảo hộ Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca đồng dạng cự tuyệt.

Hộ vệ, nàng chỉ tin tưởng sức chiến đấu của Long Nha Vệ.

Tuy hộ vệ Vệ gia cũng đều là cao thủ hoàng cảnh, lục cảnh. Nhưng so với Long Nha Vệ, vẫn kém chút.

Hiện tại bên người nàng chỉ có một tổ Long Nha Vệ, cũng chính là hai mươi mấy người. Nhân số tuy không nhiều, nhưng tính cơ động mạnh hơn. Kiếp trước nàng chỉ có một mình, còn có thể chơi đùa những thế lực lớn kia đến xoay quanh. Bây giờ bên người đã có trợ lực, sợ gì một cái thế lực Trĩ thành?

Tạm biệt Chu thúc xong, Mộ Khinh Ca trở về tạm viện nhỏ. Lập tức gọi Mạc Dương tới.

Chỉ chốc lát, Mạc Dương liền rời khỏi nội viện.

Đồng thời Long Nha Vệ cũng lặng yên xuất phủ, phân tán tại bốn phía Trĩ thành.

Việc này không nên chậm trễ, Mộ Khinh Ca định tối nay rời đi.

Về phần những kẻ có dã tâm với nàng, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu. Chỉ là...

Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhìn bản đồ trên bàn.

Đầu ngón tay nàng lướt nhẹ một chỗ, là vị trí trấn Úc Trí. Có lẽ nàng nên chuẩn bị phần lễ gặp mặt phong phú, để không làm mất lễ nghi nhỉ!

Hai con người Mộ Khinh Ca chậm rãi hít lại, khoé mắt lập loè sắc bén lạnh lẽo.

...

Cùng lúc đó, không ít thế lực Trĩ thành đều nhận được tin tức.

Chủ nhân đan dược trong lần đầu giá đan dược ở Vạn Tượng Lâu, là một vị hồng y thiếu niên dung mạo tuyệt mỹ. Bên cạnh hắn chính là thiếu gia và tiểu thư Vệ phủ Đà thành.

Trong lúc nhất thời, vô số thế lực lớn thông qua đủ loại phương thức tìm hiểu bối cảnh Mộ Khinh Ca, lại không thu hoạch được gì.

Người, tự nhiên không phải là hư không đáp xuống.

Vậy chỉ có một khả năng, hắn không phải người Ly quốc.

Nếu không phải người Ly quốc, bọn họ còn có kỳ cái gì?

Vệ Lâm Lang? Lợi hại, nhưng đây không phải Đà thành của hắn. Hắn sẽ không vì một tiểu tử, mà đối nghịch với toàn bộ Trĩ thành đi?

Trĩ thành phong vân gợn sóng.

Cơ hồ mỗi thế lực khao khát Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan đều âm thầm phái nhân thủ, nghiêm mật giám thị động tĩnh Vệ phủ. Nói đúng hơn, là giám thị động tĩnh Mộ Khinh Ca.

Lúc tin tức truyền tới Chu phủ, biết người đối nghịch với mình là tên nghèo kiết xác tranh chấp với mình ở cửa Vạn Tượng Lâu, Chu Lực không biết đã ném bể bao nhiêu đồ.

“Triệu tất cả đến cho ta! Ta muốn tên tiểu tử kia vĩnh viễn không rời khỏi được Trĩ thành!” Chu Lực hung ác nói. Con mắt âm trầm, lập loè ác độc.

...

Trĩ thành, Cát gia.

Mưa gió Trĩ thành, truyền vào Cát gia.

Tính ra, Mộ Khinh Ca là ân nhân Cát gia. Ân nhân gặp nạn, Cát gia sẽ lựa chọn thế nào?

Cát gia chủ ngồi dưới ánh đèn, chau mày. Nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Chỉ chốc lát, cửa phòng bị người đẩy ra. Cát thiếu chủ được hạ nhân nâng vào: “Phụ thân.”

Cát gia chủ ngẩng đầu, vội nói: “Con không nghỉ ngơi tốt, chạy tới làm gì?”

“Con đến xem phụ thân.” Cát thiếu chủ ngồi xuống, nói.

“Vi phụ có gì đẹp?” Cát gia chủ tránh đi ánh mắt Cát thiếu chủ.

Nhưng Cát thiếu chủ lại không cho phụ thân cơ hội tránh né: “Phụ thân không định ra tay hỗ trợ sao? Đó chính là ân nhân của hài nhi.”

Sắc mặt Cát gia chủ ngưng lại, rũ mắt che giấu: “Người kia nếu từ chối chúng ta đáp tạ, là không muốn giao tiếp cùng Cát gia chúng ta. Chúng ta cần gì khuấy vùng nước đục này?”

“Phụ thân!” Cát thiếu chủ khề cau mày.

Cát gia chủ gờ tay nói: “Thân là gia chủ, ta phải suy xét cho Cát gia. Người kia lai lịch không rõ, không biết thân phận thế nào. Chuyện đến có thể phui mờ rồi đi, nhưng Cát gia chúng ta thì sao? Căn cơ chúng ta ở Trĩ thành, chẳng lẽ muốn vì một người ngoài, thừa nhận toàn bộ lửa giận các thế lực Trĩ thành? Chuyện này ta đã quyết định, tuyệt không nhúng tay vào!”

Phụ thân nói, làm cho Cát thiếu chủ trầm mặc.

Tuy hấn không cam lòng, nhưng cũng biết phụ thân cân nhắc không sai.

Hồi lâu hấn mới thở dài một tiếng, được hạ nhân nâng xuống rời khỏi phòng phụ thân.

“Một đêm này, Trĩ thành đã định trước không yên ổn rồi.” Cát gia chủ nhìn lên sao trời, nội tâm phát ra cảm thán!

() Dịch đông lạnh: sau này mình tra lại mới biết nó gọi là ‘Ngưng Tụ Dịch Thể’. Nhưng chương trước edit thế rồi nên mình vẫn đặt là ‘Dịch đông lạnh’ nhé.*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Trưởng lão thật quỷ dị (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Ban đêm, trăng sao bị tầng mây dày đặc che lấp.

Vô số con mắt chăm chú nhìn chăm chăm biệt uyển Vệ phủ, sợ Mộ Khinh Ca biến mất.

Trong biệt uyển Vệ phủ, viện ở tạm của Mộ Khinh Ca. Nàng đứng đưa chân nhàn nhã ngồi trên xích đu.

Trong bóng tối, một thân hồng y yếu dã như máu. Mang theo nguy hiểm dụ hoặc chí mạng.

Hoa Nguyệt đứng sau lưng giúp nàng bóp vai. Loại bình tĩnh này, như chưa từng cảm nhận được gợn sóng phong vân ngoài kia.

Ấu Hà đứng ở một bên. Thần tình nghiêm túc, hai hàng lông mày luôn luôn dịu dàng lúc này mang thêm vài phần anh khí và sắc bén.

Trước người Mộ Khinh Ca, hai mươi sáu con người quỳ một chân trên đất.

Bọn hấn vận một thân hắc y, trên trang phục như mực thêu đồ đằng cổ quái bằng sợi chỉ màu xám bạc, thần bí mà tinh mỹ. Những thứ kia là cấm chế, được Mộ Khinh Ca tự mình thiết kế sắp đặt, mời tú nương thêu lên.

Nàng tự nghĩ ra nguyên lý luyện khí tương đồng, những sợi chỉ cấm chế thêu lên cũng có thể tạo hiệu quả nhất định.

Có thể tăng phúc tốc độ và năng lực phản ứng của người mặc trang phục này. Thậm chí còn có năng lực phòng ngự.

Loại tăng phúc này rất nhỏ. Nhưng ở thời khắc mấu chốt có thể tạo được tính quyết định, tác dụng to lớn!

Mặc Dương suất lĩnh một tổ Long Nha Vệ, trầm mặc quỳ trước mặt chủ tử bọn hấn sùng bái. Gió đêm nổi lên, thổi qua khe hở giữa bọn họ, xoáy lên mặt đất một ít lá khô vàng bay về phía Mộ Khinh Ca.

Ngay lúc lá khô sắp đụng phải chóp mũi Mộ Khinh Ca, ánh mắt Ấu Hà ngưng tụ chuẩn bị ra tay. Người vẫn luôn nhắm mắt hưởng thụ Hoa Nguyệt mát xa, Mộ Khinh Ca đột nhiên mở mắt.

Đáy mắt trong suốt sâu không thấy đáy, mang theo cỗ lạnh lùng bỗng nhiên mở ra. Lá khô gần trong gang tấc nháy mắt hóa thành bột phấn trong tầm mắt

mọi người. Lại lần nữa bị gió cuốn đi, không để lại chút nào vào người Mộ Khinh Ca.

Lá khô biến mất triệt để, mà sâu trong đáy mắt Mộ Khinh Ca rất nhanh hiện lên một đường màu xanh mờ hồ pha tím loé sáng. Chỉ là quá mức tối, làm người ta ở trong bóng đêm không nhìn rõ lắm.

Mặc Dương ngẩng mặt lên, ánh mắt kiên nghị rơi vào người Mộ Khinh Ca. Trầm giọng nói: “Tước gia, bọn thuộc hạ đã chuẩn bị xong.”

Mộ Khinh Ca rũ mắt, con ngươi thanh lãnh mang theo chút lạnh lẽo nhìn xuống các Long Nha Vệ. Thanh âm thanh lãnh nhạt nhẽo, lại lười biếng mang theo sự điên cuồng, nói: “Các ngươi đều chuẩn bị xong?”

“Vâng, Tước gia!”

m thanh nặng nề chính tề, vang lên trong Long Nha Vệ. Giống như dã thú trong bóng đêm tùy thời mà động.

Gương mặt cương nghị trẻ tuổi, mang theo đao tước lạnh lùng. Trong mắt bọn hắn nhìn về phía Mộ Khinh Ca đều không ngoại lệ mang theo cuồng nhiệt không thể phá vỡ.

Dường như chỉ cần Mộ Khinh Ca dẫn đầu, cho dù bọn hắn phải đi phá hủy thiên địa. Cũng không phải việc khó gì.

Sự cuồng nhiệt này, làm đôi môi đỏ thắm của Mộ Khinh Ca hơi hơi cong lên.

Người của nàng, phải là loại dũng khí không sợ cái gì cả!

Hai tay như ngọc chậm rãi nắm lấy hai bên xích đu, Hoa Nguyệt hiểu chuyện lui về phía sau hai bước.

Mộ Khinh Ca hơi dùng sức, chống tay vịn đứng lên. Long Nha Vệ thuận theo động tác của nàng mà ngẩng đầu nhìn lên.

Tại thời khắc này, gió đêm tùy ý lay động. Đảo loạn vạt áo và sợi tóc Mộ Khinh Ca. Một thân áo bào huyết sắc, phụ trợ khuôn mặt tinh xảo của nàng càng thêm yêu dã mỹ hoặc.

Trong mắt Long Nha Vệ, Tước gia của bọn họ, chủ tử của bọn họ tựa như Thần Ma đứng sừng sững giữa thiên địa. Thân ảnh mạnh mẽ phảng phất sẽ không bị ép cong xuống.

Chấp hai tay ra sau lưng, khóe miệng Mộ Khinh Ca cười lên nguy hiểm tựa cây anh túc: “Nếu đã chuẩn bị xong. Vậy, trò chơi bắt đầu!”

Gió, đột nhiên thổi mạnh.

Một cơn lại một cơn, cuốn theo cát bụi lá khô tùy ý bay múa giữa không trung. Mê người, mờ hồ.

“Khục khục khục, gió lạ thổi ra từ đâu? Làm cho miệng lão tử hứng đầy bụi!”

“Suyt, người nhỏ giọng chút. Chớ kinh động con mồi!”

Ẩn nấp bên ngoài biệt uyển Vệ phủ, có người bắt mắt với gió. Cũng có người âm thầm cảnh cáo.

Lúc này đúng là thời điểm đêm khuya nhất. Thời điểm tinh lực con người mỏng manh dễ đi vào giấc ngủ.

Hầu như tất cả lực lượng thế gia ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ, đều đã mệt mỏi. Nhưng mà sợ mệnh lệnh, không thể không giữ vững tinh thần chấp hành nhiệm vụ.

Một hồi lá rụng xen lẫn gió bụi, rốt cuộc trở thành dây kích nổ, dẫn đến nội tâm bọn chúng bất ổn.

“Sợ cái gì? Lão tử đã trông một đêm, ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy. Người ta nói không chừng ở bên trong ngủ rất ngon, chúng ta lại như mấy tên ngu chờ ở chỗ này.”

Thanh âm phàn nàn, mờ hồ từ trong thế lực khác nhau phát ra.

“Thật ra thì, nếu ta là hắn thì cũng không trốn ngay vào tối nay. Nói thế nào thì cũng phải quan sát tình huống cụ thể hai ngày đã, tìm thời cơ tốt chạy trốn khỏi Trĩ thành.” Có người rất có kinh nghiệm phân tích.

Thời gian dần trôi qua, vốn nghiễm túc theo dõi, dần dần trở nên buông lỏng.

Đột nhiên, từ trong biệt uyển Vệ phủ bay ra hai mươi mấy bóng đen nhảy vào đêm tối, ăn ý chạy trốn sang các phía khác nhau.

Những hắc ảnh này vừa xuất hiện, làm người thư giãn lập tức tinh thần chấn động, lao ra khỏi chỗ nấp.

Lập tức người ở tất cả thế lực lớn đều bại lộ lẫn nhau, thiếu đi che che lấp lấp, hư hư thật thật lúc trước.

Người ở thể lực khác nhau, đều dùng ánh mắt đề phòng cảnh giác trao đổi nhìn nhau.

“Không tốt! Con cá muốn chạy trốn!”

Bóng đen biến mất trong chớp mắt, có người đánh vỡ trầm mặc.

Những lời này đánh thức người của các thể lực khắp nơi.

“Đuổi theo!” Trong đó có một đội ngũ hô một tiếng, vội vàng đuổi đến hướng một người áo đen biến mất.

Những thể lực còn lại bắt đầu cũng nhao nhao lựa chọn một đối tượng, truy đuổi. Đồng thời đem tình huống nơi này báo về bốn gia.

Trong nháy mắt, cửa ra vào biệt uyển Vệ phủ chỉ còn lại một nhà thể lực, còn đứng tại chỗ bất động.

Đám người này chính là thủ hạ của Chu Lực, Chu công tử.

Bọn hấn phụng mệnh ngồi canh ở nơi này, chính là muốn bắt Mộ Khinh Ca về cho công tử bọn hấn trút giận. Lúc này các thể lực khác đều đã đuổi theo bóng đen từ Vệ phủ, mà bọn hấn vẫn không nhúc nhích.

“Đội trưởng, chúng ta làm sao bây giờ?” Có người tiến lên hỏi.

Người lĩnh đội có lòng tin cười lạnh: “Chỉ là kẻ điều hổ ly sơn mà thôi, ta há lại trúng kế? Ta dám chắc người công tử muốn, vẫn còn trốn trong Vệ phủ.”

Hấn phân tích, lập tức được người dưới nịnh nọt.

Nhưng hấn lại không biết, trong biệt uyển Vệ phủ, sân viện ở tạm của Mộ Khinh Ca đã sớm vườn không nhà trống. Yên tĩnh như chưa từng có người vào ở.

Ở một viện tử khác, dưới ánh nền màu cam bao phủ người trong phòng.

Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân bị dây thừng trói chặt, cố định trên mặt ghế. Trong phòng bọn họ đứng là Chu thúc.

“Ồ ô ô...” Vệ Quân Quân trừng mắt nhìn Chu thúc, giãy giụa. Trong miệng bị nút miếng vải bố, chỉ có thể phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào.

Vệ Kỳ cũng không tốt hơn, chỉ là hấn không hề làm chuyện giãy giụa vô ích như Vệ Quân Quân. Ánh mắt nhìn chăm chăm Chu thúc lên án.

Trong lòng Chu thúc cười khổ thờ dài, trầm nghĩ trong lòng: Mộ công tử nói đi là đi, làm ông phải đóng vai ác nhân.

Nhưng vì Vệ phủ, vì hai tiểu tử tông này. Vai ác nhân này của ông được định rồi!

Thời gian Mộ Khinh Ca ước định đã qua một hồi. Dưới ánh mắt bức bách của hai tiểu tử tông, Chu thúc cuối cùng tháo vải bố trong miệng bọn họ xuống.

“Chu thúc ông sao lại đối xử với chúng ta như vậy! Hu hu hu, ông có phải không còn thương Quân Quân hay không?”

“Chu thúc ông mau buông ta ra!”

Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân có lại được năng lực nói chuyện, lập tức mở miệng.

Hai vai Vệ Kỳ gãy một chút, nhưng dây thừng thô cột vào người không hề động. Đôi mắt phỉếm hồng lo lắng chỉ có thể nhìn chăm chăm Chu thúc cầu xin.

Vệ Quân Quân cũng đồng thời dùng hai mắt đầm lệ nhìn Chu thúc.

Trước giờ Chu thúc bị năng dùng bộ dạng này, chỉ có thể vứt bỏ vũ khí đầu hàng.

Nhưng tối nay, Chu thúc lại nhẫn tâm, ánh mắt không nhìn tới bọn họ. Chỉ là trầm giọng nói: “Thiếu gia, tiểu thư, đây là Mộ công tử phân phó. Vì an toàn của hai người, lão Chu chỉ có thể nghe theo!”

Huynh muội Vệ Kỳ Vệ Quân Quân tuy thần kinh thô, ngẫu nhiên có chút chấp mực. Nhưng cũng không đần.

Chu thúc trói bọn họ ở đây, chắc chắn nguyên nhân là Mộ Khinh Ca. Hơn nữa nếu đoán không sai, Mộ Khinh Ca đã rời đi, Chu thúc mới có thể tháo vải bố khỏi miệng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 210: Trưởng lão thật quỷ dị (2)

Edit: Diệp Luru Nhiên

“Chu thúc, ông cũng đã biết Mộ Ca phải đối mặt là gì? Chúng ta là bằng hữu, thời điểm hần cần trợ giúp lại không xuất hiện. Về sau chúng ta còn lấy nhân nghĩa thế nào?” Vệ Kỳ giãy giụa hỏi.

Vệ Quân Quân cũng nói theo: “Chu thúc, hiện tại toàn bộ thế lực Trĩ thành đều mơ tưởng tìm Mộ Ca gây phiền toái. Chúng ta là người duy nhất có thể trợ giúp huynh ấy, sao có thể bỏ mặc? Chẳng lẽ cha ta từ nhỏ dạy ta những cái kia đều chỉ là lời nói miệng thôi sao?”

Huynh muội hai người khó được ăn ý, một lời một câu, nói đến mức Chu thúc mặt đỏ tía tai, khó có thể chống đỡ.

Cũng may ông vẫn còn ghi nhớ lời Mộ Khinh Ca.

Biết rõ hậu quả thả hai huynh muội này, quấy vào vũng nước đục.

Vì vậy ông ngoan tâm, nghiêng rằng đối với huynh muội Vệ gia nói: “Thiếu gia, tiểu thư. Chuyện của Mộ công tử, hần đã có ý định. Hai người là bằng hữu, nên tin tưởng lời của hần. Hần nói hai người chờ ở Hoán thành, ngày mai chúng ta liền lên đường đi Hoán thành. Ngần vạn không cần làm rối loạn kế hoạch của hần.”

“Hoán thành?! Mộ Ca nói chúng ta tới Hoán thành chờ huynh ấy sao?” Vệ Quân Quân nói.

“Mộ Ca chỉ là lấy lý do thoái thác thôi. Hần bị nhiều thế lực truy kích tiêu diệt như vậy, sao có thể bình yên tới Hoán thành?” Vệ Kỳ hô.

Vệ Quân Quân cũng lập tức kịp phản ứng, cảm tức nhìn Chu thúc: “Chu thúc, ông cũng tin tưởng lời nói này?”

Trong lòng Chu thúc kêu khổ, đối với hai tiểu tử tông nói: “Mộ công tử trẻ tuổi như vậy, một mình du ngoạn bên ngoài. Có thể thấy được hần chắc chắn có lực lượng tự bảo vệ mình. Hần nếu đã nói vậy, đương nhiên có đạo lý của mình. Hai tiểu tử tông của ta, các người mới nhận thức người ta bao lâu? Át chủ bài trên người hần biết rõ bao nhiêu? Không nói hần, chỉ việc người nghe lệnh bên cạnh hần cũng không phải nhân vật đơn giản, thậm chí còn mạnh hơn họ vệ Vệ phủ chúng ta. Chúng ta vẫn nên nghe Mộ công tử nói, tới Hoán thành chờ đợi đi.”

Giữa vô dụng, Vệ Kỳ và Vệ Quân Quân cũng biết. Người bọn họ muốn bảo vệ đã sớm đi.

Roi vào đường cùng, chỉ có thể thỏa hiệp.

Nhưng Vệ Kỳ không đồng ý đi Hoán thành chờ Mộ Khinh Ca, mà cường ngạnh nói: “Chúng ta đi trấn Úc Trí chờ Mộ Ca!” Hần còn nhớ rõ người muốn hộ tông kia. yêu cầu mười ngày sau gặp mặt ở trấn Úc Trí.

So với đi Hoán thành khổ đợi, thì không bằng nửa đường chờ ở trấn Úc Trí.

Vệ Kỳ đề nghị, lập tức được Vệ Quân Quân ủng hộ!

Chu thúc bất đắc dĩ. Chỉ cần hai tiểu tử tông này không làm ẩu ở Trĩ thành, thì gì cũng được. Suy nghĩ một chút, ông đáp ứng yêu cầu của hai người.

Bên kia, hơn hai mươi bóng đen mang theo vô số cái đuôi đi dạo lung tung mấy vòng trong Trĩ thành một lúc, liền hướng tới ngoài thành phóng đi.

Cao thủ Trĩ thành, mạnh nhất cũng không quá lam cảnh sơ giai.

Đối với Long Nha Vệ đã tiến vào lục cảnh thanh cảnh mà nói, uy áp đảo qua ở cửa thành không coi là cái gì.

Huống chi trên y phục bọn hần còn được tăng phúc năng lực tốc độ?

Vì vậy lúc từng đạo bóng đen phá tan uy áp được dệt thành lưới khổng lồ, chạy tới ngoài thành. Đại nhân vật của tất cả gia tộc cũng không ngồi yên nữa, nhao nhao suất lĩnh cao thủ trong nhà, đuổi theo bóng đen.

Đêm yên tĩnh, bởi vậy mà phi thường nóng nực.

Tất cả gia thế lực lượng phân tán mà đến, cuối cùng hợp thành một cỗ thế lực cường đại hướng phía ngoài thành.

Mà lúc này Chu Lực thu được tiếng gió, cũng nhanh chóng gọi tới người của mình, đối với người lĩnh đội mắng: “Người ta đã chạy tới ngoài thành rồi, ngươi còn mang người trông coi Vệ phủ làm cái gì? Thật là đồ con lợn vô dụng!”

Bị hần mắng thành đồ con lợn, cũng là hảo thủ thanh cảnh trung giai, lúc này lại bị một gia hỏa hoàng cảnh sơ giai nhục mạ, trong lòng tự nhiên không cam lòng.

Nhưng vừa nghĩ tới bối cảnh đối phương, hắn chỉ có thể mạnh mẽ nhìn xuống: “Công tử, thuộc hạ lo đây là kẻ điếu hổ ly sơn.”

Nói ra lý do bản thân không đuổi theo, vốn sẽ cho là chủ tử nhà mình bớt giận.

Lại không nghĩ, Chu Lực càng thêm nổi trận lôi đình nói: “Điếu hổ ly sơn? Người cho rằng mình thông minh, còn người khác thì ngu sao? Chẳng lẽ chỉ có mình người nghĩ đến điếu hổ ly sơn? Bốn công tử nói cho người biết, sớm đã có cường giả nhà khác dòm ngó biệt uyển Vệ phủ. Gia hỏa họ Mộ kia, đã không còn trong phủ rồi!”

Lúc này người lĩnh đội mới biết mình làm sai cái gì. Sắc mặt hắn biến đổi, lập tức bổ cứu: “Thuộc hạ lập tức dẫn người đuổi theo!”

“Ừ ừ.” Chu Lực mặt âm trầm ngăn cản. Ánh mắt gã âm tàn, mang theo sát ý nói: “Lần này ta cùng người đi. Ta muốn tận mắt nhìn kết cục thể thảm của tên tiểu tử họ Mộ kia. Mà tiền của bốn công tử, bốn công tử còn muốn cầm về!”

Đối với lời đề nghị của Chu Lực, người lĩnh đội không phản đối.

Theo hắn thấy, Mộ Khinh Ca chỉ là một tiểu tử mười mấy tuổi, có thể lợi hại thế nào? Coi như thiên phú hắn có cao, nhiều lắm cũng chỉ là lực cảnh mà thôi.

Đối mặt với toàn bộ thể lực Trĩ thành truy kích, chẳng lẽ còn có mạng trốn?

Kể cả bên cạnh hắn có người trợ giúp, những người đó cũng không phải là đối thủ của toàn bộ thể lực Trĩ thành.

Trong lòng tính toán một hồi, cảm thấy Mộ Khinh Ca không còn khả năng lật bàn, người lĩnh đội mang theo Chu lực vội vàng rời khỏi Chu phủ, hướng tới ngoài thành.

Cùng lúc đó, trong Vạn Tượng Lâu ở Trĩ thành, đỉnh tháp cao cao, Đan Thần Tử về mặt hồng nhuận đón gió mà đứng. Hai tay hắn bùng trà nóng, nhìn màn đêm Trĩ thành, biểu tình thích ý không nói nên lời.

Một lát sau, Sơ Thăng leo lên đỉnh tháp, đứng ở phía sau Đan Thần Tử.

Cảm nhận được phía sau có người, Đan Thần Tử hỏi: “Thiếu chủ đã rời đi?”

Sơ Thăng nhẹ ‘vàng’ một tiếng, đáp: “Buổi chiều Thiếu chủ đã rời khỏi Trĩ thành. Nhưng mà lúc gần đi, ngài có nói tất cả chuyện phát sinh ở Trĩ thành, Đan trưởng lão phải đúng sự thật báo cáo lại cho ngài.”

“Đã biết đã biết.” Đan thần tử không kiên nhẫn vung tay, bắt đắc dĩ nói: “Thật không hiểu Mộ tiểu hữu lại khiến thiếu chủ hứng thú chú ý như thế, làm cho ngài nổi tâm muốn chơi.”

Khoé miệng Sơ Thăng vừa kéo, trong lòng chửi thầm: Mộ công tử kia hiện giờ bị toàn bộ thể lực Trĩ thành truy kích, đều là bút tích của thiếu chủ. Đối với thiếu chủ chỉ là chơi, nhưng đối với Mộ công tử chính là tính mạng đấy! Ai có thể thấy, làm người nên điếu thấp. Ngàn vạn không nên hấp dẫn lực chú ý của thiếu chủ ác ma nhà bọn họ!

...

Gió, mang theo vài phần sắc bén thổi qua bên tai.

Vù vù vù!

Thân ảnh màu đen rất nhanh hiện ra trong bóng đêm. Tốc độ cực nhanh biến mất, rồi lại hiện!

Trên đỉnh núi cách xa Trĩ thành, một bóng người màu đen cao lớn mà tinh tế. Nàng đứng sừng sững trong gió đêm, tựa như pho tượng.

Chỉ chớp lát từ các nơi xuất hiện thân ảnh màu đen, tổng cộng hai mươi tám người. Đồng loạt đứng phía sau nàng, quỳ một gối xuống.

Từ ngoài nhìn ra, căn bản không phân biệt được bọn họ. Ngay cả thân cao, hình thể cũng khác biệt rất nhỏ. Bị áo choàng to rộng bao trùm.

Người đứng, bàn tay trắng nõn xóc mũi áo choàng lên. Lộ ra dung mạo tuyệt thế của Mộ Khinh Ca.

Dưới áo choàng màu đen, một mặt huyết hồng như ẩn như hiện.

“Làm xong?” Mộ Khinh Ca nhẹ giọng nói.

Một người quỳ cách nàng gần nhất ngẩng đầu, khuôn mặt Mặc Dương lạnh lùng lộ ra: “Bẩm tước gia, thuộc hạ dựa theo tước gia phân phó dẫn các thể lực lớn ra khỏi Trĩ thành. Bây giờ bọn họ đang hướng tới nơi này.”

Mộ Khinh Ca gật đầu.

Nàng hiện giờ là lam cảnh đỉnh. Lúc phong vân nổi lên đêm nay, nàng đã do thám được cường giả ở Trĩ thành chỉ cùng lắm là lam cảnh sơ giai.

Nhưng bên người nàng chỉ có hai mươi mấy người. Ngoại trừ Mặc Dương là thanh cảnh sơ giai ra, còn lại đều là lục cảnh.

Các thế lực Trĩ thành, cộng lại ít nhất có mấy ngàn người, quả thật khó đối phó, không tránh khỏi bị thương. Vì vậy, nàng không chọn cứng đối cứng.

Nếu bọn chúng muốn đan dược từ nàng, vậy phải dùng mạng đổi lấy.

Ánh mắt Mộ Khinh Ca lạnh lùng, nhìn một mảnh rừng rậm vô tận cách đó không xa.

Xuyên qua cánh rừng kia, là tới rìa ngoài trấn Úc Trĩ.

“Chuẩn bị một chút, chúng ta tiến vào rừng rậm.” Mộ Khinh Ca tuyên bố mệnh lệnh mới.

Nếu nói về chuyện nàng bị các thế lực Trĩ thành vây công là trò chơi của người kia. Vậy từ giờ trở đi, làm chủ trò chơi sẽ nằm trong tay Mộ Khinh Ca. Từ lúc người của nàng dẫn dụ các thế lực rời thành, bắt đầu nghênh ngang tiến vào rừng rậm. Trò chơi này, cũng đã biến thành của nàng.

Hướng đi trò chơi phát triển thế nào, không hề nghe theo người kia âm thầm điều khiển. Mà là quyết định bởi nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Trưởng lão thật quỷ dị (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Mau đuổi theo! Bọn chúng tiến vào rừng rồi!” Một lớp người dẫn đầu, tận mắt nhìn thấy Mộ Khinh Ca tiến vào rừng.

Lần này nàng không che che lấp lấp, hào phóng hướng kẻ truy đuổi lộ ra diện mạo vốn có.

Dưới ánh trăng mờ mờ, dung mạo khiến người kinh diễm, càng kích thích quyết tâm nhất định phải được của đám người truy đuổi.

“Trước hết chờ đã.” Lúc tiến vào trước rừng rậm, đột nhiên có người mở miệng ngăn cản.

Đám người nóng lòng bắt được Mộ Khinh Ca để ép hỏi Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan đều nhủ mảy không vui, nhìn người vừa mở miệng ngăn cản kia.

Đội bọn hần phát hiện người mở miệng chính là Nhiếp gia Trĩ thành, đệ nhất cao thủ Trĩ thành, lam cảnh sơ giai Nhiếp Hùng, đám người bắt mắt chỉ có thể thu lại.

Nhiếp Hùng vẻ mặt ngao nghể đứng trước đám người, cười lạnh mở miệng: “Chúng ta nhiều lực lượng thế gia như vậy đuổi theo tiểu tử kia, bắt được thì nên thế nào? Lão phu không cho rằng tiểu tử kia có thể lấy ra nhiều Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan như vậy.”

“Nhiếp đại trưởng lão có diệu kế gì?” Có người phụ họa nói.

Trong mắt Nhiếp Hùng tràn đầy cao ngạo, hất cằm nói: “Một tên tiểu tử quèn, cần diệu kế gì. Lão phu chỉ nói trước cho chư vị, vô luận tiểu tử kia có bao nhiêu Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan, Nhiếp gia ta muốn mười viên.”

Mười viên!

Trong lòng mọi người cả kinh.

Đan dược nghịch thiên lấy đâu ra nhiều số lượng như thế.

Ở hội đấu giá Vạn Tượng Lô, đã xuất hiện hai viên. Cho dù trên người tiểu tử họ Mộ kia vẫn còn, nhưng cùng lắm chỉ một con số. Đại trưởng lão Nhiếp gia này thật đúng là tâm đen miệng lớn, mở miệng đã đòi mười viên. Đây là muốn lấy toàn bộ sao?

Đám người bị Nhiếp Hùng cường thế làm cho đứng hình, trong lòng vì Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan mà thấy thịt đau. Lại căn bản không biết, Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan là đan dược cơ bản phối trí cho mỗi một Long Nha Vệ. Mỗi người ít nhất đều sẽ có mười viên trở lên. Hơn nữa cứ cách ba tháng, Mộ Khinh Ca sẽ hào phóng tiếp viện một lần.

Ai bảo nàng có không gian dược liệu giàu có đây?

Ngay cả trong không gian Mộ Khinh Ca, Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan vẫn thừa trên trăm viên.

Coi như Nhiếp Hùng chiếm hết mười viên, các gia tộc khác đoạt được cũng sẽ không ít.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là, bọn hắn có thể cướp được Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan từ tay Mộ Khinh Ca.

“Ách, xin hỏi Nhiếp đại trưởng lão. Nếu tên tiểu tử chỉ còn dư lại chưa đến mười viên Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan thì sao giờ?” Một người cường tráng có gan hỏi ra vấn đề mọi người quan tâm.

“Vây toàn bộ thuộc sở hữu của Nhiếp gia ta!” Nhiếp Hùng đương nhiên nói.

Hít...!!!

Câu bá đạo này làm cho tất cả ở đây hít vào một hơi. Trong lòng phần hận, lại không dám biểu hiện ra ngoài.

Vài bộ đáng bị bức giận mà không dám nói gì, ánh vào trong mắt Sơ Thăng và Đan Thần Tử vẫn luôn một đường âm thầm theo dõi. Người trước khinh thường nói: “Nhiếp Hùng kia quá không biết xấu hổ, cư nhiên vô liêm sỉ đến trình độ này.”

Nói xong, hắn liếc nhìn Đan Thần Tử bên cạnh mình, cổ quái cười nói: “Đan trưởng lão, có phải khi người ta sống tới già rồi, tu vi càng cao thì càng không biết xấu hổ không?”

Hắn vẫn chưa quên lúc đi ra, bị lão gia hoá không biết xấu hổ này đoạt mất một thần phù thu liễm khí tức.

Thần phù này hắn chỉ có hai cái, còn là thiếu chủ khai ân ban thưởng đấy. Chính là muốn hắn có thể tới gần mà không bị phát hiện, báo cáo tình huống cho chủ tử.

Nghe nói loại thần phù này bên trong có cấm chế lợi hại, mới có thể hoàn mỹ thu liễm khí tức.

Đan trưởng lão vốn có thể tự mình thu liễm hơi thở, nhưng cố tình muốn đoạt thần phù. Hành vi này trong mắt chính là không biết xấu hổ.

Sơ Thăng mĩa mai, vẫn chưa làm cho Đan Thần Tử xấu hổ.

Hắn chỉ rung đùi đắc ý nói một câu: “Lợi ích mê hoặc người!”

Sơ Thăng bĩu môi nói: “Đám lão đầu không biết xấu hổ này, người còn chưa bắt được, đã bắt đầu chia của. Ta thấy Mộ công tử kia không phải dễ đối phó.”

“Đương nhiên không dễ đối phó.” Trong đôi mắt khôn khéo của Đan Thần Tử hiện lên một đường ám quang. Nếu là người bình thường, sao có thể khiến thiếu chủ hứng thú?

Huống chi hắn đã tiếp xúc giao tiếp Mộ Khinh Ca, lại còn liên tục bị ăn mất.

Hắn chỉ muốn nói, lần này thiếu chủ gặp được đối thủ!

Bỗng nhiên hắn muốn chạy tới trần Úc Trí xem hình ảnh hai người gặp nhau. Nhất định là cực kì đặc sắc!

Ánh mắt Đan Thần Tử sáng ngời, khoe miệng giương lên. Trong mắt Sơ Thăng, chính là nụ cười cực độ đáng khinh.

“Nhiếp đại trưởng lão, thế này chỉ sợ không ổn. Chỗ tốt đều về Nhiếp gia, chúng ta đây thì được cái gì?” Có người không cam lòng, không sợ chết hỏi.

Nhiếp Hùng nhàu chân mày. Ánh mắt sắc bén đảo qua đám người.

Người bị hắn đảo qua, đều có xúc động muốn tránh né. Nhưng nghĩ đến việc này liên quan đến lợi ích gia tộc, chỉ có thể cắn da đầu kiên trì.

Tựa hồ thấy được mọi người bất mãn, gia chủ đương nhiệm Nhiếp gia ở bên tai Nhiếp Hùng nhẹ giọng khuyên bảo vài câu.

Sau đó, sắc mặt Nhiếp Hùng cực kì khó coi, mở miệng: “Hừ, nếu gia chủ đã thay các ngươi cầu tình, vậy thế này đi... Nếu tiểu tử kia còn thừa chưa đến mười viên, Nhiếp gia ta lấy một phần ba, còn lại các ngươi chia. Trên người hắn nếu còn bảo vật gì, Nhiếp gia ta cũng sẽ không lấy.”

Nhiếp gia lấy một phần ba?

Trong lòng ai nấy đều tự tính toán.

Coi như tiểu tử họ Mộ chỉ còn chín viên, bị Nhiếp gia lấy đi ba viên, vẫn còn dư lại sáu viên. Tuy nói thế lực lớn nhỏ ở đây đã hơn mười nhà, sáu viên căn bản phân không đều. Nhưng nếu có bảo bối khác bổ sung vào, cũng không thiếu.

Nhưng mà...

Có người nhạy cảm nhận ra một lỗ hổng.

Nhiếp Hùng chỉ nói nếu chưa đủ mười viên, thì Nhiếp gia lấy một phần ba. Thế còn trên mười viên? Tuy việc này không có khả năng, nhưng vạn nhất thì sao?

Nếu Mộ tiểu tử trùng hợp có mười một viên, có phải Nhiếp gia sẽ như lúc trước nói. Lấy mười viên, còn một viên phân cho bọn hắn?

Chỉ là Nhiếp gia đã nhượng bộ một lần. Nếu còn xoắn xýt, chỉ sợ sẽ chọc giận Nhiếp Hùng.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể đem bất mãn nuốt vào. Trước đáp ứng đã, đợi đến lúc bắt được Mộ Kinh Ca, tra xét rõ ràng đan dược còn dư lại rồi quyết định sau.

Mọi người rút cuộc đạt thành nhất trí, chuẩn bị vào rừng cướp người.

Lúc này, lại có người đi ra.

“Ta có thể không cần đan dược, nhưng ta muốn số tiền tên tiểu tử xảo trá đã lừa ta! Còn có, người của hắn ta muốn mang về!” Chu Lực đứng ra, kiêu ngạo nói.

Đan dược hắn đã có một viên, không quan tâm. Đợi đến lúc lấy lại về ba nghìn vạn kim và trăm miếng thú hạch, đan dược kia còn không phải khác gì được cho không?

Chủ yếu nhất là, hắn có thể hung hăng chà đạp tên tiểu tử dám lừa hắn!

Cảnh giới Chu Lực trong đám người này không coi vào đâu. Nhưng ai bảo người ta có một tỷ tỷ trong hoàng thất Ly quốc rất được sủng ái đây? Cho dù Nhiếp Hùng là người kiêu ngạo, cũng sẽ không dễ dàng đi đắc tội hoàng thất.

Vì vậy Chu Lực nói xong, hắn chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua. Cũng không phản đối.

Hắn đã không phản đối, những người khác còn có ý kiến gì?

Đội ngũ hơn ngàn người, rút cuộc lần nữa đạt thành hiệp nghị. Nhảy vào trong rừng...

Nhóm người này thảo luận ngoài rừng nửa ngày. Mộ Kinh Ca mang theo Long Nha Vệ, còn có hai nha hoàn Ấu Hà ở trong rừng lại chờ đến không kiên nhẫn.

Khu rừng này, chính là tràng săn thú của bọn họ.

Sau khi vào rừng, bọn họ một bên thâm nhập, một bên bố trí không ít bẫy rập tinh xảo.

Bản lĩnh này, đều là Mộ Kinh Ca xuyên việt tự mình truyền thụ cho. Vẫn còn nhớ hồi đầu Long Nha Vệ gặp phải cái này, chính là ánh mắt ‘kinh vi thiên nhân’(*).

(*) Kinh vi thiên nhân: nhìn thấy thì vô cùng kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới có thể đạt được trạng thái hay trình độ đó.

Rừng rậm rất lớn, cạm bẫy có thể bố trí rất nhiều.

Đại khái đánh giá, Long Nha Vệ đã lặng yên ẩn núp ở nơi bí ẩn. Tùy thời mà động.

Đêm dần hạ, Ngày dần lên.

Lúc này đúng là thời điểm ngày đêm luân chuyển. Ánh sáng mờ mờ trong rừng rậm, bóng cây trùng điệp.

Vừa tiến vào rừng, tất cả đều cảm thấy nhánh cây dữ tợn giống như quái vật giương nanh múa vuốt. Đánh úp tới bọn chúng.

Khắp rừng rậm an tĩnh chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu vang trong bụi cỏ, không cảm giác được bất kì kẻ nào. Phảng phất đám người Mộ Kinh Ca tiến vào rừng, đột nhiên biến mất.

“Nơi này có chút quỷ dị.” Có người cẩn thận nói.

Nhiếp Hùng lại khinh thường phản kích: “Khu rừng này không phải lần đầu các ngươi tới, có cái gì quỷ dị? Chỉ là đám chuột nhất lợi dụng ban đêm cố làm ra vẻ huyền bí thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Trưởng lão thật quý dị (4)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

“Đứng đứng đứng! Nhiep đại trưởng lão nói không sai. Bọn chúng nhất định là núp đi, chờ chúng ta đi rồi lại vụng trộm trốn.” Có người lấy lòng.

Nhiep Hùng nói: “Chúng ta từng người tách ra, chậm rãi dò xét. Kể cả lật tung cánh rừng này lên, cũng phải tìm cho ra đám chuột nhất kia!”

“Cuối rừng là rìa ngoài trấn Úc Trí. Chúng ta có nên phái một đội nhân mã từ đường lớn tới trấn Úc Trí không? Canh giữ ở lối ra, để ngựa vạn nhất?” Có người đề nghị.

Xuyên qua rừng rậm cần tám đến chín ngày. Từ đường lớn tới trấn Úc Trí, rồi tới lối ra bìa rừng cần năm đến sáu ngày. Nếu lúc này phân người đuổi tới, khẳng định có thể ngăn chặn Mộ Khinh Ca ra khỏi rừng. Bao vây rừng rậm.

Không ít người đều âm thầm gật đầu, cảm thấy đề nghị này không tồi.

Làm vậy rất ổn thoả!

Nhưng Nhiep Hùng lại mạnh mẽ nói: “Không cần! Các ngươi cho rằng tiểu tử kia có cơ hội ra khỏi rừng? Hà tất làm điều thừa!”

Hắn tràn đầy tự tin, những người khác không dám đi vuốt râu hùm.

Chu Lực đồng ý nói: “Bản công tử cũng cho rằng Mộ tiểu tử không thể ra khỏi rừng. Bọn chúng mới vừa vào rừng không lâu, chúng ta nhiều người như vậy lại quen thuộc địa hình. Chẳng lẽ còn không đuổi kịp đám người từ bên ngoài sao?”

Người mạnh nhất và người có bối cảnh nhất trong Trì thành đều đã nói như vậy, những người khác còn có thể nói gì?

Bất đắc dĩ chỉ có thể dựa theo lời Nhiep Hùng lúc trước, các thể lực tách ra hướng tới phương hướng khác nhau vào sâu trong rừng tìm kiếm.

Long Nha Vệ ẩn núp trong đêm, chờ đợi con mồi tới cửa.

Mà Mộ Khinh Ca thì ở lối vào rừng rậm, tùy ý chọn một gốc cổ thụ tráng kiện. Nằm tại tán cây, mắt lạnh đem đối thoại một đám người dưới tàng cây nghe vào tai.

Đồng thời nàng cũng phát hiện hai người Đan Thần Tử và Sơ Thăng phía xa xa.

Nụ cười quý dị từ khoé miệng nàng. Trong mắt nàng tràn ngập nghiền ngẫm.

Những người khác nàng đều không sao cả, trái phải chỉ là mấy kẻ ngu dốt bị người thiết kế vào bẫy cục. Nàng nhìn chằm chằm Chu Lực. Người này thật là âm hồn bất tán. Không cho hắn chút giáo huấn nào, thật đúng là xin lỗi hắn lưu luyến không quên như vậy.

Hơn một ngàn người, dần biến mất trước mắt nàng.

Lúc này Đan Thần Tử và Sơ Thăng cũng đi tới phía dưới đại thụ chỗ Mộ Khinh Ca.

Ánh mắt thanh u dừng xuống hai người. Người sau hiển nhiên không có phát giác.

“Đan trưởng lão, bây giờ chúng ta đi theo ai?” Sơ Thăng vẻ mặt đau khổ hỏi.

Hơn ngàn người phân công nhau hành động, hắn nên đi theo dõi thể nào? Làm sao báo cáo được thiếu chủ?

Đan Thần Tử cũng có chút khó xử nói: “Lão phu làm sao nghĩ đến, Mộ tiểu hữu lại xảo trá như thế dẫn người vào trong rừng. Thiếu chủ muốn xem kịch vui, chỉ sợ không được rồi. Hai người chúng ta cũng không thể nhìn hết toàn cục vào mắt.”

“Thế làm sao bây giờ? Cứ như vậy trở về? Sẽ bị thiếu chủ tra tấn chết!” Về mặt Sơ Thăng sợ hãi nói. Hắn đã thấy qua kẻ không làm được việc bị thiếu chủ trừng phạt. Tuy không chết, nhưng đa dạng tầng tầng lớp lớp.

Ví như, có người bị phạt ăn ngủ trên ống nhỏ ở nhà xí.

Lại tỉ như, có người bị phạt ngủ trên giường đóng đinh. Thậm chí có người bị phạt giả trang thành nữ nhân đứng trước cửa Vạn Tượng Lâu mời chào khách.

Vừa nghĩ tới những tiền lệ tàn khốc kia, nội tâm Sơ Thăng trăm ngàn cự tuyệt!

“Không quay về thì làm gì đây?” Đan Thần Tử cũng là bộ dạng vô mề sứt vỡ.

Sơ Thăng vô đầu, vắt hết óc nghĩ.

Giây lát, hắn nói Đan Thần Tử: “Không bằng chúng ta mỗi người theo một đội, thế nào?”

“Đi theo?” Đan Thần Tử lé mắt nhìn hắn.

Sơ Thăng đã sớm nghĩ kỹ, lập tức đáp: “Chính là Nhiếp gia và Chu gia! Ta thấy hai nhà này là huyền náo nhất.”

Đan Thần Tử tán đồng gật đầu: “Cũng được! Hai nhà này đi. Ta phụ trách Nhiếp gia, ngươi phụ trách Chu gia. Nhớ kỹ bất luận thấy cái gì, đều phải tự che giấu mình cho tốt. Không được bại lộ, càng không được để Vạn Tượng Lâu và thiếu chủ liên lụy vào. Đây chính là thiếu chủ kiêng kỵ nhất.”

Sơ Thăng gật đầu.

Điểm này không cần Đan Thần Tử nhắc nhở, hắn cũng sẽ không quên.

Thiếu chủ bọn hắn thích chinh người, thích chơi. Nhưng càng thích bứt ra đứng ngoài xem diễn. Nếu bị liên lụy vào, Sơ Thăng dùng mộng cũng có thể nghĩ ra kết cục bi thảm của mình.

Hai người dứt lời, lập tức chia nhau làm việc.

Mộ Khinh Ca nằm trên tán cây, hai con ngươi híp lại, trong miệng thì thầm: “Thiếu chủ?”

Nàng hình như tìm được đầu sỏ đứng sau màn rồi!

Không thích bị liên lụy vào trò chơi bản thân thiết kế ra sao? Không phải là ngươi có thể quyết định! Ánh mắt Mộ Khinh Ca lập loè quang mang nguy hiểm.

Quang mang tập trung đối tượng, chính là vị thiếu chủ Vạn Tượng Lâu kia!

“Hất xì!”

Trong một chiếc xe ngựa chạy hướng tới trấn Úc Trí, đột nhiên vang lên tiếng hất xì.

Người cười ngựa bên ngoài xe ngựa, lập tức đi tới trước cửa sổ xe, khom người hỏi: “Thiếu chủ ngài có khỏe không?”

“Hãy, không biết tiểu nương tử nhà ai đang nhớ nhung ta.” Một giọng nam dễ nghe mà lười biếng đến cực điểm truyền ra. m thanh kia như côn trùng chui vào lỗ tai, khiến người khó nhin.

...

Khu rừng nói Trĩ thành và trấn Úc Trí, hơn ngàn người đang cẩn thận tìm kiếm.

Theo thâm nhập, các thế lực gia cũng dần ngăn cách. Bị bóng cây trùng điệp chặn thân hình lẫn nhau.

Đột nhiên, một kẻ đang dò tìm cảm thấy dưới chân bị vướng. Cả người mất trọng lực đổ về phía trước. Ngay lúc hắn đang muốn kinh hô, một nhánh cây bén nhọn không sai chút nào xuyên thấu cổ hắn.

Còn chưa kịp hử một tiếng, người kia đã chết.

Có người đồng hành tìm tới, mới phát hiện người này đã toi mạng. Mà nguyên nhân hắn chết, phẳng phát chi vì có cây mây tầm thường làm hắn vấp chân. Mà trùng hợp bị nhánh cây bén nhọn nhô lên đâm xuyên qua yết hầu.

Tất cả, dường như chỉ là ngoài ý muốn.

Nhưng loại ngoài ý muốn này, lại vô thanh vô tức tằm vào trong đội ngũ hơn ngàn người.

Trời vừa sáng, lúc đội ngũ thế lực Trĩ thành hơn ngàn người nghỉ ngơi, mới chú ý tới. Trong lúc vô tình, thế mà đã tử vong gần trăm người.

Kết quả này, khiến mọi người hoảng hốt!

Khu rừng này bọn hắn quen thuộc, khi nào có nguy hiểm như vậy?

Khùng bố nhất là, người bọn chúng muốn bắt đến bóng dáng cũng không thấy. Mà người của bọn chúng lại tổn thất không ít.

Người chủ sự các thế lực, đều về mặt âm trầm.

Bọn hắn sôi nổi phái người ra liên hệ các thế lực chung quanh. Rất nhanh, hơn ngàn người phân tán lần nữa tụ họp lại.

Lúc gặp lại, bọn hắn phát hiện sắc mặt Nhiếp Hùng không quá đẹp.

Vừa thăm dò mới biết được, Nhiếp gia thế mà cũng tổn thất ba hậu bối hoàng cảnh.

Khó trách, sắc mặt Nhiếp Hùng khó coi như ăn phải phân.

Mọi người đều im tiếng, không dám đi sờ đến rủi ro này.

Chỉ có Chu Lực, thật ra vận khí hắn không tồi, người mang tới không có thương vong. Lúc này thấy vẻ mặt mọi người đều âm trầm, con mắt tối tăm hiện lên tia lạnh lẽo: “Không phải các ngươi bị sợ đến choáng váng rồi chứ? Chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

“Hừ! Ngoài ý muốn? Vài người xem như ngoài ý muốn, nhưng đây là gần trăm người!” Có người bất mãn nói.

“Gần trăm người thì sao? Đêm tối thấy không rõ đường dưới chân là bình thường. Chẳng lẽ các ngươi định bỏ cuộc giữa chừng? Hừ! Một đám hèn nhát. Các ngươi bị khu rừng này sợ tới mức không dám đi vào trong. Bỏ công tử cảm thấy, gần trăm người chết này đều bởi vì tên tiểu tử họ Mộ kia! Nếu không phải hắn trốn vào rừng, người của các ngươi sao chết được?” Chu Lực đương nhiên nói.

Phảng phất tất cả đều bởi vì Mộ Khinh Ca mà ra. Căn bản không nghĩ đến, nếu không phải bọn chúng nổi lòng tham, muốn Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan trong tay Mộ Khinh Ca, sao có thể rơi vào bẫy?

Bị Chu Lực xúi giục, có người đỏ mặt phẫn hận nói: “Không sai! Đều do tên Mộ tiểu tử kia! Bây giờ trời sáng, ta xem hắn có thể trốn đi đâu! Đợi khi tìm được hắn, nhất định phải lột da rút xương mới thoả mối hận trong lòng ta.”

Bộ dạng kích động kia, xem ra trong số gần trăm người chết, có người quan hệ thân thiết với hắn.

“Được rồi! Bây giờ trời đã sáng. Tiểu tử họ Mộ kia rút cuộc không thể trốn được. Chúng ta lập tức khởi hành, bắt cho được hắn. Đến lúc đó muốn lăng trì chém eo, hay cạo đầu lột da đều tùy mọi người.” Nhiếp Hùng trầm giọng rống, lời nói tràn sát ý.

Đan Thần Tử và Sơ Thăng âm thầm ảm núp, bởi vì đoàn người mà lần nữa tụ lại một chỗ.

Nghe Nhiếp Hùng nói thế, Sơ Thăng khinh thường nói: “Chỉ là ngoài ý muốn mà cũng tính lên đầu Mộ công tử, đám người kia thật đúng là không biết xấu hổ!”

“Ngoài ý muốn? Đan Thần Tử cười lạnh một tiếng. Ánh mắt hắn ngưng lại, thầm nghĩ trong lòng: Chỉ sợ chân tướng không đơn giản như vậy. Nếu những kẻ chết này có liên quan đến Mộ công tử, vậy hắn tuyệt không phải nhân vật đơn giản. Sợ là lần này thiếu chủ đá phải cục đá rồi, chộc phải phiền toái! Không được! Phải mau thông tri thiếu chủ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Hàn Thái Thái yêu điểm tiện hoá (1)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

(*) Yêu điểm tiện hóa ‘妖艳贱货’: Là một ngôn ngữ mạng phổ biến, ý tứ là hình dung về một người nào đó khác với người thường. Sử dụng ở hoàn cảnh khác nhau thì ý nghĩa cũng sẽ khác nhau.

Ở đây có thể hiểu thành kiểu lăng lơ sắc sỡ, phong trần.

Ban ngày rất nhanh qua đi.

Một ngày này, đại đội ngàn người truy kích đề cao cảnh giác. Lại không có một người nào bị thương, thậm chí tử vong!

Nhưng mục tiêu bọn chúng cần tìm, lại chưa từng nhìn thấy.

Tất cả phảng phất có một ảo giác. Đó chính là tiểu tử họ Mộ và thuộc hạ của hắn sau khi vào rừng, liền biến mất?

Biến thành lá cây hay bùn đất, rốt cuộc không tìm được.

Nhưng muốn cứ thế bỏ qua, hiển nhiên không thể chống lại dụ hoặc của Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan.

Đại đội ngàn người qua một ngày mệt mỏi, đang chuẩn bị nghỉ ngơi rồi lần nữa xuất phát tiếp tục tìm kiếm tung tích Mộ Khinh Ca.

Bọn chúng không biết, tại thời khắc mặt trời xuống núi, màn đêm phủ xuống chính là lần nữa Từ thần thu hoạch tính mạng.

“A!!!” Tiếng thét chói tai thảm thiết, đột nhiên cắt ngang giữa rừng đêm.

Thanh âm kia làm kinh động tiểu thú chim bay trong rừng. Cũng làm kinh động đồng bạn khác.

“Sao lại thế này? Là ai kêu?”

“Hình như là phương hướng của Nhiếp gia!”

“Nhiếp gia?!”

“Mau! Mau đi nhìn xem!”

Người phân tán các nơi nhanh chóng tập kết, hướng tới chỗ Nhiếp gia.

Cùng lúc đó tại vị trí Nhiếp gia tìm kiếm, Nhiếp Hùng suất lĩnh con cháu Nhiếp gia khác cấp tốc chạy tới hướng phát ra thanh âm.

Người khác có lẽ không quen thuộc thanh âm kia, nhưng hắn thì không vậy.

Bởi vì đó chính là thanh âm của nhi tử Nhiếp gia gia chủ sủng ái nhất, tôn bối hắn yêu thích nhất.

Lần này tới truy kích Mộ Khinh Ca vốn chỉ coi như là một lần rèn luyện gia tộc. Vốn tưởng rằng không có nguy hiểm, bây giờ lại trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Rừng rậm đã từng quen thuộc, vừa đến đêm cư nhiên hóa thành ác ma ăn thịt người, không ngừng cắn nuốt tính mạng.

“Thần Nhi! Thần Nhi! Con nói chuyện đi con! Đáp lại phụ thân đi!”

Nhiếp Hùng còn chưa tới gần, đã nghe được thanh âm thê lương của gia chủ Nhiếp gia. Trong thanh âm có bi thương và phẫn nộ, cho dù cách xa cũng có thể cảm thụ được.

Không tốt!

Trong lòng Nhiếp Hùng dâng lên cảm giác không ổn. Lam quang trên người vừa hiện, cả người đã biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện lại, hắn đã thấy được trên mặt đất Nhiếp gia chủ ôm một thi thể khóc rống.

Nhiếp Hùng xông ra. Một màn đập vào mắt làm hốc mắt hắn muốn nứt ra, sát ý trong mắt bốc lên.

Thi thể trẻ tuổi bị Nhiếp gia chủ ôm lấy quần đầy độc đăng. Trên gai độc nhiễm huyết nhục mơ hồ. Cả cổ thi thể đã hiện ra màu tím đen, tương chết dữ tợn khủng bố.

Cánh rừng đến một linh thú đều không có, sao có thể có độc đăng lợi hại như thế?

Nhiếp Hùng gần như không chút nghĩ ngợi, một quyền đánh tới tách độc đăng đang quần khỏi thi thể, bay lên không trung. Quyền mạnh mẽ đánh xuống, độc đăng vỡ nát rơi là tả trên đất.

“Thần nhi! Thần nhi!” Nhiếp gia chủ lâm vào bi thống, không thể tự kìm chế.

Nhiếp Hùng lập tức đứng bên cạnh hắn. Quét nhìn bốn phía, đôi mắt âm tàn lạnh lẽo như muốn bắt tất cả độc đăng báo thù!

“Độc đăng?! A, trong rừng này cho dù có dây leo độc, nhưng sao hậu quả lại giống kiến huyết phong hầu (*) như thế?” Đan Thần Tử âm thầm nhìn chăm chú tất cả, trong lòng sáng tỏ.

(*) *Cây Kiếm Độc, mang tên “kiến huyết phong hầu”. Tương truyền đó là thực vật độc nhất trên thế giới, nhựa cây rất độc, nếu đi vào máu của con người hoặc động vật thì sẽ dẫn đến hậu quả tử vong.*

Hắn lấy danh hiệu luyện đan sư khảng định, chắc chắn là bị người rải độc phản lợi hại trên gai độc.

Rốt cuộc là ai, tính kế tàn nhẫn như thế?

Đáp án không cần nói cũng biết.

Đây quả thực không khác gì ám sát! Bất kỳ kẻ nào chỉ cần đi vào phạm bẫy mà không có bản lĩnh né được, vậy chỉ còn một con đường chết!

Trong lòng Đan Thần Tử hoảng sợ. Sau lưng thấm ra mồ hôi lạnh.

Nếu hắn cũng không cẩn thận, kết cục có phải giống như mấy người chết ‘ngoài ý muốn’ kia không?

Nghĩ đến khả năng này, Đan Thần Từ khó khăn nuốt cảm giác đắng chát vào. Hắn bị ai khóc lóc trong lòng: Thiếu chủ ơi thiếu chủ! Ngài đến cùng trên chọc phải yêu nghiệt gì thế này? Ngài còn có thể thắng nữa hay sao?

Nhiếp Hùng ở phụ cận, lại đang con thịnh nộ. Đan Thần Từ không muốn bại lộ mình, trong lòng rung động thoáng bình phục lại, lặng lẽ rút đi.

Đúng lúc này, các nơi trong rừng lại vang lên tiếng thét chói tai làm người hoảng sợ.

Lập tức, người trong rừng lại bắt đầu hoảng loạn.

Càng hoảng loạn, lại càng dễ bước vào bẫy rập.

Từng đôi mắt nhìn chăm chú tất cả dưới bóng đêm, bình tĩnh nhìn những kẻ chết trong bẫy rập của mình. Trong đầu tính toán bước tiếp theo nên cải tiến bố trí bẫy rập thế nào, hoàn thiện toàn bộ trường săn thú.

Tất cả trong khu rừng này là Mộ Khinh Ca cảnh cáo ngàn người kia, làm sao không phải là thời cơ huấn luyện tốt nhất cho bọn họ?

Tiếng kêu thảm thiết, thẳng đến bình minh mới kết thúc.

Một đêm này, đại đội ngàn người truy kích đã không thể xưng là ngàn người. Bởi vì nhân số còn lại chỉ có hơn tám trăm người. Người ‘ngoài ý muốn’ chết trong đêm qua, đã nhiều hơn so với đêm trước.

Ban ngày ánh mặt trời xuyên thấu qua nhánh cây. Ánh sáng vẩy ra phủ xuống đám người nghỉ ngơi dưới tàng cây, nhưng lại không xua được hân ý trong lòng bọn chúng.

Bọn hân thừa nhận, bọn hân sợ!

Khu rừng này quá tà môn. Một khi đêm đến, tựa như ma quỷ khát máu.

Bọn hân đều muốn lùi bước, nhưng lại có người không cho phép bọn hân rời đi!

Đôi mắt Nhiếp Hùng tràn ngập tơ máu gắt nhìn chăm chăm vào từng người muốn rời khỏi. Không nói thêm lời thừa thãi nào, một quyền đánh hân thành thịt nát.

Mọi người kinh hãi!

“Lão phu nói lại lần nữa. Ai dám rời khỏi đây, thì chính là kết cục của hân! Bất kỳ kẻ nào trong rừng giả thần giả quỷ, đều phải bắt đến cho lão phu!” Nhiếp Hùng nhìn chung quanh nói.

Tất cả trầm mặc, cảm như hén.

Thấy không có người nhảy ra phản đối, Nhiếp Hùng lại nói: “Từ hôm nay trở đi, ban ngày tìm kiếm, ban đêm thống nhất tụ lại nghỉ ngơi một chỗ. Ta ngược lại muốn nhìn xem, còn ai bất ngờ từ vong nữa!”

Chỉ tìm kiếm ban ngày?

Những lời này làm tâm ôm sợ hãi dần hòa hoãn lại.

Chỉ cần không bắt bọn hân đi chịu chết, bọn hân có thể tạm thời khuất phục dưới uy hiếp của Nhiếp Hùng.

Người bị Nhiếp Hùng đánh chết cũng không phải người gia tộc, chỉ là một tán tu. Cho nên hân chết, vẫn chưa đưa tới thế lực phản kháng nào.

Đạt thành hiệp nghị, mọi người lần thứ hai bắt đầu tìm kiếm.

Có kinh nghiệm một ngày trước đó, mọi người đều đương nhiên cho rằng ban ngày là an toàn.

“Hừ, lão thất phu Nhiếp Hùng kia! Cưng nhiên dám kiêu ngạo trước mặt bốn công tử. Sớm muộn có một ngày ta muốn hân quỷ gổ liếm giày cho bốn công tử!” Sắc mặt Chu Lực âm trầm đi dưới bảo hộ của mọi người.

Vừa rồi một màn Nhiếp Hùng giết người, đích xác chấn động hân.

Nhưng chờ hân chấn động tĩnh lại, lại cảm thấy bị mất mặt mũi. Tựa như lời uy hiếp của Nhiếp gia là nhắm vào hân vậy.

Cao thủ thanh cảnh bên người Chu Lực lấy lòng nói: “Dạ dạ dạ, chờ công tử rời khỏi địa phương quỷ quái này, chúng ta chinh hân chưa muộn! Đến lúc đó để cho người Trĩ thành rõ ràng rốt cuộc ai mới là lợi hại nhất, nhân vật không thể trên chọc nhất Trĩ thành!”

Chiều vỗ mông ngựa này làm cho Chu Lực rất thoải mái, cả người lập tức lâng lâng. Giữa mây tràn ngập xuân phong đặc ý.

Đội ngũ này của bọn họ nhân số không ít, đại khái bốn năm chục người. Trong mười mấy thể lực tiếp vào rừng, cũng coi là thực lực hùng hậu.

Huống chi, người dẫn đội còn là thanh cảnh.

So với một ít thể lực nhỏ có lực cảnh dẫn đội, thật sự là gã có tiền vốn để đắc ý.

Bốn mươi năm mươi người này, trong đó có mười mấy người thủ vệ chỉ tập trung quanh người Chu Lực, đề phòng ngoài ý muốn.

Mà những người còn lại thì phân tán bốn phía dò thám. Mặc dù cách không xa, nhưng có cỏ dại cao trưởng thành, cây cối che chắn nên làm cho ánh mắt người ta khó xuyên qua được.

Đột nhiên một người đang tìm kiếm thấy trước mắt lóe ra một bóng đen. Còn chưa chờ hắn phản ứng, miệng mũi đã bị bịt lại. Ngay sau đó cổ truyền đến tiếng ‘rắc rắc’, cả người dùng tư thế vịn vẹo ngã xuống đất.

Kéo thi thể giấu dưới cỏ dại, hắc y nhân lần nữa biến mất, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Người này chết, không làm kinh động bất kì ai.

Đội ngũ vẫn tiếp tục tìm kiếm như trước. Người chịu trách nhiệm tìm kiếm cũng chia ra càng ngày càng xa. Bởi vì bọn chúng đều tin tưởng, chỉ có khi màn đêm buông xuống, cánh rừng này mới biến thành ác ma giết người. Ban ngày, là tuyệt đối an toàn!

Từng người tìm kiếm, lúc đi mệt tựa vào một gốc đại thụ nghỉ ngơi, trên đỉnh đầu hắn lại im hơi lặng tiếng đáp xuống bóng đen. Cảm chửi thủ sắc bén trong tay, nhanh chóng cứa vào cổ hắn một đường.

Lập tức máu tươi phun ra từ cổ, rải đầy bãi cỏ trước mặt. Mà người kia cũng không kịp kêu lên một tiếng, bùm lấy cổ, hai mắt trừng lớn chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Hàn Thái Thái yêu điểm tiện hoá (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hình ảnh như vậy hiện ra ở các nơi trong rừng.

Có người thậm chí không biết mình chết như thế nào. Có người thấy được hung thủ, nhưng lại không kịp cảnh báo tới đồng bạn.

Ba canh giờ sau, Chu Lực phát giác có có một tia không đúng, đứng vững thân thể. Quay người hồ nghi nhìn phía sau.

“Công tử sao vậy?” Cao thủ thanh cảnh chạy nhanh tới hỏi.

Chu Lực nhíu mày nói: “Sao không thấy mấy người đi dò thám đâu?”

Cao thủ thanh cảnh ngược mắt nhìn thoáng qua bốn phía, đích xác không thấy bóng người. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, suy đoán nói: “Có lẽ là đi hơi xa.”

Chu Lực gật gật đầu, cũng cảm thấy hắn là nguyên nhân này.

Lập tức phân phó: “Vậy ngươi phái người ra ngoài, tìm mấy người đẩy về. Nói cho bọn chúng đừng đi xa. Bảo hộ bản công tử mới là quan trọng nhất. Về phần tạp chủng họ Mộ đã có Nhiếp Hùng, chạy không được. Bị bắt chỉ là chuyện sớm hay muộn!”

Cao thủ thanh cảnh lĩnh mệnh, lập tức phái bảy tám người tách ra đi tìm người. Mà hắn thì mang theo tám chín người còn lại tiếp tục bảo hộ Chu Lực.

“Ta muốn xé nát miệng thú vị của hắn!” Xen giữa nhánh cây đột nhiên truyền đến giọng nữ nhỏ như muỗi kêu.

Một giọng nữ khác cũng đồng thời truyền đến: “Ta cũng vậy. Nhưng chúng ta không được quên tiểu tước gia nói.”

Nữ tử mở miệng lúc trước trầm mặc một chút, mới không tình nguyện nói: “Được rồi. Chúng ta trước tiên làm thịt bảy tám người kia!”

“Phốc, ngươi nói chuyện càng ngày càng thô lỗ.”

“Hừ, cái này gọi là gần son thì đỏ!”

Nói chuyện với nhau rồi vô thanh vô tức biến mất. Các nàng làm như không thấy Sơ Thăng cũng giấu mình ở chỗ tối.

Đương nhiên nội dung các nàng nói chuyện, Sơ Thăng vẫn chưa nghe thấy. Hắn thậm chí còn không biết cách mình không xa có ẩn nấp hai xà mỹ nữ.

Hoàng hôn, mọi người dựa theo Nhiếp Hùng an bài tụ tập cùng một chỗ. Phát hiện một ngày này thế mà thiếu đi một hai trăm người!

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nhiếp Hùng nhíu mày không vui.

Hắn cho rằng những người biến mất kia không để ý đến cảnh cáo của hắn, lâm trận lùi bước.

Hành động như vậy chính là khiêu khích hắn!

Nhưng không đợi hắn có được đáp án, một thanh âm chất vấn chen vào: “Nhiếp Hùng! Không phải ngươi nói ban ngày an toàn sao? Người của bọn công tử đều im hơi lặng tiếng biến mất rồi!”

Chu Lực còn sót lại tám chín người bên cạnh mình, nổi giận đùng đùng đi tính sổ Nhiếp Hùng.

Gã đã mất lý trí, phần nộ đem nhân số tổn thất tính lên đầu Nhiếp Hùng.

Bị một tên phế vật chỉ biết bám váy nữ nhân chất vấn, trong mắt Nhiếp Hùng lập tức trào ra sát ý. Nếu không phải vẫn còn lí trí, sợ là hắn đã giết Chu Lực tại chỗ rồi.

Không muốn trở mặt cùng hoàng thất, Nhiếp Hùng mặt âm trầm nói: “Người của ngươi không thấy, liên quan gì đến lão phu? Nói không chừng là bọn chúng ham sống sợ chết, thừa dịp ban ngày chạy đi! Và lại, không thấy người không chỉ có mỗi chỗ của ngươi!”

“Ta mặc kệ! Người dưới mắt ta không thấy, Nhiếp gia ngươi phải chịu trách nhiệm an toàn cho bọn công tử! Nếu không, Nhiếp gia các ngươi chờ chết đi!” Chu Lực âm trầm nói.

Ánh mắt Nhiếp Hùng trầm xuống. Lòng bàn tay tựa hồ ngưng tụ sát ý.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn nhịn được.

Đan Thần Tử và Sơ Thăm âm thầm quan sát, lần nữa tụ lại một chỗ.

Sắc mặt Sơ Thăng hưng phấn, đối với Đan Thần Tử nói: “Đan trưởng lão, ban ngày chắc ngươi thấy mấy hắc y nhân lợi hại còn cực kỳ lưu loát rồi phải không? Bọn họ thật là lợi hại! Quả thực chính là từng chiêu đòi mạng! Bọn này ngu ngốc ở đây nội đấu, căn bản không biết người của mình chết như thế nào. Nhưng sao bọn họ lại làm như không thấy ta nhỉ? Ta núp trong bóng tối, bọn họ cũng núp trong bóng tối. Ta có thể thấy bọn họ, không lí gì bọn họ không thấy được ta!”

Hắn vẻ mặt không hiểu, Đan Thần Tử lười đi đề ý.

Sơ Thăng nói những chuyện kia, hắn đương nhiên thấy. Mà không chỉ thấy một lần. Hắn ngày hôm nay cứ há hốc cả mồm, dùng ánh mắt kin diễm nhìn phương pháp giết người gọn lẹ kia.

Trước đó hắn thật sự không biết khi giết một người có thể sử dụng phương thức khéo như thế. Phảng phất chỉ cần nhẹ nhàng vẽ một đường, một mạng người liền đi tong.

Về phần tại sao đối phương coi như không thấy bọn hắn?

Chỉ sợ Mộ tiểu hữu muốn bọn hắn đem tin tức truyền lại cho thiếu chủ đi!

Đan Thần Tử đột nhiên nhìn thấu tất cả, trong lòng run rẩy cười khò. Hắn hình như lại bị Mộ tiểu hữu lừa rồi. Hắn truyền đạt lại diễn biến xảy ra nơi này cho thiếu chủ biết, không phải càng tăng thêm hứng thú cho thiếu chủ để ngài đi gặp Mộ tiểu hữu sao?

Bây giờ, hắn phát giác được tất cả cũng đã chậm.

Mọi thứ phát sinh ở đây, Đan Thần Tử đã truyền đi không thu hồi lại được.

Đan Thần Tử chỉ có thể thấp cây đuốc trong lòng, bi ai: Thiếu chủ, ngài tự cầu nhiều phúc đi! Mộ tiểu hữu muốn đánh trả thiếu chủ nhà ta thế nào không sao cả, chỉ cần lưu lại cho hắn cái mạng thôi!

Kỹ thuật giết người kia, làm lòng Đan Thần Tử còn sợ hãi. Hắn cảm thấy nếu mình không hề phòng bị bị người đánh lén như thế, cũng sẽ chết đứt khoát. Tuy thiếu chủ mạnh mẽ, nhưng đừng quên, Mộ tiểu hữu vẫn một mực không hiện thân, càng không thấy ra tay.

Có thể có được đám người hộ vệ như thế, Mộ tiểu hữu sẽ là người đơn giản sao?

Trong lòng Đan Thần Từ mơ hồ có cảm giác, Mộ Khinh Ca mới là tồn tại đáng sợ nhất, kinh khủng nhất!

...

Đại đội truy sát Mộ Khinh Ca, vạn phần cảnh giác cắt lượt nghỉ ngơi, sợ lại ra ngoài ý muốn.

Mà lúc này Long Nha Vệ sớm đã được Mộ Khinh Ca âm thầm phân phó, hướng tới lối ra khu rừng.

Rời xa đám người Nhiếp Hùng, Chu Lực, Long Nha Vệ từ khắp nơi chạy tới trước mặt Mộ Khinh Ca.

Bọn họ uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy lên trên nhánh cây, linh hoạt xuyên qua cỏ dại bụi gai. Phảng phất khu rừng này chính là công viên trò chơi của bọn họ.

Hơi thở trên người bọn họ, thậm chí hòa làm một thể với cánh rừng, khó có thể phân biệt.

“Tiểu tước gia, bọn chúng đang nghỉ ngơi.” Mặc Dương trầm giọng nói.

“Ừ.” Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu: “Thời gian còn lại để cho bọn chúng chậm rãi chơi trong rừng đi. Chúng ta đi trước một bước, tới gặp thiếu chủ Vạn Tượng Lâu một lần.”

Giọng nói hạ xuống, đáy mắt thanh thấu của Mộ Khinh Ca xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Mọi người đứng dậy, trầm mặc đi theo.

Hai mươi mấy người thuần thực hành tẩu trong rừng, hướng tới lối ra.

Ngoài khu rừng, chính là ngoại ô trấn Úc Trí. Thời điểm Mộ Khinh Ca mang theo người đuổi tới nơi, trên đường lớn có một xe ngựa cũng hướng tới trấn Úc Trí.

Trong đêm tối, một đường đen sáng bóng xẹt qua không trung.

‘Xi xào...!’

Điều hâu kêu to trên xe ngựa, vang lên giữa không trung.

Từ màn xe của xe ngựa, một bàn tay khớp xương rõ ràng, tỉ lệ hoàn mỹ vươn ra. Dạ thịt bóng loáng tinh tế, trắng nõn không có một tia ti vết.

Tay, tùy ý rơi xuống. Một đạo hắc quang chọt hạ, mục tiêu chính là bàn tay hoàn mỹ vô khuyết kia.

Trong chớp mắt, điều hâu toàn thân ngấm đen đã đậu lên ngón trỏ, móng vuốt sắc bén nắm chặt ngón trỏ, thân mật dùng cái miệng bén nhọn nhẹ mổ trên lòng bàn tay vài cái.

Bàn tay to mang điều hâu vào thùng xe.

Chỉ chớp lát, màn xe lại lần nữa xóc lên. Điều hâu mở rộng hai cánh bay vào bầu trời đêm, hòa cùng hắc ám.

Xe ngựa vẫn như cũ không nhanh không chậm chạy đi.

Không bao lâu, trong xe đột nhiên truyền ra tiếng cười nhẹ lười biếng. Thanh âm kia quả thực giòn xốp tận xương, làm người khó có thể kháng cự. Người cưỡi ngựa đi theo toàn thân chấn động, lập tức giục ngựa tới gần phía cửa sổ.

“Phân phó xuống, tăng nhanh tốc độ. Tiểu tử thú vị như vậy, ta đúng là có chút không chờ được.” Thanh âm trầm thấp lười biếng lần nữa truyền ra.

Người cưỡi ngựa lĩnh mệnh, lập tức phân phó người đánh xe: “Tăng thêm tốc độ!”

Xa phu nghe xong, lập tức giơ roi hung hăng quát xuống lưng ngựa. Bốn con ngựa bị kích thích mãnh liệt đẩy mạnh tốc độ, chạy như điên trên đường lớn.

Xe ngựa tăng tốc, bốn người cưỡi ngựa đi theo cũng nhanh chóng tăng tốc, tập trung đuổi kịp.

“Tới bìa rừng vùng ngoại ô trấn Úc Trí.” Người trong xe lần thứ hai mở miệng.

Ban đầu bọn họ muốn đi trấn Úc Trí, hiện tại đột nhiên thay đổi kế hoạch. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng bốn người cưỡi ngựa nghi hoặc. Rốt cuộc cái gì làm cho thiếu chủ từ trước đến nay không dễ lung lay quyết định bỗng thay đổi chủ ý?

Hai nhóm người, đều chạy hướng tới ngoại ô trấn Úc Trí bên ngoài khu rừng.

Mà còn có một đoàn người, vẫn tiếp tục tìm kiếm trong khu rừng kinh khủng này. Dần dần tới gần lối ra cánh rừng.

Tại ngày thứ bảy trong rừng rậm, Mộ Khinh Ca mang theo Long Nha Vệ xuất hiện ở lối ra khu rừng. Qua nửa canh giờ nữa, bọn họ có thể đi ra khỏi phiên rừng.

“Tiểu tước gia, chúng ta sắp ra khỏi khu rừng.” Mặc Dương nói với Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca khẽ gật, nhìn ánh mặt trời xuyên qua lối ra. Biểu tình nhàn nhạt, làm người không nhìn thấu nàng suy nghĩ gì.

Chấp tay ra sau, nàng nhàn nhã dạo chơi tới lối ra.

Long Nha Vệ và hai tỷ nữ Âu Hà theo sát sau lưng nàng, một đoàn người tựa như đang du ngoạn ngoài thành.

Mà đại đội truy sát trải qua mấy ngày lo lắng chờ đợi trong rừng, phát hiện ‘ngoại ý muốn’ dần giảm bớt, lần nữa lấy lại khí thế đuổi tới lối ra khu rừng.

Chia sẻ:

- Twitter
- Facebook
-

Có liên quan

[Nghịch thiên ma phi] Chương 214: Hàn Thái Thái yêu diễm tiện hoá (2)Trong "[Edit] Tuyệt thế thần y chi nghịch thiên ma phi"

Chương 210: Trưởng lão thật quý dị (2)Trong "[Edit] Tuyệt thế thần y chi nghịch thiên ma phi"

Chương 212: Trưởng lão thật quý dị (4)Trong "[Edit] Tuyệt thế thần y chi nghịch thiên ma phi"

POSTED IN [EDIT] TUYỆT THẾ THẦN Y CHI NGHỊCH THIÊN MA PHIMA PHIMỘ KHINH CATƯ MẠCH

Đăng bởi Diệp Lưu Nhiên (Thiên Mạc)

Xem tất cả bài viết bằng Diệp Lưu Nhiên (Thiên Mạc)

Điều hướng bài viết

◁ PREVIOUS[Nghịch thiên ma phi] Chương 213: Hàn Thái Thái yêu diễm tiện hoá (1)

Trả lời

[Nghịch thiên ma phi] Chương 214: Hàn Thái Thái yêu diễm tiện hoá (2)

6 THÁNG MƯỜI HAI, 2020 ~ DIỆP LƯU NHIÊN (THIÊN MẠC)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Hình ảnh như vậy hiện ra ở các nơi trong rừng.

Có người thậm chí không biết mình chết như thế nào. Có người thấy được hung thủ, nhưng lại không kịp cảnh báo tới đồng bạn.

Ba canh giờ sau, Chu Lực phát giác có có một tia không đúng, đứng vững thân thể. Quay người hồ nghi nhìn phía sau.

“Công tử sao vậy?” Cao thủ thanh cảnh chạy nhanh tới hỏi.

Chu Lực nhú mày nói: “Sao không thấy mấy người đi dò thám đâu?”

Cao thủ thanh cảnh ngược mắt nhìn thoáng qua bốn phía, đích xác không thấy bóng người. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, suy đoán nói: “Có lẽ là đi hơi xa.”

Chu Lực gật gật đầu, cũng cảm thấy hần là nguyên nhân này.

Lập tức phân phó: “Vậy người phái người ra ngoài, tìm mấy người đẩy về. Nói cho bọn chúng đừng đi xa. Bảo hộ bản công tử mới là quan trọng nhất. Về phần tạp chủng họ Mộ đã có Nhiếp Hùng, chạy không được. Bị bắt chỉ là chuyện sớm hay muộn!”

Cao thủ thanh cảnh lĩnh mệnh, lập tức phái bảy tám người tách ra đi tìm người. Mà hần thì mang theo tám chín người còn lại tiếp tục bảo hộ Chu Lực.

“Ta muốn xé nát miệng thú của hần!” Xen giữa nhánh cây đột nhiên truyền đến giọng nữ nhỏ như muỗi kêu.

Một giọng nữ khác cũng đồng thời truyền đến: “Ta cũng vậy. Nhưng chúng ta không được quên tiểu tước gia nói.”

Nữ tử mở miệng lúc trước trầm mặc một chút, mới không tình nguyện nói: “Được rồi. Chúng ta trước tiên làm thịt bảy tám người kia!”

“Phốc, người nói chuyện càng ngày càng thô lỗ.”

“Hừ, cái này gọi là gần sơn thì đỏ!”

Nói chuyện với nhau rồi vô thanh vô tức biến mất. Các nàng làm như không thấy Sơ Thăng cũng giấu mình ở chỗ tối.

Đương nhiên nội dung các nàng nói chuyện, Sơ Thăng vẫn chưa nghe thấy. Hắn thậm chí còn không biết cách mình không xa có ân núp hai xà mỹ nữ.

Hoàng hôn, mọi người dựa theo Nhiếp Hùng an bài tụ tập cùng một chỗ. Phát hiện một ngày này thế mà thiếu đi một hai trăm người!

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nhiếp Hùng nhú mày không vui.

Hắn cho rằng những người biến mất kia không để ý đến cảnh cáo của hắn, lâm trận lùi bước.

Hành động như vậy chính là khiêu khích hắn!

Nhưng không đợi hắn có được đáp án, một thanh âm chất vấn chen vào: “Nhiếp Hùng! Không phải người nói ban ngày an toàn sao? Người của bọn công tử đều im hơi lặng tiếng biến mất rồi!”

Chu Lực còn sót lại tám chín người bên cạnh mình, nổi giận đùng đùng đi tính sổ Nhiếp Hùng.

Gã đã mất lý trí, phần nộ đem nhân số tổn thất tính lên đầu Nhiếp Hùng.

Bị một tên phế vật chỉ biết bám váy nữ nhân chất vấn, trong mắt Nhiếp Hùng lập tức trào ra sát ý. Nếu không phải vẫn còn lí trí, sợ là hắn đã giết Chu Lực tại chỗ rồi.

Không muốn trở mặt cùng hoàng thất, Nhiếp Hùng mặt âm trầm nói: “Người của người không thấy, liên quan gì đến lão phu? Nói không chừng là bọn chúng ham sống sợ chết, thừa dịp ban ngày chạy đi! Và lại, không thấy người không chỉ có mỗi chỗ của người!”

“Ta mặc kệ! Người dưới mắt ta không thấy, Nhiếp gia người phải chịu trách nhiệm an toàn cho bọn công tử! Nếu không, Nhiếp gia các người chờ chết đi!” Chu Lực âm trầm nói.

Ánh mắt Nhiếp Hùng trầm xuống. Lòng bàn tay tựa hồ ngưng tụ sát ý.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn nhịn được.

Đan Thần Tử và Sơ Thăm âm thầm quan sát, lần nữa tụ lại một chỗ.

Sắc mặt Sơ Thăng hưng phấn, đối với Đan Thần Tử nói: “Đan trưởng lão, ban ngày chắc người thấy mấy hắc y nhân lợi hại còn cực kỳ lưu loát rồi phải không? Bọn họ thật là lợi hại! Quả thực chính là từng chiêu đòi mạng! Bọn này ngu ngốc ở đây nội đấu, căn bản không biết người của mình chết như thế nào. Nhưng sao bọn họ lại làm như không thấy ta nhỉ? Ta núp trong bóng tối, bọn họ cũng núp trong bóng tối. Ta có thể thấy bọn họ, không lí gì bọn họ không thấy được ta!”

Hắn vẻ mặt không hiểu, Đan Thần Tử lười đi để ý.

Sơ Thăng nói những chuyện kia, hắn đương nhiên thấy. Mà không chỉ thấy một lần. Hắn ngày hôm nay cứ há hốc cả mồm, dùng ánh mắt kin diễm nhìn phương pháp giết người gọn lẹ kia.

Trước đó hắn thật sự không biết khi giết một người có thể sử dụng phương thức khéo như thế. Phăng phát chỉ cần nhẹ nhàng vẽ một đường, một mạng người liền đi tong.

Về phần tại sao đôi phương coi như không thấy bọn hắn?

Chỉ sợ Mộ tiểu hữu muốn bọn hắn đem tin tức truyền lại cho thiếu chủ đi!

Đan Thần Tử đột nhiên nhìn thấu tất cả, trong lòng run rẩy cười khò. Hắn hình như lại bị Mộ tiểu hữu lừa rồi. Hắn truyền đạt lại diễn biến xảy ra nơi này cho thiếu chủ biết, không phải càng tăng thêm hứng thú cho thiếu chủ để ngài đi gặp Mộ tiểu hữu sao?

Bây giờ, hắn phát giác được tất cả cũng đã chậm.

Mọi thứ phát sinh ở đây, Đan Thần Tử đã truyền đi không thu hồi lại được.

Đan Thần Tử chỉ có thể thấp cây đuốc trong lòng, bí ai: Thiếu chủ, ngài tự cầu nhiều phúc đi! Mộ tiểu hữu muốn đánh trả thiếu chủ nhà ta thế nào không sao cả, chỉ cần lưu lại cho hắn cái mạng thôi!

Kỹ thuật giết người kia, làm lòng Đan Thần Tử còn sợ hãi. Hắn cảm thấy nếu mình không hề phòng bị bị người đánh lên như thế, cũng sẽ chết dứt khoát. Tuy thiếu chủ mạnh mẽ, nhưng đừng quên, Mộ tiểu hữu vẫn một mực không hiện thân, càng không thấy ra tay.

Có thể có được đám người hộ vệ như thế, Mộ tiểu hữu sẽ là người đơn giản sao?

Trong lòng Đan Thần Tử mơ hồ có cảm giác, Mộ Khinh Ca mới là tồn tại đáng sợ nhất, kinh khủng nhất!

...

Đại đội truy sát Mộ Khinh Ca, vạn phần cảnh giác cất lượt nghỉ ngơi, sợ lại ra ngoài ý muốn.

Mà lúc này Long Nha Vệ sớm đã được Mộ Khinh Ca âm thầm phân phó, hướng tới lối ra khu rừng.

Rời xa đám người Nhiếp Hùng, Chu Lực, Long Nha Vệ từ khắp nơi chạy tới trước mặt Mộ Khinh Ca.

Bọn họ uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy lên trên nhánh cây, linh hoạt xuyên qua cỏ dại bụi gai. Phảng phất khu rừng này chính là công viên trò chơi của bọn họ.

Hơi thở trên người bọn họ, thậm chí hòa làm một thể với cánh rừng, khó có thể phân biệt.

“Tiểu tước gia, bọn chúng đang nghỉ ngơi.” Mặc Dương trầm giọng nói.

“Ừ.” Mộ Khinh Ca nhẹ gật đầu: “Thời gian còn lại để cho bọn chúng chậm rãi chơi trong rừng đi. Chúng ta đi trước một bước, tới gặp thiếu chủ Vạn Tượng Lâu một lần.”

Giọng nói hạ xuống, đáy mắt thanh thấu của Mộ Khinh Ca xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Mọi người đứng dậy, trầm mặc đi theo.

Hai mươi mấy người thuần thục hành tẩu trong rừng, hướng tới lối ra.

Ngoài khu rừng, chính là ngoại ô trấn Úc Trí. Thời điểm Mộ Khinh Ca mang theo người đuổi tới nơi, trên đường lớn có một xe ngựa cũng hướng tới trấn Úc Trí.

Trong đêm tối, một đường đen sáng bóng xẹt qua không trung.

‘Xi xào...!’

Điều hâu kêu to trên xe ngựa, vang lên giữa không trung.

Từ màn xe của xe ngựa, một bàn tay khớp xương rõ ràng, tỉ lệ hoàn mỹ vươn ra. Dạ thịt bóng loáng tinh tế, trắng nõn không có một tia 티 vết.

Tay, tùy ý rơi xuống. Một đạo hắc quang chọt hạ, mục tiêu chính là bàn tay hoàn mỹ vô khuyết kia.

Trong chớp mắt, điều hâu toàn thân ngấm đen đã đậu lên ngón trỏ, móng vuốt sắc bén nắm chặt ngón trỏ, thân mật dùng cái miệng bén nhọn nhẹ mổ trên lòng bàn tay vài cái.

Bàn tay to mang điều hâu vào thùng xe.

Chỉ chớp lát, màn xe lại lần nữa xóc lên. Điều hâu mở rộng hai cánh bay vào bầu trời đêm, hòa cùng hắc ám.

Xe ngựa vẫn như cũ không nhanh không chậm chạy đi.

Không bao lâu, trong xe đột nhiên truyền ra tiếng cười nhẹ lười biếng. Thanh âm kia quả thực giòn xộp tận xương, làm người khó có thể kháng cự. Người cười ngựa đi theo toàn thân chấn động, lập tức giục ngựa tới gần phía cửa sổ.

“Phân phó xuống, tăng nhanh tốc độ. Tiểu tử thú vị như vậy, ta đúng là có chút không chờ được.” Thanh âm trầm thấp lười biếng lần nữa truyền ra.

Người cười ngựa lĩnh mệnh, lập tức phân phó người đánh xe: “Tăng thêm tốc độ!”

Xa phu nghe xong, lập tức giơ roi hung hăng quát xuống lưng ngựa. Bốn con ngựa bị kích thích mãnh liệt đẩy mạnh tốc độ, chạy như điên trên đường lớn.

Xe ngựa tăng tốc, bốn người cười ngựa đi theo cũng nhanh chóng tăng tốc, tập trung đuổi kịp.

“Tới bìa rừng vùng ngoại ô trấn Úc Trí.” Người trong xe lần thứ hai mở miệng.

Ban đầu bọn họ muốn đi trấn Úc Trí, hiện tại đột nhiên thay đổi kế hoạch. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng bốn người cười ngựa nghi hoặc.

Rốt cuộc cái gì làm cho thiếu chủ từ trước đến nay không dễ lung lay quyết định bỗng thay đổi chủ ý?

Hai nhóm người, đều chạy hướng tới ngoại ô trấn Úc Trí bên ngoài khu rừng.

Mà còn có một đoàn người, vẫn tiếp tục tìm kiếm trong khu rừng kinh khủng này. Dần dần tới gần lối ra cánh rừng.

Tại ngày thứ bảy trong rừng rậm, Mộ Khinh Ca mang theo Long Nha Vệ xuất hiện ở lối ra khu rừng. Qua nửa canh giờ nữa, bọn họ có thể đi ra khỏi phiến rừng.

“Tiểu tước gia, chúng ta sắp ra khỏi khu rừng.” Mặc Dương nói với Mộ Khinh Ca.

Mộ Khinh Ca khẽ gật, nhìn ánh mặt trời xuyên qua lối ra. Biểu tình nhàn nhạt, làm người không nhìn thấu nàng suy nghĩ gì.

Chấp tay ra sau, nàng nhàn nhã dạo chơi tới lối ra.

Long Nha Vệ và hai tỳ nữ Ấu Hà theo sát sau lưng nàng, một đoàn người tựa như đang du ngoạn ngoài thành.

Mà đại đội truy sát trải qua mấy ngày lo lắng chờ đợi trong rừng, phát hiện ‘ngoại ý muốn’ dần giảm bớt, lần nữa lấy lại khí thế đuổi tới lối ra khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Hàn Thái Thái yêu điểm tiện hoá (3)

Edit: Diệp Lưu Nhiên

Có cái đuôi đằng sau, không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình Mộ Khinh Ca. Lúc nàng ra khỏi cánh rừng, ánh mặt trời chiếu lên người. Loại cảm giác dễ chịu này khiến nàng không khỏi ngẩng đầu lên, nhắm mắt hưởng thụ chìm đắm dưới ánh nắng.

...

Bên kia, trên đường lớn tới trấn Úc Trí, xe ngựa vẫn đang chạy.

Bởi vì đột nhiên thay đổi kế hoạch, nên xe ngựa cũng đột nhiên thay đổi tuyến đường, từ tiến nhanh tới trấn Úc Trí chuyển thành hướng tới bìa rừng.

Bốn người cưỡi ngựa, một người trong đó cưỡi khoái mã đuổi theo xe ngựa, cúi người nhỏ giọng: “Thiếu chủ, đã đến rồi. Nhưng bên đó hình như có người.”

Bức màn đóng chặt được người vén lên, lộ ra bàn tay to trắng nõn khớp xương rõ ràng.

Giữa khe hở, một đôi mắt phượng hẹp dài mang theo nghiền ngẫm và lười biếng nhìn cảnh sắc bên ngoài. Ánh mắt kia trực tiếp nhìn về phía nơi theo hướng tay thủ hạ chỉ.

Bên cạnh khu rừng cây cối um tùm, một hồng y đưa lưng về phía hắn. Bóng lưng cao ngất đỉnh bạt, làm người muốn nhìn trộm mặt tốt đẹp khác.

Tóc dài như mực, trên đỉnh đầu cột cao kim quan ngọc. Đuôi tóc như thác nước đổ xuống, chập chờn lay động trong gió.

Trước người nàng, hai mươi mấy người ăn mặc thống nhất chia làm hai bên, thần tình vô sỉ trẻ tuổi. Tuy tuổi trẻ, nhưng hơi thở tức sát trên người bọn hắn lại làm người không dám khinh thường.

Trừ cái này ra, còn có hai tiểu nha đầu lặng yên đứng sau, cũng làm cho người khó quên.

Một tinh khiết như lan, một xinh đẹp như lửa. Một tĩnh một động, thuần mỹ và yêu mị, quả thực chính là cực phẩm khó có.

Đoàn người như vậy cho dù ném trong đám đông, cũng có thể khiến người liếc mắt liền phân biệt ra. Huống hi, đứng ngoài rừng này chỉ có mỗi bọn họ?

“Dừng lại.” Thanh âm lười biếng trầm thấp từ trong xe thoát ra.

Xe ngựa kiệu nghiêm minh, chậm rãi dừng lại. Vừa đứng cách đám người Mộ Khinh Ca chỉ có mười trượng.

Khoảng cách này, không gần không xa. Có thể thấy rõ lẫn nhau, không kém khí thế. Lại có thể bảo trì khoảng cách nhất định, đề phòng ngoài ý muốn. Thời điểm xe ngựa dừng lại, làm đuôi lông mày Mộ Khinh Ca nhướng nhẹ. Đối phương thông minh khiến nàng thường thức.

Chậm rãi quay người, tầm mắt Mộ Khinh Ca trực tiếp dừng trên xe ngựa kia.

Xe ngựa toàn thân ngăm đen, rất điệu thấp. Ngược lại có chút giống xe ngựa của nàng lúc rời Lạc Đô...

Nhớ đến cái phương tiện thoải mái dễ chịu của mình, làm Mộ Khinh Ca có chút tiếc nuối.

Lần biến cố này làm nàng không kịp mang xe ngựa và điếm mã theo, tất cả đều để lại biệt uyển Vệ phủ. Tất nhiên nàng đã nhờ Chu thúc mang chúng tới Hoán thành chờ nàng.

Nghĩ đến, cho dù chuyện này nàng không giao cho, thì huynh muội Vệ gia cũng sẽ đem xe ngựa và điếm mã đều đưa tới Lạc Đô.

Nàng có nghĩ đến đem xe ngựa và điếm mã cho vào không gian. Vật còn sống có thể đi vào được không, Mạnh Mạnh xác định hoàn toàn có thể được. Nhưng như vậy không thể nghi ngờ sẽ bại lộ không gian của nàng ra ngoài. Hiện tại nàng còn không muốn làm vậy.

Người trong xe, bị chắn kín mít.

Nhưng bộ dạng Mộ Khinh Ca lại không hề giữ lại lưu hết vào trong cặp mắt phượng hẹp dài kia.

Sâu trong mắt phượng, rất nhanh hiện lên một đường kinh diễm. Hắn vốn cho tướng mạo của mình trên đời này là hiếm có rồi, không ngờ hôm nay gặp phải đối thủ. Không chỉ mưu trí không kém, dung mạo đều ngang sức ngang tài với hắn.

‘Hừm... người và vật quá mức tốt đẹp. Nếu không thể có được, thì phải hủy diệt. Làm sao bây giờ?’ Trong mắt phượng lóe ra tia sáng yêu dị.

Xe ngựa an tĩnh, bốn người trầm mặc đi theo làm cho khoe miệng Mộ Khinh Ca nhẹ câu, thân nhiên nói: ‘Thì ra là thiếu chủ Vạn Tượng Lâu, chính là chuột nhất giấu đầu lòi đuôi?’

‘Phép khích tướng vô dụng với ta.’ Thanh âm lười biếng trầm thấp lần nữa truyền ra. Hắn không ngoài ý muốn đối phương biết thân phận mình.

Lúc nhìn thấy nàng, hắn đã biết đối phương đứng ở đây là vì đặc biệt chờ hắn.

Trong thanh âm ẩn ẩn duy ngã độc tôn, làm cho Mộ Khinh Ca sâu sắc cảm nhận vị thiếu chủ Vạn Tượng Lâu này tự nhiên.

Ánh mắt nàng chột lóe, lộ ra biểu tình bưng bình đại ngộ. Sợ hãi thần phục đối với người bên cạnh nói: ‘Nghe nói, thanh âm dễ nghe thì tướng mạo đều rất bình thường. Nếu vậy, chúng ta vẫn nên tôn trọng người ta đi.’

Thanh âm này nói không lớn không nhỏ, có thể làm cho tất cả mọi người ở đây nghe rõ ràng mạch.

Vừa dứt lời, trong xe ngựa liền truyền đến tiếng hừ lạnh.

Ngay sau đó, vốn là xe ngựa kín kẽ điệu thấp. Ở trong mắt Mộ Khinh Ca, hết như đóa hoa nở rộ!

Đúng là nở rộ!

Trong mắt Mộ Khinh Ca hơi kinh, khiếp sợ nhìn bên trong xe ngựa như nụ hoa chớm nở. Dưới tầm mắt dần mở ra, hình thành đóa hoa phóng đại.

Về ngoài xe ngựa màu đen, nhưng những cánh hoa nở rộ lại phủ xuống kim phần màu hồng. Thùng xe biến thành từng tầng cánh hoa chồng lên, phụ trợ ‘tâm hoa’ như minh châu dưới biển rực rỡ lóa mắt.

Tâm hoa...

Trực giác Mộ Khinh Ca cho rằng, trung tâm cánh hoa không phải là đệm mềm hình tròn tơ vàng, cũng không phải là ẩm trà tử kim sa và lư hương mạ vàng. Mà là người nằm ngang trên nệm êm kia!

Tóc đen như lụa, phủ kín nệm êm tơ vàng dưới thân. Không có bất kì trang trí nào, tựa như bất kì trang trí gì đều làm tổn hại tóc đẹp của hắn.

Bàn tay ngọc lười biếng chống đầu, đôi mắt phượng hẹp dài trên khuôn mặt hoàn mỹ lộ ra phong tình mê hoặc chứng sinh.

Giương mặt này cực đẹp, đẹp đến khiến người khác quên mất mình tồn tại.

Loại đẹp này mang theo âm nhu, lại không mang nét nữ nhân. Nếu nói Mộ Khinh Ca cảm nhận giá trị nhan sắc của Tư Mạch là thần, thì người nam nhân yêu mị trước mắt này chính là hồ ly tinh tu luyện ngàn năm!

Cầm đầy, cần cổ thon dài, tiếp đến xương quai xanh đẹp mắt. Quan trọng hơn là, ngực hắn vì vật áo rộng thùng thình mà bại lộ ra ngoài, mang theo vài phần phong lưu không kiềm chế được.

Trong mắt Mộ Khinh Ca không hề keo kiệt hiện lên quang mang kinh diễm, lại bị trường bào sắc sỡ trên người hắn làm cho sét đánh không nhẹ.

Người khác nhìn thấy sẽ cảm giác trường bào diễm tục. Màu lót hồng phấn đã đủ rồi, cư nhiên còn dùng vô số kim tuyến, ngân tuyến thêu ra từng đóa

hoa hải đường.

Nhưng có tình y phục điểm tục này mặc lên người hần, lại chết tiệt đẹp mắt!

Nàng có thể nói cái gì? Giá trị nhan sắc cao là tùy hứng được sao?

Tao bao! (*)

(*) 骚包 (tao bao): Từ mang nghĩa xấu, đại khái là thích khoe mẽ, khoe lác quá mức.

Một từ hình dung chính xác nhất nhảy lên trong đầu Mộ Khinh Ca.

Không sai! Người trước mắt làm nàng kinh diễm này, chính là cái tao bao! Giống như hận không thể nói cho toàn bộ người trong thiên hạ là hần đẹp nhất, đẹp nhất đẹp nhất đẹp nhất!

Khóe miệng hung hăng co rút, thiếu chủ Vạn Tượng lâu thật khiến cho nàng mở rộng tầm mắt.

“Tướng mạo của ta rất bình thường?” Thanh âm lười biếng trầm thấp lần nữa vang lên, còn mơ hồ lộ ra một tia nguy hiểm.

Tựa hồ chỉ cần Mộ Khinh Ca trả lời làm hần không hài lòng, hần sẽ đại khai sát giới.

‘Quả nhiên tự luyện!’

Mộ Khinh Ca cười, ánh mắt sớm đã khôi phục bình tĩnh: “Dung mạo thiếu chủ Vạn Tượng lâu quả nhiên kinh vi thiên nhân. xe ra truyền thuyết đôi khi không thể tin rồi.”

“Hừ”. Tao bao thiếu chủ ngạo kiều hừ lạnh một tiếng.

Biểu tình này, quả thực làm cho Mộ Khinh Ca cạn lời.

Là ai một giây trước còn nói phép khích tướng vô dụng với hần? Một giây sau chỉ nghi hoặc dung mạo hần một cái, mà đã không thể chờ được nhảy ra? Hơn nữa còn lấy phượng thức phù hoa, tao bao như vậy lên sâu khấu!

Đóa hoa kia, quả thực đủ rồi!

“Tiểu tước gia Mộ phủ Tần quốc, cũng quả nhiên danh bất hư truyền.” Ngạo kiều xong, tao bao thiếu chủ mắt phượng chợt lóe, nói thẳng ra thân phận chân chính của Mộ Khinh Ca.

Đối với cái này, Mộ Khinh Ca không cảm thấy bất ngờ.

Vạn Tượng lâu được xưng không gì không biết, thiếu chủ này có tâm đối kháng mình. Thân phận mình có gì mà không tra ra được?

“Xem ra thiếu chủ Vạn Tượng lâu đã điều tra ta kĩ rồi.”

Thong dong và lạnh nhạt, làm cho Tao bao thiếu chủ có chút thất vọng. Hần vốn còn chờ mong nàng sẽ lộ ra biểu tình kinh ngạc trên khuôn mặt kinh diễm kia.

“Chỉ là không biết. Nếu ta muốn biết rõ thông tin thiếu chủ Vạn Tượng lâu, có thể mua bằng tiền không?” Mộ Khinh Ca nghiền ngẫm nheo hai mắt.

Tao bao thiếu chủ phát tay áo, đóa hoa trên tay áo đập chòn theo gió như sóng lại: “Người có thể dẫn ta tới đây, coi như có vài phần bản lĩnh. Nếu ngươi muốn biết lai lịch của ta, hôm nay ta sẽ nói miễn phí cho ngươi nghe. Mộ tiểu tước gia nghe cho kỹ, bản thiếu chủ tên là Hàn Thái Thái. Là thiếu chủ duy nhất, người hạ nhậm thừa kế Vạn Tượng lâu.”

Phụt!

Tiếng cười không nhịn được, truyền ra từ phía Mộ Khinh Ca.

Không nghĩ tới thiếu chủ Vạn Tượng lâu này cư nhiên có cái tên... ừm, đặc biệt như vậy.

Hàn Thái Thái, thật là vô cùng hợp với hình tượng tao bao!

Trong đầu Mộ Khinh Ca đột nhiên hiện lên dòng chú thích miêu tả trong quyển trục về dị hóa. Hình như câu nói gian thương kia, dưới lạc khoản có một chữ ‘Thái’. Lúc đấy trong lòng nàng còn phun tào ai tự luyện như vậy, chẳng lẽ chính là vị Hàn thiếu chủ trước mắt này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Hàn Thái Thái yêu điểm tiệp hoá (4)

Edit: Diệp Luru Nhiên

Cuốn kia nàng dùng Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan đổi về tư liệu dị hỏa, là xuất từ tay vị thiếu chủ Vạn Tượng lâu này?

Trong lòng Mộ Khinh Ca tự hỏi, hiện trường lại phát sinh đột biến.

Tiếng cười vừa ra, lập tức làm cho biểu tình Hàn Thái Thái thay đổi. Mắt phượng hẹp dài bắn ra sát ý lãnh mang. Song chỉ bắn ra, một lam quang nhận (*) hướng tới Hoa Nguyệt phát ra tiếng cười.

(*) Nhận: lưỡi đao, mũi nhọn.

Đột nhiên tới ngoài ý muốn, nhanh đến mức làm cho Hoa Nguyệt sửng sốt tại chỗ, không cách nào phản ứng.

Thực lực lam cảnh vượt qua nàng quá nhiều, bây giờ nàng chỉ là lực cảnh sơ giai mà thôi.

Lam quang nhận mang theo tàn nhẫn lao thẳng tới mặt Hoa Nguyệt. Ánh mắt Mộ Khinh Ca trầm xuống, vung tay lên. Ánh sáng màu lam lóe lên trong lòng bàn tay, va chạm với quang nhận kia giữa không trung.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn, hai cổ thực lực lực lượng tương đương, tiêu tán vô hình.

Công kích không được, làm cho Hàn Thái Thái lạnh lùng hừ một tiếng. Cũng không động thủ lại.

Tựa hồ hần tự luyện và kiều ngạo, khinh thường đánh ra công kích lần hai đối với kẻ yếu hơn mình.

Hai bên nhân mã, lập tức khẩn trương. Tùy thời đều có thể khai chiến!

“Hàn thiếu chủ, người của bốn tước gia không phải có thể đơn giản động.” Mộ Khinh Ca lạnh giọng cảnh cáo.

Cho tới nay xử lý chuyện này, nàng đều dùng tâm thái trò chơi. Hàn Thái Thái tính kế nàng không hề làm nàng sinh ra tâm tư người chết ta sống, chỉ cảm thấy kỳ phùng địch thủ mà thôi.

Mặc dù vừa rồi gặp mặt, nàng cũng mang theo vài phần hiếu kỳ, kích Hàn Thái Thái lộ diện.

Nhưng Hàn Thái Thái muốn tổn thương Hoa Nguyệt đã chạm đến điểm mấu chốt của nàng, khiến cả người nàng lạnh xuống.

Sắc mặt Hoa Nguyệt trắng nhợt, cũng biết mình sai lầm làm cho bầu không khí hiện tại khẩn trương. Nhanh chóng ngậm chặt miệng, về mặt áy náy nhìn bóng lưng Mộ Khinh Ca.

“Hừ, vậy thỉnh Mộ tiểu tước gia quân kỹ người của mình.” Hàn Thái Thái lạnh lẽo quét mắt phượng đảo qua Hoa Nguyệt.

Ánh mắt lạnh lẽo kia, đảo qua Hoa Nguyệt làm nàng giống như đi một vòng trong núi đao, cột sống thấm cổ hàn khí.

“Không nhọc Hàn thiếu chủ quan tâm.” Mộ Khinh Ca cười lạnh.

Hai bên nhân mã không khí khẩn trương căng co. Kỳ thật trong lòng Mộ Khinh Ca và Hàn Thái Thái đều hơi kinh hãi.

Hàn Thái Thái là lam cảnh, điều này làm cho Mộ Khinh Ca cảm thấy ngoài ý muốn.

Phải biết rằng gia gia nàng năm mươi tuổi mới tiến vào lam cảnh. Hàn Thái Thái mới bao nhiêu tuổi? Thấy thế nào cũng không quá hai mươi, so với nàng thì lớn hơn mấy tuổi. Thế mà đã lam cảnh rồi? Đây là ăn cái gì mà lớn lên vậy!

Mộ tiểu tước gia nghiễm nhiên đã quên mất mình mới chỉ chưa đến mười bảy tuổi, cũng đã là cao thủ lam cảnh đỉnh phong. Hơn nữa tùy thời có thể tiến lên từ cảnh mà vô số người Lâm Xuyên đại lục mơ ước.

Điều này nàng không quá dị, bởi vì nàng vẫn cảm thấy là do mình sử dụng được cải tạo genes mới thể trở nên mạnh như vậy, nhưng Hàn Thái Thái thì không có! Nếu dựa hoàn toàn vào thiên phú tu luyện tới lam cảnh, thật sự có thể dùng thiên phú yêu nghiệt để hình dung.

Mộ Khinh Ca khiếp sợ thực lực Hàn Thái Thái. Lại không biết, Hàn Thái Thái cũng khiếp sợ thực lực của nàng.

Trong lúc điều tra Mộ Khinh Ca, có thể xưng là truyền kỳ. Phế vật vốn không thể tu luyện, đột nhiên dị sắc đại phóng (tỏa sáng rực rỡ). Xưng là cao thủ

lực cánh chém giết ngay quốc cữu trên đường. Lại điệu thấp chạy đến Duệ thành ở ẩn mười tháng. Vừa mới quay về Lạc Đô, đã một chiều chém giết vô sĩ thanh cảnh Đồ quốc. Ngay sau đó lại âm thầm thao túng chính biến Tần quốc, trong một đêm điên đảo hoàng cung. Vốn tưởng giải quyết xong nguy cơ Mộ gia, nàng sẽ dừng lại. Không nghĩ tới một lời bất hòa đã mang thân về vọt tới biên giới Tần quốc và Đồ quốc, đoạt lại Trường Nhạc công chúa Tần quốc chuẩn bị hòa thân.

Giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân, làm cho thế nhân cực kỳ hâm mộ. Rất có tư thái không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân. Nhưng ai biết được, đoạt lại công chúa xong rồi bỏ mặc đi xa.

Bản thân lập tức giương cao đại kỳ, đối chiến đại quân Đồ quốc.

Một hồi chiến tranh thủ đô không xem trọng, cố tình bị nàng đánh đến hoa lệ. Hiện giờ toàn bộ Đồ quốc, từ hoàng thân thích cho tới dân chúng bình dân, vừa nghe đến tên Mộ Khinh Ca, sắc mặt đều đại biến, biểu tình hoảng sợ.

Sự tích này, đã làm nàng kinh diễm. Lại không nghĩ, tu vi cá nhân của nàng như ăn phải thiên địa dị bảo, thăng đến nhanh chóng!

Một lam cảnh mười sáu mười bảy tuổi, nói ra ai tin?

Từng chuyện từng chuyện sự tích về Mộ Khinh Ca, tự mình động thủ không ít. Nhưng mỗi một lần đều làm cho người xem đều không rõ, không thể tính ra thực lực chân chính của nàng.

Hàn Thái Thái cảm thấy mình đã xem như đánh giá cao, cho rằng Mộ Khinh Ca tối đa chỉ có thanh cảnh đỉnh phong.

Chẳng ai ngờ được, lúc chân chính chạm mặt, đối phương lại cho hấn kinh hi lớn như vậy!

Trí tuệ tương đương, dung mạo tương đương, cả thực lực cũng tương đương!

Cái này làm cho Hàn Thái Thái không khỏi cảm thấy. Trời cao chính là vì hấn, mới lần ra một tiểu yêu nghiệt Mộ Khinh Ca như vậy.

Nháy mắt, sâu trong mắt phượng phát ra hào quang yêu dã. Ánh mắt nhìn chằm chằm Mộ Khinh Ca như đang đánh giá hàng hóa, ước định bảo bối.

Mộ Khinh Ca bị ánh mắt của hấn làm cho không vui, hơi nhíu mày.

Đột nhiên bên tai nàng giật giật, ánh mắt hơi híp lại.

Nàng là Luyện đan sư, tinh thần lực vượt xa người thường. Huống chi kiếp trước nàng còn là song hệ dị năng giả, đối với thao tác tinh thần lực càng tinh chuẩn hơn.

Thời điểm Hàn Thái Thái xuất hiện, nàng đã lặng lẽ rải tinh thần lực ra ngoài, giám thị động tĩnh phụ cận khu rừng. Càng dễ cho Cô Nhài vẫn âm thầm đi theo nhìn chằm chằm vào động tĩnh đại đội vây quét kia.

Lúc này vô luận là tinh thần lực của nàng, hay là Cô Nhài truyền âm nói cho nàng biết. Một phương đội ngũ cuối cùng đã tới rồi.

Khỏe miệng Mộ Khinh Ca câu lên một đường cung. Hàn Thái Thái tính kế nàng lâu như vậy, không cho đáp lễ nào thì quả là không phải.

Đại quân Tĩ thành chặt vật truy sát nhiều ngày trong rừng, lúc này rốt cuộc đi tới lối ra rừng rậm. Không hề có kết quả thu hoạch, làm cho thân thể và tinh thần mọi người đều tới cực hạn.

Trong quá trình không ít người muốn rời khỏi, lại bị Nhiếp Hùng cưỡng chế trở về.

Nhưng vẫn như cũ có người thừa dịp thời điểm dò la, lặng lẽ chạy đi. Đương nhiên bộ phận người này, phần lớn đều là tán tu không có bối cảnh.

Còn những thế lực căn cơ ở Tĩ thành, tự nhiên không dám ngỗ nghịch với quyết định người mạnh nhất Tĩ thành Nhiếp Hùng.

“Nhiếp đại trưởng lão, chúng ta đã gần ra khỏi rừng rồi. Tật chúng họ Mộ kia còn không tìm được, làm sao bây giờ?” Có người mở miệng hỏi.

Sắc mặt Nhiếp Hùng trầm xuống, hung ác nói: “Trong rừng không tìm thấy, thì tới trấn Úc Trí tìm cho lão phu! Lão phu không tin, hấn còn có thể bay?”

Kiên định trả lời, làm cho tâm thoải ý muốn rời đi của những người khác nuốt trở về.

Lối ra gần ngay trước mắt, bóng người đứng cách lối ra không xa cũng ánh vào trong mắt những người này.

“Ồ? Thiếu niên hồng sam kia nhìn rất quen mắt!” Trong đám người chỉ có Chu Lực duy nhất tiếp xúc với Mộ Khinh Ca, đột nhiên nói.

Hấn mới mở miệng, mọi người bao gồm Nhiếp Hùng đều đem tầm mắt tập trung vào Mộ Khinh Ca.

“Là hấn! Chính là tiểu tử họ Mộ!” Con người Chu Lực co rụt lại, khẳng định nói.

Có người hoài nghi: “Xa như vậy, người có thể xác định?”

Chu Lực nghiêng răng gật đầu. Hắn trăm phần trăm khẳng định, bởi vì hắn còn bị dung mạo của tiểu tử làm kinh diễm một chút, khó có thể quên.

Có Chu Lực khẳng định, mấy trăm người mỗi một lập tức đại chấn tinh thần.

Con mồi truy sát đã lâu đột nhiên xuất hiện, sao có thể không khiến người hưng phấn.

“Hắn hình như đang nói chuyện với người nào đó?” Có người mơ hồ thấy được một đội ngũ khác.

Ánh mắt Nhiếp Hùng lóe ra tinh quang tham lam, giống như Mộ Khinh Ca trong mắt hắn chính là một viên Cửu Mệnh Hồi Chuyển đan. Hắn phân phó mọi người: “Chúng ta đi!”

Không e dè, là bởi có kẻ tài cao gan cũng lớn.

Một đám người, chậm rãi từ trong rừng tới gần.

Mà Mộ Khinh Ca lúc này đột nhiên dùng thanh âm không nhỏ nói: “Hàn thiếu chủ, Vạn Tượng lâu của ngươi muốn thu tóm hết thể lực Trĩ thành. Muốn lấy ta làm mồi nhử, dẫn các thể lực vào rừng. Bây giờ ta đã làm được, thể lực Trĩ thành đều ở trong rừng, thiếu chủ sớm bố trí tốt cơ quan cạm bẫy tinh vi kia, thật khiến tại hạ mở rộng tầm mắt. Hiện tại ta công thành lui thủ, Hàn thiếu chủ lại dẫn người vây chỗ này. Chẳng lẽ là muốn tá ma giết lửa, hay là giết người diệt khẩu?”

Dưới dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo, hiện lên nụ cười tà ác mà yêu dã.

Mắt phượng Hàn Thái Thái nhú lại, khoé mắt hiện ra lãnh mang. Mộ Khinh Ca vừa mở miệng, hắn đã biết không tốt. Lại không nghĩ, nàng cư nhiên đem hết chậu nước bắn đều đổ lên đầu hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Huyết mạch hoả hệ (1)

‘Không tốt!’

Hàn Thái Thái mắt phượng nhú lại, khoé mắt hiện lên lãnh mang.

Mộ Khinh Ca nói quả thực chính là hất nước bắn lên đầu hắn. Không chỉ những phát sinh ở Trĩ thành, thậm chí mấy mạng người chết ‘ngoài ý muốn’ ở trong rừng kia cũng tính lên đầu hắn.

Hắn muốn ngăn cản, lại nhìn thấy đám y phục mơ hồ đang tiến tới lối ra khu rừng, biết đã chậm

‘Hắn có dự mưu!’

Hàn Thái Thái đoán được Mộ Khinh Ca sẽ phản kích, nhưng hắn cũng tự tin cho rằng mọi chuyện có thể khống chế trong tay. Mà không ngờ Mộ Khinh Ca lại ngoan tuyệt như vậy, trực tiếp kéo hắn xuống nước, còn mình thì phui sạch sẽ.

Bây giờ mình không chỉ bại lộ thân phận sau màn, lại còn thành hung phạm giết người diệt khẩu!

Tức nhất là, hắn tự đưa mình đến cửa!

Nhìn bộ dáng Mộ Khinh Ca bị phản, ngay cả hắn đều thiếu chút nữa tin mình đến giết người diệt khẩu. Nói gì đến mấy con heo Trĩ thành phía sau?

“Mộ tiểu tước gia, ngươi có biết kết cục của việc chơi với lửa?” Hàn Thái Thái trầm thấp cảnh cáo. Thanh âm lười biếng, lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Mộ Khinh Ca không yếu thế, câu mỗi châm biếm, hỏi lại: “Hàn thiếu chủ có biết chơi với lửa có ngày lửa cháy đến chân là ý gì không?”

Ánh mắt hai người va chạm giữa không trung bắn ra tia lửa, khó phân cao thấp!

Hàn Thái Thái và Mộ Khinh Ca giằng co, dừng trong mắt người khác chính là xác minh lời nói của nàng lúc nãy.

Đại quân Trĩ thành vốn muốn lao tới trực tiếp bắt Mộ Khinh Ca, lúc nàng mở miệng nói đã dừng lại. Chờ nghe nàng nói xong, tất cả mọi người đại kinh thất sắc đứng tại chỗ.

Bọn chúng không ai nghĩ tới trong chuyện này còn che giấu nội tình!

Vạn Tượng Lâu muốn tiêu diệt thế lực Trĩ thành, một nhà độc chiếm?

Không chỉ mời đến người lạ, dùng đan dược làm mờ mắt. Để cho bọn chúng lơ là cảnh giác, nghĩa vô phản cổ (*làm việc nghĩa không chùn bước*) gia nhập vào đại quân đoạt đan dược.

Khiến cho lòng người kinh hãi chính là, những cái chết ‘ngoài ý muốn’ trong rừng kia chính là do người làm?

Thiếu chủ Vạn Tượng Lâu cư nhiên phái người bố trí cơ quan và cạm bẫy trong rừng!

Bọn họ một đường đi tới, vô thanh vô tức giết mấy trăm người bọn họ!

Thật đáng sợ!

Thiếu chủ Vạn Tượng Lâu lại xảo trá như thế! Âm hiểm! Đáng giận!

Người Trĩ thành vốn bị ác mộng trong rừng giày vò gần như tan vỡ, lúc này nghe Mộ Khinh Ca ‘làm sáng tỏ’, lập tức nổi giận!

Không cần Nhiếp Hùng uy hiếp, bọn chúng đều cầm vũ khí của mình lao ra khỏi rừng, đứng giữa Mộ Khinh Ca và Hàn Thái Thái!

Bọn hắn nhìn hai bên nhân mã, trong mắt tràn đầy cảnh giác và hận ý!

Nhiếp Hùng đại biểu mọi người mở miệng, trực tiếp ép hỏi Mộ Khinh Ca: “Họ Mộ, lời ngươi nói vừa rồi là thật?” Ông ta chưa quên tôn bối mình thích nhất cũng bị chết trong rừng.

Lúc ấy ông ta đã kỳ quái, độc của dây đàn kia sao có thể mãnh liệt như thế.

Không nghĩ là bị người âm thầm động tay!

Ánh mắt Mộ Khinh Ca nhẹ quét nhìn ông ta một cái, trong lòng cười lạnh, trên mặt lại bi phẫn, cắn môi gậm đầu. Bộ dáng oán giận và thất vọng, thật giống như cũng bị giết người diệt khẩu.

Nàng khẳng định, trong lòng Nhiếp Hùng đã nổi lên sát ý.

Nhưng ông ta không biết Hàn Thái Thái, chỉ có thể hướng hắn hỏi: “Ngươi là thiếu chủ Vạn Tượng Lâu?”

Gia hỏa Hàn Thái Thái tự luyện ngao kiều như thế, sao có thể trả lời vấn đề của lão cầu kia? Dù biết mình bị Mộ Khinh Ca kéo xuống nước, nên giải thích, nhưng hắn không làm.

Con mắt phượng hẹp dài rõ ràng hiện lên khinh thường, làm ánh mắt Nhiếp Hùng sát ý, hai tay đã bao trùm một tầng lam quang.

“Nói như vậy, lời của họ Mộ kia ngươi đều thừa nhận?” Nhiếp Hùng tiếp tục ép hỏi.

Hàn Thái Thái chậm biếm, trong mắt tràn đầy trào phúng, mở miệng kiều ban ân: “Thật sự là ngu xuẩn, người khác nói cái gì cũng tin.”

“Ngươi muốn chết!” Nhiếp Hùng giận dữ, lập tức phát động võ kỹ.

Nhưng lại bị Nhiếp gia chủ trầm tĩnh ngăn lại. Con mắt đỏ sẫm, từ sau khi nhĩ tử chết chính là bộ dáng như vậy. Cả người lộ ra âm trầm đáng sợ.

Hắn đi ra ngăn cản Nhiếp Hùng, đôi mắt xẹt qua người Hàn Thái Thái, vừa nhìn về phía Mộ Khinh Ca hỏi: “Ngươi có chứng cứ gì chứng minh lời ngươi nói là thật?” Hắn không phải còn tồn tại lý trí, mà không muốn lúc thay nhĩ tử báo thù, bỏ lỡ hung thủ thật sự.

“Chứng cứ?” Mộ Khinh Ca câu môi giễu cợt, trong ánh mắt lộ ra tự giễu: “Ta chính là làm tin biển hiệu chữ vàng của Vạn Tượng Lâu, mới có thể bị bọn chúng cuốn vào chuyện này.”

Nàng nhìn về phía Hàn Thái Thái, giận không kìm được: “Hôm nay ta muốn hỏi Hàn thiếu chủ một chút, ta chỉ là người nơi khác đi ngang qua Trĩ thành mà thôi, chi tiêu tiền mua chút tình báo của Vạn Tượng Lâu các ngươi. Vì sao phải kéo ta vào vũng nước đục này? Vạn Tượng Lâu các ngươi muốn độc bá một phương ở Trĩ thành, có quan hệ gì đến ta? Đây là khinh ta từ nơi khác, không có chỗ dựa vào sao?”

Nói đến đây, thanh âm nàng tràn đầy cảm xúc hô về phía đại quân Trĩ thành: “Chư vị, ta có khi nào nói đan dược này là của mình? Có lộ diện tỏ thái độ cái gì không? Ta mơ hồ không hiểu gì bị Đan trưởng lão Vạn Tượng Lâu mời vào đấu giá hội, sau lại thành cái đích của chư vị. Vốn ta còn đang suy nghĩ giải quyết chuyện này thế nào, vị Hàn thiếu chủ này đã tìm đến cửa. Muốn ta dựa theo lộ tuyến hắn bố trí rời khỏi Trĩ thành. Ta cũng là ra khỏi rừng rồi mới hiểu được mình bị người lợi dụng!”

Biểu tình Mộ Khinh Ca giống như đúc, quả thực như là khổ chủ lớn nhất trong chuyện này.

Hàn Thái Thái không nói một câu nhìn nàng diễn kịch, căn bản không đem đám người Trĩ thành kia để vào mắt.

Một đám dưới tay Mộ Khinh Ca xem đến trợn mắt há mồm, bọn họ không biết tước gia nhà mình cư nhiên có một mặt thiên phú biểu diễn như vậy.

“Không đúng! Bản công tử rõ ràng nhìn thấy Đan trưởng lão đi vào ghế lô của người mang Cửu Mệnh Hồi đan ra giao dịch với ta!” Lúc đám người Trĩ thành bị kỹ thuật diễn của Mộ Khinh Ca thuyết phục, đột nhiên có người nói ra nghi ngờ.

Người nói chuyện, chính là Chu Lực.

Ký ức hằn đối với Mộ Khinh Ca hăng còn mới mẻ. Đầu tiên là khinh thường nàng có thể tiến vào hội đấu giá, sau lại kinh diễm dung mạo và khí chất của nàng. Tiếp đến là một màn đấu giá kịch liệt tranh đoạt đan. Cuối cùng tuy hăng thắng, nhưng cũng bồi rớt hết gia sản.

Chu Lực chất vấn, làm cho không ít người do dự.

Sâu trong mắt Mộ Khinh Ca loé lên lãnh quang, lộ ra thần tình bi thương, thấp giọng nở nụ cười.

Tiếng cười kia, như bao hàm vô hạn ủy khuất: “Nếu là đan dược của ta, ta sẽ đấu giá tranh đoạt với người sao? Ta cũng hết sức tò mò, rõ ràng là người thắng, vì sao Đan trưởng lão không tiến vào phòng người mà lại là phòng ta. Sau đó ở trong phòng tám chút chuyện nhảm chán, rồi cáo từ rồi đi. Thậm chí sau khi đấu giá hội kết thúc, lại ngăn cản ta đi ra từ cửa chính, muốn ta đi từ mật đạo.”

Những lời này nói cực kỳ mơ hồ, nhưng lại khiến người cảm thấy gần sát sự thật.

Nếu điểm đáng ngờ nào đều có thể giải thích rõ ràng, vậy chẳng phải càng tăng thêm nghi ngờ?

“Cho đến bây giờ, ta mới hiểu được. Thì ra tất cả đều có tính toán, dùng cho mục đích dơ bẩn đến vô pháp.” Mộ Khinh Ca nói xong, con mắt trong suốt ồm ồm nhìn Hàn Thái Thái, lần nữa lên án độc thủ phía sau màn.

Bị Mộ Khinh Ca tiếm nhiễm, đại quân Trĩ thành đều nén giận nhìn về phía Hàn Thái Thái.

“Hàn thiếu chủ, người không định vì mình nói vài câu sao?” Nhiếp gia chủ mắt lạnh nhìn Hàn Thái Thái, máu trong mắt đã nổi lên sát ý.

Hàn Thái Thái không hề nhìn hấn, cặp mắt phượng yêu mị chỉ dừng lại trên người Mộ Khinh Ca.

Phảng phất người ở đây, chỉ có bộ hồng y kia mới khiến hấn hứng thú.

Thái độ ngạo mạn này, làm cho người Trĩ thành đều giận không kim được. Lập tức cả đám người nổi lên sát ý.

“Hừ, đã vậy thì đừng trách chúng ta không cho Vạn Tượng Lâu mặt mũi!” Âm thanh Nhiếp gia chủ lạnh lùng nói.

Trong đám người, lập tức có người xúc động phần nộ nói: “Vạn Tượng Lâu muốn tiêu diệt chúng ta, còn cần cho mặt mũi cái gì. Thiếu chủ Vạn Tượng Lâu cái gì, giết là xong. Chúng ta nhiều người như vậy, còn có thể bị một tên gia hỏa nam sinh nữ tướng hù sợ sao?”

“Thực là muốn chết!” Trong lòng Mộ Khinh Ca lớn mật thấp nện cho ai đó.

Quả nhiên giọng tên kia vừa hạ, Hàn Thái Thái ánh mắt lạnh băng quét tới phía hấn. Người trước còn chưa kịp phát ra một tiếng, đã khí tuyệt ngã xuống đất.

Một màn này chấn kinh không ít người, đều thối lui vài bước.

Nhiếp Hùng bước đi tới phía trước, kiểm tra thi thể người nọ.

“Người giết hấn!” Trong mắt Nhiếp Hùng co rút lại, ngẩng đầu hướng Hàn Thái Thái chất vấn.

Cư nhiên có thể không chút tiếng động giết người. Tâm Nhiếp Hùng ảm ảm khiếp sợ. Thực lực thiếu chủ Vạn Tượng Lâu, chỉ sợ không yếu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Thần Y: Nghịch Thiên Ma Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.